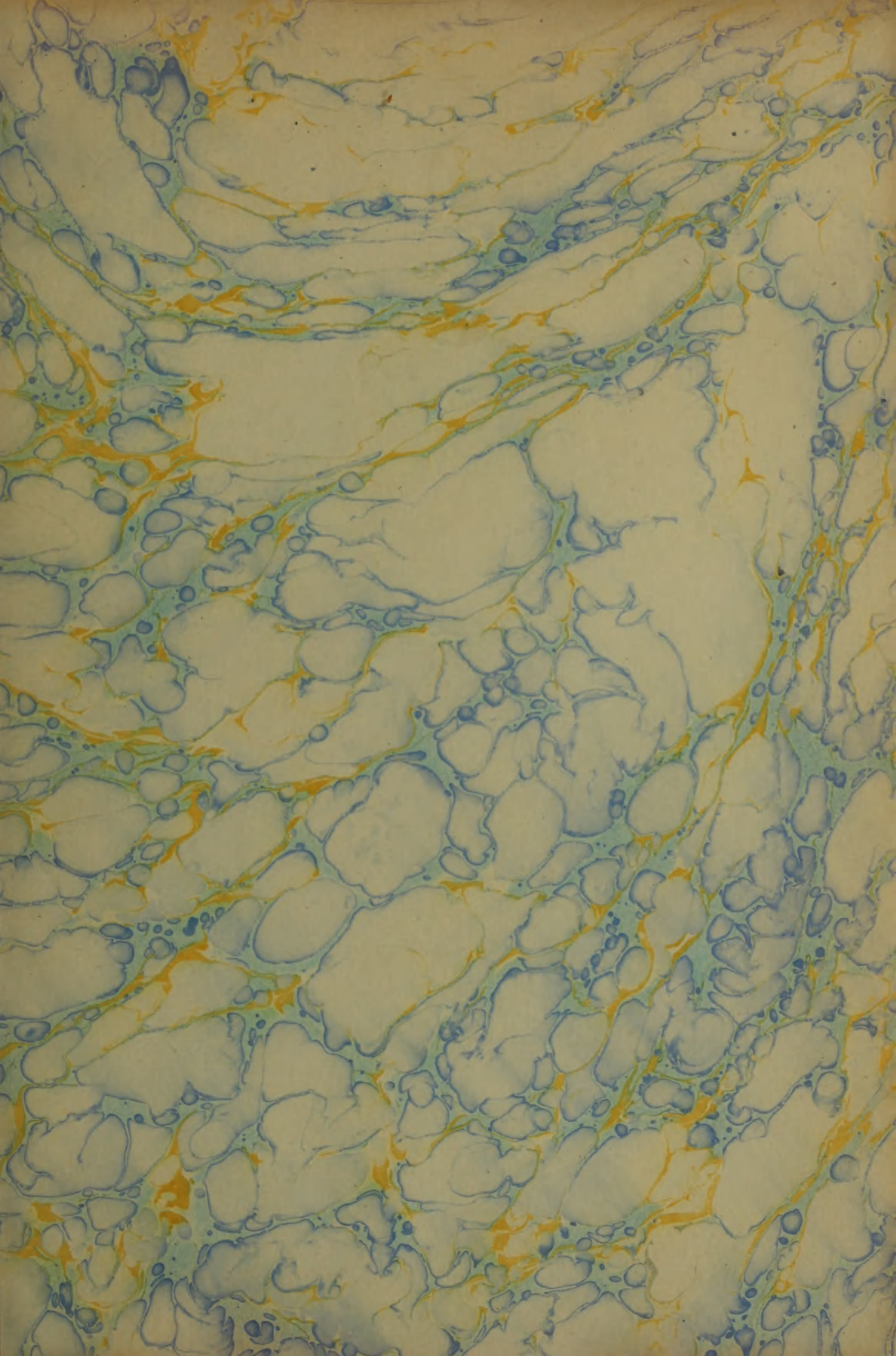
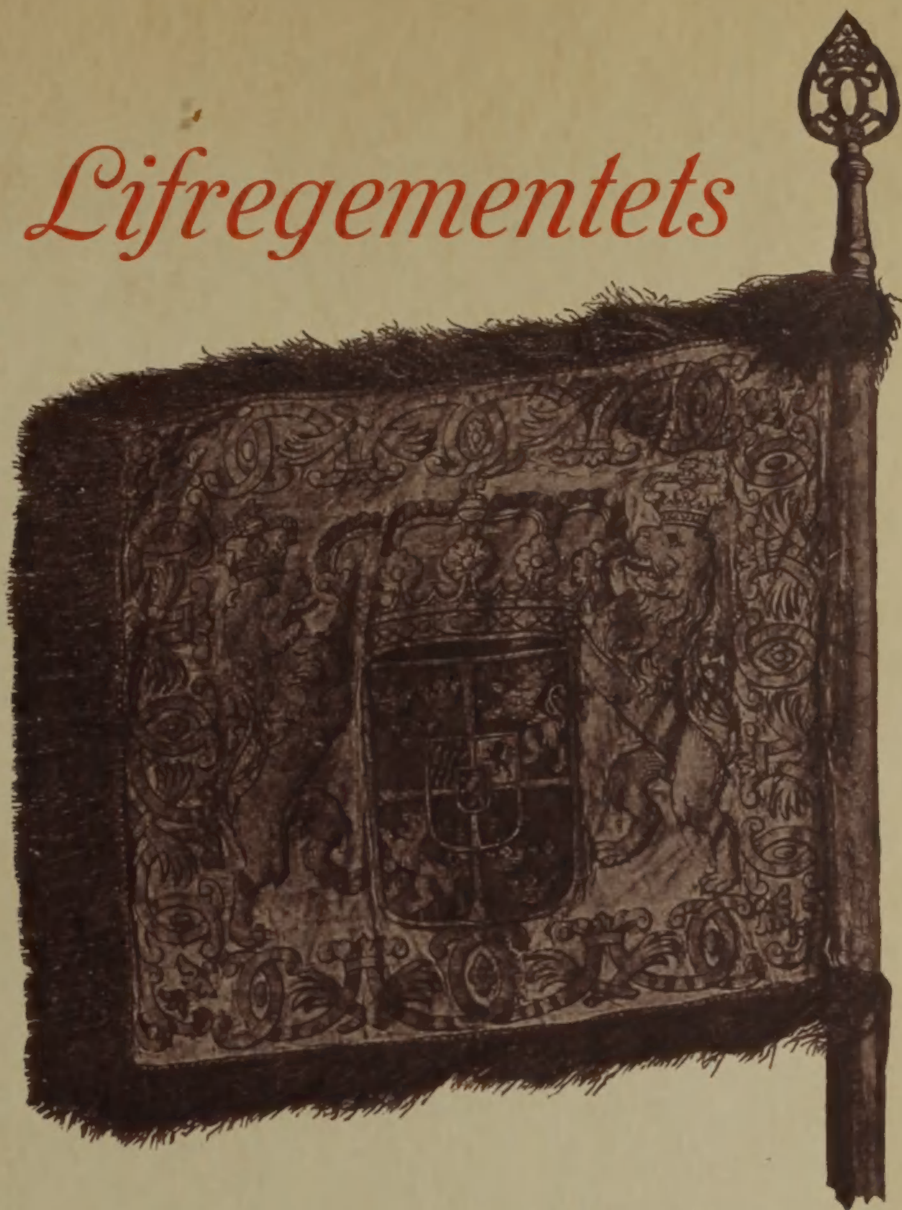
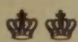

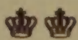
Printed in Sweden

Kungl. Lifregementets till häst historia

Femte delen
Band I

Biografiska anteckningar om öfver-officerare
åren 1561—1791
och civilmilitära
åren 1680—1791

Af
A. Braunerhjelm
Major

Uppsala & Stockholm. Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B. (I distribution)

KUNGL. LIFREGEMENTETS TILL HÄST HISTORIA

UTARBETAD EFTER SAMLINGAR

AF

GENERALMAJOREN M. M. O. M. F. BJÖRNSTJERNA
OCH RIKSHERALDIKERN M. M. C. A. KLINGSPOR

AF

C. A. G. BRAUNERHJELM
MAJOR VID KUNGL. LIFREGEMENTETS HUSARER

UPPSALA & STOCKHOLM
ALMQVIST & WIKSELLS BOKTRYCKERI-A.-B.
(I DISTRIBUTION)

UPPSALA 1917
ALMQVIST & WIKSELLS
BOKTRYCKERI-A.-B.

DEL V: 1.

BIOGRAFISKA ANTECKNINGAR OM ÖFVEROFFICERARE

VID

UPPLANDS- OCH SÖDERMANLANDSFANORNA
ÅREN 1561—1620,

UPPLANDS OCH SÖDERMANLANDS RYTTARE
ÅREN 1621—1666

SAMT

LIFREGEMENTET TILL HÄST
ÅREN 1667—1791

N:r 1. **Nilsson, Christoffer,** var ryttmästare för Upplandsfanan 1561—1562. Han höll sju hästar, för hvilka han hade Kungl. Maj:ts bref på sextio mark om året för hvarje häst. I kläde erhöll han i halfårs- (mikaelsmässo-) lön tolf alnar engelskt och trettio alnar meissniskt.[1])

Möjligen är denne Christoffer Nilsson den, som i fältlägret vid Jönköping 1563 $^{25}/_{9}$ af Konung Eric erhöll sköldebref samt frihet och frälse på de gods och gårdar, som honom med rätta tillkommo, samt dem han kunde förvärfva genom arf, giftermål och annat laga fång.[16])

N:r 2. **Bengtsson, Åke** (Ferla), d. 1578 $^{9}/_{12}$, var son till Riksrådet Bengt Nilsson (Ferla) och Bengta Åkesdotter (Tott).

Återkommen från resor i främmande länder användes Åke Bengtsson först af Eric XIV i danska kriget. År 1561 var han ryttmästarens löjtnant på Christoffer Nilssons fana och höll tio hästar, för hvilka han uppbar samma bidrag som denne. I halfårslön hade han tolf alnar engelskt hvitt kläde och fyrtioåtta alnar meissniskt.[1])

År 1562 blef han befälhafvare på Pernau efter denna orts intagande. S. å. $^{14}/_{10}$ var han med bland de svenska ryttare, som lågo för Weissenstein och då mönstrades och som sedan förlades i Pernau, där de 1563 $^{10}/_{5}$ erhöllo sin »skänkemånad» för Weissenstein.[1]) År 1563 $^{26}/_{7}$ blef han befälhafvare för allt Konung Erics krigsfolk i Lifland. Följande år sändes han med en truppstyrka till Blekinge och intog Lyckeby slott. Därefter sändes han mot de starka fästena Bohus och Älfsborg, mot hvilka han dock ej kunde uträtta något, hvarför konungen fråntog honom befälet.[13])

År 1565 insattes han till öfverste befallningsman på Varberg, blef 1567 fältöfverste och dubbades till riddare vid Drottning Catharina Månsdotters kröning. År 1570 förflyttades han i slottslofven på Kalmar och upptogs s. å. bland riksråden.[60]) Enligt äldre häfdatecknare var han »en myndig, förfaren, lärd och väl försökt adelsman».[13])

N:r 3. **Månsson, Ivar** (Stjernkors), till Kärknäs och Runegård i Sagu socken i Finland, var son till Måns Nilsson och Margaretha Sonesdotter (Footangel) samt gift med Elin Kurck, i hennes 1. gifte, dotter till Lagmannen Jöns Kurck och Ingeborg Tott.

År 1562 blef Ivar Månsson ryttmästare för Upplandsfanan och förde denna 1562—1563 i Finland samt sistnämnda år vid inbrottet i Halland

under Claes Christersson Horn. Sedan fanan i november beordrats uppåt landet, erhöll Ivar Månsson i december order att resa öfver till Finland för att antaga ryttare, så många han kunde finna.[4]) År 1565 $^{14}/_{7}$ utnämndes han till krigsöfverste i Västergötland[4]) och bevistade Varbergs intagande. År 1566 $^{4}/_{7}$ förordnades han jämte Jacob Henricsson (Hästesko) till rådsförvandt hos Fältöfversten Hertig Magnus, emedan, som konungens ord lyda, »ehuru duglig och behjärtad krigsman för sin person, han dock icke är till en fältöfverste tjänlig, alldenstund han är för mycket fooss* och hastig».[23]) År 1567 förordnades han till ståthållare i Finland, men var fortfarande kvar i Sverige 1568, där han anförde konungens krigsfolk mot hertigarna, hvarvid han på återtåg från Holaveden, som han enligt konungens order skulle försvara, förlorade träffningarna vid Svärta och Hölö i Södermanland. Härefter affärdades han till Finland för att skaffa konungen förstärkning af krigsfolk, men intog med det sammanbragta folket Åbo, hvilket han sedermera uppgaf åt hertigarna. År 1569 $^{9}/_{1}$ erhöll han af Johan III stadfästelse på Runö gård i Sagu socken, som han 1565 hade fått af Eric XIV, jämte några andra donationer.[10])

År 1569 $^{16}/_{7}$ förordnades Ivar Månsson att hafva befallning öfver krigsmakten i Småland, Västergötland och Östergötland, tills Eric Gustafsson till Tofta (Stenbock) komme tillstädes. År 1570 $^{8}/_{12}$ blef han fältherrens löjtnant (fältmarskalk) i Finland under Gustaf Banér, som var fältöfverste.

År 1572 hade han fortfarande befäl i Finland mot ryssarna, där han kommit i olycka och dräpt Söfrin Nilsson, men som denne senare före sin död erkänt sig själf därtill vara vållande, erhöll Månsson förskoning från straff, men borde till änkan utbetala skälig mansbot.[4]) År 1572 blef han äfven häradshöfding i öfre häradet af Tavastehus län.[10])

Ivar Månsson föll snart ett offer för sitt obändiga lynne. Af naturen rå och trätlysten blef han under ett dryckeslag på Åbo slott, i slutet af september 1573, efter att länge med stickord hafva retat den häftige Arvid Gustafsson Stenbock, af denne nedstucken.[62]) Den $^{9}/_{10}$ s. å. skrefs, att efter det så olyckligt händt »med Ivar Månsson, att han så ömkeligen är afdagatagen», skulle Herman Fleming blifva fältmarskalk i Finland i hans ställe.[4])

År 1588 $^{3}/_{10}$ utgafs ett öppet bref för Bertil Ericsson att vederkännas de gods och gårdar, »som framlidne Ivar Månsson tog ifrån honom den tid, Vår broder Eric hade det orättvisa krig emot Oss».[4])

N:r 4. **Bengtsson, Brun** (af Forstena-släkten), var son till Bengt Brunsson på Sätra vid Kopparberget och Anna af gamla Svinhufvudsläkten.

Brun Bengtsson tjänade vid Upplandsfanan såsom ryttare under Christoffer Nilsson 1561, då han hade fem hästar, för hvilka han om året uppbar fyrtio mark per häst. I halfårslön hade han sex alnar hvitt engelskt och tjugofyra alnar meissniskt kläde. Han var jämte trettio af

* framfusig.

Upplands ryttare förlagd i Pernau allt sedan Weissensteins eröfring i november 1562 till den $^{26}/_{9}$ 1563 och uppbar den $^{27}/_{9}$ sold för juli, augusti och september månader.[1])

Bengtsson blef 1562 eller 1563 löjtnant vid fanan och var med vid mönstringen 1564$^{31}/_{5}$, då han äfven hade fem hästar samt en dräng på en häst. S. å. blef han af våda skjuten af »våra tyska», sannolikt efter oktober månad.[1])

N:r 5. **Pedersson, Jacob,** var ryttmästare för Upplandsfanan 1564—1566 och förde den under nämnda års krig. Han hade själf nio hästar med dräng.[1]) I januari 1565 sändes han med en förstärkning af Upplands ryttare till Åke Bengtssons (n:r 2) hjälp vid belägringen af Bohus fästning.[69])

N:r 6. **Holst, Thomas,** tjänade vid Upplandsfanan under Christoffer Nilsson 1561, då han hade fyra hästar, för hvilka han uppbar fyrtio mark per häst och år, samt i halfårslön åtta alnar engelskt och aderton alnar meissniskt kläde.

År 1563 var han kvartermästare och uppbar i Pernau den $^{25}/_{9}$ lön för juli, augusti och september. Efter Brun Bengtssons (n:r 4) död 1564 blef han löjtnant vid fanan med sex hästar och en dräng, men stupade redan samma år.[1])

N:r 7. **Ribbing, Knut,** f. 1538, var son till Mönstringsherren Sven Ribbing och Anna Gylta. År 1564 blef Ribbing fänrik vid Upplandsfanan, då han vid Valborgsmässoaflöningen själf hade tre hästar och i augusti fem hästar med en dräng. Han stupade i en strid vid Partilled 1565, »då Jutarna lågo i Älfsborg», troligen i augusti månad.[1])

N:r 8. **Hansson, Göran,** synes hafva kommit till fanan 1565, då han blef löjtnant och höll fem hästar och en dräng. Denna befattning innehade han t. o. m. 1574, då han synes hafva blifvit förflyttad till en finsk fana.[1])

N:r 9. **Knutsson, Eric,** tjänade vid Upplandsfanan under Christoffer Nilsson 1561, då han hade åtta hästar och uppbar för hvarje fyrtio mark per år samt fick i halfårslön sex alnar blått engelskt och fyrtiotvå alnar grått meissniskt kläde. År 1565 blef han efter Knut Ribbings (n:r 7) död fänrik vid fanan, men stupade kort därefter i striden vid Axtorna den $^{20}/_{10}$.

Sannolikt är denne Eric Knutsson identisk med Eric Knutsson (Sparre), befallningsman på Örebro slott, och i så fall son till Svea Rikes råd och man Knut Bengtsson (Sparre) och Kjerstin Ericsdotter (Gyllenstjerna).[11])

N:r 10. **Ivarsson, Bertil,** blef ryttmästare för Upplandsfanan

1567 och förde fanan i danska kriget 1567—1568, däribland under infallet i Norge våren 1567. År 1568 blef han förflyttad till ryttmästare för hoffanan. År 1574 i mars anbefalldes han att uppfordra allt krigsfolk i Finland och därmed, medan vintern pågick, göra ett infall öfver Nöteborg i Ryssland. I juni 1575 förordnades han att vara ryttmästare öfver de ryttare, som varit under hoffanan, tillika med de Östgöta ryttare, som voro i Finland, och skulle denna fana till det minsta utgöra 300 man. År 1576 lades Upplandsfanan under Bertil Ivarsson, hvarjämte dennes och Mårten Boijes finska fana sammanslogos.[1]) Efter 1577 nämnes Ivarsson ej såsom ryttmästare för hoffanan.

N:r 11. **Bryntesson, Gustaf,** tjänade 1564 vid Upplandsfanan med fem hästar och en dräng, var kvartermästare 1565 och blef fänrik 1566 eller 1567. Han synes hafva tjänat kvar vid fanan ännu 1574, men nämnes efter 1568 ej såsom fänrik utan såsom kvartermästare.[1])

N:r 12. **Andersson, Joen,** tjänade vid Upplandsfanan 1564 med två hästar, 1565 med fyra hästar och 1567 med åtta hästar, hvaraf sex ryttare med skyttetyg, en med ringare utrustning och en dräng. År 1569 på våren eller sommaren blef han ryttmästare för fanan, men var borta i december. Han synes äfven samma år från $^{6}/_{5}$ till i juli hafva varit förordnad till ryttmästare för Hertig Carls ryttare, som då voro förlagda i borgläger på Öland.[1])

Säkerligen är denne Joen Andersson identisk med Joen Andersson Torskenstjerna till Hallstad och Ölstad i Västmanland, hvilken skall hafva fått sköldebref och i 1606 års afkortningslängd säges i lifstiden hafva varit löjtnant under Upplandsfanan. Han var i så fall son till Anders Andersson till Hallstad och dennes hustru Christina samt gift med Ingrid Månsdotter, hvilken lefde som änka 1606, dotter till Befallningsmannen på Örebro slott Måns Knutsson (Roos af Hjelmsäter) och Christina Gregersdotter (ett helt rödt lejon).[16])

N:r 13. **Larsson, Jesper** (Cruus af Edeby), var son till Fogden öfver Väster-Dalarna och Hälsingland Lars Jespersson och Carin Ottosdotter af gamla Hästhufvudsläkten.

Jesper Larsson blef $1569^{20}/_{12}$ ryttmästare för Upplandsfanan och förde denna under kriget i Estland till $1573^{23}/_{1}$, då han stupade i slaget vid Lode.[1])

N:r 14. **Andersson, Bengt,** tjänade vid Upplandsfanan med två hästar 1564 och med tre hästar följande år. Han blef på våren 1569 fänrik vid fanan, men nämnes ej följande år.[1])

N:r 15. **Larsson, Anders** (Cruus af Edeby), d. $1591^{26}/_{6}$, var yngre

broder till Jesper Larsson (n:r 13) samt gift med Christina Fleming, dotter till Ståthållaren Peder Fleming och Carin Sparre.

Anders Larsson tjänade vid Upplandsfanan 1569, var fänrik 1570—1572, finnes ej vid fanan 1573—1574, men var löjtnant därstäds 1575, i hvilken befattning han redovisas till 1577. Som hans hästar ännu 1580 nämnas i registren, torde han äfven efter förflyttningen hafva hållit ryttare under fanan.[1]) År 1576 blef han slottslofven i Reval, 1577 ryttmästare för en fana finska ryttare och 1582 ståthållare på Kalmar.[11])

N:r 16. **Larsson, Matts** (Cruus af Edeby), d. 1606 och begrafven i Vånå kyrka i Finland, var äldre broder till Jesper Larsson (n:r 13) samt gift 1576 på Niemenpää i Vånå socken i Finland med Anna Björnsdotter (af Lepas-släkten), som lefde såsom änka 1616, dotter till Riksrådet och Slottslofven i Stockholms slott Björn Claesson till Lepas (Stjernsmed) och Catharina Göransdotter (Stjernsköld).[63])

Matts Larsson blef efter sin broders död i mars månad 1573 ryttmästare för Upplandsfanan. År 1574 erhöll han af sina ryttare till skänk en silfverkanna, som vägde 80 lod och var värd 35 daler, 1 öre och 18 penningar (se 1. delen, sid. 58). År 1576 förordnades han i slottsloven på Reval,[11]) hvarefter fanan fördes af hans löjtnant och broder Anders Larsson (n:r 15), tills den lades under Bertil Ivarssons (n:r 10) fana. Samma år förordnades visserligen Mårten Boije (n:r 18) till ryttmästare för Upplandsfanan, men redan följande år var Matts Larsson åter ryttmästare för Upplandsfanan och förde den till år 1584,[1]) då han förordnades till ståthållare på Viborgs slott.[10]) Sedermera blef han 1593 häradshöfding i Eurepä härad i Finland, 1594 konung Sigismunds ståthållare på Viborg, 1602 riksråd och lagman i Norra Finland, 1603 ståthållare på Tavastehus samt 1604 lagman i Österbotten.[11])

N:r 17. **Larsson, Peder** (Cruus af Edeby), var yngre broder till Jesper Larsson (n:r 13). Peder Larsson blef fänrik vid Upplandsfanan 1573 och innehade denna befattning till 1581. Sistnämnda år fick han aflöning endast för åtta månader, »som han tjänt hafver, efter hästarna blefvo förskingrade i september månad». År 1582 synes han hafva varit arklimästare i Narva.[1])

N:r 18. **Boije** (af Gennäs), **Mårten**, till Gennarby i Tenala socken och Isnäs i Pernå socken i Finland, d. 1596, var son till Riksrådet Nils Boije och Brita Christiernsdotter (Horn af Kanckas) samt gift 1577 med Margaretha Hansdotter, dotter till Amiralen Hans Larsson (Björnram) och Anna Pehrsdotter (Ållongren i Finland); hon stadfästes 1597 16/11 i hans frälsegods och lefde som änka 1600.[63])

Mårten Boije var ryttare under Lars Torstenssons fana 1574 och förde

1576 en fana finska ryttare, som samma år sammanslogs med Bertil Ivarssons fana, i hvilken strax förut en del af Upplandsfanan hade uppgått. Mårten Boije förordnades nämnda år till ryttmästare för Upplandsfanan,[4]) men synes aldrig hafva tillträdt befälet, ty följande år förde Matts Larsson åter fanan.[1]) År 1580 var han ryttmästare för finska fanan.[63])

Boije erhöll Kulla bol i Tenala socken på behaglig tid 1582 $^{3}/_{6}$, blef lagman öfver Karelska lagsagan 1590 $^{7}/_{8}$ och mönstrade krigsfolket i Finland 1593.[63])

N:r 19. **Gunnarsson, Matts,** var furir under Upplandsfanan 1571—1577 och blef 1578 löjtnant vid fanan, från hvilken befattning han fick afsked i augusti 1584.[1])

N:r 20. **Bengtsson, Johan** (Schack), till Arnöberg, d. 1597, var son till Ståthållaren i Östergötland Bengt Nilsson (Schack) och Ingerd Nilsdotter samt gift med Anna Andersdotter Rålamb, dotter till Ståthållaren Anders Sigfridsson Rålamb och Anna Larsdotter (Björnram).

Johan Bengtsson antogs till fänrik vid Upplandsfanan i september 1581, före den 15, och var 1594—1596 löjtnant vid fanan.[1])

N:r 21. **Strang, Hans,** (i 1. delen oriktigt benämnd Strong) till Skälsnäs i Hults socken af Jönköpings län, d. 1609 $^{20}/_{12}$, härstammande från en gammal skottsk adlig ätt Strang, blef 1589 gift med Carin (Bagge af Berga), som ännu lefde 1629, dotter till Anders Bagge och Malin Slatte.

Hans Strang var 1581 Konung Johans hoftjänare och ryttmästare för hoffanan samt blef 1584 $^{1}/_{10}$ ryttmästare för Upplandsfanan, hvilket befäl han sedan bibehöll till år 1598, då han måste rymma ur landet, emedan han med Upplandsfanan stått på Konung Sigismunds sida mot Hertig Carl.[1]) I januari 1600 var han i Wittenstein, där han synes fört befälet, och ehuru anhängare till konungen, nekade han polackerna att däri inlägga garnison utan uppgaf i stället fästet till hertigen (se 1. delen, sid. 87).

Strang, som senast i början af 1570 inkom till Sverige och trädde i Konung Johans tjänst, erhöll 1577 $^{12}/_{12}$ förpantning på gårdar i Gammalkils socken i Östergötland jämte hela Bråbygden i Kristdala socken; fick 1579 $^{11}/_{8}$ skyddsbref för sina bönder därstädes, medan han var ute på krigsresa i Lifland, och låg 1580 i borglägret på Västerås slott.[63]) Han har i Reval 1589 $^{15}/_{9}$ underskrifvit ridderskapets och adelns supplik till Konung Sigismund samt 1593 Uppsala mötes beslut; erhöll konfirmation på Bråbygden af Konung Sigismund 1594 $^{30}/_{6}$; s. å. innehade han äfven flera andra hemman i Kalmar län i förläning.[64]) År 1586 $^{11}/_{6}$ erhöll han »öppet bref på en by benämnd Polaby, som är nio hakland, att behålla fri i en behaglig tid». Såväl detta år som de två följande finnas skrifvelser anbefallande utbetalningar af fordringar i spannmål för Ryttmästare Hans Strang.[4])

År 1588 $^{23}/_{12}$ utgafs öppet bref för Hans Strang, som »nu hafver trolofvat framlidne Anders Bagges dotter», att igenlösa de af hennes fader bortsatta eller pantsatta jordagodsen.[4])

N:r 22. **Bengtsson, Knut** (af Tomta-släkten), till Tomta och Björkö i Knutby socken af Uppland, som han 1588 tillbytte sig, var son till Bengt Ericsson till Tomta samt gift med Carin Jonsdotter (Västgöte).

Knut Bengtsson blef kvartermästare vid Upplandsfanan 1573, löjtnant 1584 eller 1585, hvilket befäl han innehade till 1593, då han synes hafva blifvit förflyttad till löjtnant vid Nylandsfanan.

År 1590 fick han ett intyg af Nils Olofsson att, på den tid Herr Claes Fleming drog öfver vid Nyen in i fiendeland och Olofsson af honom fått befallning att samla allt öfrigt krigsfolk att sköfla och förhärja Nöteborgs län, Knut Bengtsson med sina åtta karlar voro bland dessa, och godvilligt efterkommo, »som ärliga krigsmän egnar och bör i allo måtta, hvar så behöfdes», det Olofsson dem på Hans Kungl. Maj:ts vägnar befallt.[1])

N:r 23. **Johansson, Hans,** var ryttmästare för en Södermanlandsfana 1588—1590 $^{2}/_{7}$.[1]) Han är utan tvifvel identisk med Hans Johansson (en ekegren med trenne löf) till Bo och Ålekvarn, d. 1617 $^{1}/_{3}$, hvilken en tid varit »Ryttmästare öfver landsryttare och sedan öfver adelsfanan», öfverste befallningsman på Vaxholm 1595 och 1598, slottslofven i Stockholms slott och befallningsman öfver Stockholm och dess län 1598 $^{5}/_{12}$, ståthållare på Åland 1604 $^{13}/_{8}$, på Älfsborg 1606 $^{26}/_{6}$, på Gripsholm 1608 $^{21}/_{8}$ och sist på Kalmar 1609 $^{13}/_{6}$; gift 1. gången med Anna Olofsdotter, dotter till Olof Henriksson (Stengafvel) till Brunsholm och Brita Ericsdotter, samt 2. gången 1614 med Ingeborg Göransdotter Stengafvel, f. 1584, d. 1650, dotter till Göran Sigfridsson till Bjursnäs och Bengta Andersdotter.[16 o. 65])

N:r 24. **Jacobsson, Lasse,** var 1589 fänrik vid en Södermanlandsfana, 1590 löjtnant och senast 1599 ryttmästare vid samma fana.[1])

N:r 25. **Pedersson, Claes,** blef i medio af 1590 efter Hans Johansson (n:r 23) ryttmästare vid en Södermanlandsfana.[1])

N:r 26. **Germunsson, Christoffer,** var 1590 fänrik vid en Södermanlandsfana.[1])

N:r 27. **Lennartsson, Anders** (af Forstena-släkten), till Forstena och Resta, d. 1605 $^{17}/_{9}$, var son till Höfvidsmannen för Västgöta krigsfolk Lennart Torstensson och Margaretha Andersdotter (Ekeblad) samt farbror till Fältmarskalken Lennart Torstensson.

Anders Lennartsson var 1591 ryttmästare vid en Södermanlandsfana och förde detta befäl till 1599 $^{14}/_{8}$. Härunder deltog han i slaget vid Stångebro 1598, till hvars lyckliga utgång för Hertig Carl han väsent-

ligt bidrog, samt insattes som belöning härför i slottslofven på Älfsborg 1599 $^{26}/_{2}$. År 1600 blef han ryttmästare för Hertig Carls egen ryttarefana, satt i domstolen i Linköping öfver de anklagade rådsherrarna, blef s. å. $^{1}/_{7}$ riksmarsk och öfverste befallningsman för allt riksens krigsfolk, 1604 krigsöfverste i Lifland, men stupade, efter lysande prof å tapperhet, i slaget vid Kirkholm 1605. [11 o. 30])

N:r 28. **Beck, Magnus,** var 1592 löjtnant vid en Södermanlandsfana under Anders Lennartssons (n:r 27) befäl.[1])

N:r 29. **Tufwe, Lorentz,** var 1592—1598 fänrik vid samma fana som föregående.[1])

N:r 30. **Bengtsson, Arent** (Schack), d. 1601, var broder till Johan Bengtsson (n:r 20) samt gift med Wendla Jacobsdotter (Nääf), d. 1640.

Arent Bengtsson var 1593—1599 löjtnant vid samma Södermanlandsfana som föregående samt från 1594 hofjunkare hos Hertig Carl af Södermanland. År 1599 $^{10}/_{2}$ blef han ryttmästare för en fana sammansatt af ryttare från Uppland och Södermanland.[1]) I spetsen för denna stupade han 1601 vid Dorpat och ligger begrafven i Bond-Arnö kyrka i Uppland. På en grafhäll i ofvannämnda kyrka finnes en inskrift på latin af ungefär följande innehåll: Den ädle och framstående Herren Arent Bengtsson Schack, efter att hafva på många uppdrag i kristna länder skördat stor ära och i turkiska kejsardömet tillhörande provinser utbildat sig i de krigiska vetenskaperna och åtföljt Konung Johan III mot moskoviterna och Carl IX mot polackerna, afled i Dorpat 1601. Hans kropp fördes till hemlandet och änkan lät resa minnesstenen.

N:r 31, **v. Rostock, Joachim,** tjänade 1592 med 7 hästar vid Anders Lennartssons (n:r 27) Södermanlandsfana och erhöll s. å. $^{20}/_{10}$ afsked med fyra hästar. År 1593 var han ryttmästare vid en annan Södermanlandsfana, som den $^{15}/_{12}$ detta år mönstrades af Claes v. Fitinghoff.[1])

N:r 32. **Pehrsson, Ingemund,** hörde 1589 till de adelspersoner, som tjänade utan befäl vid Upplandsfanan. År 1593 blef han kvartermästare och 1594 fänrik samt kvarstod som sådan till 1598, då han i likhet med Hans Strang (n:r 21) måste rymma ur landet.[1]) Följande år sändes han från Finland till Konung Sigismund för att muntligen redogöra för hur olyckligt konungens sak stod i Finland (se 1. delen, sid. 86).

N:r 33. **Carlsson, Åke,** tjänade vid Upplandsfanan med en häst 1592. Han blef löjtnant 1597, men måste liksom Hans Strang (n:r 21) och Ingemund Persson (n:r 32) 1598 rymma ur riket.[1])

N:r 34. **v. Bjuren, Herman Stoltz,** inkom från Holstein och hade tjänat som stallmästare hos Hertigen af Sachsen, Prinsessan Sophies (Gustaf

Vasas dotter) gemål. År 1583 var han hofjunkare och grefve Pontus följaktig.[10]) År 1598 22/2 erhöll han tre gårdar i S:t Olofs och S:t Pehrs socknar vid Sigtuna fria från utlagor. Han skref sig till Markeby i Håtuna socken i Uppland — som han 1614 fick i förläning — och Bjurstad; begrafven i Håtuna kyrka, hvarest hans vapen är uppsatt.[66]) Detta återfinnes i Åkersteins genealogier öfver uradliga ätter, och förde han i vapnet ett gyllene hjärta, genomstunget af tvänne pilar och omgifvet af försilfrade kulor.

v. Biuren blef 1598 efter Hans Strang ryttmästare för Upplandsfanan, hvilket befäl han innehade till sommaren 1602. År 1601 var han en af befälhafvarna vid Kockenhusens hjältemodiga försvar och blef efter kapitulationen mot lofven kvarhållen i polsk fångenskap, men var redan följande år fri och utrustade Upplandsfanan i hemorten.[1]) På sommaren blef v. Biuren utnämnd till stallmästare hos Hertig Carl och användes därefter till anskaffning af hästar för olika truppförband, mönstring af fanor m. m.[4])

N:r 35. **Bengtsson, Åke** (Örnflycht), till Granhammar, Stora Hammar och Gryta, var son till Bengt Arendtsson och Ursula Ulfstand samt gift 1. gången med (ej kändt), 2. gången med Margaretha v. Farensbach, i hennes 1. gifte och som blef omgift med Hans Olofsson (n:r 40), dotter till Winrich v. Farensbach och Anna Taube.[11])

Åke Bengtsson var 1589 bland de adelspersoner, som tjänade vid Upplandsfanan utan befäl. År 1599 blef han löjtnant vid och 1602 ryttmästare för fanan, i hvilket befäl han kvarstod till 1605,[1]) då han sannolikt afled.

N:r 36. **v. der Wardt, Hans,** blef 1599 3/7 fänrik vid Upplandsfanan.[1])

N:r 37. **Knutsson, Peder,** blef 1599 ryttmästare för en Södermanlandsfana.[1])

N:r 38. **Bengtsson, Nils,** till Horneby, gjorde 1591 fänriks tjänst för Upplandsfanan och utkvitterade den 10 maj detta år i Åbo en månads sold för 368 hästar. Han var sedan 1602—1603 ryttmästare för en Södermanlandsfana.[1])

N:r 39. **Svensson, Peder,** erhöll 1604 2/6 fullmakt som ryttmästare för en Södermanlandsfana:[1]) »Vi hafva tagit i Vår tjänst Oss älskelig, ärlig och manhaftig Peder Svensson för en ryttmästare utöfver en fana ryttare i Södermanland och Närke och lofvat honom i lön och underhåll som efterföljer: Först skall han hålla oss sex varaktiga karlar och hästar; därför hafva vi unnat honom årligen i förläning dessa efterskrifna gårdar Barepada i N. socken, ränta 30 daler 20 öre, Löcka och Sjölunda två gårdar i Floda socken, ränta 27 daler 26 öre, Vik två gårdar i Vadsbo socken, Oppunda härad, ränta 26 daler, Villerslada en gård i Closter soc-

ken på Rekarne, ränta 24 daler 26 öre, och Vigby två gårdar i Hagerö socken, Åkers härad, ränta 43 daler 20 öre, och skall han allena af samma gods hafva årliga räntan, men tionde årligen och hjälpdagsverken såsom ock den nu på riksdagen beviljade hjälp får han ej uppbära eller försvara bönderna för. . . . och efter årliga räntan af dessa gods ej till hans fulla summa räcker, hafva Vi unnat honom därjämte all den kyrkotionde, som faller uti Asker i Närke, hvilken räntar 140 daler 20 öre, och skall han däremot vara förtänkt hålla sig beredd med bemälta sina hästar och karlar när så påfordras, med fulla rustningar och ostraffliga hästar, som kunna bära en man i marken, karlarna med vapen på hufvud, armar och lifvet, bössor två, en stackot och en lång till hvar karl, och ett godt pickelsvärd, item sadel och tyg, som därtill hör och ostraffligt är, och sedan skall han ingen annan lön och underhåll af oss uppbära — — — —».[4])

År 1607 synes han hafva fått afsked från fanan, men omnämnes 1610 såsom en af kommissarierna till Lappmarken samt det västra och norra hafvet.

N:r 40. **Olofsson, Hans,** nämnes 1603 såsom löjtnant, då han får inkvartering å Västerås slott; om han då var vid Upplandsfanan är ovisst. Åren 1605—1607 var han ryttmästare för Upplandsfanan. Han deltog 1605 med fanan i det olyckliga slaget vid Kirkholm, efter hvilket han ej synes hafva kunnat nyrekrytera de lidna förlusterna.[1])

Med all sannolikhet är Hans Olofsson densamme, som blef gift med Åke Bengtssons (Örnflycht, n:r 35) änka, Margaretha v. Farensbach, i hennes 3. gifte. I så fall förde han i sitt vapen ett åt vänster vändt hjorthufvud.

N:r 41. **Börjelsson, Eric,** var 1607 ryttmästare för en fana Södermanlands ryttare.[1])

N:r 42. **Rakel, Hans,** blef enligt fullmakt af 1608 6/4 ryttmästare för de båda Södermanlandsfanorna, dels den som Peder Svensson (n:r 39), och dels den som Eric Börjelsson (n:r 41) tillförne hade fört, hvilka nu skulle blifva under en fana. I mars följande år erhöll han pass att resa till Tyskland, hvarefter han ej mera omnämnes i regementets rullor.[1])

N:r 43. **Claesson, Knut,** var 1608 löjtnant under Hans Rakels (n:r 42) Södermanlandsfana och blef följande år ryttmästare för densamma och förde den till Lifland, där den dock redan samma år jämte två andra fanor sammanslogs till en, hvarefter Knut Claesson ej mera omnämnes i regementets rullor.[1])

N:r 44. **Böllja, Sten Claesson,** d. 1641 och begrafven i Vänge kyrka i Uppland, hvarest hans vapen varit uppsatt,[66]) var son till Claes Stensson och

gift 1. gången med en prästdotter Anna, 2. gången med Brita Måneskföld af Seglinge, en syster till Pehr Johansson Månesköld af Seglinge (n:r 49). Af Gustaf II Adolf blef han adlad med tillstånd att upptaga sin moders gamla namn och vapen och 1627 introducerad.[11])

Sten Claesson hade 1599 varit kvartermästare under Nils Germundssons fana och där 1606 avancerat till ryttmästare; 1608 blef han ryttmästare för Upplandsfanan, hvilken han under de följande åren förde i Ryssland mot polackerna. I början af 1611 förde han fanan i kriget mot Danmark, men blef i slutet af detta år ståthållare på Jönköpings slott.[1])

Claes Stensson erhöll 1612 $^{22}/_{2}$ konfirmation på några gårdar, nämligen Långtibble i Vänge socken, Ulleråkers härad, fyra hemman samt Husby i Gryta socken, Hagunda härad, fyra hemman, »som han af Konung Carl IX med sin trogna tjänst förvärfvat hafver».[4])

N:r 45. **Jacobsson, Richard,** omnämnes åren 1608—1610 såsom löjtnant på Upplandsfanan;[1]) om han tjänat där förut eller var kvar efter 1610 är svårt att afgöra, då rullorna för dessa år äro tämligen ofullständiga. Han fick 1610, efter han hade mist de gårdar han tillförne hade haft, i vederlag Räfstad tre gårdar i Lagunda, Kulla socken samt en gård, »som hans egen är, Tibble i Ryds socken».[4])

N:r 46. **Hane, Gödert,** d. 1615, fick 1609 $^{29}/_{11}$ befallning att rannsaka, huru många ryttare funnos i hela furstendömet, huru de voro utrustade m. m. Därtill skulle han antaga så många, att de kunde blifva halftannat eller tvåhundra man, hvarefter han skulle blifva deras ryttmästare och föra dem i marken.[4]) Hans fullmakt som ryttmästare för Södermanlandsfanan är dagtecknad 1610 $^{9}/_{2}$.[1])

Södermanlandsfanan förde han sedermera i kriget mot Danmark 1611—1613 samt i kriget mot Ryssland, tills han 1615 afled,[1]) troligen i juli månad vid belägringen af Pleskov.

N:r 47. **Fleming, Henric,** till Lais i Lifland, Isenhoff, Wademois, Leckhtis, Yllenä, Tellista, Fagernäs, Ekeby, Annerstad, Åkersholm och Flosta, f. 1584 $^{15}/_{8}$ på Åkersholm, d. 1650 $^{7}/_{11}$ i Stockholm och begrafven 1651 $^{31}/_{8}$ i Virmo kyrka i Finland, var son till Ståthållaren på Åbo Claes Fleming och Elin Horn samt gift 1. gången 1608 med Ebba Erlandsdotter Bååt, d. 1630, dotter till Häradshöfdingen Erland Johansson Bååt och Margareta Beureus, och 2. gången 1633 med Sigrid Kurtzel, d. 1643, dotter till Landshöfdingen Jost Kurtzell och Ebba Lilliehöök af Fårdala.

Fleming blef 1602 student i Rostock[63]) samt anställdes 1605 vid konungens liffana, hvilken han samma år följde till Finland och därifrån till Reval,[4]) samt blef 1606 hofjunkare hos Carl IX.[63]) Återkommen till Sverige fick han 1607 befallning att uppfordra Södermanlands ryttare för att öf-

verföra dem till Lifland, hvilket dock ej blef verkställdt, emedan Södermanlänningarna fingo lämna sina hästar till inkomna tyska ryttare. Under danska kriget blef han 1610 befordrad till löjtnant vid adelsfanan, med hvilken han tappert stred vid Kalmar och Ryssby skans, där nio kulor träffade honom och hans häst, utan att någondera allvarsammare skadades.

År 1611 blef Fleming ryttmästare för Upplands ryttare och förde dem, 350 man starka, följande år mot danskarna i Småland samt de danska provinserna och Norge. Mellan Bohus och Ny-Lödöse tog han till fånga den danske öfversten Hamilton. Vid midsommar gjorde han med 220 Upplands ryttare ett anfall mot danskarnas läger vid Alingsås, förorsakande ej ringa skada bland fienderna.

Henric Fleming.

Efter freden med Danmark följde han konungen 1614 till Ryssland, där han förde Upplands ryttare vid Augdov, Pleskov och Novgorod samt däromkring »stora farligheter utstå måste». Följande år fick han med sina ryttare återvända från Ryssland.

År 1617 $^{30}/_{12}$ lämnade Fleming befälet öfver Upplandsfanan och blef ståthållare öfver Viborgs, Nyslotts och Kymenegårds län samt öfverste för allt karelska fotfolket och 1618 $^{14}/_{2}$ öfver karelska rytteriet. År 1620 $^{14}/_{4}$ blef han ståthållare och landshöfding öfver Narva, Ivangorod, Jama och Korporie, med Augdovs län samt öfverste för landsåtarna i Ingermanland och deltog följande år i Rigas belägring samt i underhandlingarna vid stadens uppgifvande. År 1622 $^{16}/_{1}$ blef han öfverste för hela finska rytteriet och det karelska fotfolket, 1625 $^{5}/_{4}$ amiral öfver göteborgsskeppen,[48] 1628 $^{30}/_{6}$ viceamiral och öfvertog befälet öfver riksamiralens flotta vid Danzig,[48] 1634 $^{8}/_{3}$ gesant till Moskva, 1638 assessor i krigsrådet och mönsterherre i Svea rike samt Finland, 1643 landtmarskalk. År 1644, då kriget mot Danmark utbröt, erhöll han befälet mot Jämtland, hvilken provins han lyckligen besatte, och förmådde dess inbyggare att aflägga trohetsed till svenska kronan. Därifrån kallades han samma år att åter mottaga landtmarskalksstafven.

I ungdomen lämnad utan understöd af far och svärfar, som båda ägde stora rikedomar, måste Fleming några år kämpa med den största fattigdom. Sedermera förtjänade han på leveranser till krigshären, genom handel och kronoarrenden stora summor, så att han före sin död ägde en ansenlig förmögenhet, af hvilken han använde en icke obetydlig del till fromma och allmänt gagneliga stiftelser. Han var bland de första, som utrustade handelsfartyg till resor på aflägsnare länder. Han lät uppföra eller förbättra flera kyrkor samt bland annat bygga södra porten och

predikstolen i Jacobs kyrka i Stockholm. [13, 21 och 24]) I förläning erhöll han 1628 $^{30}/_{6}$ årliga räntan, tillhopa 2997 daler 8 öre, af åtskilliga kronans gårdar i Finland såsom årlig lön på behaglig tid.[48]) Fleming har skrifvit sina egenhändiga anteckningar, hvilka äro tryckta i Loenboms »Upplysningar till Svenska historien».

N:r 48. **Silfverpatron, Göran Jacobsson**, adlad 1635 med namnet Silfvepatron, d. 1647, var gift med Barbro Hansdotter, som öfverlefde mannen. Göran Jacobsson blef enligt sin egen beskrifning af 1598[6]) varaktig ryttare, då hertig Carl reste från Nyköping till Linköping och red då under Hans Furstliga Nådes Liffana, som fördes af Ryttmästare Hans Massenbach. Han deltog därefter i striderna mellan hertigen och Konung Sigismund samt i striderna vid Stegeborg och Stångebro. Åren 1606—1607 deltog han i striderna i Estland, likaså 1610. År 1611 var han med vid belägringen af Kalmar, Kristianopels intagande samt striderna vid Ryssby.

År 1612 var han löjtnant på Södermanlandsfanan och deltog med denna i detta och följande års krig. Med denna fana deltog han äfven i ryska kriget 1614—1617 samt blef 1618 ryttmästare för fanan. Då fanan 1622 delades i två kompanier, behöll Göran Jacobsson det ena och deltog med detta under kriget i Lifland.[1])

År 1625 $^{20}/_{10}$ erhöll han fullmakt att vara ståthållare i Riga och skulle fortfarande njuta de förläningar, han på ryttmästarämbetet innehade. Han behöll äfven under åren 1626—1627 sitt kompani, hvilket under dessa år användes i Riga, men efter 1627 finnes han ej i Södermanlands ryttares rullor.[1]) Han var dock fortfarande ståthållare på Riga, ty 1630 $^{30}/_{5}$ utfärdades donation för Ståthållaren på Riga Göran Jacobsson på Kiulestad gård i Stigtomta socken, Jönåkers härad i Södermanland och den 9 juni på Hoppenhof i Marienburgs distrikt.[4])

Därefter synes han blifvit ståthållare på Kockenhusen, hvilken befattning han, enligt sina egna relationer, innehade, då det tjugosexåriga stilleståndet med Polen afslöts i september 1635. S. å. $^{16}/_{6}$ hade dock befallning till Göran Jacobsson utfärdats, att »som han på gamla dagar kan behöfva vara i ro», skulle han till Honorat Verdelet öfverlämna beställningen på Kockenhusen.[4])

År 1639 $^{16}/_{3}$ erhöll Silfverpatron konfirmation till evärdelig besittning efter Norrköpings beslut på flera gods i Lifland och Marienburgska distriktet, dem han af Konung Gustaf Adolf erhållit 1630 $^{5}/_{8}$, 1640 $^{1}/_{5}$ på flera gods i Stigtomta socken samt 1642 $^{4}/_{10}$ att för sin höga ålder och gjorda tjänster njuta Stigtomta och Nykyrka kyrkotionde under sin lifstid. År 1647 $^{20}/_{5}$ utfärdades öppet bref för Öfverstelöjtnant Göran Jacobssons änka att njuta sin mans förläningar till nådår.[4])

N:r 49. **Månesköld** (af Seglinge), **Pehr Johansson**, var son till Härads-

höfdingen och Befallningsmannen på Uppsala slott Johan Carlsson och Anna Isacsdotter (Banér) samt gift med Anna Körning, d. 1692, dotter till Slottslofven Erik Mattsson Körning och Cecilia Andersdotter (Rålamb).

Pehr Johansson var 1614 löjtnant på Upplandsfanan och blef 1621 ryttmästare för densamma. Då fanan samma år delades i två kompanier, behöll han det ena till i januari 1627, då han sannolikt erhöll afsked.[1])

Han deltog 1614—1617 i kriget med Ryssland, men följde ej Upplands ryttare, då de 1621 drogo ut i kriget i Lifland, utan synes de följande åren till sin afgång hafva användts hemma i landet för att sköta rekryteringen och nyuppsättningarna vid Upplands ryttare.[1])

N:r 50. **Silfversparre, Isac Axelsson,** till Ora i Faringe socken af Roslagen, introducerad 1625, d. 1649, var son till Axel Månsson och Ingeborg Isacsdotter (Banér) samt gift 1. gången med Friherrinnan Märtha Oxenstierna, d. 1620, dotter till Ståthållaren Friherre Eric Oxenstierna och Friherrinnan Bengta Gera, och 2. gången på 1620-talet med Kjerstin Fleming, d. 1641, dotter till Ståthållaren Lars Hermansson Fleming och Anna Horn (af Kanckas).

Isac Axelsson var 1614 fänrik vid Upplands ryttare, då det den 9 februari utgafs öppet bref för honom att bekomma kyrkotionde af Fundbo socken.[4]) Han blef 1621 löjtnant vid fanan och följande år ryttmästare, hvarpå han öfvertog ett nyuppsatt kompani. År 1626 blef han major och följande år öfverstelöjtnant, då han lämnade sitt förra kompani och öfvertog ett samma år nyuppsatt, hvilket han innehade till 1634, då han blef öfverste för Östgöta ryttare. Detta regemente förde han dock aldrig, utan blef redan följande år öfverste för Upplands ryttare och ryttmästare för ett Upplandskompani. År 1638 eller 1639 erhöll han afsked, men nämnes äfven därefter som den äldste bland rytteriöfverstarna och användes sedermera för att förrätta mönstringar m. m.[1])

Isac Axelsson deltog under dessa år på ett synnerligen tappert sätt i alla krigen, såsom berättelserna om dessa nogsamt hafva visat. Han deltog först i 1614—1617 års krig i Ryssland, därefter 1621—1624 i krigen i Lifland och Preussen, hvarvid han 1622 på våren för sjukdom låg nära döden. Då 1631 en skvadron om fyra kompanier af Upplands ryttare utkommenderades, förde Axelsson denna skvadron, men synes 1634 varit hemma i landet. Då åter 1635 den andra skvadronen skulle utsändas och Axelssons nya kompani skulle därmed följa, synes han ej följt med, men utgick åter 1637 med den 1635 hemkomna och nu nyrustade delen af regementet, hvarefter han förde regementet i Tyskland, tills det 1638 fick återvända till Sverige.[1])

År 1634 $^{23}/_{9}$ fick han fyra gårdar i Norunda härad, »hvilka blifvit honom under hans omyndiga år fråntagna och lagda under kronan», samt 1637 $^{23}/_{6}$ donation till evärdelig ägo för sig och efterkommande af flera gårdar i Olands härad.[4])

N:r 51. **Pedersson, Nils,** var 1614—1617 fänrik samt 1618—1620 löjtnant vid Södermanlandsfanan.[1])

N:r 52. **Birgersson, Eric,** blef enligt fullmakt af den 3 augusti 1615, utfärdad i fältlägret vid Pleskov, utnämnd till ryttmästare för Södermanlandsfanan: »Efter Ryttmästare Gödert Hane, som var förordnad öfver Södermanlands ryttare, för någon tid sedan genom döden är hädankallad, så på det icke desto mindre någon viss må vara, som öfver samma rytteri kommenderar, hafve Vi förordnat i stället Oss älsklig, ädel och manhaftig Eric Birgersson, att han öfver dem, så länge de här i Ryssland brukade blifva, kommendamentet hafva skall. — — — Befalle härmed alla förbemälta ryttare, att de förbemälte Eric Birgersson för deras rätte ryttmästare upptaga och annamma, bevisandes honom, såväl på Våra som Vår älskliga, kära broders, högborne Furstes och Herres, Hertig Carl Philips vägnar hörsamhet och lydnad — — —.»[4])

Efter krigets slut 1617 nämnes Birgersson ej mera i fanans rullor.

N:r 53. **Fleming, Claes,** till Liebelitz och Villnäs samt Norrnäs på Värmdön och Mälby i Riala socken af Roslagen, f. i mars 1592 på Villnäs, d. 1644 $^{26}/_{7}$ och begrafven i Värmdö kyrka, var son till Ståthållaren på Åbo Lars Fleming och Anna Horn (af Kanckas) samt gift 1. gången 1618 med Anna Göransdotter Snakenborg, d. 1637, dotter till Assessorn Göran Ulfsson Snakenborg (Bååt) och Barbro Cruus (af Edeby), och 2. gången 1638 med Friherinnan Helena Bielke, f. 1592, d. 1651, dotter till Riksrådet och Ståthållaren Claes Nilsson Bielke och Elsa Bielke.

Fleming var 1618—1620 ryttmästare för Upplandsfanan. Den 1 juli 1619 erhöll han följande förläningsbref: »— — — efter Vi hafve nådigst förordnat Oss älsklig, ädel och välbördig Claes Fleming till Villnäs till ryttmästare öfver Upplandsfanan — — —, så hafve Vi nådigst unnat och förlänat honom, så länge han sig i samma tjänst troligen bruka låter, till årlig lön och beställning dessa efterskrifna hemman, som äro i Danmarks socken Trocksta prebendehemman $^{1}/_{2}$, Eneby $^{1}/_{2}$, Söderby 1, i Länna socken Husby kronohemman 2, Årby $2^{1}/_{2}$, i Bondkyrka socken Gräneberga, St. Erics, hemman $2^{1}/_{2}$, Öfverby 1, i Östuna socken Risberga arf och eget, hemman 2, i Vidbo socken Rikeby 4, alla i Uppsala län, med all dess årliga och vissa ränta, fritt och gnitt till att njuta och behålla. Men det ena hemmanet i Risberga, som han håller sitt läger på för sina hästar, det skall han hafva fritt både för vissa och ovissa utlagor — — —.»[4])

Sedan Claes Fleming studerat vid flera utländska lärosäten, ingick han 1612 i svensk krigstjänst, blef kornett vid fältmarskalken Evert Horns lifkompani 1613 och deltog i kriget mot Ryssland, hvarunder han, som ofvan nämnts, befordrades till ryttmästare för Upplandsfanan.[13]) Utnämnd till amiral i amiralitetet och till riksamiralens närmaste man 1620, i hvilken

beställning han kvarstod hela tiden till 1644, förde han 1620—1628 dels som underamiral, dels som självständig amiral befälet på flottan under dess olika expeditioner till Tyskland,[48]) blef tillika 1625 $^{12}/_{4}$ riksråd, 1629—1630 president i räkningekammaren, 1631 $^{22}/_{1}$ förordnad att jämte »de andra kammarråden biträda Pfalzgrefven Johan Kasimir, hvilken skulle presidera i räkningekammaren», 1630—1634 rikskammarråd, tillika 1632 lagman i Södermanland och 1634 $^{22}/_{1}$ i Söderfinlands lagsaga, 1634 förste amiralitetsråd i det under bildning varande amiralitetskollegium, s. å. $^{16}/_{10}$ öfverståthållare i Stockholm, hvilket ämbete han innehade till sin död, och 1637 därjämte president i generalkommerskollegium.[48]) Såsom president i räkningekammaren biträdde han verksamt Pfalzgrefven Johan Casimir, som fått kammarverket under sin styrelse men saknade bekantskap med landets språk, lagar och förhållanden, och såsom öfverståthållare i Stockholm befordrade han stadens, i synnerhet Norrmalms, planering, anläggning af gator, fullbordandet af Jakobs kyrka, byggandet af slussen, stora barnhuset, repslagarebanan m. m. Såsom Riksamiralen Gyllenhjelms närmaste man inlade Fleming samma nit och kraft vid iståndsättandet af örlogsflottan och lyckades så, att Gustaf Adolf inom kort kunde utlöpa med trettio väl beväpnade fartyg till Dünas mynning och eröfra Riga. År 1644 uppdrogs åt Fleming själf befälet öfver den flotta, som till stor del var hans verk, och hvilken han förde med samma skicklighet, som han ådagalagt vid dess iståndsättande. Efter sjöslaget vid Femern, då han förlagt flottan i Kielbukten för att reparera, träffades han den $^{26}/_{7}$ af en förlupen kula från ett danskt batteri, just då han stod och tvättade sig i amiralitetsskeppets kajuta. Tjänaren, som höll handfatet, dödades, och amiralen fick lårbenet afskjutet, hvaraf han dog två timmar därefter, sedan han förut utnämnt Carl Gustaf Wrangel till sin efterträdare.

Claes Fleming.

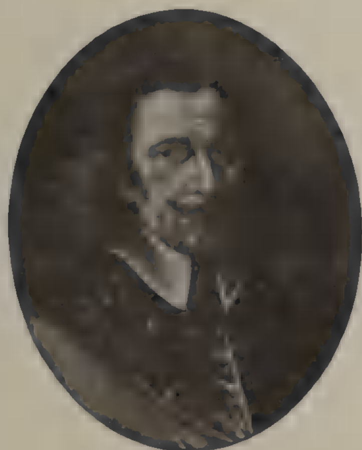
Claes Fleming är ett af Sveriges vackraste minnen; han var redlig, oegennyttig, klok, verksam och driftig. Få hafva också för sitt fädernesland uträttat så mycket godt i alla riktningar. Ehuru ständigt upptagen af sina många kall, var han en flitig medlem af rådet, där hans stämma alltid höjdes, då det gällde att försvara sanning, billighet och fosterland.[13])

N:r 54. **Sack, Otto,** f. 1589 annandag påsk på slottet Trikaten i Lifland, d. 1657 $^{16}/_{11}$ i Stockholm, var son till Ståthållaren på Trikaten Wolter v. Sack och Edda v. Boldeck samt gift 1. gången 1617 med Carin v. Mecks till Hacksta, f. 1599, d. 1628 på Lärbo i Östergötland, dotter till Hans Claesson Mecks till Hacksta och Brita Anundsdotter (Gyl-

lenhorn), och 2. gången 1631 på Hacksta med Christina v. Warenstedt till Kydingeholm och Hacksta, f. 1600 på Utål i Bro socken i Roslagen, d. 1654 på Hacksta, dotter till Ståthållaren Christoffer v. Warenstedt och Lucretia, Hertig Magnus' af Östergötland dotter. Enligt Sacks hufvudbanér, som finnes i Enköpings Näs kyrka, skref han sig till Hacksta, Kydingeholm och Dala och kallas där öfverste för Södermanlands kavalleri och kommendant i Riga. [11, 26 och 66])

Sack blef 1617 kornett vid Södermanlandsfanan, 1621 löjtnant och 1622, då fanan delades i två kompanier, ryttmästare för det ena Södermanlandskompaniet, hvilket han sedan innehade till 1635 med befordran till major 1627 $^{10}/_{10}$, öfverstelöjtnant 1629 $^{14}/_{5}$ och öfverste 1632 $^{1}/_{8}$.[1])

Sack hade börjat sin bana såsom hofman, då han vid aderton års ålder anställdes såsom kammarjunkare hos konung Carl IX, hvarefter han 1611—1614 var anställd i samma befattning hos Änkedrottning Christina.[26]) Efter sitt inträde på den militära banan deltog han med Södermanlänningarna 1625—1629 i kriget i Lifland och Preussen samt förde 1631—1634 den utevarande delen af Södermanlands ryttare (fyra kompanier) i trettioåriga kriget och i slagen vid Lech, Lützen och Oldendorf m. fl. strider, i hvilka han alltid utmärkte sig.[1])

Otto Sack.

Då Södermanlands rytteriregemente 1635 upplöstes och fördelades på Upplands och Östgöta ryttare, fick Sack den $^{30}/_{4}$ sistnämnda år fullmakt att resa öfver till Finland och besörja krigsfolkets snara öfverförande till Lifland. Därefter skulle han taga Riga slott och fästning samt Nymünde skans i antvardning och vara däröfver kommendör och slottshauptman.[4]) Denna befattning innehade han ännu 1645, då han fick konfirmation på Rasbo häradshöfdingeränta.[4]) Från häradshöfdingeämbetet erhöll han afsked 1649.

Sack erhöll en stor mängd donationer. I bref, dateradt Elbing 1627 $^{13}/_{10}$, erhöll han donation på Boo i Närke och några gårdar i Uppland att »hålla alldeles efter Norrköpings beslut». År 1634 $^{6}/_{8}$ erhöll han konfirmation på Boo, två hemman i Närke och Kristads socken, Årstad, ett hemman i Uppland, Åsunda härad och Näs socken samt i Trögds härad och Vallby socken Fållsberg, ett hemman, hvilket allt blifvit honom gifvet i Preussen af salig Hans Maj:t Konungen 1627 $^{13}/_{10}$, att besitta efter Norrköpings beslut, vidare ock två gårdar i Nibble på Öfver Selö och Knapphagen i Vallby socken och Trögds härad, hvilka också af salig Hans Maj:t honom blifvit gifna i Västerås 1630 $^{25}/_{1}$. År 1642 $^{26}/_{8}$ erhöll han åter donation af åtskilliga gårdar i Västergötland för sig och sina manliga arfvingar.[4])

N:r 55. **Tuwesson, Eric,** var 1621 kornett och blef 1623 löjtnant på Pehr Johanssons (Månesköld, n:r 49) kompani af Upplands ryttare. Åren 1628—1629 var han ryttmästare för ett nyuppsatt kompani, men återfinnes sedan ej mera i regementets rullor.

Med all sannolikhet är denne den Eric Tuwesson (Hökeflycht), som 1629 ihjälstack Erland Uddesson (Örnflycht, n:r 58, se dennes biografi) — hans namn skrifves olika i rullorna Turesson, Turson, Tufsson. — I så fall var han broder till Tuwe Tuwesson (Hökeflycht, n:r 90). Detta är så mycket troligare, som 1631 $^{30}/_{6}$ från Jerichov utgafs lejdebref för »Ryttmästare Eric Tuwesson, som hafver vår Ryttmästare Erland Uddesson till Granhammar tagit af daga, för hvilken orsak han är biltog, att begifva sig till Sverige och försöka, om han må kunna med målsägande sig förlika. Kan han på intet sätt därmed komma till rätta, må han oturberad begifva sig af riket igen. Kan han sig med målsägandena förlika, vele Vi honom konungssaken nådigst hafva skänkt.» År 1636 $^{26}/_{6}$ kallas han major Eric Tuwesson, och hans lejd att komma hem i samma ärende förnyas, »eftersom han ännu är biltog».[4])

Han förde sitt kompani 1628—1629 i kriget i Preussen.

N:r 56. **Bondesson, Peder,** var 1621—1622 kornett på Södermanlandskompaniet och blef, då detta sistnämnda år delades, löjtnant på Otto Sacks (n:r 54) kompani, hvarifrån han 1628 förflyttades i samma befattning till Zacharias Paulis (n:r 63) kompani, samt blef följande år ryttmästare för ett nyuppsatt Värmlandskompani vid Södermanlands ryttare, hvilket han förde till 1635, hvarefter han ej återfinnes i rullorna.

Han deltog i krigen i Lifland och Preussen 1622—1629. Åren 1631—1634 var hans kompani ej ute i kriget i Tyskland, hvaremot han 1635 utförde detsamma. Troligen afled han i Tyskland, enär följande år ryttmästare Gustaf Uggla (n:r 146) var chef för kompaniet.[1])

N:r 57. **v. Yxkull, Conrad,** till Padenorm m. fl. gods i Estland och Steninge i Uppland, d. 1622 $^{8}/_{2}$ och begrafven i Sigtuna stads kyrka, var son till Ryttmästaren Reinhold v. Yxkull och Sophia Uexkull samt gift 1616 med Elisabeth Oxenstierna i hennes 2. gifte, d. 1648, dotter till Riksrådet Friherre Christiern Gabrielsson Oxenstierna och Friherrinnan Beata Gera.

v. Yxkull, hvars föregående tjänstgöringsförhållanden äro okända, blef 1621, då Upplandsfanan delades i två kompanier, ryttmästare för det ena, men afled redan i februari följande år till följd af »den svåra sjukdomen», som härskade inom armén.

År 1621 $^{22}/_{10}$ utgafs från Mitau bref till Conrad v. Yxkull till Steninge, ryttmästare för ett kompani Upplands ryttare, »på ett hof, Jungfernhof mellan Hamsel och Parnegel beläget, som jesuiterna tillförne hafver tillhört, att han det med alla dess tillägor, underlydande bönder, uppbörd och

rättigheter, Oss till en behaglig tid, må besitta, bruka och sig till godo njuta och behålla».[4])

N:r 58. **Uddesson, Erland** (Örnflycht), till Granhammar, var son till Udde Bengtsson och Carin Månsdotter (Silfversparre). Erland Uddesson var 1622 löjtnant på Conrad v. Yxkulls (n:r 57) kompani, förde detta i Lifland efter den senares död i februari, fortfarande som löjtnant, men var följande år ryttmästare för samma kompani, hvilket han därefter förde i krigen i Lifland och Preussen.[1]) År 1629 var han emellertid hemma i landet och blef samma år ihjälstucken i Västerås af Ryttmästare Eric Tuwesson (Hökeflycht), hvilken senare därför måste som biltog rymma ur landet (se n:r 55).[11])

N:r 59. **Gadau, Casper,** till Mälby i Uppland, var 1622 kornett på Conrad v. Yxkulls (n:r 57) kompani Upplands ryttare. År 1624 var han löjtnant på Isac Axelssons (Silfversparre, n:r 50) kompani, hvilket han 1627 såsom ryttmästare öfvertog.[1]) År 1627 $^{27}/_{4}$ utfärdades från Stockholm fullmakt för Casper Gadau »att vara ryttmästare för det kompani svenska ryttare, som han härtill under sitt befäl haft hafver, såsom ock att värfva och antaga så många ryttare här i Uppland därtill, som nödiga äro samma kompani att komplettera, hvilka samtliga skola bekomma hemman, ränta och besoldning som andra Våra landsryttare och njuta detta års ränta af deras tilldelningshemman — — —».[4]) Detta kompani förde han sedermera, till dess han någon dag efter slaget vid Wittstock 1636 $^{24}/_{9}$ afled på Schwerins gator, då de sårade svenskarna nekades få husrum. År 1631 hade han blifvit major och 1635 öfverstelöjtnant, med bibehållande af sitt kompani.

Gadau deltog i krigen i Lifland och Preussen 1621—1629. Under svenskarnas första deltagande i trettioåriga kriget var hans kompani hemma, men då andra skvadronen (fyra kompanier) 1635 utsändes, fördes denna af Gadau till och med tiden för slaget vid Wittstock, under hvilket han efter ett synnerligen tappert fäktande sårades. Några dagar därefter afled han, ehuru hans sår ej varit värre, än att de kunnat läkas, om invånarna i staden Schwerin varit något mera tillmötesgående mot de sårade svenska krigarna.[27]) (Se 2. delen, sid. 85).

Gadau eller von Gadow har skänkt den vackra predikstolen och altartaflan, troligen tagna som krigsbyte i trettioåriga kriget, till Giresta kyrka i Uppland, i hvilken församling det af honom ägda Mälby är beläget.[66])

N:r 60. **Jacobsson, Eric,** blef, då Södermanlandsfanan år 1622 delades i två kompanier, löjtnant på Göran Jacobssons (Silfverpatron, n:r 48) kompani, hvilket han 1627 öfvertog och förde till sin död 1632.

Han deltog med sitt kompani i striderna i Lifland till 1627 under

Göran Jacobsson. År 1627 $^{27}/_{4}$ utfärdades för honom från Stockholm fullmakt att öfvertaga kompaniet samt att komplettera detsamma (lika med med Gadaus fullmakt), hvarefter han i striderna i Preussen förde kompaniet, tills det på hösten 1629 hemkom till Sverige. År 1631 gick han åter ut i kriget med sitt kompani. Enligt en anteckning i mönsterrullan för 1631 fick han armen afskjuten och miste tre karlar och hästar för fienden samt dog i »norden» (norra Tyskland) 1632 $^{12}/_{2}$. [1])

Troligen är denne Eric Jacobsson identisk med den Ryttmästare Eric Jacobsson (Silfverarm), hvilken var gift med Christina Tuwesdotter (Hökeflycht) [11]) och sålunda svåger till Eric Tuwesson och Tuwe Tuwesson (Hökeflycht, n:r 55 och 90) samt broder till ofvannämnde Göran Jacobsson (Silfverpatron, n:r 48).

N:r 61. **Kagg, Göran,** troligen den hos Anrep upptagne Göran Kagg, hvilken var yngre broder till Generalen Grefve Lars Kagg och Öfversten Friherre Nils Kagg och sålunda född 1600, lördagen före »hvita söndagen», samt ogift dödad utrikes. [11])

Göran Kagg var 1622 korpral och 1623 kornett på Göran Jacobssons (Silfverpatron, n:r 48) kompani Södermanlands ryttare, där han i denna befattning kvarstod till 1627. Med kompaniet deltog han i striderna i Lifland. År 1628 var han ryttmästare för ett nyuppsatt kompani af Södermanlands ryttare och deltog med detta i kriget i Preussen.[1]) Som emellertid kompaniet följande år fördes af Gustaf Adolf Mörner (n:r 69), var Kagg då troligen död.

N:r 62. **Barck, Anders,** var 1623—1627 kornett på Otto Sacks (n:r 54) kompani af Södermanland.[1])

N:r 63. **Pauli, Zacharias,** till Vingslör i Lista socken af Södermanland och Mantorp, född i april 1586 i Kärnthen i Österrike, d. 1630 $^{25}/_{8}$ i Stockholm af pesten, adlad 1625 med namnet Pauli, hette förut Zacharias Wolfgangsson Paull, var son till Wolfgang Paull och Margaretha Godthardisken samt gift 1615 på Stockholms slott med Brita Härd af Segerstad till Vingslör, dotter till Ståthållaren Olof Larsson Härd och Catharina Vogtin von Fronhausen.

Zacharias Pauli hade först tjänat i Ungern mot turkarna såsom kornett vid Öfverste v. Stahrenbergs regemente, men såsom luteran nödgats lämna tjänsten. Han kom till Sverige 1608, blef först hofjunkare och 1611 kornett vid Hertig Carl Philips Liffana samt 1612 löjtnant vid samma fana efter den fångne Herman Wrangel, dock med förbehåll, att Wrangel åter skulle tillträda sysslan, då han blefve fri, men Pauli likaväl bibehållas vid sina förmåner, liksom han hade varit i tjänsten.[4]) Samma år erhöll han fullmakt att i Västerås, Arboga och Köping värfva ryttare till sin fana.[4]) År 1613 blef han stallmästare hos änkedrottningen

och kort därefter hos Hertig Carl Philip samt 1617 ryttmästare för bemälte hertigs Liffana, vid hvilken han 1621 bevistade Rigas eröfring. År 1621 $^{2}/_{6}$ utgafs fullmakt för honom att vara ryttmästare för det kompani, »Vi till nu instundande expedition och upptåg emot Våra och Svea rikes fiender, de Påler, hafva anvärft Oss till Lifgarde».[4])

År 1624 $^{30}/_{3}$ utgafs beställningsbref för Zacharias Pauli till Vingslör att vara ryttmästare för en fana adelns rusttjänst: — — »I den händelse Vi skulle draga i fält på någon ort, där adelns rusttjänst icke behöfves, då skall ryttmästaren och hans underhafvande officerare vara pliktiga att blifva följaktige, ehvart Vi dem hafva vele och bruka täckas — — —».[4]) Han deltog 1626—1629 i kriget i Preussen och hade då tvänne kompanier, hvaraf ett värfvadt. Som det andra kompaniet uppträder tillsammans i skvadron med de öfriga Södermanlands ryttares kompanier och ej med säkerhet kunnat afgöras vara ett kompani adelsfana från Södermanland, har det i rullan (6. delen) antagits vara ett tillfälligt kompani Södermanlands landsryttare. Pauli blef 1627 öfverstelöjtnant och förde detta och följande år en skvadron om 6 à 7 kompanier i Preussen. År 1630 $^{26}/_{1}$ blef han enligt fullmakt, dagtecknad Västerås, öfverste för »Vårt rytteri i Södermanland, Närke och Värmland samt Vadsbo och Valla härad»[4]), men afled redan samma år.

Han tjänade med utmärkelse och användes ofta vid svårare förrättningar. »När ett furageringsparti kom hem tomhändt, när en rekognosering med äfventyr skulle göras, sändes Pauli ut, och han återkom både med proviant och boskap.» (Enl. hans likpredikan i Skoklosters arkiv.)

År 1622 $^{24}/_{8}$ utgafs konfirmation för Zacharias Pauli till Vingslör på gårdar, »dem han för sin långliga och trogna tjänst till evärdelig egendom under adlig frihet och frälse bekommit af Hertig Carl Philip.»[4]) (Två sidor i likpredikan fyllas af namn på gårdarna.)

N:r 64. **Larsson, Lars,** till Vägestorp och Kvänum, båda i Västergötland, troligen f. omkring 1585, d. 1645 $^{17}/_{8}$, adlad 1630 $^{20}/_{10}$ med namnet Silfversvärd, var son till bonden i Bane i Kvänums socken af Skaraborgs län Lars Jonsson samt gift 1. gången med okänd och 2. gången 1629 med Catharina Svenske, d. 1678 och liksom mannen begrafven i Kvänums kyrka, dotter till Ryttmästaren Lennart Pedersson Svenske och Elin Bååt.

Larsson blef troligen 1603 ryttare för fädernegården Bane eller Badene i Kvänums socken och tillhörde alltså en Västgötafana. I 1613—1615 års rullor har han avancerat till löjtnant vid »Otte Skiedings Ryttere», med anteckning att han tjänat med fyra hästar.[70]) År 1624 $^{11}/_{4}$ utgafs befallning till Krigsöfversten i Västergötland Nils Stjernsköld att tilldela Lars Larsson ett kompani från Vadsbo och Valla härad[4]), och i memorialet af 1624 $^{27}/_{8}$ angående mönstringen af Södermanlands ryttare säges, att detta kompani skulle tillhöra nämnda regemente (se 2. delen),

sid. 6). Larsson blef alltså 1624 ryttmästare för ett kompani Södermanlands ryttare från Vadsbo och Valla härad. Med detta kompani utgick han följande år till kriget i Lifland,[1]) erhöll 1625 $^{22}/_{7}$ befallning att vara ståthållare öfver fästningen Selburg i Kurland,[4]) deltog 1626 $^{6}/_{1}$ i slaget vid Wallhof samt återvände i slutet af sistnämnda år till Sverige med sitt kompani, som då var tämligen förbrukadt.[1])

År 1627 var Larsson ryttmästare för ett kompani Västgöta ryttare och befordrades på detta regemente troligen 1630 på sommaren till major; 1633 var han med sitt kompani i Tyskland och kallas då öfverstelöjtnant och 1634 $^{30}/_{10}$ förordnades han att vara slottshöfvidsman på Älfsborg. År 1640 $^{21}/_{8}$ entledigades han från denna befattning på egen begäran om någon annan tjänst, »för hans ålder och lägenhet något bekvämare», och förordnades s. å. $^{1}/_{10}$ att vara ryttmästare vid ridderskapets och adelns rusttjänst i Södermanland, Östergötland, Närke och Värmland. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[70])

N:r 65. **Jagow, Christoffer,** var 1624—1626 löjtnant på Zacharias Paulis (n:r 63) kompani och angifves 1626 i Preussen föra ett kompani, sammansatt af Pehr Johanssons (Upplands ryttare) och Claes Christerssons (Upplands adel) kompanier. Samma år kallar Pauli i ett bref till Herman Wrangel, dateradt Braunsberg den 4 augusti, Jagow för »min major», hvilken hade inrapporterat en del upplysningar angående fienden.[4]) År 1627 i januari blef Jagow major på Upplands ryttare och ryttmästare för Pehr Johanssons (Måneskköld n:r 49) kompani, hvilken senare troligen erhållit afsked.[1]) I bref från Anders Ericsson (Hästehufvud), dateradt Braunsberg den 25 september, säges, att ryttmästare Jagho med sin fänrik och tolf ryttare, som ryckt från Wormditt ut till Lippstadt, var med hela sitt följe tillfångatagen.[4])

År 1627 $^{5}/_{11}$ var Claes Christersson Horn (n:r 88) öfverste för Upplands ryttare och ryttmästare för Jagows kompani, hvarefter den senare ej mera nämnes i regementets handlingar.[1]) Troligen lämnade han vid denna tid tjänsten, men lefde ännu 1647, då den 27 september ett öppet bref utfärdades, i hvilket han kallas öfverstelöjtnant, och hvilket tillförsäkrade honom, »som en tid varit ur tjänst», att åter erhålla beställning efter sin grad och att under tiden erhålla 300 daler silfvermynt.[4])

Jagow tillhörde utan tvifvel den uradliga tyska (pommerska) ätten v. Jagow (i äldre tider skrefs namnet Jago).

N:r 66. **Halfastsson, Anders,** var 1624 löjtnant på Erland Uddessons (Örnflycht, n:r 58) Västmanlands kompani af Upplands ryttare och blef enligt fullmakt af 1627 $^{12}/_{2}$ ryttmästare för ett nyuppsatt Västmanlandskompani, hvilket han sedan förde, tills han 1635 $^{14}/_{10}$ stupade i striden vid Wollin. Åren 1632—1635 var han, utom ryttmästare för sitt kompani, äfven regementskvartermästare.

Han deltog som löjtnant i striderna i Lifland, förde sitt kompani 1627—1629 i striderna i Preussen, synes åren 1631—1635 varit hemma i landet, men utgick sistnämnda år med sitt kompani först till Preussen och marscherade med detsamma därifrån till Tyskland, där han dock, som ofvan nämnts, stupade.[1]) Hans änka och barn skulle få njuta nådår af hans hemman.[4])

N:r 67. **Björnsson** (eller Börjesson), **Peder** (Gyllencornett), till Stacked och Sjöred i Västergötland, var gift med Carin Svan, som lefde ännu 1644, dotter till Ståthållaren och Kammarrådet Arvid Svan och Christina Nilsdotter Ribbing.[16])

Peder Björnsson bevistade slaget vid Stångebro 1598 och deltog i Älfsborgs försvar 1612,[49]) blef 1624 $^{11}/_{4}$ löjtnant vid Lars Larssons (n:r 64) kompani af Södermanlands ryttare, hvarifrån han redan följande år transporterades till Västgöta ryttare. Här stupade han 1627 $^{6}/_{9}$ i slaget vid Dirschau. Hans barn adlades 1627 $^{20}/_{12}$ med namnet Gyllencornett. I vapnet synes en ryttare med hästen sittande med bakdelen fast i en grön mossa och tre lod under bringan, hvilket afbildar Peder Björnssons dödssätt.[11])

N:r 68. **Claesson, Jacob,** var 1624—1625 kornett samt 1626 löjtnant på Lars Larssons (n:r 64) kompani af Södermanlands ryttare.[1]) År 1627 var han ryttmästare vid Västgöta ryttare.

N:r 69. **Mörner, Gustaf Adolf,** f. $^{31}/_{12}$ 1606 eller 1607, d. 1632, var son till Hofmarskalken hos Carl IX Berndt Diedric v. Mörner och Anna v. der Grünau.

Mörner antogs till page vid hofvet 1619, sändes till Uppsala för att idka studier och inskrefs som student vid akademien i juni 1622 samt reste därefter s. å. till Holland, hvarifrån han dock snart återkom till hofvet. Kort därefter åtföljde han en öfverste till Lübeck för att värfva, blef där utnämnd till löjtnant och medföljde det manskap, som skickades till Konung Gustaf Adolf, som då var i Preussen.[67]) Under åren 1624—1627 var han kornett vid Zacharias Paulis (n:r 63) kompani och 1629 ryttmästare för ett Södermanlandskompani, hvilket han sedan förde i kriget i Tyskland, äfven sedan han 1632 utnämnts till major, tills han i maj s. å. stupade i någon mindre fäktning i södra Tyskland.[1])

Enligt ättartaflorna blef han den $^{24}/_{8}$ nedsablad mellan Sulzbach och Nürnberg tillika med sina ryttare och efter ett tappert fäktande mot åtta kompanier kroater, som omringade honom.[11]) I rullorna står dock, att han blifvit skjuten i maj månad. I Mörnerska släktboken säges denna strid hafva ägt rum i oktober.

N:r 70. **Stake, Harald,** friherre till Vik, herre till Hönsäter, Lilla Bjurum, Ökna, Öjared och Forsby, f. 1598 $^{20}/_{6}$ på sin fädernegård Hön-

säter i Österplana socken på Kinnekulle, d. därstädes 1677 $^{28}/_{9}$, var son till Hertig Carls furstliga råd, Ståthållaren Eric Stake och Ingeborg Posse samt gift 1. gången 1639 med Magdalena Sparre af Rossvik, f. 1609, d. 1657, dotter till Ryttmästaren Bengt Göransson Sparre af Rossvik och Kjerstin Åkesdotter Bååt, och 2. gången 1662 med Friherrinnan Carin Bielke, f. 1599, d. 1695, dotter till Riksrådet och Ståthållaren Friherre Claes Bielke och Elsa Bielke.

Stake blef 1614 småsven (kammarpage) hos Hertig Johans gemål, Hertiginnan Maria Elisabeth, och 1618 kammarjunkare hos Gustaf II Adolf. Konungen, som fann behag i hans hurtiga väsen och trodde sig hos honom märka stora anlag för krigaryrket, skickade honom 1620 till Holland för att lära sig den tidens högsta krigskonst hos Prins Moritz af Oranien. Redan här utmärkte han sig i slaget vid Fleurus 1622 $^{29}/_{8}$, i det han genom sin dristiga tapperhet räddade Hertigen af Braunschweig ur spanjorernas händer. Efter sin hemkomst befordrades Stake 1624 till kornett vid Pehr Johanssons (Månesköld, n:r 49) kompani af Upplands ryttare och 1627 till löjtnant på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) kompani[1]) och blef 1629 $^{8}/_{9}$ ryttmästare på Västgöta ryttare. Året därefter följde han Gustaf II Adolf ut i tyska kriget och räddade 1631 vid Burgstall ej långt från svenskarnas läger i Werben konungen från att blifva tillfångatagen, i det han med blott ett kompani ryttare anföll ett helt regemente och därigenom beredde konungen tillfälle att komma undan. Denna manliga bedrift fäste honom för alltid vid konungens sida, så att han sedan oafbrutet följde Gustaf Adolf till hans död. Han deltog i slagen vid Leipzig, Halle, Lech, Erfurt, Würzburg, Donauwörth, Nürnberg och slutligen Lützen. År 1634 befordrades han till major och 1635 $^{8}/_{7}$ till öfverstelöjtnant, hvarefter han 1638 $^{18}/_{5}$ blef öfverste för Västgöta ryttare. Under tiden hade han aflagt utomordentliga prof af tapperhet vid Hirschfeld, Dömitz, Wolfshagen, Wittstock och många andra tillfällen, men blef icke långt efter det sistnämnda slaget 1636 i en skärmytsling med brandenburgarna illa blesserad i kindbenet och fick tungan genomstucken samt fördes fången till Königsberg. Kurfursten, som högaktade en så tapper krigare, lät emellertid följande år utväxla honom mot en tysk öfverste, hvarefter Stake deltog i 1637—1638 års fälttåg. Sistnämnda år fick han återvända till Sverige. I det några år senare uppblossande danska kriget tillbakaslog han flera angrepp på Göteborg, utnämndes 1648 $^{28}/_{2}$ till landshöfding i Skaraborgs län, upphöjdes 1654 $^{4}/_{4}$ till friherre samt förordnades af Carl X Gustaf i kriget mot Danmark 1657 $^{9}/_{4}$ till generalmajor och befälhafvare öfver de trup-

Harald Stake.

per, som skulle agera mot norska gränsen. Här fick han nya tillfällen, i hvilka han icke försummade att visa sin krigarskicklighet. Han deltog då i striderna vid Tjurholmen, Genevadsbro, Hjertum, Partilled, Svarteborg och Uddevalla, men belägrade trenne gånger förgäfves Hald (Fredrikshall) samt fick för sitt tappra försvar till skänks af konungen ett landtgods i Ermeland och en guldkedja. När Bohuslän genom freden i Roskilde kommit under svenska kronan, förordnades Stake 1658 $^{27}/_{3}$ till guvernör öfver detta landskap och upphöjdes till riksråd s. å. $^{31}/_{5}$. I Carl X Gustafs andra krig mot Danmark öfverlämnades åt Stake försvarsverket mot Norge, hvarefter han 1659 $^{30}/_{12}$ utnämndes till generallöjtnant. När genom den nya freden Bohuslän för alltid fästs vid Sveriges rike, fortfor han att såsom guvernör leda dess angelägenheter samt anlade eller förbättrade till provinsens framtida säkerhet fästningarna Karlsten och Gustafsberg och förbättrade Bohus. Ännu en gång måste han draga i härnad mot danskarna. När dessa under Carl XI:s krig inneslutit Bohus, gjorde den sjuttioåttaårige krigaren ett kraftigt utfall från fästningen och tvang därigenom fienden att draga sig tillbaka. Äntligen såg han sig af ålderdomssvaghet nödsakad att taga afsked. Sjuk fördes han på eftersommaren 1677 $^{13}/_{5}$ till Hönsäter, där han kort därefter afled. [11 o. 13]

Stake var på sin tid en af Sveriges skickligaste fältherrar och gjorde sitt land stora tjänster. Liksom hos många hans samtida var hans bokliga bildning så ringa, att han med möda kunde teckna sitt namn.[13]

N:r 71. **Lenck, Robert,** var 1624—1627 kornett på Erland Uddessons (Örnflycht, n:r 58) kompani af Upplands ryttare och deltog med detta i striderna i Lifland och Preussen. Efter den $^{24}/_{6}$ sistnämnda år nämnes han ej mera i regementets rullor.[1]

N:r 72. **Falck, Peder Svensson,** till Borrestad i Vadsbo socken, f. 1600, d. 1638 på Borrestad, adlad 1626 med namnet Falck, var gift 1. gången med Märta Eketrä, dotter till Ståthållaren Sven Månsson, adlad Eketrä, och 2. gången med Margaretha Silfversparre, dotter till Kornetten Arendt Silfversparre och Bengta Svart.

Peder Svensson var 1626 ryttmästare för ett nyuppsatt kompani i Närke af Södermanlands ryttare och förde detta kompani till 1627 i Preussen, men synes sistnämnda år afgått från regementet och återvändt till Sverige.[1] År 1628 $^{5}/_{8}$ utgafs af rådet befallning till Ryttmästare Peder Svensson att taga befälet öfver adelns rusttjänst i Östergötland, Södermanland, Närke och Värmland.[4]

N:r 73. **Stake, Mauritz,** till Löfås, f. på 1590-talet, d. ogift 1635, var son till Häradshöfdingen Nils Stake och Friherrinnan Kjerstin Oxenstierna. Mauritz Stake var 1626 kornett på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) kompani af Upplands ryttare, 1627 löjtnant på samma kompani, hvilket då fördes af Caspar Gadau (n:r 59), samt blef 1628 ryttmästare för

ett nyuppsatt kompani af Upplands ryttare, hvilket han innehade till år 1635[1]), då han blef ihjälslagen af Axel Thuresson Silfversparre.[11]) Stake förde sitt kompani i tyska kriget 1631—1635.[1])

N:r 74. **Casper, Wolf,** var 1626—1627 löjtnant på Peder Svenssons (n:r 72) kompani af Södermanlands ryttare och 1627 på Zacharias Paulis (n:r 63) kompani, men nämnes ej följande år.[1])

N:r 75. **Rosendufva, Carl Siggesson,** till Skålltorp, Ribbingsfors, Torrevalla och Brottsby, alla i Västergötland, d. 1653, adlad 1633 med namnet Rosendufva, var son till Ryttmästaren Sigge Arvidsson och Märtha Andersdotter (Oxehufvud) samt gift med Ingeborg Ribbing, f. 1612, dotter till Kammarjunkaren Eric Pedersson Ribbing och Anna Pehrsdotter (af Forstena-släkten).

Carl Siggesson blef 1627 enligt fullmakt af den $^{10}/_{2}$ ryttmästare för ett kompani Södermanlands ryttare af Vadsbo och Valla härad, hvilket han sedermera förde till och med 1635 med befordran till major 1629 och öfverstelöjtnant 1632.

Han deltog i kriget i Preussen 1627—1629 men ej i trettioåriga kriget; 1631—1634 var nämligen hans kompani hemma i landet. År 1635 utgick kompaniet till kriget i Tyskland, men det fördes då af öfverste Otto Schulman.[1])

Rosendufva blef 1636 $^{12}/_{8}$ landshöfding i Skaraborgs län och 1642 $^{31}/_{8}$ häradshöfding i Vilske härad samt erhöll 1648 $^{6}/_{8}$ afsked.[11])

N:r 76. **Johansson, Johan,** var 1627—1629 ryttmästare för Närkeskompaniet af Södermanlands ryttare och förde dessa år kompaniet i kriget i Preussen.[1])

N:r 77. **Axelsson, Eric** (Sölfverklinga), var gift med Margaretha Kubick, d. 165(2), dotter till Ryttmästaren Fredric Kubick och Brita Frijs.

Eric Axelsson var 1627 löjtnant på Erland Uddessons (Örnflycht, n:r 58) Västmanlandskompani af Upplands ryttare och 1628 ryttmästare för ett nyuppsatt Södermanlandskompani. Hans fullmakt att vara ryttmästare för ett kompani under Otto Sacks (n:r 54) skvadron är dagtecknad 1629 $^{16}/_{5}$.[4]) Med sitt kompani gick Axelsson ut i tyska kriget 1631 och förde detsamma, tills han i juli 1632 stupade. I rullan står »skjuten i juli».[1])

N:r 78. **Schultz, Didric,** var 1627 löjtnant på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) och 1628 på Eric Turessons (n:r 55) nyuppsatta Upplandskompani, för hvilket senare han 1629 blef ryttmästare och som han förde i kriget i Tyskland 1631—1632. Efter sistnämnda år nämnes han ej mera.[1])

N:r 79. **Andersson, Nils,** var gift på 1620-talet med Sigrid Persdotter, är begrafven 1656 i Romfartuna kyrka i Västmanland [50]) och fader till Anders Nilsson (n:r 185), adlad Feltreuter.

Nils Andersson var 1624 korpral på Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare och blef 1627 löjtnant på Anders Halfastssons (n:r 66) nyuppsatta Västmanlandskompani. Efter Halfastssons död i oktober 1635 blef han ryttmästare för samma kompani och förde detsamma, tills han stupade i slaget vid Wittstock 1636 $^{24}/_{9}$.[1]) Han skulle då hafva tjänat i fyrtio år.[11])

N:r 80. **Bodo, Anders,** var 1627 löjtnant på Carl Siggessons (Rosendufva, n:r 75) kompani af Södermanlands ryttare, men afled eller stupade redan s. å. $^{7}/_{8}$.[1])

N:r 81. **Bürch, Niclas,** var 1627 efter $^{29}/_{6}$—1628 löjtnant på Johan Johanssons (n:r 76) kompani af Södarmanlands ryttare.[1])

N:r 82. **Lillje** (af Aspenäs), **Knut,** f. 1606 $^{2}/_{7}$ på Aspenäs i Lerums socken af Älfsborgs län, d. 1632 $^{6}/_{11}$ vid Lützen, var son till Kammarjunkaren Bengt Bryntesson Lillje och Maria Kijl samt yngre broder till Bengt Lillje (n:r 96).

Knut Lillje blef 1627 kornett på Zacharias Paulis (n:r 63) kompani af Södermanlands ryttare och s. å. före $^{3}/_{11}$ på Johan Johanssons (n:r 76) kompani, 1630 löjtnant på Eric Axelssons (Sölfverklinga, n:r 77) samt i maj eller juni 1632 ryttmästare för det äldsta Södermanlandskompaniet, i spetsen för hvilket han stupade i slaget vid Lützen.[1])

N:r 83. **Heijdman, Pankratz** (eller Pankers), d. 1649, var gift 1627 i Stockholm med Margareta Tomasdotter.[52])

Heijdman var 1627 kornett på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50), 1628 på Eric Tuwessons (n:r 55) kompani af Upplands ryttare. Då löjtnanten på detta, Schultz (n:r 78), 1630 blef ryttmästare för detsamma, blef Heijdman löjtnant och 1633 eller 1634 ryttmästare för samma kompani, hvilket han sedermera innehade till sin död. Utom ryttmästare och kompanichef var han äfven 1636—1649 regementskvartermästare.[1])

Med sitt kompani deltog Heijdman i så godt som hela trettioåriga kriget, då han var i fält först åren 1631—1635, sedan 1637—1638 samt 1641—1649. I rullan för sistnämnda år står antecknadt »skjuten 1649».[1])

N:r 84. **Svensson, Anders,** var 1627—1629 kornett på Carl Siggessons (Rosendufva, n:r 75) kompani af Södermanlands ryttare och 1630—1636 löjtnant på Georg v. Treüdens (n:r 110) kompani. År 1635 utgick han med kompaniet till kriget i Tyskland, men hvar han placerades, då detta kompani 1636 lades under Östgöta ryttare, har ej utredts.[1])

N:r 85. **Gyllenstjerna, Nils,** var 1627—1629 eller 1630 kornett på Casper Gadaus (n:r 59) Upplandskompani.[1])

N:r 86. **Hansson, Matts,** hade tjänat som gemen och korpral på Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare och var 1627—1635 kornett och 1636—1637 löjtnant på Anders Halfastssons (n:r 66) kompani. Då detta kompani 1637 upplöstes, ställdes Hansson på reformerad lön och återinträdde sedermera ej i aktiv tjänst.

Åren 1628—1629 deltog han i kriget i Preussen, var 1631—1634 hemma i Sverige samt deltog slutligen 1635—1637 i kriget i Tyskland.[1])

N:r 87. **Pehrsson, Claes,** blef 1627 i Preussen kornett på Otto Sacks (n:r 54) Södermanlandskompani samt 1629 på Carl Siggessons (Rosendufva, n:r 75) kompani af Vadsbo och Valla härad, med hvilket kompani han deltog i kriget i Tyskland från 1635.[1]) Då detta kompani 1636 lades under Östgöta ryttare, kom Pehrsson till detta regemente, på hvilket han sedermera avancerade 1636 till ryttmästare vid Jatz (?) och 1656 till major vid Warschau.

N:r 88. **Horn** (af Åminne), **Claes Christersson,** friherre till Åminne, herre till Vikhus, Ekebyholm, Skällnora, Gamleby, Rydboholm och Mustela, f. 1587 $^{29}/_{11}$ på Gäddeholm (nu Thureholm) i Södermanland, d. 1651 $^{30}/_{11}$ i Stockholm, var son till Lagmannen i södra Finland, Friherre Christer Claesson Horn af Åminne och Catharina Bielke samt gift 1620 i Stockholm med Friherrinnan Sigrid Oxenstierna, f. 1590, d. 1644 på Skällnora samt liksom sin man begrafven i Ekebyholms sockenkyrka i Roslagen, dotter till Hertig Carls furstliga råd, Friherre Bengt Gabrielsson Oxenstierna och Brita Posse.

Horn blef 1610 hofjunkare och därefter kornett samt 1615 löjtnant vid hoffanan. Han synes dock redan 1613 hafva fört hoffanan, ty den $^{7}/_{11}$ detta år utgafs till honom befallning att ej ligga och »pankettera» i Finland utan genast begifva sig till Ryssland till fältöfversten.[4]) Han synes 1613—1616 hafva varit i kriget i Lifland eller närgränsande orter, kallas 1616 $^{30}/_{12}$ för ryttmästare för Liffanan, fick i juni 1617 order att tills vidare vara hemma i landet (Finland) i beredskap.[4]) År 1618 $^{3}/_{8}$ utgafs fullmakt för Claes Christersson att vara ryttmästare för en fana finska ryttare,[4]) och 1622 $^{12}/_{6}$ förordnades han af rådet till ryttmästare för adelsfanan, hvarpå han 1623 $^{26}/_{5}$ erhöll fullmakt. Då adelsfanan 1624 delades i tre delar, utnämndes Ryttmästarna Claes Christersson, Knut Drake och Jöns Kurck den $^{19}/_{1}$ att vara ryttmästare för adelns rusttjänst i Sverige och Finland.

Åren 1626—1627 var han guvernör på Putzig, där han utmärkte sig i flera strider mot polackerna och lyckades uppsätta flera fanor, såväl ryttare som fotfolk.[4]) År 1627 $^{16}/_{1}$ lät konungen tacka honom, för att han sig »så tappert hållit på Putzig».

I slutet af 1627 eller början af 1628 blef han öfverste för Upplands ryttare och förde skvadron i kriget i Preussen till 1629 samt 1631—1634

en skvadron (fyra kompanier) Upplands ryttare i trettioåriga kriget[1]), hvarvid han särskildt utmärkte sig i slagen vid Lech, Lützen, Oldendorf samt i flera mindre fäktningar. År 1634 $^{25}/_{9}$ blef han riksråd och samma år tillika krigsråd, hvarefter han lämnade regementsbefälet. År 1641 $^{27}/_{3}$ förordnades »Riks- och Krigsrådet Claes Christersson Horn, Friherre till Åminne, Öfverste för ridderskapets och adelns rusttjänst i Sverige, Finland, Lifland och Ingermanland» att förrätta mönstringar i Uppland.[4]) Introducerad 1625 under n:r 2 bland friherrar blef Horn 1630 af Gustaf II Adolf på Stockholms slott i ständernas närvaro slagen till riddare.

År 1635 $^{26}/_{9}$ utfärdades ett öppet bref med anledning af hans klagan, att åtskilliga gods, hvilka blifvit hans farfar herr Claes Christersson gifna af Konung Eric XIV, och på hvilka hans farmor erhållit konfirmation såsom änka, likafullt under hennes onåd blifvit till kronan indragna af Konung Carl IX. Däribland uppräknas Skällnora gård med underlydande Alby, Sundby, m. fl. ställen i Uppland äfvensom flera gärdar i Jäders socken i Södermanland. När dessa eller flera gods, som sålunda kommit ur hans släkt, åter föllo kronan till från dem, till hvilka de hade blifvit förlänade, skulle de till honom återställas.[4])

N:r 89. **Sölfverarm, Påvel Joensson,** d. 1637 $^{26}/_{10}$, var son till Joen Ericsson till Hvarstad och Ingrid Elofsdotter samt gift 1:a gången med Beata Gyllenhjerta, dotter till Majoren Christiern Nilsson (Gyllenhjerta) och Anna Jägerhorn, samt 2:a gången med Brita Rosenstråle, f. 1601, d. 1656, dotter till Ryttmästaren Börje Jönsson Rosenstråle och Märtha Stålarm.

Påvel Joensson erhöll 1606 $^{25}/_{7}$ Carl IX:s allmänna frälsebref, såsom den där lofvat utrusta sig och tjäna till häst mot rikets fiender, hvarför han fick för sig, hustru och äkta bröstarfvingar kronogårdarna Hackstad och Fröslunda i Husby-Rekarna socken och Prestetorp i Forss socken af Södermanland till evärdeligt frälse. I anledning häraf sökte han vid 1634 års riksdag introduktion på riddarhuset men fick såväl där som hos regeringen afslag. S. å. $^{12}/_{8}$ blef han dock adlad med namnet Sölfverarm, eftersom sådant skulle vara honom lofvadt af Konung Gustaf II Adolf, och blef följande år introducerad.[11])

Påvel Joensson blef 1628 löjtnant på Claes Christersson Horns (n:r 88) kompani af Upplands ryttare samt 1630 ryttmästare för ett nyuppsatt Västmanlandskompani, hvilket han innehade, tills han 1637 $^{26}/_{10}$ stupade i en mindre men skarp strid vid Loitz (nordost om Demmin). År 1635 hade han befordrats till major och 1637 till öfverstelöjtnant.[1])

Han deltog i kriget i Preussen 1628—1629, utgick 1631 med sitt kompani till Tyskland, där han förde det i slagen vid Lech, Lützen, Oldendorf m. fl. strider, hemkom 1635 men gick åter ut med sitt kompani 1637.[1])

N:r 90. **Hökeflycht, Tuwe Tuwesson,** till Kvarnstad i Småland, d. 1644 $^{26}/_{8}$, var gift med Christina Wäderhorn, dotter till Joel Ericsson Wä-

derhorn till Lyestad. Han anmälde sig 1634 till introduktion å riddarhuset och berättade då, att hans farfader varit af adel, men att brefven därom af vådeld förkommit. Han blef då först ålagd att bevisa sin adliga härkomst, men introducerades redan samma år under namnet Hökeflycht. År 1638 ingaf han bevis från kammararkivet, att hans farfars broder varit adelsman, jämte intyg, att han var af samma familj på fädernet.[11])

Tuwe Tuwesson var 1628—1629 löjtnant på Göran Kaggs (n:r 61) nyuppsatta Södermanlandskompani och blef 1630 ryttmästare för Närkeskompaniet. Då detta kompani 1636 lades under Upplands ryttare, kom han till detta regemente. Närkeskompaniet förde han sedan, tills han 1644 $^{26}/_{8}$ stupade utanför Malmö.[1]) Med sitt kompani hade han förut deltagit i trettioåriga kriget 1635—1640.

N:r 91. **Hjulhammar, Bertil Staffansson,** d. 1643 $^{30}/_{1}$ och begrafven i Tibble kyrka i Uppland, adlad 1642 med namnet Hjulhammar, var gift med Brita Ikorn, dotter till Eric Alfsson Ikorn och Ingeborg Tott af Skedebo.

Bertil Staffansson anställdes 1613 vid Kungl. Maj:ts Liffana, blef 1620 fänrik under Öfverstelöjtnanten Adam de la Chapelle, 1624 löjtnant vid Öfverste Gustaf Horns regemente (Norrlands fotfolk)[50]) och var 1628—1637 löjtnant på Casper Gadaus (n:r 59) kompani af Upplands ryttare. Han åtföljde kompaniet, då det 1635 utgick i kriget i Tyskland, och blef, då detsamma 1637 upplöstes, med ryttmästares grad ställd på reformerad lön.[1])

N:r 92. **Axelsson, Carl,** var 1628—1629 löjtnant på Eric Axelssons (Sölfverklinga, n:r 77) Södermanlandskompani under fälttåget i Lifland.[1])

N:r 93. **v. Halle, Henric,** f. i Braunschweig, var son till Superintendenten i Bremen Jonathan v. Halle och en v. Brobergen samt gift 1616 med Margaretha Wäderhorn, dotter till Gjord Pedersson och Mariana Pedersdotter.

v. Halle inkom till Sverige 1610 och var 1628—1629 löjtnant på Eric Jacobssons (n:r 60) Södermanlandskompani, i hvilken befattning han 1629 afled.[1])

N:r 94. **Jönsson, Sven,** var 1628—1629 löjtnant på Otto Sacks (n:r 54) och 1629—1636 på Tuwe Tuwessons (n:r 90) kompani af Södermanlands ryttare.[1])

N:r 95. **Johansson, Lars,** var 1628 löjtnant på Carl Siggessons (Rosendufva, n:r 75) kompani af Vadsbo och Valla härad af Södermanlands ryttare, men nämnes endast detta år.[1])

N:r 96. **Lillje** (af Aspenäs), **Bengt**, f. 1605 $^{16}/_{2}$ på Aspenäs, d. ogift 1632 $/_{2}$ i Tyskland, var son till kammarjunkaren Bengt Bryntesson Lillje och Maria Kijl samt äldre broder till Knut Lillje (n:r 82).

Bengt Lillje blef 1628 kornett på Zacharias Paulis (n:r 63) kompani, följande år löjtnant på Närkeskompaniet och 1630 löjtnant på det äldsta Södermanlandskompaniet, i hvilken befattning han afled.[1]) Anrep säger, att Bengt Lillje liksom brodern stupade i slaget vid Lützen, men i rullan står, att han dog sotdöden.

N:r 97. **Axelsson, Claes**, var 1628—1629 kornett på Eric Axelssons (Sölfverklinga, n:r 77) Södermanlandskompani under fälttåget i Lifland. Åren 1629—1634 var han löjtnant på Peder Bondessons (n:r 56) nyuppsatta kompani från Närke och Värmland af Södermanlands ryttare.[1])

N:r 98. **Torstensson, Christoffer**, var 1628 kornett och 1629—1631 löjtnant på Mauritz Stakes (n:r 73) nyuppsatta Upplandskompani.[1])

N:r 99. **Andersson, Bengt**, var 1628—1630 kornett på Claes Christersson Horns (n:r 88) Upplandskompani, 1631—1639 löjtnant på 2. Västmanlandskompaniet och 1640—1643 kaptenlöjtnant på 1. Upplandskompaniet. I mönsterrullan för 1643 står, att Bengt Andersson blef ryttmästare 1643 i oktober; han återfinnes dock ej i rullorna för 1644, men som Henric Horn (n:r 152) detta år var hemförlofvad, förde Andersson sannolikt Horns kompani, hvilket han följande år såsom ryttmästare öfvertog och förde, tills han i maj 1657 afled i Polen.[1])

Andersson deltog i kriget i Lifland 1628—1629, i nästan hela trettioåriga kriget samt i Carl X:s krig i Polen.[1])

N:r 100. **Gustafsson, Hans**, var 1628—1632 kornett och 1632—1634 löjtnant på det äldsta Södermanlandskompaniet, förflyttades 1635 till Carl Siggesson Rosendufvas (n:r 75) kompani af Vadsbo och Valla härad och öfvergick med detta år 1636 till Östgöta ryttare.[1])

N:r 101. **Olofsson, Olof**, var 1628—1632 kornett och 1633—1635 löjtnant på det 1628 af Göran Kagg (n:r 61) nyuppsatta kompaniet af Södermanland, hvilket 1636 lades under Östgöta och 1637 under Upplands ryttare. Sistnämnda år blef Olofsson löjtnant på Närkeskompaniet, i hvilken egenskap han 1642 $^{14}/_{8}$ erhöll afsked.

Olofsson deltog i trettioåriga kriget 1631—1635, synes sistnämnda år ej åtföljt sitt kompani hem till Sverige och blef 1637 enligt ofvan löjtnant på det 1635 till kriget utgångna Närkeskompaniet.[1])

N:r 102. **Örnflycht, Josua Uddesson**, var son till Udde Bengtsson till Granhammar och Carin Månsdotter (Silfversparre), yngre broder till

Erland Uddesson (Örnflycht n:r 58) samt gift 1632 med Ingeborg Tott af Skedebo, dotter till Tönnes Tott och Elin Måneskö1d af Seglinge.

Josua Uddesson Örnflycht blef 1627 före $^{4}/_{11}$ kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare och följde detta kompani, då det 1635 utgick till kriget i Tyskland, där han 1635 $^{15}/_{5}$ afled.[1]) Anrep säger, att han lefde ännu 1645.

N:r 103. **Larsson, Bengt,** var 1628 kornett på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) Upplandskompani, men nämnes endast detta år.[1])

N:r 104. **Kiägg, Eric,** blef 1628 löjtnant på Erland Uddessons (Örnflycht, n:r 58) Västmanlandskompani af Upplands ryttare under fälttåget i Lifland och 1631 ryttmästare för samma kompani. Detta deltog ej i trettioåriga kriget 1631—1635, och i sistnämnda års rulla för augusti, då kompaniet mönstrades för att utgå i kriget, står antecknadt om Eric Kiägg »kasserat sig själf».[1])

N:r 105. **Björnsson, Anders,** blef 1629 löjtnant på Öfverstelöjtnant Otto Sacks (n:r 54) Södermanlandskompani, hvarifrån han 1632 synes bytt sig till samma anställning vid Major Mörners (n:r 69) Södermanlandskompani, för hvilket han efter Mörners död i augusti samma år blef ryttmästare. Detta kompani gick 1636 till Östgöta ryttare, där Björnsson återfinnes 1637. Då kompaniet s. å. upplöstes, blef han efter Påvel Joensson Sölfverarms (n:r 89) död ryttmästare för 1. Västmanlandskompaniet, hvilket han förde 1638—1639, men återfinnes ej efter sistnämnda år i regementets rullor.[1]) År 1638 njöt Sölfverarms änka lönen under nådeåret, hvarför Björnsson detta år uppbar reformerad ryttmästarelön genom landshöfdingens försorg.[4])

Björnsson deltog i trettioåriga kriget 1631—1639.

N:r 106. **Pedersson, Olof,** var 1629—1635 löjtnant på Carl Siggessons (Rosendufva, n:r 75) kompani från Vadsbo och Valla härad af Södermanlands ryttare. Kompaniet var dessa år ej ute i kriget och synes Pedersson hafva afgått, då kompaniet 1635 utsändes till Tyskland.[1])

N:r 107. **Larsson, Jost,** var 1629 kornett på Öfverstelöjtnant Otto Sacks (n:r 54), 1630 på Eric Axelssons (n:r 77) och 1631—1634 på Peder Bondessons (n:r 56) kompani af Södermanlands ryttare. På det sistnämnda blef han 1634 eller 1635 löjtnant men ställdes 1637 på reformerad lön.

Larsson deltog i trettioåriga kriget 1635—1637 och upptages sistnämnda år $^{26}/_{1}$ fången.[1])

N:r 108. **Böllja, Axel Stensson,** till Osmustad och Ölstad i Uppland, f. 1596 $^{10}/_{8}$, d. 1664 $^{13}/_{8}$ på Ölstad, var son till Sten Claesson Böllja (n:r 44) samt gift 1. gången med sin styfmoders syster Magdalena Måne-

sköld af Seglinge, syster till Pehr Johansson Månesköld (n:r 49), och 2. gången med Beata Bille, dotter till Ludvig Bille till Rockestad och Helena Carin Körning.

Axel Stensson Böllja var 1629—1630 kornett på Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) Upplandskompani och 1631—1637 kornett på 1. Upplandskompaniet, på hvilket han 1637—1639 var kaptenlöjtnant.[1]) Efter 1639 återfinnes han ej i regementets rullor, men var enligt Anrep 1648 kaptenlöjtnant på Upplands infanteri.

Böllja deltog 1635—1639 på sitt kompani i kriget i Tyskland.

N:r 109. **Månsson, Peder,** var 1629—1630 kornett på Mauritz Stakes (n:r 73) Upplandskompani.[1])

N:r 110. **v. Treuden, Georg,** blef enligt fullmakt af 1630 $^{13}/_{5}$ ryttmästare för ett nyuppsatt kompani från Vadsbo härad af Södermanlands ryttare, hvarför han skulle njuta samma förmåner som »andra ryttmästare under det svenska rytteriet».[4]) Ryttmästare för kompaniet var han t. o. m. 1632, men kompaniet var under dessa år ej ute i kriget. Efter 1632 nämnes han ej i regementets rullor.[1])

N:r 111. **Mooss, Wedwich,** var 1630 ryttmästare för ett Västmanlandskompani af Upplands ryttare och samtidigt regementskvartermästare, men anträffas endast detta år i regementets rullor.[1])

N:r 112. **Ekeblad, Johan Nilsson,** till Lilla Bjurum, var son till Ryttmästaren Nils Claesson Ekeblad och Anna Ekeblad samt gift med Magdalena Sparre af Rossvik, f. 1609, i hennes 1. gifte, d. 1657, dotter till Ryttmästaren Bengt Göransson Sparre af Rossvik och Kerstin Åkesdotter Bååt samt omgift med Harald Stake (n:r 70).

Johan Nilsson Ekeblad var 1630—1632 löjtnant på Öfverste Claes Christersson Horns (n:r 88) Upplandskompani samt från 1633 ryttmästare för ett kompani från Vadsbo härad af Södermanlands ryttare.[1]) Då detta kompani 1636 lades under Östgöta ryttare, kom Ekeblad till detta regemente och stupade s. å. $^{24}/_{9}$ i slaget vid Wittstock, hvarifrån hans lik hemfördes till Sverige.[11])

Från 1635 deltog Ekeblad i trettioåriga kriget.[1])

N:r 113. **Schilling, Gustaf,** var son till Kronofogden i Strömsholms fögderi Mårten Schilling och Brita Christoffersdotter.

Schilling var 1630—1631 löjtnant på Påvel Joenssons (Sölfverarm, n:r 89) nyuppsatta Västmanlandskompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 114. **Svensson, Sigge,** var 1630 löjtnant på Gustaf Adolf Mörners (n:r 69) Södermanlandskompani och återfinnes i regementets rullor endast detta år.[1])

N:r 115. **Barth, Hans,** var 1630—1632 kornett på Didric Schultz' (n:r 78) Upplandskompani. Med detta kompani deltog han i trettioåriga kriget från 1631, tills han 1632 $^{7}/_{6}$ afled i Tyskland.[1])

N:r 116. **Slatte, Christoffer,** d. 1632 i augusti i Tyskland, var 1630—1632 kornett på Öfverstelöjtnant Otto Sacks (n:r 54) Södermanlands-kompani, med hvilket han 1631—1632 deltog i kriget i Tyskland till sin död.[1])

N:r 117. **Gyllenpatron, Mårten Johansson,** till Väsby och Torp i Närke, f. 1602 i Stockholm, d. 1659 $^{19}/_{1}$, var son till Fogden öfver Nyköpings slott Johan Bengtsson samt gift med Maria Häst, hvilken lefde som änka 1663, dotter af en Öfverste Häst.

Mårten Johansson, adlad 1652 med namnet Gyllenpatron, blef 1629 kornett på Tuwe Tuwessons (Hökeflycht, n:r 90) Närkeskompani af Södermanlands ryttare. Då detta kompani 1636 lades under Upplands ryttare, förblef han i samma befattning vid detta regemente till 1642, då han befordrades till löjtnant på samma kompani. År 1648 blef han af Eric Drakenberg (n:r 168) förordnad till ryttmästare för ett Södermanlands-kompani och redan samma år för det Närkeskompani, han förut i aderton år tillhört, och hvilket han sedermera med befordran till major 1658 $^{16}/_{2}$ förde, tills han 1659 stupade utanför Köpenhamn.[1])

Mårten Johansson deltog i trettioåriga kriget 1635—1638 — upptages 1637 $^{26}/_{1}$ såsom blifven fången — samt 1641—1649 och därefter i Carl X:s krig i Polen och Danmark 1656—1659.[1])

N:r 118. **Silfverpatron, Jacob Göransson,** till Vik och Nynäs i Södermanland samt Bewerhoff i Lifland, f. 1607 $^{29}/_{9}$, d. 1644 $^{4}/_{8}$, var son till Göran Jacobsson Silfverpatron (n:r 48) och Barbro Hansdotter samt gift 1640 med Catharina Rosenhane, f. 1610, i hennes 1. gifte, dotter till Ståthållaren Johan Göransson Rosenhane och Catharina Scheringsdotter Asp samt omgift med Sivard Kruse (n:r 192).

Silfverpatron blef 1631 löjtnant på Gustaf Adolf Mörners (n:r 69) och följande år på Öfverstelöjtnant Otto Sacks (n:r 54) Södermanlandskompanier samt 1633 ryttmästare för det äldsta Södermanlandskompaniet. Med detta deltog han i trettioåriga kriget till 1635, då kompaniet hemkom och öfverfördes till Östgöta ryttare, där Silfverpatron 1636 återfinnes. Då 1637 alla ryttare från Södermanland sammanslogos till ett kompani under Upplands ryttare, blef han ryttmästare för detta kompani samt major på Upplands ryttare — på Södermanlands ryttare var han befordrad till major redan 1635 —; 1639 befordrades han till öfverstelöjtnant med bibehållande af samma kompani.[1])

Han deltog med Upplands ryttare i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1644 och sistnämnda år i kriget mot Danmark, där han stupade i en mindre strid mellan Rendsburg och Kiel.[1]) Anrep säger, att

han vid detta tillfälle blef af danskarna tillfångatagen och kort därefter obarmhertigt mördad. Hans lik hemfördes till Sverige och begrofs i Stigtomta kyrka i Södermanland.[11])

N:r 119. **Turesson, Axel,** var i början af 1631 löjtnant på Öfverstelöjtnant Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) Upplandskompani.[1])

N:r 120. **Nilsson, Bengt,** blef efter den föregående löjtnant på samma kompani men stupade redan s. å. $^{31}/_{8}$ i striden vid Wörth.[1])

N:r 121. **Planting** (-Gyllenbåga), **Eric,** till Mälby i Giresta socken samt Via i Uppland, f. 1603 under en resa på sjön mellan Finland och Stockholm, d. 1679 på Mälby och begrafven i Giresta kyrka, där hans vapen uppsattes, var son till Skeppskapten Joen Planting och Anna Johansdotter Boga af den finska adliga Jackarbysläkten samt gift 1. gången med Hebbla Gadau (v. Gadow), dotter till Öfverstelöjtnanten Casper Gadau (n:r 59), och 2. gången med Brita Tott af Skedebo, dotter till Eric Tönnesson Tott och Hebbla Månesköld af Seglinge.

Eric Planting inträdde först i tjänst vid Upplands ryttare i början af 1620-talet, följde 1625 med till Lifland och deltog 1626 i slaget vid Kockenhusen. År 1628 var han korpral och 1631 kornett på Mauritz Stakes (n:r 73) Upplandskompani, på hvilket kompani han 1632 blef löjtnant och 1635 ryttmästare. Detta kompani (3. Upplandskompaniet) innehade han sedermera t. o. m. 1658 med befordran till major 1644 och öfverstelöjtnant 1651.[1])

Under denna tid deltog han i trettioåriga kriget 1631—1635, 1637—1638 samt 1641—1649 och tog därunder en verksam del i de stora slagen; bland andra stred han 1632 i slaget vid Lützen, hvarvid hans bröder Claes (n:r 145) och Gustaf, hvilken endast blef korpral vid Upplands ryttare, kämpade vid samma kompani, 1642 vid Glogau, Olmütz och Leipzig. Åren 1644—1645 deltog han i anfallet mot Danmark. Då Upplands ryttare 1655 utkommenderades till kriget i Polen, förde Eric Planting regementet och utmärkte sig därunder särskildt i tredagarsslaget vid Warschau. Från Polen förde han regementet till Danmark och utmärkte sig ånyo i stormningen af Fredriksodde, där Upplands och Västgöta ryttare under Fursten af Anhalts befäl och Eric Dahlbergs ledning bildade den yttersta högra kolonnen och genom vadning förbi palissaderna i sjön lyckades intränga i fästningen och därigenom afgjorde striden. Han förde sedermera regementet i tåget öfver Bälten och mot Köpenhamn. [1 och 28])

Hans hälsa hade emellertid af de ständiga krigen hårdt angripits, hvarför han omedelbart efter fredsslutet fick tjänstledighet att resa hem till Sverige till sitt gods Mälby. Det dröjde emellertid endast en månad, tills Carl X Gustaf skref till honom och erbjöd honom antingen öfverstelöjtnantsbeställningen vid Adelsfanan, eller »där eljest hans krafter någon

ytterligare travaille tillåta», chefskapet öfver det regemente kavalleri, som skulle uppsättas i det nyeröfrade Trondhjems län. Planting valde det senare och afmarscherade i maj 1658 med en liten kader från Upplands ryttare till Trondhjem och började där organisationen af sitt regemente, hvilket efter svenskt mönster indelades på norska gårdar och i augusti 1658 uppgick till omkring 200 ryttare. Emellertid reste sig landet i september, och Trondhjem, där Guvernör Claes Stjernsköld var högste kommenderande, belägrades af norrmännen. Planting förde härunder befälet öfver det fåtaliga rytteriet, som så småningom alltmera smälte ihop. Efter elfva veckors lysande försvar af en stad, hvilken, såsom Yngvar Nielsen säger, »var saa uheldig beliggende som Trondhjem», fick den tappra garnisonen uttåga med flygande fanor och klingande spel.[28])

Härifrån begaf sig Planting med sina officerare till Stockholm för att därstädes af krigskollegium erhålla vidare order. Han erhöll då befallning att återvända till Jämtland såsom befälhafvare för allt därvarande kavalleri samt för att där fortsätta värfningen, men i hans ställe måste hans Öfverstelöjtnant Morath (n:r 242) ditsändes i anledning af Plantings olycka med Påfvenhjelm.

Angående förhållandet mellan Planting och Påfvenhjelm upplyses af rättegångshandlingarna, att de varit i sällskap hos Regementskvartermästaren Petter Düben i mars månad i Stockholm, där Påfvenhjelm blifvit drucken samt förolämpat såväl sin öfverste Planting som andra med grofva svordomar och högst oregerligt uppförande. Såväl Planting som Morath m. fl. sökte lugna honom och förmå honom att vända om hem, men han blef allt värre, så att hvar och en räddes för honom; slutligen måste öfversten ålägga honom arrest, då han aflägsnade sig, gifvande öfversten och hela sällskapet »så många sju tusen djäflar, som till äro». Då det öfriga sällskapet en stund därefter bröt upp, hade Påfvenhjelm väntat utanför och började åter med samma otidigheter, då öfversten drog sin värja för respekts skull och gaf honom ett litet streck öfver hufvudet, då Påfvenhjelm äfven drog sitt svärd och gick löst på öfversten, under hvilken skärmytsel öfversten gaf honom ett stick i buken, som han själf var vållande till, emedan han rusade in på öfversten för att taga honom, och visste ej Påfvenhjelm själf, att han var sårad, förr än han kom hem och klädde af sig. Genom vanvård vållade detta sår inom några dagar Påfvenhjems död. Öfverste Plantings dom härför blef dock lindrig — böter af 400 daler silfvermynt, »emedan den dödade varit en orolig människa».[28])

Plantings regemente skulle emellertid nu indelas på gårdar i Jämtland och kallades först »Norska regementet till häst», hvilket namn sedan ändrades till »Öfverste Plantings regemente till häst». Ryttarna underhöllos denna tid till största delen på hans gods Mälby i Uppland. En del af regementet afgick 1660 till Jämtlands försvar. Efter fredsslutet afdankades detsamma i likhet med så många andra.[28]) I samband härmed resolverades 1660 $^{9}/_{7}$, att öfverste Eric Planting, »som är en gammal tjänare,

hafver travaillerat allt ifrån sin ungdom och genomgått alla charger, till den han nu har», skulle, när något svenskt regemente blefve ledigt, därmed hugnas.[3]) Han hade då af egna medel förskjutit 7663 daler silfvermynt i den honom anförtrodda rytterivärfningen.

År 1664 $^{6}/_{4}$ blef han öfverste för Upplands ryttare, hvilket befäl han innehade till 1667 $^{26}/_{11}$, då han blef öfverste för Adelsfanan. År 1674 utnämndes han till generalmajor af kavalleriet och fick s. å. $^{23}/_{6}$ afsked. [1 och 28])

N:r 122. **Böllja, Claes Stensson,** till Husby, d. 1665 $^{1}/_{1}$, var son till Sten Claessson Böllja (n:r 44) och Brita Månesköld af Seglinge, yngre halfbroder till Axel Stensson Böllja (n:r 108) samt gift 1654 med Ingrid Andersdotter.

Claes Stensson Böllja var 1631—1632 kornett på Öfverstelöjnant Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) Upplandskompani, blef 1632 eller 1633 löjtnant på Pankratz Heijdmans (n:r 83) Upplandskompani, i hvilken befattning han kvarstod till 1646 eller 1647, då han blef ryttmästare för Närkeskompaniet. År 1649 blef han efter Heijdmans död ryttmästare för dennes Upplandskompani och synes 1652 erhållit afsked. Då sedermera under Carl X:s krig 1657 ökningskompanier till ersättning af de utomlands stadda bildades i Sverige, ingick Böllja åter i tjänst och förde ett sådant ökningskompani till 1660, då han åter erhöll afsked.[1]) I somliga rullor kallas han de sista åren för major, men 1659 säges, att han skött sig tämligen illa, emedan han ej erhållit sitt avancement (se 2. delen, sid. 165).

Claes Stensson Böllja deltog i så godt som alla fälttåg, Upplands ryttare gjorde under trettioåriga kriget, under Carl X i striderna mot Danmark inom landet och däribland i undsättningståget till Trondhjem samt 1659—1660 äfven i striderna i Danmark och Tyskland.[1])

N:r 123. **Olofsson, Israel,** var 1631—1633 kornett och 1634—1643 löjtnant på Påvel Joensson Sölfverams (n:r 89) Västmanlandskompani af Upplands ryttare, sedermera i. Västmanlandskompaniet och erhöll 1643 afsked.[1])

Olofsson deltog i trettioåriga kriget 1631—1635, 1637—1638 samt 1641—1643.[1])

N:r 124. **Holtensson, Daniel,** var 1631—1633 kornett på Eric Axelssons (Sölfverklinga, n:r 77) Södermanlandskompani samt 1634 löjtnant på samma kompani, men nämnes ej efter detta år i regementets rullor.[1])

Holtensson deltog 1631—1634 med sitt kompani i trettioåriga kriget.[1])

N:r 125. **Stensson, Paul** (Rutensköld), d. 1636 $^{24}/_{9}$, var son till Sten Påvelsson och Catharina Wagner.

Stensson var 1631—1636 kornett på Casper Gadaus (n:r 59) Upp-

landskompani. Han utgick med sitt kompani 1635 till Tyskland, där han följande år stupade i slaget vid Wittstock.[1])

Paul Stensson efterlämnade många små barn, hvarför hans änka 1638 $^{4}/_{12}$ erhöll öppet bref på att njuta sin skattegård fri för ovissa persedlar i tre år.[4])

I tabellerna i 6. delen har Paul Stensson oriktigt upptagits för att vara en Böllja och kallats Lars i stället för Paul.

N:r 126. **v. Börgen, Otto,** var 1631—1635 kornett på ett kompani från Vadsbo härad af Södermanlands ryttare. Med detta kompani utgick han 1635 under Öfverste Otto Schulman till kriget i Preussen och Tyskland. Kompaniet lades följande år under Östgöta ryttare, men v. Börgen återfinnes då ej.[1])

N:r 127. **Svensson, Axel,** var 1632—1634 löjtnant på Öfverste Isac Axelsson Silfversparres (n:r 50) Upplandskompani och deltog med detta dessa år i kriget i Tyskland. Då kompaniet 1635 hemkom till Sverige, var Axel Svensson ej med.[1])

N:r 128. **Ridilder, Johan,** var 1632—1633 löjtnant på Påvel Joenssons (Sölfverarm, n:r 89) Västmanlandskompani af Upplands ryttare och deltog på detta dessa år i trettioåriga kriget.[1])

N:r 129. **Göransson, Olof,** var under senare delen af 1632 och 1633 löjtnant på Major William Rehbinders (n:r 132) Södermanlandskompani, hvilket dessa år var ute i kriget i Tyskland. Åren 1634—1636 nämnes han ej i Södermanlands ryttares rullor, men då 1637 ryttarna från Södermanland, formerade på ett kompani under Major Jacob Göransson Silfverpatron (n:r 118), lades under Upplands ryttare, var en Olof Göransson, troligen samme man, löjtnant på kompaniet, i hvilken befattning han kvarstod, tills han 1642 $^{18}/_{11}$ afled i Tyskland.[1])

N:r 130. **Månsson, Ingolf,** blef i slutet af 1632 kornett på Öfverste Otto Sacks (n:r 54) Södermanlandskompani och var följande år löjtnant på samma kompani. Med kompaniet deltog han 1632—1634 i trettioåriga kriget, och vid kompaniets hemkomst 1634 var han äfven närvarande vid mönstringen i Nyköping den 23 mars, men omnämnes sedermera ej i regementets rullor.

I 1632 års rulla står antecknadt, att han måste rymma för ett begånget dråp, men fick lejd 1633 att komma hem och uppgöra saken.[1])

N:r 131 **Gudmunsson, Eric,** var 1632—1634 kornett på det äldsta Södermanlandskompaniet och med detta i trettioåriga kriget, men då kompaniet 1635 hemkom, var kornettsbeställningen vakant.[1])

N:r 132. **Rehbinder, William,** till Lumad i Estland, var son till Riddargodsägaren Walter Rehbinder till Lumad samt gift med en Jacobsdotter Yxkull.[50])

Rehbinder blef 1632 eller 1633 i Tyskland placerad såsom major på Södermanlands ryttare och tillika ryttmästare för det Södermanlandskompani, som Eric Axelssons (Sölfverklinga, n:r 77) före sin död hade haft. I regementets rullor anträffas han endast 1633—1634.[1])

N:r 133. **Canis, Hans Henricsson,** var 1633—1636 kaptenlöjtnant på det äldsta Upplandskompaniet, blef 1636 ryttmästare för ett Västmanlandskompani och 1637 för 2. Västmanlandskompaniet. Han synes endast 1637—1638 hafva deltagit i trettioåriga kriget.[1])

N:r 134. **Krook, Nils Håkansson,** var 1633—1643 kornett på 2. Upplandskompaniet och erhöll sistnämnda år i maj månad afsked. Det kompani, på hvilket han tjänade, deltog i trettioåriga kriget 1633—1635, 1637—1638 samt från 1641.[1])

N:r 135. **Mörner, Gustaf,** var 1633—1634 kornett på Öfverste Otto Sacks (n:r 54) och 1635 löjtnant på Jacob Göransson Silfverpatrons (n:r 118) Södermanlandskompanier. Med kompaniet gick han 1636 till Östgöta och följande år till Upplands ryttare, men afled samma år. Med Otto Sacks kompani deltog han i trettioåriga kriget, tills detsamma 1635 hemkom.[1])

N:r 136. **Korff, Pehr Larsson,** blef 1619 ryttare, 1628 korpral, 1634, när slaktningen stod vid Oldendorf, kornett och 1643 löjtnant på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare samt 1648 enligt krigskollegiets fullmakt ryttmästare för Södermanlandskompaniet, hvilket han sedermera innehade till 1672, då han erhöll afsked för sin ålder samt lifstids frihet å fyra hemman för sig och sin hustru.[1])

Då han 1634 blef kornett, var kompaniet i Tyskland men hemkom följande år. Korff deltog åter i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1648. Såsom ryttmästare deltog han sedermera i hela Carl X:s krig utom landet med Polen och Danmark 1655—1660.[1])

N:r 137. **Bröms, Jöns,** var 1634—1635 kornett på Major William Rehbinders (n:r 132) Södermanlandskompani. Med detta hemkom han från Tyskland 1635, hvarefter kompaniet upplöstes och Bröms troligen erhöll afsked.[1])

N:r 138. **Horn, Gustaf Evertsson,** f. 1614 Kristi Himmelsfärdsdag på sin mödernegård Autis i Finland, d. 1666 $^{27}/_{2}$ i Stade och begrafven i ett af honom inköpt och byggdt grafkor i Åbo domkyrka, där hans och hans fruars vapen ses, friherre 1651 $^{30}/_{4}$ på samma gång som sin kusin Henric (n:r 152), då han skulle skrifvit sig friherre till Marienborg. Var friherre till

Marienborg i Lifland, herre till Kanckas, Porkala, Bergsund och Sonnäs, alla i Finland, och var son till Fältmarskalken Evert Horn af Kanckas och Margaretha Fincke samt gift 1. gången 1638 i Stralsund med Maria Mörner, f. 1619, d. 1643, dotter till Landshöfdingen Stellan Otto Mörner och Maria von der Grünau, 2. gången 1644 med Friherrinnan Barbro Kurck, d. 1658 i Stockholm, dotter till Riksrådet och Presidenten Friherre Jöns Knutsson Kurck och Friherrinnan Märtha Oxenstierna, samt 3. gången 1661 på Stockholms slott med Maria Silfverhjelm, f. 1634, d. 1712, dotter till Öfversten Arvid Silfverhjelm och Catharina Maria Stjerna.

Gustaf Horn blef 1634 kammarherre och 1635 i augusti, sedan Eric Kiägg (n:r 104) »kasserat sig själf», ryttmästare för ett Västmanlandskompani af Upplands ryttare, hvilket han förde i kriget i Tyskland till 1637.[1]) Sistnämnda år blef han major för Upplands och Östgöta knektar i Tyskland, 1638 öfverstelöjtnant vid Öfverste Leslies regemente, 1640 öfverste på Generalmajor Wittenbergs regemente, 1647 generalmajor af kavalleriet, 1652 generallöjtnant, 1653 riksråd, 1654 generalguvernör i Ingermanland och Kexholms län, 1656 general öfver svenska och finska kavalleriet, 1657 general öfver svenska militien och generalguvernör i Finland, 1658 rikstygmästare, 1660 lagman i Närke samt 1663 fältmarskalk och generalguvernör i Bremen och Verden.[11])

Gustaf Evertsson Horn.

N:r 139. **Hildring, Sven Pehrsson,** f. 1607, d. 1679 $^{10}/_{3}$, till Hildringsberg i Glafva socken, Odenstad i Gillberga socken och Kärne i Grafva socken, alla i Värmland, adlad 1643 $^{1}/_{6}$ med namnet Hildring, var gift med Magdalena Roos af Hjelmsäter, d. 1679, dotter till Kronofogden på Dal Peder Knutsson Roos och Cecilia Christoffersdotter (af Forstena-släkten).

Sven Pehrsson blef 1635 ryttmästare för ett Upplandskompani samt, då detta 1636 upplöstes, efter Gustaf Ugglas (n:r 146) död för Värmlandskompaniet af Upplands ryttare, hvilket han förde till 1647, då han erhöll afsked. Han benämnes sedermera för major.[1])

Han synes hafva blifvit befordrad till ryttmästare i Tyskland, ty i 1635 års rullor upptages hans kompani, som detta år hemkommit från Tyskland. Därefter deltog han i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1646.[1])

Hildring erhöll 1645 $^{21}/_{11}$ konfirmation å sköldebref samt samma år den $^{3}/_{12}$ donation å gårdar i Värmlands Näs härad för sig och efterkommande i anseende till långvarig och trogen tjänst under Upplands ryttare, »helst han därvid är illa sargad och genom lifvet såsom ock i armen lamskjuten».[4]) Enligt ättartaflorna blef han genomskjuten i fältslaget vid Leipzig 1642.[11])

N:r 140. **Larsson, Mikael,** d. 1647, blef 1635 löjtnant under Sven Pehrssons (Hildring, n:r 139) Upplandskompani och följde denne i samma befattning 1636, då det nämnda kompaniet upplöstes, till Värmlandskompaniet. Efter Sven Pehrssons afgång blef han 1647 ryttmästare för samma kompani, men stupade sistnämnda år i augusti vid Plan i Böhmen. Han deltog i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1647.[1])

År 1645 $^{19}/_{12}$ erhöll han donation på flera gårdar i Värmland. Enligt ett öppet bref, dateradt 1648 $^{31}/_{7}$, skulle hans änka njuta nådår efter sin man, »som förliden vår blef slagen vid Svinfurt».[4]) Platsen, där han stupade, synes sålunda ej vara fullt bestämd.

N:r 141. **Håkansson, Nils,** var 1635—1643 löjtnant på 3. Upplandskompaniet. Han deltog i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1643, hvilket sistnämnda år han i rullorna upptages såsom död vid Klein Glogau den 5 oktober.

N:r 142. **Ribbing, Johan,** var 1635—1639 kornett på Värmlandskompaniet af Upplands ryttare samt 1640—1642 $^{23}/_{10}$ löjtnant på 2. Västmanlandskompaniet, hvilken sistnämnda dag han stupade i slaget vid Leipzig.[1])

Ribbing deltog i trettioåriga kriget 1635—1638 och 1641—1642.[1])

N:r 143. **Palm, Peter,** blef mellan 1633 och 1635 kornett på Anders Björnssons (n:r 105) Södermanlandskompani. Då kompaniet 1636 förlyttades till Östgöta ryttare, var han där ej, men 1637 blef han efter Gustaf Mörners (n:r 135) död kornett på det nu till Upplands ryttare förflyttade Södermanlandskompaniet, där han efter Olof Göranssons (n:r 149) död 1642 $^{18}/_{11}$ blef löjtnant och i denna befattning kvarstod t. o. m. 1649.

Då Södermanlandskompanierna 1635 hemkommo från kriget, redovisades Palm ej bland dessa såsom officer, hvarför han troligen blef kornett detta år efter hemkomsten. Han utgick i kriget 1637 och blef samma år fången vid Tribsees, men synes snart åter blifvit fri, ty då kompaniet följande år åter hemgick, var han med.[1]) År 1639 $^{12}/_{3}$ erhöll han »för sin långliga och trogna tjänst i fiendeland, där han icke allenast många rustningar och hästar mist utan ock själf länge suttit fången och sig själf ranconerat», öppet bref att njuta hemmanet Ekeby i Runtuna socken af Södermanland för sig och sin hustrus lifstid;[4]) samma år den $^{16}/_{3}$ utgick befallning till kammarrådet att till honom utbetala 50 riksdaler i rancon-penningar.[4]) Han deltog därefter i kriget 1641—1648.

År 1650 synes han blifvit transporterad till något annat regemente samt slutligen råkat i lithauisk fångenskap, ur hvilken han hemkom 1657. Han kallas följande år major och »en gammal meriterad tjänare» samt sändes till Trondhjem att kommendera de ryttare, som där funnos närvarande, hvarefter han skulle blifva major vid det regemente Trond-

hjems ryttare, som Eric Planting (n:r 121) hade befallning att uppsätta, »enär hans egna ryttare i Lifland helt och hållet afgått».[4]) Med Plantings ryttare deltog han 1659 i Trondhjems tappra försvar. I Lifregementets till häst rullor för 1670 upptages slutligen Palm såsom reformerad major.[1])

N:r 144. **Pedersson, Simson,** var 1635—1637 kornett på Sven Pehrssons (Hildring, n:r 139) Upplandskompani, 1638—1646 på 1. Upplands eller Öfverstens kompani och 1647—1650 löjtnant på 2. Upplandskompaniet. Efter sistnämnda år nämnes han ej i regementets rullor.[1])

Pedersson deltog i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1648.[1])

N:r 145. **Planting** (-Gyllenbåga), **Claes,** till Via och Ekla samt Frösslunda i Harakers socken af Västmanland, d. 1648, var son till Skeppskapten Joen Planting och Anna Johansdotter Boga, yngre broder till Eric Planting (n:r 121) samt gift 1640 med Margaretha Gyldenroos, d. 1663, dotter till kaptenen Joen Andersson Gylldenroos och Margaretha Torskenstjerna.

Planting ingick som ryttare vid Upplands ryttare och deltog i slaget vid Lützen såsom förare vid Mauritz Stakes (n:r 73) kompani af Upplands ryttare, där hans broder Eric var löjtnant och en yngre broder Gustaf, då ännu blott aderton år gammal, var ryttare. År 1635 blef Claes Planting kornett på kompaniet, hvars chef nu var hans broder Erik. Från denna befattning erhöll han dock redan 1637 /8 afsked. Kompaniet deltog i trettioåriga kriget 1631—1635 och utgick åter i juli 1637, hvadan Planting synes fått afsked kort efter öfverkomsten till Tyskland. [1 och 28])

Efter afskedstagandet fortsatte Planting att rusta för Bålstad och Kumla till sin död.[28])

N:r 146 **Uggla, Gustaf,** blef 1636 i Tyskland ryttmästare för Värmlandskompaniet af Upplands ryttare, men afled redan samma år.[1])

N:r 147. **Andersson, Joen,** blef 1636 efter Josua Uddesson Örnflychts (n:r 102) död kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, från hvilken befattning han erhöll afsked i september 1642. Han synes hafva blifvit kornett i Tyskland, ty kompaniet utgick i kriget 1635 och hemkom 1638. År 1641 utgick åter kompaniet till Tyskland, hvarför han också blifvit, såsom det står i rullan, »afdankad» i Tyskland.[1])

N:r 148. **Thomasson, Welliam,** blef 1636 i Tyskland befordrad till kornett på Nils Anderssons (Feltreuter, n:r 79) Västmanlandskompani af Upplands ryttare. Då kompaniet 1637 upplöstes, ställdes Thomasson på reformerad lön, men blef 1640 åter kornett, nu på Värmlandskompaniet. Med detta utgick han följande år i kriget, där han 1642 $^{23}/_{10}$ stupade i slaget vid Leipzig.[1])

N:r 149. **Erlandsson, Boo,** blef 1637 kornett på 3. Upplandskompaniet samt hösten 1643 eller våren 1644 löjtnant på samma kompani, där han kvarstod till 1656. Med detta kompani deltog han i trettioåriga kriget 1637—1638 samt 1641—1648. Då kompaniet 1656 utgick till kriget i Polen, synes han ej hafva medföljt, men var 1657 löjtnant på Johan von Kaulbars (n:r 190) ökningskompani i kriget inom landet och kallas 1658 för ryttmästare, då han förde förstärkning från Uppland till regementets i södra Sverige varande del. Efter sistnämnda år nämnes han dock ej mera.[1])

N:r 150. **Wrangel** (af Lindeberg), **Johan Mauritz,** friherre till Lindeberg samt herre till Skokloster, Lärjeholm och Höja, 1654 upphöjd i friherrligt stånd, f. 1616 $^{16}/_{5}$, d. 1665, var son till Generalguvernören i Lifland Herman Wrangel och Margaretha Grip samt gift 1. gången 1638 med Anna Bååt, d. 1646, dotter till Ståthållaren Bo Gustafsson (Bååt) och Anna Ribbing, 2. gången 1652 med Friherrinnan Catharina Leijonhufvud, f. 1628, d. 1659, dotter till Landshöfdingen Friherre Gustaf Ericsson Leijonhufvud och Catharina Sparre, samt 3. gången 1660 med Friherrinnan Beata Kagg, f. 1638, dotter till Guvernören Friherre Nils Kagg och Friherrinnan Margaretha Bonde.

Wrangel hade lärt krigets värf i trettioåriga kriget. År 1637 kallas han oberstwachtmeister.[29]) År 1639 på hösten utnämndes han till öfverste för Upplands ryttare och förde detta regemente 1641—1643 i Tyskland, hvarefter han hemsändes med en del af regementet för att komplettera detsamma. Med det nyuppsatta regementet deltog han därefter i kriget i Sverige mot Danmark 1644—1645, under hvilken tid han äfven förde högre befäl på gränsen mot Norge. Efter freden i Brömsebro hemförlofvades han med sina ryttare och deltog sålunda ej i trettioåriga krigets sista år.[1])

År 1654 utnämndes Wrangel till generalmajor och åtföljde följande år Carl X Gustaf till kriget i Polen, dock utan att föra sitt regemente, som kommenderades af Öfverstelöjtnant Eric Planting. År 1656 kvarlämnades Wrangel jämte Fältmarskalken Grefve Arvid Wittenberg i Warschau och deltog i denna stads hjältemodiga försvar samt blef vid kapitulationen, för hvilken han själf hade uppsatt de för svenskarna så fördelaktiga villkoren, mot tro och lofven afförd i fångenskap till Zamoisk (se 2. delen, sid. 121). Här var han ännu i oktober 1657, då han skref till konungen och bönföll om sin utväxling, som synes hafva försiggått kort därpå. Sitt regemente, Upplands ryttare, för hvilket under hans fångenskap Öfversten Grefve Pontus De la Gardie (n:r 213) blifvit tillförordnad chef, återtog Wrangel ej mera.[1]) År 1660 utnämndes han till riksråd.[11])

Wrangel finnes afbildad i Pufendorf, då Koniecpolski med 12,000 kvartianer 1655 $^{16}/_{10}$ vid Krakau hyllade Carl X Gustaf, äfvensom då Potocky m. fl. den $^{3}/_{11}$ vid Sandomir aflade trohetseden. År 1662 $^{22}/_{7}$ erhöll »Generalmajoren J. M. Wrangel, som hafver att fordra förutom inne-

hållningar 4200 daler silfvermynt, och som under krigen och fångenskapen mycket lidit hafver», försäkran på »att nu genast utbekomma hälften af denna fordran och återstoden med det forderligaste».[4])

N:r 151. **Rålamb, Christer,** f. 1611 $^{6}/_{1}$, d. 1651 $^{24}/_{5}$ i Stockholm och begrafven i Klara kyrka, var son till Landshöfdingen Broder Andersson Rålamb och Friherrinnan Anna Oxenstierna samt gift med Beata Kagg i hennes 1. gifte, f. 1621 $^{12}/_{1}$, dotter till Öfverstelöjtnanten Matts Kagg och Märtha Ulf af Horsnäs.

Rålamb hade tjänat sig upp till ryttmästare vid Östgöta ryttare, då han 1640 $^{26}/_{2}$ blef utnämnd till major vid Upplands ryttare och tillika ryttmästare för det kompani, »som Anders Björnsson härtill fört hafver».

I fullmakten heter det: »Eftersom Kungl. Maj:t förr beviljat Ryttmästare Christer Rålamb att blifva major under Öfverste Johan Mauritz Wrangel, så vill Kungl. Maj:t honom nu hafva därtill fullkomligt förordnat».[4])

Rålamb deltog med regementet i kriget i Tyskland 1641—1643, hvilket sistnämnda år han mycket sjuk kvarlämnades i Leipzig. Härom skref Kungl. Maj:t den 18. mars till Axel Lillje: »Efter vi förnimme, att Majoren under Upplands ryttare Christer Brorsson ligger i Leipzig illa sjuk, att man föga hopp kan göra sig om hans restitution», skulle förordnas om att han därunder ej lede nöd, och om han dog, skulle han »ex publico» begrafvas».[4])

Rålamb tillfrisknade emellertid och fick 1643 $^{20}/_{12}$ koncession på tio år på Achershof och Hofdam med underlydande byar i Hinter-Pommern. År 1644 $^{7}/_{2}$ var han närvarande vid mönstringen i Värnamo och deltog därefter med regementet i kriget i Sverige mot danskarna. Samma år $^{31}/_{12}$ erhöll han fullmakt att vara öfverstelöjtnant under Johan Wrangels regementes Upplandskavalleri, hvilken befattning han sedan bibehöll till sin död.[1]) Under de sista åren af trettioåriga kriget förde Rålamb regementets utevarande del.

N:r 152. **Horn, Henric Henricsson,** f. 1618 $^{22}/_{5}$, d. 1693 $^{18}/_{2}$ i Stade och jämte alla sina fruar begrafven i Badelunda kyrka i Västmanland, friherre 1651 $^{30}/_{4}$ på samma gång som sin kusin Gustaf (n:r 138), då han skulle skrifvit sig friherre till Marienborg. Var friherre till Marienborg, herre till Kanckas, Hesslö, Wenden och Ingritz och var son till Riksrådet Henric Carlsson Horn af Kanckas och Anna Jönsdotter Snakenborg (Bååt) samt gift 1. gången 1643 med Friherrinnan Margaretha Leijonhufvud, f. 1625, d. 1645, dotter till Landshöfdingen Friherre Gustaf Ericsson Leijonhufvud och Catharina Sparre, 2. gången 1650 på Stockholms slott med Kjerstin Bååt, d. 1657, dotter till Ståthållaren Bo Gustafsson Bååt och Anna Ribbing, 3. gången 1661 i Stockholm med Emerentia Ribbing, f. 1644, d. 1670 i Stade, dotter till Landshöfdingen Bengt Ribbing och Ebba Sparre, samt

4. gången 1674 med Grefvinnan Beata Magdalena Wittenberg, d. 1705, dotter till Riksrådet och Fältmarskalken Grefve Arvid Wittenberg

Vid 22 års ålder blef Horn 1640 ryttmästare för 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, hvilket han förde 1641—1643 i Tyskland.[1]) Sistnämnda år blef han hemförlofvad och befordrades samma år 5/8 till öfverste för det kurländska regementet och 1645 till chef för ett finskt rytteriregemente.[11]) Det oaktadt redovisas han till år 1645 såsom ryttmästare för det förstnämnda kompaniet af Upplands ryttare.[1]) År 1644 deltog han i kriget i Skåne, då han slog ihjäl en kvartermästare Swickert Nieroth, för hvilket dråp han dock erhöll tillgift. Befordrad till generalmajor af kavalleriet 1654 deltog Horn i Carl X Gustafs polska krig och bland annat i tredagarsslaget vid Warschau 1656. Befordrad till generallöjtnant 1657 utnämndes han kort efter konungens död 1660, 20/2 till riksråd. Under förmyndarstyrelsen hedrades han 1665 16/2 med fältmarskalkstiteln och blef året därpå efter sin kusins död generalguvernör i Bremen och Verden. Under Carl XI:s krig måste Horn 1670 uppgifva sin residensstad Stade åt de allierade, blef följande år generalamiral, då han som öfverbefälhafvare på flottan inlät sig i slaget i Kjöge bukt mot den sjövane danske amiralen Juel, hvarvid Horn led ett grundligt nederlag. Icke desto mindre erhöll han kommandot öfver det manskap, som skulle drifva norrmännen ur Jämtland. Detta lyckades bättre, men hans försök att intränga i Norge aflopp däremot utan några följder. År 1679 blef han lagman i Tiohärads lagsaga, hvarjämte han detta år anlade Västanfors bruk i Västmanland. Sedan Carl XI erhållit fred med sina fiender, blef Horn 1680 åter generalguvernör i Bremen och Verden, hvilken befattning han innehade till sin död.[11 och 13]) Genom reduktionen förlorade Horn Hesslö vid Västerås och Wenden i Estland.[11])

Henric Henricsson Horn.

N:r 153. **v. Fersen, Fabian,** d. ogift 1648, var son till Löjtnanten vid Estländska Adelsfanan Herman von Fersen och Margaretha Anrep.[10])

v. Fersen blef 1641 hofjunkare och på hösten 1642 löjtnant på 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare. På hösten 1644 blef han efter Tuwe Tuwesson Hökeflychts (n:r 90) död ryttmästare för Närkeskompaniet, hvilket han innehade till 1647.[1]) Året därefter blef han vid svenskarnas öfvergång af Donauströmmen i Bayern dödsskjuten.[10])

N:r 154. **Uddesson, Sten,** blef på hösten 1642 kornett och 1647 löjtnant på Närkeskompaniet af Upplands ryttare samt synes 1656 erhållit afsked.[1])

N:r 155. **Ingemarsson, Anders,** var kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare 1643—1647.[1])

N:r 156. **Fabians, Hans,** var 1643 kornett på Värmlandskompaniet af Upplands ryttare, men afled redan s. å. i april.[1])

N:r 157. **Silfverlood, Brynte Olofsson,** son till öfversten Olof Andersson Silfverlood och Sigrid Larsdotter, blef i oktober 1643 kaptenlöjtnant på öfverstens kompani af Upplands ryttare. Efter Mikael Larssons (n:r 140) död i augusti 1647 blef Silfverlood ryttmästare för Värmlandskompaniet, hvilket han förde, tills han i november 1648 afled i Tyskland.[1])

N:r 158. **Pedersson, Eric,** blef 1643 kornett och 1656 löjtnant på 2. Upplandskompaniet. Våren 1659 erhöll han afsked såsom gammal och oförmögen.[1])

N:r 159. **Lilljebielke, Sven Jönsson,** ej introducerad men använde liksom syskonen namnet Lilljebielke, f. omkr. 1580, var son till Jöns Henricsson och Metta Bengtsdotter.[10])

Lilljebielke blef 1644 ryttmästare för Södermanlandskompaniet af Upplands ryttare och förde detta i kriget i Tyskland, tills han i augusti 1647 stupade vid Plan i Böhmen.[1])

N:r 160. **Gyllenpistol, Henric Richter,** till Långbro samt Abbotsnäs i Floda socken och Hornsund i Flens socken af Södermanland, adlad 1646 med namnet Gyllenpistol, f. 1614 i Stockholm, d. 1656, var son till Lifmedicus Johannes Richterus och Eva Sabina v. Wilsberg samt gift 1640 med Catharina Regina Bonnat, d. 1686, dotter till Generalmajoren Bastian Bonnat och Margaretha Jostsdotter.

Henric Richter var 1622—1631 page hos Gustaf II Adolf, blef 1631 ryttare vid Upplands ryttare och 1636 kornett.[11]) År 1644 blef han löjtnant vid 2. Västmanlandskompaniet och 1662 ryttmästare för 2. Upplandskompaniet. Hvilken del han tog i trettioåriga kriget finnes ej angifvet, men 1648 var han hemma i Sverige. Sitt kompani förde han, då det 1655 utkommenderades till kriget i Polen, och stupade följande år i mars månad vid staden och fästningen Plotsk.[1])

N:r 161. **Heidensköld, Jonas Andersson,** adlad 1652 med namnet Heidensköld, var gift med Maria v. Dassenberg.

Jonas Andersson blef 1644 kornett, 1647 löjtnant på och 1648 eller 1649 ryttmästare för Värmlandskompaniet af Upplands ryttare, hvilket han sedermera förde, tills han i februari 1656 dog i Polen.

Han synes i Tyskland 1644 blifvit befordrad till kornett, deltog med regementet i striderna i Tyskland och Danmark 1644—1645 samt äfven i trettioåriga krigets sista år i Tyskland. Han följde slutligen med sitt kompani regementet, då det 1655 utkommenderades till kriget i Polen.[1])

N:r 162. **Crafoord, Göran,** d. 1661 4/1, var son till Befalhafvaren för en fänika Upplandsknektar Alexander Crafoord och gift med Brita Morgonstjerna, dotter till Öfversten Olof Olofsson, adlad Morgonstjerna, och Elisabeth Hund.

Crafoord blef 1644 kornett och 1649 löjtnant vid 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare samt 1658 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani. Då detta kompani 1660 upplöstes, blef han reformerad officer.[1])

Han deltog i striderna med Danmark i Sverige 1644 och 1645, men synes under de sista krigsåren af trettioåriga kriget varit hemma. År 1656 följde han regementet till Polen och Krakau, hvarest han sjuknade, och i 1657 års rulla angifves han ligga sjuk i Krakau. År 1658 var han i Sverige och blef då, som ofvan nämnts, chef för ett nyuppsatt kompani samt deltog med detta i Öfverstelöjtnant Drakenbergs (n:r 168) undsättningståg genom Jämtland till Trondhjem. Sedan detta tåg misslyckats, följde han med sitt kompani Drakenberg på marschen till Halland och befann sig i december 1659 i lägret utanför Köpenhamn samt afgick sedan med sitt kompani till Rügen, där det stod den 8 februari 1660.[1])

N:r 163. **Skalm** (af Carelen), **Johan Mattsson,** till Salta i Teda socken i Uppland, adlad 1649, hette förut Skalm, f. 1615 24/6, d. 1669 8/3 och begrafven i Teda kyrka, hvarest hans hufvudbanér är uppsatt,[66]) var gift med Margaretha Lindorm, hvilken lefde som änka 1704, dotter till Kaptenen Lars Hansson, adlad Lindorm, och Anna Skytte af Sätra.

Skalm hade förut varit stallmästare hos Fältmarskalken Wrangel och blef sedan hofmästare hos Generalmajoren Johan Wrangel (n:r 150). År 1638 blef han korpral, 1644 kornett vid 3. Upplandskompaniet, 1654 löjtnant vid 2. Upplandskompaniet samt 1656 efter Henric Richter Gyllenpistols (n:r 160) död i mars månad ryttmästare för samma kompani, hvilket han sedan förde till 1667, då han genom byte med Johan Forbes (n:r 247) blef ryttmästare för ett adelskompani i Uppsala.[1])

Han hade med Upplands ryttare deltagit i trettioåriga kriget och kriget med Danmark samt förde under hela Carl X:s krig sitt kompani i Polen, Tyskland och Danmark och deltog därunder i de flesta strider, som Upplands ryttare bevistade.[1])

Skalm gjorde rusttjänst för Nontuna i Danmarks socken i Uppland, hvilket hemman han fick under frihet 1664 8/11.[63])

N:r 164. **Nilsson, Arvid,** blef 1643 eller 1644 kornett vid Södermanlandskompaniet af Upplands ryttare och stupade såsom sådan i Tyskland 1647.[1])

N:r 165. **Månsson, Eric,** blef 1647 kaptenlöjtnant på Öfverstens kompani af Upplands ryttare, hvilken befattning han innehade, tills han 1656 12/6 erhöll afsked. Månsson synes ej hafva deltagit i sista året af

trettioåriga kriget, men följde sitt kompani 1655 till Polen, där han likväl följande år erhöll afsked på grund af ålder och hemförlofvades Han hade då tjänat i trettio år med mycket beröm samt erhållit många sår.[1])

N:r 166. **Andersson, Amund,** blef 1647 kornett och 1649 löjtnant på Värmlandskompaniet af Upplands ryttare. Sista åren af trettioåriga kriget tjänstgjorde han på sitt kompani i Tyskland. År 1655 synes han hafva följt sitt kompani till Polen men var åter hemma 1657, då löjtnantsplatsen på Värmlandskompaniet stod vakant. S. å. blef han ryttmästare och chef för ett nyuppsatt ökningskompani, med hvilket han sedan intill fredsslutet stod i Värmland och deltog i striderna på norska gränsen, särskildt vid Eda skans. År 1660 ställdes han på reformerad lön.[1])

N:r 167. **Hildebrand, Lukas,** blef 1647 kornett på Öfverstens kompani af Upplands ryttare och 1651 löjtnant på 2. Upplandskompaniet, där han fanns 1654 men ej följande år.[1])

N:r 168. **Drakenberg, Eric Nilsson,** till Segermon och Hellerö, adlad 1647 och adopterad 1651 på sin broders adliga nummer, f. 1608 $^{19}/_{2}$, d. 1659 $^{26}/_{10}$, var son till Stadspresidenten i Göteborg Nils Börjesson och Brita Thoresdotter samt gift 1653 med Margaretha Ekeblad i hennes 2. gifte, f. 1623, d. 1676, dotter till Öfversten Christoffer Ekeblad och Brita Uggla.

Drakenberg tjänade en rundlig tid svenska kronan under militien, hvarunder han ofta blef illa skjuten och sargad. År 1647 var han ryttmästare vid Fältmarskalken Carl Gustaf Wrangels Lifregemente till häst i Tyskland, men hemkom s. å. till Sverige, då Kungl. Maj:t., samma dag som Drakenbergs adelsbref utfärdades, den 10 oktober, i bref till krigskollegiet utfärdade rekommendation för honom att i anseende till visade tjänster erhålla den första lediga majorscharge vid inländska rytteriet och att under tiden komma i åtnjutande af något ledigt kompani till häst.[4]) På grund häraf blef han ryttmästare för Södermanlandskompaniet af Upplands ryttare, men redan 1648 $^{25}/_{3}$ major under Hof- och Lifregementet till häst. År 1652 blef han major vid Upplands ryttare och chef för 1. Västmanlandskompaniet samt 1658 $^{16}/_{2}$ öfverstelöjtnant vid regementet, hvilken befattning han innehade, då han 1659 $^{26}/_{10}$ stupade vid stormningen af Swine skans (Swinemünde).[1])

Han utkommenderades 1654 med 24 officers- och 160 gemenas hästar, uttagna ur alla kompanierna af Upplands ryttare, till Bremen samt förde dessa och en del Östgöta ryttare detta och följande år, men hemsändes redan 1656 eller 1657 för att leda nyuppsättningen af regementet. Med detta deltog han i striderna mot Danmark, hvarvid ofvan i 2. delen hans tåg genom Jämtland till Trondhjems undsättning är afhandladt, samt vidare hans marsch från Jämtland till Halland och därifrån till Köpenhamn och Rügen.

Hans lille son erhöll 1667, till sina studiers idkande, rätt att uppbära fjärdepartsräntan af de fadren donerade godsen.[1])

N:r 169. **Hökeflycht, Tuwe,** till Varstad samt Nynäs i Kils socken af Värmland, d. 1680 $^1/_1$ och begrafven i Kils kyrka, var son till Tuwe Tuwesson Hökeflycht (n:r 90) och Christina Wäderhorn, yngre broder till Paul Hökeflycht (n:r 199) samt gift med Märtha Rosenhane, f. 1614, hvilken lefde som änka 1694, dotter till Ståthållaren Johan Göransson Rosenhane och Catharina Arp.

Hökeflycht hade först tjänat såsom gemen och underofficer vid regementet samt varit fången i Tyskland och särad vid Leipzig 1642. År 1647 eller 1648 blef han kornett och 1649 löjtnant vid Södermanlandskompaniet af Upplands ryttare. Med detta utgick han 1655 till kriget i Polen, men synes redan 1656 hafva hemsändts och blef 1657 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani, med hvilket han deltog i striderna mot danskarna inom landet. Då hufvuddelen af regementet gick till Jämtland, synes Hökeflychts kompani varit kvar på gränsen mot Norge. År 1659 upplöstes hans kompani, hvarefter han ej återfinnes i regementets rullor.[1])

N:r 170. **Olofsson, Peder,** blef 1648 kornett, 1656 löjtnant och 1657 ryttmästare, allt vid 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, hvilket han sedermera förde, tills han i januari 1658 afled på Jutland.[1])

N:r 171. **Karth, Göran,** skrifves i rullorna äfven Katt, var 1648—1656 kornett vid Närkeskompaniet af Upplands ryttare.[1])

N:r 172. **Pehrsson, Hans,** d. 1667 i maj, blef 1649 kornett vid 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, med hvilket han 1655 följde till kriget i Polen. År 1656 befordrades han till kaptenlöjtnant på Öfverstens kompani, men råkade detta eller början af följande år i fångenskap, hvarifrån han ej blef fri förr än efter krigets slut, då han blef andre löjtnant på sistnämnda kompani, hvilken befattning han innehade till sin död. I rullan för 1666 kallas han Hans Pehrsson Falbeck.[1])

N:r 173. **Larsson, Lasse,** var 1649 kornett på Värmlandskompaniet af Upplands ryttare men återfinnes ej följande år. År 1656 $^{11}/_4$ erhöll en Lasse Larsson fullmakt att vara kornett på Upplands ryttare; troligen är det samme man, som 1649 kallas kornett. År 1657 var han kornett och 1658 löjtnant på samma Värmlandskompani samt 1659 på Ryttmästare Sparres (n:r 214) ökningskompani men återfinnes ej därefter i regementets rullor.[1])

N:r 174. **Thewitz, Johan,** d. 1691 och begrafven i Mäntzelä kyrka i Finland 1695 $^7/_4$, var son till Bertil Thewitz och härstammade från Lifland samt gift med Ebba Catharina Falkengren, dotter till Majoren Anders Siggesson, adlad Falkengren, och Maria Kula eller Lod.

Thewitz hade varit Kungl Maj:ts hofkvartermästare och blef 1649 i Nürnberg kornett vid Södermanlands- och 1651 vid Värmlandskompaniet af Upplands ryttare. Med det senare utgick han 1655 till kriget i Polen, blef 1656 vid Warschau regementskvartermästare enligt fullmakt af den $^{11}/_{4}$ och 1658 på Själland ryttmästare för 2. Västmanlandskompaniet, hvilket han sedermera förde i kriget utom Sverige samt efter fredssluten till 1673 $^{16}/_{12}$.[1] År 1674 $^{18}/_{3}$ blef han adlad, erhöll s. å. $^{12}/_{7}$ ett kompani vid Adelsfanan i Finland, där han s. å. blef major och följande år öfverstelöjtnant.[11]

N:r 175. **Ericsson, Olof,** hade länge tjänat vid regementet som gemen ryttare och blef 1646 korpral, 1649 kornett vid Värmlandskompaniet af Upplands ryttare och året därefter vid Södermanlandskompaniet samt 1656 löjtnant vid sistnämnda kompani, där han ännu kvarstod 1660, men därefter återfinnes han ej i regementets rullor.[1]

N:r 176. **v. Ascheberg, Rutger Johan,** var 1651 kornett på Öfverstens kompani af Upplands ryttare.[1] Åren 1651—1653 var han kaptenlöjtnant vid Öfverste v. Wolckmars regemente i Pommern.[51]

N:r 177. **Sparfvenfelt, Johan Gabrielsson,** adlad 1651 med namnet Sparfvenfelt, hette förut Sparf, f. 1618 $^{15}/_{10}$, d. 1698 $^{15}/_{10}$, var son till Jägmästaren hos Hertig Johan, Gabriel Sparf, och Catharina Andersdotter samt gift med Christina Uggla, f. 1626, d. 1693, dotter till Öfversten Johan Uggla och Margaretha Gyllenmärs.

Sparfvenfelt hade först tjänat Löjtnanten vid regementet Johan Ribbing (n:r 142) för dräng, och efter Ribbings död vid Leipzig 1642 blef han Henric Horns (n:r 152) furir, 1643 korpral och 1646 kvartermästare. Senast 1652 blef han regementskvartermästare vid regementet och 1656 vid Warschau efter Ryttmästare Heidenskölds (n:r 161) död ryttmästare för Värmlandskompaniet — hans fullmakt är dagtecknad den $^{11}/_{4}$ — hvilket han förde i kriget utom Sverige till i januari 1659, då han i lägret vid Köpenhamn blef major och förflyttades till 3. Upplandskompaniet å Rügen. År 1673 $^{16}/_{12}$ blef han öfverstelöjtnant vid regementet och fick 1675 $^{26}/_{6}$ afsked med öfverstetitel och löfte om stadsöfverstebeställningen i Stockholm.[1]

N:r 178. **Appelbom, Samuel,** var son till Häradshöfdingen Anders Haraldsson, adlad Appelbom, till Söderby i Fellingsbro socken, och Carin Andersdotter Hök af Partela samt gift 1653 med Maria Dress, d. 1722, dotter till Arrendatorn öfver Väster-Järnbergslagen André Dress, bördig från Frankrike, och Elisabeth Schaeij från Holland.

Appelbom blef 1652 löjtnant vid 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, hvilket han 1655 följde i kriget med Polen, där han redan i april följande år afled under belägringen af Warschau.[1]

N:r 179. **v. Fersen, Hans,** till Kirna och Nömkull i Estland, var son till Ståthållaren på Hapsal Hans v. Fersen och Adelheid Wrangel samt gift med Agneta v. Kursell.[50])

v. Fersen var 1652—1654 kornett på Öfverstens kompani af Upplands ryttare.[1]) År 1655 $^{21}/_{5}$ blef han ryttmästare vid Jerviska adelsfanan och sedermera major vid Estniska adelsfanan samt lefde ännu 1677.[50])

N:r 180. **Höök, Peder,** hade tjänat Bertil Staffanson (Hjulhammar, n:r 91) för dräng; 1620 blef han ryttare, 1641 korpral, 1654 kornett, »när de gingo åt Bremen», och 1657 för Fredriksodde löjtnant, allt på 3. Upplandskompaniet, där han kvarstod till och med 1673, då han fick afsked på grund af ålder. Han deltog såväl i trettioåriga kriget som kriget med Danmark och Carl X:s krig utom Sverge.[1])

N:r 181. **Grissbach, Georg,** f. 1634 $^{25}/_{1}$, d. 1656, var son till Öfverbergmästaren Georg Grissbach och Anna Sibylla Schmith.

Grissbach blef 1655 kornett på Öfverstens kompani och följde detta i kriget med Polen, där han i september följande år stupade vid Krakau.[1])

N:r 182. **Panell, Gustaf,** var 1656—1657 löjtnant på Närkeskompaniet af Upplands ryttare under fälttåget i Polen.[1])

N:r 183. **Thomsson, Matts,** hade tjänat länge såsom gemen ryttare och blef 1648 korpral, 1656 kornett och 1657 löjtnant vid 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare. Han deltog i trettioåriga kriget, kriget med Danmark 1644—1645 och i Carl X Gustafs krig samt blef 1659 $^{14}/_{11}$ fången vid Köpenhamn. År 1660 var han löjtnant på Amund Anderssons (n:r 166) ökningskompani och ställdes 1661 på reformerad lön.[1])

N:r 184. **Gyllenpatron, Gustaf Mårtensson,** till Målskog i Bankeryds socken af Jönköpings län, d. 1676 $^{25}/_{6}$, var son till Mårten Johansson Gyllenpatron (n:r 117) och Maria Häst, äldre broder till Joen Gyllenpatron (n:r 252) samt gift 1. gången med en obekant vid namn Kjerstin och 2. gången med Gunilla Printz, d. 1699, dotter till Landshöfdingen Johan Björnsson Printz och Elisabeth Boch.

Gyllenpatron blef 1656 i Polen kornett, 1657 för Fredriksodde löjtnant och 1659 för Köpenhamn ryttmästare, allt på Närkeskompaniet af Upplands ryttare. I meritförteckningen för år 1659 står han antecknad såsom »kapabel att avancera näst Ryttmästare Thewitz». Först 1673 $^{16}/_{12}$ blef han dock major, då han förflyttades till chef för 3. Upplandskompaniet. Såsom major deltog han sedan i Carl XI:s krig mot danskarna i Skåne, tills han 1676 $^{25}/_{6}$ stupade vid Ystad, då danskarna landstego därstädes.[1])

Änkan begåfvades s. å. med en lifstidsdonation af två hemman och erhöll löfte om en gåfva af 2000 daler silfvermynt för sin salig mans ut-

märkta förtjänster. Denna gåfva synes likväl icke hafva utfallit, ty i april 1679 skref Kungl. Maj:t till Nils Bielke (n:r 255), att »Major Gyllenpatrons änka har i dessa medellösa tider af kammarkollegium på Våra mångfaldiga bref om någon hjälp i hennes utblottade ställning i intet fått åtnjuta något reellt soulagement», hvarför Bielke borde tillse, om icke några af de regementet tillslagna medlen kunde därtill användas.[4])

N:r 185. **Feltreuter, Anders Nilsson**, till Munga i Romfartuna socken af Västmanland och Vijmenä, f. 1623 $^{24}/_{6}$, d. 1675 $^{14}/_{1}$, adlad 1667 med namnet Feltreuter, var son till Nils Andersson (n:r 79) och Sigrid Persdotter samt gift 1. gången med Agneta Gyllenpistol, d. 1669, dotter till Henric Richter, adlad Gyllenpistol (n:r 160), och Catharina Regina Bonnat, 2. gången 1670 med Jonetta Belfrage, f. 1644, d. 1672, dotter till Borgmästaren Hans Befritz, adlad Belfrage, och Elisabeth Wallman och änka efter Ryttmästaren Anders Holm (n:r 189), samt 3. gången med Dorothea Anrep, dotter till Öfversten Gustaf Anrep och Christina Sjöblad.

Anders Nilsson hade först studerat och vandrat. År 1654 blef han antagen vid Upplands ryttare med tre hästar och red själf för gemen. I Carl X Gustafs krig i Polen var han stallmästare hos Generalmajoren Johan Wrangel (n:r 150), då han 1656 vid Warschau blef kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare. År 1657 blef han löjtnant på samma kompani och 1659 ryttmästare för Värmlandskompaniet, hvilket han sedermera förde till sin död.[1])

N:r 186. **Cavalliér, Matts Larsson,** blef 1656 kornett och 1658 kaptenlöjtnant på Öfverstens kompani af Uppland ryttare. I sistnämnda befattning stupade han 1659 $^{26}/_{8}$ utanför Köpenhamn.[1])

N:r 187. **Sharp, Gabriel,** blef 1627 ryttare, 1641 korpral, 1656 i Polen kornett och 1658 löjtnant, allt vid 2. Upplandskompaniet af Upplands ryttare. Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1672. Sharp deltog i trettioåriga kriget och Carl X Gustafs krig utom Sverige.[1])

N:r 188. **Mattsson, Lars,** blef 1626 ryttare, 1641 furir, 1644 korpral samt 1656 kornett vid Södermanlandskompaniet af Upplands ryttare. Han synes fått afsked 1660 på våren. Mattsson deltog i samma krig som föregående.[1])

N:r 189. **Holm, Anders**, var gift med Jonetta Belfrage, f. 1644, d. 1672, hvilken 1670 som änka gifte om sig med Anders Nilsson Feltreuter (n:r 185) och var dotter till Borgmästaren Hans Befritz, adlad Belfrage, och Elisabeth Wallman.

Holm blef 1657 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani af Upplands ryttare, hvilket han förde till 1659 i striderna inom landet och i undsättningståget till Trondhjem. År 1660 blef han afskedad en-

ligt en anteckning i rullan, emedan han i Lifland blifvit bortkörd från ett regemente. År 1665 säges dock, att af Upplands ryttare utkommenderades tjugofem ryttare per kompani till Bremen under befäl af reformerade Ryttmästaren Anders Holm.[1])

N:r 190. **v. Kaulbars, Johan,** till Lehova i Lifland, f. 1621 $^{25}/_{8}$ i Pommern, d. 1693 $^{15}/_{8}$ i Stockholm och adlad 1653, var son till Öfverjägmästaren i Pommern Johan Kaulbars och Christina v. Schaden samt gift 1. gången 1658 i Stockholm[53]) med Beata Leuhusen, dotter till Underståthållaren Regner eller Reinhold Govert Leuhusen och Emerentia Rosenstjerna, samt 2. gången med Elisabeth Drummond, adlad Dromund, dotter till Öfverstelöjtnanten Jacob Drummond och Elisabeth Clerck.

v. Kaulbars hade varit hofmästare hos Riksmarskalken Grefve Jacob De la Gardie. År 1657 blef han ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani af Upplands ryttare och förde detta i striderna mot danskarna inom Sverige, tills han s. å. $^{2}/_{10}$ i striden vid Lagaån råkade i fångenskap. År 1658 i december erhöll han afsked.[1])

N:r 191. **Crusebjörn, Mårten,** var son till Hofjunkaren Peter Crusebjörn och Gertrud Rosenstjerna samt gift med Catharina Kyle, f. 1642, d. 1699, från hvilken han blef skild 1669, dotter till Landshöfdingen Hans Kyle och Elisabeth Catharina von der Lühe.

Crusebjörn blef 1657 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani af Upplands ryttare, men erhöll redan i augusti s. å. afsked.[1]) Enligt riddarhusgenealogierna blef han sedermera major.[11])

N:r 192. **Kruse** (af Elghammar), **Siward,** till Elghammar och Vik i Södermanland, d. 1664 $^{24}/_{3}$ på Vik, var son till Johan Kruse och Anna Israelsdotter Böök samt gift med Catharina Rosenhane i hennes 2. gifte, f. 1610, Jacob Göransson Silfverpatrons (n:r 118) änka.

Kruse blef 1640 ryttmästare vid Adelsfanan.[11]) Han synes alltså varit tämligen till åren, då han 1657 efter Crusebjörn blef ryttmästare för dennes kompani vid Upplands ryttare. Följande år, då kompaniet upplöstes, erhöll Kruse på begäran afsked.[1])

N:r 193. **Posse, Bengt,** var 1657 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani af Upplands rytttare och afled s. å.[1]) Bengt Posse var med all sannolikhet son till Landshöfdingen Christer Posse och Christina Sparre af Rossvik samt afled ogift.

N:r 194. **Bagghufvud, Jacob Nilsson,** f. 1620 $^{14}/_{8}$, d. 1657 $^{3}/_{10}$, adlad 1652 $^{20}/_{1}$, var son till Ståthållaren Nils Hansson (Bagge) och Lucia v. Treijden.[50])

Bagghufvud blef 1657 ryttmästare för ett nyuppsatt ökningskompani Upplands ryttare och sårades s. å. $^{2}/_{10}$ i striden vid Lagaån så svårt, att han dagen därefter afled.[1])

N:r 195. **Spilhammar, Peder Larsson,** blef från gemen 1657 löjtnant på Bengt Posses (n:r 193) och 1659 på Claes Stensson Bölljas (n:r 122) ökningskompani af Upplands ryttare. Han deltog till 1659 i striderna inom landet och åtföljde sistnämnda år Bölljas kompani till Köpenhamn och därifrån till Rügen, där han befann sig vid mönstringen 1660 $^{8}/_{2}$. Då kompaniet följande år upplöstes, blef Spilhammar löjtnant på Närkeskompaniet, i hvilken befattning han kvarstod till 1674, då han blef löjtnant på Johan Gyllenpistols (n:r 243) nyuppsatta kompani. Med detta kompani utgick han i danska kriget. På hösten 1676 blef han ryttmästare för detsamma och stupade i spetsen för kompaniet s. å. $^{4}/_{12}$ i slaget vid Lund.[1])

N:r 196. **Welliamsson, Christoffer,** blef 1657 löjtnant på Claes Stensson Bölljas (n:r 122) nyuppsatta ökningskompani af Upplands ryttare. Welliamsson deltog med kompaniet i striderna mot danskarna i Sverige och därunder i Drakenbergs undsättningståg genom Jämtland till Trondhjem, men synes sedermera ej medföljt regementet till Köpenhamn. Då kompaniet 1660 upplöstes, blef Welliamsson löjtnant på Närkeskompaniet och 1661 på Södermanlandskompaniet, i hvilken befattning han afled i oktober 1665.[1])

N:r 197. **Sturck, Isac Månsson,** blef 1657 från gemen löjtnant på Anders Holms (n:r 189) ökningskompani af Upplands ryttare och deltog i detta kompanis strider till 1659. Sistnämnda år blef han löjtnant på Göran Crafoords (n:r 162) ökningskompani och blef i september s. å. fången på Usedom. År 1665 kallas han reformerad löjtnant och kommenderades då med Ryttmästare Holm (n:r 189) till Bremen.[1])

N:r 198. **Johansson, Peder,** var 1657—1659 löjtnant på Tuwe Hökeflychts (n:r 169) ökningskompani af Upplands ryttare och deltog med detta i striderna inom Sverige. År 1659 upplöstes kompaniet, hvarefter Johansson ej mera nämnes.[1])

N:r 199. **Hökeflycht, Paul,** var son till Tuwe Tuwesson Hökeflycht (n:r 90) och Christina Wäderhorn, äldre broder till Tuwe Hökeflycht (n:r 169) samt gift med Carin Gyllenpatron, dotter till Mårten Johansson Gyllenpatron (n:r 117) och Maria Häst.

Hökeflycht var 1657—1658 löjtnant på Siward Kruses (n:r 192) ökningskompani af Upplands ryttare[1]) och blef i mars sistnämnda år kapten vid Lifgardet för ett kompani, som han själf skulle värfva. Vederbörande sände honom flera påminnelser och befallde honom att förfoga sig till hufvudstaden, hvilket dock ej åtlyddes, hvarför slutligen anbefalldes att »antasta den halsstarrige kaptenen och skicka honom till Stockholm för att ställas inför krigsrätt». År 1668 resolverades i krigskollegium, att gevaldigern därstädes, som sökte efter Kaptenen Påvel Hökenflycht, som förmenades då vara i staden, skulle sätta honom i arrest och låta honom där förbli, tills han kunde förebära giltig orsak för sig.[44]) Hökeflycht hade emellertid redan

1659 blifvit kapten på Generallöjtnanten Grefve Carl Mauritz Lewenhaupts regemente.[11]) Han synes ock kunnat förklara sin frånvaro, ty 1673 anhöll han hos krigskollegiet om underhåll för sig, sin hustru och sina barn.[50])

N:r 200. **Stake, Eric,** d. ogift, var son till Öfversten vid Västgöta ryttare, Landshöfdingen i Värmland och Dalsland Olof Ericsson Stake och Anna Ribbing.

Stake var 1657 löjtnant på Öfverstelöjtnant Drakenbergs (n:r 168) nyuppsatta kompani af Upplands ryttare, hvilket han detta år förde i kriget mot danskarna inom landet.[1]) I regementets rullor återfinnes han endast detta år.

Stake hade 1647 blifvit student i Uppsala, studerade sedan i Paris och blef slutligen generalauditör.[11])

N:r 201. **Pedersson, Olof,** var 1657 löjtnant på Jacob Bagghufvuds (n:r 194) nyuppsatta ökningskompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 202. **Bengtsson, Påvel,** blef 1657 kornett på Öfverstelöjtnant Drakenbergs (n:r 168) nyuppsatta ökningskompani af Upplands ryttare och var följande år löjtnant på samma kompani, i hvilken befattning han kvarstod till 1659. Han deltog i striderna mot danskarna i Sverige och däribland i undsättningståget genom Jämtland mot Trondhjem. I rullan af 1659 [12/2] öfver fem kompanier i Jämtland redovisas han på Ryttmästare Crafoords (n:r 162) kompani, men finnes ej, då detta kompani sedermera gick öfver Halland till Köpenhamn. År 1670 upptages han såsom reformerad löjtnant.[1])

N:r 203. **Månsson, Eric,** hade varit ryttare sedan 1621, blef 1642 furir vid Upplands ryttare men synes 1655 ej hafva följt regementet till Polen. År 1657 blef han kornett och 1658 löjtnant på Ryttmästare v. Kaulbars (n:r 190) ökningskompani, med hvilket han deltog i striderna mot danskarna inom Sverige och däribland i undsättningståget genom Jämtland mot Trondhjem. År 1659 erhöll han afsked såsom reformerad löjtnant.[1])

N:r 204. **Cheiserling, Levin,** var 1657 kornett på Jacob Bagghufvuds (n:r 194) och 1658 löjtnant på Carl Sparres (n:r 214) ökningskompani af Upplands ryttare. Sistnämnda år i juni åtföljde han Öfversten Pontus Fredric De la Gardie (n:r 213), då denne utkommenderades med 160 ryttare för att komplettera regementets i Pommern varande del. Sannolikt kom Cheiserling dock aldrig till regementet, ty i rullorna nämnes han ej mera.[1])

N:r 205. **Sparf, Olof Ericsson,** var gift med Sara Carlström, dotter till Bruksägaren och Borgmästaren i Karlstad Gustaf Börjesson Carlström och Ellika Elfdalia.

Sparf var 1657 kornett och 1658—1659 löjtnant på Amund Anderssons (n:r 166) ökningskompani af Upplands ryttare i Värmland och deltog med detta i striderna inom Sverige, hufvudsakligen på gränsen mellan

Värmland och Norge. Då kompaniet 1660 upplöstes, blef Sparf regementskvartermästare vid Upplands ryttare, i hvilken befattning han kvarstod till 1673.[1])

N:r 206. **Welliamsson, Anders,** blef 1628 ryttare, 1642 korpral och 1657 kornett vid 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare samt synes 1660 erhållit afsked.

Han deltog i trettioåriga kriget, kriget mot Danmark 1644—1645 samt Carl X Gustafs krig utom Sverige.[1])

N:r 207. **Olofsson** i Gela, **Peder,** var 1657—1660 kornett på Claes Stensson Bölljas (n:r 122) ökningskompani af Upplands ryttare. Han deltog i striderna mot danskarna i Sverige, därunder i undsättningståget genom Jämtland mot Trondhjem, samt därefter i tåget genom Halland till Köpenhamn. Vid mönstringen 1660 $^{8}/_{2}$ var han vid sitt kompani å Rügen, men nämnes ej därefter i regementets rullor.[1])

N:r 208. **Pedersson, Olof,** var 1657—1659 kornett vid Tuwe Hökeflychts (n:r 169) ökningskompani af Upplands ryttare och deltog med detta i striderna inom Sverige. År 1659 upplöstes kompaniet, hvarefter Pedersson ej mera nämnes i regementets rullor.[1])

N:r 209. **Taubenfelt, Hans Hansson,** döpt 1630 $^{7}/_{8}$ i Stockholm, d. 1704 $^{11}/_{4}$ därstädes, var son af Justitieborgmästaren i nämnda stad Hans Nilsson och Sigrid Simonsdotter Berchholt samt broder till Häradshöfdingen Gustaf Hansson, adlad Taubenfelt, hvilket namn äfven han, fastän icke adlad, upptog.[46])

Hans Hansson var 1657—1659 kornett på Anders Holms (n:r 189) ökningskompani af Upplands ryttare och deltog med detta i striderna inom Sverige, bland annat i undsättningståget genom Jämtland mot Trondhjem.[1]) Han erhöll 1688 $^{31}/_{12}$ afsked med pension.[50])

N:r 210. **Pedersson, Jonas,** var 1657—1658 kornett på Bengt Posses (n:r 193), sedermera Jacob Nymans (n:r 218) ökningskompani af Upplands ryttare. Han deltog i kompaniets marsch till Jämtland, men nämnes ej efter 1658 i regementets rullor.[1])

N:r 211. **Falkengren, Anders,** var son till Majoren Anders Siggesson Falkengren och Maria Kula eller Lod. Falkengren var 1657 och 1658 kornett på Siward Kruses (n:r 192) ökningskompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 212. **Andersson, Eric,** blef 1657 efter Påvel Bengtsson (n:r 202) kornett på Öfverstelöjtnant Drakenbergs (n:r 168) ökningskompani af Upplands ryttare, men stupade redan s. å. $^{2}/_{10}$ i striden vid Lagaån.[1])

N:r 213. **De la Gardie, Pontus Fredric,** grefve, f. 1630 $^{4}/_{10}$ på Runsa i Uppland, d. 1692 $^{9}/_{10}$, var son till Generalfältherren och Riksmarsken m. m. Grefve Jacob De la Gardie och Grefvinnan Ebba Brahe samt gift 1655 med Grefvinnan Beata Elisabeth v. Königsmarck, f. 1637, d. 1724, en syster till Otto Wilhelm v. Königsmarck (n:r 246).

Vid 27 års ålder förordnades De la Gardie såsom chef för Upplands ryttare, ty 1657 $^{16}/_{6}$ utfärdade konungen från Thorn befallning för honom, att under öfverstens för Upplands ryttare frånvaro — Generalmajor Wrangel (n:r 150) var fången i Zamoisk — tills vidare kommendera den hemmavarande delen af regementet. Detta regemente förde han 1657—1658 i kriget inom landet. Då det andra danska kriget blifvit beslutadt, utgick De la Gardie i juni 1658 med förstärkning af Löjtnant Cheiserling (n:r 204), en kornett, tre korpraler, en predikant, en mönsterskrifvare och 160 ryttare och tog sedermera befälet öfver regementets utevarande del, hvilken han kommenderade i lägret utanför Köpenhamn intill fredsslutet. Chef för regementet förblef han sedan till 1664 $^{6}/_{4}$.[1])

Pontus Fredric De la Gardie.

Sagda dag utgafs fullmakt för »Vår härtill varande Öfverste för Upplands ryttare Herr Pontus Fredric De la Gardie, grefve till Leckö och Arensburg, friherre till Ekholmen, herre till Hapsal och Höijentorp, att vara Vår generalmajor, och därjämte hafve Vi under Vår generalguvenörs direction nådigst anförtrott honom Vår militie i Skåne, så till häst som till fot, såväl som isynnerhet kommendantskapet i Malmö».[4]) I generalguvernörens frånvaro skulle han förestå ämbetet. I februari 1665 erhöll han vice guvernörs titel. År 1666 $^{15}/_{2}$ blef han utnämnd till riksråd. Under år 1676 hade han i uppdrag att i spetsen för en härafdelning vaka öfver skånska befolkningens trohet mot svenskarna och med detsamma göra danskarnas ströfkårer det afbräck han kunde.[13]) Han förde då 4000 man från Blekinge till konungens undsättning i Skåne men framkom ej, förr än slaget vid Lund redan var utkämpadt.

År 1677 skänkte han tre munteringar till Lifregementet till häst, hvarför konungen i skrifvelse af den $^{10}/_{7}$ tackade honom. Samma år reste han till Stockholm för att intaga säte i Rådet. År 1679 $^{28}/_{6}$ blef han president i Dorpats hofrätt samt erhöll s. å. $^{2}/_{12}$ befallning att taga plats i reduktionskollegiet.[4])

N:r 214. **Sparre, Carl,** var 1657—1659 ryttmästare för ett ökningskompani af Upplands ryttare. Med detta synes han hafva framkommit till Trondhjem, innan staden blef innesluten af danskarna, ty i »rulla på Upp-

lands ryttare, som marschera af från Trondhjem den 17 december 1658», nämnes Carl Sparres kompani.[1])

Carl Sparre är med all sannolikhet identisk med Carl Carlsson Sparre, f. 1632 $^{6}/_{7}$ på Aspelunda, d. 1672 $^{28}/_{10}$ i Stockholm, friherre af Kroneberg 1647, hvilken 1664 blef kungl. hofstallmästare. Denne var son till Kammarrådet och Ståthållaren i Östergötland Carl Eriksson Sparre och Görvel Posse samt gift 1659 i Stockholm med Friherrinnan Barbro Cruus af Gudhem, döpt 1643, dotter till Kammarrådet Johan Jespersson Cruus af Edeby och Grefvinnan Catharina Oxenstierna af Södermöre.

N:r 215. **Bengtsson** (Askebom), **Johan**, kallas i rullorna i början Johan Bengtsson i Asker samt sedermera Askebom, hade tjänat såsom gemen i trettioåriga kriget och blef 1649 korpral vid Upplands ryttare. År 1657 blef han för Fredriksodde kornett på Närkeskompaniet, i hvilken befattning han tjänstgjorde på kompaniet utom landet. Efter freden kvarstod han i samma befattning till 1672 /8, då han erhöll afsked. I 1671 års meritförteckning står han dock antecknad såsom »kapabel att avancera».[1])

N:r 216. **Jönsson, Peder**, var 1657—1658 löjtnant hos Boo Erlandsson (n:r 149), då denne i slutet af 1657 förde förstärkning af 63 man till Upplands ryttare i Skåne. Efter 1658 nämnes han ej i regementets rullor.[1])

N:r 217. **Ribbing, Gustaf**, f. 1637, d. 1691 $^{8}/_{11}$, var son till Landshöfdingen Gustaf Ribbing och Christina Pauli samt gift med Christina Margaretha Hård af Segerstad, d. 1694, dotter till Riksjägmästaren Carl Hård af Segerstad och Beata Kyle.

Ribbing blef 1655 ryttare vid Öfverste Sinclairs regemente i Polen samt avancerade till kvartermästare vid detta regemente [50]). År 1657 för Fredriksodde blef han kornett på Upplands ryttare (erhöll fullmakt 1658 $^{25}/_{2}$) och 1659 för Köpenhamn löjtnant, allt vid Värmlandskompaniet. År 1661 transporterades han till löjtnant på 2. Västmanlandskompaniet. I 1671 års meritförteckning står han antecknad såsom »meriterad och kapabel att först blifva avancerad». År 1673 $^{16}/_{12}$ befordrades han till ryttmästare för 1. Västmanlandskompaniet, hvilket han förde i skånska kriget t. o. m. slaget vid Lund. Efter att i detta slag synnerligen hafva utmärkt sig blef han kort därefter 1676 $^{27}/_{11}$ generaladjutant hos Carl XI.[1 och 50]) År 1680 $^{18}/_{4}$ erhöll Ribbing öfverstes karaktär och löfte om regemente vid yppad ledighet. År 1687 $^{8}/_{11}$ blef han kommendant på Kalmar slott.[50])

N:r 218. **Nyman, Jacob**, var 1658—1659 ryttmästare för ett ökningskompani af Upplands ryttare. En del af hans kompani stod sistnämnda år i Jämtland.[1])

N:r 219. **Karth, Nils**, d. 1667 i juni, blef 1658 kornett och 1659 löjtnant på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare och deltog

med detta i striderna utom landet. Efter kriget behöll han sin befattning vid kompaniet till sin död.[1])

N:r 220. **Pedersson** i Berg, **Pehr**, blef 1658 kornett på 3. Upplandskompaniet samt följande år löjtnant på Närkeskompaniet, med hvilka kompanier han deltog i striderna utom landet. År 1660 afgick han från regementet.[1])

N:r 221. **Reutercrantz, Mårten**, till Stensjö i Västmanland samt Virbo, Misterhult och Ebbetorp i Kalmar län, f. på 1630-talet, d. 1680 $^{15}/_{11}$, var son till Kungl. Hofstallmästaren vid Ulfvesunds och Strömsholms stallstat Esbjörn Mårtensson, adlad Reutercrantz, och Emerentia Svahn samt gift 1671 med Wendela Hammarskjöld, f. 1646, d. 1729, dotter till Landshöfdingen Pehr Hammarskjöld och Elisabeth von der Linde.

Reutercrantz var första delen af 1658 kornett på Ryttmästare v. Kaulbars (n:r 190) ökningskompani af Upplands ryttare i kriget inom Sverige.[1])

År 1672 blef Reutercrantz hofstallmästare och lärde Carl XI att rida. År 1677 blef han häradshöfding i Tjust och Tuna län af Småland samt s. å. landshöfding i Närke och Värmland.[11])

N:r 222. **Halfast, Jöns Andersson**, d. 1676 $^{4}/_{12}$, var son till Majoren Anders Halfast och Elisabeth Jönsdotter.

Halfast blef 1658 i Jämtland från korpral kornett på Ryttmästare v. Kaulbars (n:r 190) ökningskompani af Upplands ryttare. Efter kriget blef han 1660 kornett och 1673 löjtnant på 3. Upplandskompaniet, i hvilken befattning han tjänstgjorde i skånska kriget, tills han stupade i slaget vid Lund.[1])

N:r 223. **Olofsson** i Pihl, **Måns**, var 1658 kornett på Ryttmästare Sparres (n:r 214) och 1659—1660 på Ryttmästare Crafoords (n:r 162) ökningskompani af Upplands ryttare. På det senare var han närvarande vid mönstringen å Rügen 1660 $^{8}/_{2}$. År 1670 upptages han ännu såsom reformerad kornett.[1])

N:r 224. **Jonsson, Thomas**, blef 1658 kornett på Öfverstens kompani af Upplands ryttare, från hvilken befattning han erhöll afsked i maj följande år.[1])

N:r 225. **Andersson, Lars**, var 1658 kornett på Ryttmästare Amund Anderssons (n:r 166) ökningskompani i Värmland af Upplands ryttare.[1])

N:r 226. **Pedersson** i Stentorp, **Jonas**, var 1658 kornett på Ryttmästare Crafoords (n:r 162) ökningskompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 227. **Crail, Hans Jacob**, till Herrökna i Gryts socken af Södermanland och Högsrum i Fliseryds socken af Småland, var son till Öf-

versten och Generalkvartermästaren Georg Günther Crail (v. Bamberg) och Christina v. Masenback samt gift med Christina Slatte, d. 1684, dotter till Öfverstelöjtnanten Nils Slatte och Carin Soop.

Crail var 1659 ryttmästare för ett ökningskompani af Upplands ryttare, med hvilket han s. å. stod i Jämtland.[1]) Han försålde 1661 Herrökna och förstörde all sin egendom samt reste med sin fru utrikes, lämnande barnen i fattigdom.[11])

N:r 228. **Ingvaldsson, Eric,** d. 1676 $^{4}/_{12}$, blef 1640 ryttare, 1656 korpral och 1659 $^{30}/_{5}$ kornett vid Värmlandskompaniet af Upplands ryttare, med hvilket han kvarstod i lägret vid Köpenhamn till fredsslutet. Efter kriget transporterades han till kornett på 2. Västmanlandskompaniet. År 1674 /$_{6}$ blef han löjtnant på Närkeskompaniet och 1676 $^{17}/_{7}$ ryttmästare för Värmlandskompaniet. Detta förde han i slaget vid Lund, i hvilket särskildt Ingvaldssons kompani led stora förluster och var det enda kompani vid Lifregementet till häst, som förlorade sitt standar, enär, såsom Nils Bielke skref, Ingvaldsson stred med karakoll och ej genom anfall med blanka vapen. Själf stupade Ingvaldsson i slaget.[1])

N:r 229. **Ericsson, Tuwe,** blef 1645 ryttare, 1655 furir och 1659 i maj kornett vid Öfverstens kompani af Upplands ryttare i lägret för Köpenhamn. År 1660 efter freden transporterades han till kornett på Södermanlands kompani, där han 1674 blef löjtnant och kvarstod till våren 1676.[1])

N:r 230. **Hemmingsson, Mathias,** blef 1635 ryttare, 1656 korpral, allt vid Upplands ryttare, samt tjänstgjorde 1657—1659 såsom adjutant. År 1659 blef han kornett på 2. Upplandskompaniet i lägret för Köpenhamn, där kompaniet kvarstod till krigets slut. Efter fredsslutet blef Hemmingsson 1660 kornett på Öfverstens kompani, i hvilken befattning han kvarstod t. o. m. 1673, då han synes fått afsked. I 1671 års meritförteckning står han dock upptagen såsom »kapabel till befordran».[1])

Hemmingsson »fick som kornett till hustru en af adel, fru Annas dotter på Biörckö; samma hennes moder dog år 1692». (Anna Christiernsdotter till Björkö af adl. Tomta-släkten, var gift med Öfverstelöjtnanten Vasilius Butterlin, f. 1600, d. 1665, enligt ättartaflorna barnlös, hvadan Hemmingssons hustru torde dött snart efter giftermålet.)

N:r 231. **Falkengren, Sigge,** f. före 1630, d. 1679, var son till Majoren Anders Siggesson, adlad Falkengren, och Maria Kula eller Lod samt gift med en Ulfsax.

Falkengren blef 1652 ryttare, 1656 furir och 1657 korpral, allt vid Upplands ryttare, samt 1659 i lägret för Köpenhamn kornett vid 3. Upplandskompaniet. Härifrån synes han blifvit hemsänd, ty 1660 var han

kornett på Amund Anderssons (n:r 166) ökningskompani i Värmland.[1]) S. å. afgick han från regementet, var 1666 löjtnant vid Kalmar regemente och blef sedermera kapten.[50])

N:r 232. **v. Kitlitz, Gustaf,** blef 1659 $^{30}/_{5}$ kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare men stupade redan s. å. i september vid Stralsund.[1])

N:r 233. **Mattsson, Anders,** var 1659 kornett på Ryttmästare Sparres (n:r 214) ökningskompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 234. **Roos, Peder,** var 1659 kornett på Amund Anderssons (n:r 166) ökningskompani i Värmland af Upplands ryttare.[1])

N:r 235. **Sturck, Eric Jonsson,** hade tjänat Generalmajoren Henric Horn (n:r 152), som hjälpt honom till kornett under sitt finska regemente.

År 1659 i augusti eller september blef Sturck i lägret för Köpenhamn kaptenlöjtnant på Öfverstens kompani af Upplands ryttare, från hvilken befattning han 1675 erhöll afsked. Då Nils Bielke 1677 organiserade nya ökningskompanier, ingick Sturck åter i tjänst och blef ryttmästare för ett ökningskompani från Värmland, med hvilket han deltog i 1678 och 1679 års strider.[1])

N:r 236. **v. Arenstorff, Fredric,** till Svanholm, Overgaard, Harridslevgaard m. fl. i Danmark, f. 1626 $^{24}/_{6}$ på godset Rosenow i Mecklenburg, d. 1689 $^{15}/_{5}$, var son till Riddargodsägaren Friederich v. Arenstorff till Rosenow och Wüstrow och Catharina v. Jasmund samt gift 1. gången 1661 med Christence Lykke, f. 1636, d. 1667, och 2. gången 1669 med Augusta Elisabeth v. Rumohr, d. 1728.[68])

v. Arenstorff var först page hos Hertigen af Holstein-Gottorp, gick därefter som musketerare i dansk tjänst, blef fången vid Bremervörde 1645 vid denna fästnings intagande af svenskarna, gick s. å. i svensk tjänst och blef fänrik vid General Königsmarcks Lifregemente samt deltog med detta i trettioåriga kriget.[68]) År 1658 var han Carl Gustaf Wrangels adjutant vid tåget öfver Lilla Bält och därefter Carl X Gustafs generaladjutant under Köpenhamns belägring.[30])

Efter Öfverstelöjtnant Drakenbergs (n:r 168) död blef v. Arenstorff 1659 $^{28}/_{11}$ i lägret för Köpenhamn utnämnd till öfverstelöjtnant vid Upplands ryttare och chef för 1. Västmanlandskompaniet. Med regementet deltog han sedan i Köpenhamns belägring intill fredsslutet 1660.[1])

År 1661 erhöll v. Arenstorff afsked frånUpplands ryttare och gick då ånyo i dansk tjänst, där han s. å. blef chef för danska Lifgardet till häst, 1670 chef för Själlandska rytteriregementet, 1672 assessor i krigskollegiet, 1673 generalmajor och 1675 $^{8}/_{7}$ generallöjtnant.[68]) Sistnämnda år deltog

han i kriget i Pommern. År 1676 i september förde han danskt kavalleri i Halland mot det regemente han förut såsom öfverstelöjtnant tillhört, Lifregementet till häst under Nils Bielke (se 3. delen, s. 24). I slaget vid Lund anförde han med mycken duglighet danska härens högra flygel och förordnades till öfvergeneral, men kunde icke rycka till sig segern och ledde återtåget på ett olyckligt sätt. I slaget vid Landskrona 1677 blef han sårad. I februari 1678 måste han öfvertaga danska härens ledning, men gjorde flera missgrepp under tåget till Kristianstads undsättning, hvarför han s. å. 7/11 af krigsrätten dömdes förlustig ära, lif och gods, hvilken dom dock genom kungl. nåd mildrades till afsättning.[30])

v. Arenstorff blef sedermera 1686 30/11 geheimeråd, general öfver milisen och kommenderande general i Slesvig och Holstein, 1687 direktör för krigshospitalet samt 1688 general öfver hela armén. [30 och 68])

N:r 237. **Ericsson, Olof,** hade tjänat såsom gemen och furir i tyska kriget 1648, blef 1658 i Polen korpral och 1659 i Pommern kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare. År 1667 blef han löjtnant på samma kompani och erhöll 1672 12/12 afsked.[1])

N:r 238. **Svenske, Hans (Månsson*),** f. före 1634, d. 1677, var son till Ryttmästaren Anders Lennartsson, adlad Svenske, och Estrid Hård af Thorestorp samt gift med Catharina till Bro i Värmland, af adel, i hennes 1. gifte, och hvilken gifte om sig med Peter Rolander Myrtengren (n:r 326).

Svenske hade under Carl X Gustafs polska krig utmärkt sig och varit kornett och löjtnant under Fursten af Anhalts regemente. År 1660 blef han löjtnant på 1. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare och följande år efter freden på Värmlandskompaniet. Då regementet 1674 ökades med fyra nyuppsatta kompanier, blef Svenske ryttmästare för ett af dessa, det blifvande Vadsbo kompani. Detta förde han under Carl XI:s krig i södra Sverige till 1677, då han afled, möjligen af sår erhållna i slaget vid Landskrona, enär han i ättartaflorna upptages som stupad i nämnda slag, hvilket dock ej framgår af regementets rullor. Hans barn skulle få njuta lönen för detta år.[1])

N:r 239. **Påhlman, Gustaf,** adlad 1650 med detta namn, d. 1695 12/9 i Gillberga socken af Värmland, var son till Majoren Göran Polman och Christina Lilljesparre samt gift med Christina Svenske, f. 1634, d. 1706, en syster till Hans Svenske (n:r 238).[50])

Påhlman tjänade i tyska kriget såsom ryttare vid Grefve Douglas' regemente, sedan i polska kriget såsom korpral och kornett vid Drottningens Lifregemente till häst (Waldeckska eller Anhaltska kavalleriregemen-

* Troligen felskrifvet i rullan, bör vara Andersson, då han säkert var son till den i texten nämnda Anders Lennartsson.

tet), bevistade slaget på Fyen 1659 och blef där fången.[50]) Efter freden blef han 1660 kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Upplands ryttare, 1661 på Värmlandskompaniet, 1672 $^{12}/_{12}$ lötjnant på 1. Västmanlandskompaniet och 1674 på Värmlandskompaniet. Från sistnämnda befattning afgick han i februari 1676.[1]) År 1691 $^{17}/_{7}$ erhöll han pension.

N:r 240. **Aspegren, Måns Jonsson,** var 1660 kornett på Södermanlands kompani af Upplands ryttare.[1])

N:r 241. **Andersson, Håkan,** var efter den föregående s. å. kornett på samma kompani.[1])

N:r 242. **Pereswetoff-Morath, Alexander,** till Neverå i Ingermanland, naturaliserad svensk adelsman 1652, var son till Ryttmästaren Pehr Philipsson Pereswetoff-Morath och Agatha Aminoff samt gift med Barbara Möller, dotter till Landshöfdingen Arendt Möller och Barbro Stjernfelt. I regementets rullor kallas han endast Morath.

Morath blef 1656 major i svensk tjänst och 1658, då Eric Planting (n:r 121) uppsatte Trondhjems ryttare, öfverstelöjtnant därstädes. Efter fredssluten blef han 1661 efter Öfverstelöjtnant v. Arenstorff (n:r 236) öfverstelöjtnant vid Upplands ryttare och chef för 1. Västmanlandskompaniet, hvilken befattning han uppehöll till 1669 $^{28}/_{6}$[1]), då han blef öfverste till häst och kommendant i Nyen samt erhöll donation af ett hemman i Värmland och ett i Ingermanland.[4])

N:r 243. **Gyllenpistol, Johan,** till Abbotsnäs, Hornsund, Nästorp och Risa, alla i Södermanland, f. 1642 $^{13}/_{8}$ på Abbotsnäs, d. 1676 $^{1}/_{7}$ i Malmö, var son till Henric Richter, adlad Gyllenpistol (n:r 160), och Catharina Regina Bonnat, yngre broder till Carl Gyllenpistol (n:r 245) samt gift med Friherrinnan Helena von der Linde, d. 1692, dotter till Assessorn Jacob von der Linde och Carin Gyllenhorn.

Gyllenpistol blef 1658 kornett[10]), 1661 kornett på 2. Upplandskompaniet af Upplands ryttare, där han redovisas till i augusti 1665. Då s. å. i nämnda månad en kommendering ur Upplands ryttare om 200 gemena, nämligen 25 per kompani, utsändes till Bremen, åtföljde Gyllenpistol såsom löjtnant denna kommendering. År 1669 återkom kommenderingen till Sverige, men Gyllenpistol var 1669—1674 ej på regementet. Sistnämnda år ledde han dock såsom ryttmästare nyuppsättningen af ett af de fyra kompanier, hvarmed Upplands ryttare skulle ökas, nämligen det blifvande Östra Västmanlands. Följande år öfvertog han efter Feltreuters (n:r 185) död Värmlandskompaniet. Detta kompani förde han i kriget i Skåne, till dess han 1676 $^{25}/_{6}$ så svårt sårades vid Ystad, då danskarna där landstego, att han kort därefter afled i Malmö.[1])

N:r 244. **Trafvenfelt, Lars,** f. på 1640-talet, d. 1676 i april, var son till Kaptenen vid Smålands infanteri Leonhard Trafvenfelt och Christina Lind samt gift med Maria Planting(-Gyllenbåga), dotter till Eric Planting (n:r 121) och Hebbla Gadau.

Trafvenfelt blef 1661 korpral, 1665 i augusti kornett och 1672 löjtnant, allt vid 2. Upplandskompaniet af Upplands ryttare. Med sitt kompani utgick han 1675 i danska kriget men afled redan följande år i Skåne.[1])

N:r 245. **Gyllenpistol, Carl,** till Abbotsnäs, Skedevi, Skalltorp och Bokvarn, f. 1641 $^{25}/_{3}$, d. 1695 $^{22}/_{2}$, friherre 1692, var son till Henric Richter, adlad Gyllenpistol (n:r 160), och Catharina Regina Bonnat, och äldre broder till Johan Gyllenpistol (n:r 243) samt gift 1. gången 1666 med Brita Rosenflycht, f. 1646, d. 1673, dotter till Assessorn Nils Rosenflycht och Maria Henricsdotter, samt 2. gången 1675 med Märtha Rosenstråle, f. 1652, dotter till Jöns Rosenstråle och Ingrid Mannerhjelm.

Gyllenpistol var 1659 kornett vid Landtgrefven Fredrics af Hessen Lifkompani. År 1665 var han hofjunkare och utnämndes s. å. $^{5}/_{10}$ till löjtnant vid Södermanlands kompani af Upplands ryttare, för hvilket kompani han 1672 $^{18}/_{10}$ blef ryttmästare.

År 1676 $^{4}/_{7}$ blef han major vid Lifregementet till häst med bibehållande af sitt förra kompani. Med regementet deltog han i Carl XI:s hela krig 1676—1679 med mycken mandom och blef 1679 $^{13}/_{9}$ öfverstelöjtnant vid regementet samt redan 1680 $^{29}/_{2}$ öfverste för Ramsvärds Blekinge ryttare, hvilket regemente senare blef det Södra Skånska kavalleriet (nuv. Skånska dragonregementet). År 1693 $^{22}/_{12}$ blef Gyllenpistol generalmajor af kavalleriet och tillika landshöfding öfver Kalmar län och Öland.

Han förde under en del af kriget, då Nils Bielke var frånvarande, befälet öfver Lifregementet till häst samt blef i slaget vid Lund sårad. I oktober 1677 blef han begåfvad med 1000 daler silfvermynt för sitt tappra uppförande och för de utgifter han haft; han hade nämligen mistat alla sina munteringar och ekipage.[1 och 31])

N:r 246. **v. Königsmarck, Otto Wilhelm,** grefve till Västervik och Stegeholm, herre till Rotenburg och Neuhaus, f. 1639 $^{5}/_{1}$ i Minden i Westfalen, d. 1688 $^{15}/_{9}$ i Negropont i Grekland, var son till en af de stora fältherrarna i trettioåriga kriget, Grefve Hans Christoffer v. Königsmarck, och Barbara Maria Agatha v. Leist samt gift 1682 med Grefvinnan Catharina Charlotta De la Gardie, f. 1655, d. 1697, dotter till Riksdrotset Grefve Magnus Gabriel De la Gardie och Prinsessan Maria Euphrosyna af Pfalz-Zweibrücken.

v. Königsmarck besökte från 1650 åtskilliga tyska universitet, bl. a. Jena, där han handleddes af den berömde Esaias Pufendorf. År 1654 blef han där rector illustris. Han utbildade sig därefter genom omfattande resor i södra och västra Europa samt vistades vid de större hofven och

stiftade bekantskap med flera af samtidens utmärktaste personligheter, såsom Turenne, Mazarin, den landsflyktige Carl Stuart m. fl. Återkommen till Sverige, utnämndes v. Königsmarck 1660 till öfverkammarherre och afgick 1661, endast tjugotvå år gammal, som utomordentligt sändebud till England för att lyckönska Konung Carl II till hans anträde till regeringen. Därefter utförde han flera uppdrag vid tyska hof. Det hade nu varit lätt för v. Königsmarck att, lärd, rik och storättad som han var, under förmyndarstyrelsen uppstiga till rikets högsta värdigheter, men han hade öppet ogillat fåfängan, egennyttan och öfvermodet hos denna regering. Hans håg låg dessutom åt krigaryrket, hvarför han ingick på denna bana. Här avancerade han så fort, att han 1665 fick befälet öfver det af 400 unga ädlingar och officerare sammansatta s. k. Fältherrens (C. G. Wrangels) regemente. Följande år deltog han med berömmelse i bremenska kriget och afgick s. å. i spetsen för en lysande ambassad till Frankrike. År 1667 utförde han diplomatiska uppdrag i Tyskland och utnämndes s. å. $^{10}/_{8}$ till öfverste för ett lifgarde till häst; »det regemente han nu tillträder, tillsammans med det kompani, han redan har under sitt befäl, skall kallas Lifgarde till häst».[4]) För de uppsättningar, han denna tid haft, voro Herrevadskloster, Torup och Bosjö kloster till honom pantsatta. S. å. blef han generalmajor i kurpfalzisk tjänst.

Otto Wilhelm Königsmarck.

I samband med att Upplands rytteriregemente upphöjdes till »Vårt Lifregemente till häst», utnämndes Grefve Otto Wilhelm v. Königsmarck till regementets chef. Fullmakten, som är dagtecknad 1667 $^{26}/_{11}$, äfvensom förordningarna i samband härmed återfinnas i regementets historia, 3. delen, sid 5. En del författare säga, att Upplands ryttares förordnande till lifregemente skulle hafva skett med anledning af att v. Königsmarck blef chef. Förhållandet är troligen motsatt, i det att den ansedde v. Königsmarck blef chef för det nu till lifregemente förklarade regementet Upplands ryttare. Chef för regementet var han därefter till 1672 $^{28}/_{5}$. Så synnerligen mycket synes han dock ej hafva sysslat med sitt nya regemente, ty redan 1668 var han i fransk tjänst.

År 1671 förordnades han till svensk minister i Frankrike, och 1672—1674 deltog han med utmärkelse i de franska fälttågen i Nederländerna, vid Rhen, i Franche-Comté och i Elsass samt nyttjades af Ludvig XIV äfven i politiska beskickningar. I det blodiga slaget vid Séneffe utmärkte han sig så, att själfva Condé erkände, att v. Königsmarcks mandom och skicklighet i väsentlig mån bidragit till slagets lyckliga utgång.

I samband med afskedstagandet från Lifregementet till häst hade

v. Königsmarck utnämnts till generalmajor af kavalleriet och viceguvernör i Bremen. År 1674 $^{21}/_{9}$ utnämndes han till generaralfältmarskalklöjtnant, »hvilken charge är näst under fältmarskalken men öfver alla andra vid armén». Samtidigt erhöll han befallning att inställa sig i tjänst och inträffade några dagar efter slaget vid Fehrbellin vid svenska hären. År 1675 $^{10}/_{7}$ erhöll han befallning att taga befälet öfver armén i Tyskland efter Carl Gustaf Wrangel, utnämndes s. å. $^{13}/_{10}$ till fältmarskalk och erhöll s. å. $^{27}/_{11}$ befälet öfver militien i Pommern. Utmärkt administratör, reorganiserade han med små medel det förfallna försvarsverket i Pommern så grundligt, att svenskarna, ehuru lämnade utan den ringaste förstärkning hemifrån, förmådde hålla ut därstädes under ytterligare tre fälttåg. Trots all tapperhet och skicklighet, ådagalagda bl. a. genom den glänsande segern vid Warksow på Rügen 1678 $^{8}/_{1}$, hvarvid hela den fientliga hären blef fången samt 21 kanoner och mörsare och 53 fanor togos, kunde han icke hindra de förenade brandenburgska och danska truppstyrkorna att slutligen, sedan öfriga platser i Pommern steg för steg gått förlorade, innestänga honom i Stralsund, där han 1678 $^{15}/_{10}$ nödgades kapitulera. Efter fredsslutet 1679 utnämndes v. Königsmarck till generalguvernör i Pommern och kansler för Greifswalds universitet. År 1680 återställde han Sveriges myndighet i de återvunna områdena Bremen och Verden.

Snart därefter träffades emellertid v. Königsmarck af reduktionens skoningslösa efterräkningar. De stora ersättningsanspråk, reduktionskommissionen framställde på v. Königsmarckska familjens egendomar, upptog han i början med åtlöje. Men han fann alltför snart, att Carl XI menade fullkomligt allvarsamt, och när större delen af hans gods indrogs till kronan, yttrade han blott: »Rik kom jag till Sverige, fattig vandrar jag härifrån». Missnöjd med de nya förhållandena begärde och erhöll han tillåtelse att söka anställning i främmande krigstjänst, med bibehållande af sina höga ämbetsposter hos svenska kronan.

Han begaf sig 1685 till kejserliga hären i Ungern för att strida mot turkarna, men kallades snart att bekämpa samma fiender i Grekland, i egenskap af republiken Venezias öfverbefälhafvare till lands. Under ett fälttåg på Morea 1686 intog han de båda fästningarna Navarino, vidare Modon och Argos samt, efter ett hårdnackadt motstånd, Nauplia di Romania. Hans rykte flög öfver Europa, och venezianska styrelsen förärade honom en skål af guld om 6 000 dukater. År 1687 eröfrade han Patras samt besatte Korint och Aten, hvarvid under beskjutningen af Akropolis, men utan v. Königsmarcks afsikt, Parthenon, i hvilken turkarna hade sitt krutförråd, den $^{26}/_{9}$ träffades af en bomb och sprang i luften. Efter ett halft år lämnade han Aten till följd af pest, ledde belägringen af Negropont, men insjuknade själf i pesten och dog på flottan utanför Negropont.

v. Königsmarck ägde ett vackert yttre och grundlig lärdom samt framstod fördelaktigt genom sin sedliga oförvitlighet. Hans hustru följde honom på hans fälttåg i Grekland samt vårdade honom på dödsbädden. I

Venezia hedrades hans minne, i det hans bild i marmor uppsattes vid ingången till dess arsenal.[1, 13 och 30])

N:r 247. **Forbes, Johan,** var son till Räntmästaren Peter Forbes och Sofia v. Langwin samt gift 1663 med Catharina Laurelia, d. 1693, dotter till Biskopen i Västerås Olof Laurelius och Margaretha Kenicia.

Forbes blef i slutet af 1667 genom byte med Johan Mattsson Skalm (n:r 163) från adelsfanan ryttmästare för 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst, hvilket han sedermera förde till 1676 $^{11}/_{7}$, då han fick afsked med öfverstelöjtnants karaktär[1]) samt erhöll order att resa upp från armén till Uppland och drifva på nyuppsättningarna vid Lifregementet i de afgångnas ställe.[4])

N:r 248. **Pedersson, Göran,** hade tjänat från gemen och blef 1656 i Polen furir, men tillfångatogs s. å. af tartarer »på det stora partiet åt Krakau». Af dessa såldes han till Konstantinopel, hvarifrån han blef fri 1667. Sistnämnda år blef han kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst. I 1670—1671 års meritförteckning säges han vara »kapabel till befordran». Efter 1673 nämnes han dock ej mera i regementets rullor.[1])

N:r 249. **Breitholtz, Claes,** till Margaretheholm i Västergötland och Svarttorp, f. 1620 $^{1}/_{12}$ i Reval, d. 1706 $^{24}/_{6}$, adlad 1650, var son till Ståthållaren på Reval Evert Breitholtz samt gift 1650 med Margaretha Ödell eller Ödla, d. 1680.

Breitholtz hade 1648 varit hofmästare hos Grefve Magnus Gabriel De la Gardie och 1649 löjtnant vid ett lifregemente till häst. År 1654 blef han löjtnant vid David Sinclairs regemente till häst och avancerade där 1655 i mars till ryttmästare, 1656 i september till major och 1657 i juni till öfverstelöjtnant, fick i september 1660 afsked från detta regemente och erhöll 1667 $^{12}/_{11}$ öfverstes karaktär.[50])

År 1669 $^{28}/_{6}$ blef han, efter Öfverstelöjtnant Moraths (n:r 242) befordran till kommendant i Nyen, öfverstelöjtnant vid Lifregementet till häst och chef för 1. Västmanlandskompaniet, hvilka befattningar han innehade till 1673 $^{1}/_{7}$, då han blef afsatt.[1])

Breitholtz blef sedermera generalmajor, deltog som sådan under Carl XI:s krig i striderna i Bohuslän, hvarunder han 1677 $^{5}/_{1}$ intog Strömstad från danskarna, men blef slagen s. å. $^{27}/_{8}$ vid Kvistrum och deltog 2 dagar senare i det för svenskarna olyckliga slaget vid Uddevalla, där han jämte Fälttygmästaren Pehr Larsson Sparre under Rikskansleren De la Gardies öfverbefäl kommenderade svenska armén.[50])

N:r 250. **Drommel, Gustaf,** f. 1630 $^{22}/_{6}$ på Trummelsberg i Västmanland, d. 1699 $^{25}/_{4}$ och begrafven i Torstuna kyrka i Uppland, där hans

vapen är upphängdt, adlad 1680 med namnet Drommel, hette förut Drümel, var son till Bergsmannen i Västmanland Daniel Gustafsson samt gift med Maria Hamilton, dotter till Kaptenen Alexander Hamilton och Anna Speiser.

Drommel blef 1655 ryttare och 1657 i polska kriget kvartermästare samt 1672 kornett på 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst. Då regementet 1674 ökades med fyra nya kompanier, förflyttades han till Ryttmästare Lodes (n:r 266) nyuppsatta kompani, men blef på sommaren 1676 $^{6}/_{6}$ befordrad till löjtnant på förstnämnda kompani, för hvilket han hösten 1677 var ryttmästare. Efter år 1677 nämnes han ej mera i regementets rullor. Han deltog åren 1675—1677 i Carl XI:s krig inom Sverige och däribland i slagen vid Halmstad, Lund och Landskrona, i hvilka han förhöll sig synnerligen tappert.[1])

Alexander Brattman Stromberg.

N:r 251. **Stromberg, Alexander Brattman,** till Nydala i Småland, f. 1647 $^{11}/_{9}$ i Jönköping, d. 1718 $^{2}/_{2}$, adlad 1674 med namnet Strömberg samt friherre 1699 med namnet Stromberg, var son till Rådmannen och Postmästaren i Jönköping Jöns Pedersson Brattman, hvilken tagit sig namnet Brattman efter fädernegården Brattebo, samt gift med Eva Elisabeth Palmgren, dotter till Krigsrådet Johan Mattson Loverus, adlad Palmgren, och Carin Olofsdotter.

Alexander Brattman blef 1665 volontär vid Öfverste Koch v. Crimsteins regemente i Bremen, 1667 korpral och 1669 kornett vid Smålands ryttare, hvarifrån han 1672 transporterades till Östgöta ryttare och s. å. $^{18}/_{10}$ befordrades till löjtnant vid Lifregementet till häst och Södermanlands kompani. År 1674 var han i samma befattning placerad på 2. Västmanlandskompaniet och blef på våren 1676 regementskvartermästare, i hvilken befattning han detta år deltog i kriget i södra Sverige samt bland annat i slagen vid Halmstad och Lund. Året därpå deltog han äfven såsom regementskvartermästare i slaget vid Landskrona och blef kort därefter utnämnd till ryttmästare för det blifvande Östra Västmanlands kompani, hvilket han förde under återstoden af kriget samt sedermera till 1688 $^{14}/_{4}$, då han blef major och chef för majorens kompani.[1])

Från denna befattning befordrades Strömberg 1693 $^{30}/_{12}$ till öfverste för Södra Skånska kavalleriet (nuv. Skånska dragonregementet). Generalmajor af kavalleriet 1697, förde han det sistnämnda regementet år 1701 från Karlshamn till Pernau samt i kriget mot Polen, där han särskildt utmärkte sig i slaget vid Kliszow 1702. År 1704 $^{9}/_{1}$ erhöll han afsked från

regementet och utnämndes till generallöjtnant samt blef s. å. landshöfding i Gefle, från hvilken sistnämnda befattning han 1716 erhöll afsked.[31])

N:r 252. **Gyllenpatron, Joen,** var son till Mårten Johansson Gyllenpatron (n:r 117) och Maria Häst, yngre broder till Gustaf Gyllenpatron (n:r 184) samt gift med Christina v. Glaan, hvilken lefde som änka 1685.

Gyllenpatron blef 1666 ryttare vid Wolmar Wrangels regemente i Bremen, 1669 kvartermästare vid Lifregementet till häst, 1672 kornett på Närkeskompaniet och 1676 /8 löjtnant på Värmlands och $^{17}/_{7}$ på förstnämnda kompani. Han deltog i kriget mot Danmark samt i slagen vid Halmstad och Lund. I det senare slaget blef han sårad och redovisas i regementets rullor endast till 1677 $^{1}/_{3}$, då han torde vara död.[1]) Enligt ättartaflorna blef han dödsskjuten i skånska kriget 1676.[11])

N:r 253. **Breitholtz, Magnus Anders,** f. på Margaretheholm, d. 1721 $^{21}/_{7}$, var son till Claes Breitholtz (n:r 249) och Margaretha Ödell eller Ödla samt gift 1. gången med Metta Kafle, dotter till Vicepresidenten Erland Kafle och Brita Månesköld af Seglinge, 2. gången med Helena Wijnblad, f. 1687, d. 1705, dotter till Olof Wijnblad (n:r 287) och Catharina Silfversparre, samt 3. gången 1711 med Catharina Christina Adlerhjelm, f. 1675, d. 1734, dotter till Assessorn Johan Hartman, adlad Adlerhjelm, och Birgitta Clerck.

Magnus Anders Breitholtz.

Breitholtz blef i december 1672 från Kungl. Maj:ts page kornett på Värmlandskompaniet af Lifregementet till häst och deltog med detta i kriget mot Danmark och fäktningen vid Ystad. År 1676 $^{15}/_{8}$ blef han två dagar före slaget vid Halmstad löjtnant på det blifvande Östra Västmanlands kompani, bevistade sistnämnda slag och slaget vid Lund samt deltog följande år i »retiraden, som skedde från Rönneberga högar till Kristianstad», samt slaget vid Landskrona. År 1678 blef han ryttmästare för ett kompani från Värmland, »då han strax därpå kommenderades under Hans Excellens Grefve Axel Wachtmeister till Wanneberga, hvarest fienden, som där landstigen var, blef pousserad, sedan följde med Herr Johan Gyllenstierna till Puggevik, då fienden sammaledes förjagad blef, vidare bevistade han partiet till Karlshamn, där honom högra armen afskjuten blef».[8])

År 1681 förflyttades Breitholtz' kompani från Värmland och förlades i Roslagen, där det sedermera indelades och blef Roslags kompani. Breitholtz behöll befälet öfver detsamma till 1700 $^{26}/_{6}$, då han erhöll afsked.[1]) År 1703 var han öfverstelöjtnant på ett femmänningskavalleriregemente.[11])

N:r 254. **De la Gardie, Gustaf Adolf,** grefve till Leckö och Arensburg, friherre till Ekholmen, herre till Käggleholm, Magnusberg, Mariedal och Väungarn, f. 1647 $^{10}/_{12}$ i Stockholm, d. 1695 $^{5}/_{3}$, var son till Riksdrotset Grefve Magnus Gabriel De la Gardie och Prinsessan Maria Euphrosyna of Pfalz-Zweibrücken samt gift 1673 på Kalmar slott med Grefvinnan Elisabeth Oxenstierna af Södermöre, f. 1655 i Åbo, d. 1721 i Stockholm, dotter till Rikskansleren Grefve Eric Oxenstierna af Södermöre och Grefvinnan Elsa Elisabeth Brahe.

Utrustad med utmärkta själsgåfvor hade De la Gardie under en väl använd ungdomstid inhämtat både kunskaper och världserfarenhet. År 1665 var han rector illustris i Uppsala och reste 1667 utrikes till Italien, Frankrike och Holland m. fl. länder och uppvaktade Drottning Christina först i Hamburg och sedan i Rom. Endast 22 år gammal blef han 1670 öfverkammarherre och Sveriges utomordentliga sändebud i England, Frankrike och Holland.

Gustaf Adolf De la Gardie.

År 1672 $^{18}/_{12}$ utfärdades fullmakt för De la Gardie att vara öfverste för »Upplands rytteri, Vårt Lifgarde till häst, eftersom öfverstechargen blifvit vakant genom Grefve Otto Wilhelm v. Königsmarcks avancement till andra charger». Befälet öfver regementet tog De la Gardie dock aldrig, utan han fortfor att äfven följande år hafva sig anförtrodda åtskilliga viktiga underhandlingar i Tyskland. År 1673 $^{8}/_{9}$ utnämndes han till riksråd, hvarvid han erhöll afsked från Lifregementet till häst. Enligt Riksrådet Grefve Bondes anekdoter säges han denna tid hafva varit »en fullkomlig yngling på allt sätt och med mycken vett och insikt».

De la Gardies lofvande och lysande bana skulle dock snart få sina skuggsidor. Sedan fadern vid 1675 års riksdag blifvit störtad från sin forna makt, var det sonens personliga egenskaper och förtjänster, som ensamt fingo gälla. Han ansågs dock som en bland de kunnigaste och skickligaste i rådet och omtalas ofta som den där borde efterträda Bengt Oxenstierna i utrikesärendenas ledning. Icke destomindre dröjde det till 1682, innan han af Carl XI utnämndes till president i Svea hofrätt, hvarpå fem år senare följde hans kallelse till kansler för Åbo högskola.

Till Carl XI stod han i ett något spändt förhållande. Denne hade störtat hans släkt från höjden af makt och rikedom, och missnöje hos undersåten och misstroende hos konungen blefvo häraf de närmaste följderna. Också lät konungen honom understundom erfara verkningarna af sitt misshag, ehuru han å andra sidan icke kunde annat än värdera De la Gardies skicklighet, oväld och redbarhet som ämbetsman. Men i Carl XI:s tid voro de kontanta belöningarna för dem, som offrade sina krafter i ri-

kets tjänst, icke stora, och det säges, att De la Gardie, vid tanken på sina genom reduktionen lidna förluster, skulle ha haft för afsikt att nedlägga sina ämbeten och genom ett arrende i Småland eller Västergötland föda sig i sitt anletes svett. När Carl XI tillsade honom, liksom de öfriga grefvarna och friherrarna, att vid deras titlar endast nämna de gods de verkligen ägde, svarade De la Gardie i ett bref till konungen: »Jag äger i hela vida världen icke ett torp, mycket mindre ett gods, hvars namn jag skulle kunna lägga till min titel».

År 1692 utnämndes De la Gardie till president i pommerska reduktionskommisionen och blef genom sitt justa uppträdande mycket afhållen i Pommern. År 1694 återvände han till Sverige. Hans af naturen svaga hälsa bröts i förtid af ansträngande arbete, oro och bekymmer, så att han redan följande år afled å sin hustrus egendom Värnanäs i Kalmar län.[1, 4, 11, 13 och 30])

Nils Bielke.

N:r 255. **Bielke, Nils,** grefve till Salsta, friherre till Kråkerum, herre till Gäddeholm, Strövik och Vattholma, f. 1644 $^{7}/_{2}$ i Stockholm, d. 1716 på Salsta, var son till Riksrådet Friherre Thure Bielke och Friherrinnan Christina Anna Banér samt gift 1669 med Grefvinnan Eva Horn af Björneborg, f. 1653, d. 1740, dotter till Riksmarsken och Generalfältherren Grefve Gustaf Horn af Björneborg och Sigrid Bielke af Åkerö.

År 1654 sändes Nils Bielke till Uppsala akademi, där han förblef i sex år till 1660. År 1661 åtföljde han Claes Tott på ambassaden till Frankrike och var följande år envoyé i Paris. År 1664 i januari återkom han till Stockholm och förordnades då till kaptenlöjtnant vid artilleriet och några veckor därefter till kapten vid Södermanlands regemente till fot. I juni beslöts, att hjälptrupper skulle sändas kejsaren mot turkarna; Bielke blef då förste ryttmästare under Öfverste Plantings regemente, men då fred afslutits, så att hjälpsändningen blef öfverflödig, antogs Bielke den 24 november till kammarherre hos konungen. Samma dag förlofvade han sig med sin blifvande fru. Då trupper år 1665 utsändes till Pommern under Fältherren Wrangel, anförtroddes Bielke därunder ett kompani ryttare under Öfverste Kocks regemente, men han kunde för en iråkad sjukdom ej medfölja. År 1666 reste han utrikes för att sköta sin hälsa och bevistade om hösten blockaden af Bremen. Därefter reste han till Italien, men begaf sig följande år till Frankrike och deltog vid Marskalk Turennes armé i fälttåget i Nederländerna, hvarefter marskalken i sin egen vagn förde honom till Paris. Här erbjöds han vidare anställning i franska armén men hemkallades för att öfvertaga öfverkammarherreplatsen hos änkedrottningen

1668; hemkommen befordrades han äfvenledes till öfverstallmästare hos högst densamma.

På sommaren 1673 åtföljde Bielke Deras Maj:ter under en resa kring landet, hvarunder han i Mariestad den 12 juli utnämndes till den ledigblifna öfverstelöjtnantsbeställningen vid Lifregementet till häst, »för den särdeles åhåga han förspörja låter till att vilja evertuera sig och göra sig till Vår och rikets tjänst allt mer och mer skicklig i krig». På hösten samma år blefvo genom Riksstallmästaren Grefve Anders Torstenssons och Lifregementets chef Grefve Gustaf Adolf De la Gardies utnämningar till riksråd såväl riksstallmästaretjänsten som öfverstebeställningen vid Lifregementet lediga. Carl XI lät Bielke välja mellan dessa båda platser, men hans svar var undvikande, hvarför konungen den 16 december befordrade honom till öfverste för Lifregementet till häst, dock utan att tillsätta riksstallmästaretjänsten, på hvilken befattning Bielke redan förut hade löfte. I Bielkes lefvernebeskrifning säger han om denna utnämning: »Ehuruväl jag allt hemställde uti Hans Maj:ts nådiga behag, så kunde jag icke pretendera öfverstechargen af Lifregementet, hafvandes endast några få månader därvid varit öfverstelöjtnant, utan var gärna nöjd, om Hans Maj:t behagade den uppdraga åt någon meriterad officer, enär mitt uppsåt icke hade varit att söka göra min fortuna vid militien, så hade jag icke anhållit om den nåden att få blifva öfverstelöjtnant under Hans Maj:ts Lifregemente, utan hållit mig vid Hans Maj:ts skriftliga tillsägelse att få succedera Grefve Torstensson. — Därpå lät Hans Maj:t nådigst tillsäga mig öfverstechargen med försäkran, att ingen riksstallmästare skulle göras, utan att Riksmarskalken Johan Stenbock skulle hafva uppsikt på Hans Maj:ts stallstat, och jag få göra samma charge vid ett och annat tillfälle, som kunde förekomma.»

Bielkes utnämnande till chef för Lifregementet blef af den allra största betydelse ej blott för honom själf och hans regemente, utan för hela fäderneslandet. Han grep genast an sitt värf att sätta Lifregementet i det bästa stånd. I 3. delen är behandladt, huru han 1674 ökade regementets styrka från åtta kompanier om 1000 ryttare till tolf kompanier om 1500 ryttare, och huru han i alla afseenden förbättrade detsamma.

År 1675 utsändes han till Frankrike i egenskap af t. f. riksstallmästare för att uppköpa ekipager och annat, som erfordrades till konungens kröning och bröllop. Härunder begagnade han tillfället att i april 1676 begifva sig till franska armén och deltaga i Condés och Bouchains belägringar och strider, men då kriget mellan Sverige och Danmark utbrutit, skyndade han hem och anlände till Växjö den 12 augusti, där han sammanträffade med konungen och armén och återtog befälet öfver Lifregementet. Kort därefter fick han det första tillfället att utmärka sig, nämligen i slaget vid Halmstad, där hans hastiga förflyttningar och hans regementes tappra uppträdande i högsta grad bidrogo till den lyckliga utgången. Nästa tillfälle till utmärkelse blef slaget vid Lund och året därpå

slaget vid Landskrona förutom andra strider. Det största arbetet nedlade dock Bielke som organisatör, i det han hvarje af dessa är så godt som fick nyrusta sitt regemente, hvilket allt är utförligt behandladt i 3. delen. För dessa rustningar fick han ofta använda egna medel och hade ständigt en stor fordran på kronan, men så hade han också sin konungs fulla ynnest. Då Bielke våren 1677 låg illa sjuk i ros och ännu ej återställd i midten af februari beslöt sig för att resa uppåt landet för att påskynda rustningarna, infann sig Carl XI personligen hos honom i Vä för att säga honom farväl. Då konungen lämnat rummet, inträdde Rhensköld med uppdrag att lämna öfversten ett papper från Hans Maj:t. Detta befanns vara en fullmakt på generallöjtnantsbeställning vid kavalleriet. »Men som jag intet åstundade eller fann mig nyttigt», skrifver Bielke i sin svenska lefnadsteckning, »att göra ett sådant språng, ty bad jag kansliradet, efter jag själf ej kunde komma ut från sängen för min opasslighet af rosen i hufvudet, att han ville göra min underdåniga tacksägelse». Särskildt ville han ej förbigå sin gamle vän, Generalmajoren Wittenberg. Rhensköld vägrade emellertid att återtaga fullmakten, hvarför Bjelke måste anmoda Hofmarskalken Rosenhane att framställa saken för konungen, hvilket denne ock utförde, »som en ärlig och redlig vän». Carl XI upptog det afböjande svaret mycket nådigt, och 1677 $^{19}/_{3}$ utfärdades generalmajorsfullmakt för Bielke, »såväl för det tappra och berömliga välförhållande, hvilket Vår troman etz Öfversten Nils Bielke uti förefallna krigsaktioner bevist hafver, än som för den prudente conduite, hvarmed han är begåfvad».

År 1677 $^{15}/_{9}$ erhöll han förordnande att hafva inspektion öfver Upplands och Västgöta kavalleriregementen, afskaffa alla inrotade fel samt att efter utfärdade instruktioner förstärka regementena. År 1678 $^{30}/_{5}$ utnämndes han till generallöjtnant öfver kavalleriet, »särdeles för den dexteritet, flit och redlighet han brukat att få Vårt Lifregemente till häst i den etat och välstånd, hvaruti det för tiden befinnes».

Innan ännu kriget var slut, anbefalldes Bielke i mars 1679 att såsom ambassadör begifva sig till Frankrike. Motvilligt och ogärna lämnade han sitt regemente och endast mot löfte att snart blifva aflöst. På hösten s. å. lämnade han dock definitivt befälet öfver regementet. Hans vistelse i Frankrike kom att vara till år 1682. Den 26 september detta år återkom han till Stockholm. Här gjorde emellertid följderna af reduktionen honom lifvet odrägligt, hvarför han anhöll om permission för att gå i utländsk tjänst. Åren 1684—1687 stred han på de allierades sida mot turkarna i Ungern och utmärkte sig bland andra tillfällen vid intagandet af Pest i juni 1686 och Ofen s. å. $^{2}/_{9}$ samt i det berömda slaget vid Mohacs 1687 $^{12}/_{8}$, hvarpå han erhöll bevis genom utnämningar till generalfältmarskalkslöjtnant i bayersk och kejserlig tjänst 1685 samt 1686 till kejserlig general af kavalleriet och romersk riksgrefve.

Hemkallad i slutet af sistnämnda år, blef han 1687 på en gång kungl. råd, generalguvernör i Estland (sedan äfven i Pommern), general öfver

allt kavalleri och infanteri samt grefve. År 1690 blef han fältmarskalk. Såsom generalguvernör i Pommern skulle han öfvervaka reduktionsverket därstädes, men hans ovilja däremot och hans fienders stämplingar höllo på att ådraga honom konungens onåd. Stämplingarna mot honom lyckades dock ej i Carl XI:s tid; denne monark såg nämligen ständigt i Bielke sin tappre stridskamrat. Efter Carl XI:s död blef dock Bielkes ställning sämre. Ehuru genom börd, samhällsställning och utmärkta egenskaper Sveriges mest framstående man, uteslöts han ur förmyndarstyrelsen. Carl XII:s missnöje väckte han genom att visa stolthet och tredska vid en militärutnämning, och hans motståndare underläto icke att underblåsa den unge konungens ovilja. En rättegång inleddes mot Bielke i början af 1698, och han sattes under bevakning i sitt eget hus. Målet uppsköts år efter år. Svea hofrätts dom föll icke förr än 1705. Bielke dömdes då för förräderi och undansnillande af slagskatt m. m. från lif, ära och gods. Alla de kungliga personerna bådo om nåd för honom. Han fick förskoning till lifvet, men ej mera. Af familjegodsen tilläts det honom att behålla Salsta och Gäddeholm såsom ersättning för hans hustrus hemgift. Vid Carl XII:s hemkomst från Turkiet 1715 återfick Bielke äran. Sedan blef han äfven befriad från fängelset, men afled kort därefter.[1, 13, 17, 30 och 32])

Fromhold Fägersköld.

N:r 256.| **Fägersköld, Fromhold,** f. omkring 1640, d. 1706 $^{29}/_{10}$, såsom det förmenades ihjälskjuten af sin dräng, då han låg och vaktade på räfvar, samt begrafven i Örebro stadskyrka, där hans vapen ses strax till vänster om altaret, friherre 1692, var son till Ryttmästaren vid Västgöta ryttare Lars Fegier, adlad Fägersköld, och en Rutensköld, och broder till Christian (n:r 257) och Johan (n:r 310) Fägersköld samt gift med Catharina Lillje af Aspenäs, dotter till Öfverstelöjtnanten Peder Lillje af Aspenäs och Maria Amia Lepel.

Fägersköld blef 1655 ryttare och s. å. kvartermästare vid Västgöta ryttare, bevistade samma och följande års fälttåg i Polen samt träffningarna vid Gnesen, Golombo eller Janovitz, tvänne drabbningar vid Bugs pass och tredagarsslaget vid Warschau. År 1657 blef han kornett vid berörda regemente och bevistade samma och följande år fälttåget mot Danmark och därunder 1657 belägringen och stormningen af Fredriksodde. År 1658 deltog han i fälttåget i Norge och drabbningen vid Ratelunda bro i Bohuslän och tvänne anfall på Halden (Fredrikshall), 1659 i landstigningen på Själland och samma år i fälttåget i Pommern emot de polske, kejserlige och brandenburgske. År 1660 blef han reformerad ryttmästare vid samma regemente.[10]) År 1671 $^{18}/_{8}$ skrefs till krigskollegiet, att Fäger-

sköld skulle ihågkommas till nästa lediga ryttmästarbeställning under Västgöta ryttare, »emedan hans förfäder under samma regemente troligen tjänat, hans fader därunder sitt lif tillsatt, han själf från 1655 och under hela sista fejdetiden både i Danmark och Polen samt sist med skvadronen 1659—1660 gjort därunder sin skyldiga och oförtrutna tjänst».[4])

År 1674 $^{4}/_{5}$ utnämndes Fägersköld till ryttmästare vid Lifregementet till häst och chef för Närkeskompaniet. Detta förde han i kriget mot Danmark och bevistade 1676 slagen vid Halmstad och Lund, där han blef illa sårad. I rullan 1677 $^{21}/_{12}$ benämnes han major. År 1679 förde han öfverstens egen skvadron (Lifskvadron) och blef s. å. $^{18}/_{9}$ major vid regementet. År 1680 $^{10}/_{3}$ blef han öfverstelöjtnant och chef för Öfverstelöjtnantens kompani samt 1688 $^{14}/_{4}$ öfverste för Lifregementet till häst, hvilket regemente han sedan hade under sitt befäl till 1693 $^{28}/_{12}$, då han utnämndes till generalmajor samt landshöfding i Närke och Värmland.[1])

År 1700 anlade han ett läger i Värmland mot norska gränsen, men deltog för öfrigt ej i Carl XII:s krig.

N:r 257. **Fägersköld, Christian,** till Önstorp och Munstorp, f. på 1630-talet, d. ogift 1676 $^{4}/_{12}$, var äldre broder till den föregående.

Fägersköld blef 1674 $^{6}/_{3}$ löjtnant med kornetts lön på Öfverstens kompani af Lifregementet till häst, för hvilket han 1676 var ryttmästare. Med kompaniet deltog han i kriget mot Danmark samt slagen vid Halmstad och Lund, i hvilket sistnämnda slag han stupade.[1])

N:r 258. **Sparre** (af Rossvik), **Åke,** f. 1648 $^{14}/_{8}$, d. ogift 1676 $^{9}/_{4}$, i det han blef ihjälslagen, då skeppet Westervik sprang i luften[11]), var son till Kammarherren Johan Sparre och Emerentia Stake.

Sparre blef 1674 löjtnant vid 1. Västmanlandskompaniet och följande år ryttmästare för det nyuppsatta blifvande Östra Västmanlandskompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 259. **Silfversvärd, Carl,** till Säter i Eskilsäters socken å Värmlandsnäs m. fl. ställen, f. 1638 $^{2}/_{3}$, d. 1690 $^{23}/_{12}$, var son till Öfverstelöjtnanten Lars Silfversvärd och Brita Svenske samt gift med Margaretha Uggla, d. 1701 på Säter, dotter till Öfversten Johan Claesson Uggla och Margaretha Gyllenmärs.

Silfversparre började sin krigarbana 1655 såsom ryttare, blef 1656 korpral, 1657 kvartermästare och 1659 kornett, allt vid Generalmajor Würzburgs regemente (värfvade tyskar och polacker), erhöll 1659 transport till Joachim Friedrich Stedingks regemente och blef 1665 $^{7}/_{8}$ löjtnant vid Wolmar Wrangels (inhemskt värfvade) regemente, från hvilken befattning han 1666 i september måste taga afsked för sjuklighet.

År 1674 ingick Silfversvärd åter i tjänst, nu såsom regementskvartermästare vid Lifregementet till häst, och befordrades 1676 på våren till rytt-

mästare för det af Ryttmästaren Dufva (n:r 267) nyuppsatta kompaniet. S. å. på hösten erhöll han dock afsked, hvilket framgår af Carl XI:s bref till kammarkollegiet angående hans pension, däri det bland annat står: »i nådigste konsideration till de goda och tappra tjänster för detta Ryttmästaren Carl Silfversvärd, både i det förra polska och danska såväl som det nu sistväl öfverståndna kriget, gjort och bevist hafver, jämväl ock hans därvid utståndna svåra fängelse både i Polen och Brandenburg samt undfångna blessyrer och mycken annan vedervärdighet, förunnat och beviljat, att han från 1676 om hösten, då han för sin bräcklighets skull måste från regementet taga afsked, och till dödsdagarna skall njuta årligen så mycket till underhåll, som en ryttmästare vid Lifregementet på beställning i staten bestås». Men den tiden var det ondt om pengar i statens kassa. Silfversvärd fick icke en skilling, men han var icke den som gaf tappt, hvilket framgår af ett bref från Carl XI af 1680 $^{1}/_{10}$ till samma kollegium, däri han uppmanar detta att för all del betala pensionen, »så att Vi icke flera resor af hans lamentationer må inkommoderade blifva» — en i sanning egendomlig tidsbild. Ännu 1684 hade Silfversvärd ej fått en vitten af pensionen trots flera kungl. bref. Detta år kallas han ryttmästare, men 1685 $^{22}/_{1}$ infordrade Carl XI från Landshöfdingen Örneclou uppgift, hvarför »Öfverstelöjtnanten Carl Silfversvärd» låtit bortföra en »skön» byggning från Nedergården i Vedum, sedan densamma blifvit reducerad. Han synes sålunda 1684 blifvit öfverstelöjtnant till karaktären, hvartill Nils Bielke, som synes varit hans gynnare, redan 1676 rekommenderat honom. Med Silfversvärds sjukdom synes det för öfrigt ej varit så farligt. Han förefaller hafva varit en orolig sälle, som processade och grälade i oändlighet, hvilket framgår af en hel del häradsrättsprotokoll.

Inskriptionen å Silfversvärds hufvudbanér i Eskilsäters kyrka hade följande ståtliga formulering: »Kungl. Maj:ts till Sverige Troman och fordom Öfverstelöjtnant till Häst under Kungl. Maj:ts Lifregemente, Den Ädle och Välborne Herr Carl Silfversvärd, Herre till Säter, Dambelund, Borarp etc., hvilken vardt född A:o 1638, den 2 Febr. och genom döden afled den 23 December A:o 1690. I höge och förnäme personers närvaro med solenitet här till sin timliga hvilokammare i Eskilsäters kyrka beledsagad».[70])

N:r 260. **Spens, Jacob,** till Grensholm, Orreholm, Höja, Skedvi och Engelholm, f. 1656, d. 1721 $^{8}/_{1}$ i Stockholm, grefve 1712, var son till Majoren vid Upplands infanteri Friherre Axel Spens och Sofia Rytter samt gift 1680 med Friherrinnan Beata Bonde, d. 1732, dotter till Riksrådet och Riksskattmästaren Friherre Gustaf Bonde och Anna Christina Pehrsdotter Natt och Dag.

Spens blef 1674 $^{22}/_{7}$ »vid hemkomsten af sin gjorda peregrination» kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst och 1675 $^{27}/_{3}$ löjtnant på 1. Västmanlandskompaniet. S. å. blef han löjtnant vid

Kungl. Maj:ts Drabanter, hvarifrån han 1676 $^{23}/_{12}$ för sin tappra konduite i slagen vid Halmstad och Lund samt vid andra tillfällen befordrades till öfverstelöjtnant vid Öfverste Lichtons adelsfana. S. å. blef han dock tillbakakallad och anförtrodd kaptenlöjtnantschargen vid Kungl. Maj:ts Drabanter. År 1677 bevistade han slaget vid Landskrona och alla i Skåne förlupna aktioner, isynnerhet den remarkabla aktionen vid Kristianstad, där han var kommenderad med Drabanterna i förtrupperna och »lyckligen poussérade» fienden. Dessutom uppvaktade han Carl XI hela krigstiden såsom kammarherre. År 1680 $^{18}/_{2}$ utnämndes Spens till öfverstelöjtnat vid Drabanterna.

År 1690 bevistade Spens kampanjen i Flandern och blef 1693 $^{22}/_{12}$ nådigst förordnad till öfverste för Lifregementet till häst. Utnämnd till generalmajor 1698 $^{4}/_{7}$ och till generallöjtnant af kavalleriet 1701 $^{11}/_{5}$, förde Spens Lifregementet till häst under landstigningen på Själland 1700 och sedan i krigen mot Ryssland och Polen. Därunder deltog han bland annat 1701 i striden vid Petjory den $^{13}/_{2}$ och öfvergången af Düna den $^{9}/_{7}$, 1702 i slaget vid Kliszow den $^{9}/_{7}$, där han förde högra flygelns andra träffen, och 1703 $^{21}/_{4}$ i fäktningen vid Pultusk. Kort efter sistnämnda fäktning erhöll Spens för sjuklighet permission till Danzig och tog därefter ingen verksam del i kriget. År 1704 $^{9}/_{1}$ erhöll han afsked från regementet och utnämndes samma dag till general af kavalleriet och mönsterherre i Sverige. År 1710 blef han kungl. råd och president i bergskollegium. Inom rådet tillhörde han det s. k. förmedlingspartiet.[1, 4, 8 och 13)]

Jacob Spens.

Angående Spens' sjukdom 1700 och däraf försenade öfverkomst till Lifland se 3. delen, s. 160.

N:r 261. **Planting** (-Gyllenbåga), **Eric**, till Fröslunda, f. 1642 $^{2}/_{6}$, d. 1690 $^{28}/_{12}$ i Stockholm, var son till Claes Planting (n:r 145) och Margaretha Gyldenroos samt gift 1. gången 1673 med Margaretha Gyllenpistol, f. 1648, d. 1682, dotter till Henrik Richter, adlad Gyllenpistol (n:r 160), och Christina Regina Bonnat, samt 2. gången 1683 med Christina Tungel, d. 1715, dotter till Hofkansleren Nils Nilsson, adlad Tungel, och Brita Catharina Carlsdotter (Kuut eller Rosenstjelke).

Planting blef 1656 page och 1660 hofmästare hos Landshöfdingen i Västmanland Friherre Knut Kurck. År 1666 $^{22}/_{2}$ blef han fänrik och 1670 $^{21}/_{11}$ löjtnant vid Närke och Värmlands regemente samt 1674 $^{28}/_{3}$ kornett vid. 3. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst. På våren 1676 befordrades han till löjtnant på Södermanlandskompaniet och deltog med

detta i slaget vid Halmstad, då han så svårt sårades, att han i tre år måste hålla sängen. På våren 1677 redovisas han dock som löjtnant på kompaniet och 1678 såsom ryttmästare för ett ökningskompani. Någon tjänst under kriget torde han dock icke mera hafva gjort, men blef efter detsamma 1680 ryttmästare för Södermanlandskompaniet, hvilken befattning han sedermera innehade till sin död.

Planting stod i hög gunst hos Carl XI. Vid en mönstring, som konungen 1690 höll med Plantings kompani, gick emellertid hästen öfver med Planting, hvarvid han erhöll så svåra skador, att han kort därefter afled. I sin dagbok har konungen härom gjort följande anteckning: »1690 dec. 28 behagade Gud till att hädankalla här i Stockholm Ryttmästaren och numera salig Eric Planting». Den 2 påföljande januari gaf konungen befallning till statskontoret att låta utanordna medel till Plantings svepning och bisättning. Vid begrafningen, som ägde rum 1691 $^{2}/_{1}$ i St. Jacobs kyrka, voro konungen och änkedrottningen närvarande. Plantings lik fördes därefter den $^{7}/_{1}$ till Nyköpings östra kyrka, där det nedsattes i det Tungelska grafkoret. I denna kyrka uppsattes äfven hans hufvudbaner, som bär följande inskription: »Den välborne herre Herr Eric Planting till Frösslunda, välbeställter ryttmästare under Kungl. Maj:ts Lifregemente till häst, född på Frösslunda gård anno 1642 den 2 juni och afsomnad i Herranom i Stockholm anno 1690 den 28 december».[1, 11 och 28])

N:r 262. **Bielke, Thure,** friherre, f. 1655, d. 1717 $^{20}/_{12}$ och begrafven i Bielkegrafven i Riddarholmskyrkan, var son till Amiralen och Presidenten Friherre Sten Bielke och Brita Rosladin samt gift 1708 med Ursula Christina Törne, f. 1682, d. 1765, dotter till Handelsborgmästaren i Stockholm Nils Hansson Törne och Ursila Andersen.

Bielke blef 1674 kornett på Öfverstens kompani af Lifregementet till häst och 1676 löjtnant på samma kompani. Med detta deltog han i slaget vid Halmstad. I slaget vid Lund omtalas han ej i regementets rullor, hvarför han då torde hafva lämnat regementet. Han deltog dock i detta slag och följande år i slaget vid Landskrona. Efter kriget gick han i fransk tjänst men återkom 1708 till Sverige och blef 1709 $^{7}/_{10}$ öfverste och chef för Västgöta ståndsdragoner. Med bibehållande af detta befäl blef han 1710 $^{27}/_{8}$ chef för Bohusläns dragonbataljon. Från det förra chefsskapet afgick han 1712 $^{22}/_{2}$ och från det senare 1714 $^{5}/_{4}$, då han blef landshöfding i Stockholms län.[1, 11 och 33])

N:r 263. **Ribbing, Carl,** till Österby, Valsta, Hok och Lönnehult, f. 1644, d. ogift 1676 $^{17}/_{8}$, var son till Landshöfdingen Gustaf Ribbing och Christina Pauli.

Ribbing blef 1674 $^{20}/_{5}$ kornett på Södermanlandskompaniet af Lifregementet till häst och på våren 1676 löjtnant på 1. Västmanlandskompaniet. Med detta deltog han i slaget vid Halmstad, där han stupade.[1 och 11])

N:r 264. **Ekeroth, Esbjörn Svensson,** blef 1674 kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst, där han 1676 på hösten befordrades till löjtnant. Åren 1678 och 1679 var han secondlöjtnant på ett ökningskompani, men nämnes därefter ej mera i regementets rullor.

Ekeroth deltog i Carl XI:s hela krig med Danmark och upptages 1677 bland de af Lifregementet till häst sårade i slaget vid Landskrona.[1])

N:r 265. **Gyldenklou, Gideon,** till Skånelaholm, Husby, Ekeby och Råstaholm, f. 1649 $^{10}/_{10}$ i Stockholm, d. 1676 $^{23}/_{12}$ i Malmö, var son till Presidenten Anders Gylle, adlad Gyldenklou, och Anna Burea samt gift 1674 med Maria Euphrosyna Cronberg, f. 1657, dotter till Räntmästaren Börje Olofsson, adlad Cronberg, och Maria Hansdotter.

Gyldenklou blef 1674 $^{10}/_{6}$ från kanslijunkare kornett på 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst. År 1675 $^{10}/_{9}$ blef han löjtnant vid Kungl. Maj:ts Drabanter och följande år kaptenlöjtnant därstädes. Med Drabanterna deltog han i slagen vid Halmstad och Lund.[1 och 11])

N:r 266. **Lode, Ernst Johan,** till Kuckers, Tarrastfehr och Sundby, f. 1637 i Lifland, d. 1700 i Kalmar och begrafven i Kalmar stads kyrka, där hans vapen uppsattes, var son till Kammarherren och Stallmästaren hos Drottning Christina d. ä. Gerhard Lode och Anna Maria v. Treijden samt gift 1. gången 1661 i Stockholm med Anna Stuart, d. 1688, dotter till Kammarherren David Stuart och Anna Kruse af Elghammar, och 2. gången 1692 med Sofia Elisabeth Bille, d. 1710, dotter till Peder Eskelsson Bille till Svaneholm och Margaretha Catharina Akeleje.

Lode var 1661 regementskvartermästare vid Fabian Berndes finska kavalleri.[11]) År 1674 $^{12}/_{8}$ blef han ryttmästare vid Lifregementet till häst och ledde detta år uppsättningen af ett af regementets fyra nybildade kompanier, för hvilket han sedan var chef till våren 1676.[1])

För sitt »tappra förhållande, särdeles i bataillen vid Lund,» befordrades Lode 1676 $^{23}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid Skånska regementet till häst, hvilken befattning han innehade till 1690, samt blef 1691 $^{22}/_{5}$ kommendant i Kalmar.[34 och 50])

N:r 267. **Dufva** (i Västergötland), **Johan,** till Marsätter, Bjurevik, Fagerhult, Bratteborg och Hägårdsbäck, f. 1632 $^{5}/_{1}$ på Dufveholm i Södermanland, d. ogift 1698 $^{20}/_{1}$ på Marsätter i Södermanland, var son till Landshöfdingen Johan Dufva och Catharina Rosenbielke.

Dufva var 1663 löjtnant på ett Lifregemente.[11]) År 1674 $^{30}/_{7}$ blef han från kapten utnämnd till ryttmästare vid Lifregementet till häst och ledde detta år nyuppsättningen af ett kompani i Värmland, hvilket han sedermera förde till våren 1676, då han erhöll afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1 och 11])

N:r 268. **Lettman, Casper Fredric** (hans namn stafvas ofta Letmatz eller Lättmat), blef 1674 löjtnant på Lodes (n:r 266) nyuppsatta kompani af Lifregementet till häst, där han 1676 $^{11}/_{7}$ blef ryttmästare. Med kompaniet deltog han i kriget mot Danmark samt slagen vid Halmstad och Lund. I det sistnämnda blef han svårt sårad, men synes dock kommit sig, ty äfven 1677 kallas kompaniet Lettmans. Efter 1677 redovisas han ej mera i regementets rullor.[1]

N:r 269. **Karth, Eric,** blef 1674 löjtnant på Dufvas (n:r 267) nyuppsatta kompani af Lifregementet till häst. Med detta gick Karth 1675 i fält, men synes på hösten 1676 ej varit närvarande vid regementet. Sannolikt var han frånvarande på grund af sjukdom, ty 1677 var han åter i tjänst på sitt kompani och stupade den $^{14}/_{7}$ i slaget vid Landskrona.[1]

N:r 270. **Bratt, Peter,** var 1674—1677 löjtnant på Svenskes (n:r 238) nyuppsatta kompani af Lifregementet till häst.[1]

N:r 271. **Niethoff, Hans Henric,** d. 1692 $^{17}/_{8}$, var son till Öfversten Claes Niethoff och Carin Hansdotter samt gift på 1680-talet med Anna Margaretha v. Scheiding, f. på 1650-talet, d. 1706, dotter till Öfverstelöjtnanten Otto Ottosson von Scheiding och Catharina Olofsdotter Stake.

Niethoff blef 1674 kornett på Johan Gyllenpistols (n:r 243) nyuppsatta kompani i Västmanland af Lifregementet till häst. På hösten 1675 eller våren 1676 förflyttades han till 2. Västmanlandskompaniet, där han 1676 på sommaren blef löjtnant. Niethoff deltog med regementet i kriget mot Danmark samt slagen vid Halmstad och Lund. I det sistnämnda blef han svårt sårad och omnämnes därefter ej mera i regementets rullor.[1]

År 1679 $^{6}/_{10}$ blef Niethoff öfverstelöjtnant vid det blifvande Södra Skånska kavalleriet, hvilken befattning han innehade till sin död.[31]

N:r 272. **Rosenbjelke, Linnert,** till Lästad och Gimla i Kronobergs län, f. 1648 $^{2}/_{2}$, d. ogift 1701 $^{5}/_{1}$, var son till Kommendanten på Varberg Jöns Rosenbjelke och Anna Stråle af Ekna.

Rosenbjelke var 1674 $^{13}/_{8}$—1675 kornett på Dufvas (n:r 267) nyuppsatta kompani men nämnes sedan ej mera i regementets rullor.[1] Inskriften på Rosenbielkes vapensköld i Blädinge kyrka lyder: »Kungl. Maj:ts trotjänare, Löjtnanten af Lifregementet Herr Leonhard Rosenbjelke, Herre till Lästad och Gjembla, är född på Varberg anno 1648, död på Lästad anno 1701». Troligen erhöll han 1675 eller början af 1676 afsked med löjtnants karaktär.

N:r 273. **Svensson, Johan,** var 1674—1676 kornett på Svenskes (n:r 238) nyuppsatta kompani.[1]

N:r 274. **Naschert, Henric** (hans namn stafvas äfven Nassert eller Nassern), var 1666 ryttmästare för ett af de tre kompanier, som under Wolmar Wrangels befäl bildades i Bremen af de dit utkommenderade 200 Upplands ryttare. Naschert tjänade sedan vid ett i Tyskland stående regemente och var där major, då han 1675 $^{26}/_{6}$ utnämndes till öfverstelöjtnant vid Lifregementet till häst. För sin öfverresa till Sverige erhöll han 200 daler silfvermynt. Han tog en verksam del i detta och följande års fälttåg med regementet, hvarunder han bevistade slagen vid Halmstad och Lund, i hvilket sistnämnda slag han fick arm och fingrar bortskjutna.

Första dagarna af januari 1677 blef han öfverste för Drabanterna efter den tappre Hans Henric v. Siegroth, som stupat i slaget vid Lund. Med dem utmärkte han sig under de följande årens fälttåg, synnerligast i slaget vid Landskrona.

I september 1679 blef han, efter Nils Bielkes afgång, öfverste för Lifregementet till häst, men afled redan i början af följande år.[1])

Nascherts vapen finnes i Arboga stadskyrka och har följande inskrift: »Kungl. Maj:ts i Sverige troman och öfverste af dess Lifregemente, den ädle och välborne Hindricht Nassern, som afled i Herranom i Stockholm den 6 mars 1680, den 13 juni s. å. här uti Arboga stads kyrka hederligen begrafven».

N:r 275. **Kruse** (af Elghammar), **Johan**, till Elghammar och Vik, d. 1714, var son till Siward Kruse (n:r 192) och Catharina Rosenhane samt gift 1681 med Friherrinnan Sofia Spens, d. 1715, en syster till Jacob Spens (n:r 260).

Kruse blef 1674 $^{16}/_{4}$ ryttare och 1675 $^{11}/_{8}$ kornett vid Lifregementet till häst[50]) (kompaniet obestämbart). På sommaren 1676 var han kornett på Öfverstens kompani och blef s. å. $^{6}/_{12}$ löjtnant på detta kompani. Efter slaget vid Landskrona 1677 transporterades han till löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani, där han kvarstod under återstoden af danska kriget[1]) till 1680 $^{16}/_{3}$, då han blef ryttmästare vid Östgöta kavalleri. Från detta regemente erhöll han afsked 1700 $^{17}/_{4}$.[50])

N:r 276. **v. Ascheberg, Ludvig Wolrath**, friherre, f. 1654 $^{6}/_{7}$, d. ogift 1677 $^{28}/_{6}$ (eller $^{14}/_{4}$), var son till Fältmarskalken och Guvernören Grefve Rutger v. Ascheberg och Maria Eleonora v. Busseck, genannt München.

v. Ascheberg blef 1675 kornett och 1676 $^{25}/_{11}$ löjtnant vid Lifregementet till häst[50]) (kompaniet obestämbart). Efter slaget vid Lund blef han 1676 $^{28}/_{12}$ ryttmästare för ett Värmlandskompani (det blifvande Roslags), hvilket han förde ett halft år till sin död.[1])

N:r 277. **Lindegren, Anders**, var 1675 kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst och 1676 på majorens kompani, men synes i augusti detta år hafva afgått från regementet.[1])

N:r 278. **Finneman, Peder,** var på försommaren 1676 ryttmästare för det af Ryttmästare Lode (n:r 266) nyuppsatta kompaniet af Lifregementet till häst, men synes redan s. å. på sommaren hafva afgått från regementet.[1])

N:r 279. **Spilhammar, Anders,** d. 1695 eller 1696[43]), var 1674 kvartermästare på Öfverstens kompani af Lifregementet till häst och 1676 på försommaren löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani. I slaget vid Lund var han ej närvarande, men följande år var han åter löjtnant på sistnämnda kompani. På våren 1677 befordrades han till ryttmästare, enär bland de sårade i slaget vid Landskrona den $^{14}/_{7}$ upptages Ryttmästaren A. Spilhammar. Åren 1678—1679 förde han i kriget ett af ökningskompanierna men nämnes efter kriget ej mera i regementets rullor.[1])

En metalljuskrona i Viksta kyrka i Uppland är försedd med följande inskrift: Kongl. Maj:ts af Sverige trotjänare och f. d. Ryttmästare under högst bemälde Hans Kongl Maj:ts Lifregemente Anders Spilhammar samt dess kära Husfru Sara Bergh 1688.[66])

N:r 280. **Rosenhane, Fredric,** till Torp, Vendelsjö och Grinda, friherre, f. 1653 $^{11}/_{6}$, d. 1709 $^{7}/_{3}$ på Torp i Södermanland, var son till Öfverståthållaren i Stockholm Friherre Schering Rosenhane och Beata Sparre af Rossvik samt gift 1683 med Friherrinnan Catharina Juliana Kruse af Kajbala, d. 1738, en syster till Eric Kruse (n:r 283).

Rosenhane var 1676 på försommaren kornett på Åke Sparres (n:r 258) nyuppsatta kompani af Lifregementet till häst. På hösten s. å. och de följande åren anträffas han ej i regementets rullor, men 1679 var han ryttmästare för ett ökningskompani vid regementet.[1]) År 1680 var han åter borta från regementet, då han torde blifvit ryttmästare vid en Adelsfana.[11])

N:r 281. **Ram, Melcher Månsson,** var 1676—1677 kornett på Södermanlandskompaniet af Lifregementet till häst.[1])

N:r 282. **Ekman, Olof Larsson,** var 1676 kornett på 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst, men afgick i början af följande år.[1])

N:r 283. **Kruse** (af Kajbala), **Eric,** friherre, d. ogift 1685, var son till Generallöjtnanten Eric Siwardsson Kruse af Elghammar, Friherre Kruse af Kajbala, och Catharina Horn af Kanckas.

Kruse var 1675 kornett utan lön på 2. Upplandskompaniet och 1676 på försommaren kornett på Öfverstens kompani af Lifregementet till häst, men återfinnes efter detta år ej mera i regementets rullor.[1]) Sedermera var han ryttmästare vid Adelsfanan.[11])

N:r 284. **Podolin, Johan,** var son till Kaptenen Gustaf Podolin och broder till Harald Podolin Pistolsköld (n:r 291).

Podolin var 1676 kornett på Närkeskompaniet af Lifregementet till häst[1]) och afled af sina 1676 $^{17}/_{8}$ i slaget vid Halmstad undfångna blessyrer samt begrofs 1677 $^{4}/_{5}$ i Sköllersta kyrka i Närke.[50])

N:r 285. **Oxenstierna** (af Södermöre), **Axel**, grefve till Södermöre, friherre till Kimito och Nynäs samt herre till Fiholm, Tidön och Värnanäs, f. 1652 $^{9}/_{8}$, d. ogift 1676 $^{6}/_{12}$ i Lund, var son till Riksrådet och Generalguvernören Grefve Eric Oxenstierna af Södermöre och Grefvinnan Elsa Elisabeth Brahe.

Oxenstierna blef student i Uppsala och 1670 rektor illustris vid akademien därstädes.[11]) Sommaren 1676 blef han efter Major Gyllenpatrons (n:r 184) död ryttmästare för 3. Upplandskompaniet, hvilket han förde i slaget vid Halmstad. Under slaget vid Lund låg han illa sjuk i Lund och dog två dagar efter slaget.[1]) Af Nils Bielke benämnes han i relationen öfver slaget för »den öfvermåttan gode Grefve Axel».

N:r 286. **v. Poll, Otto Johan**, till Idingstad i Östergötland, naturaliserad v. Poll, f. 1635 $^{21}/_{1}$, d. 1710, var son till Fromhold Poll och Gertrud v. Vieting samt gift 1. gången 1671 med Anna Elisabeth Natt och Dag, d. 1678, dotter till Kaptenlöjtnanten vid Adelsfanan Nils Pehrsson Natt och Dag och Anna Jacobsköld, samt 2. gången 1680 med Catharina Lovisa Stackelberg, d. 1730, dotter till Landtrådet och Kommendanten på Ösel Mathias Stackelberg och Ingeborg Grubbe.[16])

v. Poll var kapten i svensk tjänst, då han 1676 $^{17}/_{7}$ efter Ryttmästare Forbes (n:r 247) afgång blef ryttmästare för 2. Upplandskompaniet Detta förde han i slagen vid Halmstad och Lund, i hvilket senare slag hans kompani eröfrade åtta fanor. Efter slaget underskref han förteckningen på de döda och sårade officerarna af Lifregementet till häst. Kort därefter fördes han dock illa sjuk till Malmö.[1])

År 1677 $^{20}/_{5}$ utnämndes v. Poll till generaladjutant vid armén.[1]) År 1710 kallas han för öfverstelöjtnant och kommendant på Arensburg å Ösel, hvilket han tappert försvarade mot ryssarna.[16])

N:r 287. **Wijnblad, Olof**, till Riseberga och Kvalstad i Uppland, f. 1654, d. 1744 $^{28}/_{3}$ på Kvalstad och begrafven i Östuna kyrka, där hans vapen uppsattes, var son till Kungl. Sekreteraren Johan Mattsson Wijnblad och Catharina Laurelia samt gift 1. gången 1678 med Catharina Silfversparre, dotter till Medicus Achatius Silfversparre och Catharina Axehjelm, 2. gången 1688 med Anna Catharina Appelgren, f. 1664, d. 1697, dotter till Presidenten Nils Appelgren och Catharina Gyldenklou, 3. gången med Christina Clo, dotter till Underståthållaren Jacob Leneus, adlad Clo, och Catharina Björnklou, samt 4. gången 1720 med Elisabeth v. Kaulbars, f. 1681, d. 1759, dotter till Johan v. Kaulbars (n:r 190) och Elisabeth Drummond, adlad Dromund.

Wijnblad blef 1673 volontär vid Grefve Wittenbergs regemente, s. å. korpral därstädes, 1675 kornett vid Adam Wachtmeisters regemente och 1676 $^{18}/_{7}$ löjtnant vid Lifregementet till häst[50]), där han t. o. m. slaget vid Landskrona var placerad på Fellingsbro och efter nämnda slag på Lifkompaniet, men nämnes endast till 1678 i regementets rullor.[1])

År 1700 $^{28}/_{9}$ blef Wijnblad ryttmästare på Upplands tremänningskavalleriregemente, hvarifrån han dock redan s. å. $^{11}/_{12}$ begärde afsked.[36]) År 1714 förordnades han till öfverstelöjtnant för en bataljon i Uppsala län af tre häraders enrolleringsmanskap och erhöll slutligen 1719 $^{3}/_{11}$ öfverstelöjtnants karaktär.[50])

N:r 288. **Paikull, Gustaf Carl,** friherre till Vöråberg, herre till Innis, Färden, Thalbo, Vilajocki i Finland och Skällnora i Uppland, f. 1653 $^{18}/_{7}$ i Stockholm, d. ogift 1676 $^{4}/_{12}$, var son till Riksrådet Friherre Göran Paikull och Friherrinnan Sigrid Horn af Åminne.

Paikull blef på sommaren 1676 ryttmästare för det af Ryttmästare Dufva (n:r 267) nyuppsatta kompaniet i Värmland af Lifregementet till häst, hvilket han förde i slagen vid Halmstad och Lund, i hvilket senare slag han stupade.[1]) Tillika var han då kammarherre hos Drottning Hedvig Eleonora.[11])

N:r 289. **Enesköld, Samuel,** blef på sommaren 1676 löjtnant först på Värmlands- och sedan på Södermanlandskompaniet af Lifregementet till häst, med hvilket senare han deltog i slaget vid Lund, där han sårades. Följande år var han löjtnant på 3. Upplandskompaniet, vid hvilket han kvarstod under återstoden af kriget t. o. m. 1679. Därefter nämnes han ej mera i regementets rullor.[1])

N:r 290. **Lilljebjelke, Lars,** f. tidigast 1656, d. 1676 $^{4}/_{12}$, var son till Kaptenen Nils Lilljebjelke och Elin Hillesköld samt gift med Elsa Sofia v. Nieroth.

Lilljebjelke blef på sommaren 1676 löjtnant på Paikulls (n:r 288) kompani af Lifregementet till häst, med hvilket han deltog i slagen vid Halmstad och Lund, i hvilket sistnämnda slag han liksom kompanichefen stupade.[1])

N:r 291. **Pistolsköld, Harald (Podolin),** f. 1644, d. 1732 $^{20}/_{1}$, adlad 1682 med namnet Pistolsköld, var son till Kaptenen Gustaf Podolin och broder till Johan Podolin (n:r 284) samt gift med Brita Christina Löfling, f. 1658, d. 1742, dotter till Assessorn i Åbo hofrätt Johan Löfling och Elisabeth Anrep.

Helt ung blef Podolin volontär vid det Arenstorffska svenska regementet i Preussen, erhöll 1660 afsked och uppvaktade sedan i åtskilliga »herrskapshof» i Sverige[20]) till 1670 $^{4}/_{9}$, då han antogs till korpral på Närkeskompaniet af Lifregementet till häst. I november 1675 blef han kvartermästare vid samma kompani och deltog med detta i slagen vid Halmstad och Lund. På hösten 1676 blef han kornett i sin stupade bro-

ders ställe och i juni följande år löjtnant, allt på Närkeskompaniet. Som löjtnant deltog han i slaget vid Landskrona, där han blef illa blesserad. Sedan han tillfrisknat, bevistade han äfven de följande åren danska kriget.[8])

År 1688 $^{24}/_{9}$ blef Pistolsköld regementskvartermästare och 1693 $^{6}/_{1}$ ryttmästare för Kungsörs kompani.[8]) År 1696 $^{21}/_{8}$ förklarades han genom ett kungl. bref sin tjänst förlustig »för sin begångna förseelse» men benådades i början af följande år och erhöll d. $^{3}/_{4}$ det ledigblifna Norra Upplands kompani. Genom byte med Ryttmästare Bonde (n:r 402) blef han dock s. å. $^{8}/_{10}$ åter chef för Kungsörs kompani, från hvilken befattning han 1700 $^{14}/_{9}$ erhöll afsked.[1])

N:r 292. **Horn** (af Åminne), **Claes,** friherre, till Vikhus, Gamleby och Orlinna, f. 1658 $^{28}/_{8}$ i Narva, d. ogift 1676 $^{4}/_{12}$ och begrafven i Sparreska grafkoret i Engsö kyrka, hvarest hans vapen med 16 anvapen uppsattes,[58]) var son till Generalguvernören, Riksrådet och Fältmarskalken Friherre Christer Horn af Åminne och Friherrinnan Görvel Sparre.

Horn blef på sommaren 1676 kornett på 2. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst. Med detta deltog han i danska kriget samt i slagen vid Halmstad och Lund.[1]) I det senare slaget stupade han efter ett synnerligen tappert fäktande, såsom Nils Bielke i sin beskrifning öfver slaget säger: »blef här skjuten, sedan han i denna som alla de förra, på min salighet, hade gjort, hvad en människa kunde göra». (se 3. del., s. 36).

N:r 293. **Boman, Petter,** blef på hösten 1676 kornett på 3. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst, där han tjänade under hela danska kriget. Efter kriget blef han kornett på det 1674 nyuppsatta kompaniet i Värmland, hvilket 1681 förflyttades till Roslagen och bildade Roslags kompani. På detta kvarstod Boman såsom kornett t. o. m. 1694, då han synes fått afsked.[1])

N:r 294. **Broms, Olof,** var på hösten 1676 och hela år 1677 kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst, men nämnes efter detta år ej mera i regementets rullor.[1])

N:r 295. **Lilliehöök** (af Gällared och Kolbäck), **Johan,** till Gällared och Tiraholm, d. ogift 1677 $^{11}/_{5}$, var son till Öfversten Nils Lilliehöök af Gällared och Kolbäck och Virginia Hand.

Lilliehöök var vid tiden för slaget vid Lund löjtnant vid Lifregementet till häst.[50]) Sannolikt hade han blifvit det på eftersommaren (kompaniet obestämbart). Efter detta slag blef han ryttmästare för det blifvande Östra Västmanlands kompani och afled efter ett halfår i Malmö.[1])

N:r 296. **Örnflycht, Hans Jurgen,** d. ogift 1676, var son till Aron Uddesson Örnflycht och Sofia Rosenqvist samt brorson till Erland (n:r 58) och Josua (n:r 102) Uddesson Örnflycht.

Örnflycht blef 1676 efter slaget vid Lund löjtnant på 3. Upplandskompaniet men afled kort därefter.

N:r 297. **Gersdorff, Richard Johan,** d. 1702 $^{9}/_{7}$, antogs 1674 till korpral vid Lifregementet till häst. År 1676 $^{25}/_{8}$ befordrades han till regementsadjutant och deltog såsom sådan i slagen vid Halmstad och Lund. År 1676 $^{7}/_{12}$, tre dagar efter slaget vid Lund, blef han kornett på Öfverstelöjtnant Nascherts (n:r 274) kompani och transporterades 1677 $^{24}/_{2}$ till kornett på Lifkompaniet, med hvilket han deltog i slaget vid Landskrona. S. å. $^{3}/_{10}$ befordrades han till löjtnant på Lifkompaniet, men redovisas dock i rullorna t. o. m. 1678 såsom kornett. År 1679 redovisas han såsom secondlöjtnant. I oktober detta år transporterades han till löjtnant på Ryttmästare Liewens (det blifvande Fellingsbro) kompani, hvarifrån han 1691 $^{18}/_{2}$ åter transporterades till löjtnant på Lifkompaniet. År 1693 $^{13}/_{5}$ blef Gersdorff regementskvartermästare och 1700 $^{26}/_{6}$ ryttmästare för Roslags kompani. Detta kompani förde han i krigen mot Ryssland och Polen, tills han 1702 $^{9}/_{7}$ stupade i slaget vid Kliszow.[1 och 8])

Gustaf Carl Banér.

N:r 298. **Banér, Gustaf Carl,** till Hörningsholm, Östad och Udankylä, friherre, f. 1652 $^{3}/_{8}$, d. 1697 $^{1}/_{8}$, var son till Riksrådet Friherre Svante Banér och Friherrinnan Margaretha Sparre af Kroneberg samt gift 1680 med Grefvinnan Ebba Charlotta Leijonhufvud, f. 1654, d. 1720, dotter till Riksrådet och Fältmarskalken Grefve Gustaf Adolf Leijonhufvud (Lewenhaupt) och Grefvinnan Christina Catharina De la Gardie.

Banér blef 1676 efter slaget vid Lund ryttmästare för 3. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst. Detta förde han i slaget vid Landskrona och under återstoden af danska kriget. År 1680 $^{10}/_{3}$ befordrades han till major vid regementet med bibehållande af sitt förut innehafda kompani och 1688 $^{14}/_{4}$ till öfverstelöjtnant, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 299. **Gripenwald, Johan,** till Mantorp och Fyrby i Östergötland, f. 1649 $^{12}/_{5}$, d. 1693 $^{20}/_{12}$, var son till Öfverkommissarien Pehr Larsson, adlad Gripenwald, och Margaretha Spalding samt gift 1691 på Brandalsund i Södermanland med Friherrinnan Catharina Lovisin, f. 1661, d. 1707, dotter till Landshöfdingen Friherre Eric Lovisin och Catharina Lenström.

Gripenwald red 1669 med tre hästar under Östgöta kavalleri och blef sedan vid generalmönstringen i Skara reformerad fänrik vid samma regemente. År 1673 $^{28}/_{4}$ blef han med krigskollegiets fullmakt regementskvartermästare vid Västgöta Dals regemente och 1674 $^{30}/_{11}$ regementskvarter-

mästare vid Adelsfanan samt 1675 $^{7}/_{10}$ kaptenlöjtnant och s. å. ryttmästare därstädes.[50 och 59])

År 1676 $^{6}/_{12}$, två dagar efter slaget vid Lund, blef Gripenwald ryttmästare för Öfverstens kompani af Lifregementet till häst. Vid detta regemente tjänade han dock ej länge, ty Öfverstens kompani fördes i slaget vid Halmstad af Ryttmästare Adler (n:r 308).[1]) År 1677 $^{28}/_{11}$ befordrades Gripenwald till öfverstelöjtnant vid Riksrådet Friherre Gustaf Kurcks värfvade Östgöta regemente samt blef 1678 $^{26}/_{11}$ generaladjutant och 1689 $^{30}/_{5}$ öfverstelöjtnant vid Östgöta kavalleri.[50]) År 1677 bevistade Gripenwald krigshändelserna i Bohuslän och beordrades s. å. i augusti af Rikskansleren Grefve Magnus De la Gardie till Ljungskile att »facilitera öfvergången». År 1678 deltog han i Riksamiralen Stenbocks tåg från Göteborg till undsättning af Bohus fästning.[59])

Gripenwald ligger begrafven i Gripenwaldska grafven i Vreta kyrka i Östergötland, där hans epitafium finnes. Predikstolen i samma kyrka af väl måladt och förgylldt bildhuggararbete skänktes 1689 af honom, och 1690 gaf han till kyrkan en ljuskrona af malm med åtta pipor.[59])

Axel Leijonsköld.

N:r 300. **Leijonsköld, Axel,** friherre, f. 1641, d. 1712 $^{10}/_{6}$ i Stockholm, var son till Kammarrådet Friherre Mårten Augustinsson Leijonsköld och Brita Larsdotter Sneckenfelt samt gift 1669 med Friherrinnan Sigrid Oxenstierna af Eka och Lindö, f. 1656, d. 1721, dotter till Landshöfdingen Friherre Eric Oxenstierna af Eka och Lindö och Margaretha Bielke af Åkerö.

Leijonsköld var kungl. kammarherre, då han 1676 $^{11}/_{12}$ efter slaget vid Lund blef ryttmästare för 1. Västmanlands-kompaniet af Lifregementet till häst. Detta förde han i slaget vid Landskrona men afgick redan i augusti s. å. från regementet.[1]) Sedermera blef Leijonsköld hofmarskalk hos Drottning Hedvig Eleonora.[11])

N:r 301. **Reenstjerna, Abraham,** f. 1656 $^{4}/_{7}$, d. 1693 $^{12}/_{8}$ vid Medevi surbrunn, var son till Brukspatronen Jacob Momma, adlad Reenstjerna, och Elisabeth Kock samt gift 1685 med Metta Hjerta, d. 1693, dotter till Generalmajoren Pehr Hjerta och Märtha Lindelöf af Kedom.

Reenstjerna blef 1676 efter slaget vid Lund kornett på det blifvande Fellingsbro kompani. I slaget vid Landskrona blef han sårad och utnämndes kort därefter till löjtnant på samma kompani.[1]) År 1679 befordrades Reenstjerna till ryttmästare vid Västgöta kavalleri, där han ännu kvarstod 1684.[34])

N:r 302. **Skalm** (af Carelen), **Lars,** var son till Johan Mattsson Skalm af Carelen (n:r 163) och Margaretha Lindorm.

Skalm blef 1676 efter slaget vid Lund kornett på det blifvande Östra Västmanlands kompani, där han dock endast redovisas t. o. m. slaget slaget vid Landskrona 1677 $^{14}/_{7}$.[1])

N:r 303. **Björnberg, Mathias,** f. 1644 $^{24}/_{8}$, d. 1687 $^{4}/_{10}$, var son till Lagmannen Joen Larsson Uplänning, adlad Björnberg, och Christina Bergin samt gift 1686 med Anna Silfversparre, dotter till Öfversten Carl Silfversparre och Anna Bure.

Björnberg tjänade först vid Dalregementet, blef där fänrik, 1671 $^{14}/_{7}$ löjtnant och 1673 $^{31}/_{12}$ kapten.[35]) Från kapten befordrades han 1677 $^{2}/_{1}$ till ryttmästare för Värmlandskompaniet af Lifregementet till häst. I spetsen för detsamma blef han s. å. i slaget vid Landskrona sårad. Kompaniet innehade han sedermera till sin död.[1])

N:r 304. **Sölfverhäst, Jonas,** var 1677 på våren kornett på ett Värmlands (det blifvande Roslags) kompani, i hvilken befattning han stupade i slaget vid Landskrona s. å $^{14}/_{7}$. Hans barn fingo uppbära återstoden af årets lön.[1])

Georg Zelow.

N:r 305. **Dyberg, Adolf,** var 1677 kornett på det blifvande Vadsbo kompani och 1678 på Eric Jonsson Sturcks (n:r 235) ökningskompani. År 1679 var han secondlöjtnant på sistnämnda kompani, men redovisas efter detta år ej mera i regementets rullor.[1])

N:r 306. **Zelow, Georg,** till Blankeholm och Vinketomta, f. senast 1640, d. 1708 $^{15}/_{2}$ på Gammelstorp i Västergötland, var son till Öfverstelöjtnanten Christer Zelow och Friherrinnan Christina Gyllenstierna af Lundholm samt gift 1692 med Friherrinnan Christina Dorothea Posse af Säby, f. på 1660-talet, d. 1721, dotter till Landshöfdingen Friherre Mauritz Nilsson Posse af Säby och Magdalena Michaëlis de Cray.

Zelow blef i mars 1655 kornett vid Israel Ridderhjelms regemente[50]) och därifrån kapten vid Skånska infanteriet, hvarest han 1668 $^{7}/_{10}$ blef major.[11]) År 1675 var han öfverstelöjtnant vid Västgöta kavalleri, hvarifrån han 1677 på våren transporterades till öfverstelöjtnant på Lifregementet till häst. För år 1676 fick han uppbära öfverstelön »i anseende till den möda han haft med uppsättandet af den Östgotiska skvadron».[4])

Med Lifregementet till häst deltog Zelow i slaget vid Landskrona 1677 och förde regementet såväl i detta slag som sedermera under kriget, då Nils Bielke var upptagen af andra göromål.[1]) År 1679 $^{18}/_{9}$ befordrades Zelow till öfverste för Västgöta kavalleri.[84])

N:r 307. **Elfving, Zacharias,** adlad 1691 med bibehållet namn, f. på 1650-talet, var gift med Elisabeth Jurenia, f. 1658, d. 1745, dotter

till Prosten och Kyrkoherden i Sköfde Andreas Jurenius och Benedicta Grotte.

Elfving blef 1675 ryttare vid Lifregementet till häst och bevistade därpå 1676 slagen vid Halmstad och Lund. År 1676 $^{12}/_{12}$ blef han kvartermästare och i början af 1677 kornett på 2. Upplandskompaniet. Med detta deltog han i slaget vid Landskrona, där han sårades. På våren 1679 blef han secondlöjtnant på 1. Västmanlandskompaniet men transporterades s. å. $^{1}/_{12}$ till kaptenlöjtnant på Västgöta kavalleri, där han 1700 $^{3}/_{8}$ blef ryttmästare.[1, 20 och 34])

N:r 308. **Adler,** blef 1677 kort före slaget vid Landskrona efter Gripenwalds (n:r 299) afgång ryttmästare för Öfverstens kompani af Lifregementet till häst, men stupade redan den $^{14}/_{7}$ i nyssnämnda slag.[1])

N:r 309. **Rosenhane, Göran,** friherre, f. 1649, d. ogift 1677 $^{14}/_{7}$, var son till Riksrådet och Öfverståthållaren i Stockholm Friherre Schering Rosenhane och Beata Sparre af Rossvik.

Rosenhane blef 1677 i maj efter Johan Lilliehööks (n:r 295) död ryttmästare för det blifvande Östra Västmanlands kompani, i spetsen för hvilket han dock kort därefter stupade i slaget vid Landskrona.[1])

Johan Fägersköld.

N:r 310. **Fägersköld. Johan,** till Vinstorp, f. 1648, d. ogift 1705 $^{8}/_{1}$, friherre 1692, var yngste broder till Christian (n:r 257) och Fromhold (n:r 256) Fägersköld.

Fägersköld blef 1669 $^{8}/_{9}$ fänrik vid Älfsborgs regemente och s. å. $^{12}/_{10}$ löjtnant vid Hälsinge regemente samt 1673 kapten vid förutnämnda regemente.[50]) År 1677 $^{20}/_{5}$ befordrades han till ryttmästare vid Lifregementet till häst och chef för 2. Upplandskompaniet, hvilket han förde i slaget vid Landskrona. I slutet af året förde han Öfverstens eller Lifkompaniet men var 1678 åter ryttmästare för 2. Upplandskompaniet. Detta förde han sedermera under återstoden af danska kriget.[1]) År 1679 blef han generaladjutant och 1680 $^{6}/_{4}$ öfverstelöjtnant vid Älfsborgs regemente.[34]) År 1691 $^{5}/_{12}$ befordrades han till öfverste för Västgöta-Dals regemente samt tjänstgjorde 1693 $^{16}/_{8}$—$^{20}/_{12}$ som vice landshöfding i Älfsborgs län.[11 och 50])

N:r 311. **Reutermarck, Johan Andreas (Brasch),** adlad 1686 $^{12}/_{8}$ med namnet Reutermarck, var son till Majoren Anders Larsson Brasch samt gift med Ebba Löfling, d. 1733, dotter till Assessorn Johan Löfling och Elisabeth Anrep.

Johan Brasch var 1666 page hos en son till Fältherren Grefve Jacob De la Gardie och blef 1668 ryttare i polsk tjänst vid Öfverste Cholmskys kom-

mando, där han på sex år tjänade sig upp till korpral och vaktmästare. Under dessa år deltog han i fem kampanjer mot turkar, tartarer och kosacker under Storfältherren Johan Sobiesky, sedermera Konung Johan III i Polen.[11, 20 och 36])

År 1674 erhöll Johan Brasch afsked ur polsk tjänst och kom till pommerska armén, där han blef hofkvartermästare hos svenske Fältherren Grefve Carl Gustaf Wrangel. År 1676 i maj sändes han från Stralsund till Malmö till H. K. Maj:t med bref och kom därefter under Generallöjtnant Wittenberg såsom volontär vid skånska armén. S. å. i augusti blef han för sitt välförhållande i slaget vid Halmstad fänrik vid Wittenbergs dragoner och Öfverstelöjtnant Meydels kompani och bevistade därefter slagen vid Lund och Landskrona.[11, 20 och 36])

År 1677 $^{8}/_{6}$ befordrades Brasch till löjtnant vid Lifregementet till häst och det blifvande Örebro kompani. Detta tillhörde han under återstoden af danska kriget och sedermera till 1691 $^{22}/_{5}$,[1]) då han befordrades till ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriet (nuvarande Skånska husarregementet). Från sistnämnda befattning erhöll Reutermarck afsked 1700 $^{26}/_{6}$.[20])

N:r 312. **Wudd, Bastian,** son till Hofstallmästaren Paul Wudd, adlad Wudd, och Anna Margaretha Bonnat, var 1677 kornett på Värmlandskompaniet och deltog med detta i slaget vid Landskrona, där han sårades. Efter slaget nämnes han ej mera i regementets rullor.[1]) Sedermera blef han kapten vid Öfverste Ulfelds regemente.[11])

N:r 313. **Sparre** (af Kroneberg), **Jakob Casimir,** till Ulfåsa och Marienburg, friherre, f. troligen 1660, d. 1701 före $^{6}/_{8}$, var son till Generalen Friherre Carl Larsson Sparre och Catharina Lucia v. Minningerode samt gift på 1680-talet (troligen 1684) med Friherrinnan Brita Leijonhufvud, f. 1666, d. 1712 på Ulfåsa, dotter till Landshöfdingen Friherre Abraham Leijonhufvud och Friherrinnan Brita Kagg.

Sparre antogs 1676 $^{17}/_{4}$ till fänrik vid Östgöta infanteri och avancerade 1677 till kornett vid Lifregementet till häst och på Öfverstelöjtnantens (2. Västmanlands) kompani, med hvilket han deltog i slaget vid Landskrona. År 1678 blef han reformerad eller secondlöjtnant på Södermanlands och 1680 $^{19}/_{1}$ löjtnant på Norra Upplands kompani, där han kvarstod till 1682 $^{30}/_{5}$, då han erhöll afsked.

Sistnämnda år erhöll Sparre af Hans Maj:t nådig permission att resa utrikes och antogs då till regementskvartermästare under Öfversten Grefve Otto Wilhelm v. Königsmarcks regemente. År 1685 $^{9}/_{4}$ befordrades han till kapten på Dalregementet och 1689 $^{17}/_{12}$ till ryttmästare vid Östgöta kavalleri samt transporterades 1692 $^{26}/_{6}$ till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1694 $^{10}/_{2}$ blef han nådigst permitterad för att begifva sig under franska armén, då han under Fältmarskalken Luxemburgs kommando bevistade åtskilliga kampanjer i Flandern.[8])

År 1697 16/8 förordnades Sparre till major vid regementet och åtföljde detsamma till Skåne och Själland. Då regementet i slutet af år 1700 skulle transporteras öfver hafvet till Estland, afråddes han vid Karlshamn på grund af sjukdom att medfölja. Detta råd lydde han dock ej, men under öfverresan insjuknade han i Visby i rödsot. Hans resa måste här afbrytas, och Sparre fördes sedermera hem, där sjukdomen snart ändade hans lif.[1])

N:r 314. **Sahlefelt, Eric Henricsson,** till Mossebo i Västergötland, f. 1635 5/5, d. 1687 27/3, adlad 1680 19/8 med oförändradt namn, var son till Öfverstelöjtnanten i romersk kejserlig tjänst Henric Sahlefelt samt gift 1. gången med Anna Scott, d. på 1670-talet, dotter till Öfversten Jacob Scott, och 2. gången 1677 i Vänersborg med Christina Belfrage, f. 1646, d. 1728, dotter till Borgmästaren i Vänersborg Hans Befritz, adlad Belfrage, och Elisabeth Wallman.

Sahlefelt blef 1655 ryttare vid Öfverste Seers värfvade kavalleri, 1657 Konung Carl X Gustafs drabant, 1660 reducerad (afskedad), 1661 korpral vid Skånska kavalleriet och 1665 vid Öfverste Plantings kavalleriregemente i Bremen. År 1668 erhöll han afsked och gick då i utrikes krigstjänst.[11])

År 1677 efter slaget vid Landskrona blef Sahlefelt ryttmästare för det blifvande Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, hvilket han förde under återstoden af danska kriget samt därefter intill sin död.[1])

N:r 315. **Klingspor, Adolf Magnus,** till Bellstad i Roslagen, f. 1647 5/12 i Stockholm, d. 1701 14/7, var son till Generalmajoren af kavalleriet Staffan Klingspor och Anna Sofia v. Chemnitz samt gift 1683 med Elisabeth Clerck, dotter till Amiralen Hans Clerck och Brita Svensdotter Svahn.

Klingspor blef 1658 student i Uppsala, 1667 kornett vid ett kavalleriregemente, 1671 löjtnant och 1675 kapten vid Österbottens regemente.[11]) År 1677 efter slaget vid Landskrona blef han ryttmästare för ett Värmlands (det blifvande Roslags) kompani och 1678 för Öfverstens kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning erhöll han 1679 16/10 afsked.[1]) Under dessa år var han med om striderna vid Kvistrum, Lund, Landskrona och Kristianstad.

Efter att länge stått såsom reformerad officer utnämndes Klingspor 1694 till öfverstelöjtnant vid Nylands och Tavastehus läns kavalleri, blef 1697 vice landshöfding i Hälsingfors och 1700 öfverste för nyssnämnda kavalleri.[11]) Han deltog i Carl XII:s krig i Estland och Lifland och var med 1700 10/5, då Nylands kavalleri dref ut sachsarna ur staden Wenden i Lifland, samt 1701 11/7, då Klingspor vid Slook, tre mil från Riga, slog ett parti sachsare och ryssar, hvarvid han dock själf blef så illa blesserad, att han två timmar därefter afled af sina sår.[25])

Klingspor sörjdes vid sin död såsom en mycket tapper och käck soldat. Han var dessutom en så väl studerad man, att han i en tvist

med kyrkoherden i Vallentuna utförde saken i Uppsala konsistorium både skriftligen och muntligen på latin.[11])

N:r 316. **Fleming** (af Liebelitz), **Magnus**, till Norrnäs, Mälby, Säby och Värhulta, friherre, f. 1655 $^{1}/_{8}$ i Dorpat, d. 1718 $^{27}/_{12}$, var son till Landshöfdingen i Dorpatska kretsen i Lifland, Riksrådet Friherre Lars Fleming af Liebelitz och Anna Natt och Dag samt gift 1681 i Stockholm med Grefvinnan Vendela Christina Stålarm, f. 1662, d. 1736 i Stockholm, dotter till Kungl. Rådet och Presidenten Grefve Axel Stålarm och Maria Kyle.

Fleming blef 1677 efter slaget vid Landskrona löjtnant på 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst och 1678 på Öfverstens kompani, där han 1679 var kaptenlöjtnant. Under dessa år deltog han i danska kriget.[1]) Efter kriget blef Fleming 1680 löjtnant och 1693 kaptenlöjtnant vid Drabanterna samt 1695 $^{31}/_{12}$ öfverstelöjtnant vid Södra Skånska kavalleriet. Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1701 $^{25}/_{11}$.[31])

Magnus Fleming.

N:r 317. **Falk, Diedric**, var 1677 efter slaget vid Landskrona t. o. m. 1684 $/_{2}$ löjtnant på Södermanlandskompaniet af Lifregementet till häst.[1])

N:r 318. **Rüssberg, Lars**, var 1677 efter slaget vid Landskrona t. o. m. 1678 löjtnant på det blifvande Roslags kompani af Lifregementet till häst.[1])

N:r 319. **Appelbom, Anders**, f. 1654, d. 1702 $^{2}/_{6}$, var son till Samuel Appelbom (n:r 178) och Maria Dress samt gift med Anna Dorothea Löfling, d. 1703 på Österhammar i Fellingsbro socken, dotter till Assessorn Johan Löfling och Elisabeth Anrep.

Appelbom blef 1677 efter slaget vid Landskrona kornett på det blifvande Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. År 1678 $/_{10}$ blef han secondlöjtnant på samma kompani[1]) och transporterades följande år till löjtnant på något annat kavalleriregemente, hvarifrån han 1683 erhöll afsked.[11]) Då det stora nordiska kriget bröt ut, ingick Appelbom åter i tjänst och blef 1700 $^{28}/_{9}$ ryttmästare vid Carl Gustaf Kruses nyuppsatta Upplands tremänningskavalleriregemente.[36]) I denna egenskap afled han i Polen af undfångna blessyrer och begrofs i Tilsen i Brandenburg.[11])

N:r 320. **Leijoncrantz, Carl**, d. ogift, var son till Burggrefven i Göteborg Gerhard v. Lengercken, adlad Leijoncrantz, och Brita Norfelt.

Leijoncrantz blef 1677 efter slaget vid Landskrona kornett på Närkes-

kompaniet af Lifregementet till häst. År 1679 var han sekondlöjtnant på samma kompani, men nämnes efter detta år ej mera i regementes rullor.[1]) Sedermera blef han löjtnant vid Bohusläns dragoner.[11])

N:r 321. **Stare, Sven,** var 1677 efter slaget vid Landskrona t. o. m. 1692 kornett på Södermanlandskompaniet af Lifregementet till häst.[1])

N:r 322. **Bröms, Johan,** var 1677 efter slaget vid Landskrona t. o. m. 1680 kornett på det blifvande Örebro kompani af Lifregementet tilll häst.[1])

N:r 323. **Bjugg, Johan,** var 1677 efter slaget vid Landskrona till i december 1678 kornett på det blifvande Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst.[1])

N:r 324. **v. Weinberg, Truls,** f. 1630, d. 1708 i Stockholm, adlad 1690, hette förut Weinberg, blef 1680 gift med Catharina Axelsdotter Bohm, f. 1646, d. 1730.

Weinberg var 1656—1659 uppvaktande hos Generalen Friherre Gustaf Horn (n:r 138), blef 1670 fänrik under en dragonskvadron och 1671 vid Hälsinge regemente, 1675 $^{29}/_{7}$ kornett under Öfverstelöjtnant Wangelins dragoner och s. å. löjtnant under Öfverste Baranoffs finska dragoner och bevistade därunder slagen vid Lund och Landskrona.[11 och 20])

År 1677 på hösten blef Weinberg löjtnant på det blifvande Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och s. å. regementskvartermästare. Denna befattning innehade han till 1688 $^{13}/_{9}$, då han blef ryttmästare för Örebro kompani. Detta kompani förde han sedan i nio år,[1]) tills han 1697 $^{27}/_{6}$ blef stadsmajor i Stockholm.[11])

N:r 325. **Nieroth, Carl,** till Djulfors i Södermanland, f. omkring 1650 i Finland, d. 1712 $^{25}/_{6}$, natur. svensk adelsman 1693, friherre och grefve 1706, var son till Reinhold Nieroth och Elisabeth Farensbach samt gift 1686 med Friherrinnan Christina Margaretha Horn af Marienborg, f. på 1660-talet, d. 1703, dotter till Henric Horn (n:r 152) och Emerentia Ribbing.

Nieroth var 1671 kornett vid Generallöjtnant Wolmar Wrangels regemente i Pommern, blef 1672 löjtnant därstädes och 1677 kapten vid Öfverste Brunows finska regemente.[11]) S. å. $^{10}/_{8}$ blef Nieroth ryttmästare vid Lifregementet till häst och chef för 1. Västmanlandskompaniet.[1]) Vid regementet stannade han dock endast ett år och blef 1678 löjtnant vid Drabanterna. År 1679 $^{22}/_{2}$ skref Carl XI från Ljungby till Nils Bielke, att von der Pahlen (n:r 329) och Nieroth närmast skulle komma i åtanke till ryttmästarbeställning vid Lifregementet till häst.[4]) Till regementet återkom dock Nieroth ej; 1692 $^{24}/_{6}$ blef han öfverstelöjtnant vid Södra Skånska kavalleriet, 1695 $^{31}/_{12}$ öfverstelöjtnant vid Drabanterna, 1700 general-

major och chef för Smålands kavalleri, 1704 generallöjtnant af kavalleriet, 1705 $^{27}/_{12}$ kungl. råd och president i Göta hofrätt, 1709 $^{12}/_{10}$ generalguvernör i Estland och 1710 general en chef i Finland. I sistnämnda befattning afled han på Sarflax i Nylands län.[31])

Nieroth var en tapper krigare och skicklig general. Under polska kriget slog han vid Warschau 1705 $^{21}/_{7}$ med 2 000 man 10 000 sachsare och polacker under General Paijkull samt utvecklade mycken kraft och förslagenhet, då han efter Lybecker (n:r 390) mottagit öfverbefälet i Finland.[31])

N:r 326. **Myrtengren, Peter (Rolander)**, f. 1650 $^{16}/_{8}$ i Färgelanda i Dalsland, d. 1693 $^{11}/_{5}$ och begrafven i Bettna kyrka, hvarest hans vapen är uppsatt, adlad 1682 med namnet Myrtengren, var son till Prosten Laurentius Petri Rolander och Lisbeth Slatte samt gift 1. gången 1680 med Catharina till Bro i Värmland, af adel, änka 1677 efter Hans Svenske (n:r 238), och 2. gången 1692 med Friherrinnan Catharina Christina Fägersköld, f. 1658, d. 1754, dotter till Fromhold Fägersköld (n:r 256) och Catharina Lillje af Aspenäs.

Rolander blef 1666 student i Uppsala, 1674 korpral vid Lifregementet till häst och 1676 strax efter slaget vid Lund, »där han sin tjänst väl förrättat och mycket ondt utstätt», kvartermästare. Han bevistade därefter 1677 med beröm slaget vid Landskrona och blef s. å. $^{10}/_{8}$ kornett vid regementet på det blifvande Vadsbo kompani. S. å. sändes han hem för att iståndsätta kompaniet, som i sistnämnda slag blifvit alldeles ruineradt, hvilket han ock gjorde och inom kort tid anskaffade 96 ryttare. Han underlät sedermera intet till krigets slut och hade till rikets tjänst lif, blod, välfärd och gods osparadt, hvilket senare blef de norske till rof och byte vid deras infall i Dalsland.[36])

År 1684 $^{3}/_{2}$ blef Myrtengren löjtnant på Södermanlands kompani.[1]) År 1688 erhöll han tillstånd att utbyta Oppebo boställe mot Stortorp i Tuna socken af Södermanland, emedan bland annat hans hustru på förstnämnda ställe ej haft någon trefnad, utan i två år måst hållas vid sängen.[4])

År 1693 $^{6}/_{1}$ befordrades han till regementskvartermästare, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 327. **Mörner** (af Morlanda), **Carl Gustaf**, till Ålstorp, Forsnäs och Grönlund i Östergötland, Espelunda i Närke samt Ervalla i Västmanland, f. 1658 i Malmö, d. 1721 $^{27}/_{10}$ i Jönköping, grefve 1716, var son till Öfversten för Smålands kavalleri, Generallöjtnanten och Guvernören m. m. Friherre Hans Georg Mörner af Morlanda och Beata Schulman samt gift 1. gången 1685 med Friherrinnan Catharina Margaretha Bonde, d. 1705, dotter till Riksrådet och Riksskattmästaren Friherre Gustaf Bonde och Anna Christina Pehrsdotter Natt och Dag, samt 2. gången 1705 med Grefvinnan Christina Anna Bielke, f. 1688, d. 1742 i Stockholm, dotter till Nils Bielke (n:r 255) och Grefvinnan Eva Horn af Björneborg.

Mörner blef 1673 ryttare, 1675 kornett och 1676 löjtnant, allt vid Änkedrottning Hedvig Eleonoras Lifregemente till häst, samt 1677 ryttmästare vid Smålands kavalleri.[11]) Han deltog därunder med utmärkelse i slagen vid Halmstad, Lund och Landskrona. Mot slutet af år 1677 blef han kornett vid Nils Bielkes »Gens d'Armes». Som denna trupp var sammanslagen med Öfverstens kompani af Lifregementet till häst till en skvadron, redovisas Mörner 1678 såsom kaptenlöjtnant på samma kompani.[1])

År 1679 utnämndes Mörner till löjtnant och 1680 till kaptenlöjtnant vid Drabanterna. Han ingick sedan i fransk tjänst under Marskalk Luxemburg och bevistade 1691 och följande år franska härens fälttåg i Flandern. Efter sin hemkomst befordrad till öfverste för Östgöta kavalleri 1695 $^{4}/_{6}$ och till generalmajor af kavalleriet 1700 $^{18}/_{7}$, deltog han i Carl XII:s polska krig, bevistade öfvergången af Düna och slaget vid Riga, eröfrade kort därefter Mitau och lade hela Kurland under svenskarna, slog Oginski och Wiesnowiecki, bidrog i väsentlig mån till den lyckliga utgången af slaget vid Kliszow, deltog i belägringen af Thorn och eröfringen af Elbing m. m. Befordrad 1704 $^{9}/_{1}$ till generallöjtnant, återsändes han af Carl XII till Sverige och bevistade den första norska kampanjen 1711. Utnämnd s. å. till general af kavalleriet förordnades han följande år $^{23}/_{2}$ till guvernör öfver Göteborg och Bohuslän samt inkallades 1716 $^{3}/_{6}$ i rådet, då han tillika blef generalguvernör öfver Halland, Göteborgs, Bohus, Skaraborgs och Älfsborgs län samt Närke och Värmland, och utnämndes slutligen 1717 $^{1}/_{1}$ till fältmarskalk. Efter Carl XII:s död tillhörde Mörner dem, som arbetade för Hertigens af Holstein utkorande till svensk konung. Han kom härigenom i ogunst hos Drottning Ulrica Eleonora och förlorade 1719 fältmarskalkslönen och guvernörsbefattningen samt förflyttades s. å. $^{18}/_{6}$ till president i Göta hofrätt.[13 och 50])

Carl Gustaf Mörner.

N:r 328. **Oxenstierna,** (af Croneborg), **Gustaf,** grefve, d. ogift 1682 $^{11}/_{10}$, var son till Landshöfdingen Grefve Thure Oxenstierna af Croneborg och Friherrinnan Beata Leijonhufvud.

Oxenstierna blef 1678 ryttmästare för ett ökningskompani af Lifregementet till häst, hvilket han förde i danska kriget 1678 och 1679. Då kompaniet efter kriget upplöstes, blef Oxenstierna ryttmästare för Norra Upplands kompani, hvilken befattning han sedan innehade till sin död.[1])

N:r 329. **von der Pahlen, Otto Magnus,** friherre 1679 $^{18}/_{10}$, d. 1710 jämte sin andra hustru och hennes barn i Reval af pesten, var son till Öfverstelöjtnanten Johan von der Pahlen och Christina Catharina v. Rosen samt gift 1. gången med Magdalena Munck och 2. gången med en Lode.

von der Pahlen var ryttmästare i fransk tjänst och blef 1676 $^{29}/_{7}$ ryttmästare vid Åbo läns kavalleri samt 1678 för ett ökningskompani af Lifregementet till häst.[1]) Han omnämnes dock endast detta år i regementets rullor. År 1679 $^{22}/_{2}$ skref Carl XI från Ljungby till Nils Bielke, att von der Pahlen och Nieroth (n:r 325) närmast skulle komma i åtanke till ryttmästarbeställning vid Lifregementet till häst.[4])

N:r 330. **Orm, Jöns,** var 1678 och 1679 löjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst. Då kompaniet efter kriget upplöstes, blef Orm reformerad löjtnant men kom åter i tjänst 1681, då han blef kornett på Norra Upplands kompani. Här avancerade han 1683 till löjtnant, från hvilken befattning han 1689 synes hafva afgått.[1])

N:r 331. **v. Friesendorff, Johan Fredric,** f. 1657, d. 1725, friherre 1705, var son till Hof- och Kommerserådet Johan Fredric v. Friesendorff och Margaretha Elisabeth Gärffelt samt gift med Anna Christina Fitinghoff, d. 1742, »vid pass 90 år», dotter till Generalmajoren Johan v. Vietinghoff, naturaliserad Fitinghoff, och Friherrinnan Gertrud von der Linde.

v. Friesendorff var 1675 kornett vid något kavalleriregemente.[11]) Åren 1678 och 1679 var han löjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 332. **Hansson, Arent,** var 1678 och 1679 löjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 333. **Järner, Anders,** var 1678 och 1679 löjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 334. **Grubbe, Jacob,** var 1678 och 1679 löjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 335. **Stare, Gustaf,** var 1678 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, 1679 på Närkeskompaniet och 1680 på Majorens kompani, där han kvarstod såsom kornett till 1691.[1])

N:r 336. **Rothwin, Henric,** var 1678 och 1679 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 337. **Thewitz, Anders,** f. 1655, d. 1696 $^{26}/_{9}$, var son till Johan Thewitz (n:r 174) och Ebba Catharina Falkengren samt gift 1684 med Elsa Catharina Örnstierna, d. 1687, dotter till Fältsekreteraren Lars Månsson, adlad Örnstierna, och Elisabeth Berling.[50])

Thewitz var först page hos Carl XI, blef sedan korpral[50]) och var 1678 och 1679 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 338. **Gyllenållon, Nils,** var son till Ryttmästaren vid Adelsfanan Arvid Nilsson Gyllenållon och Brita Ulfsax.

Gyllenållon började sin bana som ryttare vid Wachtmeisters skvadron under Stades belägring[50]) och var 1678 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1]) Han var sedermera i fransk tjänst under 1 $^{1}/_{2}$ år, och blef löjtnant.[50])

N:r 339. **Goës, Nicolaus,** till Hofgården och Sundänge i Västmanland, f. 1640 $^{6}/_{12}$, d. 1694 $^{3}/_{1}$ på Hofgården, naturaliserad svensk adelsman 1672, var son till en Goës, som bodde i Kurland, samt gift 1683 med Margaretha Charlotta Reutercrantz, f. 1655, d. 1735 på Hofgården, dotter till Stallmästaren vid Strömsholm Arendt eller Aron Reutercrantz och Magdalena Reenfelt.

Goës blef 1676 från löjtnant kapten vid Grefve Wittenbergs regemente och s. å. vid en dragonskvadron i Skåne.[11]) Härifrån befordrades han 1678 till ryttmästare vid Lifregementet till häst och 1. Västmanlandskompaniet. Med detta deltog han i danska kriget och blef s. å. $^{23}/_{7}$ fången och hans lilla parti »ruineradt» af några starka fientliga trupper, som stodo dolda vid Vram. Redan s. å. $^{30}/_{8}$ återkom dock Goës från sin fångenskap i Köpenhamn. Han var sedan ryttmästare för ofvannämnda (det blifvande Kungsörs) kompani intill sin död.[1])

N:r 340. **v. Liewen, Reinhold,** friherre, f. på 1650-talet, d. 1704 i Moskva, var son till Generalmajoren Reinhold Liwe, friherre v. Liewen, och Hedvig v. Wartensleben.

v. Liewen tjänade först som page hos Carl XI i 3 år och som kammarpage i ett år. Han erhöll 1671 fänriks titel och tillstånd att resa till Arensburg i Lifland för att af sin svåger Majoren Rappholt lära fyrverkerikonsten.[50]) År 1678 blef han ryttmästare för det blifvande Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. Kompaniet var han ryttmästare för till 1696[1]), då han blef ryttmästare vid Estniska adelsfanan. Befordrad till öfverstelöjtnant 1700 $^{26}/_{4}$, deltog han i Carl XII:s krig i Lifland, men råkade 1701 $^{31}/_{12}$ i träffningen vid Errestfer i rysk fångenskap[50]) och fördes till Moskva, där han afled.[25])

N:r 341. **Höök, Svante,** blef 1672 ryttare under Grefve Wittenbergs regemente och kommenderades till Pommern, där han s. å. blef kvartermästare. År 1675 blef han kornett vid samma regemente och var då med i slaget vid Fehrbellin samt »vid de förefallna rencontres i Rabenitz», där han blef fången.

År 1678 $^{16}/_{1}$ blef Höök reformerad eller secondlöjtnant vid Lifregementet till häst och 3. Upplandskompaniet samt 1680 $^{2}/_{12}$ kornett på Roslags kompani, hvarifrån han 1681 $^{16}/_{3}$ transporterades till kornett på Lifkom-

paniet. År 1688 24/9 blef han löjtnant på Östra Närkes kompani, från hvilken befattning han 1700 5/3 erhöll afsked »såsom gammal och behäftad med fallandesot».[1 och 8])

N:r 342. **Treffenberg, Nils (Curry)**, f. 1637 i Småland, d. i början af 1700-talet i Västergötland, adlad 1687 med namnet Treffenberg, var son till Kaptenen vid Jönköpings regemente Anders Curry samt gift 1664 med Brita Drake, dotter till Kyrkoherden i Brunflo i Jämtland, Prosten Olaus Petri Drake.

Nils Curry blef 1657 volontär och 1660, sedan han följt svenska armén till Köpenhamn, hvarest han bevistade hela belägringen, ryttare under Generalmajor Lybeckers regemente och Ryttmästare Bergfelts kompani. År 1665 avancerade han till kvartermästare på Jämtlands kavalleri, där han 1671 10/2 blef korpral på Lifkompaniet. År 1674 utmarscherade Curry med kompaniet till Tyskland och bevistade hela kriget mot brandenburgarna äfvensom Stettins belägring.[8]) Under denna tid blef han 1675 i en skarp träffning tillfångatagen och förd till fästningen Küstrin, hvarifrån han på ett behändigt sätt räddade sig. Strax därefter var han med i en häftig skärmytsel mellan Fehrbellin och Ruppin, då han erhöll sex svåra skott och först efter ett dygn blef helt naken igenfunnen på slagfältet bland de döda.[11]) År 1677 kommenderades han till Kristianstad och bevistade slaget därstädes.[8])

År 1678 22/4 blef Curry löjtnant på Majorens (det blifvande Östra Västmanlands) kompani af Lifregementet till häst. År 1680 29/3 transporterades han till Lifkompaniet, där han s. å. 20/4 blef kaptenlöjtnant. År 1687 13/4 befordrades han till ryttmästare för Vadsbo kompani, från hvilken befattning han 1700 29/9 på grund af ålder erhöll afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1 och 8])

N:r 343. **Sahlman, Lars**, var gift med Elisabeth Appelbom, f. 1655, d. 1709, dotter till Samuel Appelbom (n:r 178) och Maria Dress.

Sahlman var under Bremens belägring ryttare och blef 1672 korpral vid Wolmar Wrangels tyska regemente och s. å. vid Lifregementet till häst. Här avancerade han 1678 till löjtnant på 1. Västmanlands (det blifvande Kungsörs) kompani. År 1694 10/3 erhöll han afsked[1]) och lefde ännu 1699. Hans boställe Sörby var enligt mönsterrullan »ett godt hemman».[1])

N:r 344. **Pijl, Arvid**, var gift med Anna Heidensköld, en dotter till Jonas Andersson Heidensköld (n:r 161) och Maria v. Dassenberg.

Pijl var 1678 och 1679 löjtnant på 2. Upplandskompaniet af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 345. **Svinhufvud, Johan**, var 1678 och 1679 löjtnant på det blifvande Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 346. **Riddersvärd, Jöns (Hampn),** adlad 1691 med namnet Riddersvärd, f. på 1650-talet i Småland, d. före 1715, var son till Provincialinspektorn öfver småtullarna i Småland Gudmund Hampn och broder till Lars Hampn Riddersvärd (n:r 430) samt gift med Maria Cletzer, dotter till Brukspatronen Henric Cletcher, adlad Cletzer, och Maria von der Reiff.

Jöns Hampn antogs 1675 $^{2}/_{8}$ till drabant och befordrades 1676 till kornett på Öfverste Gynterbergs regemente, hvarefter han s. å. bevistade slagen vid Halmstad och Lund. År 1677 $^{17}/_{1}$ befordrades han tilll löjtnant på Grefve Gustaf Leijonhufvuds (Lewenhaupt) dragonregemente.

Härifrån transporterades Hampn 1678 $^{2}/_{5}$ till secondlöjtnant på det blifvande Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och 1680 till löjtnant på Roslags kompani. Med kungl. permission bevistade han sedan kampanjen i Flandern i fransk tjänst. År 1697 $^{27}/_{6}$ befordrades Riddersvärd till ryttmästare för Lifkompaniet och transporterades s. å. $^{8}/_{10}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani, från hvilken befattning han 1701 $^{4}/_{6}$ erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 347. **Hökensköld, Bengt (Hök),** f. 1634, d. 1693 $^{19}/_{8}$, adlad 1687 med namnet Hökensköld, var gift 1. gången 1662 med Elisabeth Fredricsdotter, f. i Nürnberg, d. 1684, 2. gången 1686 med Christina Örnstjerna, f. på 1660-talet, d. efter mannen, dotter till Fältsekreteraren Lars Månsson, adlad Örnstjerna, och Elisabeth Berling.

Bengt Hök blef 1654 volontär vid Grefve Hans Christoffer v. Königsmarcks armé i Bremen, 1659 kvartermästare vid Hertig Adolfs regemente, 1661 underkornett vid Grefve Wittenbergs regemente i Pommern och 1677 löjtnant därstädes.[11])

År 1678 blef Hök secondlöjtnant och 1680 löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 348. **Posse, Nils,** var 1678 secondlöjtnant på 2. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst och 1679 löjtnant på det blifvande Roslags kompani, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 349. **Skytte, Lorentz,** d. 1691 i mars, var från 1678 till sin död kornett på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst.[1])

N:r 350. **De Geer, Rafael,** var 1678—1680 kornett på 1. Västmanlandskompaniet af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 351. **Gadd, Algot,** d. 1733 $^{26}/_{5}$, var gift med Helena Spång, d. 1737.

Gadd kom i tjänst vid mycket unga år och avancerade från korpral

till fänrik vid Generalmajor Wittenbergs regemente, hvarifrån han erhöll afsked 1678 $^{2}/_{1}$. S. å. blef han kornett vid Smålands kavalleri och transporterades s. å. efter några månader till kornett vid Lifregementet till häst och det blifvande Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han afsked 1680 $^{5}/_{8}$.[1 och 56])

År 1726 $^{18}/_{4}$ intogs Gadd på Vadstena krigsmanshus, och då han icke hade några respengar, anhöll han om sådana hos konungen och erhöll 50 daler silfvermynt af extra utgiftsmedel.[56])

N:r 352. **Wetzler, Peter,** adlad 1685, d. 1709 $^{29}/_{6}$, var son till Kammarfiskalen i Stockholm Peter Wessel och Catharina Thun samt gift omkr. 1680 med Dorothea Clerck, d. 1709, dotter till Häradshöfdingen Thomas Clerck och Anna Geijer.

Wetzler blef 1677 »efter Landskrona slag och salig Kungl. Rådet och Fältmarskalken Helmfelts död, hvilken han för page i de skånska slagen följt och uppvaktat», volontär vid Lifregementet till häst, avancerade s. å. i oktober till kvartermästare vid det blifvande Örebro kompani, förordnades i maj 1678 till regementsadjutant och befordrades s. å. i oktober till kornett vid det blifvande Fellingsbro kompani. Härifrån transporterades han 1682 till Örebro kompani, där han 1691 $^{22}/_{5}$ avancerade till löjtnant. År 1696 $^{21}/_{8}$ befordrades han till ryttmästare för Lifkompaniet, hvarifrån han 1697 $^{27}/_{6}$ transporterades till ryttmästare för Örebro kompani. Med detta kompani utgick Wetzler i det stora nordiska kriget och deltog bland annat 1700 i landstigningen på Själland, 1702 i slagen vid Kliszow och Punitz. Befordrad till major på regementet 1704 $^{9}/_{1}$ och till öfverstelöjtnant 1705 $^{31}/_{12}$ deltog han 1708 i slaget vid Holowczyn och 1709 $^{28}/_{6}$ i slaget vid Poltava, där han så svårt sårades, att han följande dag afled.

N:r 353. **Ridderhjelm, Hans Isac,** f. omkring 1660, d. 1709 i Wismar, friherre 1704, var son till Generallöjtnanten Israel Isacsson, adlad Ridderhjelm, och Anna Wendela Strömberg samt gift med sin kusin Brita Sofia v. Günthersberch, dotter till Generalmajoren Christoffer Günthersberch och Brita Sofia Strömberg.

Ridderhjelm blef 1674 volontär och s. å. $^{31}/_{7}$ hofjunkare, 1676 $^{12}/_{2}$ fänrik, 1677 $^{2}/_{5}$ löjtnant och 1678 $^{13}/_{10}$ regementskvartermästare, allt vid Lifgardet. Under danska kriget i Skåne bevistade han slaget vid Halmstad och Hälsingborgs intagande, råkade kort före slaget vid Lund i dansk fångenskap och fördes till Köpenhamn, men blef kort därefter utväxlad och deltog i reträtten från Rönneberga till Kristianstad, äfvensom i slaget vid Landskrona och i belägringen af Kristianstad ända till stadens kapitulation 1678 $^{4}/_{8}$.[44])

I slutet af sistnämnda år befordrades Ridderhjelm till ryttmästare för ett ökningskompani af Lifregementet till häst. I februari följande år

måste han dock lämna kompaniet för någon begången förseelse, ty den $^{22}/_{2}$ skref Carl XI till Nils Bielke: »Den dom, som Ryttmästare Ridderhjelm af Lifregementet öfvergången är, hafve Vi af synnerlig nåd lindrat, dock så att han mister kompaniet, hvilket i stället konfereras Fredric Rosenhane».[4]) Den $^{30}/_{1}$ s. å. hade Öfverstelöjtnant Zelow skrifvit, att Ryttmästare Ridderhjelm enligt order var afsänd till Göteborg.[1])

S. å. 1679 befordrades Ridderhjelm till major vid Nils Bielkes dragoner, deltog med dessa i samma års norska falttåg under Gustaf Otto Stenbocks kommando och befordrades s. å. $^{6}/_{10}$ till öfverstelöjtnant vid H. K. H. Prins Carls Lifregemente till fot och blef 1680 $^{12}/_{5}$ kommendant på Ny-Älfsborg.[34 och 44]) Åren 1690—1695 bevistade Ridderhjelm med kungl. tillåtelse fälttåget i Flandern, där han först med franska armén deltog i belägringen af Mons och sedan med de allierade i slaget vid Leuse, eröfringen af Huy, anfallet på Fort-Knock och belägringen af Namur.[13]) Under tiden hade han i februari 1692 blifvit transporterad till öfverstelöjtnants beställning vid Generalmajoren och Guvernören Friherre Soops regemente i Riga[44]) och blef efter sin hemkomst 1696 $^{2}/_{1}$ öfverste för Björneborgs regemente, 1697 $^{2}/_{4}$ öfverste för ett värfvadt regemente och kommendant i Stralsund, 1698 $^{7}/_{7}$ öfverste för Norra Skånska kavalleriet[11]) och erhöll 1700 $^{13}/_{6}$, då han gick att deltaga i det då utbrutna stora nordiska kriget, fullmakt såsom generalmajor af kavalleriet. Under detta krig gjorde han svenska hären ovärderliga tjänster. Han gick först med armén in i Holstein för att därifrån betvinga Danmark. År 1702 gick han med en härafdelning till Polen och stötte vid Krakau till hufvudarmén samt bevistade 1703 drabbningen vid Pultusk och belägringen af Thorn, hvarifrån han i maj afskickades för att skaffa furage och i juli med kavalleriet detacherades till Strasburg för att hindra fiendens sträfvanden.

År 1704 $^{9}/_{1}$ befordrades Ridderhjelm till generallöjtnant och guvernör i Wismar och blef s. å. $^{30}/_{3}$ öfverste för garnisonsregementet i samma stad. Han fortfor äfven därefter att kraftigt befordra svenskarnas krigsoperationer. I juli 1708 kom han till polska Preussen för att mönstra några regementen och erhöll i augusti 1709 befallning att med åtta regementen understödja Konung Stanislaus, då han för sjuklighet måste lämna ifrån sig befälet till General Schultz. Hans sjukdom lade honom följande år på dödsbädden i Wismar.[11, 13 och 44])

N:r 354. **Stöltenhjelm, Lorentz Gustaf**, f. 1645 $^{14}/_{4}$, d. 1719 $^{22}/_{1}$, var son till Öfverstelöjtnanten och Kommendanten i Vänersborg Pehr Larsson, adlad Stöltenhjelm, och Anna Ericsdotter samt gift 1. gången 1680 med Christina Uttermarck, f. 1652, begrafven 1685, dotter till Ståthållaren Daniel Bengtsson Utter, adlad Uttermarck, och Catharina Ericsdotter, 2. gången 1691 med Catharina Regina Ehrenstéen, f. 1666 i Stockholm, d. därstädes 1709, dotter till Kungl. Rådet Edvard Philipsson, adlad Ehrenstéen, och Catharina Wallin, adlad Wallenstedt, samt 3. gången 1710 med Fri-

herrinnan Charlotta Gyllenpistol, f. 1678, d. 1722, dotter till Carl Gyllenpistol (n:r 245) och Märtha Rosenstråle.

Stöltenhjelm antogs 1670 $^{22}/_{6}$ till fänrik »under Jämtlands Öfverste och Generalmajor Plantings regemente», transporterades 1672 $^{10}/_{8}$ till Öfverste Börstells Skaraborgs regemente och avancerade 1674 $^{7}/_{1}$ till löjtnant vid Dalregementet och Rättviks kompani. År 1675 $^{14}/_{8}$, då flottan utgick, blef Stöltenhjelm kommenderad på skeppet Nyckeln såsom kaptenlöjtnant hos Amiralen Stjernsköld. År 1676 $^{5}/_{2}$ befordrades han till kapten vid sistnämnda regemente, »då han bevistade den första rencontren Våra hade med fienden vid Låssebro i Skåne, och därifrån kommenderades han till Kristianstads succurs, hvarest han blef tillfångatagen och förd till Köpenhamn, men ranconnerad vid slutet af samma år, då han under varande den tiden var neder i Skåne vid armén och 1677 bevistade Landskrona slag». [8])

År 1678 i december avancerade Stöltenhjelm till ryttmästare vid Lifregementet till häst och det blifvande Östra Närkes kompani, »då han samma år var med i en och annan rencontre, som den tiden föreföllo». Detta kompani förde han till 1693 $^{30}/_{12}$, då han blef major vid regementet och chef för Majorens kompani. År 1697 $^{16}/_{8}$ befordrades han till öfverstelöjtnant och chef för Öfverstelöjtnantens kompani.

Då Lifregementet 1700 utgick till det stora nordiska kriget, följde Stöltenhjelm regementet och deltog s. å. i landstigningen på Själland. Vid regementets öfverkomst till Estland s. å. var chefen, Generalmajor Spens, sjuk, hvarför Stöltenhjelm under detta år förde regementet. Han följde det sedermera till Polen och deltog bland annat 1701 i öfvergången af Düna och slaget vid Riga samt följande år i slaget vid Kliszow. Under sommaren 1703 förde han åter regementet, då Spens för sjuklighet var permitterad till Danzig. Under Thorns belägring var Lifregementet till häst detacheradt till Strasburg och Neumark, där Stöltenhjelm hade flera sammandrabbningar med fienden. År 1703 $^{12}/_{12}$ erhöll han på grund af hög ålder afsked och begaf sig därefter hem till Sverige. [1 och 8])

N:r 355. **Stålhammar, Casper,** f. 1645 $^{5}/_{6}$, d. 1707 $^{8}/_{4}$, var son till Öfversten för Smålands kavalleri Pehr Jönsson Hammar, adlad Stålhammar, och Susanna v. Witten af Stensjö samt gift med Agneta Dachsberg, f. på 1650-talet, d. 1724, dotter till Öfversten David Dach, adlad Dachsberg, och Maria Ulfsax.

Stålhammar blef 1667 $^{24}/_{4}$ löjtnant vid Jönköpings regemente, 1677 kapten därstädes och 1678 $^{9}/_{12}$ ryttmästare för ett ökningskompani af Lifregemente till häst.[1]) År 1679 $^{16}/_{10}$ befordrades han till major vid Österbottens regemente [34]), där han 1700 $^{30}/_{4}$ blef öfverstelöjtnant.[50])

N:r 356. **Wohlberg, Bengt Staffansson,** f. 1646 $^{28}/_{8}$ på Vargarn i Södermanland, d. 1729 $^{11}/_{3}$ på Astorp i Västergötland, adlad 1693 med namnet Wohlberg, var son till Frälseinspektoren Staffan Olufsson och Elisa-

beth Jonsdotter och broder till Staffan Wohlberg (n:r 573) samt gift 1697 med Magdalena Hjerta, f. 1677, d. 1745, dotter till Generalmajoren Lars Hjerta och Magdalena Uggla.

Staffansson var 1660 skolpilt i Strengnäs, blef 1665 musketerare vid Grefve Königsmarcks regemente i Bremen, 1666 korpral vid Fältmarskalken Grefve Dohnas regemente och 1667 vid Lifregementet till häst. År 1668 blef han volontär vid Grefve Otto Wilhelm v. Königsmarcks regemente i Frankrike, gick sedan i tjänst hos Kurfursten af Pfalz, blef underofficer vid infanteriet i Holland, gick 1674 åter i fransk tjänst, blef 1675 adjutant vid Grefve Wittenbergs regemente och s. å. kornett därstädes, 1676 löjtnant vid Öfverste Jurgen Mellins regemente, 1678 regementskvartermästare vid Östgöta kavalleri och s. å. secondlöjtnant vid ett ökningskompani af Lifregementet till häst.[11])

Efter kriget blef han löjtnant på Majorens kompani, där han kvarstod t. o. m. 1693 $^{16}/_{8}$.[1])

Sistnämnda år $^{16}/_{8}$ blef han ryttmästare på Västgöta kavalleri. Som detta regemente ej utkommenderades till Carl XII:s tidigare krig, deltog Wohlberg ej däri. Då danskarna 1709 angrepo Sverige, deltog han emellertid i detta krig och utmärkte sig i slaget vid Hälsingborg 1710 $^{28}/_{2}$. Under slaget blef han fången men befriade sig själf efter sex dagar och var den förste, som bragte underrättelsen om danskarnas brådstörtade aftåg från Hälsingborg.[11]) År 1712 $^{15}/_{10}$ erhöll han på begäran afsked med majors titel.[50]) Wohlberg var en tapper krigare och blef flera gånger, så i utländsk som svensk tjänst, illa sårad.

N:r 357. **Lilljesvärd, Gabriel (Vult),** f. 1654 $^{21}/_{1}$ i Stockholm, d. 1695 $^{23}/_{11}$ därstädes, adlad 1689 med namnet Lilljesvärd, var son till Hofpeltineraren Elias Vult och Juliana v. Kothen samt gift på 1680-talet med Catharina Silfverström, f. på 1660-talet och som lefde 1735, öfver 70 år gammal, dotter till Assessorn Johan Otto, adlad Silfverström, och Magdalena Johansdotter.

Gabriel Vult eller Fult var först i svensk krigstjänst, sedan i påflig vid påfvens Lifgarde i Rom, därefter i kejserlig och sist i fransk.[11]) Efter nio års vistande utrikes hemkom han 1678[11]) och blef genast secondlöjtnant på ett ökningskompani af Lifregementet till häst. Åren 1680 och 1681 var han löjtnant på Östra Västmanlands kompani.[1]) Sistnämnda år ställdes han på reformerad lön, men blef sedermera löjtnant och ryttmästare vid Jämtlands kavallerikompani.[11])

N:r 358. **Lennartsson, Anders,** var 1679 secondlöjtnant på det blifvande Örebro kompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1])

N:r 359. **Gyldenhoff, Baltzar,** friherre, f. 1664, d. 1743, var son till Krigsrådet och Landshöfdingen Balthasar Thile, adlad och friherre

Gyldenhoff, och Wendela Wallentinsdotter samt gift 1688 med Catharina Sofia v. Reichow.

Gyldenhoff var först page vid kungl. hofvet, blef 1676 $^{27}/_{4}$ fänrik och s. å. $^{18}/_{7}$ konduktör vid Estländska fortifikationsstaten.[50]) År 1679 var han secondlöjtnant vid ett ökningskompani af Lifregementet till häst [1]) och blef s. å. $^{15}/_{12}$ kapten vid Österbottens regemente.[34])

Med detta regemente utgick han i det stora nordiska kriget men blef fången hos ryssarna och hölls länge i fångenskap i Kostroma. Efter hemkomsten befordrades han 1725 till major vid sistnämnda regemente och erhöll senare afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[11])

N:r 360. **Maasch, Anders,** var 1679 secondlöjtnant på det blifvande Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1]) Sannolikt är han samme man, som 1683 $^{3}/_{10}$ blef kaptenlöjtnant på Blekingska kavalleriet (sedermera Södra Skånska kavalleriet, nuvarande Skånska dragonregementet). I så fall kallas han äfven Andreas Erik Mask och blef 1693 $^{22}/_{12}$ ryttmästare samt erhöll 1704 $^{2}/_{12}$ afsked.[31 och 34])

N:r 361. **Natt och Dag, Eric Gustafsson,** till Fituna i Södertörn, f. 1655 $^{20}/_{7}$, d. 1693 $^{27}/_{3}$, var son till Rikskammarrådet Gustaf Natt och Dag till Haga vid Enköping och Christina Ulfsparre af Broxvik samt gift 1690 med Friherrinnan Helena Margaretha Fleming af Lais, f. 1660 i Stockholm, d. 1693, dotter till Riksrådet och Presidenten Friherre Eric Fleming af Lais och Christina Cruus af Edeby.

Natt och Dag blef 1679 kornett och följande år löjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1687 $^{18}/_{4}$ befordrades han till ryttmästare för samma kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 362. **Oxenstierna** (af Korsholm och Wasa,) **Gabriel,** grefve, f. 1656 $^{26}/_{11}$ i Marienburg i Preussen, d. 1719 $^{15}/_{5}$, var son till Riksmarsken Grefve Gabriel Oxenstierna af Korsholm och Wasa och Maria Christina, boren grefvedotter af Löwenstein och Scharffeneck, samt gift 1682 med Friherrinnan Magdalena Catharina Stake, f. 1667, d. 1722, dotter till Kaptenlöjtnanten Friherre Eric Stake och Ebba Ulfsparre af Broxvik.

Oxenstierna blef 1679 kornett på 2. Upplandskompaniet. Från denna befattning erhöll han redan 1681 afsked[1]) och blef sedan kammarherre.[11])

N:r 363. **v. Frischen, Peter** (sonen adlad och friherre Ridderstolpe), f. 1647 i Lifland, begrafven 1694 $^{21}/_{6}$ i Tortuna kyrka i Västmanland, var gift 1683 m. Sara Clerch, f. omkr. 1660, d. 1722, dotter af Häradshöfdingen Thomas Clerch och Anna Geijer.

v. Frischen var 1679 secondlöjtnant på det blifvande Roslags kom-

pani. Efter kriget blef han 1680 kornett på Östra Närkes och 1687 $^{8}/_{11}$ löjtnant på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 364. **Holm, Hans,** var 1679 och 1680 kornett på det blifvande Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast dessa år i regementets rullor.[1])

N:r 365. **Palm, Gustaf,** var 1679 kornett på ett økningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1])

N:r 366. **Krägg, Johan,** var 1679 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1])

Hans Andersson Ramsvärd.

N:r 367. **Funck, Lars,** var 1679 kornett på ett ökningskompani af Lifregementet till häst, men omnämnes endast detta år i regementets rullor.[1]) Den $^{5}/_{2}$ detta år hade konungen skrifvit från Ljungby till Nils Bielke: »Såsom brefhafvande Kornett Funck, som varit under Vårt Lifregemente vid det manskap, som till Pommern kommenderade blefvo och sig tappert och väl därute förhållit, nu återkommit, bör honom tilldelas första lediga kornettstjänst vid Lifregementet.»[4])

N:r 368. **Ramsvärd, Hans Andersson,** till Åkersberg i Småland, adlad 1647 med namnet Ramsvärd, f. på 1620-talet i nämnda provins, d. 1688 $^{9}/_{4}$ i Uppsala, var son till Löjtnanten vid Smålands ryttare Anders Hansson och Anna Hjort samt gift med Catharina Elisabeth v. Schaar, f. på 1630-talet, dotter till Kommendanten på Laholm Gerhard v. Schaar och Elisabeth Silfversparre.

Ramsvärd hölls tidigt till studier och var af fadern bestämd att gå den lärda vägen för sitt goda hufvuds och begåfnings skull, men då fadern 1639 afled, såg modern sig nödsakad, troligen till följd af fattigdom, att taga honom från studierna. Han fick då anställning som page hos sedermera Riksrådet Grefve Fredric Stenbock, hos hvilken han förblef i sex år, och kom därefter, försedd med de bästa rekommendationer, till Fältmarskalken Grefve Arvid Wittenberg, där han stannade i två år som hofjunkare.

Sin krigarbana började Ramsvärd som soldat vid Grefve Hans Christoffer v. Königsmarcks Lifkompani i Bremen. Under kriget i Polen stod

han vid Major Christer Lilljes kompani af Öfverste David Sinclaires regemente och avancerade till kornett 1655; löjtnant vid Grefve Douglas' regemente 1656, kaptenlöjtnant samma år och ryttmästare 1658 $^4/_1$. Vid Thorns belägring samma år blef Ramsvärd svårt blesserad och fången men lösköpte sig själf efter tjugo veckors hård fångenskap, under hvilken fiendens officerare sökte öfvertala honom att gå i polsk tjänst. Efter fredsslutet i Oliva 1660 upplöstes regementet, och Ramsvärd stod då utan tjänst men blef 1661 placerad som reformerad ryttmästare på Upplands ryttare. Enligt krigskollegiets fullmakt erhöll han följande år en skvadron vid Smålands ryttare.

I en underdånig supplik af år 1668 anhöll Ramsvärd att få åt sig donerade några ödeshemman i Småland, hvilka förut innehafts af Nils Sjöblad. Han anförde som skäl, att han under hela polska kriget icke utfått den ringaste lön och att han dessutom nödgats sätta sig i svår skuld för att kunna friköpa sig ur polska fångenskapen.

Då de svenska trupperna i Tyskland på våren 1674 skulle förstärkas, inmönstrades fyra kompanier af Smålands ryttare, däribland Ramsvärds, för att under befäl af regementets chef, Öfverste v. Buchwaldt, från Kalmar öfverföras till Tyskland. Genom kungl. bref af den 3 juli samma år erhöll Ramsvärd löfte att vid uppstående vakans blifva major på regementet. Och då majoren esomoftast var detacherad från regementet, så skötte merendels Ramsvärd majorstjänsten. Att han under kriget varit med om allvarliga strider, finner man af förlustsiffrorna för 1675, där det står antecknadt, att han »mist för fienden alla sina hästar såväl skjutna som eljest borttagna». Och på hans skvadron finner man för många af ryttarna antecknadt i marginalen »slagen Fehrbellin den 17 juni 1675».

År 1675 $^3/_9$ utnämndes Ramsvärd till generaladjutant och fick befallning att så fort som möjligt lämna Brandenburg och begifva sig »till fältlägret, som då för den danske fiendens skull i Skåne slaget blef». Icke långt därefter blef han förordnad till konungens egen adjutant. I slaget vid Halmstad 1676 $^{17}/_8$ tog Ramsvärd med egen hand tre danska fanor, hvarför konungen i skrifvelse till Fältkassören Martin Trotzig befallde denne, »att I honom för hvar fana betale trettio daler silfvermynt». Då åtskilliga nya regementen uppsattes samma höst, blef Ramsvärd, enligt fullmakt af 1676 $^9/_9$, »för de långa trogna och tappra tjänster han, såväl i Vår Högtärade Salig Herr Faders tid, som nu sedermera Oss och Sveriges Krona vid åtskilliga occasioner i detta pågående kriget betygat», utnämnd till öfverste för ett regemente, som skulle uppsättas af gamla afskedade Smålands ryttare och kompletteras medelst värfning. Regementet skulle vid krigets slut blifva »för ett ständigt landtregemente i Blekinge». Det kom emellertid aldrig dit, enär, såsom anmärkes i Ramsvärds minnesruna angående regementet, »det ock Kungl. Maj:t sedan till ett beständigt regemente i Skåne göra månde».

Att regementet, redan då Ramsvärd utnämndes till öfverste, var under

uppsättning, finner man af officerarnas utnämning den 1 juli, och eljest hade väl Ramsvärd svårligen redan den 21 oktober vid general-rendezvous i Hamneda kunnat möta med 342 man. Han deltog nu med denna början till ett regemente i tåget mot Skåne, men regementet decimerades liksom svenska hären i öfrigt af de ständiga ansträngningarna under den svåra årstiden, af brist på lifsmedel och af sjukdomar, så att det i slaget vid Lund endast kunde formeras på en skvadron å 120 man. Denna hade i slaget sin plats på högra flygelns andra träffen, »Ramsvärds gamla Smålänningar». På vänstra flygelns första träffen stodo Smålands ryttare under befäl af sin öfverstelöjtnant v. Hagendorn. Antagandet, att Ramsvärd skulle fört Smålands ryttare, är således oriktigt, då det tydligen var sitt eget nyuppsatta regemente, som han förde i striden. Regementet deltog i högra flygelns segerrika strid och var under konungens befäl med i förföljningen fram mot Käflinge å. Då konungen därpå begaf sig tillbaka mot Lund, kvarlämnade han under befäl af Ramsvärd dennes egen skvadron samt en af adelsfanan, Gynterbergs, jämte en skvadron dragoner vid passet.

Ramsvärd erhöll den 23 december förläning af hus i Ronneby och en gård i Blekinge för »hans trogna och tappra tjänster», och 1677 $^{4}/_{1}$ uttalade konungen i bref sitt nådiga välbehag öfver regementets välförhållande. Regementet deltog sedan i hela skånska kriget, var med vid Kristianstads belägring och vid Hälsingborg samt antagligen äfven i slaget vid Landskrona. Att det under det pågående kriget icke var någon lätt sak att hålla regementet vid numerär, visa de många kapitulationerna och Ramsvärds skrifvelser. Han klagade sålunda i bref till riksrådet af 1677 $^{1}/_{5}$, att han ännu icke utfått en penning af de medel, som kammarkollegiet anslagit till regementets upprättande, »ehuru jag nästan hela min välfärd, så till värfningens fortsättande, som folkets uppehåll anlagt och uppgå låtit». Och att det icke rörde sig om småsummor, kan man finna, då konnungen i bref till kammarkollegiet af 1678 $^{8}/_{5}$ yttrade: »rättnu kom Öfverste Ramsvärd till Oss och visar, att honom på dess värfningsmedel ännu restera 12,000 daler silfvermynt», hvarför kollegiet fick en sträng skrapa.

Först 1679 tyckes regementet varit enligt planen fullt uppsatt till sex kompanier, såsom synes af en skrifvelse från konungen, daterad Ramlösa den 18 augusti, hvari han uttalade sitt nådiga välbehag öfver sista mönstringen och säger, »att icke allenast manskapet till antalet varit komplett, utan ock alla bestått i dugliga och välmunterade karlar, att kapitulationen således af honom (Ramsvärd) vore nu fullgjord».

Efter fredsslutet kvarstannade emellertid regementet, tillökadt med två kompanier, i Skåne och inkvarterades, jämlikt Generalguvernören Johan Gyllenstiernas bref, dateradt Sireköping 1679 $^{27}/_{10}$, med tre kompanier i Malmöhus och fem i Kristianstads län samt bildade sedermera Södra Skånska kavalleriet, nuvarande Skånska dragonregementet.

Följande år $^{9}/_{3}$ erhöll Ramsvärd ett handbref från konungen, hvari denne meddelade Ramsvärds utnämning till öfverste för Lifregementet till häst samt att en kommission vore tillsatt för att undersöka hemmanens beskaffenhet, hvarför han borde »med det forderligaste skynda sig upp». Själfva fullmakten, i hvilken står, att Ramsvärd utnämndes i den aflidne Öfverste Henric Nascherts ställe, är daterad den 10 mars 1680. Sitt nya regemente skötte Ramsvärd äfvenledes med nit och omsorg, till den stränge och noggranne konungens belåtenhet, ända till dess en sjukdom 1688 bröt hans krafter.

Härmed äro konturerna af denne tappre och halft förgätne krigares lefnad uppdragna. Visserligen fattas detaljer, men detta öfverensstämmer med Ramsvärds egen önskan enligt hvad följande ord ur hans förut omtalade minnesruna antyda: »Den saliga Herren själf i lifstiden för sed hade mer att göra och mindre att säga och fördenskull velat hafver, att sådant uppå dess döda mull — — — — till ledsamhet intet skulle upprepas».[31])

Carl Adolf Wrangel.

N:r 369. **Rutensköld, Sten,** f. omkring 1660, d. 1720 $^{10}/_{3}$, var son till Öfverstelöjtnanten vid Adelsfanan Göran Rutensköld och Margaretha Silfversvärd samt gift på 1680-talet med Christina Krabbe af Svaneby, d. 1735, dotter till Assessorn Johan Krabbe af Svaneby och Anna Lake.

Rutensköld antogs 1670 till förare på Öfverste Göran Sperlings regemente Bohusläns dragoner, kommenderades 1672 med samma folk till Pommern, där han 1674 blef fältväbel. År 1675 $^{15}/_{6}$ blef han vid Rathenow fången och förd till Berlin, men utnämndes s. å. i oktober till fänrik. År 1678 var han med i slaget på Rügen såsom fänrik och bevistade kort därefter under Fältmarskalken v. Königsmarcks kommando träffningen mot brandenburgarna vid Rabenitz. S. å. blef han löjtnant vid Lifregementet till häst.[8])

I regementets rullor anträffas han dock först 1680, då han var löjtnant på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade i öfver tjugo år. År 1700 utgick han med kompaniet till det stora nordiska kriget, befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondryttmästare vid Östra Närkes kompani och erhöll 1703 $^{29}/_{12}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1])

N:r 370. **Wrangel** (af Lindeberg), **Carl Adolf,** friherre, f. 1655 $^{26}/_{4}$, d. 1721 $^{23}/_{9}$. var son till Öfversten för ett regemente fotfolk, Friherre Adolf Herman Wrangel af Lindeberg och Elisabeth v. Rosen samt gift 1682 med Friherrinnan Ingeborg Fleming af Lais, f. 1657

Stockholm, d. 1725, dotter till Riksrådet och Presidenten Friherre Eric Fleming af Lais och Christina Cruus af Edeby.

Wrangel var 1681—1688 kornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, men anträffas efter sistnämnda år ej mera i regementets rullor.[1])

N:r 371. **Crusebjörn, Adolf Johan,** till Karstorp i Klockrike socken af Östergötland, f. 1660 $^{16}/_{5}$, d. 1703 $^{15}/_{4}$ på Karstorp, var son till Mårten Crusebjörn (n:r 191) och Catharina Kyle samt gift 1. gången 1686 med Friherrinnan Märtha Beata Kurck, begrafven 1699 $^{8}/_{4}$, dotter till Landshöfdingen Friherre Gabriel Kurck och Grefvinnan Christina Stenbock, och 2. gången med Friherrinnnan Beata Rosenhane, d. 1711, dotter till Landshöfdingen Friherre Axel Rosenhane och Friherrinnan Beata Bonde.

Crusebjörn var 1672—1681 kammarpage hos Carl XI. År 1681 blef han kornett vid Lifregementet till häst och Kungsörs kompani, i hvilken befattning han kvarstod till 1683. År 1686 blef han tjänstgörande hofjunkare; 1693 $^{28}/_{12}$ löjtnant vid Drabantkåren och 1700 $^{18}/_{7}$ öfverstelöjtnant vid Östgöta kavalleri. Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1701 $^{20}/_{11}$ på grund af anhållan, enär han »af opasselighet och tillstötande passioner är förhindrad att göra tjänst». [1 och 8])

Crusebjörn deltog såsom kammarpage i Carl XI:s skånska krig och bevistade därunder slagen vid Halmstad, Lund och Landskrona. År 1694 deltog han i kampanjen i Nederländerna. Vid Carl XII:s kröning paraderade han med trettio drabanter.[8]) År 1701 på våren utgick han med sitt regemente till Ingermanland och deltog i detta års fälttåg till afskedstagandet.

N:r 372. **Sneckenberg, Johan,** till Westlanda (nu Västlandaholm) i V. Skedvi socken af Västmanland, f. 1660 $^{17}/_{3}$, d. 1699 $^{6}/_{3}$, var son till Kungl. Räntmästaren Jacob Schnack, adlad Sneckenberg, och Carin Eriksdotter samt gift 1683 med Märtha Löfling, f. på 1650-talet, lefde 1725, dotter till Assessorn Johan Löfling och Elisabeth Anrep.

Sneckenberg var 1681 kornett på Örebro, 1682 på Fellingsbro och 1683 på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst.[1]) Sedermera var han kornett på Adelsfanan.[11])

N:r 373. **Creutz, Carl Gustaf,** till Täckhammar i Södermanland, friherre, f. 1660 på Täckhammar, d. 1728 $^{12}/_{3}$, var son till Riksrådet och Landshöfdingen Friherre Lorentz Creutz och Friherrinnan Elsa Duwall samt gift med Sofia Christina Natt och Dag, f. 1659, d. 1726, dotter till Rikskammarrådet Gustaf Natt och Dag och Christina Ulfsparre af Broxvik.

Vid två års ålder inskrefs Creutz såsom löjtnant vid Lifregementet till häst. Då danska kriget 1675 bröt ut, var han kammarpage hos Carl XI

och följde i denna egenskap konungen till Skåne och bevistade då slagen vid Halmstad, Lund och Landskrona. I fältlägret förordnades han 1677 $^{1}/_{9}$ till kaptenlöjtnant vid Öfverste Mellins karelska kavalleriregemente. Detta regemente följde han samma år till Preussen, där han 1679 $^{12}/_{9}$ befordrades till ryttmästare. Vid regementets återmarsch till Lifland bevistade han flera träffningar med brandenburgarna, bland andra aktionerna vid Tillhem och Lettonen.[8])

År 1682 $^{26}/_{10}$ kom Creutz till Lifregementet till häst, då han utnämndes till löjtnant på Östra Västmanlands kompani. År 1687 $^{8}/_{11}$ transporterades han till Lifkompaniet och befordrades 1691 $^{4}/_{1}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani[8]), med hvilket han 1700 utgick i det stora nordiska kriget.

Vid denna tid var Creutz ännu icke någon bemärkt personlighet. Af kriget hade han ej sett mycket, då han endast såsom ung bevistat de ofvan angifna falttågen. Ej heller hade han såsom så mången annan svensk officer, hvaraf minst tretton af hans egna regementskamrater, skaffat sig erfarenheter från utländska krig, särskildt under Frankrikes fanor.[38]) Ehuru 40 år gammal hade han ej heller avancerat längre än till ryttmästare, men såsom äldste ryttmästare på regementet fick han redan från ryska krigets början göra majorstjänst, då Majoren Friherre Jacob Casimir Sparre (n:r 313) till följd af sjukdom ej kunde medfölja regementet. Nu fick Creutz snart tillfällen att utmärka sig. Hans mod, tapperhet och rådighet fäste snart Carl XII:s uppmärksamhet på honom, och om hans avancement förut gått långsamt, så kom den under kriget att gå så mycket hastigare, ja hastigare än man för någon annan känner inom den karolinska armén. Creutz' karaktärsegenskaper, hans guldrena tro och heder, hans disciplinerade självverksamhet och hans gudsfruktan äro förut afhandlade i 3. delen sid. 201. I Karolinska förbundets årsbok 1911 afhandlas också Creutz' karaktärsegenskaper och särskildt hans familjeförhållanden, som framgå af hans bref till sin hustru. Hans krigarbana sammanfaller med regementets och är till fullo afhandlad i 3. delen. Af detta må dock en del här upprepas.

Carl Gustaf Creutz.

Efter att hafva deltagit i landstigningen på Själland och återkomsten till Skåne och Blekinge var Creutz med i den transport af Lifregementet, som först kom i land i Reval, hvarifrån han afmarscherade med hufvuddelen af regementet mot Narva. Till slaget vid Narva hann han dock ej utan fick i stället order att gå till Dorpat för att skydda armén mot ryska ströftåg från trakten af Pleskow. Här fick Creutz taga flera nappatag med ryssarna; särskildt jagade han 1701 $^{29}/_{3}$ med ett detachement om 300 ryt-

tare en öfverlägsen rysk styrka på flykten ej långt från Pleskov. I öfvergången af Düna och slaget vid Riga s. å. $^{9}/_{7}$ deltog han äfven. Befordrad till major s. å. $^{6}/_{8}$, deltog han 1702 i frammarschen mot Warschau och var då under konungen befälhafvare för de trupper, som besatte den strategiskt viktiga staden Brzesc Litowsk, därigenom tryggande arméns frammarsch.

I slaget vid Kliszow 1702 $^{9}/_{7}$ förde Creutz befälet öfver sju kompanier af Lifregementet, med hvilka han ingick i slagordningens högra flygel, och där han med sin styrka efter stor tapperhet i hög grad bidrog till den lyckliga utgången af slaget. Efter slaget utsändes han med en del af Lifregementet och några andra trupper för att rekognoscera och förfölja sachsarna.

År 1703 $^{21}/_{4}$ bevistade han fäktningen vid Pultusk, där han enligt Visocki—Hochmuts anteckningar förföljde en skvadron sachsare. Efter slaget förde han fångar och segertecken till Plock. Under Thorns belägring samma år, då Lifregementet låg vid Strasburg (6 mil ost-nord-ost om Thorn) för att åt detta håll betäcka belägringhären, utsändes Creutz den 20 juli för att indrifva kontributioner i Lautenburg ($2^{1}/_{2}$ mil öster om Strasburg). Då han här endast hade 400 man med sig, blef han angripen och nära nog kringränd af den sachsiske Generalen Brandt och polske Fältmarskalken Lubomirski med öfverlägsen styrka — enligt somliga källor 10 000, enligt andra 3 000 ryttare och ett dragonregemente. — Med stora förluster men efter lysande tapperhet lyckades Creutz slå sig igenom. En officiell relation från högkvarteret i Thorn berättar, huru han med endast tolf man »amuserade» fiendens afsuttna dragoner, medan den öfriga styrkan drog sig tillbaka, och huru han sedan ständigt befann sig med sin lilla eftertrupp 50 à 100 steg bakom hufvudstyrkan. Relationen fortsätter: »Bemälte major har därvid bevisat sådan tapperhet och god conduite, att han lärer hafva af Hans Kungl. Maj:t någon särdeles benådning däremot att förvänta».

Belöningen lät ej heller länge vänta på sig. År 1703 $^{12}/_{12}$ utnämndes Creutz till öfverstelöjtnant vid Lifregementet och en knapp månad därefter 1704 $^{9}/_{1}$ till öfverste och chef för regementet efter Generallöjtnanten Spens (n:r 260), som på grund af sjuklighet enträget anhållit om sitt afsked.

Efter att sistnämnda år med sitt regemente hafva deltagit i tåget till Jaroslaw och Lemberg och i oktober i förföljandet af sachsarna genom Polen och Warschau kom han med regementet att den $^{29}/_{10}$ deltaga i striden vid Fraustadt. Under den tid af jämförelsevis stor hvila, som därefter beskärdes regementet under öfver ett år, fick Creutz tillfälle att visa sin stora organisationsförmåga för att sätta regementet i fullkomligt stånd. Då han i slutet af december 1705 bröt upp ur kvarteren väster om Warschau, var ock regementet i alla afseenden fullt färdigt.

I januari 1706 följde Creutz med Lifregementet konungen på tåget

till Grodno. Då han härifrån utsändes i östlig riktning för att trygga armén mot ryska ströftåg, var det, som han i april och maj månader med 1500 ryttare slog en mångdubbelt stark rysk afdelning vid Kleck och bemäktigade sig den väl försvarade fästningen Lachowicze samt några andra befästa orter, i hvilka strider fienden förlorade öfver 3 000 man, döda och 4 000 fångna. För dessa lysande tapperhetsprof utnämndes Creutz s. å. 12/6 till generalmajor af kavalleriet med bibehållande af sin chefsbeställning öfver Lifregementet.

Under den ett års långa vistelsen i Sachsen, från september 1706 till augusti 1707, fick Creutz åter visa sin organisatoriska förmåga. Då Lifregementet bröt upp för den stora kraftmätningen med Ryssland, var det i alla afseenden ett mönsterregemente. Alla luckor voro fyllda, och i utrustning var allt in i minsta detalj iståndsatt. Creutz erhöll ock med sitt regemente en af de viktigaste platserna i armén. Under framryckningen gick det nästan ständigt i arméavantgardet. Han kom sålunda att med regementet i slutet af januari 1708 deltaga i öfverrumplingen af Grodno och s. å. 4/7 i slaget vid Golovtijn (Holowczyn), där Lifregementet åter skördade oförglömliga lagrar. Själf slapp Creutz enligt hans bref till sin hustru helskinnad ifrån affären med undantag af ett litet hugg i hatten. »Jag plägar gärna mista hästar under mig, men denna gång slapp både häst och karl», skrifver han.

Under tåget till Ukraina deltog han i flera mindre strider och fick under Carl XII:s anfall mot ryssarna från december 1708 till februari 1709 till uppgift att med fyra rytteriregementen från Lochvitsa skydda arméns högra flank, ett uppdrag som han på ett lysande sätt utförde mot en mångdubbelt starkare motståndare. Major Danckwardt-Lilljeström (n:r 380) anför i sin meritförteckning för denna tid, att han var med, då Creutz »gjorde den berömliga retiraden vid Lochvitsa, då ryske Fältmarskalken Scheremetjev med 20 000 man oss öfverfalla tänkte».[1 och 38])

Efter att vid Poltava den 28/6 stått i spetsen för det oemotståndliga svenska kavalleriet, som en sista gång fick visa sig troget sina stolta traditioner, förde Creutz under återtåget till Perevolotjna kavalleriet såsom arriärgarde. Vid kapitulationen härstädes bröts Creutz' liksom så många andra tappra officerares krigarbana. Han har sin andel i ansvaret för Perevolotjna, men skuggan faller icke lika tungt på honom som på vissa andra. Intet visar, att han vid detta tillfälle varit ansatt af »sin gamla pläga af ängslan», som han i ett bref till sin hustru klagar öfver. Tvärtom sticker hans uppträdande under de kritiska dagarna på ett fördelaktigt sätt af mot den modlöshet och förvirring, som annars rädde inom armén. Vid flera tillfällen synes han med fast hand hafva tagit ledningen, och det var Creutz' föreställningar, som särskildt bidrogo till att konungen räddade sig till Turkiet. »Blifver nu Eders Maj:t salverad», sade Creutz, »och olyckan händer, att vi blifva slagna, så kan Eders Maj:t med Guds hjälp och nåd hafva många utvägar igen att upprätta sitt folk, samt om vi

blifva fångna, så mycket lättare hjälpa oss, än om Eders Maj:t själf hände den stora olyckan att blifva fången».[38])

Genom katastrofen vid Perevolojtna blef Creutz den $^{1}/_{7}$ fången och måste den $^{23}/_{12}$ s. å. deltaga i processionen vid Tsar Peters triumftåg i Moskva, hvarefter han fördes till Nischni Novgorod. Under fångenskapen verkade han mycket för sammanhållningen mellan svenskarna och hjälpte, så långt hans medel det tilläto, att lindra nöden bland de fattiga karolinerna.

Utnämnd 1720 under fångenskapen till generallöjtnant hemkom han till Sverige 1722 och utnämndes s. å. $^{20}/_{4}$ till general af kavalleriet samt återtog s. å. $^{21}/_{5}$ befälet öfver sitt Lifregemente till häst. Sjuklig sista åren af sitt lefverne anhöll han 1727 $^{18}/_{12}$ i bref till konungen att få öfverlämna regementsbefälet till Öfverstelöjtnanten Grefve Axel Spens (n:r 678). Denna anhållan hann dock ej bifallas före Creutz' död.[1])

Med honom bortgick en af Lifregementets till häst ädlaste och bästa chefer. Flärdfri, rättrådig, tapper och oförvägen hade han städse varit en förebild för sina underlydande. Dessas väl hade ock ständigt legat honom om hjärtat, särskildt hade han hållit noga reda på sina nära släktingar, hvaraf må nämnas sonen Lorentz, kusinen Carl Duwall och systersönerna Eric Gustaf och Lorentz Soop och Lorentz Wrede.

N:r 374. **Kruse** (af Verchou), **Henning Adolf**, till Bredsjö i Järlåsa socken af Uppland och Måsshult, friherre, f. 1654 $^{12}/_{1}$, d. 1712 $^{3}/_{5}$ i Skåne, var son till Generalmajoren och Landshöfdingen Friherre Hans Abraham Kruse af Verchou och Brita Strömfelt samt gift 1681 med Friherrinnan Virginia Spens, d. 1722. en syster till Jacob Spens (n:r 260).

Kruse blef 1677 fänrik vid sin faders, Öfverste Hans Abraham Kruses, Lifkompani af Dalregementet, erhöll s. å. i december afsked och transport till kavalleriet. År 1678 var han ryttmästare på Norra Skånska kavalleriet och blef 1682 $^{9}/_{11}$ ryttmästare för Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning befordrades han 1697 $^{3}/_{4}$ till major vid Adelsfanan, blef 1701 $^{7}/_{8}$ öfverstelöjtnant därstädes och erhöll 1704 afsked.[1 och 8]) År 1705 blef han öfverstelöjtnant vid Öfverste Göran Gyllenstiernas skånska tremänningsregemente till häst och 1709 öfverste för svenska och finska Adelsfanan samt erhöll 1710 afsked.[11])

Friherre Kruse och hans maka hafva skänkt altare och predikstolen i Järlåsa kyrka i Uppland.[66])

N:r 375. **Fleming** (af Liebelitz), **Carl Gustaf**, friherre, d. ogift 1687, var son till Generalguvernören i Finland Friherre Herman Fleming af Liebelitz och Christina Rosladin.

Fleming blef 1683 $^{4}/_{5}$ kornett på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1687 $^{13}/_{4}$ till löjtnant på Lifkompaniet, i hvilken befattning han s. å. afled.

N:r 376. **Danckwardt-Lilljeström, Niclas,** till Gälsebo i Västergötland, f. 1650, d. 1705 6/6 i Polen, var son till Generallöjtnanten m. m. Niclas Danckwardt, adlad Lilljeström, och Maria v. Pfuel samt gift 1697 med Ebba Gyllengrip, dotter till Assessorn Christoffer Gyllengrip och Brita Krabbe af Svaneby. Niclas Danckwardt-Lilljeström var äldre broder till Jacob (n:r 380) och Fredric (n:r 391) Danckwardt-Lilljeström.

Danckwardt-Lilljeström, som 1675 19/1 blifvit löjtnant vid Östgöta infanteri, antogs 1678 till kornett vid Öfverste Lindhjelms regemente till häst och blef 1680, då detta regemente reducerades, drabant. År 1684 i februari blef han kornett vid Lifregementet till häst och Vadsbo kompani, befordrades 1694 till löjtnant på Östra Västmanlands kompani och transporterades 1697 15/4 till löjtnant på Örebro kompani.[8]) Detta följde han 1700 till det stora nordiska kriget och befordrades 1701 4/6 till förste ryttmästare för Norra Upplands kompani, hvilken befattning han innehade till sin död. År 1702 i maj till 1703 i november synes han varit upptagen af utrustningsbestyr i Riga och rekryters transporterande till armén.[1])

N:r 377. **Meijendorff v. Yxkull, Lage,** till Skattmansö i Vittinge socken af Uppland, friherre, f. 1662 3/8, d. 1730 27/2, var son till Öfversten för Dalregementet Lage Yxkull, friherre Meijendorff v. Yxkull, och Maria Wernstedt samt gift 1689 med Friherrinnan Beata Christina Leijonhufvud, f. 1665 i Örebro, d. 1737, dotter till Landshöfdingen Friherre Abraham Leijonhufvud och Friherrinnan Brita Kagg.

Meijendorff v. Yxkull antogs 1681 till pikenerare vid Lifgardet, blef följande år kvartermästare vid Majorens kompani af Lifregementet till häst och 1684 kornett på Norra Upplands kompani, »då han emellertid bevistade kampagnen i Flandern». År 1694 2/11 befordrades han till löjtnant på sistnämnda kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget.[8]) Efter att hafva deltagit i landstigningen på Själland följde han regementet till Estland och befordrades 1701 4/6 till secondryttmästare på Lifkompaniet. År 1702 1/3 blef han förste ryttmästare för Södermanlands kompani, hvarifrån han 1706 8/2 befordrades till öfverstelöjtnant vid Öfverste Lars Hjertas Upplands femmänningskavalleriregemente.[1])

Då Lifregementet till häst, med hvilket han till 1706 deltagit i de flesta dess strider, efter förlusterna vid Poltava och Perevolotjna skulle nyuppsättas i hemlandet, blef Meijendorff v. Yxkull 1709 11/9 af Kungl. Senaten förordnad att förestå regementet, hvarpå han 1710 22/11 erhöll Kungl. Maj:ts konfirmation. Med det af honom nyuppsatta regementet utgick han 1710 till kriget i Skåne och förde regementet i slaget vid Hälsingborg s. å. Befordrad 1712 20/2 till öfverstes karaktär erhöll Meijendorff v. Yxkull 1714 9/1 afsked ur krigstjänst.[1])

N:r 378. **Leijonsköld, Carl Fredric,** friherre, f. 1660 20/11, d. 1706 19/10, var son till Landshöfdingen Friherre Augustin Leijonsköld och

Barbro Sibilla Möser v. Filseck från Würtemberg samt gift 1685 med Magdalena Eleonora Reutercrantz, f. 1669, d. 1735, dotter till Kungl. Stallmästaren Arendt eller Aron Reutercrantz och Magdalena Reenfelt.

Leijonsköld blef 1680 volontär vid Lifgardet, 1683 förare därstädes[11]) samt 1684 kornett vid Lifregementet till häst och Kungsörs kompani, där han dock endast stod i två år.[1]) År 1686 $^{8}/_{4}$ blef han löjtnant vid Norra Skånska kavalleriet, där han 1694 $^{18}/_{12}$ avancerade till kaptenlöjtnant och 1700 $^{2}/_{1}$ till ryttmästare.[50]) I denna befattning stupade han 1706 $^{19}/_{10}$ i slaget vid Kalisz.[25])

N:r 379. **Wolffelt, Henric Johan,** f. 1662, d. 1698 $^{17}/_{7}$, var son till Assessorn i Riga Henric Wolffelt och Gertrud Koskull samt gift på 1690-talet med Debora Magdalena Helena Elisabeth Cletzer, d. 1727, dotter till Brukspatronen Henric Cletzer och Maria von der Reiff.

Wolffelt blef 1686 från Kungl. Maj:ts page kornett vid Lifregementet till häst och Kungsörs kompani. År 1690 utreste han på Kungl. Maj:ts nådigste permission och bevistade i ett år och sju månader kampanjen under den kejserliga armén. År 1694 $^{10}/_{8}$ befordrades han till löjtnant på nyssnämnda kompani, i hvilken befattning han afled.[1 och 8])

N:r 380. **Danckwardt-Lilljeström, Jacob,** till Frötuna, Oppbåga, Kåsäter och Sickelsjöholm, alla i Örebro län, f. 1651 i Närke, d. 1725 $^{31}/_{1}$, var son till Generallöjtnanten m. m. Niclas Danckwardt, adlad Lilljeström, och Maria v. Pfuel samt gift 1682 med Magdalena Christernin, f. 1664, d. 1726 dotter till Prosten i Fellingsbro socken Magister Johannes Christerninus och Magdalena Simonia. Jacob Danckwardt-Lilljeström var broder till Niclas (n:r 376) och Fredric (n:r 391) Danckwardt-Lilljeström.

Danckwardt-Lilljeström antogs 1678 till ryttare vid Öfverste Lindhjelms regemente till häst, där han s. å. avancerade till korpral och 1679, då regementet gick från Norge till Skåne, till kornett. År 1680, då regementet reducerades, antogs han till Kungl. Maj:ts drabant, hvarifrån han 1683 blef korpral vid Lifregementet till häst och Fellingsbro kompani. På detta befordrades han 1687 $^{13}/_{4}$ till kornett. År 1694 utreste han på Kungl. Maj:ts nådigste permission och bevistade Namurs belägring samt andra krigsaktioner. Vid hemkomsten 1696 blef han löjtnant på nyssnämnda kompani och 1700 $^{29}/_{9}$ vid utbrottet af det stora nordiska kriget regementskvartermästare. Under kriget befordrades han 1702 $^{1}/_{3}$ till secondryttmästare vid Lifkompaniet, s. å. $^{8}/_{7}$ till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani »dagen före slaget vid Kliszow och förde det i slaget». År 1706 $^{31}/_{12}$ blef han major vid regementet och råkade i denna egenskap efter slaget vid Poltava i rysk fångenskap.[1 och 8])

»Under förenämnda tid sedan anno 1676», skrifver Danckwardt-Lilljeström i sin meritförteckning, »varit med och bevistat följande bataljer, belägringar och aktioner, nämligen:

I förra skånska kriget blifvit brukad i åtskilliga rencontrer, partier och chargeringar med fienden samt i belägringen vid Uddevalla, som kommenderades af Riksamiralen Salige Högvälborne Grefve Stenbock.

I detta påstående krig varit med, då Hans Maj:t vår allernådigaste konung anno 1700 öfvergick på Själland och sedan därifrån samma år om hösten till Lifland, hvarest man efter en svår storm och fördrifvande i sjön 4:de dag jul till staden Pernau ankom.

Sammaledes då Kungl. Rådet och Presidenten, Högvälborne Herr Grefve Jacob Spens anförde det stora partiet vid Petjory och slottet samt staden i hast eröfrade och afbrände. I aktionen vid Riga och Düna-strömmen, då de 200 hästar af Lifregementet öfverkommo, med varit. Sammaledes bevistat och gjort skyldig devoir i det stora och lyckliga slaget vid Kliszow.

Kommenderade för major vid det stora partiet, som blef detacheradt strax efter nästbemälta slag och anfördes af Högvälborne Herr Baron och Guvernören Burensköld, att fatta posto vid Dunen (Dunajec), därest armén dagen efter öfvergick till Krakau. Varit med då staden Krakau kringrändes, som Hans Kungl. Maj:t sedan intog. Äfven när Hans Kungl. Maj:t med ett starkt detachement öfverföll Konung August vid Pultusk och slog fienden, intog staden samt några förnäma generaler, regementsöfver- och underofficerare samt en myckenhet gemena tillfånga tog.

Kommendrad att gå med, då staden Thorn först kringrändes, bevistade sedan belägringen af samma stad, intill dess Lifregementet därifrån blef kommenderadt till Strasburg. Sammaledes när de 200 hästar från Neumark af dåvarande Kommendören General Nieroth utkommenderade blefvo till Lautenburg i Hög-Polen under anförande af Generalmajoren och Öfversten Herr Baron Carl Gustaf Creutz, som då var major, hvarest man af polske Generalen Brandt blef öfverfallen med 7 000 man och efter ett långt och skarpt fäktande måste sig retirera, i hvilken aktion jag blef blesserad i armen och i retiraden hästen mig undanskjuten, därest jag miste tvänne drängar och fyra hästar med fulla munteringar.

Sedermera följt Hans Kungl. Maj:t, då Hans Maj:t allenast med Lifregementet gick till staden Elbing och den kringrände, som samma dag sig gaf, då regementet i staden inmarscherade och den besatte.

Äfven när Hans Maj:t staden Lemberg intog. Kommenderad med Fältmarskalken Högvälborne Grefve Wellingk, då han attackerade ryssarna vid Fraustadt, dem alla nedgjorde samt stycken och all dess ammunition och bagage eröfrade.

I lika måtto följt med, när Hans Maj:t strax efter Konung Stanislai kröning sig företog den starka marschen till Grodno, Konung August med de hos sig hafvande ryssar och sachsar oförmodligen öfver halsen kom och dem hals öfver hufvud i Grodno inkörde.

Sedan ock, då Hans Kungl. Maj:t utkommenderade af Lifregementet Generalmajoren och Öfversten Baron Creutz, mig, som var major, 12 rytt-

mästare. 12 löjtnanter, 24 korpraler samt 60 hästar, med dem Hans Kungl. Maj:t till Grodno gick genom natt och dag, därest en rysk generalmajor med 2 000 dragoner inne låg, då förvakten strax blef attackerad och nedgjord, bron, som går öfver Memel in till staden, besatt, hvarpå fienden om natten sig ur staden afdrog, bron på dess ända afhögg, därpå vi strax om morgonen öfver Memelströmmen på svaga isen hästarna med stor lifsfara öfverledde, vakterna utsatte och det öfriga manskapet i staden inlade samt bron igen reparerade, men om natten därefter blef af fienden öfverfallen, då vår utsatta vakt honom så länge afhöll, till dess partiet till häst kom och fienden igen afdref, hvilket ett svårt och farligt utseende hade.

Bevistat slaget vid Golovtjin, då Hans Kungl. Maj:t med Gardet, Drabanterna, Lifregementet och fyra kompanier af Lifdragonerna slog hela ryssarnas vänstra flygel och dem ur deras retranchement på flykten dref.

Var ock med, när Herr Baron och Generalmajor Creutz med Lifregementet, Lifdragonerna, Åbo läns kavalleri och Öfverste Wennerstedts regemente gjorde den berömliga retiraden vid Lochvitsa, då ryske Fältmarskalken Scheremetjev med 20 000 man oss öfverfalla tänkte, och var kommenderad med arriärgardet, som hela dagen med fienden chargerade.

Då äfven när bemälte Fältmarskalk Scheremetjev samma kår åter i Lochvitsa med ofvanbemälte 20 000 man tänkte öfverfalla, och Generalmajor Creutz i fiendens åsyn sig retirerade med dess hos sig hafvande fyra regementen öfver en liten ström, hvaröfver fienden ej våga tordes.

Vidare varit med hela belägringen vid Poltava och så sist i det olyckliga slaget vid Poltava, därest jag blef huggen i vänstra armen och krossad af ett muskötslag på högra axeln samt sedan vid Dnjepr fången och till Moskva förd, därest sedan fången suttit och mycket ondt utstått intill den 16 augusti 1713, då jag genom underbar och särdeles Guds skickelse af nådig försyn kom att slippa min svåra fångenskap och efter en mycket vidlyftig, svår och kostsam echapade den 8 maj 1714 till Stockholm ankom.»[8])

Hemkommen blef Danckwardt-Lilljeström 1714 åter major på Lifregementet, befordrades följande år $^{14}/_{4}$ till öfverstelöjtnant och deltog i denna befattning i tåget mot Norge 1718 samt 1719 i gränsbevakning och mindre strider i Roslagen mot de brännande ryssarna.

Efter fredsslutet placerades han 1722 $^{21}/_{5}$ såsom ryttmästare för Fellingsbro kompani. Enligt öfverenskommelse, som s. å. $^{11}/_{7}$ af Kungl. Maj:t konfirmerades, delade han dock med Öfverste Spens (n:r 678) majorslönen och ryttmästarlönen vid nyssnämnda kompani. År 1723 $^{19}/_{7}$ blef han åter öfverstelöjtnant vid regementet, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 381. **v. Meijerhelm, Evert Johan, (Meijer)** f. 1657 $^{30}/_{10}$

i Lifland, d. 1732 7/8, adlad 1689, var son till Ryttmästaren Johan Meijer, som under Carl X Gustafs krig inkom från Lifland, och gift 1684 med Anna Catharina Cletzer, d. 1705, dotter till Brukspatronen Henric Cletzer och Maria von der Reiff.

Meijer blef 1672 volontär vid Lifgardet och 1675 vid danska krigets början drabant. Såsom drabant bevistade han 1676 slaget vid Halmstad och blef kort före slaget vid Lund för sitt visade tappra förhål-hållande reformerad korpral vid Drabanterna. Efter slaget vid Lund, som han också bevistade, tog han på ett parti vid Vä till fånga en dansk korpral med sex hästar. I slaget vid Landskrona 1677 kommenderade han först, ehuru korpral vid Drabanterna, såsom kvartermästare, förde sedan en skvadron af Lifregementet, som hade mist sina officerare, med hvilken han lyckligt träffade med fienden, och sist en skvadron Västgöta ryttare. Efter slaget angrep han helt allena en kornett med två ryttare och en dräng af de danska furagerarna, dem han alla bragte fångna till lägret, hvarför han strax utnämndes till kvartermästare vid Drabanterna.[20])

År 1687 18/11 blef han kornett vid Lifregementet till häst och Östra Närkes kompani, befordrades 1690 till löjtnant vid Norra Upplands kompani och transporterades följande år till löjtnant på Fellingsbro kompani.[1])

År 1695 12/11 befordrades v. Meijerhelm till ryttmästare vid Drottning Hedvig Eleonoras Lifregemente, där han 1712 22/2 blef major. I denna egenskap deltog han i slaget vid Gadebusch s. å. 9/12. År 1718 3/7 blef han kommendant i Strömstad och erhöll 1719 30/9 afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[20])

N:r 382. **Stenbock, Jacob,** grefve, f. 1663 26/2 i Malmö, d. 1695 7/1 i Köping, var son till Fältmarskalken och Generalguvenören Grefve Gustaf Otto Stenbock och Grefvinnan Christina Catharina De la Gardie samt gift med Friherrinnan Sigrid Magdalena Banér, f. 1671, d. 1733, syster till Gustaf Carl Banér (n:r 298). Jacob Stenbock var äldre broder till den berömde generalguvernören i Skåne, segraren i slaget vid Hälsingborg 1710, Grefve Magnus Stenbock.

Stenbock blef 1682 3/1 drabant, 1683 28/8 fänrik vid Lifgardet, 1684 13/10 löjtnant därstädes, 1687 6/7 löjtnant vid Drabanterna och 1688 14/4 ryttmästare vid Lifregementet till häst och Östra Västmanlands kompani. Härifrån blef han 1692 åter löjtnant vid Drabanterna, hvilken befattning han innehade till sin död. [1, 11 och 44])

N:r 383. **Ramsvärd, Anders,** f. i slutet af 1660-talet, d. 1727 i Oliva kloster i Polen, var son till Hans Andersson Ramsvärd (n:r 368) och Catharina Elisabeth v. Schaar samt gift 1706 vid Medevi med Anna Margaretha Hylthén, f. 1670, dotter till Assessorn Lars Hylthén och Anna Hammarin.

Ramsvärd blef i mars 1685 musketerare vid Lifgardet, där han s. å.

i oktober avancerade till underofficer. År 1688 utnämndes han till kornett vid Lifregementet till häst och Östra Västmanlands kompani. I april 1690 utreste han på Kungl. Maj:ts permission och bevistade kampanjen i Flandern under holländska armén; 1691 erhöll han Kungl. Maj:ts vidare permission att få bevista samma kampanj, då han var med i aktionen vid Leuse samt åtskilliga partier och rencontrer. Efter hemkomsten transporterades han 1693 $^{6}/_{1}$ till kornett på Lifkompaniet och befordrades kort därefter till löjtnant på Södermanlands kompani, hvarifrån han 1697 transporterades till löjtnant på Lifkompaniet.[8])

Ifrån löjtnant på detta kompani blef han 1700 $^{3}/_{4}$ korpral vid Drabantkåren och s. ä. i slutet af november adjutant därstädes. Drabanterna följde han 1700—1705 i deras strider i Lifland och Polen.[39])

År 1706 $^{8}/_{11}$ blef han öfverste och chef för Västgöta ståndsdragoner[44]), var detta år hemma i Sverige, där han ingick giftermål, men utgick sedan åter i kriget, blef 1708 /$_{5}$ chef för svenska Adelsfanan och 1709 efter slaget vid Poltava fången och förd till Moskva, därifrån han hemkom först 1722 efter fredsslutet. Han blef då åter öfverste för Adelsfanan samt sedermera generallöjtnant. År 1727 $^{14}/_{8}$ erhöll han afsked, då han reste utrikes och troligen s. å. afled.[11 och 44])

N:r 384. **Fägersköld, Pehr,** friherre, d. ogift 1697 $^{18}/_{2}$, var son till Fromhold Fägersköld (n:r 256) och Catharina Lillje af Aspenäs samt broder till Gustaf Fägersköld (n:r 385).

Fägersköld antogs 1686 till ryttare vid Lifregementet till häst och blef 1688 kornett på Lifkompaniet, där han 1693 $^{13}/_{5}$ avancerade till löjtnant. Denna befattning innehade han till sin död.[1]) Enligt Öfverste Spens' (n:r 260) bref blef han natten till den $^{18}/_{2}$ 1697, då han låg i sitt pörte att vakta på räfvar, ihjälskjuten af sina egna drängar.

N:r 385. **Fägersköld, Gustaf,** friherre, herre till Gäddeholm i Irsta socken af Västmanland, d. 1702 $^{8}/_{7}$, yngre broder till den föregående, var gift med Christina Magdalena Fleming, en syster till Herman Adam Fleming (n:r 388).

Fägersköld blef 1688 $^{1}/_{12}$ från Kungl. Maj:ts page kvartermästare vid Lifregementet till häst. År 1690 avancerade han till kornett på Östra Närkes kompani och bevistade samma år kampanjen i Flandern. År 1691 transporterades han till kornett på Öfverstelöjtnantens kompani, där han 1693 befordrades till löjtnant.[8]) År 1700 $^{29}/_{9}$ befordrades han till ryttmästare för Vadsbo kompani, hvilket han sedan förde i det stora nordiska kriget, till dess han dagen före slaget vid Kliszow stupade.[1])

»Den 8 juli klockan 1 eftermiddagen kom ett sachsiskt parti kavalleri, hvilka attackerade våra förvakter vid lägret Obice, därest vi med hela armén kamperade, och en del af vårt kavalleri, hvilka voro ute på furagering, men fienden repousserad; Ryttmästare Fägersköld af Lifregementet, hvilken hade förvakten, slagen samt några ryttare. — — — —».[25])

N:r 386. **Adlerberg, Göran,** till Uttersberg i Västmanland, f. 1662 $^{6}/_{1}$, d. 1706 $^{26}/_{12}$ i Sachsen, adlad jämte sina syskon 1684 $^{4}/_{8}$, var son till Ärkebiskopen Olaus Swebilius och Elisabeth Gyllenadler samt gift 1697 med Maria Utterklo, f. 1674, d. 1731, dotter till Assessorn i bergskollegiet Johan Utterklou, adlad Utterklo, och Ingrid Boy.

Adlerberg antogs 1685 $^{3}/_{4}$ till ryttare vid ett regemente bayerska kyrassierer af dåvarande Generallöjtnanten Bielke. Vid detta regemente blef han s. å. $^{2}/_{11}$ korpral, 1686 $^{23}/_{2}$ kvartermästare, sistnämnda år $^{29}/_{5}$ vaktmästare och s. å. $^{16}/_{7}$ kornett. S. å. erhöll han transport till Östgöta kavalleri och 1691 $^{11}/_{1}$ till Lifregementet till häst och Majorens kompani. År 1693 $^{16}/_{8}$ befordrades han till löjtnant på sistnämnda kompani.[8])

År 1695 bevistade han med Kungl. Maj:ts permission kampanjen i Brabant och sedan Namurs belägring, hvarifrån han reste till Frankrike för att bevista följande års kampanjer, men blef af Kungl. Maj:t genom öfversten hemkallad.[8])

År 1700 $^{26}/_{6}$ blef han regementskvartermästare och s. å. $^{14}/_{9}$ ryttmästare för Östra Närkes kompani. Detta förde han i det stora nordiska kriget, där han deltog i flera strider, bland andra i slaget vid Kliszow. År 1705 $^{31}/_{12}$ befordrades han till major vid regementet. Detta befäl innehade han till sin ett år därefter inträffade död.[1])

N:r 387. **Uggla, Jacob,** till Saleby i Västergötland, Kjelleberg och Jätsberg i Småland, f. 1664, d. 1717, begrafven $^{8}/_{2}$, var son till Öfversten Johan Uggla och Christina Kafle samt gift 1690 med Märtha Lilliehöök af Gällared och Kolbäck, f. 1663, d. 1736, dotter till Landshöfdingen Bengt Lilliehöök af Gällared och Kolbäck och Anna Ekeblad.

Uggla blef 1684 musketerare vid Lifgardet, 1687 $^{30}/_{7}$ kornett vid Västgöta kavalleri och 1691 kornett på Lifregementet till häst och Östra Närkes kompani, hvarifrån han 1693 $^{13}/_{5}$ transporterades till kornett på Lifkompaniet. År 1694 $^{21}/_{1}$ blef han kaptenlöjtnant vid Öfverste Strömbergs Södra Skånska kavalleri, från hvilken befattning han 1701 $^{18}/_{3}$ erhöll afsked, emedan han genom ett fall med hästen ådragit sig en svår bråckskada. Efter afskedet kallas han för ryttmästare.[1 och 31])

N:r 388. **Fleming, Herman Adam,** till Roo i Västmanland, f. 1665, d. 1728 $^{23}/_{12}$, var son till Guvernören på Ösel Pehr Fleming och Märtha Posse samt gift 1721 med Friherrinnan Brita Kagg, f. 1693, d. 1769, dotter till Kaptenen Friherre Johan Kagg och Christina Kafle.

Fleming antogs 1683 till Kungl. Maj:ts drabant, hvarifrån han 1690 avancerade till kvartermästare vid Lifregementet till häst och Lifkompaniet. År 1691 befordrades han till kornett på Örebro kompani, från hvilken befattning han 1699 erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 389. **Rosenstråle, Svante,** till Barkesäter och Katrineholm i

Södermanland, f. 1664, d. 1702 5/2, var son till Majoren vid Adelsfanan Libert Rosenstråle och Friherrinnan Gunilla Gyllenstierna af Lundholm samt gift 1699 med Sigrid Märtha Rosenholm, f. 1680, d. 1749, dotter till Viceamiralen Pehr Rosenholm och Friherrinnan Catharina von der Linde.

Rosenstråle följde 1678 såsom volontär med svenska armén till Preussen under Fältmarskalken Horns kommando. År 1680 blef han ryttare vid Generalmajor Gyllenpistols Södra Skånska kavalleri, där han avancerade 1682 till korpral, 1684 till kvartermästare och 1685 till kornett.[8])

År 1693 6/1 erhöll han transport till Lifregementet till häst och Östra Västmanlands och kort därefter till Öfverstelöjtnantens kompani. År 1696 21/8 blef han löjtnant på Örebro och transporterades 1697 15/4 till löjtnant på Södermanlands kompani.[8]) Med detta utgick han i det stora nordiska kriget och befordrades 1701 4/6 till secondryttmästare på sistnämnda kompani. Utsänd med 40 ryttare på ett furageringsparti blef han 1702 5/2 vid Neustadt (Novomiasto) anfallen af Oginskys friskaror, hvarvid Rosenstråle själf jämte 33 ryttare och 39 hästar stupade.[1]) (se 3. delen sid. 172).

Georg Lybecker.

N:r 390. **Lybecker, Georg,** till Värsta i Viby socken af Närke, friherre 1707 13/4, d. 1718 4/6 på Värsta, var son till Generalmajoren af kavalleriet, Landshöfdingen i Göteborg Georg Henric Lybecker samt gift 1689 i Malmö med Susanna Christina Modée, f. 1670, d. 1738, dotter till Öfversten Reinhold Modeus, adlad Modée, och Maria Ulfvenklou.

Lybecker blef 1673 12/6 ryttare under det skånska regementet, där han 1675 15/5 avancerade till korpral. Vid krigets utbrott 1676 blef han kommenderad med 200 man till Malmö och bevistade sedan slaget vid Lund. År 1677 10/1 avancerade han till kvartermästare, var s. å. med i slaget vid Landskrona och befordrades dagen efter slaget till kornett. År 1678 13/2 befordrades han till kaptenlöjtnant och 1682 9/11 till ryttmästare, allt vid samma regemente.[8])

Från detsamma transporterades han 1693 27/8 till Lifregementet till häst såsom ryttmästare för Lifkompaniet, s. å. 30/12 till ryttmästare för Östra Närkes och 1700 14/9 till ryttmästare för Kungsörs kompani. Detta kompani förde han sedan i det stora nordiska kriget, deltog därvid i landstigningen på Själland och i flera strider i Lifland och Polen, bland andra slaget vid Kliszow 1702 9/7. Befordrad till major 1703 12/12 och 1704 9/1 till öfverstelöjtnant vid regementet förde han under åren 1704 och 1705 delar af regementet på flera viktiga tåg. Bland annat slog han i januari 1705 med 8- à 900 hästar 18 rytteri- och 4 dragonkompanier polacker under Czerminski vid Lowicz (se 3. delen sid. 192).[1])

År 1705 i december utnämndes Lybecker till generalmajor af kavalleriet[25]) och förordnades s. å. $^{31}/_{12}$ till landshöfding i Viborgs län. Då befälhafvaren öfver armén i Finland Generallöjtnanten Friherre Georg Johan Maidel 1707 erhöll afsked, blef Lybecker utsedd till hans efterträdare. Den uppgift, som då förelades honom, nämligen att försvara Finland mot ryssarnas angrepp, var svår, i det att försvarskrafterna i Finland voro ytterst svaga. Vid sitt tåg inåt Ryssland hade konungen befallt Lybecker att med 14000 man och understödd af flottan angripa Petersburg och återtaga Ingermanland. I augusti 1708 tågade han från Viborg mot Neva med syfte att »förmå något nyttigt till fiendens fördelande och den kostsamma subsistancens anskaffande ur de fientliga länderna». Han lyckades oaktadt ryssarnas motstånd öfvergå Neva men lät af det falska ryktet om en annalkande stor fientlig här skrämma sig till en brådstörtad flykt och återvände med betydlig förlust. År 1710 föll Viborg i ryssarnas händer, utan att han gjorde något försök att undsätta staden. S. å. utnämndes han till generallöjtnant, men regeringen i Stockholm, som var missnöjd med hans overksamhet, fråntog honom öfverbefälet, hvilket anförtroddes åt Grefve Carl Nieroth (n:r 325). Efter dennes död 1712 utsågs Lybecker för andra gången af konungen till ledare af kriget i Finland, men visade sig i ännu mindre grad än förra gången värdig denna plats. Det hade bort tillkomma honom att göra allt för att hindra de ryska trupperna att landstiga på Finlands södra kust, men han gaf intet understöd åt Öfverste Armfelt, som stod i det hotade Hälsingfors, och gjorde intet försök att fördrifva ryssarna därifrån, sedan denna stad i maj 1713 fallit i deras händer. Han samlade därefter hufvudstyrkan i Borgå, men då fienden beredde sig att landstiga äfven där, drog han sig tillbaka norrut utan att lossa ett skott och tågade sedermera under någon tid ändamålslöst fram och åter. Snart föll Finlands hela södra kust i ryssarnas händer. Lybecker kunde visserligen skylla på den instruktion konungen gifvit honom, ty denna förbjöd honom att inlåta sig i en hufvuddrabbning, men missnöjet öfver hans obeslutsamhet var allmänt, såväl i arméns leder som utom densamma. Lybecker återkallades under hösten 1713 och ställdes i Stockholm under åtal. Efter en långvarig process, hvarunder i främsta rummet Biskopen i Åbo Johan Gezelius d. y. vittnade emot honom, dömdes han 1717 af generalkrigsrätten förlustig lif, ära och gods. Han blef dock nyårsdagen 1718 benådad af konungen, hvarefter han drog sig tillbaka till sitt gods Värsta, som han förbjöds att lämna.[13 och 30]) Kort därefter afled han på Värsta.

N:r 391. **Danckwardt-Lilljeström, Fredrik,** f. 165(3), d. 1717 ogift i Moskva, var son till Generallöjtnanten m. m. Niclas Danckwardt, adlad Lilljeström, och Maria v. Pfuel samt yngre broder till Niclas (n:r 376) och Jacob (n:r 380) Dackwardt-Lilljeström.

Danckwardt-Lilljeström antogs 1683 till Kungl. Maj:ts drabant och blef 1686 korpral vid Lifregementet till häst och Fellingsbro kompani.

År 1691 bevistade han kampanjen i Brabant. År 1693 befordrades han till kornett på Östra Västmanlands och transporterades 1697 15/4 till Kungsörs kompani.[8]) År 1698 befordrades han till löjtnant på Roslags men transporterades s. å. tillbaka till Kungsörs kompani. Med detta utgick han i det stora nordiska kriget och befordrades därunder 1702 1/3 till regementskvartermästare, 1703 29/12 till secondryttmästare på Östra Västmanlands och 1704 9/1 till förste ryttmästare för sistnämnda kompani samt transporterades 1706 31/12 till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani. Detta förde han sedermera till och med slaget vid Poltava men råkade vid Perevolotjna i fångenskap, under hvilken han afled.[1])

N:r 392. **Wigelstjerna, Eric Mathias (Wigell),** f. 1654 12/5, d. 1707 i staden Wie i Sachsen, adlad 1704 10/9 med namnet Wigelstjerna, var son till Majoren vid Södermanlands regemente Mathias Wigell, som från Magdeburg inkom till Sverige, och Brita Sölfverarm samt gift 1. gången 1674 med Maria Jönsdotter Hallman, 2. gången 1681 med Elisabeth Bladh och 3. gången 1700 med Elisabeth Appelbom, d. 1727, dotter till Majoren Johan Appelbom och Brita Crusebjörn.

Wigell blef 1672 korpral vid Södermanlands regemente där han 1674 avancerade till sergeant. År 1675 antogs han till ryttare vid Lifregementet till häst och bevistade 1676 slagen vid Ystad, Halmstad och Lund. År 1677 avancerade han till korpral och var s. å. med i slaget vid Landskrona, där han blef illa blesserad och fick sin häst skjuten under sig. År 1679 avancerade han till kvartermästare och befordrades 1693 till kornett på Södermanlands kompani.[8]) År 1700 3/4 befordrades han till löjtnant på Östra Närkes kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget, transporterades 1701 4/6 till förste löjtnant på Södermanlands kompani, var 1701 i november till sommaren 1703 hemma i Sverige för att pådrifva rekryteringen och befordrades 1703 29/12 till secondryttmästare på Östra Närkes kompani. I denna befattning blef Wigelstierna 1705 före den 27/7 dömd från tjänsten af ej angifven anledning.[1])

N:r 393. **Duwall, Johan Diedric,** friherre, d. 1699 27/7, var son till Landshöfdingen Friherre Gustaf Duwall och Helena Yxkull samt gift 1685 med Lucretia Wernstedt, f. 1666, d. 1749, dotter till Öfversten Christoffer Wernstedt och Metta Ribbing.

Duwall antogs 1682 15/6 till korpral vid Lifregementet till häst och Majorens kompani, där han 1689 avancerade till kvartermästare. År 1693 13/5 befordrades han till kornett på Östra Närkes kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1 och 8])

N:r 394. **Frisk, Staffan,** antogs 1674 till ryttare vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1675 28/9 vid regementets uppbrott till Skåne antogs han till Gens d'Armes men återgick snart till Lifkompaniet och

deltog i slagen vid Ystad, Halmstad, Lund och Landskrona, »i hvilket sistnämnda slag han af en särdeles lycka fick salvera lifstandaret under detta regemente, som vid den slagne fanjunkaren på marken nedfallet låg, hvilket han sedan i åtskilliga träffningar förde». År 1680 $^{4}/_{11}$ avancerade han till korpral på samma kompani och 1693 $^{16}/_{8}$ till kornett på Majorens kompani.[8]) Befordrad 1700 $^{26}/_{6}$ till löjtnant på sistnämnda kompani följde han det till det stora nordiska kriget.[1])

År 1704 $^{10}/_{6}$ befordrades han till ryttmästare vid Jämtlands kavallerikompani.[1])

N:r 395. **v. Müllern (Müller), Johan,** f. omkring 1645, d. 1719 $^{17}/_{2}$ på Hamra i Västergötland och begrafven i Nykils kyrka några och 70 år gammal, var son till Assessorn vid domstolen i Wierland och Jerwen Henric Müller[16]) och gift med Christina Drake af Torp och Hamra, dotter till Johan Christersson Drake och Margaretha Klingspor.[50]) Ehuru fadern adlades Müller (dock ej introducerad), kallas sonen i regementets handlingar v. Müllern.

v. Müllern blef 1672 gemen musketerare under Kurfurstens af Mainz och vid Öfverste Krafft Kuno v. Löwens regemente till fot samt tjänade där under ett år i Erfurt på citadellet Pettersborg. År 1673 blef han gemen ryttare under de kejserliga vid Öfversten Grefve Metternichs kyrassierregemente, där han 1674 avancerade till kornett »och vid förefallande occasioner i Ungern låtit bruka sig». År 1675 »På Kungl Maj:ts nådiga avocation begifvit sig hemåt sjöledes åt Kurland, då han i vägen af tvänne danska kapere vid Bornholm attackerad blef, men medelst praktiker lyckligen undslapp». Vid hemkomsten 1676 blef han kaptenlöjtnant vid Öfversten Friherre Otto Wellingks regemente och kommenderades till Hälsingborgs garnisons förstärkning. År 1679 efter freden, då regementet reducerades, blef han ryttmästare vid Adelsfanan i Estland. Åren 1691 och 1692 var han på Kungl. Maj:ts nådigste befallning Hans Durchlaucht Hertig Adolf Johan följaktig i Ungern, »och vid det tillfället bevistade han tvänne kampanjer samt den namnkunniga belägringen och ändtliga eröfringen af stora Waradin och slottet». Vid hemkomsten 1693 blef han ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriet, hvarifrån han s. å. $^{30}/_{12}$ transporterades till Lifregementet till häst såsom ryttmästare för Lifkompaniet.[8]) I augusti 1696 transporterades han till ryttmästare för Fellingsbro kompani, hvilket han förde i det stora nordiska kriget till 1702 $^{10}/_{6}$, då han befordrades till öfverstelöjtnant vid Nylands och Tavastehus läns kavalleri.[1]) År 1700 i december var han utkommenderad med 100 ryttare af Lifregementet till Neuhausen, där han den 17 anfölls af ett starkt ryskt parti, som han efter tvänne timmars hård strid slog på flykten. v. Müllerns förluster voro 27 ryttare och 21 hästar, och af ryssarna hade ett par hundra stupat (se 3. delen sid. 162). v. Müllern kallas vid sin död för öfverste.[16])

N:r 396. **Posse** (af Säby), **Axel,** friherre, f. i juni 1660, d. 1698

enligt hans hufvudbaner i Lossa kyrka i Uppland, hvarest han ligger begrafven, var son till Landshöfdingen i Västmanland Friherre Mauritz Nilsson Posse af Säby och Magdalena Michaëlis de Cray.

Posse blef från drabant 1690 kornett vid Norra Skånska kavalleriet, transporterades 1694 $^{21}/_{1}$ till kornett vid Lifregementet till häst och på Lifkompaniet samt befordrades 1697 $^{15}/_{4}$ till löjtnant på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 397. **Cronström, Jacob,** f. 1661, d. 1736, adlad 1667 $^{24}/_{5}$ med namnet Cronström, var son till Öfverhofpredikanten, Kyrkoherden i Solna Abel Kock och Christina Lenæa, adlad Clo, samt gift 1718 med Anna Catharina Oldekop, d. 1745, dotter till Superintendenten på Ösel Justus Henric Oldekop och Christina Lithman.

Cronström antogs 1683 till Kungl. Maj:ts drabant och befordrades 1687 till kornett vid Adelsfanan, hvarifrån han 1694 $^{22}/_{5}$ transporterades till kornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst.[8]) År 1700 $^{29}/_{9}$ befordrades han till löjtnant på Roslags kompani och utgick med detta i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{4}/_{6}$ blef han secondryttmästare och 1702 $^{19}/_{7}$ förste ryttmästare för sistnämnda kompani. Cronström deltog i flera slag och fäktningar, bland andra slagen vid Kliszow och Poltava.[1]) Efter sistnämnda slag följde han Carl XII till Turkiet,[1]) hvarest han 1711 $^{11}/_{4}$ utnämndes till öfverstelöjtnant på Generalmajor Göran Gyllenstiernas tremänningsregemente till häst.[20]) År 1713 $^{30}/_{10}$ inlämnade Öfverste Anders Koskull (n:r 639) förslag på 8 kompanier Benders dragoner, däri Cronström upptages såsom öfverstelöjtnant. Under hemmarschen från Turkiet var han öfverstelöjtnant under Öfverste Christer D'Albedyhll.[36]) År 1716 $^{6}/_{12}$ erhöll Cronström afsked ur krigstjänsten.[50])

N:r 398. **Galle** (i Finland), **Johan,** f. 166(4), d. ogift 1709 $^{28}/_{6}$, var son till Generallöjtnanten af finska kavalleriet Johan Galle, som stupade 1676 i slaget vid Lund, och Margaretha Munck af Fulkila.[63])

Galle blef 1684 student,[18]) 1691 musketerare, 1692 förare och 1694 sergeant, allt vid Lifgardet. Sistnämnda år bevistade han kampanjen i Holland och utnämndes s. å. $^{30}/_{12}$ till kornett vid Lifregementet till häst och Norra Upplands kompani.[8]) År 1698 blef han löjtnant på Roslags kompani och 1700 $^{29}/_{9}$ drabant.[1]) År 1704 $^{11}/_{1}$ befordrades han till korpral vid Drabantkåren[39]) och 1707 $^{6}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid Norra Skånska kavalleriet[25]), i hvilken befattning han stupade i slaget vid Poltava.[18])

N:r 399. **Hägerflycht, Carl,** f. 1671 $^{28}/_{4}$, d. ogift 1702 $^{9}/_{7}$, var son till Öfverinspektören öfver tullarna Nils Arvidsson Weinheim, adlad Hägerflycht, och Helena Duberg.

Hägerflycht blef 1694 kornett vid Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, från hvilken befattning han 1697 $^{15}/_{4}$ afgick.[1]) År 1700 var han förste löjtnant vid Lifdragonregementet, i hvilken befattning han stupade i slaget vid Kliszow.[25])

N:r 400. **Funck, Thomas,** f. 1672 $^{25}/_{2}$, d. ogift 1713 $^{15}/_{11}$ i Konstantinopel, var son till Brukspatronen Johan Funck och Elisabeth Hansdotter.

Funck blef 1694 kornett vid Roslags kompani af Lifregementet till häst.[1]) Härifrån befordrades han 1696 till ryttmästare vid Karelska kavalleriet, 1699 $^{23}/_{12}$ till kapten vid Lifdragonregementet, 1703 till major vid Dückers dragoner och 1704 till öfverstelöjtnant vid sistnämnda regemente.[36])

Under denna tid hade han deltagit i det stora nordiska kriget och bland annat i slagen vid Kliszow och Poltava. Efter sistnämnda slag följde han Carl XII till Bender, där han utnämndes 1710 till öfverste för Södermanlands regemente. Från Bender sändes Funck till Konstantinopel för att åt konungen uppnegociera 400,000 riksdaler, hvilket så lyckades, att han 1711 blef nämnd såsom konungens envoyé hos sultanen. Såsom sådan fick han utstå många äfventyrligheter, dels för konungens ständiga penningbehof och dels för hans af regeringen i Konstantinopel yrkade afresa från landet.[11])

N:r 401. **Lind af Hageby, Bengt,** till Mulltorp i Säters socken af Västergötland, f. 1672 $^{12}/_{1}$, d. 1704 $^{17}/_{9}$ i Polen, var son till Öfverstelöjtnanten vid Västgöta kavalleri Bengt Lind af Hageby och Margaretha Lenck samt gift 1695 med Henrica Cletzer, f. 1676, d. 1727, dotter till Brukspatronen Henric Cletzer och Maria von der Reiff.

Lind af Hageby antogs 1686 till musketerare vid Lifgardet, avancerade 1688 till förare därstädes och 1694 till kornett vid Adelsfanan samt transporterades 1696 till kornett vid Lifregementet till häst och Fellingsbro kompani.[8]) På detta kompani befordrades han 1700 $^{29}/_{9}$ till löjtnant och 1701 $^{4}/_{6}$ till secondryttmästare samt följde kompaniet till det stora nordiska kriget. År 1702 $^{19}/_{7}$ blef han förste ryttmästare för Vadsbo kompani, hvilket han sedan förde till sin död.[1])

N:r 402. **Bonde, Claes,** till Stensholm och Björnarboda, »den polske» kallad, f. 1664 $^{22}/_{4}$ på Öredal, d. ogift 1705 $^{20}/_{7}$ i Polen, var son till Assessorn i Göta hofrätt Thord Bonde och Märtha Ekeblad samt yngre broder till Carl Gustaf Bonde (n:r 427).

Bonde bevistade 1681 såsom volontär åtskilliga partier i Ungern och bataljen vid Harvan, antogs 1688 till reformerad löjtnant vid Öfverste Peter Makeléers regemente i Stralsund och avancerade s. å. till kapten under Öfverste Erssons regemente, som blef kommenderadt till Holland. År 1690 var han med i slaget vid Fleurus, där han blef illa blesserad och fången. Vid hemkomsten 1695 blef han förordnad till ryttmästare vid Västgöta kavalleri och bevistade s. å. på Kungl. Maj:ts permission Namurs belägring.

Vid hemkomsten härifrån blef han 1696 ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst och transporterades s. å. $^{21}/_{8}$ till ryttmästare för

Kungsörs och 1697 $^{8}/_{10}$ till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani.[8]) Med detta kompani utgick han i det stora nordiska kriget och förde kompaniet i flera strider, bland andra i slaget vid Kliszow 1702 $^{9}/_{7}$. År 1704 $^{9}/_{1}$ befordrades han till öfverstelöjtnant vid Östgöta kavalleri.[1])

År 1705 »den 20 juli blef Öfverstelöjtnanten af Östgöta kavalleri Claes Bonde, hvilken var detacherad från Generallöjtnant Nieroth från Warschau, som var tre mil till Casum, med 180 hästar vid Wieselström att förhindra sachsarna marschera öfver strömmen, då bemälte öfverstelöjtnant af sachsarna blef attackerad, öfverstelöjtnanten själf slagen samt en stor del af de gemena fångna och slagna, Ryttmästaren af Kruses regemente Jacob Elberg fången; de öfriga kommo dagen därefter bittida med Ryttmästare Carl Gustaf Wrangel och Ryttmästare Witling och Löjtnant Lars Gröning tillbaka till Generallöjtnant Nieroths kampement vid Warschau med några gemena».[25])

N:r 403. **Hjerta, Claes,** f. 1675 $^{15}/_{11}$, d. ogift 1708 $^{4}/_{7}$, var son till Generalmajoren Lars Hjerta och Magdalena Uggla.

Hjerta antogs 1694 till volontär vid Lifgardet. År 1695 »På Hans Kungl. Maj:ts nådigste permission utrest och bevistat Namurs belägring, som ock s. å. under holländska armén hela kampanjen, resandes så öfver till Paris och sig under den franska armén begaf, hvarest han åtskilliga krigsaktioner bevistade». I augusti 1696 blef han, medan han ännu var utomlands, förordnad till kornett vid Lifregementet till häst och Öfverstelöjtnantens kompani.[8])

År 1700 $^{3}/_{4}$ blef Hjerta drabant och befordrades 1702 $^{24}/_{8}$ till korpral och 1706 till adjutant vid Drabantkåren. År 1707 blef han generaladjutant, i hvilken befattning han stupade i slaget vid Golovtjin (Holowczyn).[39])

N:r 404. **v. Preutz, Fredric,** till Säby, f. omkr. 1670, d. 1700 $^{20}/_{11}$*, var son till Kommerserådet Niclas v. Preutz och Catharina Sviring samt gift 1700 med Friherrinnan Christina Ebba Leijonhufvud, f. 1675, d. 1727, dotter till Landshöfdingen Friherre Axel Gabriel Leijonhufvud och Friherrinnan Elsa Ebba Bjelkenstjerna.

Student i Åbo 1685 blef v. Preutz vid hemkomsten från sina utländska resor 1694 ryttare vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1695 $^{10}/_{4}$ avancerade han till korpral på Östra Västmanlands kompani och transporterades 1696 $^{17}/_{2}$ tillbaka till Lifkompaniet såsom korpral. År 1697 $^{5}/_{4}$ befordrades han till kornett på sistnämnda kompani[8]), 1700 $^{5}/_{3}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani och transporterades s. å. $^{3}/_{4}$ tillbaka till Lifkompaniet såsom löjtnant. S. å. den $^{29}/_{9}$ blef han drabant[1]) och utgick med Drabantkåren i det stora nordiska kriget.

* Detta enligt Kaggs dagbok; enligt riddarhusgenealogierna dog han 1701 $^{9}/_{2}$ af sina i Ingermanland undfångna blessyrer.

v. Preutz utgaf 1688 under sin studietid i Åbo en latinsk disputation samt var i öfrigt en lärd man.[11])

N:r 405. **Ehrenpreus, Niclas,** f. 1672 $^{28}/_{5}$ i Stockholm, d. ogift 1706 omkring $^{1}/_{9}$, var son till Öfverinspektoren vid harneskmakeriet i Arboga Hans Preuss, adlad Ehrenpreus, och Sara Simons.

Ehrenpreus antogs 1695 i juli till Kungl. Maj:ts drabant. År 1696 blef han korpral vid Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst och avancerade 1697 $^{15}/_{4}$ till kornett på Roslags kompani.[8])

År 1700 i mars befordrades han till löjtnant vid Lifdragonregementet och 1704 $^{23}/_{4}$ till kapten därstädes. I denna befattning deltog han 1706 $^{28}/_{8}$ i en mindre strid vid Bautzen i Sachsen, där han så svårt sårades, att han några dagar därefter afled.[25 och 36])

N:r 406. **Gyldenklou, Anders Gideon,** till Skånelaholm, Husby och Ekeby i Uppland, f. 1675 $^{23}/_{2}$, d. 1735 $^{9}/_{1}$, var son till Gideon Gyldenklou (n:r 265) och Maria Euphrosyna Cronberg samt gift med Friherrinnan Christina Magdalena Lagercrona, som 1748 skänkte predikstolen till Stafby kyrka i Uppland, dotter till Generalmajoren Friherre Anders Lagercrona och Margaretha Gyllenadler.

Gyldenklou blef 1694 volontär vid Lifgardet, 1695 $^{30}/_{7}$ drabant och 1697 $^{15}/_{4}$ kornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst.[8])

År 1700 $^{23}/_{8}$ blef han löjtnant vid Lifdragonregementet och s. å. regementskvartermästare därstädes och utgick i det stora nordiska kriget. I slaget vid Narva s. å. $^{10}/_{11}$ blef han illa blesserad. Vid öfvergången af Düna 1701 $^{9}/_{7}$ förde han Lifkompaniet af sistnämnda regemente, blef 1702 kapten därstädes och 1704 förste kapten för Kronobergs kompani, allt af Lifdragonregementet. Under denna tid deltog han i slagen vid Punitz, Fraustadt och Golovtijn (Holowczyn).[36]) År 1708 $^{14}/_{9}$ blef han generaladjutant[25]) och deltog i denna egenskap i slaget vid Poltava. Efter detta slag följde han Carl XII till Turkiet. Från Bender kommenderades han att med 800 kosacker förena sig med Generallöjtnant Gyllenkrok, men måste, då denne senare kapitulerade, 1709 $^{24}/_{9}$ vid Czernovitz gifva sig fången till ryssarna.[25])

Från fångenskapen hemkom Gyldenklou i maj 1722 efter fredsslutet och blef s. å. $^{14}/_{11}$ öfverste med öfverstelöjtnants indelning på Dalregementet och s. å. $^{12}/_{12}$ generaladjutant hos Konung Fredric I. År 1733 $^{22}/_{2}$ erhöll han afsked med generalmajors grad.[36])

N:r 407. **Halfast, Anders,** d. 1702 $^{9}/_{7}$, antogs 1680 till ryttare vid Majorens kompani af Lifregementet till häst, avancerade 1682 till korpral vid Ryttmästare Johan Halfasts, adlad Ridderschantz, kompani af Södra Skånska kavalleriregementet. År 1685 erhöll han transport till Östra Västmanlands

kompani af Lifregementet till häst såsom korpral och transporterades 1693 7/6 till Kungl. Maj:ts Drabanter. År 1697 27/6 befordrades han till löjtnant på Roslags kompani af Lifregementet till häst[8]) och transporterades 1698 till löjtnant på Östra Västmanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1700 29/9 afsked.[1]) Sedermera blef han löjtnant vid Norra Skånska kavalleriregementet och stupade i slaget vid Kliszow.[50])

N:r 408. **Sack, Carl Philip,** till Hackstad samt Penningby i Uppland, f. 1660 11/4, d. 1708 i Ukraina, var son till Landshöfdingen i Kalmar län Carl Philip Sack och Christina Posse samt gift 1696 i Stockholm med Grefvinnan Christina Beata Lillje, f. 1677, d. 1727, dotter till Landshöfdingen i Stockholms och Uppsala län Grefve Axel Lillje och Grefvinnan Maria Elisabeth Stenbock.

Sack bevistade 1683 belägringen af Luxemburg och 1687 Philipsburgs eröfring i Elsass; 1691 var han med i kampanjen vid Mons och blef vid hemkomsten 1693 ryttmästare vid Pommerska kavalleriet.[8])

Carl Philip Sack.

År 1697 8/10 erhöll Sack transport till Lifregementet till häst såsom ryttmästare för Lifkompaniet.[8]) Med detta utgick han i det stora nordiska kriget och förde kompaniet i åtskilliga strider. I fäktningen vid Tryszki 1701 4/12 (se 3. delen, sid. 171) blef Sack efter ett tappert fäktande sårad och fördes till Kurland, där han snart blef återställd. I slaget vid Kliszow 1702 9/7 råkade hans häst, på hvilken betselstången gått sönder, i durk med honom midt in bland sachsarna, där han togs till fånga men efter tvänne dagar frigafs (se 3. delen, sid. 178). År 1703 var han med i den skarpa fäktningen vid Lautenburg.[1])

År 1705 14/8 befordrades Sack till öfverstelöjtnant vid Upplands tremänningskavalleriregemente och deltog med detta regemente s. a. 21/7 i träffningen vid Warschau. Han följde sedan regementet till Ukraina men afled där i slutet af år 1708 och begrofs i staden Kossoumni 1709 5/2.[36])

N:r 409. **Posse** (af Säby), **Johan Peter,** friherre, f. i slutet af 1670-talet, d. 1703 29/7, var son till Landshöfdingen Friherre Mauritz Nilsson Posse af Säby och Friherrinnan Maria Gyllenstierna af Lundholm, broder till Mauritz (n:r 547) och halfbroder till Axel (n:r 396) Posse samt gift med Grefvinnan Anna Sofia Spens, f. 1686, d. 1761, dotter till Jacob Spens (n:r 260) och Friherrinnan Beata Bonde.

Posse blef 1698 från underofficer vid Lifgardet kornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. År 1700 29/9 befordrades han till

löjtnant på Östra Västmanlands kompani och utgick med detta kompani i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{4}/_{6}$ utnämndes han till secondryttmästare på Kungsörs kompani, i hvilken befattning han stupade i den blodiga striden vid Lautenburg.[1]) Enligt riddarhusgenealogierna blef Posse vid detta tillfälle blesserad och fången, och då han bjöd polackerna 2000 riksdaler, för att de skulle föra honom till sachsiske Generalen Brandt, råkade de vid fördelningen af denna summa i slagsmål, hvarför en polack för att sluta trätan, tvärt emot allt redligt krigsbruk, ihjälsköt Posse.[11])

N:r 410. **Skragge, Thure,** f. 1659, d. 1715, var son till en Simon Skragge, som stupade i krigen under Carl X Gustafs tid, samt kusin till Olof Olofsson Skragge, adlad Lagerborg (n:r 480).

Skragge blef 1674 ryttare vid Lifregementet till häst, avancerade 1680 till korpral, 1690 till kvartermästare och 1698 till kornett på Norra Upplands kompani[8]) och var alltså nära 40 år, då han befordrades till officer. År 1700 $^{23}/_{3}$ transporterades han till Roslags kompani och befordrades s. ä. $^{29}/_{9}$ till löjtnant på Lifkompaniet. Med detta utgick han i det stora nordiska kriget och befordrades 1702 $^{19}/_{7}$ till secondryttmästare och 1705 $^{14}/_{3}$ till förste ryttmästare, allt på Lifkompaniet. År 1706 $^{8}/_{2}$ transporterades han till förste ryttmästare för Södermanlands kompani och erhöll 1708 $^{7}/_{2}$ i Grodno afsked från denna befattning.[1])

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava åter skulle nyuppsättas, återinträdde Skragge i tjänst och blef 1709 $^{18}/_{10}$ ryttmästare för det nya Södermanlands kompani, hvilket han förde i slaget vid Hälsingborg 1710 $^{28}/_{2}$. År 1711 $^{6}/_{6}$ erhöll han åter afsked.[1]) Efter afskedstagandet blef han befälhafvare för bönderna i Roslagen och smederna i Bergslagen.[36])

N:r 411. **Schröder, Mikael,** (äfven kallad Skrader eller Schrader), blef från drabant 1699 $^{20}/_{10}$ kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst, men blef 1700 $^{29}/_{3}$ åter drabant. I denna befattning stupade han i slaget vid Narva 1700 $^{20}/_{11}$. Hans gage utbetalades till den efterlefvande modern. [1 och 39])

N:r 412. **Holst, Wilhelm Carlsson,** hade länge tjänat såsom gemen och blef 1682 korpral och 1693 kvartermästare vid Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1699 $^{24}/_{10}$ befordrades han till kornett på Örebro kompani, men erhöll redan 1700 $^{3}/_{4}$ afsked på grund af hög ålder.[1])

N:r 413. **Segerhielm, Eric,** adlad 1705 $^{14}/_{11}$ och hette förut Segerbrandt, d. 1708 $^{4}/_{10}$, var gift med Anna Margaretha Wetzler, f. 1684, d. 1754, dotter till Peter Wetzler (n:r 352) och Dorothea Clerck.[16])

Segerbrandt blef 1676 volontär vid Hälsinge regemente och deltog

med detta i Carl XI:s skånska krig. Efter kriget gick han 1679 i utrikes tjänst och blef efter hemkomsten vid Lifregementet till häst volontär, korpral och kvartermästare. Från kvartermästare vid Lifkompaniet befordrades han 1700 $^{23}/_{3}$ till kornett på Norra Upplands kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{4}/_{6}$ blef han förste löjtnant på sistnämnda kompani och deltog såsom löjtnant i slaget vid Kliszow 1702 $^{9}/_{7}$, där han blef illa sårad, och i den blodiga fäktningen vid Lautenburg 1703 $^{29}/_{7}$, där han blef sårad och fången men för sin visade tapperhet utan rançon frigifven. År 1703 $^{4}/_{10}$ befordrades han till secondryttmästare på Kungsörs, s. å. $^{29}/_{12}$ till förste ryttmästare för Majorens och transporterades 1705 $^{27}/_{7}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani. I spetsen för detta stupade han 1708 $^{4}/_{7}$ i slaget vid Golovtjin (Holowczyn). [1 och 16])

N:r 414. **Lilljenstam, Paul (Paulin),** adlad 1711 $^{30}/_{8}$ med namnet Lilljenstam, d. ogift 1731 $^{24}/_{8}$ i Kalmar, var son till Provincialinspektoren i Göteborg Pål Paulin.

Paulin blef 1684 volontär vid Lifgardet, s. å. underofficer därstädes och sedermera drabant.[11]) År 1691 $^{2}/_{6}$ blef han korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, 1700 $^{23}/_{3}$ kornett på samma kompani och utgick med detta i det stora nordiska kriget. Befordrad 1701 $^{4}/_{6}$ till förste löjtnant på Östra Västmanlands kompani, deltog han 1702 i slaget vid Kliszow. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondryttmästare på Roslags och 1706 $^{8}/_{2}$ till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens samt transporterades s. å. $^{31}/_{12}$ till förste ryttmästare för Lifkompaniet. I denna befattning deltog han 1708 i slaget vid Golovtjin (Holowczyn), där han svårt sårades i ena benet, »benpipan afskjuten», skref Creutz (se 3. delen, sid. 214). Efter att slutligen hafva deltagit i slaget vid Poltava följde Paulin konungen till Turkiet, hvarifrån han hemkom 1714.[1]) Han utnämndes då till öfverstelöjtnant och s. å. $^{5}/_{7}$ till kommendant i Kalmar, från hvilken befattning han 1719 erhöll afsked.[36])

N:r 415 **Reuterstjerna, Christoffer (Ragge),** f. före 1680, d. 1708 $^{4}/_{10}$, adlad 1705 $^{21}/_{1}$ med namnet Reuterstjerna jämte tre af sina bröder, d. 1708 $^{4}/_{10}$, var son till Majoren Eric Arfvidsson Ragge och Gunilla Jerner samt broder till Carl Ragge Reuterstjerna (n:r 466) och Arvid Ragge (n:r 473).

Ragge blef 1686 beridare vid Strömsholms stall, 1688 drabant samt 1695 korpral och 1698 kvartermästare vid Lifregementet till häst.[11]) Från kvartermästare vid Kungsörs kompani blef han 1700 $^{23}/_{3}$ kornett på Östra Västmanlands kompani och utgick med detta i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till förste löjtnant på Roslags, transporterades 1702 $^{1}/_{3}$ till förste löjtnant på Kungsörs, befordrades 1703 $^{29}/_{12}$ till secondryttmästare på sistnämnda och 1706 $^{8}/_{2}$ till förste ryttmästare för Lifkompaniet samt

transporterades s. å. $^{31}/_{12}$ till förste ryttmästare för Kungsörs kompani. I denna befattning afled han under marschen till Ukraina till följd af erhållna blessyrer.[1])

Reuterstjernas moder skref följande bref:

»Stormäktigste Allernådigste Konung.

Inför Eders Kungl. Maj:ts höga Nådetron nedfaller jag fattiga framlidne Majoren Eric Arfvidsson Ragges änka med allerunderdånigste bön, det täcktes Eders Kungl. Maj:t allernådigst sig föredraga låta, huru som bemälte min man för 23 år sedan är med döden afliden, efterlämnandes mig i sorg och fattigdom med åtta söner förutom döttrar; icke dess mindre har jag användt all min flit mina söner till Eders Kungl. Maj:ts tjänst att upptukta, och därtill allt hvad jag kunnat ärfva och förvärfva användt, hafvandes ock genom Guds nåd och välsignelse den lyckan och fägnan fuller haft, att alla åtta mina söner äro blifna brukade i Eders Kungl. Majt:s krigstjänst, nämligen Claes Ragge för kapten af Västmanlands infanteriregemente, Christoffer Ragge ryttmästare under Lifregementet, Arvid Ragge kornett under Lifregementet, Eric Ragge kapten under Västmanlands infanteriregemente, Harald Ragge Eders Kungl. Maj:ts drabant, Carl Ragge ryttmästare under Lifregementet, Elias och Alexander Ragge korpraler under Lifregementet, men jag måste beklagligen den sorgen känna, att i Eders Kungl. Maj:ts krigstjänst äro Kaptenen Claes Ragge och Ryttmästare Christoffer Ragge eller Reuterstjerna under marschen till Ukraina efter svåra undfångna blessyrer blifna döda, Drabanten Harald Ragge eller Reuterstjerna i Bender död, Elias Ragge vid Poltava slagen, Carl och Eric Ragge eller Reuterstjerna samt Alexander Ragge alla fångna i Ryssland och igen den åttonde och endaste af svåra blessyrer vanför och afsigkommen, att han icke kan sig föda och försörja, så att på sådant sätt, Gud bättre, har jag mist mina söner, af dem jag har tänkt äga icke allenast ålderdoms tröst, utan ock likmätigt naturens och Eders Kungl. Maj:ts lag hafva genom dem hjälp och understöd till mitt lifsuppehåll i mitt utblottade svåra änkestånd; vetandes mig nu ej annan råd än med tårar i djupaste underdånighet inför Eders Kungl. Maj:ts fötter nedfalla och allerunderdånigst suppliera, det täckes Eders Kungl. Maj:t af dess öfver hela världen högstbeprisliga Kungl. nåd och mildhet förunna mig nådår efter berörda tvänne mina söner, som ogifta äro blifna döda, nämligen Ryttmästare Christoffer Ragge Reuterstjerna samt Drabanten Harald Ragge Reuterstjerna; och skulle Eders Kungl. Maj:ts reglemente angående nådår icke uti gemen nådår för en moder efter dess son tillåta, så i underdånigaste förtröstan på Eders Kungl. Maj:ts höga Kungl. nåd och mildhet beder jag allerunderdånigst det täckes Eders Kungl. Maj:t allernådigst behjärta mitt såsom en sörjande änka fattiga och alldeles utblottade tillstånd, som till en del däraf är föranledt, att jag det lilla jag ägt uppå mina söner att göra dem skicklige till Eders Kungl. Maj:ts underdånigste tjänst har påkostat, varandes nu med mig en särdeles händelse, som näp-

peligen tillförne sig tilldragit, att jag haft åtta söner, som så godt som alla i Eders Kungl. Maj:ts krigstjänst sitt lif och sin timliga välfärd allerunderdånigst hafver uppoffrat, hafvandes ock Eders Kungl. Maj:t allernådigst förordnat, att de besparingsmedel, som till nådär äro förordnade, skola därtill orörda förblifva, så att allra oförgripligst synes genom det lilla i nådår efter bemälte mina söner jag kunde till lifsuppehälle nu på min ålderdom benådas med, hvarken kunde Eders Kungl. Maj:ts stat gravera, ej heller någon annan, som nådår efter Eders Kungl. Maj:ts reglemente finge åtnjuta, därmedelst gravera. Gud den allra högste, som är alla bedröfvade änkors försvar, han beveke Eders Kungl. Maj:t till nåd härutinnan mot mig fattiga och ålderstigna änka och välsigne Eders Kungl. Maj:ts mäktiga vapen samt bekröne Eders Kungl. Maj:t med all hög Kungl. lycksalighet och välgång, hvarom jag både natt och dag innerligen i mina böner suckar och beder, som allerunderdånigst afvaktar allernådigste bönhörelse och med underdånigste devotion intill min död förblifver

Stormäktigste allernådigste Konung
Eders Kungl. Maj:ts
Alllerunderdånigste och tropliktigste tjänarinna.
Gunilla Jerner.
en högst bedröfvad änka.»[36])

N:r 416. **Grissbach, Gabriel,** f. 1668 $^{10}/_{2}$, d. ogift 1706 $^{20}/_{7}$, var son till Majoren vid Änkedrottningens Lifregemente till häst Otto Grissbach och Sofia Sabel.

Grissbach blef 1693 $^{13}/_{5}$ från ryttare korpral på Majorens kompani af Lifregementet till häst, 1698 $^{21}/_{12}$ kvartermästare och 1700 $^{3}/_{4}$ kornett på Öfverstelöjtnantens kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. Under kriget befordrades han 1700 $^{29}/_{9}$ till löjtnant, 1703 $^{29}/_{12}$ till secondryttmästare och 1704 $^{9}/_{1}$ till förste ryttmästare, allt på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1706 $^{8}/_{2}$ transporterades han till förste ryttmästare för Östra Närkes kompani. I denna befattning råkade han vid Poltava i fångenskap så svårt sårad, att han kort därefter afled.[1])

N:r 417. **Lenck, Adolf Gustaf,** f. 1667 $^{8}/_{9}$, d. 1709 $^{28}/_{6}$, var son till Majoren vid Östgöta kavalleri Gustaf Lenck och Maria Elisabeth Gyllencreutz.

Lenck blef 1690 drabant samt därifrån 1694 kvartermästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och 1700 $^{3}/_{4}$ kornett på Södermanlands kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till förste löjtnant på Örebro kompani, 1702 $^{19}/_{7}$ till secondryttmästare därstädes och 1705 $^{27}/_{7}$ till förste ryttmästare för Norra Upplands kompani. I denna befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 418. **Bratt, Bertil,** d. 1706 $^{11}/_{4}$, blef 1698 $^{24}/_{9}$ från Kungl. Maj:ts drabant korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och 1700 $^{3}/_{4}$ kornett på Örebro kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till secondlöjtnant och s. å. $^{19}/_{7}$ till förste löjtnant, allt på sistnämnda kompani samt transporterades 1705 $^{27}/_{7}$ till förste löjtnant på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 419. **Beckman, Bengt,** d. 1700 i december, blef 1687 kvartermästare på Östra Närkes kompani och befordrades 1700 $^{3}/_{4}$ till kornett på samma kompani. Med detta utgick han i det stora nordiska kriget men afled s. å. i december i Estland.[1])

N:r 420. **Rehdin, Lars,** f. 1657, blef 1680 eller 1681 från ryttare korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, 1691 $^{2}/_{6}$ kvartermästare därstädes och 1700 $^{26}/_{6}$ kornett på Majorens kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. Under kriget befordrades han 1703 $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade under återstående delen af kriget. Rehdins meritförteckning upptager slagen vid Kliszow, Golovtjin (Holowczyn) och Poltava. I sistnämnda slag blef han sårad och vid Perevolotjna fången. Från fångenskapen hemkom han 1722 efter freden och erhöll då afsked med ryttmästares karaktär och dubbel pension.[1])

N:r 421. **Spens, Carl Gustaf,** till Höja och Engelholms fideikommisser samt Ökna och Skiringe, grefve, f. 1682 $^{24}/_{6}$, d. 1751 $^{16}/_{1}$, var son till Jacob Spens (n:r 260) och Friherrinnan Beata Bonde, yngre broder till Axel Spens (n:r 678) samt gift 1. gången 1710 med Grefvinnan Beata Oxenstierna af Croneborg, f. 1687 i Stockholm, d. därstädes 1735, dotter till Assessorn och Guvernören Grefve Gabriel Oxenstierna af Croneborg och Friherrinnan Elsa Barbro Sparre af Kroneberg, samt 2. gången 1736 med Beata Jaquetta Ribbing, f. 1692, d. 1760 i Stockholm, dotter till Lagmannen och Vice Landshöfdingen Sven Ribbing och Sigrid Brita Fleming.

Efter studier i Uppsala, Leyden och Utrecht samt utrikes resor blef Spens volontär och i april 1700 adjutant vid Lifregementet till häst. År 1700 $^{29}/_{9}$ befordrades han till kornett på Kungsörs kompani, utgick med detta i det stora nordiska kriget och bevistade s. å. landstigningen vid Humlebäck på Själland och 1701 $^{13}/_{2}$ striden vid Petjory. Befordrad 1701 $^{4}/_{6}$ till förste löjtnant på Östra Närkes kompani, deltog han detta år $^{9}/_{7}$ i öfvergången af Düna och slaget vid Riga och 1702 $^{9}/_{7}$ i slaget vid Kliszow. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondryttmästare på Majorens och transporterades 1704 $^{9}/_{1}$ i samma befattning på Öfverstelöjtnantens kompani. I slutet af 1707 erhöll han afsked för svag hälsa.[1])

Efter hemkomsten till Sverige öfvergick Spens till jägeristaten. År 1718 var han vid denna stat och blef 1719 $^{29}/_{5}$ hofmarskalk. Åren 1721—1733 var han hofjägmästare och öfverjägmästare på Öland. Han kallas äfven sedermera för hofjägmästare och blef slutligen RSO.[40])

N:r 422. **Treffenberg, Hans,** d. ogift 1702 $^{9}/_{7}$, var son till Nils Curry, adlad Treffenberg (n:r 342), och Brita Drake.

Treffenberg blef 1697 i april från Lifgardet korpral på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. År 1699 $^{26}/_{6}$ transporterades han till korpral på Vadsbo kompani, på hvilket han 1700 $^{29}/_{9}$ befordrades till kornett. Med detta kompani utgick han i det stora nordiska kriget, befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till förste löjtnant på samma kompani och stupade i slaget vid Kliszow.[1])

N:r 423. **Smetau, Georg,** f. 1658, döpt $^{29}/_{8}$ i Tyska församlingen i Stockholm, d. 1708 $^{4}/_{7}$, var son till Kommendanten på Dalarö skans Georg Smetau.[10 och 53])

Smetau blef 1692 från Kungl. Maj:ts drabant korpral på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst, 1696 $^{27}/_{2}$ kvartermästare och 1700 $^{29}/_{9}$ kornett, allt på samma kompani. Med detta utgick han i det stora nordiska kriget och befordrades 1702 $^{19}/_{7}$ till förste löjtnant därstädes och 1706 $^{8}/_{2}$ till regementskvartermästare. I denna befattning stupade han i slaget vid Golovtjin (Holowczyn).[1])

N:r 424. **Hero, Henric,** d. 1704 $^{30}/_{9}$, var gift 1. gången 1688 med Catharina Walenberg och 2. gången med Magdalena Amnelia.[46])

Hero blef 1688 från Kungl. Maj:ts drabant korpral på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, 1700 $^{23}/_{3}$ kvartermästare därstädes och s. å. $^{29}/_{9}$ kornett på Öfverstelöjtnantens kompani. Med detta utgick han i det stora nordiska kriget. Från november 1701 till sommaren 1703 var han hemma i Sverige för att pådrifva rekryteringen och befordrades 1703 $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant på sistnämnda kompani. I denna befattning afled han i Polen.[1])

N:r 425. **Skragge, Johan,** d. 1702 $^{16}/_{12}$, blef 1684 $^{26}/_{7}$ från gemen på Roslags kompani af Lifregementet till häst korpral på Norra Upplands och 1698 $^{12}/_{7}$ kvartermästare på Roslags. År 1700 $^{29}/_{9}$ befordrades han till kornett på sistnämnda kompani och utgick med detta i det stora nordiska kriget. Som kornett afled han i Polen.[1])

N:r 426. **Strijk, Gotthard,** f. 1677 $^{21}/_{12}$, d. ogift 1733 $^{13}/_{11}$, var son till Landshöfdingen i Västerbotten Gerhard Strijk och Christina Ribbing.

Strijk blef 1697 volontär vid Lifgardet, tjänstgjorde där $2^{1}/_{2}$ år, hvarunder han blef musketerare, pikenerare och korpral. År 1700 i april

blef han korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och s. å. $^{29}/_{12}$ adjutant. I denna befattning utgick han i det stora nordiska kriget och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till förste kornett på Östra Västmanlands kompani. År 1702 $^{9}/_{7}$ deltog han i slaget vid Kliszow och befordrades s. å. $^{19}/_{7}$ till secondlöjtnant på Lifkompaniet.[1 och 36])

År 1703 $^{29}/_{12}$ blef han kapten på Dückers dragoner och 1709 $^{25}/_{2}$ major på Upplands tremänningskavalleriregemente, där han s. å. fick öfverstelöjtnants karaktär. I denna befattning deltog han i slaget vid Poltava, där han råkade i fångenskap och fördes till Moskwa. Från fångenskapen rymde han och hemkom 1719 samt placerades 1720 $^{4}/_{1}$ såsom major vid Västmanlands infanteriregemente med öfverstes karaktär. År 1727 $^{3}/_{8}$ blef han öfverstelöjtnant på detta regemente, i hvilken befattning han afled på öfverstelöjtnantsbostället Kungsgården i Folkärna socken af Dalarna.[36])

Carl Gustaf Bonde.

N:r 427. **Bonde, Carl Gustaf,** till Stensholm, Björkeberg, Skeinge, Araslöf och Oretorp, f. 1659 $^{23}/_{10}$ på Stensholm, d. 1716 $^{15}/_{6}$ på Araslöf i Skåne, var äldre broder till Claes Bonde (n:r 402) samt gift 1696 med Christina Ulfelt, dotter till Riksrådet och Riksjägmästaren Ebbe Ulfelt och Grefvinnan Hedvig af Schleswig-Holstein.

Bonde antogs 1685 $/_{2}$ till kornett vid Södra Skånska kavalleriregementet och blef 1700 $^{30}/_{5}$ löjtnant därstädes. Då det stora nordiska kriget bröt ut, anhöll han, hvars regemente ej ännu var utkommenderadt, att som frivillig få begifva sig till Lifland. Här befordrades han 1701 $^{4}/_{6}$ till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst, transporterades 1704 $^{9}/_{1}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani och erhöll 1705 $^{27}/_{7}$ afsked.[1 och 31])

N:r 428. **Sommar, Detlof Johan,** hade 1697 $^{21}/_{10}$ erhållit afsked från ryttmästarebeställning vid Öfverste von der Pahlens regemente.[36]) År 1701 $^{4}/_{6}$ utnämndes han till förste ryttmästare för Majorens kompani af Lifregementet till häst. Med detta deltog han samma år i öfvergången af Düna men måste sedan såsom sjuk kvarlämnas i Kurland. Ehuru han hela året 1702 upptages såsom sjuk i Kurland, synes han ända till i december 1703 hafva uppburit det nämnda kompaniets ryttmästarlön.[1])

N:r 429. **v. Duderberg, Otto Reinhold,** f. 1668 i Lifland, d. 1709 $^{28}/_{6}$, blef 1683 $^{1}/_{6}$ musketerare vid Öfverste Otto Reinhold Taubes Lifkompani i Dorpat, transporterades 1684 $^{2}/_{10}$ till Major Otto Reinhold Bergs kompani, där han 1686 $^{3}/_{4}$ blef korpral, 1687 $^{4}/_{7}$ rustmästare, 1689

$^{1}/_{6}$ förare, s. å. $^{6}/_{7}$ sergeant och gjorde från detta år adjutantstjänst vid Öfverste Magnus Johan v. Tiesenhausens bataljon i Dorpat. År 1692 $^{1}/_{4}$ blef han fältväbel vid nyssnämnde Major Bergs kompani och 1695 $^{20}/_{12}$ fänrik vid Öfverste Tiesenhausens bataljon och Kapten Meijercrantz' kompani, allt vid regementet i Dorpat.[36 och 50])

År 1701 $^{4}/_{6}$ blef v. Duderberg secondryttmästare vid Majorens kompani af Lifregementet till häst[1]) samt befordrades 1703 $^{29}/_{12}$ till major vid Taubes dragoner. År 1705 kom han till armén från fångenskap i Sachsen. År 1709 $^{23}/_{1}$ befordrades han till öfverstelöjtnant vid Åbo läns kavalleri, i hvilken befattning han stupade i slaget vid Poltava.[36])

N:r 430. **Riddersvärd, Lars (Hampn),** d. ogift 1716 $^{14}/_{7}$, adlad 1704 $^{7}/_{9}$ med namnet Riddersvärd, var yngre broder till Jöns Hampn, adlad Riddersvärd (n:r 346).

Lars Hampn blef 1684 från gemen på Roslags kompani af Lifregementet till häst korpral på Majorens kompani, 1693 $^{13}/_{5}$ kvartermästare därstädes och 1695 $^{22}/_{12}$ löjtnant på Jämtlands kavallerikompani. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondryttmästare på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och 1703 $^{29}/_{12}$ till förste ryttmästare för Kungsörs samt transporterades 1706 $^{31}/_{12}$ till förste ryttmästare för Östra Västmanlands kompani.[1]) Detta förde Riddersvärd sedan till och med slaget vid Poltava och råkade vid Perevolotjna i fångenskap. Såsom fången fördes han till Solikamsk, där han afled.[25])

N:r 431. **Tirohl, Henric,** blef 1701 $^{4}/_{6}$ från något annat regemente befordrad till secondryttmästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning erhöll han 1704 $^{14}/_{12}$ afsked.[1])

N:r 432. **Tirohl, Casper,** blef 1701 $^{4}/_{6}$ från något annat regemente befordrad till secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst. I denna befattning blef han 1702 $^{8}/_{7}$, dagen före slaget vid Kliszow, så illa sårad, att han i augusti s. å. afled.[1])

N:r 433. **Utritz, Bernt Johan,** d. 1702 $^{9}/_{7}$, står i rullan antecknad såsom »kom hit i maj 1701». S. å. $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondryttmästare på Örebro kompani af Lifregementet till häst. I denna befattning stupade han i slaget vid Kliszow.[1])

N:r 434. **Dücker, Reinhold,** utnämndes 1701 $^{4}/_{6}$ till secondryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst men tillträdde aldrig tjänsten.[1])

N:r 435. **Runman, Nils,** d. 1702 $^{9}/_{7}$, blef från kvartermästare på Örebro kompani af Lifregementet till häst kornett på Södra Skånska ka-

valleriregementet. Med kungl. tillstånd reste han 1700 i oktober till armén i Lifland och blef där 1701 $^{4}/_{6}$ antagen till förste löjtnant på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. I denna befattning stupade han i slaget vid Kliszow.[1 och 31])

N:r 436. **Blum, Johan,** f. 1674, var gift med Eleonora Pfeiff, f. 1696, dotter till Assessorn Daniel Pfeiff och Gertrud Helena Specht.

Blum kom efter att i flera år tjänat i utländska arméer 1700 till svenska armén i Estland och anställdes först vid Tiesenhausens regemente och blef 1701 $^{4}/_{6}$ secondlöjtnant på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. I befordringsförslaget heter det, »hvilken tillförne varit löjtnant i Polen och en tid varit volontär vid regementet». År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till secondryttmästare på Södermanlands och 1704 $^{29}/_{10}$ till förste ryttmästare för Vadsbo kompani. Detta förde han sedermera till och med slaget vid Poltava och råkade vid Perevolotjna i rysk fångenskap, från hvilken han flydde och hemkom 1714. Sistnämnda år $^{1}/_{10}$ blef han åter ryttmästare för Vadsbo kompani och befordrades 1715 $^{16}/_{9}$ till major. År 1719 $^{6}/_{8}$ erhöll han ett kompani Jämtlands kavalleri med öfverstelöjtnants grad vid Lifregementet.[1])

Blums egenhändiga odaterade »allerunderdånigste memorial»[36]) lyder som följer:

»Sedan jag i Lifland och det Dorptiska distriktet blifvit uppfödd och mina 18 år vunnit, har jag

1692 kommit i Hans Kungl. Maj:ts af Sverige krigstjänst i stiftet Bremen under dåvarande Öfverste Wellingks regemente och tvänne kampanjer såsom volontär under den allierade armén vid Rhenströmmen bevistat.

1695 har jag från bemälte regemente tagit min dimission och begifvit mig genom Holland och Tyskland till Ungern, hvarest jag under de tyska trupperna vid den kejserliga armén en kampanj följaktig varit.

1697 begaf jag mig därifrån till Polen, därest jag under den polska armén tvänne kampanjer vid Kaminiec Podolski för kornett betjänat.

1700 trädde jag ur den polska och sachsiska tjänsten och infann mig vid den Kungl. svenska armén under Herr General Wellingks kommando; därpå bevistade jag bataljen vid Riga såsom löjtnant vid Tiesenhausens regemente, jämväl slaget vid Narva. Strax efter bemälta Narvska slag blef jag med ett parti af 50 man till häst kommenderad på gränsvakt vid Kirompeij, därest jag måste stöta tillsammans med Öfverstelöjtnant Romanovitz parti, hvilket order hade att attackera ryssarna, som stodo 8,000 man starka vid Neuhausen. Vid samma parti förde jag avantgardet och i första ansatsen kastade öfver ända den ryska förvakten om 40 à 50 man vid den Lasildska bryggan, som de för sig hade upphaft, angripandes strax därpå deras piket, som sig retirera måste, och fortsatte attacken inpå deras kårer, hvilka sig i stor consternation befunno, och som de sig i confusion retirerade, anträngde jag och förföljde

dem inpå slottsporten, därest vi oss in till sista man förfäktade, men efter ingen secours följde, högg jag mig igenom och kom tillbaka, men vardt strax af ofvannämnde öfverstelöjtnant med en frisk trupp åter tillbaka kommenderad, i hvilken senare träffning min häst blef skjuten genom hufvudet och vid dess fall mitt högra ben afbrutet, och Öfverstelöjtnant Romanovitz blef fiscaliter anklagad och suspenderad, för det han oss icke secunderat.

Vidare när jag någorlunda var kurerad och Hans Kungl. Maj:t ankom i egen hög person med dess Lifregemente vid Koikel, förordnade Hans Maj:t mig till löjtnant vid samma Lifregemente, och därpå strax utkommenderad på continuerliga partier, ehuru mitt ben icke var läkt. Hvarpå jag efter Hans Maj:ts afresa hade den lyckan att vid Colodowicz nedgöra tvänne ryska partier i så måtto, att icke en man undkom. När då Lifregementet från Koikel afmarscherade, och fienden det förnam, att jag allena med 36 man där kvarstod, blef en fientlig öfverste med 400 man till häst och 50 soldater utkommenderad mig att öfverrumpla, men Gud gaf mig den nåden, att samme öfverste vid rencontren själf med 50 man blef på platsen och de öfriga till sina gränser förjagade. Därpå blef General Spens med ett detachement beordrad till Petjory, hvarvid jag förde avantgardet till hans och förmodligen allas goda nöje.

1701 efter slaget vid Riga blef jag kommenderad att observera fiendens rörelser, och emedan fienden sig retirerade, tog jag ur dess arriergarde några och trettio man till fånga. Därpå var jag kommenderad ända till Neustadt i Kurland att rekognoscera om fiendens magasin vid Dünaströmmen, hvilket jag i abondance där befunnit och tillbaka rapporterat, men efter fienden förnams draga sig öfver Düna ur Kockenhusen, skulle jag till Hans Maj:t inskicka säker efterrättelse, och vid detsamma föll jag in i fiendens arriergarde och anträffade en hop sjuka med deras vakt, hvaraf jag vakten förgjorde, men de sjuka kvarlät. Enär Hans Kungl. Maj:t stod med armén vid Grobin i Kurland och med ett ringa parti i Samogitien eller Lithauen var inryckt, blef Hans Maj:t något länge ute, och som fienden där alltomkring låg mycket stark, blef Herr Grefve Horn utkommenderad Hans Maj:t att uppleta och secundera, hvarvid jag ock hade den lyckan att följa samt att vara kommenderad 5 à 6 mil förut att leta och bringa kunskap om Hans Maj:t. När oss då den hugnan träffade att möta och finna Hans Maj:t vid Keijden, behagade det förbemälte Herr Grefve Horn min conduite hos Hans Maj:t så anföra, att Hans Maj:t mig tillsade ryttmästarpost vid Lifregementet, den jag ock strax därpå erhöll.

1702, då armén vidare fortsatte sin marsch i Lithauen ända till Grodno, behagade det Hans Maj:t att med ett parti därifrån förfölja fienden till Breschtz, då Hans Maj:t hade för mig den nåden att själf kommendera mig med sig på samma parti, hvarvid jag genom lycklig kunskap och fångars inbringande föll i den nådiga tanken hos Hans Maj:t, att Hans Maj:t mig ofta anbefallte att begära något, därpå jag i underdånighet

svarade, det vara mig öfvernog att stå i Dess höga kungl. nåd. Från Breschtz förde jag sedan förtrupperna till Warschau, hvarest partiet åter gick till regementet igen.

När armén uppbröt från Warschau till Krakau, blef jag continuerligt brukad på partier, såväl vid förtrupperna som å sidan af armén och vann i allt vederbörandes goda behag och nöje. Ungefär 8 dagar före slaget vid Kliszow var jag ute med dåvarande öfversten Herr Grefve Meijerfelt på ett parti och, efter erhållen kunskap, ett fientligt parti upphäfvit samt vid lag 100 man fångar därifrån bragt. Dagen för ofvannämnda batalj var ett starkt sachsiskt och polskt parti utkommenderadt om vår armé att inhämta kunskap, och sedan vår förvakt sådant varse blef samt rapporterade, blef vår piket anbefalld att rycka ut och uppsöka fienden; när vi så passerat en mycket tjock och $^{1}/_{4}$ väg lång skog, blefvo vi af fienden attackerade, i hvilken aktion jag nedlade den fientliga kommendören Öfverstelöjtnant Kröger, som mot mig träffade, men min häst vardt mig däremot undanskjuten. Vid Kliszowska bataljen blef mig en häst undanskjuten och den andra blesserad samt jag skjuten genom vänstra bröstet, hvilken kula än ligger kvar, jämväl fick jag ett hugg i hufvudet. Mina kläder, som jag då anhade, voro så sönderskjutna, att de mig icke mera tjäna kunde. De voro ock fordrade för Hans Kungl. Maj:t, som dem besåg. Och att mig icke alla skotten skadde, skedde för det jag då hade bröstharnesk.

Från Krakau blef jag ånyo med kommenderad på Herr Grefve Meijerfelts parti till Pinczow, hvarvid åtskilliga små rencontrer förlopp, i synnerhet gaf mig ett detachement af 100 man till häst att föra militäriska exekutionen det — — — åt Novgorod fram samt att skaffa boskap till arméns subsistance utför Weichselströmmen, det ock jag till 6 à 700 stora nöt fullbragte, förutom hvad smärre var. Därpå när kronarmén, som vid Sandomierz stod, blef mig varse, sökte de sådant att disputera genom 500 man till häst af de så kallade husarer och pansarryttare, hvilka mig så häftigt anföllo, att jag från kl. 2 eftermiddagen inpå sena kvällen, då de måste vika, med dem chargerat och anlände därpå till Pinczow lyckligen med hvad jag hade. Någon tid därefter blef jag med 100 ryttare och 100 man till fots kommenderad att intaga ett slott Litvian kalladt, som med 80 man heidukar var besatt. Och så fort de af mitt hastiga antåg voro interrumperade, lämnade de mig slottet, så jag icke mera fick af dem än en man till fånga.

1703 var jag med, när Hans Kungl. Maj:t slogs med sachsarna vid Pultusk, och därpå bevistade belägringen för Thorn. På marschen därifrån åt Strasburg och Scheps var jag kommenderad på åtskilliga partier, hvarvid många rencontrer förelupo och åtskilliga fångar af mig inbragtes.

1704, då Kungl. armén icke långt från Reichs Lemberg stod, lät Hans Kungl. Maj:t kalla mig till sig och befallde mig med vallackerna

att anfalla de polska partier, som så lyckligt aflopp, att polackerna blefvo förjagade allt under Lemberg och oss åtskilliga fångar lämnade, och när bemälte stad tredje dagen därpå stormades, följde jag med Hans Kungl. Maj:t i själfva stormen. Vidare då fienden sig åt sachsiska gränsen retirera måste, var jag med, när det stora moskovitiska partiet vid Fraustadt af Herr General Wellingk blef slaget.

1706 när vi åt Sachsen inmarscherade, vardt jag med dåvarande Öfversten Goertz kommenderad att attackera den sachsiska armén vid Ilmenau, men sedan fienden i Thüringer skog tog sin retirade, hade vi med dem tvänne rencontrer icke långt från Suhla.

1708 blef jag vid slaget under Holowczyn skjuten genom vänstra handen och mig äfven min häst undanskjuten.

1709 vardt mig vid det Poltaviska slaget först tvänne hästar och sedan den tredje undanskjutna, så att jag behöll endast en häst, hvarmed jag ur bataljen kom. När då allt å vår sida befann sig förloradt, och fienden kanonerade, och salvorna gingo vid moraset, där våra sig retirerade, galopperade jag, som var sist på valplatsen, dit att inhämta beskaffenheten, och då jag vid min ditkomst blef Hans Maj:t med båren varse, sökte jag allt hvad af förströdt folk kunde samlas i tanke att vilja falla fienden i flanken och hindra, att han efter dessein icke finge coupera Hans Maj:t, emellertid, som Hans Maj:t lyckligen öfverkom, lämnade jag sådant och kom öfver moraset. Vid retiraden från Poltava till Dnjeprströmmen kommenderade jag arriergardet af 18 skvadroner, och ehuruväl fienden oss haftigt förföljde, så att jag esomoftast måste svänga och med dem träffa, så kunde de dock Gud ske lof icke disputera vår retirad, hvaröfver Herrar Generalerna Leijonhufvud och Creutz sitt synnerliga nöje betygade. Andra dagen därpå, sedan vi voro fångna, blef jag af näst omförmälta generaler i vissa affärer skickad till Hans Tsariska Maj:t. Därpå lät Hans Tsariska Maj:t genom en rysk brigadör anbjuda mig öfverstebeställningen vid Smolenskoiska dragonregementet, det jag af underdånig känsla för min nådigste konung platt afslog, blef så mycket hårdare arresterad än alla andra, att jag icke fick komma ur mitt tält. Något därefter sökte jag genom echapad att undkomma, men lyckades icke bättre, än att jag af en hop bönder blef i en skog öfverfallen, plundrad, gripen och åter till min förra ort öfverlevererad, hvarefter mig stora och Gud allena bekanta svårigheter tillfogades, och blef därpå förd åt Sibirien, och allt hvad jag där ägde mig fråntaget, hvarest jag sedan fem år fången satt.

1714 hände mig den lyckan att genom echapad föromrörda min fångenskap ändtligen undslippa, änskönt det utan en besynnerlig kostnad och besvärlighet icke aflupit. Och vid min ankomst till Stockholm mälde jag mig strax an hos Hans Maj:t och bekom min förra beställning.

1715, så snart Hans Kungl. Maj:t ankom till Stralsund och fick veta, att jag var hemma ur min fångenskap, benådade Hans Maj:t mig med majorsbeställningen vid dess Lifregemente till häst, hvarefter jag så-

ledes till år 1719 såväl i Skåne och Norge som ock Roslagen följt kampanjer och fälttåg och mig i alla delar uppfört, så jag hoppas att lefva och dö i ett nådigt tycke hos min konung samt hos den ärbara världen ett godt loford äga.

Därefter är jag af Hennes Maj:t blifven förflyttad ifrån majorsposten vid Lifregementet till ett kompani af Jämtlands kavalleri med karaktär och rang för öfverstelöjtnant vid Lifregementet, vid hvilken post jag till dato förblifvit. Härvid är ock att förmäla, det jag efter min hemkomst ur fångenskapen först har måst mig utan den ringaste hjälp ekipera med stor omkostnad och sedan uppå öfverhetens befallning afge och skilja mig vid det öfriga förråd, jag i godt mynt ägde, emot de sedan devalverade mynttecknen, så att numera mina fatiger och mångfaldiga svåra travailler ett allt för ringa förråd mig emot min aftagande styrka synes vilja lämna.

Joh. Blum.»

N:r 437. **Planting** (-Gyllenbåga), **Claes,** till Fröslunda i Västmanland, f. 1675, d. 1712 $^{17}/_{4}$ i Tobolsk i Sibirien, var son till Eric Planting (n:r 261) och Margaretha Gyllenpistol samt gift 1700 med Helena Sofia Wudd, dotter till Hofstallmästaren Paul Wudd och Margaretha Wijnblad.

Planting fick 1689 vid 14 års ålder af Carl XI genom ett kungl. bref af den $^{12}/_{12}$ ett stipendium på 300 daler silfvermynt på tre års tid för att, som det hette: »fortsätta sina påbegynta studier, hvartill Vi förnimme honom hafva en stor hug och vilja». Han inslog sedan på den militära banan och blef 1698 från kvartermästare vid Lifregementet till häst fänrik vid Österbottens regemente, från hvilken befattning han 1699 $^{1}/_{12}$ erhöll afsked.[28])

År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades Planting till secondlöjtnant på Roslags kompani af Lifregementet till häst — i befordringsförslaget kallas han kvartermästaren. År 1702 $^{1}/_{3}$ blef han förste löjtnant därstädes, 1704 $^{14}/_{12}$ secondryttmästare på Fellingsbro och transporterades 1706 $^{8}/_{2}$ till secondryttmästare på Roslags kompani. I denna befattning råkade han efter slaget vid Poltava vid Perevolotjna i rysk fångenskap, under hvilken han afled.[1])

Planting förökade sina jordegendomar, bland annat 1704 genom inköp af Braxenvik, Källerön, Svenbro och Liggetorp i Södermanland.[28])

N:r 438. **Treijden, Otto Ernst,** hade enligt Generalmajor Spens' befordringsförslag varit löjtnant i skånska kriget och sedan i Lifland. År 1701 $^{4}/_{6}$ blef han secondlöjtnant på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1702 $^{19}/_{7}$ till secondryttmästare på Fellingsbro kompani samt erhöll 1704 $^{5}/_{6}$ afsked.[1])

N:r 439. **v. Düben, Peter,** till Torplunda i Närke, f. 1670 $^{12}/_{7}$ i Stockholm, d. 1734 $^{21}/_{1}$ på Torplunda, adlad 1707 med namnet v. Düben,

var son till Ryttmästaren Peter Düben och Regina Crumbygel samt gift 1723 med Gunilla Lagerhjelm, f. 1696, dotter till Regementskvartermästaren Carl Lagerhjelm och Elisabeth Gyllenpatron.

Düben blef 1691 drabant hos Hertig Fredric af Holstein-Gottorp, 1696 26/10 korpral, 1698 1/7 kvartermästare och s. å. kornett, allt vid Södra Skånska kavalleriregementet. År 1700 synes han lämnat detta regemente och var då med i slaget vid Narva.[31])

År 1701 4/6 befordrades v. Düben till secondlöjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och var s. å 9/7 med i öfvergången af Düna och slaget vid Riga samt 1702 9/7 i slaget vid Kliszow. Kort efter detta slag den 19/7 befordrades han till förste löjtnant på samma kompani. År 1703 deltog han i fäktningen vid Pultusk 21/4 och Thorns belägring och utnämndes s. å. 29/12 till regementskvartermästare. År 1704 deltog han i Lembergs eröfring 27/8 och striden vid Fraustadt 29/10. År 1706 8/3 utnämndes han till secondryttmästare på Örebro och 1708 7/2 till förste ryttmästare för Södermanlands kompani. I denna befattning deltog han 1708 4/7 i slaget vid Golovtjin (Holowczyn) och 1709 28/6 i slaget vid Poltava. Efter sistnämnda slag blef han den 1/7 fången vid Perevolotjna och förd till Solikamsk i Sibirien.[1])

Efter hemkomsten från fångenskapen 1722 efter fredsslutet erhöll v. Düben öfverstelöjtnants grad och placerades s. å. 8/11 såsom ryttmästare för Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 440. **Rotkirch, Carl,** f. 1678 18/12 på Nässelstad i Södermanland, d 1745 20/9, var son till Kaptenen i holländsk tjänst Carl Rotkirch och Maria Elisabeth v. Schéer samt gift 1. gången med Maria Elisabeth Leijon, d. 1710, och 2. gången 1714 13/5 i Tobolsk[25]) med Henrietta Sofia v. Drenteln, f. 1695, d. 1753, dotter till Majoren Johan Henric v. Drenteln och Lovisa Charlotta Patkull.

Rotkirch kom 1692 i tjänst, blef 1700 9/4 fänrik vid Västmanlands regemente och deltog i slaget vid Narva. S. å. 7/12 blef han fördubblingslöjtnant och 1701 30/1 löjtnant, allt på nyssnämnda regemente.[36]) År 1701 4/6 blef han secondlöjtnant på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst[1]) och var 1702 i juni på ett parti vid Kauen, där han tog 5 fanor och 4 par pukor.[25])

År 1703 22/1 befordrades Rotkirch till ryttmästare vid Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente och 1704 30/11 till kapten vid Upplands kompani af Lifdragonregementet. Med dessa regementen deltog han i flera partier samt fäktningarna och slagen vid Pultusk, Ostrovicz, Praga, 3 mil från Warschau, Punitz, där han tog ett standar, Oderfelz, ett parti vid Thorn, Fraustadt, där han tog ett standar, Golovtjin (Holowczyn), 10 mil från Smolensk, några mil från Starodub och slutligen Poltava. I sistnämnda slag råkade han, sårad i hufvudet, i sidan och genom foten, i fångenskap och fördes till Tobolsk.[36])

Hemkommen i juni 1722 efter fredsslutet erhöll han då öfverstelöjtnants karaktär med ryttmästares indelning vid Östgöta kavalleri. På detta regemente blef han 1725 major och 1739 $^{25}/_{10}$ öfverstelöjtnant, hvilken sistnämnda befattning han innehade till sin död, och i hvilken befattning han deltog i 1741—1742 års finska krig.[36])

N:r 441. **Lock, Samuel,** d. 1710 $^{2}/_{2}$, var gift 1696 med Anna Christina Gother, f. 1672, d. 1742, dotter till Borgmästaren Engelbert Gother och Barbro Jacobsdotter Jernstedt.[46])

Lock blef 1688 drabant och var förste korpral vid Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, då han 1700 $^{29}/_{9}$ blef kvartermästare därstädes. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondlöjtnant på samma kompani, 1703 $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant på Östra Närkes och transporterades 1704 $^{17}/_{8}$ till förste löjtnant på Majorens kompani. S. å. $^{14}/_{12}$ befordrades han till secondryttmästare på Norra Upplands och transporterades 1705 $^{27}/_{7}$ till secondryttmästare på Majorens samt befordrades 1706 $^{31}/_{12}$ (enligt andra rullor 1707 $^{5}/_{1}$) till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani[1].) Efter slaget vid Poltava råkade han 1709 $^{1}/_{7}$ vid Perevolotjna i rysk fångenskap och afled följande år i Ustuga.[25])

N:r 442. **Wattrang, Henric,** f. 1679, d. ogift 1729, var son till Revisionssekreteraren Jacob Wattrang och Maria Gyllenpistol.

Wattrang antogs 1700 $^{7}/_{8}$ till kvartermästare på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondlöjtnant på samma kompani, men blef s. å. $^{1}/_{11}$ dömd från tjänsten.[1])

Han gick sedan i rysk tjänst och blef där generallöjtnant.[11])

N:r 443. **Poll, Berendt,** blef 1701 $^{4}/_{6}$ från lifländska Adelsfanan secondlöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. Härifrån blef han dock redan i januari 1702 »förlofvad till Lifland, hvarest han är employerad».[1])

N:r 444. **Pels, Wilhelm,** d. 1703, blef 1696 $^{9}/_{3}$ från gemen korpral, 1700 $^{13}/_{10}$ kvartermästare och 1701 $^{4}/_{6}$ secondlöjtnant, allt på Majorens kompani af Lifregementet till häst. I sistnämnda befattning afled han i januari 1703.[1])

Pels kan icke gärna vara någon annan än den Wilhelm Mathias Pels, son till Majoren vid Dalregementet Louis Pels och Elisabeth Strömsköld, som 1698 gifte sig med Margareta Silfverlåås, dotter till Ryttmästaren Peter Silfverlåås och Maria Sabel [66]), ehuru han redan vid sitt giftermål kallas löjtnant i Skoklosters kyrkobok.

N:r 445. **Eding, Gabriel,** f. omkring år 1670, var son till Häradshöfdingen i Värmland Henric Larsson Eding och Agneta Hjort.

Eding blef 1696 i september från drabant kvartermästare på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och 1701 $^{4}/_{6}$ secondlöjtnant på samma kompani. Från denna befattning erhöll han dock redan 1704 i januari afsked.[1])

N:r 446. **Dreffensköld, Göran,** d. 1722 $^{6}/_{3}$ i Åbo, var son till Löjtnanten vid Västgöta kavalleri Göran Dreffensköld och Brita Maria Stake.

Dreffensköld blef 1700 $^{12}/_{4}$ från korpral på Västgöta kavalleri kvartermästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till förste kornett, 1702 $^{19}/_{7}$ till förste löjtnant och 1703 $^{29}/_{12}$ till secondryttmästare, allt på Vadsbo kompani. År 1708 $^{4}/_{7}$ sårades han svårt i slaget vid Golovtjin (Holowczyn) och befordrades s. å. $^{5}/_{12}$ till förste ryttmästare för Kungsörs kompani. Detta förde han i slaget vid Poltava, råkade efter detta slag vid Perevolotjna i rysk fångenskap och fördes till Solikamsk. På hemresan efter fredsslutet insjuknade han och afled i Åbo.[1])

N:r 447. **Horn** (af Åminne), **Christer,** friherre, f. 1681, d. ogift 1717 $^{17}/_{12}$, var son till Öfverstelöjtnanten vid Nylands och Tavastehus läns kavalleri, sedermera Landshöfdingen i Västerbotten Friherre Arvid Horn af Åminne och Friherrinnan Maria Elisabeth Kruse af Kajbala.

Horn, som genom sin moders testamente erhöll Raumo i Finland[63]), blef 1700 $^{26}/_{6}$ från ryttare vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst korpral på Södermanlands kompani och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till förste kornett därstädes. På samma kompani avancerade han 1703 $^{8}/_{4}$ till secondlöjtnant, s. å. $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant och 1704 $^{14}/_{12}$ till secondryttmästare. I denna egenskap råkade han efter slaget vid Poltava vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1])

Från fångenskapen lyckades han 1714 genom en judes hjälp rymma till Polen och kom därifrån öfver Amsterdam till Carl XII i Stralsund.[11]) År 1715 $^{21}/_{1}$ placerades han med majors titel såsom ryttmästare för Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till sin död. Därjämte tjänstgjorde han 1717 såsom förste secondmajor.[1])

N:r 448. **Kruse** (af Verchou), **Axel,** friherre, f. 1681, d. ogift 1708 $^{4}/_{7}$, var son till Henning Adolf Kruse af Verchou (n:r 374) och Friherrinnan Virginia Spens, systerson till Jacob Spens (n:r 260), samt broder till Henning Kruse af Verchou (n:r 601).

Kruse blef 1700 $^{6}/_{4}$ från ryttare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst korpral på Östra Västmanlands och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till förste kornett på Norra Upplands, 1703 $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant på Lifkompaniet och 1705 $^{27}/_{7}$ till secondryttmästare på sistnämnda kompani. I denna befattning stupade han i slaget vid Golovtjin (Holowczyn).[1]) Creutz säger dock i sitt bref till sin hustru, att Kruse endast var »stucken i benen» (se 3. delen, sid. 215).

N:r 449. **Kråka, Olof,** var korpral, då han 1700 $^{3}/_{4}$ blef kvartermästare. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till förste kornett och 1704 $^{17}/_{8}$ till secondlöjtnant, allt på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst, samt erhöll 1706 $^{2}/_{5}$ afsked.[1])

N:r 450. **Örn, Johan,** f. 1638 $^{14}/_{10}$, d. 1733 $^{24}/_{12}$, blef 1692 gift med Maria Holm, f. omkr. 1670, d. 1732.

Örn, som redan under Karl X Gustafs krig antogs till ryttare vid Lifregementet, blef kvartermästare först på Kungsör kompani och bevistade i denna befattning flera fälttåg samt deltog i slaget vid Lund 1676.[61]) Sedan transporterades han till kvartermästare på Örebro kompani. År 1701 $^{4}/_{6}$ blef han förste kornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och erhöll följande år $^{18}/_{8}$ afsked [1]) samt beviljades 1707 $^{6}/_{9}$ pension och bodde då i Snaflunda socken i Örebro län.[61])

Denne Örn är stamfader för den nu lefvande släkten Örn, till hvilken höra Ryttmästaren Gustaf Wilhelm Örn och Underlöjtnanten Rolf Gustaf Örn vid Lifregementets husarer.

N:r 451. **Stare, Jonas,** blef 1700 $^{26}/_{6}$ från korpral på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst kvartermästare på Lifkompaniet. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till förste kornett på sistnämnda kompani men blef redan s. å. $^{3}/_{8}$ dömd till afsättning.[1]) På ett parti med 25 hästar hade han den $^{19}/_{7}$ blifvit öfverrumplad af sachsarna, »då han sig retirerade, hvarför han ock strax vid sin återkomst blef afsatt med sin tjänst».[25])

N:r 452. **Lohrman, Abraham,** f. 1671 i Uppsala, d. ogift 1728 $^{12}/_{5}$ och begrafven i Solna kyrka, var son till Justitieborgmästaren i Uppsala Thomas Lohrman och Margaretha Agrivillia.

Lohrman kom 1693 i krigstjänst och antogs 1695 till korpral på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondkornett, 1702 $^{1}/_{3}$ till secondlöjtnant, 1703 $^{4}/_{10}$ till förste löjtnant och 1705 $^{27}/_{7}$ till secondryttmästare, allt på Norra Upplands kompani, där han äfven kvarstod till sin fångenskap. Under denna tid bevistade han följande träffningar, nämligen 1700 vid Koikel, 1701 vid Petjory, 1702 vid Kliszow, 1703 vid Pultusk, 1704 vid Fraustadt, 1708 vid Golovtijn (Holowczyn) och 1709 vid Poltava. Efter sistnämnda slag förde han vid Perevolotjna förvakten och försvarade sig tappert men måste vid kapitulationen gifva sig fången och fördes till Solikamsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han till Sverige och placerades 1723 $^{19}/_{7}$ såsom regementskvartermästare på regementet, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 453. **v. Rosenbach, Evald Johan,** f. 1680 i Lifland, antogs 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till secondlöjtnant på Roslags kompani och

1704 $^{14}/_{12}$ till kapten vid Buchwalds dragoner (Skånska ståndsdragonerna). År 1708 $^{26}/_{9}$ deltog han i stormningen af Starumlin[25]) och blef 1709 $^{28}/_{6}$ fången vid Poltava, från hvilken fångenskap han hemkom 1723 $^{21}/_{6}$.[36])

N:r 454. **Merling, Johan Gabriel,** f. 167(5), d. 1708, var son till Rådmannen i Stockholm Jonas Hansson Merling och Magdalena Christophersdotter v. Ens.

Merling blef student vid Uppsala akademi 1687 och sedermera vid Dorpats universitet[46]), antogs 1700 $^{29}/_{4}$ till korpral på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett och 1702 $^{19}/_{7}$ till secondlöjtnant, allt på Östra Västmanlands kompani.[1]) År 1703 $^{5}/_{12}$ befordrades han till förste kapten på Stenbocks dragoner (den kungl. fullmakten är dagtecknad 1704 $^{2}/_{1}$). I slutet af oktober eller början af november 1708 afled han i Ryssland.[36])

N:r 455. **Gyllengahm, Östen (Gahm),** f. 1661 $^{16}/_{5}$, d. 1736 $^{18}/_{5}$, adlad 1704 $^{20}/_{12}$ med namnet Gyllengahm, var son till en bonde i Vadsbo härad samt gift 169(5) med Helena Stumberg.

Gahm blef 1680 drabant och 1695 korpral vid Lifregementet till häst. År 1700 befordrades han till kvartermästare på Öfverstelöjtnantens kompani, 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett på Fellingsbro, 1702 $^{19}/_{7}$ till secondlöjtnant och 1704 $^{17}/_{8}$ till förste löjtnant, i de båda senare fallen på Östra Närkes kompani. År 1706 $^{2}/_{5}$ erhöll Gyllengahm afsked.[1])

N:r 456. **Wellersten, Nils,** d. 1709 $^{28}/_{6}$, blef från korpral på Norra Skånska kavalleriregementet 1701 $^{4}/_{6}$ antagen till secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. År 1702 $^{19}/_{7}$ befordrades han till secondlöjtnant och 1704 $^{30}/_{9}$ till förste löjtnant, allt på nyssnämnda kompani, samt 1708 $^{31}/_{7}$ till secondryttmästare på Fellingsbro kompani. I sistnämnda befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 457. **Gyldenhoff, Lorentz Gustaf,** friherre, f. 1672, d. ogift 1703 $^{1}/_{8}$, var son till Landshöfdingen i Västmanland Balthasar Thile, adlad och friherre Gyldenhoff, och Christina von der Linde.

Gyldenhoff antogs 1700 $^{12}/_{9}$ till kvartermästare vid Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett på Södermanlands och 1702 $^{19}/_{7}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro kompani. I striden vid Lautenburg 1703 $^{29}/_{7}$ blef han så svårt sårad, att han tre dagar därefter afled.[1])

N:r 458. **Witte** (af Svanenberg), **Henric,** blef gift 1713 under fångenskapen i Verchoturje med Gertrud Helena Apolloff.*

* I ättartaflorna på ätten Apolloff kallas Witte för Major Henric Svanberg.

Witte antogs 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1702 $^{18}/_{8}$ till secondlöjtnant på Örebro kompani.[1]) År 1704 $^{14}/_{12}$ befordrades han till andre kapten och 1707 $^{13}/_{3}$ till förste kapten på Dückers dragoner. Efter slaget vid Poltava blef han 1709 $^{1}/_{7}$ vid Perevolotjna fången. Efter fredsslutet hemkom han 1722 i juli och lefde ännu 1738.[36])

N:r 459. **Clerck, Thomas,** f. 1680 i Örebro, d. 1745 $^{8}/_{10}$, var son till Ryttmästaren och Befallningsmannen på Örebro slott Hans Clerck och Anna Maria Göransdotter samt gift med Friherrinnan Sigrid Jacobina Cronhjelm, f. 1696, d. 1753, som gifte om sig med Johan Grüner (n:r 566), dotter till Assessorn Friherre Jacob Cronhjelm och Sigrid Christina Klingstedt.

Clerck blef 1697 i juli volontär vid Lifgardet och 1699 korpral vid Örebro kompani af Lifregementet till häst. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondkornett på nyssnämnda kompani, 1703 $^{29}/_{12}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro, 1704 $^{6}/_{2}$ till förste löjtnant på Vadsbo, transporterades 1705 $^{27}/_{7}$ till förste löjtnant på Örebro och befordrades 1708 $^{7}/_{2}$ till secondryttmästare på sistnämnda kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under dessa år hade han deltagit i följande strider, nämligen 1701 vid Petjory, öfvergången af Düna och slaget vid Riga, 1702 vid Kliszow, 1703 vid Pultusk, 1704 vid Fraustadt, 1706 vid Lachowicze och Kleck samt partiet i Thüringerwald, 1708 vid Golovtijn (Holowczyn) och 1709 vid Poltava. I sistnämnda slag råkade han den $^{28}/_{6}$ i fångenskap och fördes till Solikamsk, hvarifrån han hemkom 1722 efter fredsslutet.[1])

Efter hemkomsten placerades Clerck 1722 $^{8}/_{11}$ såsom löjtnant på Örebro kompani och 1723 $^{19}/_{7}$ såsom ryttmästare för Södermanlands kompani med öfverstelöjtnants karaktär, från hvilken befattning han 1733 $^{19}/_{12}$ erhöll afsked med öfverstes karaktär.[1])

N:r 460. **Silfversparre, Carl Gustaf,** till Vilunda i Uppland, f. 1680, d. 1733 $^{12}/_{3}$, var son till Majoren vid Dalregementet Erdtman Gustaf Silfversparre och Margaretha Månesköld af Seglinge samt gift 1714 med Eva Elisabeth v. Burghausen, f. 1694, d. 1773, dotter till Öfverstelöjtnanten Gustaf v. Burghausen och Dorothea Margaretha v. Brundert.

Silfversparre antogs 1700 $^{26}/_{4}$ till korpral på Roslags kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett därstädes, 1703 $^{29}/_{12}$ till secondlöjtnant på Norra Upplands, 1704 $^{14}/_{12}$ till förste löjtnant på Roslags och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava.[1])

Silfversparres meritförteckning upptager striderna vid Petjory, Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda

slag råkade han den $^{1}/_{7}$ vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han och fick samma år afsked för sjuklighet med enkel pension för 21 tjänsteår.[1])

N:r 461. **Härväg, Jacob,** antogs 1700 $^{23}/_{8}$ till korpral på Majorens kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till secondkornett därstädes samt 1703 $^{29}/_{12}$ till secondlöjtnant på Södermanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1705 $^{19}/_{6}$ afsked.[1])

Härväg är utan tvifvel identisk med ryttmästaren Jacob Herwegter, d. ogift, son till Brukspatronen i Filipstad Henric Herwegter och Catharina Svensdotter.

N:r 462. **v. Horst, Gustaf,** f. 165(5), d. 1743 $^{13}/_{3}$, 88 år gammal, var son till Hejderidaren Arendt v. Horst samt gift med Beata Forswald[40]).

v. Horst »uppvaktade» vid hofvet under Karl XI:s tid, blef sedan jägare hos Fältmarskalken Grefve Ascheberg och följde honom under kriget i Skåne, tjänstgjorde vid jägeristaten i Skåne samt var nätjägare vid hofjägeristaten[40]), då han 1700 $^{24}/_{4}$ antogs till korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1701 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondkornett och 1703 $^{29}/_{12}$ till förste kornett, allt på Lifkompaniet.[1])

År 1708 $^{7}/_{2}$ erhöll han afsked från militärtjänsten och blef s. å. $^{15}/_{2}$ jägmästare i Västergötland, hvilken befattning han innehade till sin död. Han kallas visserligen i officiella handlingar som efterträdare till Öfverjägmästaren Snoilsky för öfverjägmästare, men fick endast jägmästarefullmakt.[40])

N:r 463. **Uggla, Johan,** blef 1701 $^{4}/_{6}$ från korpral på Östra Närkes kompani secondkornett därstädes. I denna befattning stupade han på ett parti 1702 $^{15}/_{2}$.[1])

N:r 464. **Bröms, Henric,** d. 1709 $^{11}/_{2}$, antogs 1700 $^{27}/_{8}$ till korpral på Örebro kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1701 $^{4}/_{6}$ till adjutant, 1702 $^{1}/_{3}$ till förste kornett på Lifkompaniet och 1703 $^{29}/_{12}$ till kapten på Dückers dragoner[1]) (fullmakten är af 1704 $^{3}/_{1}$). I denna befattning stupade han vid Krasnokutsk i Ukraina.[36])

N:r 465. **Forsberg, Anders,** f. 1651, d. 1747 $^{13}/_{4}$ på Vadstena krigsmanshus, blef under Carl XI:s första regeringstid volontär vid Kungl. Maj:ts Drabanter, var med vid Kristianstads intagande och bevistade alla slag och åtskilliga partier, tills freden slöts. År 1680 $^{3}/_{4}$ blef han drabant och 1689 korpral på Örebro kompani af Lifregementet till häst.[36])

Såsom korpral utgick Forsberg i det stora nordiska kriget och bevistade 1700 landstigningen på Själland och öfverfarten till Reval. S. å. i november deltog han i partiet till Petjory, då 400 man af den starka köl-

den blefvo skadade. Befordrad 1701 $^{12}/_{6}$ till kvartermästare och 1702 $^{1}/_{3}$ till förste kornett, allt på Örebro kompani, förde han sistnämnda år $^{9}/_{7}$ kompaniet i slaget vid Kliszow. År 1703 deltog han i Thorns belägring och utnämndes s. å. $^{29}/_{12}$ till förste löjtnant på Kungsörs kompani, hvilken befattning han innehade, tills han 1708 $^{7}/_{2}$ erhöll afsked på grund af sjuklighet.[1 och 56])

Efter erhållet afsked hemreste Forsberg till Sverige. Hemkommen antog han sig ett rusthåll, för hvilket han 1709 måste sätta upp häst och karl med muntering. Dessutom måste han under kriget förse fyra söner med behöriga munteringar till rikets tjänst. Vid reduceringen efter kriget måste alla sönerna afgå från sina tjänster. Forsberg bodde 1740 i Örebro och reste därifrån med sin hustru s. å. $^{2}/_{6}$ till Stockholm, hvarifrån han den $^{9}/_{7}$ anhöll få komma in på krigsmanshuset. Hans hustru, som under 16 år haft dålig syn, var nu alldeles blind. S. å. $^{31}/_{7}$ intogs han på krigsmanshuset.[56])

N:r 466. **Reuterstjerna, Carl (Ragge),** f. 1680 i Arboga, adlad 1705 $^{21}/_{1}$ med namnet Reuterstjerna jämte tre af sina bröder, var yngre broder till Christoffer Ragge Reuterstjerna (n:r 415) och Arvid Ragge (n:r 473).

Carl Ragge blef 1696 ryttare och 1700 korpral på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till secondkornett och s. å. $^{18}/_{8}$ till förste kornett på nyssnämnda kompani, 1704 $^{4}/_{4}$ till secondlöjtnant på Vadsbo, 1706 $^{8}/_{2}$ till förste löjtnant på Fellingsbro och 1708 $^{5}/_{12}$ till secondryttmästare på Vadsbo kompani.[1])

Carl Ragge Reuterstjernas meritförteckning upptager striderna vid Petjory, Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava.[8]) Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk och 1712 till Tobolsk.[25]) År 1722 efter fredsslutet hemkom han och placerades $^{8}/_{11}$ med öfverstelöjtnants karaktär såsom löjtnant på Kungsörs och 1723 $^{19}/_{7}$ såsom ryttmästare för Fellingsbro kompani samt erhöll 1725 $^{4}/_{9}$ afsked.[1])

N:r 467. **v. Borneman, Casper Fredric,** f. 1684 $^{12}/_{5}$, d. ogift 1709 $^{28}/_{6}$, var son till Majoren vid Norra Skånska kavalleriet Gustaf Henric v. Borneman och Maria Lybecker, en halfsyster till Georg Lybecker (n:r 390).

v. Borneman antogs 1700 $^{24}/_{4}$ till korpral på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och transporterades s. å. $^{29}/_{9}$ till korpral på Kungsörs kompani, med hvilket han utgick i det stora nordiska kriget. År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till secondkornett på Östra Närkes, 1703 $^{29}/_{12}$ till förste kornett på Roslags, 1704 $^{14}/_{12}$ till secondlöjtnant på Öfverstelöjtnantens, 1706 $^{30}/_{6}$ till förste löjtnant på Östra Närkes och 1708 $^{5}/_{12}$ till secondryttmästare på Majorens kompani. I sistnämnda befattnig stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 468. **Nybohm, Lorentz,** f. 1682, antogs 1701 12/6 till korpral på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1702 1/3 till secondkornett på nyssnämnda kompani, 1704 17/8 till förste kornett på Östra Närkes, s. å. 14/12 till secondlöjtnant på Norra Upplands och 1706 30/6 till förste löjtnant på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava.[1])

Nybohms meritförteckning upptager striderna vid Kliszow, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han och erhöll s. å. 4/6 afsked med följande vitsord: »berättas vara en slät officer, får afsked och rekommenderas på egen begäran till att hålla gästgifveriet i Glanshammar». År 1736 hörde han ännu till regementets gratialister.[1])

N:r 469. **Rosendal, Anders,** f. 1680, d. 1709 14/7, var son till Kaptenen Anders Rosendal och Christina Danckwardt-Lilljeström.[63])

Rosendal blef student i Åbo 1694, men lämnade snart studierna och gick i krigstjänst samt blef 1700 15/10 från korpral på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst kvartermästare därstädes och befordrades 1702 19/7 till förste kornett och 1704 4/4 till secondlöjtnant, allt på Fellingsbro kompani. År 1705 27/7 befordrades han till förste löjtnant på Norra Upplands kompani och 1708 5/12 till regementskvartermästare. I sistnämnda befattning sårades han så illa i slaget vid Poltava, att han 16 dagar efter slaget afled.[1])

N:r 470. **Holmsten, Jonas,** d. 1713 i Bender, var trumpetare på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, då han 1701 12/6 blef kvartermästare på Östra Västmanlands. År 1702 19/7 befordrades han till förste kornett på Östra Västmanlands, 1704 14/12 till secondlöjtnant på Majorens, transporterades 1706 30/6 till secondlöjtnant på Östra Västmanlands samt befordrades 1708 7/2 till förste löjtnant på Kungsörs kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag följde han Carl XII till Turkiet, där han afled.[1])

N:r 471. **Nybohm, Johan,** var ryttare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, då han 1701 23/5 blef korpral på Roslags. År 1702 19/7 befordrades han till secondkornett på Östra Västmanlands kompani och 1703 5/12 till löjtnant på Stenbocks dragoner.[1]) År 1704 1/12 befordrades han till kapten vid sistnämnda regemente och erhöll 1706 27/2 afsked. År 1707 24/5 blef han drabant och åtföljde efter slaget vid Poltava Carl XII till Turkiet. År 1710 6/10 lämnade han armén utan permission.[36])

N:r 472. **Silfverbrand, Jöns,** f. 1671 i Södermanland, d. 1760 i Torshälla, var son till Majoren vid Västgöta infanteri Jöns Silfverbrand

och en Hufvudfelt samt gift med Hedvig Eleonora v. Siegroth, dotter till Assessorn Gustaf Adolf v. Siegroth och Friherrinnan Anna Christina Fleetwood.

Silfverbrand kom 1688 i krigstjänst såsom drabant.[11]) År 1700 blef han korpral på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1702 $^{19}/_{7}$ till secondkornett, 1703 $^{8}/_{4}$ till förste kornett och 1704 $^{14}/_{12}$ till förste löjtnant, allt på Södermanlands kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava.

Sifverbrands meritförteckning upptager striderna vid Petjory, Riga, Kliszow, Pultusk, Thorns belägring, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. I sistnämnda slag sårades han i hufvudet och i högra knäet, råkade vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk samt sedan till Tobolsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han och erhöll s. å. på grund af ålder afsked med dubbel pension och med ryttmästares karaktär.[1]) Sedermera fick han öfverstes titel.[11])

N:r 473. **Ragge, Arvid,** f. före 1680, var yngre broder till Christoffer Ragge Reuterstjerna (n:r 415) och äldre broder till Carl Ragge Reuterstjerna (n:r 466).

Ragge var korpral, då han 1701 $^{12}/_{6}$ blef kvartermästare vid Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. År 1702 $^{7}/_{9}$ befordrades han till förste kornett på Vadsbo kompani och erhöll 1704 $^{23}/_{1}$ afsked [1]) på grund af svåra blessyrer, hvilka för framtiden gjorde honom vanför och oförmögen att själf kunna försörja sig (se moderns bref under n:r 415 Christoffer Ragge Reuterstjerna).

N:r 474. **Skrumpe, Olof,** d. 1706 $^{24}/_{3}$, var ryttare på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, då han 1700 $^{19}/_{10}$ blef korpral och utgick i det stora nordiska kriget. År 1701 $^{12}/_{6}$ befordrades han till kvartermästare, 1702 $^{7}/_{9}$ till secondkornett och 1704 $^{23}/_{1}$ till förste kornett, allt på Vadsbo kompani. I sistnämnda befattning afled han i Polen.[1])

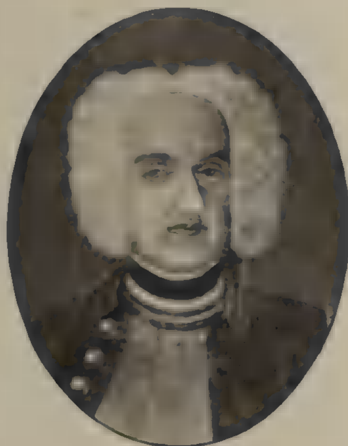
N:r 475. **Bandholtz, Abraham,** f. 1678 $^{16}/_{11}$ i Norrköping, d. 1742 $^{9}/_{5}$ i Varberg, adlad 1727 $^{4}/_{8}$, var son till Handelsmannen Hartwig Bandholtz från Kiel och Elisabet Lothigia samt gift omkring 1712 under fångenskapen i Galitsch med Maria Baumhauer från Brabant, d. 1745.

Bandholtz antogs i mars 1700 till korpral vid Lifregementet till häst och blef 1701 $^{27}/_{2}$ kvartermästare på Södermanlands kompani. År 1702 $^{1}/_{3}$ befordrades han till adjutant och 1703 $^{8}/_{4}$ till secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani. S. å. $^{29}/_{12}$ transporterades han till kornett vid Taubes dragoner.

Under denna tid hade han bevistat landstigningen på Själland, striden vid Petjory, öfvergången af Düna och slaget vid Riga samt slaget vid Kliszow. Såsom kornett vid Taubes dragoner var han med vid fäktnin-

gen vid Pultusk och Thorns belägring samt deltog sedan i flera mindre träffningar, hvarvid han förhöll sig så tappert, att konungen 1703 gjorde honom till äldste kapten vid regementet. Han bevistade 1704 striderna vid Posen, hvarest han förde regementet, sedan öfversten och öfverstelöjtnanten blifvit blesserade, deltog äfven, då General Meyerfelts kår öfverföll polackarna vid Stenscharow, där hela deras läger med många standar och elfva par pukor eröfrades, samt bevistade träffningen vid Warthesströmmen, då nära 2000 polacker och 16 skvadroner sachsare slogos på flykten.

Under belägringen af Posen förrättade Bandholtz majorstjänst och gjorde under loppet af fjorton dagar tvänne utfall, hvarvid han dref fienden ur löpgrafvarna och förstörde deras batterier. Han utmärkte sig för tredje gången under belägringen, därigenom att han, då General Meijerfelt, som förde befälet i Posen, önskade veta, huru vattnet utanför den breschskjutna muren var afsjunket, på eget anbud lät nattetid hissa sig och tvänne dragoner ned öfver muren. Vid en afbränd kvarn stötte han på en dubbelpost, men sköt med egen hand ned den ena mannen och rände värjan genom den andra och lyckades därpå återkomma till fästningen med tillförlitliga underrättelser.

Abraham Bandholtz.

År 1706 anförde Bandholtz under tre veckors tid ett detachement af 100 man, gick därmed in i Lithauen på ett afstånd från armén af 15 mil, slog sju fanor polacker och återförde sjutton fångar. Likaledes anförde han i fjorton dagar tvänne detachement i trakten af Dresden, inföll oaktadt kanonaden i förstaden, sönderhögg spanska ryttare och slagbommar samt jagade förvakterna in i staden. Natten därpå gick han på båtar öfver Elbe och förstörde fiendens flytande kvarnar. År 1708 bevistade han träffningen vid Maljatitji och stormningen af Camin samt följande år striden vid Oposchnja. Under belägringen af Poltava utförde han vid ett tillfälle en rekognoscering med sex skvadroner och råkade därvid i en strid med ryssarna, som varade från kl. 10 fm. till fram emot eftermiddagen, då fienden vid anblicken af General Creutz kolonn, som kom till understöd, drog sig tillbaka.

År 1709 $^{2}/_{3}$ befordrades Bandholtz till major vid Taubes dragoner och blef efter slaget vid Poltava den 1 juli fången vid Perevolotjna samt förd till Galitsch. Från fångenskapen hemkom han 1722 $^{7}/_{5}$ och fick s. å. $^{26}/_{6}$ öfverstelöjtnants titel. Han placerades s. å. $^{1}/_{9}$ med ryttmästareindelning vid Södra Skånska kavalleriregementet. År 1729 $^{28}/_{2}$ erhöll han majors indelning och blef 1735 öfverstelöjtnant i regementet. År 1737 $^{7}/_{2}$ erhöll han afsked från regementet och

utnämndes då till öfverste och kommendant på Varbergs fästning, i hvilken befattning han afled.[31])

N:r 476. **Silfversparre, Johan Erdtman,** d. ogift 1709 $^{28}/_{6}$, var son till Majoren vid ett lifländskt infanteriregemente Carl Eric Silfversparre och Magdalena Kafle.

Silfversparre blef 1701 $^{12}/_{6}$ från korpral på Roslags kompani af Lifregementet till häst kvartermästare och 1703 $^{8}/_{4}$ förste kornett, allt på Roslags kompani. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondlöjtnant, 1704 $^{14}/_{12}$ till förste löjtnant på Majorens kompani och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani. I denna befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 477. **Nisbeth, Mauritz Wilhelm,** till Löfhammar i Skepptuna socken samt Hallkved och Sundby i Fundbo socken af Uppland, f. i Uppland 1681 nionde söndagen efter Trinitatis, d. 1767 $^{1}/_{9}$, var son till Kaptenen vid Upplands infanteri Wilhelm Nisbeth och Margaretha Duwall samt gift 1. gången 1723 med Anna Catharina Uttermarck, d. 1733, dotter till Hofjunkaren Carl Uttermarck och Anna Maria Canterstjerna, och 2. gången 1734 med Christina Tersmeden, f. 1692, d. 1759, dotter till Bruksförvaltaren Reinhold Hermansson Tersmeden och Christina Börstelia.

Nisbeth kom i krigstjänst 1695[1]) och blef konstapel vid Amiralitetet i Karlskrona.[11]) År 1700 blef han ryttare vid Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, 1701 $^{27}/_{4}$ korpral därstädes och befordrades 1703 $^{8}/_{4}$ till secondkornett på Fellingsbro, s. å. $^{29}/_{12}$ till förste kornett på Örebro, 1704 $^{14}/_{12}$ till secondlöjtnant på sistnämnda och 1708 $^{7}/_{2}$ till förste löjtnant på Roslags kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava.[1])

Nisbeths meritförteckning upptager striderna vid Petjory, Kliszow, Pultusk, Fraustadt och Golovtijn (Holowczyn).[1]) I slaget vid Kliczow 1702 blef han skjuten genom högra benet, i striden vid Pultusk 1703 sårades han af två kulor i vänstra låret, i slaget vid Golovtijn 1708 blef han skjuten i högra sidan af en falkonettkula och stungen genom armen. Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Volodga.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Nisbeth och erhöll då »för dess trogna tjänst och alltid betygade välförhållande» ryttmästares karaktär och placerades s. å. $^{8}/_{11}$ med sin förra löjtnantsindelning på Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han 1741 $^{6}/_{8}$ afsked.[1]) År 1750 erhöll han öfverstelöjtnants titel och blef RSO.[11])

N:r 478. **Cedervall, Adolf,** d. 1709 $^{15}/_{6}$, antogs 1700 $^{22}/_{1}$ till korpral på Roslags kompani af Lifregementet till häst, transporterades 1701 $^{23}/_{8}$ till Norra Upplands kompani och blef där s. å. $^{12}/_{6}$ kvartermästare.

År 1703 $^{8}/_{4}$ befordrades han till secondkornett på Södermanlands, s. å. $^{29}/_{12}$ till förste kornett på Norra Upplands och 1705 $^{27}/_{7}$ till secondlöjtnant på Lifkompaniet. Från denna befattning befordrades han s. å. i december till ryttmästare vid Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente.[1]) Såsom ryttmästare på detta regemente stupade han i striden vid Stara Senschary, 13 dagar före slaget vid Poltava.[25])

N:r 479. **Cudin, Johan,** antogs 1700 i maj till ryttare på Majorens kompani af Lifregementet till häst, där han 1701 $^{12}/_{6}$ blef korpral. År 1703 $^{8}/_{4}$ befordrades han till adjutant vid regementet och s. å. $^{29}/_{12}$ till regementskvartermästare vid Öfverste Dückers dragoner (fullmakten är af 1704 $^{2}/_{1}$).[1]) Vid detta regemente blef han 1704 $^{1}/_{9}$ andre kapten och 1707 $^{27}/_{2}$ förste kapten.[36])

Nr 480. **Lagerborg, Olof Olofsson, (Skragge),** f. 1670 $^{4}/_{11}$ på Ugglesäter å Värmlands-Näs, d. 1736 $^{4}/_{6}$ i Roslagen, adlad 1719 $^{23}/_{6}$ med namnet Lagerborg, var son till Korpralen vid Lifregementet till häst Olof Olofsson Skragge och Inga Floréen samt gift 1699 med Inga Styf, f. 1677, d. 1772, dotter till Kornetten Pehr Styf och Maria Falk.

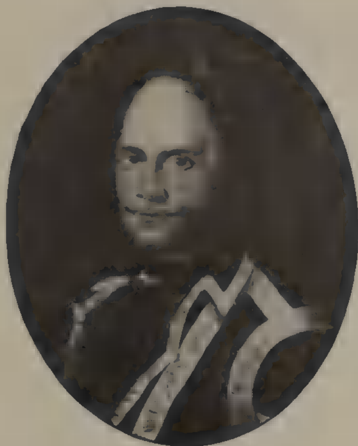
Skragge blef 1687 ryttare vid Lifregementet till häst, 1690 i mars frivillig vid Närke och Värmlands regemente, 1691 i juni förare, 1700 i februari sergeant och 1701 i mars fältväbel därstädes.[8])

År 1703 $^{18}/_{8}$ befordrades Skragge till secondkornett, 1704 $^{4}/_{4}$ till förste kornett och 1705 $^{27}/_{7}$ till secondlöjtnant, allt på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. Från sistnämnda befattning erhöll han 1708 $^{7}/_{2}$ afsked »för mina undfångna blessyrer och sjuklighet skull». Under denna tid hade han bevistat tvänne bataljer vid Riga 1700 och 1701, bataljerna vid Kliszow, Wilna, Pinczow och Krakau 1702, Lublin, »därest jag blef huggen i halsen», och Lautenburg 1703, Oderbeltsch, »hvarest hästen blef undanskjuten och jag kråssad i bröstet», och Reich Lemberg 1704, Grodno 1704 och 1708, »samt flera dylika, som ej så noga kan specificeras».[1 och 8])

Efter erhållet afsked hemreste Skragge till Sverige. Då Lifregementet till häst år 1709 efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, återinträdde han i tjänst vid regementet och befordrades s. å. $^{18}/_{10}$ till ryttmästare för Roslags kompani. Med detta deltog han 1710 i slaget vid Hälsingborg. Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1716. I befordringsförslaget af s. å. $^{3}/_{2}$ skref Öfverstelöjtnant Jacob Danckwardt-Lilljeström om Skragge, att han, som »varit löjtnant vid regementet i Polen och tagit afsked för sjuklighet, när regementet åter uppsattes, obligerades till ryttmästare, anhåller om afsked samt att blifva utnämnd till öfverste för bönderna i Roslagen och smederna i Bergslagen under Baron Thure Bielkes län efter sin kusin Thure Skragge, som med döden afgått och äfven varit ryttmästare af detta regemente, helst som vid denna öf-

verstebeställning ingen lön är, och han, som förr vid infanteriet tjänat, kunde till denna beställning och böndernas exercerande skicklig vara». År 1719 omnämnes Skragge-Lagerborg vid ryssarnas härjningar i Roslagen, då han i juli med sina bönder tillbakaslog ett af ryssarnas landstigningsförsök i Ortalaviken mellan Väddö och fasta landet, men vid ryssarnas intagande och brännande af Norrtälje s. å. $^{19}/_{8}$ ankom han för sent för att hindra detta.[41]) År 1719 erhöll han öfverstes titel och adlades.[11])

N:r 481. **Unge, Peter,** f. 1670 $^{20}/_{12}$, d. 1740, var son till Inspektoren Olof Olofsson Unge och Margaretha Schaeij samt gift 1. gången med en Sillman, dotter till en rådman i Arboga, och 2. gången 1715 med Catharina Salmoon, f. 1689, d. 1769, dotter till Kyrkoherden i Fellingsbro Abraham Salmonius och Maria Christernin.

Peter Unge.

Unge var först drabant[11]) och blef sedan korpral på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. År 1701 $^{12}/_{6}$ blef han kvartermästare på Östra Närkes kompani och utgick med detta i det stora nordiska kriget. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondkornett på Kungsörs kompani och 1705 $^{27}/_{5}$ till ryttmästare på Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente.[1])

Efter slaget vid Poltava följde Unge Carl XII till Turkiet. År 1712 i december var han ryttmästare i Bender. År 1713 $^{30}/_{10}$ föreslogs han till kapten på Benders dragoner. Från Bender följde han med konungens svit hem till Sverige. År 1715 var han ryttmästare på Upplands tre- och femmänningsregemente och föreslogs i slutet af 1716 tilll major. År 1719 $^{30}/_{9}$ erhöll han afsked med öfverstelöjtnants karaktär, då han bosatte sig i Arboga.[36])

N:r 482. **Mörner** (af Morlanda), **Hans Georg,** grefve, f. 1686 $^{10}/_{8}$ på Olstorp i Askeryds socken och Östergötland, d. 1738 i Stockholm, var son till Carl Gustaf Mörner af Morlanda (n:r 327) och Friherrinnan Catharina Margaretha Bonde samt gift 1725 med Grefvinnan Eva Charlotta Sparre af Söfdeborg, f. 1711, d. 1799, dotter till Riksrådet, Öfveramiralen och Presidenten Grefve Claës Sparre af Söfdeborg och Sofia Lovisa Soop.

Mörner blef 1700 korpral, 1702 $^{9}/_{7}$ secondkornett och s. å. $^{21}/_{7}$ förste kornett, allt vid Östgöta kavalleri.[36]) År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondlöjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och 1705 $^{27}/_{7}$ till förste löjtnant därstädes, 1708 $^{31}/_{7}$ till regementskvartermästare och s. å. $^{5}/_{12}$ till secondryttmästare på Lifkompaniet, hvilken befattning han

innehade till och med slaget vid Poltava.[1]) Under denna tid bevistade han öfvergången af Düna och slaget vid Riga, bataljerna vid Kliszow, Pultusk, Thorns belägring samt slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava.[13]) Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap men lyckades komma lös och blef vid Rigas kapitulation 1710 $^{1}/_{7}$ åter fången.[13]) I 1718 års förteckning på Lifregementets fångar i Ryssland är han upptagen såsom fånge i Vologda. Utnämnd till generaladjutant 1711 $^{15}/_{11}$ enligt fullmakt från Bender lyckades han 1716 åter komma fri och deltog 1718 i fälttåget mot Norge och Fredrikshalls belägring.[13])

År 1720 erhöll Mörner öfverstes titel och placerades 1723 $^{15}/_{1}$ såsom öfverstelöjtnant vid Grefve Posses infanteriregemente och kommendant i Stralsund. År 1736 $^{23}/_{1}$ blef han öfverstelöjtnant vid Närke och Värmlands regemente och 1737 $^{13}/_{9}$ öfverste för Skaraborgs regemente.[36])

N:r 483. **Soop, Eric,** d. ogift 1706 $^{20}/_{4}$, var son till Kaptenen Åke Soop och Agneta Maria Bonde.

Soop blef 1700 underofficer och befordrades 1701 från korpral på Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente till kornett och 1703 $^{22}/_{1}$ till löjtnant på detta regemente.[36]) År 1703 $^{29}/_{12}$ transporterades han till secondlöjtnant på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och 1706 $^{8}/_{2}$ till secondlöjtnant på Lifkompaniet. I denna befattning stupade han kort därefter i striden vid Kleck.[1])

N:r 484. **Westberg, Peter,** d. 1706 $^{26}/_{8}$ i Polen, blef 1703 $^{29}/_{12}$ från korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst förste kornett på Majorens kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 485. **Holm, Håkan,** d. 1704 $^{11}/_{2}$ i Polen, blef 1701 $^{12}/_{6}$ från korpral kvartermästare och 1703 $^{29}/_{12}$ förste kornett, allt på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst.[1])

N:r 486. **Pihl, Jonas,** blef 1686 ryttare vid Lifregementet till häst och 1701 $^{12}/_{6}$ från trumpetare kvartermästare på Lifkompaniet. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondkornett på Lifkompaniet, 1704 $^{4}/_{4}$ till förste kornett och 1705 $^{27}/_{7}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro samt 1708 $^{7}/_{2}$ till förste löjtnant på Majorens kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Kliszow, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade Pihl vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han och erhöll då afsked med förbättring af karaktär och underhåll.[1])

N:r 487. **Kruse** (af Elghammar), **Sivert Axel,** f. 1682 $^{26}/_{6}$, d. 1738 $^{2}/_{9}$ på Elghammar i Södermanland, var son till Johan

Kruse af Elghammar (n:r 275) och Sofia Spens, en syster till Jacob Spens (n:r 260), samt gift 1724 med Anna Maria Rålamb, d. 1760, dotter till Assessorn Gideon Rålamb och Cornelia De Moucheron.

Kruse antogs 1702 till ryttare vid Lifregementet till häst och blef s. å. kvartermästare. År 1703 utkom han till det stora nordiska kriget med regementets rekrytkontingent först till Riga och i augusti till Danzig. I slutet af november stötte rekrytkontingenten till regementet i Preussen (se 3. delen, sid. 186). S. å. $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondkornett och 1704 $^{14}/_{12}$ till förste kornett på Östra Närkes kompani, 1705 $^{27}/_{7}$ till secondlöjtnant på Södermanlands samt 1708 $^{31}/_{7}$ till förste löjtnant på Öfverstelöjtnantens och transporterades s. å. $^{5}/_{12}$ till förste löjtnant på Norra Upplands kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bland andra bevistat bataljerna vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Kruse och erhöll, då han »förhållit sig väl både i fält och fångenskap», ryttmästares karaktär. År 1722 $^{8}/_{11}$ placerades han såsom kornett och 1723 $^{19}/_{7}$ såsom löjtnant på Östra Västmanlands kompani och transporterades 1729 $^{22}/_{2}$ till löjtnantsindelning vid Västgöta kavalleri.[1])

N:r 488. **Öhrbom, Anders,** f. 1675 $^{9}/_{5}$ i Örebro, d. 1740 $^{25}/_{5}$ på Rödön (Jämtland), var rådmansson (fadern skall hafva hetat Brask) från Örebro, hvaraf namnet är taget, samt gift 1719 $^{5}/_{9}$ i Solikamsk (Sibirien) med Anna Elisabeth v. Rohr, f. 1701, d. 1744, dotter till Öfverstelöjtnanten och Kommendanten på Dalarö Joachim v. Rohr och Catharina Charlotta Klingenberg.[47])

Öhrbom kom 1691 i tjänst som trumpetare på Örebro kompani af Lifregementet till häst. Som trumpetare utgick han i det stora nordiska kriget och avancerade 1701 $^{12}/_{6}$ till korpral och 1702 $^{8}/_{3}$ till kvartermästare. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondkornett, 1704 $^{14}/_{12}$ till förste kornett, allt på Örebro kompani, 1706 $^{8}/_{2}$ till secondlöjtnant på Vadsbo och 1708 $^{7}/_{2}$ till förste löjtnant på Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Petjory, Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Kleck, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. I slaget vid Kliszow sårades han illa af en kula, som gick in genom vänstra ögat och stannade bakom högra örat, där den blef kvarsittande.[1]) Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes först till Clinov, därefter 1714 $^{13}/_{12}$ till Tobolsk[25]) och sedan till Solikamsk.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Öhrbom och placerades s. å. $^{26}/_{6}$ med ryttmästares karaktär såsom löjtnant på Jämtlands kavallerikompani, hvarest han 1727 $^{25}/_{8}$ blef skvadronschef.[47])

N:r 489. **Diur, Staffan,** d. 1708 $^{4}/_{7}$, antogs 1701 i juni till korpral på Örebro kompani af Lifregementet till häst. År 1703 $^{29}/_{12}$ befordrades

han till secondkornett på Fellingsbro, 1704 $^{14}/_{12}$ till förste kornett på Roslags och 1706 $^{30}/_{6}$ till secondlöjtnant på Norra Upplands kompani, i hvilken befattning han så svårt sårades i slaget vid Golovtijn (Holowczyn), att han kort därefter dog i staden Mohilev.[1])

N:r 490. **Gyllenax, Peder**, d. ogift 1709 $^{28}/_{6}$, var son till Kaptenen vid Artilleriet Peder Gyllenax och Margaretha Foratt.

Gyllenax antogs 1701 $^{12}/_{6}$ till korpral på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och tjänstgjorde de två första åren på utbildningen af rekryter hemma i landet. År 1703 utkom han till det stora nordiska kriget med regementets rekrytkontingent först till Riga och i augusti till Danzig. I slutet af november stötte rekrytkontingenten till regementet i Preussen (se 3. delen, sid. 186). S. å. $^{29}/_{12}$ befordrades han till secondkornett på Södermanlands kompani och 1704 $^{14}/_{12}$ till förste kornett därstädes[1]), 1705 $^{14}/_{12}$ till regementskvartermästare vid Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente och 1706 $^{17}/_{8}$ till ryttmästare vid detta regemente.[36]) I sistnämnda befattning stupade han i slaget vid Poltava.[25])

N:r 491. **Swartz, Engelbrecht**, d. 1706 $^{31}/_{5}$, befordrades 1703 $^{29}/_{12}$ från kornett på Göran Gyllenstiernas Skånska tremänningskavalleriregemente till secondkornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och 1705 $^{27}/_{7}$ till förste kornett på Kungsörs kompani, i hvilken befattning han afled i Polen.[1])

N:r 492. **Broberg, Johan**, f. 1679 i Västmanland, antogs 1703 i augusti till korpral på Majorens kompani af Lifregementet till häst och befordrades s. å. $^{29}/_{12}$ till adjutant, 1704 $^{14}/_{12}$ till secondkornett på Fellingsbro, 1705 $^{27}/_{7}$ till förste kornett på Östra Närkes och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondlöjtnant på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Broberg och föreslogs då »enligt Kungl. Majt:s allernådigste tillsägelse» till strandridare, men placerades 1723 $^{19}/_{7}$ med kornetts indelning på Östra Närkes och 1731 $^{27}/_{10}$ med löjtnants indelning på Vadsbo kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1740 $^{2}/_{4}$ afsked.[1])

N:r 493. **Ogilwie, Jacob**, f. 1672, d. 1708 $^{2}/_{11}$, antogs 1692 i maj såsom gemen vid garnisonsregementet i Riga, där han avancerade till musketerare, förare, fältväbel och 1699 till fänrik vid Generalmajor Frölichs regemente i Riga. År 1701 $^{8}/_{10}$ befordrades han till förste löjtnant

på Delsbo kompani af Hälsinge regemente och 1703 $^{10}/_{4}$ till secondryttmästare på Norra Skånska kavalleriregementet.[36])

År 1704 $^{4}/_{4}$ transporterades Ogilwie till secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1706 $^{12}/_{8}$ till generaladjutant.[1]) I denna befattning stupade han vid Desnaströmmen.[25])

N:r 494. **v. Schaar, Johan,** f. 1680 $^{24}/_{10}$, d. 1723 $^{7}/_{4}$ på Ribbingsholm i Östergötland, var son till Öfversten för Smålands kavalleriregemente Generalmajoren Axel v. Schaar och Brita Horn af Åminne samt gift 1714 i Göteborg med Grefvinnan Charlotta Catharina Mörner af Morlanda, f. 1689, d. 1729, syster till Hans Georg Mörner (n:r 482).

v. Schaar blef 1699 fältväbel, 1700 /$_{9}$ secondfänrik, 1701 $^{23}/_{8}$ secondlöjtnant, s. å. $^{14}/_{5}$ förste löjtnant och s. å. $^{8}/_{10}$ secondkapten, allt vid Hälsinge regemente, samt 1703 $^{29}/_{12}$ secondryttmästare vid Östgöta kavalleriregemente.[36])

Johan v. Schaar.

År 1704 $^{17}/_{8}$ transporterades han till secondryttmästare på Majorens kompani af Lifregementet till häst, befordrades 1705 $^{27}/_{7}$ till förste ryttmästare för samma kompani och transporterades 1708 $^{5}/_{12}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava.[1])

Efter detta slag följde v. Schaar Carl XII till Turkiet och deltog i kalabaliken i Bender. Efter denna händelse reste han, dock utan permission hem och blef 1714 $^{28}/_{6}$ ryttmästare för det nyuppsatta Örebro kompani, men måste följande år $^{21}/_{1}$ gå i landsflykt för sin förseelse i Bender. [1 och 11])

Hvar han tillbragte sina sista år efter landsflykten finnes ej angifvet, men som ofvan nämnts afled han i Sverige.[11])

N:r 495. **Svede, Lennart,** f. 1672 i Enköping, var son till Rusthållaren i Östergötland Hans Svede (och broder till Öfverstelöjtnanten Hans Svede, adlad Svedenhjelm). Svede antogs 1701 $^{8}/_{8}$ till korpral, avancerade 1703 $^{29}/_{12}$ till kvartermästare vid Lifregementet till häst och befordrades 1704 $^{4}/_{4}$ till förste kornett, 1706 $^{30}/_{6}$ till secondlöjtnant och 1708 $^{5}/_{12}$ till förste löjtnant, allt på Öfverstelöjtnantens kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Pultusk, Kliszow, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Svede och placerades då med ryttmästares karaktär och kornetts indelning vid Jämtlands kavallerikompani.[1]) År 1742 erhöll han på begäran afsked.[50])

N:r 496. **Falkenberg** (af Bålby), **Henric,** till Bålby och Hasselfors i Närke, Brokind i Östergötland, Haga vid Enköping, Värnestad, Värsta, Staby och Grönsö i Uppland, f. 1681 15/11 på Bålby, d. 1754 21/2 på Haga, var son till Landshöfdingen Henric Georg Falkenberg af Bålby och Christina Elisabeth Natt och Dag samt gift 1. gången 1717 med Grefvinnan Ulrica Bonde af Björnö, f. 1688, d. 1724, dotter till Presidenten Grefve Carl Bonde af Björnö och Grefvinnan Eleonora Margaretha Brahe, och 2. gången 1726 med Friherrinnan Anna Maria Mörner af Morlanda, f. 1699, d. 1767 på Haga, dotter till Öfverstelöjtnanten vid Smålands kavalleriregemente Friherre Hans Mörner af Morlanda och Helena Fleming.

Falkenberg blef 1700 volontär vid Lifgardet, 1702 kvartermästare och 1703 22/1 kornett vid Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente. År 1704 14/12 transporterades han till förste kornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1706 30/6 till secondlöjtnant och 1708 31/7 till förste löjtnant på Lifkompaniet.[1]) Under denna tid deltog Falkenberg bland annat i slagen vid Kliszow, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Vid Golovtijn fick han tre hästar sårade under sig och blef själf sårad i ena armen. Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap[1]) och fördes till Solikamsk, men lyckades 1715 fly öfver Archangel till Amsterdam.[11])

Henric Falkenberg.

Efter hemkomsten till Sverige befordrades Falkenberg 1716 till ryttmästare för Roslags kompani, med hvilket han 1719 bidrog att hindra ryssarnas härjningar i Roslagen. Sistnämnda år 6/8 erhöll han öfverstelöjtnants grad. År 1722 8/11 placerades han såsom ryttmästare för Kungsörs kompani, från hvilken befattning han 1724 erhöll afsked med öfverstes karaktär.[1])

År 1738 uppfördes Falkenberg på riksrådsförslag och blef 1748 RSO.[11])

N:r 497. **v. Plutschewitz, Georg Albrecht,** var enligt befordringsförslaget bördig från Brandenburg och hade som kvartermästare på något regemente bevistat slaget vid Kliszow och åtskilliga partier i Masovien. År 1702 efter slaget vid Kliszow antogs han till kvartermästare vid Majorens kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1704 19/8 till secondkornett därstädes. År 1705 25/10 erhöll han afsked från denna befattning.[1])

N:r 498. **Lilljesvärd, Johan Gabriel,** f. 1683, d. ogift 1705 16/5, var son till Gabriel Vult, adlad Lilljesvärd (n:r 357), och Catharina Silfverström samt broder till Elias Julius Lilljesvärd (n:r 510).

Lilljesvärd hade enligt befordringsförslaget, då han föreslogs till kornett, varit adjutant vid artilleriet i Riga samt under Öfverstelöjtnant Claes Bonde brukad på åtskilliga partier. År 1704 $^{17}/_{8}$ befordrades han till secondkornett på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till kort före sin död.[1]) Utnämnd till löjtnant på Vallackerna förde han i maj 1705 ett parti vallacker och stod i Mischalowice, några mil från Warschau, där han anfölls af 400 af Czerminskis polacker. Lilljesvärd värjde sig manligt, med då en del af hans vallacker blefvo dödsskjutna, togo de andra till flykten och lämnade honom med några och trettio man i sticket, hvilka tillika med honom själf blefvo nedsablade.[25])

N:r 499. **Schönberg, Carl,** till Mora i Dunkers socken af Södermanland, f. 1679 $^{7}/_{6}$, d. 1760 $^{19}/_{8}$ på Mora, var son till Kommerserådet Nils Erdtman, adlad Schönberg, och Anna Brita Brandberg samt gift 1716 under fångenskapen i Ryssland med Elisabeth Forée, f. 1691, d. 1761 på Mora, dotter till Öfverdirektören Olof Forée i Lifland.

Schönbergs tjänstgöringsförhållanden framgå bäst af hans egenhändiga tjänsteförteckning, daterad Stockholm den 23 oktober 1723:

»Anno 1679 $^{7}/_{6}$ är jag född i Stockholm, och sedan jag af mina kära föräldrar med högsta flit i ungdomen blifvit tillhållen att idka och bevaka hvarjehanda nödiga studier och tjänliga exercitier här hemma i Sverige och vid akademien i Uppsala, begaf jag mig

1695 utrikes att resa och vidare göra mig skicklig till Kungl. Maj:ts och fäderneslandets tjänst samt i utländska språk, seder och andra sciencer mig bättre grunda och förkofra. Kom alltså först som hofjunkare att resa med Hans Excellens Grefve Mauritz Wellingk på ambassaden till Polen. Därifrån med högbemälte Herr Grefve till Sachsen. Efter någon tids förlopp tog jag från grefven afsked och fortsatte min resa till Frankrike, därest jag mig uppehöll i tre år. Anställde jag min resa att bese England. Till Holland. Anlände därpå till Stade, där jag

1700 kom i Kungl. Maj:ts krigstjänst och s. å. $^{4}/_{12}$ erhöll Hans Durchleuchtighet Hertig Fredrics af Schleswig-Holstein nådiga fullmakt från Stralsund att vara fänrik under Generallöjtnant Wellingks regemente, som i garnison låg i Stade.

1702 efter Hans Kungl. Maj:ts nådiga fullmakt, daterad hufvudkvarteret Würgen den $^{10}/_{1}$ s. å., avancerade jag till löjtnant vid samma regemente.

1703 avancerade jag och blef äldste kapten vid den här i Sverige då upprättade — salig Öfverstelöjtnant Zeedts anförtrodda — bataljonen bergssoldater och Carlskoga kompani, hvarpå jag fick Hans Kungl. Maj:ts konfirmation och fullmakt, daterad Heilsberg den $^{30}/_{12}$ s. å.

1704 $^{11}/_{5}$ — efter Kungl. Defensionskommissionens resolution af den 10 hujus — blef jag beordrad att mottaga och som kapten till kungl. armén öfverföra de af Baron och Öfverstelöjtnant Åke Rålamb till Kungl. Gardets komplettering värfvade rekryter.

1704 $^{17}/_{8}$ — på min enständiga ansökan, emedan jag öfverkommen var, att få kvarblifva och njuta emploi vid kungl. armén — blef jag i lägret vid Jaroslaw efter undfången kungl. fullmakt kornett vid Norra Upplands kompani under Kungl. Lifregementet till häst och beviljades, att det ofvanberörda i nåder mig anförtrodda kompaniet skulle stå mig öppet, till dess jag en jämlik post vid kungl. armén undfå kunde.

1704 $^{14}/_{12}$ blef jag genom Högstsalig Hans Kungl. Maj:ts nådiga fullmakt från hufvudkvarteret Rawicz konstituerad till löjtnant vid Roslags kompani af samma regemente. Under förbemälta tid och under det jag tjänat vid kungl. armén, har jag bevistat alla krigsoccasioner samt fältslag, som regementet varit i, nämligen i synnerhet aktionen vid Holowczyn, i belägringen vid Poltava med flera arriverande rencontrer och skärmytslingar, samt efter yttersta förmåga troligen förrättat, hvad eljest mig är vordet anbefalldt.

1709 föreslog hos Högstsalig Hans Kungl. Maj:t i underdånighet Baron och General Creutz mig tillika med några andra till ryttmästare, men fullmakten blef beklagligen ej expedierad före den kort därpå mellankommande olyckliga aktionen vid Poltava.

Sedermera en mycket svår och min timliga välfard ruinerande fångenskap uthärdat öfver $14^{1}/_{2}$ år i Ryssland.»

Vid Lifregementet till häst hade Schönberg varit 1704 $^{17}/_{8}$—$^{14}/_{12}$ secondkornett på Norra Upplands och från sistnämnda datum till och med slaget vid Poltava secondlöjtnant på Roslags kompani. I detta slag den $^{28}/_{6}$ råkade han i fångenskap och fördes först till Solikamsk och därefter till Moskva. Under det alla hans regementskamrater hemkommo 1722 efter fredsslutet, hemkom Schönberg ej förr än 1723 $^{9}/_{9}$. Orsaken härtill torde bero på, att ett af hans under fångenskapen födda barn afled 1722 i augusti och ett föddes s. å. i oktober. Efter hemkomsten erhöll han majors karaktär och ställdes på expectans. År 1735 var han ännu kvar bland expectanterna, men 1739 hade han afsked med pension.[1])

N:r 500. **Stridbeck, Johan,** f. 1783, d. 1767 i Torekov i Skåne, var son till Rådmannen i Landskrona Johan Stridbeck samt gift i Sibirien med Anna Catharina Reiher i hennes andra gifte, f. 1697, d. 1772, dotter till Majoren Arendt Reiher och Christina Regina v. Schuben. Catharina Reihers förste man, Kapten Georg Hastfehr, afled i fångenskapen.[11 och 42])

Stridbeck antogs 1702 $^{24}/_{8}$ till kvartermästare på Örebro kompani af Lifregementet till häst. År 1704 $^{16}/_{8}$ befordrades han till secondkornett på Vadsbo, 1706 $^{8}/_{2}$ till förste kornett och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondlöjtnant på Örebro samt 1708 $^{5}/_{12}$ till förste löjtnant på Östra Närkes kompani.[1]) Under denna tid hade han deltagit i striderna vid Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava.[1]) För år 1708 anför Stridbeck själf, att han räddade Lifregementet, då det låg omkring Smorgon, strax vid staden Zila; hästarna voro på bete, hvilket General Bauer fått kunskap om; denne äm-

nade om natten anfalla manskapet i sina kvarter. »Detta blef mig uppenbaradt genom recognoscerande och en judes hjälp». Creutz kommenderade ut ett parti att recognoscera, hvilket blef tillfångataget; »regementet blef alarmeradt och fienden drog sig tillbaka». Han uppgifver vidare, att han i slaget vid Poltava kommenderade kompaniet i arriergardet till Dniepr, »hvilket Blum kan intyga».[36])

Efter slaget vid Poltava råkade Stridbeck vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk. År 1722 efter fredsslutet hemkom han och erhöll då afsked med betyget, att han tjänat »så och så».[1]) S. å. $^{19}/_{11}$ erhöll han inspektorsbeställningen öfver strandridarna i Skåne.[36])

N:r 501. **Bogman, Johan,** f. 1681 i Stockholm, d. 1726[43]), blef 1698 ryttare, 1700 korpral och 1702 kvartermästare på Majorens kompani af Lifregementet till häst. År 1704 $^{14}/_{12}$ befordrades han till secondkornett, 1705 $^{27}/_{7}$ till förste kornett och 1708 $^{31}/_{7}$ till secondlöjtnant, allt på Norra Upplands kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk, hvarifrån han hemkom 1722 efter fredsslutet. I detta års placeringslista står han »på förslag att konserveras» men samtidigt säges, att »han har icke råd tillbörligen att muntera sig» utan föreslås att blifva strandridare. År 1723 $^{19}/_{7}$ erhöll han afsked med dubbel pension.[1])

N:r 502. **Ekebohm, Peter,** d. 1709 $^{28}/_{6}$, blef 1702 $^{28}/_{4}$ från ryttare kvartermästare på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1704 $^{17}/_{8}$ befordrades han till secondkornett på Roslags, 1706 $^{8}/_{2}$ till förste kornett på Södermanlands och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro kompani. I sistnämnda befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 503. **Lunman, Anders,** d. 1711 $^{4}/_{5}$ i staden Ufa i Ryssland[25]), antogs 1703 $^{29}/_{12}$ från Hans Maj:t Konungens lakej till kvartermästare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1704 $^{14}/_{12}$ befordrades han till secondkornett på Örebro, 1706 $^{30}/_{6}$ till secondlöjtnant på Östra Närkes och 1708 $^{5}/_{12}$ till förste löjtnant på Fellingsbro kompani. I sistnämnda befattning, hvilken han innehade till och med slaget vid Poltava, råkade han efter detta slag vid Perevolotjna i fångenskap och afled under fångenskapen.[1])

N:r 504. **Mörner** (af Morlanda), **Hans Diedric,** till Hageby i Roslagen, friherre, f. 1688 i Örebro, d. 1751 $^{23}/_{12}$, var son till Öfverstelöjtnanten vid Smålands kavalleriregemente Friherre Hans Mörner af Morlanda och

Grefvinnan Anna Maria Wrangel af Adinal samt gift med Märta Elisabeth Bure, f. 1710, d. 1752, dotter till Amiralitetskaptenen Gustaf Bure och Friherrinnan Beata Rålamb.

Mörner blef 1698 student i Uppsala, 1702 volontär, 1703 fänrik och 1704 rustmästare vid Österbottens regemente och erhöll sistnämnda år afsked därifrån.[36]) År 1704 $^{19}/_{8}$ antogs han från korpral på Smålands kavalleriregemente till kvartermästare på Majorens kompani af Lifregementet till häst och befordrades s. å. $^{14}/_{12}$ till secondkornett på Östra Närkes, 1706 $^{30}/_{6}$ till förste kornett på Roslags och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondlöjtnant på Vadsbo kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava.[1]) Under denna tid hade han bevistat Thorns belägring, affären vid Lemberg samt slagen vid Fraustadt 1704, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Vologda.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Mörner och erhöll då för »dess välförhållande i fält och fångenskap» ryttmästares och kort därefter majors karaktär samt placerades s. å. $^{8}/_{11}$ med löjtnants indelning vid Norra Upplands kompani. År 1729 $^{29}/_{8}$ placerades han såsom ryttmästare för Lifkompaniet. I denna befattning utgick han 1741 i finska kriget men blef efter kapitulationen i Hälsingfors 1742 hemkommenderad till Sverige. S. å. $^{2}/_{1}$ hade han transporterats till ryttmästare för Kungsörs kompani.[1]) Åren 1743—1744 tjänstgjorde han som generaladjutant[11]) och placerades 1744 $^{8}/_{6}$ såsom ryttmästare för Roslags men transporterades 1745 $^{28}/_{6}$ åter till ryttmästare för Kungsörs kompani.[1])

Från Lifregementet till häst befordrades Mörner 1747 $^{3}/_{3}$ till öfverstelöjtnant vid Lifdrabantkåren[1]), blef 1748 RSO. och 1749 öfverste för Adelsfanan, hvilken sistnämnda befattning han innehade till sin död.[11])

N:r 505. **Wrede** (af Elimä), **Lorentz**, friherre, d. ogift 1708, var son till Öfversten Friherre Gustaf Johan Wrede af Elimä och Friherrinnan Brita Creutz, en syster till Carl Gustaf Creutz (n:r 373).

Wrede hade enligt befordringsförslaget varit kornett vid Generalmajor Meijerfelts värfvade dragonregemente, då han 1704 $^{14}/_{12}$ utnämndes till secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till förste kornett därstädes och 1708 $^{7}/_{2}$ till secondlöjtnant på Kungsörs kompani. I denna befattning deltog han i slaget vid Golovtijn (Holowczyn) s. å. $^{4}/_{7}$, där han sårades af ett skott i sidan genom harnesket, »men skottet är ej så farligt som de järnsplittror af harnesket», skref General Creutz till sin hustru. Troligen till följd af såret afled han s. å. före den $^{10}/_{10}$.[1])

N:r 506. **Östman, Nils,** blef 1704 $^{14}/_{12}$ adjutant vid Lifregementet till häst och befordrades 1706 $^{30}/_{6}$ till secondkornett på Majorens kompani, transporterades s. å. $^{10}/_{7}$ till secondkornett på Södermanlands och 1707 $^{7}/_{11}$

åter till secondkornett på Majorens samt befordrades 1708 $^{7}/_{2}$ till förste kornett på Östra Närkes kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava.

Efter detta slag följde Östman Carl XII till Turkiet, hvarifrån han hemkom 1714. Han placerades följande år som secondlöjtnant på Majorens och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant på Örebro kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1722 $^{25}/_{1}$.[1])

N:r 507. **Leijonhufvud, Carl Gustaf,** friherre, f. 1669 $^{25}/_{6}$ i Örebro, d. 1710 $^{9}/_{9}$ i Bender, var son till Ståthållaren på Örebro slott Friherre Abraham Leijonhufvud och Friherrinnan Brita Kagg samt gift 1699 med Eriana Körning, f. 1671, d. 1727, dotter till Ryttmästaren Eric Körning och Maria Ribbing.

Leijonhufvud blef, efter idkade studier i Upsala, 1687 $^{10}/_{10}$ sergeant, därefter fänrik och 1688 $^{30}/_{6}$ löjtnant vid[50]) Grefve Nils Bielkes (n:r 255) regemente till fot i Stettin; 1700 $^{30}/_{4}$ blef han från Öfverste Mellins regemente i Pommern befordrad till kapten vid Östgöta infanteriregemente och transporterades 1705 $^{27}/_{7}$ till secondryttmästare på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst. Denne befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag följde han Carl XII till Turkiet, där han afled.[1])

N:r 508. **Ljunggren, Johan,** f. 1670, kom 1692 i tjänst och var korpral vid Lifregementet till häst, då han 1702 $^{21}/_{8}$ avancerade till kvartermästare på Fellingsbro kompani. År 1705 $^{27}/_{7}$ befordrades han till förste kornett på samma kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Illa sårad genom ena axeln råkade han efter sistnämnda slag vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Ljunggren och erhöll då afsked »med förbättring af karaktär och underhåll».[1])

N:r 509. **Bielke, Thure Gabriel,** till Thureholm, Ulfsunda, Stenstad, Högesta, Baldringe, Beateberg, Ranhammar och Botten, grefve f. 1684 $^{3}/_{12}$ i Stockholm, d. därstädes 1763 $^{11}/_{5}$, var son till Nils Bielke (n:r 255) och Grefvinnan Eva Horn af Björneborg samt gift 1. gången 1715 med Grefvinnan Charlotta Christina Piper, f. 1693, d. 1727, dotter till Kungl. Rådet och Öfverstemarskalken Grefve Carl Piper och Christina Törnflycht, samt 2. gången 1731 med Grefvinnan Anna Margaretha Oxenstierna af Croneborg, f. 1692, d. 1755 i Stockholm, dotter till Guvernören Grefve Gabriel Oxenstierna af Croneborg och Grefvinnan Christina Oxenstierna af Södermöre.

Efter att hafva gjort vidsträckta utrikes resor och studerat vid universiteten i Leiden och Oxford ingick Bielke 1704 på den militära banan.

Han blef då ryttare för sin faders rusthåll, n:r 114 på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, avancerade 1704 $^{12}/_{11}$ till korpral därstädes och befordrades 1705 $^{27}/_{7}$ till secondkornett på Södermanlands och 1706 $^{30}/_{6}$ till secondlöjtnant på Majorens kompani. I sistnämnda befattning kvarstod han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han med utmärkelse bevistat bataljerna vid Lemberg, Fraustadt, Grodno, Kleck, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava förutom mindre fäktningar. I sistnämnda slag erhöll han tvenne svåra blessyrer och fördes på bår till Dnjepr.

Härifrån följde Bielke Carl XII till Turkiet. Utnämnd till ryttmästare 1711 var han 1713 med om kalabaliken i Bender och fördes därefter jämte konungen till Demotika. År 1714 var han Grothusen följaktig i dennes mission till sultanen och utnämndes vid återkomsten därifrån till generaladjutant. S. å. åtföljde han Carl XII på ridten till Stralsund. Öfverkommen till Sverige 1715 följde han konungen på våren 1716 i första infallet i Norge. S. å. $^{11}/_{6}$ utnämndes Bielke till öfverste för Bohusläns dragonbataljon. I denna egenskap deltog han med bataljonen i norska fälttåget 1718. Han var nu ansedd som en af arméns mest inflytelserika chefer, och den nya regeringen efter Carl XII:s död skyndade att 1719 $^{28}/_{4}$ utnämna honom till generalmajor af kavalleriet. S. å. i maj utnämndes han emellertid till minister i Wien, hvarefter hans militära bana var ändad, ehuruväl han 1720 öfvertog chefskapet öfver det sammanslagna Bohusläns dragonregemente och nominellt kvarstod som dess öfverste till 1728 $^{1}/_{2}$.

Thure Gabriel Bielke

Bielkes följande lefnadsverksamhet är af hufvudsakligen politisk natur och sammanfaller i stort sedt med frihetstidens bittra strider mellan hatt- och mösspartiet, i hvilka fejder han var en af de mera framträdande personligheterna. År 1727 inkallades Bielke i rådet och slöt sig där i regel till Arvid Horns anhängare, hvarför han också delade deras öde och i mars 1739 af det segrande hattpartiet »licentierades» från sitt rådsämbete, d. v. s. afsattes med bibehållande af rådsvärdigheten och en del af lönen i pension. Bielke, som var en stridbar man i sin bästa kraft, lät sig icke häraf förmås att afstå från kampen mot hattarna och deras lättsinniga krigspolitik. För att hindra krigsförklaringen mot Ryssland trädde han i nära förbindelse med det ryska sändebudet i Stockholm och medverkade ifrigt till bildandet af det äldre mösspartiet, som vid riksdagen 1740—1741 med kraft bestred hattpartiet makten. Också blef han efter Gyllenstiernas arresterande af de segrande hattarna 1741 instämd för förräderikommissionen och, ehuru intet bevis mot honom kunde förebringas, dömd förlustig sin pension och förvisad till sina gods. Följande riksdag med

dess starka reaktion mot hattpolitiken upphäfde domen. Under den följande ytterst häftiga partikampen mellan hattar och mössor var Bielke en af mössornas främste ledare med plats i deras hemliga partikonselj, ehuru han såsom riksråd icke kunde själf uppträda på riddarhuset. Fordran på Bielkes och hans medbroder Bondes återinsättande i rådet var ett af mösspartiets populäraste yrkanden, som vid riksdagarna 1742—1743 och 1746—1747 föranledde häftiga strider. Efter mössornas afgörande nederlag 1747 drog sig Bielke tillbaka från politiken. År 1748 blef han KSO. och hugnades s. å. med serafimerorden, och 1751 års ständer gåfvo honom en förtroendeförklaring, dock utan att anmoda honom att återinträda i rådet. Först 1761, då hattpartiets välde var i nedgående för det uppåtsträfvande yngre mösspartiet, återinsattes Bielke och Bonde, de enda öfverlefvande af 1739 års licentierade riksråd, ånyo i rådet. Bielke var då en gammal bruten man, och den honom gifna upprättelsen var egentligen blott ett yttre, för alla synligt tecken till att de grundsatser, som förfäktats af Arvid Horn, ånyo kommit till heder.

Bielke skildras af sina samtida såsom en ovanligt ståtlig man med ett vackert och förnämt utseende. Såsom krigare berömmes han för mandom och duglighet. Såsom statsman saknade han ingalunda ett sundt och klokt omdöme, äfven om han ej framstod såsom någon betydande förmåga, men förbittringen öfver hattpartiets lättsinne och tyranni dref honom i likhet med mössornas öfriga chefer till att allt för nära liera sig med Ryssland och bruka dess stöd och dess guld i den svenska partikampen. Hans egen omutlighet och fosterlandskärlek har ingen satt i fråga.

På Lovisa Ulrikas begäran nedskref Bielke »Mémoires pour servir à l'histoire de Charles XII», utgifna af C. Hallendorff under titeln T. G. Bielkes hågkomster af Karl XII (1901).[1, 13, 30 och 33.])

N:r 510. **Lilljesvärd, Elias Julius**, f. 1685 $^{12}/_{7}$ i Stockholm, d. 1769 $^{3}/_{10}$, var yngre broder till Johan Gabriel Lilljesvärd (n:r 498) samt gift 1729 med Renata Catharina Fitinghoff, f. 1704, d. 1767, dotter till Kaptenen Otto Georg Fitinghoff och Anna Dorothea Lagerstjerna.

Lilljesvärd blef 1699 volontär, 1700 rustmästare, 1702 i december förare, 1703 $^{26}/_{5}$ sergeant, 1704 $^{6}/_{5}$ fältväbel och 1704 $^{29}/_{12}$ secondfänrik, allt vid Kronobergs regemente.[36]) År 1705 $^{27}/_{7}$ transporterades han till secondkornett på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1706 $^{30}/_{6}$ till förste kornett på Östra Västmanlands och 1708 $^{31}/_{7}$ till secondlöjtnant på Södermanlands kompani. Den senare befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat striderna vid Renbeck, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Vid Golovtijn sårades han »i låret utan skada». Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Lilljesvärd och erhöll då, »såsom en meriterad och skicklig officer», ryttmästares karaktär. S. å. $^{8}/_{11}$ place-

rades han med kornetts indelning på Lifkompaniet, transporterades 1723 $^{19}/_{7}$ till kornetts indelning på Öfverstelöjtnantens och erhöll 1730 $^{22}/_{4}$ löjtnants indelning på Majorens kompani. Från den senaste befattningen erhöll han 1741 $^{6}/_{8}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1]) År 1751 blef han RSO.

N:r 511. **Ekenberg, Sven,** f. 1685, kom 1703 i krigstjänst och befordrades 1705 $^{27}/_{7}$ från kvartermästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst till secondkornett, 1706 $^{31}/_{5}$ till förste kornett och 1708 $^{10}/_{10}$ till secondlöjtnant, allt på Kungsörs kompani. Den senaste befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Pultusk, Fraustadt, Lachowicze, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Sårad i hufvudet råkade han efter sistnämnda slag vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Ekenberg och erhöll då afsked med förbättring af karaktär och underhåll.[1])

N:r 512. **Lindbom, Isac,** f. 1665, kom 1692 i tjänst som ryttare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1700 $^{6}/_{4}$ blef han korpral och 1703 $^{2}/_{8}$ kvartermästare på samma kompani samt befordrades 1705 $^{27}/_{7}$ till secondkornett på Östra Västmanlands och 1706 $^{30}/_{6}$ till förste kornett på Vadsbo kompani. Den senare befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han, sårad i ena benet och låret, vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Lindbom och erhöll då afsked med förbättring af karaktär och underhåll.[1])

N:r 513. **Brask, Johan,** f. 1680, åtföljde vid det stora nordiska krigets utbrott stallstaten i kriget och antogs 1704 $^{24}/_{5}$ till kvartermästare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1705 $^{27}/_{7}$ befordrades han till secondkornett på Norra Upplands, 1708 $^{7}/_{2}$ till förste kornett på Örebro och s. å. $^{10}/_{10}$ till secondlöjtnant på Lifkompaniet. Den senare befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Sårad i fotleden och i sidan råkade han efter sistnämnda slag vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Tobolsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Brask och upptages i nämnda års placeringslista »på förslag att konserveras». I samma förslag säges dock, att han alltid förhållit sig väl men ej förmår att muntera sig, hvarför han föreslås att, när någon öppning blefve vid stallstaten, därtill blifva befordrad.[1])

N:r 514. **Creutz, Lorentz,** till Täckhammar, friherre, f. 1687, d. ogift 1733, var son till Carl Gustaf Creutz (n:r 373) och Sofia Christina Natt och Dag.

Vid aderton års ålder befordrades Creutz 1705 $^{27}/_{7}$ från sergeant vid Lifgardet till secondkornett på Litkompaniet af Lifregementet till häst. I denna befattning stred han tappert i slaget vid Golovtijn (Holowczyn), befordrades kort därefter 1708 $^{14}/_{8}$ till drabant[1]) och deltog såsom sådan i slaget vid Poltava. Efter detta slag följde han Carl XII till Turkiet, deltog där i kalabaliken i Bender och hemkom 1715 till Sverige.[39])

Vid 1723 års placering sattes Drabanten Lorentz Creutz såsom expektant vid Lifregementet till häst med ryttmästares karaktär. År 1725 $^{6}/_{3}$ blef han ryttmästare för Norra Upplands kompani och 1728 $^{23}/_{5}$ korpral vid Lifdrabantkåren.[1]) Från sistnämnda befattning erhöll han afsked 1731.[11])

Lorentz Creutz.

N:r 515. **Duwall, Carl,** friherre, d. ogift 1708 $^{7}/_{7}$, var son till Landshöfdingen Friherre Jacob Duwall och Brita Skytte af Sätra.

Duwall blef 1701 $^{7}/_{9}$ från konduktör löjtnant vid Carl Gustaf Skyttes regemente, befordrades 1703 $^{7}/_{11}$ till kapten därstädes och erhöll 1705 $^{20}/_{9}$ konfirmation därpå.[36]) År 1706 $^{8}/_{2}$ transporterades han till secondryttmästare på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst, i hvilken befattning han så illa sårades i slaget vid Golovtijn (Holowczyn), att han tre dagar efter slaget afled.[1]) »Af ryttmästarna», skref Creutz till sin hustru, »är Carl Duwall sedermera död blifven, och var det en Guds nåd, att han blef förlossad af sin stora pina, ty hans hufvud var som ett lerskrälle sönderhugget, och näsan samt halfva ansiktet från hvarandra.» (se 3. delen, sid 215.)

N:r 516. **De Besche, Emanuel,** f. 1665, d. 1736 $^{26}/_{9}$, var son till Bruksdisponenten Wilhelm De Besche och Magdalena Potter samt gift 1. gången 1690 med Margaretha Bagghufvud, d. 1700, dotter till Ryttmästaren Samuel Nilsson, adlad Bagghufvud, och Sara Berling, samt 2. gången efter 1722 med Anna Beata Drysell, dotter till Kamreraren Eric Drysell.

De Besche blef 1687 drabant, 1691 kornett vid Västgöta kavalleri, 1701 regementskvartermästare och senare ryttmästare vid Öfverste Göran Gyllenstiernas Skånska tremänningskavalleriregemente.[11]) År 1706 $^{8}/_{2}$ transporterades han till secondryttmästare på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1])

År 1722 efter fredsslutet hemkom De Besche och erhöll då afsked med underhåll och öfverstelöjtnants karaktär. I detta års placeringsförslag säges om honom, att han »har intet godt loford, utfört äreröriga saker».[1])

N:r 517. **Leijonsköld, Mårten Gabriel,** till Vallhof i Jumkils socken af Uppland, friherre, f. 1682 i Stockholm, d. 1736 4/5 på Vallhof, var son till Axel Leijonsköld (n:r 300) och Friherrinnan Sigrid Oxenstierna af Eka och Lindö samt gift 1716 under fångenskapen med Juliana Helena Dücker, dotter till Majoren Johan Henric Dücker och Christina v. Menschewer.

Mårten Gabriel Leijonsköld.

Leijonsköld transporterades 1706 8/2 från fänrik vid Öfverste Lamural von der Noths Upplands femmänningsinfanteriregemente till secondkornett på Roslags kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1708 7/2 till förste kornett därstädes och s. å. 5/12 till secondlöjtnant på Örebro kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solivitziogda.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Leijonsköld och placerades såsom en »meriterad officer» med ryttmästares karaktär s. å. 8/11 med kornetts indelning på Norra Upplands kompani. År 1730 6/11 erhöll han löjtnants indelning på Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 518. **Soop, Lorentz,** f. tidigast 1687, d. 1714 i maj i Petersburg[25]), var son till Kommendören vid Artilleriet Göran Soop och Friherrinnan Christina Creutz, en syster till Carl Gustaf Creutz (n:r 373), yngre broder till Eric Gustaf Soop (n:r 534) samt gift med Maria Birgitta Aminoff, d. 1772, dotter till Öfversten Zackarias Aminoff och Brita Maria Silfverhjelm.

Soop antogs 1704 1/8 till ryttare för n:r 12 på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1705 11/3 avancerade han till korpral på Majorens och 1706 27/2 till kvartermästare på Örebro samt befordrades s. å. 30/6 till förste kornett på Majorens kompani. Den sistnämnda befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat belägringen af Lemberg, striden vid Fraustadt 1704 och slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.* [1])

* I 1718 års rulla öfver regementets fångar i Ryssland säges Soop vara död 1712, likaledes i riddarhusgenealogierna, men i Leornard Kaggs dagbok uppgifves han vara död 1714 i maj i Petersburg.

N:r 519. **Rosenhane, Schering,** till Torp, Tistad, Snestad, Lefsundsö, Vendelsö och Grinda i Södermanland, friherre, f. 1685 $^{5}/_{10}$ i Stockholm, d. 1738 $^{7}/_{5}$ på Torp, var son till Fredric Rosenhane (n:r 280) och Friherrinnan Catharina Juliana Kruse af Kajbala samt gift 1. gången 1715 med Grefvinnan Hedvig Sofia Oxenstierna af Korsholm och Vasa, f. 1686 i Stockholm, d. 1735, dotter till Kungl. Rådet och Presidenten Grefve Bengt Oxenstierna af Korsholm och Vasa och Grefvinnan Magdalena Stenbock, och 2. gången 1737 med Friherrinnan Maria Banér, f. 1708 i Filadelfia i Amerika, d. 1746 på Stegeborg i Östergötland, dotter till Öfversten Friherre Isac Banér och Maria Losquette.

Rosenhane antogs 1703 till ryttare vid Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente, avancerade därstädes 1704 $^{1}/_{8}$ till korpral och bevistade detta år slaget vid Punitz och aktionen vid Oderbell, befordrades 1705 $^{6}/_{8}$ till kornett på samma regemente och bevistade detta år slaget vid Warschau. År 1706 var han kommenderad på parti till Grodno med General Meijerfelt och på Creutz' parti till Lachowicze, »på hvilket parti jag var med i slaget vid Kleck» (se 3. delen, sid. 195). [36])

År 1706 $^{31}/_{5}$ transporterades Rosenhane till secondkornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1708 $^{7}/_{2}$ till förste kornett på Södermanlands och s. å. $^{5}/_{12}$ till secondlöjtnant på Östra Närkes kompani.[1]) Under denna tid var han 1708 »med Creutz på parti, som bestod af Lifregementet under Hans Kungl. Maj:t till Grodno», och slaget vid Golovtijn (Holowczyn), där han fick en häst skjuten under sig och två blesserade.[36])

Ar 1709 $^{17}/_{4}$ befordrades Rosenhane till ryttmästare vid ofvannämnda Kruses tremänningskavalleriregemente och blef vid ryssarnas infall i St. Senschary illa blesserad af två skott, ett genom bröstet, som gick ut genom ryggen, och det andra genom benet. Efter slaget vid Poltava blef han vid Perevolotjna fången och var fem år i fångenskap till 1714, då han blef lösgifven.[36])

År 1718 $^{11}/_{2}$ blef Rosenhane generaladjutant hos Hertigen af Hessen-Cassel, sedermera Konung Fredric I af Sverige, och följde honom på tåget till Norge s. å. Efter Carl XII:s död beordrades han att föra Görtz till Stockholm, »hvilket den tiden icke var en sak af något ringa värde». År 1719 $^{1}/_{6}$ erhöll Rosenhane öfverstelöjtnants karaktär och blef s. å. $^{21}/_{12}$ öfverstelöjtnant på Lifdragonregementet och 1720 $^{19}/_{8}$ på Östgöta kavalleriregemente. Vid 1723 års placering af officerarna blef han på egen begäran ställd på sistnämnda regemente att göra tjänst utan lön, »i anseende till att många efter hemkomsten från fångenskapen bättre behöfde lönen, dock med förbehåll att vid första öppning blifva i sådan ihågkommen».[36])

År 1731 befordrades Rosenhane till generalmajor af kavalleriet.[11])

N:r 520. **Hertell, Hans,** f. 1682 $^{10}/_{11}$ i Köping, d. 1731 $^{10}/_{10}$, naturaliserad svensk adelsman 1731, var son till Löjtnanten vid Svenska Adels-

fanan Hans Ehrenreich Hertell, hvilken som underofficer 1687—1699 tjänat vid Lifregementet till häst, samt gift 1715 under fångenskapen med Maria Printz, f. i Viborg, d. 1779, hvilken var prästdotter från nämnda stad, men ej visste sina föräldrars namn, emedan hon i späda barndomen blifvit fången och förd till Ryssland.

Hertell antogs 1700 till ryttare på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och avancerade 1703 $^{30}/_{5}$ till korpral och 1704 $^{22}/_{2}$ till kvartermästare på Vadsbo kompani. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till secondkornett på Vadsbo, 1708 $^{7}/_{2}$ till förste kornett och s. å. $^{5}/_{12}$ till secondlöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani. Under denna tid hade han bevistat slagen vid Kliszow, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava samt flera mindre partier, på hvilka han två gånger sårats. I slaget vid Poltava råkade han i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Hertell och placerades s. å. $^{8}/_{11}$ såsom »en meriterad officer» med kornetts indelning på Roslags och 1723 $^{19}/_{7}$ på Vadsbo kompani. År 1729 $^{19}/_{6}$ erhöll han löjtnants indelning på sistnämnda kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 521. **Holmberg, Gustaf**, d. 1744 $^{3}/_{11}$ [56]), gift med en kvinna vid namn Anna Kajsa, var 1696 underofficer vid Bielkes regemente i Brabant. År 1702 antogs Holmberg till kvartermästare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, deltog s. å. i slaget vid Kliszow och tranporterades 1703 eller 1704 till kvartermästare på Roslags kompani. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till secondkornett på Örebro och 1708 $^{31}/_{7}$ till förste kornett på Norra Upplands kompani efter att hafva deltagit i slaget vid Golovtijn (Holowczyn). Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava [1 och 56]).

Efter sistnämnda slag följde Holmberg Carl XII till Turkiet, där han 1712 var förste löjtnant i Bender. År 1715 hemkom han till Stralsund och blef vid stadens belägring svårt sårad och fången. Efter fredssluten erhöll han afsked, fick 1728 $^{26}/_{1}$ underhållsbref och intogs på Vadstena krigsmanshus, där han afled.[56])

N:r 522. **Leeberg, Johan**, d. 1710 $^{24}/_{3}$, var före 1696 trumpetare vid Lifregementet till häst. År 1704 $^{29}/_{12}$ avancerade han från trumpetare på Lifkompaniet till kvartermästare därstädes och befordrades 1706 $^{30}/_{6}$ till secondkornett på Fellingsbro samt 1708 $^{31}/_{7}$ till förste kornett på Östra Västmanlands kompani, Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.[1]) Härstädes blef han 1710 $^{24}/_{3}$ i ett tumult af ryssarna massakrerad.[25])

N:r 523. **Hising, Carl**, f. 1683 $^{18}/_{11}$ i Köping, d. ogift 1753 $^{8}/_{4}$, var son till Justitieborgmästaren därstädes Carl Hising och Barbro Petre.[46])

Hising antogs 1703 $^{2}/_{8}$ till korpral på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och avancerade 1703 $^{29}/_{12}$ till secondkvartermästare och 1705 $^{29}/_{7}$ till förste kvartermästare, allt på Östra Närkes kompani. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till secondkornett därstädes och 1708 $^{10}/_{10}$ till förste kornett på Örebro kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid bevistade han bataljerna vid Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Sårad af ett hugg i hufvudet råkade han under sistnämnda slag i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Hising och placerades s. å. $^{3}/_{6}$, då han »såväl i fångenskap som i fält ställt sig väl», med löjtnants karaktär och kornetts indelning på Örebro kompani. År 1724 $^{11}/_{12}$ erhöll han transport till Jönköpings regemente[1]) och fick 1726 på begäran afsked.[50])

N:r 524. **Torsell, Eric,** d. 1709 $^{28}/_{6}$, blef från auditör på Öfverste Posses regemente 1705 $^{15}/_{3}$ kvartermästare på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till secondkornett och 1708 $^{5}/_{12}$ till förste kornett, allt på Öfverstelöjtnantens kompani. I sistnämnda befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 525. **Örnflycht, Christoffer,** d. ogift 1707 $^{22}/_{1}$, var son till Johan Carl Örnflycht och Christina Grubbe.

Örnflycht blef från ryttare för sin moders rusthåll, n:r 4 på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, 1701 $^{12}/_{6}$ korpral och befordrades 1706 $^{30}/_{6}$ till secondkornett, allt på Östra Västmanlands kompani. I sistnämnda befattning blef han arkebuserad.[1])

N:r 526. **Zellbell, Fredric,** d. 1712 $^{10}/_{5}$, [25]) antogs 1704 $^{18}/_{8}$ såsom ryttare vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst och avancerade 1705 $^{31}/_{1}$ till korpral på Södermanlands kompani. År 1706 $^{30}/_{6}$ befordrades han till adjutant samt 1707 $^{7}/_{11}$ till secondkornett och 1708 $^{5}/_{12}$ till förste kornett på Södermanlands kompani. Den sistnämnda befattningen innehade han till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk[1]), där han afled.

N:r 527. **Törnflycht, Michael,** till Hesselbyholm på Fogdön i Södermanland och Trottebo, f. 1683 i Stockholm, d. 1738 $^{26}/_{8}$ på Hesselbyholm, friherre 1719 $^{26}/_{5}$, grefve (ej introducerad) 1731 $^{6}/_{12}$, var son till Kommerserådet Olof Hansson Törne, adlad Törnflycht, och Margaretha Andersén samt gift 1714 med Grefvinnan Magdalena Lewenhaupt, f. 1680, d. 1756 i Stockholm, dotter till Öfversten Grefve Gustaf Lewenhaupt och Friherinnan Görvel Sparre af Kroneberg.

Törnflycht blef 1702 förare, 1703 $^{2}/_{9}$ fänrik och 1706 $^{21}/_{7}$ löjtnant, allt vid Lifgardet. S. å. $^{12}/_{8}$ befordrades han till ryttmästare vid Lifre-

gementet till häst, »för dess kapacitet och skicklighet samt alltid betygade tappra förhållandes skull». Han blef då först secondryttmästare på Östra Västmanlands, transporterades 1707 $^{1}/_{6}$ till secondryttmästare på Majorens och blef 1708 $^{5}/_{12}$ förste ryttmästare på sistnämnda kompani. Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap men frigafs kort därefter.[1])

Hemkommen till Sverige blef han 1711 $^{18}/_{3}$ ryttmästare för Fellingsbro kompani och s. å. $^{1}/_{5}$ major vid Lifregementet till häst.[1]) År 1712 föreslogs han af Rådet till öfverste för ett tremänningsregemente, hvilket han dock afböjde. I stället blef han s. å. $^{8}/_{8}$ major vid Lifgardet (med kungl. fullmakt daterad Bender 1711 $^{10}/_{11}$). År 1713 $^{26}/_{10}$ befordrades han till öfverstelöjtnant och 1717 $^{7}/_{12}$ till öfverste för Lifgardet. I spetsen för Lifgardet var Törnflycht Carl XII följaktig på hans sista fälttåg till Norge och bidrog verksamt till Drottning Ulrica Eleonoras tronbestigning mot villkor af enväldets afskaffande, hvaremot han vid 1719 års riksdag förenade sig med andra adelsmän i en formlig protest mot kronans öfverflyttande från drottningens till hennes gemåls hufvud. Måhända i afsikt att vinna honom öfverhopade man honom med utmärkelser, och 1719 utnämndes han efter hvartannat till öfverkammarherre, generalmajor den $^{28}/_{4}$ och friherre. Vid 1720 års riksdag hade Törnflycht plats i sekreta utskottet, och vid de följande återfinner man honom antingen där eller i andra viktiga deputationer. Konung Fredric, som missräknat sig i sina planer att i Törnflycht finna ett villigt verktyg, sökte förgäfves att åvägabringa hans förflyttning till ett annat regemente, och Törnflycht å sin sida hämnades genom att som chef för Lifgardet lämna sin verksamma handräckning till häktande af de personer, som vid 1723 års riksdag befunnits invecklade i planer till konungamaktens stärkande. Vid 1726—1727 års riksdag befinnes Törnflycht åter, måhända påverkad af sin svåger, Arvid Horn, hafva försonat sig med konungen och utnämndes 1727 $^{14}/_{8}$ till landshöfding i Nyköpings län.[13 och 44]) År 1732 $^{2}/_{11}$ utnämndes han till öfverståthållare i Stockholm.[20])

Michael Törnflycht.

N:r 528. **Danckwardt-Lilljeström, Claes,** till Frötuna, Oppbåga och Sickelsjöholm, alla i Örebro län, samt Schebo i Uppland, f. 1682, d. 1738 $^{19}/_{8}$, var son till Jacob Danckwardt-Lilljeström (n:r 380) och Magdalena Christernin samt gift 1720 med Friherrinan Hedvig Thegner, f. 1697, d. 1746, dotter till Vice Presidenten Friherre Johan Thegner och Anna Catharina Adlersköld.

Danckwardt-Lilljeström studerade först vid Uppsala akademi, blef 1707 $^{23}/_{7}$ i Sachsen korpral vid Lifregementet till häst och s. å. $^{7}/_{11}$ adju-

tant. År 1708 $^{4}/_{10}$ befordrades han till fänrik vid Lifgardet[1]), där han 1711 $^{12}/_{4}$ blef löjtnant, 1716 $^{3}/_{1}$ kapten, aflevererade sitt kompani 1722 $^{7}/_{5}$ och erhöll 1723 afsked.

Han bevistade 1708 $^{4}/_{7}$ slaget vid Golovtijn och tillhörde då den kavalleristyrka, som under Creutz' befäl »med oförliknelig tapperhet» och efter sju sammandrabbningar kastade fiendens vänstra flygel tillbaka, hvarunder han blef svårt sårad. År 1709 var han med vid Poltava, efter hvilket slag han sårad genom låret undkom till Bender. Härifrån var han kommenderad att åtfölja Generalmajoren och Kaptenlöjtnanten vid Drabanterna Hård till Krimska Tatariet, hvarest han utstod »svåra farligheter och fängelse». Han följde sedan efter Carl XII till Stralsund och uthärdade dess belägring samt deltog i aktionen vid Stresow på Rügen. Han återvände härpå till Stralsund och erhöll i närheten af Francken—Thor en svår kontusion i höften af en kanonkula, hvaraf han sedermera under sin återstående lifstid hade stort men. Vid stadens kapitulation blef han 1715 $^{12}/_{12}$ tillfångatagen. År 1716 återkom han från fångenskap i England, bevistade 1718 fälttåget i Norge och deltog i belägringen af Fredrikshall. Efter fredssluten måste han lämna sitt kompani till en äldre, från fångenskapen hemkommen kamrat. År 1723 $^{13}/_{4}$ anhöll han om »nådig demission» från Gardet äfvensom att bekomma »en anständig beställning vid kavalleriet», enär blessyren i höften förorsakade honom icke ringa hinder att tjäna till fot. Redan 1721 $^{13}/_{12}$ hade dock öfversten för Lifgardet anhållit hos Kongl. Maj:t om afsked för Lilljeström, »hvilken på så lång tid för dess bräcklighets skull ej förmått göra någon tjänst».[44])

N:r 529. **Cederholm v. Schmalensée, Hans,** f. 1678, d. 1715 $^{17}/_{11}$,[25]) var son till Handlanden i Stockholm Casper Christophersson Schmalensée och Elisabeth Hult samt gift 1713 under fångenskapen med Maria Sofia Skogh, f. 1694, d. 1760, dotter till Öfverstelöjtnanten Claes Johan Skogh och Margareta Elisabeth Armfelt.

Cederholm (stafvas i Kaggs dagbok Sederholm) var kvartermästare på Öfverste Lars Hjertas regemente, då han 1705 $^{27}/_{7}$ antogs till secondkvartermästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1706 $^{30}/_{1}$ blef han förste kvartermästare på Lifkompaniet och befordrades 1708 $^{7}/_{2}$ till förste kornett på samma kompani. I denna befattning råkade han efter slaget vid Poltava vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk, där han afled.[1])

N:r 530. **Wassberg, Lars,** f. 1676, kom i krigstjänst 1696 och hade avancerat till korpral på Majorens kompani af Lifregementet till häst, då han 1704 $^{29}/_{12}$ blef kvartermästare därstädes. År 1708 $^{7}/_{2}$ befordrades han till secondkornett på samma kompani och s. å. $^{5}/_{12}$ till förste kornett på Roslags. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Kliszow, Pultusk,

Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Illa sårad i hufvudet blef han i slaget vid Poltava fången och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Wassberg och erhöll då afsked med förbättring af karaktär och underhåll.[1])

N:r 531. **Smidt, Eric,** f. 1671, d. före 1740, var gift med Catharina Amnelia, dotter till kyrkoherden i Odensvi i Västmanland Jonas Amnelius och Brita Olofsdotter.[46])

Smidt kom 1697 i krigstjänst, avancerade 1704 $^{25}/_{1}$ till förste kvartermästare på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, befordrades 1708 $^{7}/_{2}$ till secondkornett därstädes och 1709 $^{6}/_{4}$ till förste kornett på Kungsörs kompani. Denna befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han deltagit i bataljerna vid Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. I sistnämnda slag råkade han i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Smidt och erhöll då såsom »enfaldig» afsked med pension och ryttmästares karaktär.[1])

N:r 532. **Pistolsköld, Gustaf Reinhold,** f. 1687, d. ogift 1731 $^{18}/_{5}$, var son till Harald Podolin, adlad Pistolsköld (n:r 291), och Brita Christina Löfling samt äldre broder till Carl Pistolsköld (n:r 661).

Pistolsköld blef 1704 volontär och s. å. $^{22}/_{7}$ ryttare för n:r 30 på Roslags kompani af Lifregementet till häst samt avancerade s. å. $^{31}/_{10}$ till korpral på Kungsörs och 1706 $^{18}/_{7}$ till secondkvartermästare på Roslags kompani. År 1708 $^{7}/_{2}$ befordrades han till secondkornett på Kungsörs kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid bevistade han bataljerna vid Fraustadt, Lachowicze, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Sårad i högra axeln råkade han efter sistnämnda slag vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Pistolsköld. I detta års placeringsförslag säges, att han »har klagomål öfver sig för begångna förseelser i fångenskapen, uppföres därför på förslag, till dess han därför blifver frikänd». År 1723 $^{19}/_{7}$ placerades han dock med löjtnants karaktär och kornetts indelning på Fellingsbro kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 533. **Lindroth, Georg,** f. 1684 på Svartsjö, blef 1702 ryttare och s. å. korpral vid Lifregementet till häst samt avancerade 1704 $^{29}/_{12}$ till kvartermästare på Roslags kompani. År 1708 $^{7}/_{2}$ befordrades han till secondkornett på samma kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid bevistade han slagen vid Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Sårad i hand och fot råkade han i sistnämda slag i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Lindroth. I detta års placeringsförslag säges, att han »af Kungl. Maj:t allernådigst var tillsagd att blifva strandridare». År 1723 $^{19}/_{7}$ placerades han dock med kornetts indelning på Roslags kompani och erhöll s. å. $^{31}/_{10}$ löjtnants heder och rang med turberäkning från 1722 $^{9}/_{11}$. År 1736 $^{7}/_{7}$ erhöll han afsked från denna befattning.[1])

N:r 534. **Soop, Eric Gustaf,** f. tidigast 1686, d. 1709 $^{28}/_{6}$, var äldre broder till Lorentz Soop (n:r 518) samt gift med Christina Amanda Eulalia Bülow från Tyskland, f. 1683 i Lützen, d. 1738, dotter till Generalkrigskommissarien och Landtrådet i Mansfeld Johan Gerhard Bülow och hans fru, född Wiedeman.

Soop antogs 1705 $^{9}/_{7}$ från volontär till ryttare för n:r 34 på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och avancerade 1706 $^{20}/_{6}$ till korpral och 1706 eller 1707 till kvartermästare. År 1708 $^{7}/_{2}$ befordrades han till secondkornett på Norra Upplands kompani, i hvilken befattning han stupade i slaget vid Poltava.[1])

N:r 535. **Sjöman, Peter,** f. 1678, gick 1700 vid krigets början ut i privat tjänst för att lära något och hade varit dräng hos en Cederhjelm, då han 1705 $^{29}/_{4}$ antogs till korpral på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst. S. å. $^{29}/_{7}$ avancerade han till secondkvartermästare och 1706 $^{30}/_{6}$ till förste kvartermästare, allt vid Östra Närkes, deltog 1708 $^{4}/_{7}$ i slaget vid Golovtijn (Holowczyn), där han blef sårad, samt befordrades 1708 $^{31}/_{7}$ till secondkornett på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Sårad af ett hugg i hufvudet blef han efter sistnämnda slag vid Perevolotjna fången och fördes till Solikamsk.[1 och 56])

År 1722 efter fredsslutet hemkom Sjöman och placerades då med löjtnants karaktär såsom expectant vid regementet.[1]) År 1728 sökte han rustmästarbefattningen vid arsenalen, men fick den ej. År 1732 lefde han ännu på expectanslönen och fick då enkelt underhåll. År 1749 $^{6}/_{6}$ intogs han på krigsmanshuset, där han afled. Hans hustru och barn lefde 1728.[56])

N:r 536. **Kiulman, Eric,** d. 1712 $^{21}/_{5}$,[25]) antogs 1703 $^{7}/_{9}$ till korpral vid Lifregementet till häst, blef 1704 $^{29}/_{12}$ förste korpral på Roslags kompani, avancerade 1706 $^{23}/_{6}$ till kvartermästare på Fellingsbro kompani och befordrades 1708 $^{31}/_{7}$ till secondkornett därstädes, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk,[1]) där han afled.[25])

N:r 537. **Planting** (-Gyllenbåga), **Nils,** till Näsby i Bogsta socken af Södermanland, f. 1687 $^{2}/_{10}$ på Husby i Svärta socken af samma län,

d. 1749 på Näsby, var son till Eric Planting (n:r 261) och Christina Tungel, halfbror till Claes Planting (n:r 437) samt gift 1715 under fångenskapen med Anna Dorothea Fariolle de la Frauville af huset Moncrot, dotter till kaptenen vid Nylands infanteri François Fariolle de la Frauville och Dorothea Klingenberg.

Planting blef 1705 volontär vid Lifregementet till häst och Roslags kompani, avancerade 1706 $^{27}/_{2}$ till korpral på Östra Närkes och 1708 till kvartermästare. S. å. $^{31}/_{7}$ befordrades han till secondkornett på Örebro kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid bevistade han en mångfald partier, occasioner och kommenderingar i Lithauen, Polen, Schlesien, Sachsen och Ryssland samt bevistade slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. I sistnämnda slag sårades han svårt af en muskötkula »i hemligheten» och råkade vid Perevolotjna i fångenskap, hvarefter han fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Planting och placerades 1723 $^{19}/_{7}$, »då han i fält och fångenskap sig väl förhållit», med löjtnants grad och kornetts indelning på Södermanlands kompani. Denna befattning innehade han till 1741 $^{3}/_{9}$, då han för sjuklighet erhöll afsked med ryttmästares karaktär. Han hade nämligen fått slag i vänstra sidan och kunde ej följa regementet, då det sagda år utgick i finska kriget. [1 och 28])

Härefter framlefde Planting sina sista år på sitt vackra Näsby. Utom detta ägde han Norräng, Krystorp, Väsby med flera egendomar i Södermanland.[28])

N:r 538. **Meijendorff v. Yxkull, Carl Ulric,** till Hessleby, friherre, f. 1690 $^{9}/_{11}$, d. 1730 $^{7}/_{5}$, var son till Lage Meijendorff v. Yxkull (n:r 377) och Friherrinnan Beata Christina Leijonhufvud, äldre broder till Lage (n:r 557) och Abraham Christer (n:r 651) Meijendorff v. Yxkull samt gift 1716 med Grefvinnan Anna Maria Lewenhaupt, f. 1688, dotter till Viceamiralen Grefve Axel Johan Lewenhaupt och Grefvinnan Charlotta Maria Stenbock.

Meijendorff v. Yxkull utgick 1706 från Sverige med Lifregementets till häst rekryter till armén och blef af regementschefen, Generalmajor Creutz, antagen till ryttare, blef sedermera korpral och deltog såsom sådan i slaget vid Golovtijn (Holowczyn). År 1708 $^{10}/_{10}$ befordrades han till secondkornett på Östra Närkes kompani, i hvilken befattning han deltog i slaget vid Poltava.[1])

Efter detta slag följde Meijendorff v. Yxkull Carl XII till Turkiet, deltog där i kalabaliken i Bender och var 1714 Konung Stanislaus af Polen följaktig till Zweibrücken.[11])

År 1715 hemkom Meijendorff v. Yxkull till Sverige, placerades s. å. $^{1}/_{2}$ såsom secondlöjtnant på Östra Västmanlands och befordrades 1716 $^{21}/_{8}$ till förste ryttmästare på Fellingsbro kompani. År 1721 $^{12}/_{12}$ transporterades han till ryttmästare vid Bohusläns dragoner, men erhöll 1727 $^{25}/_{8}$

genom byte med sin broder Lage åter transport till Lifregementet till häst och blef då stabsryttmästare på Majorens kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 539. **Berg, Anders,** kallas såsom ryttare äfven Anders Rost, emedan han red för rusthållet n:r 32 Rosta på Örebro kompani af Lifregementet till häst, f. 1675.

Berg kom 1697 i tjänst såsom ryttare och avancerade 1702 $^{16}/_{8}$ till korpral, 1704 $^{10}/_{2}$ till secondkvartermästare och s. å. $^{18}/_{8}$ till förste kvartermästare, allt på Örebro kompani, samt befordrades 1708 $^{5}/_{12}$ till secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat bataljerna vid Petjory, Kliszow, Pultusk, Fraustadt, Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Berg och erhöll då afsked med förbättring af karaktär och underhåll.[1])

N:r 540. **Wigelstjerna, Thure (Wigell),** f. 1685 $^{3}/_{8}$, d. ogift 1712 $^{19}/_{5}$,[25]) var son till Eric Mathias Wigell, adlad Wigelstjerna 1704 (n:r 392), och Elisabeth Blad samt äldre broder till Andreas Wigelstjerna (n:r 615).

Wigelstjerna utkom på sommaren 1703 med Lifregementets till häst rekryter till Riga såsom korpral och tillstötte s. å. på hösten regementet i Preussen. År 1704 i februari blef han korpral och 1706 $^{6}/_{7}$ secondkvartermästare samt befordrades 1708 $^{5}/_{12}$ till secondkornett, allt på Södermanlands kompani. Sistnämnda befattning innehade han till och med slaget vid Poltava. Efter detta slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk, där han afled.[1])

Två bröder till Thure Wigelstjerna förutom brodern Andreas, nämligen Jonas, f. 1682, och Eric, f. 1687, tillhörde äfven Lifregementet till häst, den förre såsom kvartermästare och den senare såsom korpral. Båda blefvo efter slaget vid Poltava fångna och afledo i fångenskapen, Jonas 1710 i Zarodda och Eric i Kasan.[11])

N:r 441. **v. Hertell, Carl,** d. 1709 $^{28}/_{6}$, antogs 1705 $^{29}/_{4}$ till korpral på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1708 $^{5}/_{12}$ till secondkornett på Majorens kompani. I denna befattning stupade han i slaget vid Poltava.[1])

N:r 442. **Fleming, Henric,** till Ogestad i Ösmo socken af Södermanland, f. 1686 $^{25}/_{11}$ i Stockholm, d. ogift, var son till Kaptenen vid Amiralitetet Claes Fleming och Maria Meijendorff v. Yxkull, en syster till Lage Meijendorff v. Yxkull (n:r 377).

Fleming blef 1705 $^{5}/_{11}$ från volontär ryttare på Lifkompaniet af Lif-

regementet till häst, 1707 $^{24}/_{4}$ korpral på Majorens och befordrades 1708 $^{5}/_{12}$ till secondkornett på Lifkompaniet, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid bevistade han slagen vid Golovtijn (Holowczyn), där han blef sårad, och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Tobolsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Fleming, och som han »både i fångenskap och fält skickat sig väl», placerades han s. å. $^{8}/_{11}$ med löjtnants grad och kvartermästares indelning på Lifkompaniet. År 1723 $^{19}/_{7}$ erhöll han kornetts indelning på Majorens kompani, hvilken befattning han innehade, tills han 1740 $^{20}/_{2}$ erhöll afsked med ryttmästares karaktär.[1])

N:r 543. **Alleon, Carl Johan,** f. 1692 (enligt 1722 års placeringslista) i Estland, d. 1736 $^{26}/_{5}$, kom 1706 i tjänst som volontär vid Lifregementet till häst och blef s. å. korpral samt befordrades 1709 $^{6}/_{4}$ till secondkornett på Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. I sistnämnda slag råkade han i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom Alleon, och som han »alltid förhållit sig väl», placerades han s. å. $^{8}/_{11}$ med löjtnants grad och kvartermästares indelning vid Södermanlands kompani. Vid placeringen 1723 blef han dock den $^{19}/_{7}$ expectant men erhöll 1725 $^{25}/_{9}$ kornetts indelning på Örebro kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 544. **v. Weinberg, Axel Christian,** f. 1685 $^{28}/_{7}$ i Östergötland, d. 1756 $^{8}/_{11}$, var son till Truls v. Weinberg (n:r 324) och Catharina Axelsdotter Bohm samt gift 1726 med Birgitta Gisler, f. 1705, som lefde 1766, dotter till Kyrkoherden Pehr Gisler och Christina Noring.

v. Weinberg blef 1703 volontär och 1704 furir vid Fortifikationen.[11]) År 1706 blef han volontär vid Lifregementet till häst och följande år korpral och kvartermästare samt befordrades 1708 $^{4}/_{10}$ till adjutant, hvilken befattning han innehade till och med slaget vid Poltava. Under denna tid hade han bevistat slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Solikamsk.

År 1722 efter fredsslutet hemkom v. Weinberg. I detta års placeringsförslag säges, att han »skickat sig väl i fält och fångenskap, men fattig och oförmögen att muntera sig, föreslås att benådas med löjtnants karaktär, till dess öppning till indelning vid regementet för honom framdeles kan gifvas». År 1723 $^{19}/_{7}$ placerades han men löjtnants grad och kornetts indelning på Kungsörs kompani. Från denna befattning erhöll han 1741 $^{3}/_{9}$ afsked.[1])

N:r 545. **Lundstedt, Anders,** var gift med Margaretha Svedberg, adlad Svedenborg, f. 1695, dotter till Biskopen Jesper Svedberg och Sara Behm.

Lundstedt antogs 1703 $^{21}/_{8}$ till kvartermästare vid Öfverste Lars Hjertas Upplands femmänningskavalleriregemente och avancerade därstädes 1704 $^{7}/_{1}$ till kornett. Efter Kungl. Maj:ts egen fullmakt, daterad Heilsberg 1709 $^{7}/_{1}$, utnämndes han till löjtnant vid Lifregementet till häst. Före slaget vid Poltava utkom han dock icke till regementet i Ryssland. S. å. $^{18}/_{10}$ erhöll han rådets fullmakt att vara förste löjtnant på Lifkompaniet vid Lifregementet till häst, som då var under nyuppsättning. Efter att 1710 hafva deltagit i slaget vid Hälsingborg förordnades Lundstedt 1710 $^{18}/_{3}$ till regementskvartermästare, 1711 $^{11}/_{9}$ till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani och 1713 $^{23}/_{6}$ till förste ryttmästare för Södermanlands kompani.[1 och 8]) År 1716 $^{6}/_{10}$ transporterades han tillbaka till Upplands femmänningskavalleriregemente genom byte med Ryttmästare Ladau (n:r 624)[1]) och erhöll 1718 $^{26}/_{6}$ afsked på grund af sjuklighet.[37])

N:r 546. **Crusebjörn, Frans Johan,** till Malmsjö i Grödinge socken af Södermanland, f. 1675, lefde 1733 $^{15}/_{11}$, var son till Possessionaten Gustaf Crusebjörn och Anna Margaretha Rosenstråle samt gift med Friherrinnan Christina Lowisin, f. 1680, d. 1743, dotter till Landshöfdingen Friherre Eric Lowisin och Catharina Lenström.

Crusebjörn blef 1691 ryttare och 1692 $^{1}/_{10}$ korpral vid Södra Skånska kavalleriregementet, 1696 drabant, 1699 $/_{11}$ kapten vid Öfverste Krassows dragonregemente, 1703 $^{27}/_{12}$ kaptenlöjtnant (med konfirmation 1704 $^{19}/_{1}$) vid Södra Skånska kavalleriregementet, s. å. $^{2}/_{12}$ ryttmästare och 1706 $^{2}/_{11}$ major vid sistnämnda regemente samt erhöll 1708 $^{1}/_{6}$ afsked på grund af sjukdom och hemreste till Sverige.

Då de svenska regementena efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, var Crusebjörn en bland de första, som anmälde sig till tjänstgöring. I oktober 1709 blef han interimsmajor vid Lifregementet till häst och deltog med regementet i kampanjen i Skåne till 1710 $^{1}/_{5}$ och slaget vid Hälsingborg »samt därvid sig förhållit så väl och tappert, att han däröfver erhållit Kungl. Rådets Herr Grefve Stenbocks goda loford och vittnesbörd». Han befordrades 1711 $^{30}/_{10}$ till öfverstelöjtnant på Östgöta kavalleriregemente, men erhöll ej konungens stadfästelse på de båda sista beställningarna utan utnämndes 1714 till generaladjutant.

Omdömena om Crusebjörn synas vara de allra bästa. Så heter det t. ex. på ett ställe: »En skicklig, välförfaren och bepröfvad officer», och på ett annat: »En hurtig, drifvande och braf officer». Carl XII synes också hafva satt ett stort värde på honom. Ett bevis härpå är, att då Crusebjörns regementschef af sina ryttmästare begärde borgen för de 10,000 daler, som förskotterats till värfningspengar, konungen själf åtog sig denna borgen.[1, 11, 31 och 62])

N:r 547. **Posse** (af Säby), **Mauritz,** till Säbyholm samt Vira bruk i Uppland, friherre, f. på 1670-talet, d. 1724 $^{3}/_{10}$ på Edeby i Lossa

socken af Uppland,[42]) var yngre halfbroder till Axel (n:r 396) och äldre broder till Johan Peter (n:r 409) Posse samt gift 1. gången 1700 med Grefvinnan Charlotta Hastfehr, f. på 1670-talet, d. 1705, dotter till Kungl. Rådet, Fältmarskalken och Generalguvernören Grefve Jacob Johan Hastfehr och Friherrinnan Sigrid Gyllenstierna af Lundholm, samt 2. gången 1706 med Friherrinnan Anna Christina Fleming af Liebelitz, f. 1692, d. 1773, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Eric Magnus Fleming af Liebelitz (n:r 316) och Grefvinnan Wendela Christina Stålarm.

Posse erhöll 1694 $^{18}/_{12}$ tillstånd att resa utrikes och blef efter återkomsten 1700 $^{6}/_{9}$ ryttmästare vid Västgöta tremänningskavalleriregemente, hvilket han var ännu 1709.[87]) Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, blef Posse 1709 $^{18}/_{10}$ förste ryttmästare för Östra Västmanlands kompani.[1]) Redan följande år $^{6}/_{6}$ blef han dock generaladjutant af kavalleriet och befordrades 1712 $^{5}/_{2}$ (med konfirmationsfullmakt af den $^{13}/_{6}$) till öfverstelöjtnant vid Upplands tremänningskavalleriregemente, men gjorde ej tjänst där utan transporterades s. å. $^{6}/_{10}$ (med konfirmationsfullmakt af 1713 $^{27}/_{6}$) till öfverstelöjtnant vid Västgöta ståndsdragonregemente. År 1716 $^{11}/_{7}$ transporterades han till Upplands ståndsdragonregemente och befordrades 1719 $^{10}/_{8}$ till secondöfverste för sistnämnda regemente, hvilket han var till i oktober 1721, då regementet upplöstes.[87])

N:r 548. **Schönström, Albrecht,** f. 1684 $^{10}/_{10}$, d. 1740 $^{6}/_{6}$, var son till Assessorn i Bergskollegiet Peter Svedberg, adlad Schönström, och Anna Margaretha Behm samt gift 1715 med Friherrinnan Ulrica Adlersten, f. 1694, d. 1757, dotter till Landshöfdingen Göran Pihlman, adlad och friherre Adlersten, och Maria Ehrenberg.

Schönström avancerade 1702 från volontär vid Fortifikationen till löjtnant vid Hälsinge tremänningsinfanteriregemente, där han 1703 blef kapten. År 1705 utkommenderades han till Polen och deltog därefter i åtskilliga partier samt i slaget vid Kalisz 1706 $^{24}/_{10}$. År 1709 var han dock hemma i Sverige och kapten på ofvannämnda regemente.

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, erhöll Schönström 1709 $^{18}/_{10}$ rådets fullmakt att vara förste ryttmästare för Norra Upplands kompani, hvilket han 1710 förde i slaget vid Hälsingborg. År 1710 $^{12}/_{10}$ transporterades han med rådets tillstånd genom byte med Ryttmästare Arfwidson (n:r 549) till förste ryttmästare för Kungsörs kompani. År 1713 $^{7}/_{6}$ förordnades han att såsom äldste ryttmästare förrätta majorstjänsten »tills vidare Kungl. Maj:ts nådiga godtfinnande».[1 och 8]) Då Major Jacob Danckwardt-Lilljeström 1714 hemkom ur ryska fångenskapen och återtog majorsbefattningen, återgick Schönström till förste ryttmästare för Kungsörs kompani, men transporterades 1716 $^{6}/_{10}$ till förste ryttmästare för Norra Upplands kompani. Efter att 1718 hafva deltagit i tåget mot Norge befordrades han 1719 $^{6}/_{8}$ till major vid regementet.[1])

Vid placeringen efter kriget erhöll Schönström 1722 $^{8}/_{11}$ ryttmästar-

indelning på Norra Upplands kompani, men erhöll 1725 $^{6}/_{8}$ åter majorsindelning. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 549. **Arfwidsson, Axel,** blef 1689 kammarskrifvare på Narva slott och häradsskrifvare däromkring samt 1699 slottsfogde därsammastädes. År 1700 antogs han till regementskvartermästare vid Grefve Otto Wellingks dragonregemente (Ingermanlands dragoner) och erhöll 1704 Kungl. Maj:ts fullmakt att vara kapten på detta regemente. Med regementet var han med i åtskilliga partier och hade äfven varit sårad.[9])

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, erhöll Arfwidsson 1709 $^{18}/_{10}$ från kapten på Öfverste Georg Hastfehrs värfvade dragoner i Tyskland rådets fullmakt att vara förste ryttmästare för Kungsörs kompani, hvilket han förde i slaget vid Hälsingborg. År 1710 $^{12}/_{10}$ transporterades han genom byte med Ryttmästare Schönström (n:r 548) till förste ryttmästare för Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1716 $^{6}/_{10}$ afsked.[1])

N:r 550. **Lenck, Jacob,** till Ramnsnäs samt Valaholm i Hofva socken af Västergötland, f. 1653 $^{28}/_{11}$ på Ramnsnäs, d. 1710 $^{28}/_{2}$, var son till Ryttmästaren Jacob Lenck och Maria Hård af Thorestorp samt gift 1679 med Helena Christina Hård af Segerstad, d. 1720, dotter till Ryttmästaren Göran Hård af Segerstad och Brita Maria Hård af Segerstad.

Lenck började sin bana 1675 som underofficer och fänrik vid Taubes regemente, blef 1676 löjtnant samt sårades och blef fången med Öfverste Björnsköld vid Marstrands belägring. År 1700 $^{6}/_{9}$ blef han ryttmästare vid Västgöta tremänningskavalleriregemente, från hvilken befattning han 1709 $^{26}/_{8}$ erhöll afsked.[37]) Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, erhöll Lenck 1709 $^{18}/_{10}$ rådets fullmakt att vara förste ryttmästare för Örebro kompani. I spetsen för detta stupade han följande år i slaget vid Hälsingborg.[1])

N:r 551. **Lilliehöök** (af Fårdala), **Carl Magnus,** till Claestorp, Dömmestorp, Vi, Amundstorp och Degeberg i Västergötland, f. 1661 $^{15}/_{2}$ i Stockholm, d. 1731 $^{11}/_{4}$, var son till Öfverstelöjtnanten vid Västgöta kavalleriregemente Nils Lilliehöök af Fårdala och Friherrinnan Brita Leijonsköld samt gift 1. gången 1693 med Friherrinnan Brita Johanna Gyllenstierna af Lundholm, f. 1671, d. 1699, dotter till Riksrådet och Presidenten Friherre Johan Gyllenstierna af Lundholm och Catharina Margaretha Duréel, och 2. gången 1701 med Friherrinnan Charlotta Catharina Hamilton af Hageby, f. 1672, d. 1735, dotter till Generalmajoren och Landshöfdingen Malcolm Hamilton, friherre Hamilton af Hageby, och Catharina Makeléer.

Lilliehöök blef 1677 $^{28}/_{10}$ af Generallöjtnant Bielke befordrad till kornett vid Västgöta kavalleriregemente och avancerade 1689 till löjtnant, från hvilken befattning han 1698 erhöll afsked.[11 och 36])

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, ingick Lilliehöök åter i krigstjänst och befordrades 1709 18/10 till förste ryttmästare för Vadsbo kompani, hvilket han förde i slaget vid Hälsingborg. Kort efter detta slag erhöll han dock 1710 18/8 afsked med majors karaktär.[1])

N:r 552. **Tilas, Olof,** f. 1684 17/8 i Stockholm, d. 1749 29/1 på öfverstelöjtnantsbostället Hessle i Västmanland, adlad Tilas 1719, var son till Assessorn i reduktionskollegiet Daniel Tilas och Helena Nordling samt gift 1709 17/10 med Maria Hjärne, f. 1681, d. 1758, dotter till Landshöfdingen Urban Hjärne och Maria Svahn.

Tilas hade tjänat sig upp från knekt till löjtnant och under någon tid bevistat kampanjen vid kungl. armén i Polen.[43]) I fem års tid 1705—1709 hade han varit fänrik och löjtnant i fransk tjänst och därunder bevistat både fältslag och belägringar[8]), bland annat vid Brigadieren Friherre Eric Sparres tyska regemente.[11])

Hemkommen till Sverige förordnades Tilas 1709 18/10 att vara förste löjtnant vid Majorens kompani af Lifregementet till häst. År 1710 2/6 föreslogs han till befordran, enär han i slaget vid Hälsingborg »hållit sig mycket väl». S. å. 6/6 befordrades han till förste ryttmästare för Östra Västmanlands kompani och erhöll 1716 6/8 majors grad. Efter att 1718 bevistat fälttåget mot Norge upprätthöll han 1719 och 1720 andre secondmajorsbefattningen vid regementet.

Vid placeringen efter kriget 1722 25/1 fick Tilas behålla ryttmästarindelningen vid Östra Västmanlands kompani, hvilken befattning han innehade, tills han 1740 22/10 befordrades till major vid regementet. Såsom major deltog han i 1741—1743 års krig med Ryssland och förde regementet under större delen af kriget (se 4. delen). År 1743 20/7 utnämndes han till öfverstelöjtnant i regementet med bibehållande af majorsindelningen och befordrades 1745 28/6 till öfverstelöjtnant vid regementet. Den sistnämnda befattningen innehade han till sin död.[1])

N:r 553. **Horn** (af Rantzien), **Bengt,** f. 1692, d. 1738 6/11, för faderns förtjänster jämte sina syskon 1719 upphöjd i friherrligt stånd, var son till Öfversten för Bremiska kavalleriet Carl Gustaf Horn af Rantzien och Magdalena Rosenhane samt gift 1. gången 1712 med Grefvinnan Ulrica Elisabeth Lewenhaupt, f. 1691, d. 1734, dotter till Öfversten Grefve Gustaf Mauritz Lewenhaupt och Friherrinnan Görvel Sparre af Kroneberg, samt 2. gången 1736 med Eva Catharina Schaeij, f. 1684, d. 1767, dotter till Borgmästaren i Karlshamn Peter Schaeij och Elisabeth Bromée.

Horn blef 1706 underofficer och 1707 11/7 fänrik vid Grefve Nils Gyllenstiernas infanteriregemente i Bremen. Sistnämnda år blef han permitterad att resa till »konungens armé», men kunde ej komma längre än till Riga, där han tjänstgjorde som löjtnant vid Upplands regementes rekryter.[44])

År 1709 $^{18}/_{10}$ förordnades Horn till förste löjtnant vid Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst och föreslogs 1710 $^{2}/_{6}$ af Öfverstelöjtnant Meijendorff von Yxkull till befordran, enär han »hållit sig mycket väl vid Hälsingborg». S. å. $^{5}/_{9}$ förordnades han till förste ryttmästare för ofvannämnda kompani, transporterades 1711 $^{17}/_{7}$ till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani och 1713 $^{23}/_{6}$ (enl. kungl. fullmakt daterad Bender 1711 $^{10}/_{11}$) till kapten vid Lifgardet.[1])

År 1718 $^{29}/_{5}$ befordrades han till öfverstelöjtnant vid Smålands femmänningsinfanteriregemente, erhöll 1720 $^{4}/_{2}$ öfverstes karaktär och blef slutligen 1729 $^{23}/_{12}$ öfverste för Garnisonsregementet i Halland, hvilket befäl han innehade till 1737.[44])

N:r 554. **Drommel, Gustaf,** f. 1669 $^{16}/_{2}$, d. 1713 $^{7}/_{4}$ i danska kriget, var son till Gustaf Drommel, (n:r 250) och Maria Hamilton samt gift 1691 med Brita Westphal, f. 1670, d. 1729, dotter till Kämnären Westphal i Stockholm och Margaretha von Bremen.

Drommel blef 1684 ryttare, 1686 korpral och 1700 kvartermästare vid Lifregementet till häst samt erhöll 1701 afsked.[1]) Då regementet efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, ingick han åter i krigstjänst och förordnades 1709 $^{18}/_{10}$ till förste löjtnant vid Östra Västmanlands kompani. År 1710 $^{2}/_{6}$ föreslogs han af regementsbefälhafvaren till befordran, enär han förhållit sig »mycket hurtigt och väl vid Hälsingborg». År 1710 $^{5}/_{10}$ befordrades Drommel till secondryttmästare på Fellingsbro och 1711 $^{11}/_{9}$ till förste ryttmästare för Majorens kompani. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 555. **Lowisin, Jacob,** friherre, döpt 1690 $^{3}/_{11}$, d. 1734, var son till Landshöfdingen Friherre Eric Lowisin och Catharina Lenström samt gift före 1718 med Friherrinnan Margaretha Beata Soop, dotter till Generalmajoren och Guvernören Friherre Eric Soop och Grefvinnan Margaretha Christina Oxenstierna af Croneborg.

Lowisin blef 1709 $^{20}/_{2}$ kornett vid Generalmajor Carl Gustaf Kruses Upplands tremänningskavalleriregementes rekryter.[44]) Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, blef Lowisin 1709 $^{18}/_{10}$ förste kornett på Södermanlands kompani och befordrades s. å. $^{19}/_{11}$ till förste löjtnant på kompaniet. Med detta deltog han 1710 i slaget vid Hälsingborg och befordrades 1711 $^{27}/_{11}$ till secondryttmästare vid Kungsörs kompani.[1]) År 1713 $^{23}/_{6}$ (enl. kungl. fullmakt daterad Bender 1711 $^{10}/_{10}$) transporterades han till kapten vid Lifgardet. Med detta regemente deltog han 1718 i belägringen af Fredrikshall. År 1720 $^{2}/_{1}$ erhöll han afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[44])

N:r 556. **Ehrenpreus, Hans Diedric,** f. 1692 $^{31}/_{5}$ i Örebro, d. 1743 $^{23}/_{4}$, var son till Öfverdirektören vid Stora sjötullen i Stockholm

Hans Ehrenpreus och Catharina Linroth samt gift 1727 med Eva Margaretha Stålhammar, f. 1701, d. 1740, dotter till Öfverstelöjtnanten Jon Stålhammar och Sofia Drake af Torp och Hamra.

Ehrenpreus blef 1706 volontär vid artilleriet, 1707 lärkonstapel, 1708 volontär vid Öfverste Nils Posses regemente i Göteborg och 1709 sergeant vid artilleriet i Stockholm.[50]) Då Lifregegementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, förordnades Ehrenpreus 1709 $^{18}/_{10}$ till förste kornett på Örebro kompani. År 1710 $^{12}/_{1}$ befordrades han till förste löjtnant på samma kompani och 1711 $^{6}/_{7}$ till secondryttmästare vid Västgöta kavalleriregemente.[1]) År 1712 $^{9}/_{2}$ blef han förste ryttmästare på detta regemente och åtföljde det på hösten till Pommern. Regementet deltog bland annat i slaget vid Gadebusch 1712 $^{9}/_{12}$ och belägringen i Tönningen. Vid kapitulationen därstädes 1713 $^{6}/_{5}$ blef Ehrenpreus fången, satt fyra år i fängenskap och återkom 1717 till Sverige. År 1719 erhöll han två års utländsk permission för sin hälsas vårdande. År 1729 var han ryttmästare för Barne härads kompani af Västgöta kavalleriregemente men sattes 1732 ur tjänstgöring för svagsinthet och kunde sedermera ej brukas i tjänstgöring. I april 1737 affördes han till Bohus fästning men erhöll det oaktadt ej afsked förr än 1741 $^{7}/_{8}$.[71])

N:r 557. **Meijendorff von Yxkull, Lage,** friherre, f. 1693 $^{26}/_{10}$ i Södermanland, d. ogift 1730 $^{4}/_{5}$, var yngre broder till Carl Ulric Meijendorff v. Yxkull (n:r 538).

Meijendorff von Yxkull blef 1709 $^{18}/_{10}$ »efter deras höggrefliga Excellensers» fullmakt förste kornett på Majorens kompani af Lifregementet till häst. Efter att hafva deltagit i slaget vid Hälsingborg befordrades han 1710 $^{18}/_{3}$ till förste löjtnant på Lifkompaniet och transporterades s. å. $^{16}/_{7}$ af Fältmarskalken Grefve Stenbock till förste löjtnant på Östra Närkes.[1 och 8]) År 1716 $^{6}/_{10}$ blef han interims äldste löjtnant på Östra Närkes, utnämndes 1718 $^{31}/_{3}$ till ryttmästare, placerades s. å. $^{2}/_{4}$ såsom tredje ryttmästare på Örebro kompani och bevistade detta år fälttåget mot Norge. År 1719 $^{16}/_{5}$ blef han secondryttmästare på Majorens kompani.[1])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Meijendorff v. Yxkull 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants indelning på Örebro och s. å. $^{8}/_{11}$ löjtnants indelning på Majorens kompani.[1]) Härifrån erhöll han genom byte med sin broder Carl Ulric (n:r 538) 1727 $^{25}/_{8}$ transport till ryttmästare vid Bohusläns dragonregemente. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[36])

N:r 558. **Gripenwald, Eric,** till Mantorp i Vreta socken af Östergötland, f. 1692, d. 1750 $^{19}/_{9}$, var son till Johan Gripenwald (n:r 299) och Friherrinnan Catharina Lowisin samt gift 1. gången med Ingrid Seth, f. 1696, d. 1716, 2. gången 1717 med Friherrinnan Ingrid Margaretha Adlersten, f. 1687, d. 1726, dotter till Landshöfdingen Göran Pihlman, adlad och friherre Adlersten, och Maria Ehrenberg, samt 3. gången med

Grefvinnan Elisabeth Frölich, f. 1687, d. 1765 på Mantorp, dotter till Kungl. Rådet och Presidenten Grefve Carl Gustaf Frölich och Plantina Margaretha Bengtsdotter.

Gripenwald blef 1705 volontär och 1707 furir och fältväbel vid Smålands femmänningsinfanteriregemente. Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, utnämndes han 1709 $^{16}/_{10}$ till förste kornett på Öfverstelöjtnantens kompani och befordrades 1710 $^{16}/_{7}$ »på grund af dess mycket goda välförhållande i slaget vid Hälsingborg» till förste löjtnant på Lifkompaniet.[1]) År 1712 $^{16}/_{9}$ befordrades han till secondryttmästare på Östgöta kavalleriregemente, transporterades 1713 $^{17}/_{2}$ till Södra Skånska kavalleriregementet och erhöll 1719 $^{30}/_{9}$ afsked från detta regemente.[31]) År 1722 $^{29}/_{5}$ erhöll han afsked ur krigstjänst med öfverstelöjtnants karaktär och blef 1748 RSO.[50])

Sven Duwall.

N:r 559. **Duwall, Sven,** till Bredsjö och Lindstad i Järlåsa samt Eka i Hagby socken, alla i Uppland, friherre, f. 1686 $^{29}/_{7}$, d. 1743 $^{8}/_{10}$, var son till Johan Diedric Duwall (n:r 393) och Lucretia Wernstedt samt gift 1719 med Friherrinnan Sofia Charlotta Kruse af Verchou, f. 1688, d. 1746, dotter till Henning Adolf Kruse af Verchou (n:r 374) och Friherrinnan Virginia Spens.

Duwall antogs 1709 $^{18}/_{10}$ till förste kornett på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1713 $^{7}/_{7}$ efter rådets resolution till förste löjtnant på samma kompani.[1 och 9]) År 1718 $^{2}/_{4}$ blef han »frivillig ryttmästare» på Öfverstelöjtnantens kompani, 1719 $^{30}/_{5}$ secondryttmästare på Östra Västmanlands, transporterades s. å. $^{2}/_{6}$ till Lifkompaniet och s. å. $^{28}/_{7}$ till korpral vid Lifskvadron (Drabanterna). Från Drabantkåren kom Duwall åter till Lifregementet till häst 1728 $^{28}/_{5}$ och blef då ryttmästare för Norra Upplands kompani. Den sistnämnda befattningen innehade han, tills han 1733 $^{30}/_{3}$ erhöll afsked med majors karaktär.[1])

N:r 560. **Hvass, Tore,** f. 1656, d. 1733 $^{28}/_{5}$ på Malma i Estuna socken i Roslagen, blef 1711 gift på Malma med Ulrica Riddersvärd, f. 1695, lefde 1742, dotter till Jöns Hampn, adlad Riddersvärd (n:r 346), och Maria Cletzer.

Hvass blef 1682 i oktober ryttare och 1701 $^{12}/_{6}$ korpral vid Roslags kompani af Lifregementet till häst. Efter att hafva åtföljt regementet under större delen af det stora nordiska kriget och deltagit bland andra aktioner i öfvergången af Düna och slaget vid Kliszow erhöll han 1708 i februari afsked för sjuklighet och hemreste till Sverige.[8])

Då regementet efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, återinträdde Hvass i krigstjänst och förordnades 1709 $^{18}/_{10}$ till förste kornett på samma Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han 1716 $^{6}/_{10}$ afsked.[1])

N:r 561. **Cantersten, Carl,** förordnades 1709 $^{18}/_{10}$ till förste kornett på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst, men infann sig aldrig och affördes följande år ur regementets rullor.[1])

Han är utan tvifvel identisk med Carl Benjamin Cantersten, f. 1689 $^{14}/_{5}$, d. 1726 $^{11}/_{1}$ i Stockholm, hvilken 1709 var i tjänst i Riga och 1710 $^{22}/_{9}$ blef kapten vid Södermanlands regemente. Med detta regemente bevistade han slaget vid Gadebusch 1712 och blef 1713 vid Tönningen fången men befriade sig själf följande år och blef efter hemkomsten major vid ofvannämnda regemente samt erhöll 1719 $^{20}/_{7}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[50]) I så fall var han son till Öfverintendenten öfver Drottning Christinas domäner i Bremen och Verden Carl Cantersten och Anna Brita Olivecrantz samt gift 1. gången med Friherrinnan Sigrid Christina Soop, d. 1722, dotter till Generalmajoren och Guvernören Friherre Eric Soop och Grefvinnan Margaretha Christina Oxenstierna af Croneborg, samt 2. gången 1725 med Friherrinnan Hebbla Charlotta Palbitzki, f. 1691, d. 1778, dotter till Kammarpagen Friherre Alexander Palbitzki och Friherrinnan Hebbla Margaretha Banér.

N:r 562. **Gyllenhaal, Hans,** f. 1655, d. 1710 $^{28}/_{2}$, var son till Löjtnanten vid Västgöta kavalleriregemente Nils Gunnarsson Hahl, adlad Gyllenhaal, och Märtha Hjerta samt gift 1687 med Barbro Lilljestjelke, f. 1662, d. 1728, dotter till Godsägaren Bengt Lilljestjelke och Metta Hjerta.

Gyllenhaal blef 1680 $^{10}/_{2}$ korpral, 1691 $^{8}/_{5}$ kvartermästare och 1695 $^{8}/_{8}$ kornett vid Västgöta kavalleriregemente samt 1703 $^{24}/_{9}$ löjtnant och 1704 $^{7}/_{1}$ ryttmästare vid Upplands femmänningskavalleriregemente.[60]) Från detta regemente förordnades han 1709 $^{6}/_{11}$ till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. I sistnämnda befattning stupade han följande år i slaget vid Hälsingborg.[1])

N:r 563. **Böckler, Carl Jacob,** d. 1710 $^{29}/_{5}$, blef 1704 second- och s. ä. förste löjtnant samt 1707 $^{5}/_{1}$ regementskvartermästare, allt på Hälsinge regemente. I sistnämnda befattning blef han 1708 $^{29}/_{9}$ blesserad i slaget vid Ljesna och blef s. å. i december secondkapten. Hösten 1709 var han åter hemma i Sverige.[36])

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, förordnades Böckler 1709 $^{6}/_{11}$ från kapten på ofvannämnda regemente till förste ryttmästare för Östra Närkes kompani och transporterades 1710 $^{4}/_{4}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani men afled kort därefter.[1])

N:r 564. **Hammarhjelm, Johan,** f. 1677 $^{7}/_{1}$, d. 1719 $^{1}/_{1}$, var son till Regementskvartermästaren vid Västgöta kavalleriregemente Mårten Hammarhjelm och Maria Björnberg samt gift 1713 med Hedvig Johanna Hjerta, f. 1691, d. 1771, dotter till Generalmajoren Lars Hjerta och Magdalena Uggla.

Hammarhjelm antogs 1703 till korpral vid Västgöta kavalleriregemente och följde samma år rekryterna för Östgöta kavalleriregemente till Polen, hvarest vid belägringen af Thorn han s. å. 25/9 erhöll Kungl. Maj:ts fullmakt att vara kornett vid förstnämnda regemente. Som detta ej var ute i kriget, hemreste troligen Hammarhjelm genast till Sverige. År 1707 var han hemma, då han transporterades från Barne härads till Öfverstelöjtnantens kompani.[3 och 36]

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, förordnades Hammarhjelm 1709 6/11 till förste löjtnant på Vadsbo kompani och förde detta följande år i slaget vid Hälsingborg, enär ryttmästare Lilliehöök var sjuk. År 1711 27/11 befordrades han till secondryttmästare vid Öfverstelöjtnantens och 1713 7/7 till förste ryttmästare för Östra Närkes samt transporterades 1714 15/6 genom byte med Ryttmästare Gyllenborg (n:r 575) till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1716 21/8 afsked[1] men blef s. å. 6/10 ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet och Månstorps kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[36]

N:r 565. **Örncrona, Carl (Brunell),** f. 1677 i Stockholm, d. 1733 13/1, adlad 1720 3/1 med namnet Örncrona, var son till Statssekreteraren i Stockholm Christoffer Brunell och Christina Neüberg samt gift med Anna Dorothea Anrep, dotter till Majoren Reinhold Anrep och Brita Graan.

Brunell blef först student i Uppsala[11] och hade i åtta år varit kammarskrifvare i militieafräkningskontoret, då han 1709 6/11 förordnades till förste kornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst.[8] I denna befattning deltog han följande år i slaget vid Hälsingborg och befordrades 1711 19/6 till secondlöjtnant på Öfverstelöjtnantens och s. å. 17/7 till förste löjtnant på Majorens samt 1718 2/4 till secondryttmästare på Östra Närkes kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Örncrona 1722 25/1 löjtnants indelning på Östra Närkes och s. å. 8/11 på Södermanlands samt 1723 19/7 på Fellingsbro kompani. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[1]

N:r 566. **Grüner, Johan,** f. 1688 16/5 i Stockholm, d. 1768 26/1, adlad 1720 6/4, var son till danska statsrådet Johan Diedric Grüner och Maria de Rolingk samt gift 1. gången 1708 med Helena Margaretha Stålhandske, f. 1684, d. 1712, dotter till Bankokommissarien Hans Stålhandske och Friherrinnan Beata Meijendorff v. Yxkull, 2. gången med Anna Christina Silfversparre, f. 1687, d. 1741, dotter till Landshöfdingen Arendt Carl Silfversparre och Friherrinnan Ingeborg Stake, samt 3. gången med Friherrinnan Sigrid Jacobina Cronhjelm, f. 1696, d. 1753, änka efter Thomas Clerck (n:r 459).

Grüner hade från 1705 varit kammarskrifvare i kammarkollegiet,[11]

och då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, antogs han 1709 $^{6}/_{11}$ till förste kornett vid Lifkompaniet. År 1710 $^{5}/_{9}$ befordrades han till förste löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani, 1711 $^{27}/_{11}$ enligt rådets fullmakt till regementskvartermästare, 1717 i augusti af konungen till secondryttmästare på Kungsörs och 1718 $^{2}/_{4}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani.[1 och 8]) Detta förde han i 1718 års fälttåg mot Norge och blef för sina förtjänster under detta fälttåg två år senare adlad.[11])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Grüner 1722 $^{8}/_{11}$ löjtnants indelning på Östra Närkes och blef 1731 $^{13}/_{7}$ ryttmästare för detta kompani. Denna befattning innehade han, tills han 1747 $^{7}/_{1}$ erhöll afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1]) År 1751 blef han RSO.[11])

Grüners fader gifte sig 1. gången 1686 med Ebba Catharina Kurck, d. 1689, och 2. gången 1691 med Helena Gustafva Svinhufvud, hvarför Danskt biografiskt lexikon har skäl för sitt påstående, att Johan Grüner knappast kan vara äkta född. Märkligt är också, att han blef adlad, icke naturaliserad, oaktadt fadern redan 1693 blifvit adlad af konungen i Danmark.

N:r 567. **Möller, Peter,** d. 1725 på Kungsgården i Köpings socken i Västmanland, var gift med Magdalena Jonsdotter Gröning.

Möller antogs 1674 vid Kungl. Maj:ts Drabanter men erhöll 1700 $^{8}/_{9}$ afsked med pension.[46]) Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, blef han 1709 $^{6}/_{11}$ enligt rådets fullmakt förste kornett på Kungsörs kompani. År 1710 deltog han i slaget vid Halsingborg och innehade därefter nyssnämnda befattning, tills han 1716 $^{6}/_{10}$ erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 568. **Bonge, Peter,** hade i sju år varit regementsauditör vid ett femmänningsregemente och blef, då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, 1709 $^{19}/_{11}$ förordnad till regementskvartermästare. Säsom sådan deltog han i slaget vid Hälsingborg och befordrades 1710 $^{18}/_{8}$ till förste ryttmästare för Vadsbo kompani. Från denna befattning erhöll han 1714 $^{1}/_{10}$ afsked.[1 och 8])

N:r 569. **Norberg, Peter** (Didricsson), var gift med Charlotta Törne, dotter till Inspektoren vid sjötullen i Norrköping Matts Hansson Törne och Magdalena Signac.[54])

Norberg antogs i oktober 1709 till kvartermästare vid Lifregementet till häst, befordrades s. å. $^{19}/_{11}$ till förste kornett på Östra Närkes kompani och föreslogs 1710 $^{2}/_{6}$ af regementsbefälhafvaren Öfverstelöjtnant Meijendorff v. Yxkull till löjtnant för sitt synnerliga välförhållande i slaget vid Hälsingborg, »hvarest han hade den lyckan att taga ett svenskt standar utur fiendens hand, som de eröfrat hade». S. å. $^{5}/_{9}$ befordrades han också enligt rådets fullmakt till förste löjtnant på Östra Västmanlands kompani, från hvilken befattning han 1716 $^{11}/_{10}$ erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 570. **v. Scheven, Ernst Ludvig,** f. 1690 i Pommern, d. 1767 $^{10}/_{2}$ på Farsta i Ytt.-Järna socken af Södermanland, adlad 1719 $^{22}/_{6}$, var

son till Possessionaten i Pommern, ledamoten af den tillförordnade reduktions-kommissionen Johan v. Scheven och Catharina Maria Vorberger samt gift 1720 med Friherrinnan Märtha Christina Mörner af Morlanda, dotter till Hofjägmästaren Friherre Otto Mörner af Morlanda och Beata Natt och Dag.

v. Scheven inkom till Sverige och antogs 1709 i oktober till kvartermästare vid Lifregementet till häst. S. å. $^{19}/_{11}$ befordrades han till förste kornett på Södermanlands kompani. Med detta deltog han i slaget vid Hälsingborg, där han sårades. År 1711 $^{19}/_{6}$ befordrades han till secondlöjtnant på Östra Västmanlands, s. å. $^{27}/_{11}$ till förste löjtnant på Södermanlands och 1718 $^{2}/_{4}$ till secondryttmästare på sistnämnda kompani. I denna befattning deltog han 1718 i fälttåget mot Norge. År 1722 $^{25}/_{1}$ erhöll han afsked från regementet[1 och 8]) och 1739 ur krigstjänsten med majors karaktär.[11])

N:r 571. **Holm, Zacharias,** d. 1712 $^{27}/_{5}$, var 1708 kvartermästare vid Lifregementets till häst rekryter, som då öfverfördes till Riga. Efter olyckan vid Poltava återvände dessa till Sverige, och Holm befordrades 1709 $^{19}/_{11}$ till förste kornett på Vadsbo kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 572. **Bäck** (i Finland), **Alexander Ludvig,** till Sjölaks i Kimito socken i Finland, f. på 1650-talet, d. 1721 $^{13}/_{1}$, var son till Öfverstelöjtnanten Karl Beck, adlad Bäck i Finland, och Ebba Ramsay samt gift 1. gången 1680 med Maria Ekelöf, dotter till Majoren Hans Ekelöf och Helena Stålhandske, och 2. gången 1689 med Christina Jägerskiöld, f. 1662, d. 1735, dotter till Majoren Claes Jägerhorn, adlad Jägerskiöld, och Helena Hjärne.[39])

Bäck blef 1678 kvartermästare vid Öfverste Baranoffs finska dragon-regemente, s. å. $^{27}/_{5}$ kornett vid Öfverste Lindhjelms värfvade regemente i Skåne och erhöll s. å. $^{2}/_{12}$ afsked med intyg af Lindhjelm, att han sig »som en rättskaffens officer förhållit, så att hans öfverkommendörer af honom ett godt nöje haft hafva». År 1679 $^{6}/_{6}$ blef han kornett vid Åbo läns kavalleriregemente[63]) men var ej kvar där 1684. År 1700 blef han löjtnant vid sistnämnda regemente och 1703 ryttmästare vid Nylands läns fördubblingskavalleri. Under tiden före 1709 hade han bevistat bataljen vid Kristianstad 1678 och aktionen vid Systerbäck i Finland.[8])

Då Lifregementet till häst efter förlusterna vid Poltava skulle nyuppsättas, blef Bäck 1709 $^{2}/_{12}$ förste löjtnant vid Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han 1716 $^{6}/_{10}$ afsked[1]), men blef sedermera ryttmästare vid Åbo läns kavalleriregemente.

N:r 573. **Wohlberg, Staffan,** f. 1659 $^{25}/_{8}$, d. 1727 $^{16}/_{7}$ på Bejby i Fellingsbro socken, var son till Frälseinspektoren Staffan Olufsson och Elisabeth Jonsdotter samt broder till Bengt Wohlberg (n:r 356) och gift med Märtha Elisabeth Pistolsköld, f. omk. 1690, som lefde änka 1743, dotter till Harald Podolin, adlad Pistolsköld (n:r 291), och Brita Christina Löfling.

Wohlberg blef 1670 korpral och 1700 kvartermästare vid Västgöta kavalleriregemente. År 1708 kommenderade han som kornett Generalmajor Kruses regementes (Upplands tremänningskavalleriregemente) rekryter till Riga. Efter olyckan vid Poltava återvände dessa till Sverige, och Wohlberg förordnades 1709 $^{20}/_{12}$ till förste löjtnant på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. I denna befattning deltog han följande år i slaget vid Hälsingborg. År 1716 $^{23}/_{11}$ erhöll han afsked från löjtnantsbeställningen vid nyssnämnda kompani.[1 och 8])

N:r 574. **Reinke, Johan,** f. 1665, d. 1717 i Lund, var son till Snickaren i Stockholm Petter Reinke och Ursula Möller samt gift 1693 med Christina Håkansdotter Ekman, f. 1676, d. 1739.[54])

Reincke var förut gulddragare i Stockholm,[54]) förordnades på hösten 1709 till förste löjtnant på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och erhöll redan 1710 $^{16}/_{7}$ afsked på grund af melankoli.[1])

N:r 575. **Gyllenborg, Anders,** till Lindstad i Järlåsa socken af Uppland, grefve, f. 1686 $^{13}/_{11}$ i Stockholm, d. 1728 $^{4}/_{2}$ hastigt under åkning i en släde, var son till Landshöfdingen i Uppsala och Stockholms län, Kungl. Rådet Jacob Volimhaus, adlad, friherre och grefve Gyllenborg, och Anna Catharina Thegner samt gift med Friherrinnan Virginia Christina Kruse af Verchou, dotter till Henning Adolf Kruse af Verchou (n:r 374) och Friherrinnan Virginia Spens och omgift med Henric Johan Wolffelt (n:r 645).

Gyllenborg blef 1704 musketerare och 1705 i april förare vid Lifgardet samt utnämndes 1707 $^{2}/_{1}$ till fänrik vid Upplands regemente, där han stod till juni månad. Han gick då i tjänst hos de allierade i Belgien och bevistade s. å. såsom volontär vid Hessiska grenadierregementet i Brabant belägringen af Brüssel. S. å. blef han fänrik vid Resiska grenadierregementet och bevistade belägringen af citadellet och staden Gent. År 1709 blef han »kapten reformé» vid Chevaillér de Bavièrs regemente, men fick i november s. å. fullmakt såsom löjtnant vid Lifgardet.[8 och 36])

År 1710 $^{12}/_{1}$ utnämndes Gyllenborg »medelst deras höggrefliga Excellensers fullmakt» till förste ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst och förde kort därefter detta kompani i slaget vid Hälsingborg.[1 och 8]) S. å. $^{13}/_{6}$ transporterades han till förste ryttmästare för Örebro, 1712 $^{13}/_{7}$ för Östra Närkes, 1713 $^{7}/_{7}$ för Fellingsbro och 1714 $^{15}/_{6}$ åter till förste ryttmästare för Östra Närkes kompani genom byte med Ryttmästare Hammarhjelm (n:r 564). År 1719 $^{6}/_{8}$ befordrades han till förste secondmajor vid regementet, hvilken befattning han upprätthöll detta och följande år.[1])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Gyllenborg 1722 $^{8}/_{11}$ ryttmästares indelning vid Östra Närkes kompani med öfverstelöjtnants grad. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 576. **Creutz, Pontus**, friherre, f. 1692 $^{10}/_{1}$ i Åbo, d. ogift 1710 $^{1}/_{2}$ i Stockholm, var son till Landshöfdingen i Åbo och Björneborgs län Friherre Lorentz Creutz och Grevinnan Hedvig Eleonora Stenbock.

Creutz förordnades 1710 $^{12}/_{1}$ till förste löjtnant på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst men afled kort därefter.[1])

N:r 577. **Boij, Johan Jacob**, döpt 1682 $^{11}/_{9}$ i Storkyrkoförsamlingen i Stockholm,[46]) d. 1736 på Valstad i Klockrike socken af Östergötland, begrafven $^{6}/_{9}$ s. å., var son till Assessorn i Kammarrevisionen Jacob Boij och Brita Nilsdotter Hällberg samt gift 171(5) med Charlotta Eleonora Crusebjörn, f. på 1690-talet, d. 1771, dotter till Adolf Johan Crusebjörn (n:r 371) och Friherinna Märtha Kurck.

Boij kom i tjänst 1709 vid Lifregementet till häst, blef kvartermästare och befordrades 1710 $^{31}/_{1}$ till adjutant, s. å. $^{18}/_{3}$ efter att hafva deltagit i slaget vid Hälsingborg till förste kornett på Majorens kompani, 1712 $^{19}/_{2}$ (med konfirmation 1716 $^{10}/_{11}$) till löjtnant på Östgöta kavalleriregemente och 1717 $^{8}/_{8}$ till secondryttmästare därstädes samt deltog med detta regemente 1718 i fälttåget mot Norge och 1719 i kampanjen vid Stockholm. På grund af att fördubblingsofficerarnas befattningar indrogos, erhöll han 1719 $^{30}/_{9}$ afsked »med försäkran om nådig åtanke vid anständig ledighet». Han kvarstod sedan på Östgöta kavalleriregemente såsom expectant och synes ej vidare kommit i aktiv tjänst.[1 och 62])

N:r 578. **v. Tollsten, Eric**, hade i fyra års tid varit volontär vid Lifgardet och blef därefter löjtnant vid Leijonhufvuds tremänningsinfanteriregemente samt befordrades 1703 till kaptenlöjtnant och s. å. till regementskvartermästare därstädes. Därefter blef han kapten vid Skyttes regemente och 1708 vid Krassows dragonregemente.[36]) Detta regemente var vid tiden för slaget vid Poltava i Krakau och fördes efter detta slag till Pommern.

Härifrån kom v. Tollsten till Sverige och förordnades 1710 $^{6}/_{3}$ till förste ryttmästare för Örebro kompani af Lifregementet till häst. S. å. $^{4}/_{4}$ transporterades han till förste ryttmästare för Östra Närkes och 1712 $^{13}/_{7}$ åter till förste ryttmästare för Örebro kompani. Detta befäl innehade han till 1714 $^{28}/_{6}$, då han i rullan står antecknad för att hafva »afvikit».[1])

N:r 579. **Hasenkampf, Georg Diedric**, f. 1670 i Lifland, d. 1731 $^{11}/_{8}$, adlad 1726 $^{13}/_{10}$, blef gift 1719 med Anna Christina Adlerstjerna, f. 1698, d. 1734, dotter till Presidenten Sven Löfman, adlad Adlerstjerna, och Sigrid Hilletan.

Hasenkampf blef 1705 $^{1}/_{3}$ löjtnant och 1708 kapten vid Taubes dragoner.[36]) Med detta regemente deltog han i slaget vid Poltava och blef där fången men rymde 1709 $^{11}/_{11}$ från staden Czernikov [25]) och hemkom i början af år 1710. Hans meritförteckning före denna tid upptager stri-

derna vid Olkieniki 1706, Camin samt Oposchnja, Kotelva, Achtyrka, Krasnokutsk och Poltava 1709.[36]) Efter att hafva deltagit i slaget vid Hälsingborg förordnades han strax därefter 1710 $^{7}/_{8}$ enligt rådets fullmakt till förste ryttmästare för Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. S. å. $^{21}/_{5}$ förordnades han till major på Norra Skånskakavalleriregementet.[1]) År 1714 förklarades han sin tjänst förlustig för begånget duellbrott[11]), men erhöll 1716 $^{10}/_{11}$ kungl. konfirmation på majorsbeställningen och befordrades 1719 $^{19}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid sistnämnda regemente.[20]) År 1731 var han slutligen Konung Fredric I följaktig på dennes resa till Hessen.[11])

N:r 580. **Kortz, Peter,** gift med Maria Öhrling, hade några år varit med i Polen såsom stallmästare hos Generallöjtnant Taube. Hemkommen ur rysk fångenskap deltog han 1710 i slaget vid Hälsingborg och förordnades kort därefter $^{7}/_{3}$ enligt Excellensen Stenbocks fullmakt till förste löjtnant på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. År 1718 $^{2}/_{4}$ befordrades han till secondryttmästare på samma kompani.[1 och 8])

Vid placeringen efter fredssluten transporterades Kortz 1722 $^{25}/_{1}$ till Norra Skånska kavalleriregementet.[1]) Vid detta regemente var han 1729 och kvarstod ännu 1735 såsom ryttmästare med expectanslön.

N:r 581. **Cederberg, Eric,** till Stora Dala i Grebo socken af Östergötland, f. 1684, d. 1735 på Stora Dala, var son till Brukspatronen Peder Brandberg, adlad Cederberg, och Althea Silfverstöm samt gift 1716 med Magdalena Charlotta Clerck, f. 1699, d. 1764, dotter till Hofrättsrådet Jacob Clerck och Magdalena Rudbera.

Cederbergs tjänst före 1710 har ej kunnat utforskas. År 1710 $^{11}/_{3}$ förordnades han till förste löjtnant på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och transporterades s. å. $^{6}/_{7}$ till förste löjtnant på Majorens kompani. År 1711 $^{4}/_{6}$ befordrades han till secondryttmästare vid Västgöta kavalleriregemente.[1]) Detta regemente utgick hösten 1712 till Pommern och deltog bland annat i slaget vid Gadebusch och belägringen i Tönningen. Vid kapitulationen därstädes 1713 $^{6}/_{5}$ blef Cederberg fången men echapperade ur fångenskapen i Danmark. År 1716 $^{15}/_{7}$ blef han förste ryttmästare vid Västgöta kavalleriregemente men sattes 1723 $^{10}/_{8}$ på expectanslön och erhöll 1726 $^{5}/_{3}$ afsked med majors karaktär.[71])

Cederberg blev äfven öfverstelöjtnant i Konung Stanislaus' af Polen tjänst.[11])

N:r 582. **Wilskman, Magnus,** f. 1681, d. 1753 $^{8}/_{1}$ på Horsås vid Sköfde, var son till Borgmästaren i nämnda stad Esbern Wilskman och Margareta Aurelia samt gift 1. gången med Sophia Juliana Oberman, f. 1685 d. 1746, och 2. gången med Ingeborg Fahlborg, d. före 1752.[55])

Wilskman blef student i Uppsala 1702[55]), antogs 1709 till kvartermästare vid Lifregementet till häst, befordrades s. å. $^{20}/_{10}$ till förste kvartermästare

vid regementet och bevistade såsom sådan följande år slaget vid Hälsingborg samt räddade härvid regementets chef, hvars häst blifvit skjuten, ur fiendens händer.[55]) Kort därefter 1710 $^{18}/_{3}$ befordrades han till förste kornett på Örebro och 1712 $^{19}/_{2}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1716 $^{10}/_{9}$ afsked såsom »oduglig».[1])

N:r 583. **Brandberg, Arvid,** hade i sex år idkat studier vid Uppsala akademi. År 1708 i maj antogs han af defensionskommisionen till sergeant för att följa Upplands regementes rekryter till Riga. Där blev han 1709 i juli af Öfverste Gustaf Ernst Albedyl förordnad till fältväbel och adjutant vid samma rekryter. År 1709 $^{8}/_{4}$ erhöll han öfverstens permission att resa till Sverige och kunde sedan ej komma tillbaka till Riga på grund af ryssarnas belägring af staden.

Han antogs därför 1709 $^{20}/_{10}$ af öfverstelöjtnant Meijendorff v. Yxkull till korpral på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst, befordrades 1710 $^{25}/_{2}$ till regementsadjutant och deltog tre dagar därefter i slaget vid Hälsingborg. År 1711 $^{19}/_{6}$ befordrades han till secondlöjtnant på Östra Närkes kompani, hvilken befattning han förrättade till 1716 $^{2}/_{11}$. På generalmönstringen i Lund s. å. i oktober hade han anhållit om tillstånd att söka sin hälsas restitution. Detta bifölls af konungen med afsked från Lifregementet men med antydan att vid hälsans restitution åter söka Hans Kungl. Maj:ts tjänst. År 1718 inställde han sig på egen bekostnad vid Fredrikshall och förordnades då till stabsadjutant hos Generalmajor Fleetwood.[1, 8 och 36])

N:r 584. **Rydingsvärd, Eric (Ryding),** till Breviksnäs i Gryts socken af Östergötland, f. 1679 $^{30}/_{1}$, d. 1730 $^{5}/_{11}$, adlad 1712 $^{30}/_{9}$ med namnet Rydingsvärd, var son till Bokhållaren på Djula i Södermanland Augustin Ryding samt gift 1713 med Friherrinnan Margaretha Christina Thegner, f. 1695, d. 1745, dotter till Vice Presidenten Friherre Jonan Thegner och Anna Catharina Adlersköld.

Ryding blef 1698 underofficer vid Öfverste Nieroths regemente i Kurfurstens af Hannover tjänst, blef 1700 ryttare vid Lifländska adelsfanan och s. å. korpral vid Nylands kavalleri, där han avancerade 1702 till adjutant, 1703 till kornett, 1705 till löjtnant och 1706 till regementskvartermästare. Efter slaget vid Poltava råkade han vid Perevolotjna i fångenskap men försatte sig själv i frihet och hemkom till Sverige.[11])

År 1710 $^{18}/_{6}$ förordnades Ryding till förste ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst och befordrades 1712 i april till major vid Upplands ståndsdragoner[1]) och s. å. till öfverstelöjtnant vid Nylands dragoner.[11])

N:r 585. **Löth-Örnsköld, Johan (Löth),** f. 1690 $^{20}/_{6}$ i Sorunda prästgård i Södertörn, d. 1728 $^{26}/_{7}$, adlad 1719 med namnet Löth-Örnsköld, var son till Kyrkoherden i Sorunda M:r Jonas Simonis Löth och Margaretha Bröms samt gift 1720 med Sara Helena Schönström, f. 1691,

d. 1779, dotter till Assessorn Peter Svedberg, adlad Schönström, och Anna Maria Reenstierna.

Löth antogs 1709 $^{20}/_{10}$ till korpral vid Lifregementet till häst och deltog följande år i slaget vid Hälsingborg. Efter detta slag föreslogs han till befordran af Öfverstelöjtnant Meijendorff v. Yxkull »på grund af dess mycket goda välförhållandes skull såväl i slaget vid Hälsingborg som eljest». År 1710 $^{16}/_{7}$ befordrades han till förste kornett på Överstelöjtnantens, 1711 $^{19}/_{6}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro och s. å. $^{27}/_{11}$ till förste löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani, hvilken befattning han innehade till 1716 $^{6}/_{10}$.[1 och 8])

År 1716 $^{26}/_{10}$ befordrades Löth till kaptenlöjtnant vid Södra Skånska kavalleriregementet och 1718 $^{12}/_{10}$ till drabant. S. å. deltog han i fälttåget mot Norge och kommenderades 1719 till tjänstgöring hos Generalmajor Urbanovitz i Nyköping, som hade befälet därstädes under ryssarnas härjningståg mot Sveriges kuster. Sedermera blef han korpral (major) vid Drabantkåren.[31])

N:r 586. **Wallsten, Johan Christian,** f. 1685, d. 1735 $^{16}/_{12}$ på Högstorp i Vedbo socken af Jönköpings län, var son till Kontraktsprosten och Kyrkoherden i Vehmo församling i Finland Christian Wallstenius och Catharina Schultz samt gift med Maria Rosenfelt, som levde ännu 1748, dotter till Regementskvartermästaren vid Östgöta kavalleriregemente Nils Rosenfelt och Beata Rosenquist af Åkershult.[61])

Wallsten blef 1698 $^{18}/_{2}$ student vid universitetet i Åbo, 1706 $^{5}/_{5}$ student vid universitetet i Uppsala och 1707 $^{17}/_{6}$ filosofie magister i Åbo. År 1708 $^{27}/_{2}$ uppfördes han på förslag till akademiräntmästaretjänsten i Åbo men erhöll den ej utan begaf sig till Riga »för att inhämta någon erfarenhet i militien» samt medföljde Generalen Grefve Adam Ludvig Lewenhaupts armé genom Lithauen och Ukraina och blev auditör vid Åbo läns kavalleriregemente. I slaget vid Poltava blef han fången och fördes till Ryssland, hvarifrån han dock 1709 $^{10}/_{10}$ återkom till Åbo efter att själv hafva utlöst sig. Efter hemkomsten blef han auditör och adjutant vid nyssnämnda regemente.[61])

År 1710 $^{7}/_{8}$ blef Wallsten förste löjtnant på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, från hvilken befattning han 1713 $^{9}/_{6}$ erhöll afsked.[1]) År 1714 tjänstgjorde han såsom ryttmästare vid det återupprättade Änkedrottningens Lifregemente till häst och afgick 1715 såsom kurir från regementet till Carl XII i Stralsund. År 1716 deltog han i fälttåget mot Norge och erhöll efter fälttågets slut för sjuklighet afsked med ryttmästares karaktär.[61])

Wallsten, som under sin militära tjänstgöring kallat sig så, ändrade 1721 med sin adlade farbroders tillstånd sitt namn till Wallensten. Han ägde och skötte Åryds säteri och järnbruk med därunder lydande frälse- och skattehemman i Kronobergs län, ägde från 1730 Bjädesjö, Källeryds, Slagetorp och Dåhlby säterier i Småland, hvilka ägendomar hans hustru ärft, samt Högstorp, dit han flyttade före 1734.[61])

N:r 587. **v. Siegroth, Conrad Gustaf,** till Kappstad i Lids socken af Södermanland samt Lagersberg och Rosenbergs bruk, de båda sista i Fors socken vid Eskilstuna, f. 1694 $^{18}/_{11}$, d. 1762 $^{22}/_{9}$, romersk kejserlig friherre 1754, var son till Ryttmästaren vid Västgöta tremänningskavalleriregemente Carl Gustaf v. Siegroth och Catharina Lagerqvist och broder till David Fredric v. Siegroth (n:r 704) samt gift 1724 med Friherrinnan Christina Gustafviana Fägersköld, f. 1700, d. 1740, dotter till Gustaf Fägersköld (n:r 385) och Christina Magdalena Fleming.

v. Siegroth antogs 1709 till korpral vid Lifregementet till häst och föreslogs följande år af Öfverstelöjtnant Meijendorff v. Yxkull till befordran såsom »hurtig karl och sig vid Hälsingborg berömligen vist». År 1710 $^{5}/_{9}$ befordrades han till förste kornett på Östra Närkes, 1711 $^{19}/_{6}$ till secondlöjtnant på Södermanlands, s. å. $^{27}/_{11}$ till förste löjtnant på Vadsbo och 1718 $^{2}/_{4}$ till secondryttmästare på Vadsbo samt transporterades 1720 $^{22}/_{10}$ till secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani.[1])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll v. Siegroth 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants, s. å. $^{8}/_{11}$ kornetts och 1723 $^{19}/_{7}$ åter löjtnants indelning, allt på Södermanlands kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1734 $^{19}/_{12}$ afsked.[1]) Sedermera benämnes han öfverste och blef RSO.[11])

N:r 588. **Ridderstam, Peter (Reinke),** f. 1691 $^{12}/_{7}$ i Stockholm, d. 1768, adlad 1751 med namnet Ridderstam, var son till Perukmakareåldermannen i Stockholm Ludvig Reinke och Magdalena Möllner samt gift 1732 med Anna Elisabeth Bohm, f. 1700, d. 1760, dotter till Landskamreraren Jacob Bohm i Örebro och Anna Maria Carlsdotter Feif.

Reinke antogs 1709 i oktober till kvartermästare vid Lifregementet till häst och deltog följande år i slaget vid Hälsingborg. År 1710 $^{5}/_{9}$ befordrades han till förste kornett på Lifkompaniet och 1716 $^{23}/_{11}$ till förste löjtnant på Fellingsbro kompani samt deltog 1718 i fälttåget mot Norge och tjänstgjorde 1721 såsom regementskvartermästare.[1 och 8])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Reinke 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants och s. å. $^{8}/_{11}$ kornetts indelning på Fellingsbro samt fick 1723 $^{19}/_{7}$ nöja sig med kvartermästares indelning på Lifkompaniet. År 1725 $^{30}/_{12}$ transporterades han till kvartermästares indelning på Örebro, erhöll 1728 $^{20}/_{8}$ kornetts indelning på Östra Västmanlands, 1733 $^{28}/_{1}$ löjtnants indelning på Fellingsbro, transporterades 1736 $^{17}/_{5}$ till löjtnants indelning på Örebro och utnämndes ändtligen 1741 $^{6}/_{8}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani, med hvilket han utgick i finska kriget några dagar därefter. Vid tiden för kapitulationen i Hälsingfors 1742 befann sig Reinke i Åbo och lyckades därifrån rädda omkring 185 beridna ryttare af Lifregementet till häst, med hvilka han marscherade kustvägen genom Finland öfver Torneå och hvilka han hela vintern 1742—1743 och sommaren 1743 förde i öfre Norrland, där han tappert försvarade sig mot ryssarna (se 4. delen, sid. 127). Efter hemkomsten, då freden afslutats, erhöll Reinke 1744 $^{20}/_{1}$ afsked.[1])

Sitt regemente synes Reinke eller Ridderstam hafva älskat mycket,

ty alla hans tre söner blefvo officerare därstädes, och af hans två döttrar gifte sig den ena med en officer vid regementet.

N:r 589. **Willmoth, Gilius,** var son till Postmästaren i Norrköping Gilius Willmoth och Sara Schütte samt gift 1714 med Jeanna Trägårdh, dotter till Tullnären i Ängelholm Hans Trägårdh.[46])

Willmoth blef 1704 student i Uppsala. År 1709 på hösten antogs han till kvartermästare vid Lifregementet till häst och förordnades följande år till förste kornett på Fellingsbro kompani men befordrades redan s. å. $^{22}/_{10}$ till löjtnant på Norra Skånska kavalleriregementet.[1]) På detta regemente blef han regementskvartermästare och var 1735 såsom sådan bosatt på sitt boställe Kulleberga i Riseberga socken. Han var ännu i december 1744 i tjänst men upptages detta år sjuk och var följande år borta från regementet. Som han äfven skulle blifvit ryttmästare, erhöll han troligen i slutet af 1744 afsked med ryttmästares karaktär.[71])

N:r 590. **Linroth, Elias,** f. 1694 $^{11}/_{2}$, d. ogift 1719 efter hemkomsten från norska fälttåget, var son till Brukspatronen Johan Linroth och Brita Rokes.

Linroth antogs 1710 till ryttare vid Lifregementet till häst och förordnades s. å. till secondkornett på Östra Västmanlands kompani. År 1712 $^{6}/_{10}$ befordrades han till löjtnant vid Lifdragonregementet[1]) och blef 1718 kapten därstädes.[11])

N:r 591. **Dohna, Carl August,** till Stjernsund i Askersunds socken af Närke samt Hjulsta i Enköpings Näs socken af Uppland, grefve, f. 1691 $^{18}/_{12}$ i Königsberg, d. 1744 $^{12}/_{11}$ i Stockholm, var son till Generallöjtnanten, Presidenten i Wismarska tribunalet Grefve Fredrik Christoffer Dohna och Grefvinnan Lovisa Antoinetta v. Dohna samt gift 1720 på Hjulsta med Friherrinnan Hedvig Ulrica Christina Soop af Limingo, f. 1703, d. 1776 på Tidön i Västmanland, dotter till Landshöfdingen Friherre Carl Gustaf Soop af Limingo och Grefvinnan Eleonora Elisabeth Oxenstierna af Croneborg.

Dohna blef 1704 adjutant vid Alt-Dohniska infanteriregementet i Preussen, 1705 i december kapten vid Bülows dragonregemente i hannoveransk tjänst, trädde 1706 i svensk tjänst, blef s. å. i juli kornett vid Generalmajor Ernst Detlow v. Krassows Första Bremiska dragonregemente och erhöll 1708 $^{24}/_{3}$ chefskapet för ett kompani kyrassierer vid v. Brandts regemente. Vid tiden för slaget vid Poltava stod detta regemente i Polen och drogs då tillbaka till Ostpreussen. År 1709 $^{8}/_{9}$ blef Dohna löjtnant vid Första Bremiska dragonregementet, 1710 $^{22}/_{9}$ kapten därstädes, 1711 $^{11}/_{3}$ ryttmästare vid Västgöta tre- och femmänningskavalleriregemente och transporterades s. å. $^{6}/_{6}$ till förste ryttmästare för Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1713 $^{23}/_{6}$ transporterades han till kapten vid Lifgar-

det (enligt kungl. fullmakt daterad Bender 1711 $^{10}/_{11}$), blef 1717 adjutant hos Generallöjtnant Carl Gustaf Armfelt, 1718 $^{30}/_{8}$ generaladjutant af flygeln, 1719 $^{18}/_{6}$ löjtnant vid Lifdrabantkåren, var 1728 $^{26}/_{8}$—1731 $^{13}/_{9}$ öfverste för ett värfvadt regemente i Stralsund och blef slutligen 1737 $^{13}/_{9}$ kaptenlöjtnant vid Lifdrabantkåren och generalmajor af kavalleriet.[44])

År 1739 i maj sökte Dohna med anledning af att »den ärfda svåra passionen af podager med åren, samt trettio och fem års hof- och krigstjänst, hos mig allt mera och mera tilltager, men icke aftager, så timar hos mig den fruktan, det jag dymedelst allt mera och mera sättes ur stånd, att med den drift som vederbör kunna i armén och vid denna mig anförtrodda höga tjänsten min plikt så efterkomma, som den det erfordrar och jag det af allt hjärta önskar», att bliva benådad med »Örebrolänet»; af samma skäl sökte han s. å. i juni att efter Samuel Åkerhjelm blifva president i Åbo hofrätt. År 1741 i maj sökte han landshöfdingeämbetetet i Göteborgs och Bohus län och s. å. i september presidentskapet i Göta hofrätt.[44])

N:r 592. **Tornérhielm, Abraham (Salmoon),** f. 1792 $^{5}/_{4}$, d. 1730 $^{9}/_{4}$, adlad 1719 med namnet Tornérhielm, var son till Kyrkoherden i Fellingsbro socken Abraham Salmonius och Maria Christernin samt gift 1716 med Magdalena Törne, som lefde 1734, dotter till Inspektoren vid Norrköpings sjötull Mathias Hansson Törne och Magdalena Signac.

Salmoon blef, efter idkade studier i Uppsala och en väl anlagd grund i fortifikationen[20]), 1709 i oktober antagen till kvartermästare vid Lifregementet till häst och bevistade följande år kampanjen i Skåne och slaget vid Hälsingborg. År 1711 $^{19}/_{6}$ befordrades han till förste kornett på Fellingsbro kompani och 1712 $^{19}/_{1}$ till regementskvartermästare vid Upplands femmänningskavalleriregemente.[1]) År 1714 $^{24}/_{5}$ avancerade han till ryttmästare, erhöll 1715 $^{25}/_{3}$ därå stadfästelse, samt deltog 1718 i fälttåget mot Norge.[20])

N:r 593. **Duwall, Gustaf Johan,** till Tyllinge i Dalhems socken af Kalmar län, friherre, f. 1692 $^{16}/_{3}$, d. 1749 $^{30}/_{1}$, var son till Kaptenen vid Dalregementet Friherre Gustaf Duwall och Magdalena Catharina Fithinghoff och äldre broder till Carl Eric Duwall (n:r 606) samt gift 1. gången 1716 med Maria Ehrenborg, f. 1697, d. 1722, dotter till Kyrkoinspektoren Michaël Ehrenborg och Henrietta Margaretha v. Barthlin, 2. gången med Sara Maria Dreffling, f. 1718, d. 1740, dotter till Generaladjutanten Daniel Danielsson Dreffling och Helena Brita Westersköld, samt 3. gången 1742 med Margaretha Svensson, f. 1723, d. 1780, dotter till Borgmästaren i Västervik Sven Johansson och Christina Johansdotter.

Duwall antogs 1709 till kvartermästare vid Lifregementet till häst och bevistade följande år slaget vid Hälsingborg. År 1711 $^{19}/_{6}$ befordrades han enligt rådets fullmakt till förste kornett på Östra Västmanlands kompani.[8]) År 1717 $^{25}/_{10}$ avancerade han till ryttmästare vid Upplands tre- och femmänningskavalleriregemente[1]), erhöll afsked därifrån i september

1719 och blef expectansryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet, hvilket han var ännu 1735. År 1748 blef han RSO.

N:r 594. **Schepner, Abraham,** blef 1721 19/1 gift med Margaretha Elisabeth Wigelstjerna, f. 1683, d. 1768, dotter till Ryttmästaren Erik Mathias Wigelstjerna (n:r 392) och Elisabeth Bladh.

Schepner antogs 1709 till kvartermästare vid Lifregementet till häst och bevistade följande år slaget vid Hälsingborg. År 1711 19/6 befordrades han enligt rådets fullmakt till förste kornett på Södermanlands kompani.[8]) Från denna befattning erhöll han 1716 6/10 afsked såsom »oduglig».[1])

N:r 595. **Wijnqvist, Lars,** d, 1711 22/11, var kvartermästare, då han 1711 19/6 förordnades till förste kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst.[1])

N:r 596. **Schröder, Eric,** var kvartermästare, då han 1711 19/6 förordnades till adjutant vid Lifregementet till häst. Denna befattning innehade han till 1713 men nämnes sedan ej mera i regementets rulla.[1])

N:r 597. **Borgstedt, Johan,** befordrades 1711 9/9 till secondkornett på Roslags och 1712 19/1 till förste kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst, men afgick från regementet före 1713 7/7.[1])

N:r 598. **Creutz, Johan,** till Ladås i Västergötland, grefve, f. 1692 8/6 i Finland, d. 1748, var son till Landshöfdingen i Nylands och Tavastehus län, Landtmarskalken m. m. Grefve Johan Creutz och Friherrinnan Anna Johanna Sparre af Kroneberg samt gift 1722 med Friherrinnan Agneta Sofia Wrede af Elimä, d. 1753, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Fabian Wrede af Elimä och Friherrinnan Helena Gustafviana Duwall.

Creutz blef 1707 underofficer vid Öfverste Tiesenhausens kavalleriregemente samt 1709 kornett och 1710 löjtnant vid Nylands kavalleriregemente.[8]) År 1711 11/9 transporterades Creutz enligt rådets fullmakt till förste löjtnant på Örebro kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1718 2/4 till secondryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Creutz 1722 25/1 löjtnants och 1723 19/7 kornetts indelning på Östra Västmanlands kompani. År 1728 20/8 erhöll han löjtnants indelning på Vadsbo och transporterades 1729 29/3 till löjtnants indelning på Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1733 19/12 afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1])

N:r 599. **Anckarstjerna, Claes,** till Knutstorp i Kågeröds socken af Skåne, friherre, f. 1694 4/8, d. 1730 5/2, var son till Amiralen Cornelius Thijsen, adlad och friherre Anckarstjerna, och Friherrinnan Margaretha Elisabeth Sparre af Kroneberg samt gift 1. gången 1720 med Emerentia Beata Skytte af Säter, f. 1694, d. 1727, dotter till Öfversten Nils Skytte af Säter och Friherrinnan Emerentia Horn af Marienborg, samt 2. gången 1728 med Grefvinnan Regina Catharina Cronhjelm af Flosta, f. 1710, d. 1776, dotter

till Kungl. Rådet och Kanslipresidenten Grefve Gustaf Cronhjelm af Flosta och Grefvinnan Maria Wallenstedt.

Ankarstjerna hade »ridit några månader» (varit ryttare) och befordrades 1711 19/6 till kvartermästare vid Lifregementet till häst och s. å. 11/9 enligt rådets fullmakt till förste kornett och 1716 17/10 till förste löjtnant, allt på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1719 2/4 blef han ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet[1 och 8]), i hvilken befattning han kvarstod till sin död.

N:r 600. **Kiellman, Johan,** f. omkr. 1670, d. 1753 11/8, öfver 80 år gammal, i Vadstena krigsmanshus[56]), hade i några år varit med i Polen såsom ryttare för n:r 80 af Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst samt avancerat 1701 12/6 till korpral därstädes och något år senare till kvartermästare vid Generalmajor Kruses Upplands tremänningskavalleriregemente.* Vid Poltava blef han fången men befriade sig själf ur fångenskapen och hemkom i slutet af år 1710 till Sverige. År 1711 11/9 befordrades han enligt rådets fullmakt till secondkornett på Örebro kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning erhöll han 1716 i i oktober afsked[1 och 8]), blef sedermera kornett på Norra Skånska kavalleriregementet samt intogs 1722 28/11 på Vadstena krigsmanshus, enär han var »rörd af slag i vänstra sidan».[56])

N:r 601. **Kruse** (af Verchou), **Henning,** friherre f. 1695 11/12, d. ogift 1717 14/11 i Skåne af kopporna, var son till Henning Adolf Kruse af Verchou (n:r 374) och Friherrinnan Virginia Spens.

Kruse hade ridit några månader såsom ryttare vid Lifregementet till häst, då han 1711 19/6 avancerade till kvartermästare. S. å. 27/11 befordrades han till secondkornett och 1712 19/1 till förste kornett på Fellingsbro kompani.[1 och 8]) Kort före sin död erhöll han 1717 25/10 fullmakt som secondryttmästare vid Uplands femmänningskavalleriregemente.[37])

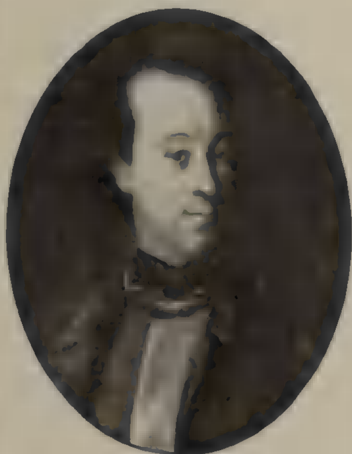
N:r 602. **Ehrenfalck, Carl (Falck),** f. 1684, d. 1736, adlad 1719 med namnet Ehrenfalck, var son till Frälseinspektoren Johan Falck samt gift 1710 med Sigrid Heidman, d. 1739, dotter till Ryttmästaren vid Adelsfanan Lennart Heidman och Maria Belliardell.

Falck antogs 1709 20/10 till korpral vid Södermanlands kompani af Lifregementet till häst, avancerade s. å. 14/11 till kvartermästare vid Roslags och befordrades 1711 27/11 till secondkornett på Lifkompaniet, 1713 7/7 till förste kornett på Östra Närkes kompani[8]) och 1717 17/12 till regementskvartermästare. År 1718 deltog han i fälttåget mot Norge »och sig därvid uppfört som en hurtig officer». Såsom regementskvartermästare redovisas han i regementets rullor till 1721.[1]) Afsked ur krigstjänst erhöll han 1724 28/11.[20])

Han blef 1728 17/12 af Svea hofrätt dömd till böter och förlust af adelskap, för det han slagit en länsman, hvilken dom af Kungl. Maj:t fastställdes 1729 19/3.[50])

* Enligt Bergström vid Generalmajor Creutz' regemente.

N:r 603. **v. Rosen, Gustaf Fredric**, f. 1688 $^{6}/_{6}$ i Reval, d. 1769 $^{17}/_{6}$ i Stockholm, naturaliserad svensk adelsman 1724, friherre 1731, grefve 1751, var son till Öfversten och Landtrådet i Estland Johan Hans v. Rosen och Grefvinnan Brita Stenbock samt gift 1. gången 1717 med Grefvinnan Sofia Lovisa Wachtmeister af Johannishus, f. 1696, d. 1729, dotter till Kungl. Rådet och Generalguvernören Grefve Hans Wachtmeister af Johannishus och Grefvinnan Sofia Lovisa v. Ascheberg, 2. gången 1730 med Friherrinnan Ebba Margaretha Banér, f. 1710, d. 1731, dotter till Generallöjtnanten Friherre Johan Banér och Grefvinnan Ulrica Christina Wellingk, samt 3. gången 1733 med Grefvinnan Theodora Beata Dücker, f. 1712, d. 1787, dotter till Riksrådet, Fältmarskalken och Presidenten Grefve Carl Gustaf Dücker och Furstinnan Theodora Zkosielska Oginska.

Gustaf Fredric v. Rosen.

v. Rosen blef 1705 dragon och s. å. fältväbel vid Stenbockska regementet. År 1706 efter slaget vid Grodno befordrades han för sitt välförhållande i detta slag till kornett på samma regemente, 1707 till löjtnant vid Öfverste Hjelms dragoner och transporterades 1708 till löjtnant vid Norra Skånska kavalleriregementet. Efter slaget vid Poltava följde v. Rosen Carl XII till Turkiet. Här utnämndes han af konungen 1711 till ryttmästare vid Lifregementet till häst. Såsom varande utomlands kom han dock aldrig att inträda i tjänstgöring vid regementet, och efter hemkomsten till Sverige benådades han med andra befattningar.

I Turkiet kom v. Rosen att under tatarkanens befäl strida mot ryssarna. Efter freden mellan Turkiet och Ryssland erhöll han Carl XII:s tillstånd att ingå vid de Kievska trupperna och förhöll sig i en fäktning vid Prutströmmen så tappert mot en turkisk kår, att Carl XII vid hans ankomst till Timurtasch 1714 genast utnämnde honom till generaladjutant. När konungen i november s. å. bröt upp för att under namnet »Kapten Carl Frisk» företaga sin bekanta ilridt till Stralsund, var v. Rosen honom såsom »Kapten Johan Palm» följaktig till byn Kenin i Siebenbürgen, där han några timmar blef fördröjd för att sedan »följa konungen utan uppehåll i hamn och häl efter». Kort efter ankomsten till Stralsund räddade han konungens lif vid ett anfall mot preussarna vid Usedom genom att lämna honom sin häst. Utnämnd efter drabbningen vid Stresow till öfverste följde han Carl XII på den äfventyrliga öfverfarten från Stralsund till Sverige och var honom följaktig vid 1716 års infall i Norge, då han ännu en gång skall hafva räddat konungen ur lifsfara. År 1716 skickades han af konungen till Karlskrona för att befordra flottans utrustning, utnämndes året därefter till vice direktör vid Amiralitetet, öfverste för Artillerivolontärregementet samt öfverkommendant på fästningarna

Karlskrona och Karlshamn. Sedan han 1719 blifvit expectansöfverste vid Dalregementet, befordrades han 1722 till generalmajor och 1728 till öfverste och chef för Västmanlands regemente.

v. Rosen förstod att tillvinna sig Fredric I:s bevågenhet, men deltog äfven lifligt i tidens politiska sträfvanden. Utpräglad anhängare af hattpartiet understödde han ifrigt, om just icke med någon framstående talang, de krigiska tendenserna inom detsamma. Också blef han, sedan hattarna 1738 kommit till makten, till vedermäle af deras erkänsla insatt i rådet 1739. Då 1747 Rysslands truppsammandragningar vid finska gränsen väckte misstankar om fientliga afsikter från nämnda makts sida, blef v. Rosen, hvars krigiska duglighet som en af Carl XII:s bussar ännu fortlefde i god hågkomst hos hans landsmän, utsedd till generalguvernör öfver Finland. Följande år lämnade han Finland och tog åter säte i rådet. I början af 1758 åtog han sig, oaktadt sina sjuttio år, enligt ständernas önskan, högsta befälet öfver armén i Pommern. Dock måste han inom kort för skröplighet nedlägga detsamma. Han fortfor likväl att deltaga i rådets öfverläggningar ända till 1765, då han af det segrande mösspartiet därifrån aflägsnades. Då hattarna 1769 åter fingo vind i seglen, erbjöds honom att åter inträda i rådet, men på grund af sin höga ålder ansåg han sig böra afslå detta anbud. Kort härefter afled han.[11 och 13])

N:r 604. **Trotzig, Christoffer,** friherre, f. 1686, d. 1740 $^{2}/_{3}$, var son till Landshöfdingen i Östergötland Friherre Mårten Trotzig och Barbro Leijoncrona samt gift 1724 med Grefvinnan Hedvig Eleonora Gyllenborg, f. 1692, d. 1762, en syster till Anders Gyllenborg (n:r 575.)

Trotzig var först volontär vid Dalregementet, sedan fänrik vid Kalmar regemente[11]) och utnämndes 1711 till secondlöjtnant på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, där han dock aldrig inställde sig.[1]) Han benämnes sedermera kammarherre.[11])

N:r 605. **Rosback, Peter,** avancerade 1706 från volontär till kvartermästare vid Nylands kavalleri och blef 1709 adjutant därstädes. I slaget vid Poltava råkade han i fångenskap men befriade sig själf s. å. ur fångenskapen och blef vid hemkomsten till Stockholm 1710 $^{16}/_{10}$ kornett vid Adelsfanan.

År 1712 $^{19}/_{1}$ befordrades han till secondlöjtnant och s. å. $^{16}/_{9}$ till förste löjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst.[8]) Från sistnämnda befattning erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ afsked.[1])

N:r 606. **Duwall, Carl Eric,** friherre, f. 1695, d. 1752 $^{23}/_{12}$, var yngre broder till Gustaf Johan Duwall (n:r 593) samt gift 1. gången 1719 med sin broders svägerska Anna Catharina Ehrenborg, f. 1698, d. 1727,

2. gången med Agneta Kagg, f. 1680, d. 1739, dotter till Löjtnanten Bengt Kagg och Brita Maria Ribbing, 3. gången 1740 med Friherrinnan Virginia Lucretia Duwall, f. 1720, d. 1748, dotter till Sven Duwall (n:r 559) och Sofia Charlotta Kruse af Verchou, samt 4. gången 1750 med Maria Brita Wattrang, f. 1701, d. 1777, dotter till Brukspatronen Johan Jacob Wattrang och Anna Dorothea Anrep.

Duwall antogs 1709 till ryttare vid Södermanlands kompani af Lifregementet till häst och bevistade följande år slaget vid Hälsingborg. Kort efter detta slag avancerade han till korpral på Fellingsbro och befordrades 1712 $^{19}/_{1}$ till secondkornett på Kungsörs och s. å. $^{19}/_{2}$ till förste kornett på Örebro kompani.[1 och 8])

År 1716 $^{18}/_{7}$ befordrades Duwall till löjtnant vid Södra Skånska kavalleriregementet, bevistade med detta 1718 års fälttåg i Norge samt erhöll 1719 $^{30}/_{9}$ afsked ur tjänsten. Vid placeringen efter fredssluten sattes han 1723 på expectans vid sistnämnda regemente och erhöll 1741 $^{27}/_{4}$ afsked ur krigstjänst med ryttmästares karaktär.[31])

N:r 607. **Rangel, Peter,** var son till Kyrkoherden i Hångsdala pastorat af Skara stift Petrus Rangelius och Anna Larsdotter Waelt.[45])

Rangel blef 1702 student i Uppsala och antogs 1709 $^{20}/_{10}$ till kvartermästare vid Lifregementet till häst. År 1712 $^{19}/_{1}$ befordrades han till secondkornett på Södermanlands och s. å. $^{7}/_{7}$ till förste kornett på Vadsbo kompani. Från denna befattning erhöll han 1716 afsked såsom »otjänlig».[1 och 45])

N:r 608. **Werdt, Henric,** antogs 1710 till kvartermästare vid Lifregementet till häst och befordrades 1712 $^{19}/_{1}$ till secondkornett på Roslags, 1713 $^{7}/_{7}$ till förste kornett på Norra Upplands och 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant på sistnämnda kompani, från hvilken befattning han 1722 $^{25}/_{1}$ erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 609. **Lundstedt, Johan,** antogs 1709 $^{20}/_{10}$ till korpral vid Lifregementet till häst, deltog följande år i slaget vid Hälsingborg och avancerade kort därefter 1710 $^{19}/_{8}$ till kvartermästare. År 1712 $^{19}/_{1}$ befordrades han till secondkornett på Fellingsbro kompani och erhöll 1716 i oktober afsked.[1 och 8]) Vid afskedstagandet anhöll han om transport till Adelsfanan.[1])

N:r 610. **Willman, Anders,** befordrades 1712 $^{19}/_{1}$ från underofficer på Kungsörs till secondkornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst men afgick redan 1713 från regementet.

N:r 611. **Cavallius, Samuel,** f. 1692 $^{10}/_{2}$ i Viresta prästgård i Småland, d. 1774 $^{25}/_{12}$ i Broby prästgård i Skåne, var son till Biskopen Olaus

Cavallius och Catarina Tollsten samt gift 1. gången omkring 1721 med Margaretha Risberg, d. 1744 på Refvinge boställe, dotter till Prosten Severin Risberg och Anna Holst, samt 2. gången 1745 i Kristianstad med Maria Trotzig, f. 1709, d. 1762, dotter till Bergsfiskalen Peter Trotzig och Elisabeth Lundström.[31])

Cavallius blef 1708 student i Uppsala, antogs 1710 till volontär vid Lifregementet till häst och deltog s. å. i slaget vid Hälsingborg, där han visade stort mannamod. År 1711 $^{24}/_{4}$ avancerade han till korpral på Östra Närkes kompani och befordrades 1712 $^{19}/_{1}$ till secondkornett på samma kompani. Härifrån befordrades han 1716 $^{26}/_{10}$ såsom »god officer» till löjtnant vid Lifkompaniet af Södra Skånska kavalleriregementet. Samtidigt erbjöds han adelskap, hvilket han dock undanbad sig, men ändrade då sitt namn Cavallius till Cavallin. Under norska fältåget 1718 gjorde han stabsadjutanttjänst hos General Örnestedt.[1, 8 och 31])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Cavallin 1723 korprals och sedermera kvartermästares indelning vid sistnämnda regementet, befordrades 1743 $^{13}/_{5}$ till regementskvartermästare och erhöll 1747 $^{22}/_{7}$ afsked med ryttmästares karaktär. Han bodde sedermera på Krögerslund i Broby socken.[31])

N:r 612. **Ekenberg, Lorentz,** till Valstad i Gladhammars socken af Kalmar län, hvilket han 1734 inköpte, f. 1680 $^{13}/_{5}$ i Småland, d. 1749 $^{6}/_{9}$, var son till Kommendören vid Amiralitetet Johan Ekenberg och Christina Elisabeth Hammarskiöld samt gift 1715 med Juliana Elisabeth Königsheim, d. 1734, dotter till Öfverstelöjtnanten Julius Henric Claësson, adlad Königsheim, och Maria Augusta Wulfrath.

Ekenberg blef 1698 $^{15}/_{9}$ ryttare vid Pommerska kavalleriet, 1699 korpral samt befordrades 1701 till kornett och 1707 till löjtnant, allt vid samma regemente. Med detta deltog han i flera aktioner, bland andra bataljen vid Punitz 1704.[8])

År 1712 $^{19}/_{2}$ förordnades Ekenberg till secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst (i meritförteckningen säges, att han 1711 blef secondryttmästare härstädes). År 1713 $^{7}/_{6}$ befordrades han till förste ryttmästare för Kungsörs ock transporterades 1715 $^{16}/_{9}$ till förste ryttmästare för Vadsbo kompani. Med detta deltog han i 1718 års fälttåg mot Norge.[1 och 8])

Vid placeringen efter fredssluten fick Ekenberg behålla ryttmästareindelningen för Vadsbo kompani, från hvilken befattning han 1742 $^{3}/_{4}$ erhöll afsked.[1])

N:r 613. **Helling, Jonas,** d. 1712, befordrades 1712 $^{19}/_{2}$ till kornett på Majorens kompani af Lifregementet till häst, men afled redan samma år i oktober.[1])

N:r 614. **Trafvenfelt, Lars Ludvig,** f. 1695 $^{23}/_{7}$, d. 1743 $^{23}/_{8}$, var son till Generaladjutanten Eric Trafvenfelt och Hedvig Stråle af Sjöared

samt gift 1717 med Catharina Charlotta v. Post, f. 1694, d. 1757, dotter till Öfverstelöjtnanten Carl Ludvig v. Post och Maria Rudbeckia.

Trafvenfelt antogs 1710 $^{3}/_{1}$ till korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1712 $^{19}/_{2}$ till secondkornett och 1713 $^{7}/_{7}$ till förste kornett på Majorens kompani samt 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Norra Upplands och 1719 $^{12}/_{7}$ till första löjtnant på Majorens kompani.[1 och 8])

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Trafvenfelt 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning på Majorens kompani. År 1729 $^{19}/_{6}$ erhöll han kornetts indelning på Vadsbo och 1735 $^{19}/_{12}$ löjtnants indelning på Kungsörs kompani. Med detta utgick han i slutet af juli månad 1741 till finska kriget och befordrades 1742 $^{2}/_{1}$ till ryttmästare för Lifkompaniet.[1]) Vid tiden för kapitulationen i Hälsingfors i slutet af juli månad 1742 låg Trafvenfelt sjuk i Åbo och afgick därifrån till Stockholm tillsammans med en del andra sjuka (se 4. delen sid. 123). Någon vidare tjänst torde han ej sedan gjort, ty ännu i november s. å. upptages han som permitterad, troligen till följd af sjukdom, då han fyra månader senare afled.

N:r 615. **Wigelstjerna, Andreas,** f. 1693 $^{9}/_{11}$, d. ogift 1769 $^{8}/_{4}$, var son till Eric Mathias Wigell adlad Wigelstjerna (n:r 392) och Elisabeth Bladh samt broder till Thure Wigelstjerna (n:r 540).

Wigelstjerna antogs 1709 $^{20}/_{10}$ till korpral vid Lifregementet till häst och bevistade följande år slaget vid Hälsingborg. År 1712 $^{19}/_{2}$ befordrades han till secondkornett på Kungsörs kompani och erhöll 1716 i oktober afsked från regementet.[1 och 8]) Vid afgången säges om honom, att han var »god men fattig». Han sökte då transport till ståndsdragonerna[1]) och blef sedermera ryttmästare.[11]) År 1735 var han expectantkornett vid Norra Skånska kavalleriregementet.

N:r 616. **Specht, Carl,** blef 1712 $^{19}/_{2}$ secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani och erhöll 1713 $^{10}/_{9}$ afsked.

N:r 617. **v. Bornman, Johan Melcher,** f. 1676 i Lifland, d. ogift 1755 $^{21}/_{4}$, var son till Kornetten vid Generalmajoren Friherre Wolmer Wrangels värfvade regemente till häst Anders v. Bornman och Anna Sibilla v. Freijman, af lifländsk adel.

v. Bornman antogs 1693 till korpral vid det i Lifland stående Paliska kavalleriregementet under Öfverste v. Tiesenhausen, avancerade där 1697 till kvartermästare, 1699 till adjutant och 1700 till kornett. Sistnämnda år bevistade han flera bataljer och aktioner mot sachsarna. Sedan ryssarna infallit i Lifland och med såväl kavalleri som infanteri fattat posto vid Neuhausen, »blef jag under kommando af en ryttmästare med 100 hästar dit kommenderad att med andra truppers tillhjälp fienden därifrån delogera, hvilket lyckligen skedde, men min ryttmästare dödligen blesserad och min löjtnant till döds skjuten, så att öfverkommandot af dessa 100 hästar mig blef anförtrodt, och ingen ryttmästare blef vidare däröfver tillsatt. Sedermera blef

jag kommenderad till gränsen vid Peipska sjön till att observera fiendens vidare desseiner, därest jag vid min ankomst fann, att fienden alla båtar från vår strand till sig öfverstyrt, på det de med säkerhet måtte kunna betjäna sig af sjöfarten till Narva, sökte fördenskull jag då strax desamma af fienden bemäktiga och återvinna, som ock lyckades, så att jag med samma sedan i Peipska sjön agerade kapare och eröfrade såväl alla lådjor och struthar, som med artilleri till Narva varit och lediga tillbaka kommo, som ock de som med proviant och munteringspersedlar voro dit destinerade; ibland annat hade jag och den lyckan att eröfra den stora Pleskovitiska provinsfanan, som än i denna dag är i kungl. arsenalen till seendes. Sedermera då Hans högstsalig Maj:t Konung Carl XII i Lifland anlände, hade Hans Maj:t efter Narviska aktionen den stora nåden för mig, att jag 1701 som yngste kornetten då framför alla andra till löjtnant vid ofta bemälte regemente avancerade, och ville Hans Maj:t nådigst då göra mig till löjtnant vid Dess Lifregemente till häst; men som jag den tiden svenska språket ej var så mäktig, anhöll jag i underdånighet om att få blifva kvar vid regementet, hvarvid jag samma tid åtskilliga partier och expeditioner till min allranådigste konungs nådigste välbehag uträttade, hvilka alla med deras omständigheter att upprepa för vidlyftiga skulle falla — — — —.» Vid anfallet på Petjory 1701 $^{13}/_{2}$ anförde v. Bornman avantgardet och utmärkte sig ånyo. För dessa och flera andra bedrifter befordrades han 1702 till ryttmästare. År 1703 transporterades han till ryttmästare vid lifländska Adelsfanan, hvilken tillhörde den kår, som Generalmajor Schlippenbach i Lifland kommenderade, »under hvilken tid jag alla bataljer, såsom Errester, Sagnitz, Casaritz, Rauk och Neuhausen, förutom alla notable partier och rencontrer bevistade». År 1704 lämnade han lifländska Adelsfanan och uppsatte för egna medel ett kompani dragoner under Öfverste Schreiterfelt. Med detta gjorde han kampanjen under Generalmajoren Grefve Lewenhaupt och bland andra bataljerna vid Jacobstadt eller Slabodden, där han förde hela Schreiterfeltska dragonregementet, och Gemäuerthof samt belägringen vid Birsen. År 1708 var v. Borneman med i Lewenhaupts armé med förstärkningar till den kungliga armén på dess marsch genom Lithauen och Polen och bevistade därvid slaget vid Ljesna. År 1709 deltog han bland annat i slaget vid Poltava, där han råkade i fångenskap. »I förhoppning nu att kunna persuaderas träda i rysk tjänst fick jag permission att resa till Lifland, hvarifrån jag 1710 efter några månaders förlopp echapperade» med förlust af all sin ägendom. S. å. kom han till Stockholm.

År 1712 i april erhöll han rådets fullmakt att vara ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst, hvilket befäl han dock endast innehade till i juli s. å., enär han fick kunskap, att en annan officer af Kungl. Maj:t i Bender förordnats till samma plats.

År 1717 erbjöds han af konungen kommendantsbeställning i Landskrona men undanbad sig denna befattning, enär hans håg mera stod att följa konungen i fält och kampanjer. I stället blef han drabant vid den s. k.

Lifskvadronen (Drabantkåren) och deltog i 1718 års fältåg mot Norge. År 1719 blef han korpral vid Drabantkåren, erhöll 1723 öfverstelöjtnants karaktär och blef 1735 kvartermästare vid Drabantkåren och 1748 RSO.[36])

N:r 618. **Brummer, Otto Johan,** till Vaikull, d. 1713 $^{27}/_{6}$, var son till Regementskvartermästaren Otto Reinhold Brummer och Helena Fock samt gift med Anna Margaretha Dücker, dotter till Majoren Carl Fredric Dücker och Anna Elisabeth Sass.

Brummer blef 1701 $^{30}/_{1}$ löjtnant vid landtmilisen i Pernauska kretsen, s. å. i maj löjtnant vid Änkedrottningens Lifregemente till häst, 1704 $^{10}/_{11}$ kapten vid Öfverste Dückers dragonregemente och 1710 $^{22}/_{6}$ major vid Södra Skånska kavalleriregementet.[31 och 71])

År 1712 $^{12}/_{8}$ transporterades han till major vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 619. **Fragméen, Peter,** d. 1739, antogs 1709 $^{10}/_{12}$ till korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1713 $^{7}/_{7}$ till adjutant, 1716 $^{23}/_{11}$ till förste kornett på Lifkompaniet och 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant på Östra Västmanlands kompani. Vid placeringen efter fredssluten blef Fragméen 1722 $^{25}/_{1}$ expectant vid regementet, hvilket han sedan var till sin död.[1 och 8])

N:r 620. **Hoghusen, Johan,** friherre, f. 1686 $^{31}/_{10}$, d. ogift 1736 $^{26}/_{8}$ i Stockholm, var son till Landshöfdingen i Uppland Johan Hoghusen, adlad och friherre Hoghusen, och Helena Trotzig.

Hoghusen kom 1706 till Carl XII:s armé i Sachsen såsom volontär. År 1707 erhöll han permission att resa på tre år, under hvilken tid han var volontär i Holland och Brabant på de allierades sida. Efter slaget vid Oudenaarde 1708 $^{11}/_{7}$ gick han i fransk tjänst på två år och bevistade belägringarna vid Aire och S:t Venant på de allierades sida. År 1711 $^{11}/_{3}$ förordnades han af Excellensen Grefve Wellingk till kaptenlöjtnant vid dennes regemente i Bremen och avancerade samma år till kapten. Åren 1712—1713 kommenderade han garnisonen i Gottorp.[8])

År 1714 $^{16}/_{3}$ erhöll Hoghusen Prinsessan Ulrica Eleonoras och rådets fullmakt att vara förste ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst. År 1716 $^{6}/_{10}$ transporterades han till ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet[1]), blef 1719 förste korpral vid Drabantkåren och 1732 adjutant därstädes.[11])

N:r 621. **Björnberg, Jonas,** f. 1693 $^{15}/_{8}$, var son till Kaptenen vid Kalmar regemente Anders Björnberg och Elisabeth Holm samts gift efter 1720 i Würtzburg med Catharina Theresia v. Jacob, dotter till Kammardirektören Johan Gallus v. Jacob.

Björnberg blef 1705 musketerare vid Lifgardet, 1706 förare, 1707 $^{24}/_{10}$ secondfänrik och 1708 förste fänrik, allt vid Lifgardet. År 1708 bevistade han slaget vid Golovtijn (Holowczyn), där han blef sårad, och 1709 slaget vid

Poltava, efter hvilket han blef fången och förd till Solivetschegotskoj.[44]) Han lyckades dock fly från fångenskapen och hemkom till Stockholm 1714. S. å. $^{13}/_{10}$ förordnades Björnberg till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. Denna befattning måste han i slutet af år 1717 lämna[1]) därför att han duellerat med Major Johan Fredric v. Kaulbars. För denna förseelse uppstod rättssak, och i bref, dateradt Lund 1717 $^{12}/_{9}$, tillfrågades generaldirektören, huru långt saken avancerat.

År 1719 $^{29}/_{6}$ erhöll Björnberg afsked ur krigstjänst med majors karaktär, reste följande år utomlands och bosatte sig i trakten af Würzburg. där han kom i tjänst och vistades till sin död.[11 och 44])

N:r 622. **Fleming** (af Lais), **Eric,** till Riksten, Mälby, Sollentunaholm och Vira bruk, friherre, f. 1690 $^{14}/_{1}$, d. 1738 $^{8}/_{10}$, var son till vice Presidenten Friherre Axel Fleming af Lais och Friherrinnan Elsa Elisabeth Banér samt gift 1718 med Friherrinnan Ebba Fleming af Liebelitz, f. 1699, d. 1737, dotter till Magnus Fleming af Liebelitz (n:r 316) och Grevinnan Wendela Christina Stålarm.

Fleming befordrades 1712 till kapten[11]) vid Öfverste Burenskölds värfvade Lifregemente till fot och 1716 $^{27}/_{7}$ till ryttmästare för Majorens kompani af Lifregementet till häst. Från sistnämnda befattning erhöll han 1719 $^{21}/_{5}$ afsked.[1])

N:r 623. **Walkendorff, Christoffer,** till Maglö i Skåne, f. 1697 i Skåne, d. 1730 $^{8}/_{4}$, var son till Hofjunkaren Göran Walkendorff och Anna Sofia v. Barthlin samt gift 1727 med Ingeborg Lilliehöök af Gällared och Kolbäck, f. 1708, d. 1782, dotter till Majoren Bengt Lilliehöök af Gällared och Kolbäck och Brita Hård af Segerstad.

Walkendorff blef 1712 volontär, 1714 kvartermästare och 1716 fänrik, allt vid Västgöta tremänningsinfanteriregemente.[36]) År 1716 $^{28}/_{8}$ transporterades han till förste kornett på Örebro kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1719 $^{18}/_{8}$ till secondlöjtnant på samma kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Walkendorff 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Kungsörs och s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares indelning på Vadsbo kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[1])

N:r 624. **Ladau, Otto Reinhold (Ladow),** f. 1683 $^{29}/_{8}$ i Lifland, d. 1746 $^{12}/_{4}$ i Borgå, adlad 1718 $^{20}/_{11}$, blef 1718 gift med Hedvig Juliana Wattrang, f. 1687, d. 1764, dotter till Revisionssekreteraren Jacob Wattrang, adlad Wattrang, och Maria Gyllenpistol.

Ladow blef 1696 volontär vid Amiralitetet i Karlskrona, 1699 arklimästare, bevistade 1700 landstigningen på Själland och följde sedan med transporten till Pernau. År 1701 höll han sig så väl vid blockaden af Dünamünde skans, att han 1702 blef konstapel på de till sjön Peipus kommenderade fregatterna. S. å. blef han löjtnant på Öfverste von der Pahlens Harriska milisregemente i Dorpat. År 1703 $^{10}/_{7}$ bevistade han ryssarnas nederlag

vid Pitzur under Öfverste Carl Gustaf Skyttes anförande. De följande åren var han med om åtskilliga kommenderingar, så till lands som till sjöss, till år 1706, då han erhöll tillstånd att gå i fransk tjänst och blef löjtnant vid Friherre Eric Sparres regement Royal Allemand i Frankrike. År 1709 blef han kapten och bevistade fem kampanjer samt slagen vid Ramillies, Oudenaarde, Malplaquet, hvarest han af holländarna blef fången. Vid sin återkomst till Sverige blef han 1711 15/2 ryttmästare vid Öfverste Bennets Upplands femmänningskavalleriregemente och erhöll 1715 25/8 stadfästelse härå.

År 1716 6/10 erhöll Ladow transport till förste ryttmästare för Södermanlands kompani af Lifregementet till häst genom byte med Ryttmästare Lundstedt (n:r 545). I denna befattning deltog han i 1718 års fälttåg i Norge. År 1720 9/1 befordrades Ladau till öfverstelöjtnant vid estniska Adelsfanan men synes ändock hafva redovisats såsom ryttmästare för ofvannämnda Södermanlands kompani till 1723 19/7. Vid placeringen af denna dag erhöll han löjtnants indelning på Kungsörs kompani. På detta kompani erhöll han 1724 3/7 ryttmästares indelning, en befattning, som han behöll till 1741 19/10. Sistnämnda år utgick han med Kungsörs kompani i finska kriget. Knappa två månader efter utkomsten till Finland befordrades han emellertid till öfverste för Savolax och Nyslotts läns regemente till fot. År 1743 29/8 utnämndes han slutligen till vice landshöfding i Nylands och Tavastehus län.[1, 13 och 20])

N:r 625. **Hastfehr, Johan,** till Sonnäs i Björneborgs län, f. 1692 29/9 i Estland, d. 1769 6/5 på Sonnäs, naturaliserad svensk adelsman och friherre 1731 1/6, äldre broder till n:r 626, var son till Öfversten för landtmilisen i Wiriska kretsen Wilhelm Henric Hastfehr och Christina Margaretha Clodt v. Jurgensburg samt gift 1729 med Friherrinnan Margaretha Elisabeth Stackelberg, f. 1701, d. 1773, dotter till Fältmarskalken Berndt Otto Stackelberg, friherre Stackelberg, och Friherinnan Margaretha Elisabeth Maidel.

Hastfehr blef 1705 kungl. page, 1708 dragon vid Öfverste Jurgen Hastfehrs regemente, s. å. underofficer och 1709 kornett därstädes samt 1710 löjtnant vid Upplands regemente och 1712 kapten vid Västra Skånska infanteriregementet.[20])

År 1716 6/10 transporterades Hastfehr till förste ryttmästare för Lifkompaniet af Lifregementet till häst och deltog 1718 i fälttåget mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten blef han 1722 25/1 ryttmästare vid Västgöta kavalleriregemente men transporterades 1723 19/7 åter till Lifregementet till häst och erhöll då löjtnants indelning på Vadsbo kompani. År 1727 20/7 blef han genom byte med Henric Georg Lybecker (n:r 695) kapten vid Lifdragonregementet.[1]) Med detta regemente gjorde han med beröm och mandom 1741 och 1742 års finska krig. År 1747 28/5 erhöll han majors karaktär, blef 1748 7/11 RSO., 1751 15/1 öfverste för Jämtlands dragonregemente och 1760 24/1 för Björneborgs regemente samt erhöll 1762 afsked.[11 och 20])

N:r 626. **Hastfehr, Gustaf Berndt,** f. 1695 $^{29}/_{7}$ på lilla Sack i Estland, d. 1759 $^{4}/_{3}$, naturaliserad svensk adelsman och friherre 1731 $^{1}/_{6}$, var yngre broder till den föregående (n:r 625) samt gift 1721 med Friherrinnan Sofia Lovisa Taube af Odenkat, f. 1693, d. 1753, dotter till Amiralen Friherre Fredric Evert Taube af Odenkat och Grefvinnan Beata Elisabeth Wrangel af Adinal.

Hastfehr blef 1706 page vid kungl. hofvet, 1711 $^{20}/_{4}$ fänrik vid Upplands regemente, 1712 $^{30}/_{1}$ löjtnant vid Bremiska dragonregementet, bevistade s. å. slaget vid Gadebusch, blef 1713 fången i Tönningen men räddade sig därifrån med flykten, erhöll 1715 $^{13}/_{1}$ stadfästelse på ofvannämnda löjtnantsbeställning, blef s. å. $^{4}/_{11}$ fången i aktionen vid Stresow på Rügen, hvarifrån han frigjorde sig själf, och befordrades s. å. $^{21}/_{12}$ till kapten vid nyssnämnda dragoner.[20])

År 1716 $^{6}/_{10}$ transporterades Hastfehr till förste ryttmästare för Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och deltog 1718 i fälttåget mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{8}/_{11}$ ryttmästares indelning på Roslags men 1723 $^{19}/_{7}$ löjtnants indelning på Örebro kompani. Angående denna placering skref han till Kungl. Maj:t, att som han måst lämna sitt ryttmästarboställe den 14 mars och ej fick tillträda löjtnantsbostället förr än nästa 14 mars, och som han då ej innehade något boställe, hade han nödgats sälja sina hästar och afskeda sina drängar och kunde därför ej göra 1724 års möte. Denna ansökan fann Kungl. Maj:t billig och befriade honom från årets möten enligt resolution, daterad Karlberg 1724 $^{31}/_{7}$. År 1725 $^{4}/_{9}$ erhöll han ryttmästares indelning på Fellingsbro och 1733 $^{19}/_{12}$ genom byte med Daniel Svedenstjerna (n:r 634) kornetts indelning på Östra Västmanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1735 $^{4}/_{8}$ afsked med majors karaktär.[1])

År 1734 erbjöds Hastfehr att blifva öfverste i rysk tjänst, hvilket erbjudande han dock ej mottog. År 1737 $^{4}/_{4}$ blef han major vid Västgöta—Dals regemente, 1748 $^{5}/_{1}$ kammarherre och s. å. $^{7}/_{11}$ RSO.[20])

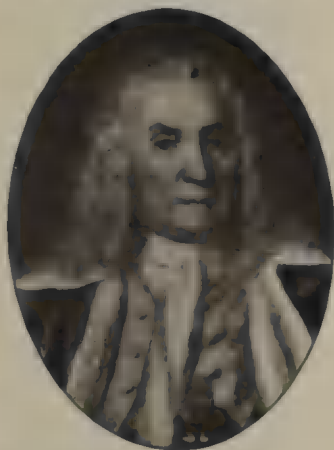
N:r 627. **Hammarberg, Henric,** (Stenbocks kurir), till Viredaholm i Vireda socken af Jönköpings län, f. 1686 $^{27}/_{9}$ därstädes, d. 1768 $^{25}/_{1}$ på samma ställe, var son till Öfverjägmästaren Gustaf Hammarin, adlad Hammarberg, och Brita Henricsdotter samt gift 1710 $^{11}/_{12}$ med Abela Juliana Silfverskiöld, f. 1690, d. 1728, dotter till Professorn Niclas Andersson Hyltén, adlad Silfverskiöld, och Juliana Sigrid Gripenflycht.

Hammarberg studerade juridik och disputerade 1705 i Greifswald på afhandlingen »De collisione testium». År 1707 blef han auskultant i Göta hofrätt och 1709 sekreterare åt Generalguvenören i Skåne, Grefve Magnus Stenbock. Då han s. å. af Grefve Stenbock var uppsänd till Stockholm till Prinsessan Ulrika Eleonora och rådet erhöll han på Grefve Stenbocks önskan, sig själf ovetande, af prinsessans hand fullmakt att vara regementskvartermästare vid Norra Skånska kavalleriregementet. Han mottog utnämningen med förbehåll att efter kriget få återgå till civilstån-

det. År 1710 $^{12}/_{2}$ erhöll han fullmakt såsom ryttmästare vid nyssnämnda regemente och bevistade 16 dagar därefter såsom generaladjutant hos Grefve Stenbock slaget vid Hälsingborg. Efter segern sändes Hammarberg af Stenbock till Stockholm med skriftlig och muntlig rapport om slagets förlopp. Det är denna hans färd Snoilsky behandlat i »Stenbocks kurir». Vid afskedsuppvaktningen erhöll Hammarberg af prinsessan en guldmedalj om 50 dukater. [11, 13 och 30])

Från Norra Skånska kavalleriregementet transporterades Hammarberg 1716 $^{6}/_{10}$ till secondryttmästare vid och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst samt deltog 1718 i fälttåget mot Norge.[1])

Efter Carl XII:s död återgick Hammarberg till den civila ämbetsmannabanan. Efter erhållet afsked från krigstjänsten 1719 $^{22}/_{4}$ utnämndes han samma dag till häradshöfding i Luggude, Onsjö och Rönnebergs härader i Skåne med lagmans titel, blef 1737 $^{24}/_{11}$ lagman i Uppland, 1739 $^{17}/_{11}$ vice president i Göta hofrätt, 1748 $^{26}/_{9}$ RSO., erhöll 1750 $^{9}/_{11}$ justitiekanslärs fullmakt, 1751 erbjudande om riksrådsförslag, som han dock afböjde, och utnämndes s. å. $^{17}/_{12}$ till president i Svea hofrätt. Från sistnämnda befattning erhöll han 1753 $^{11}/_{7}$ afsked.

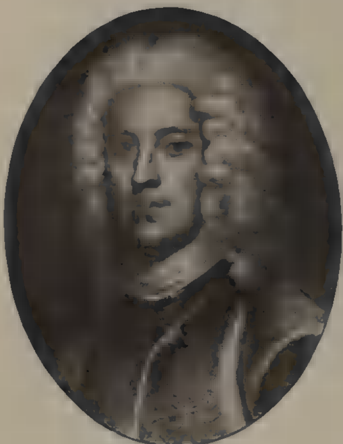

Henric Hammarberg.

Hammarberg deltog även verksamt i sin tids politiska lif, och lugn och betänksam, som han var, kunde han ej förlika sig med det unga, oroliga hattpartiets lösliga kalkyler om att i hast upprätta Sverges storhet och ära, utan utvecklade vid 1738—1739 års riksdag stor energi och skicklighet för riksstyrelsens bevarande i Arvid Horns och hans vänners erfarna händer. Tyvärr voro dock hans ansträngningar lika förgäfves som hans allvarliga varningar vid 1740—1741 års riksdag mot det lättsinnigt började kriget mot Ryssland. Förutom sin tjänst och sitt politiska lif sysslade Hammarberg äfven med skriftställeri, särskildt i religiösa frågor, och har af trycket utgifvit åtskilligt, en del äfven på vers. [11, 13 och 30])

N:r 628. **Stenbock, Bengt Ludvig,** till Kolk, Kida, Könda och Neüenhoff, alla i Estland, grefve, f. 1694 $^{1}/_{9}$ i Frankfurt a Main, d. 1737, var son till Fältmarskalken Grefve Magnus Stenbock och Grefvinnan Eva Magdalena Oxenstierna af Korsholm och Wasa samt gift 1. gången 1722 med Friherrinnan Beata Sofia Creutz, f. 1697, d. 1731, dotter till Generalen Friherre Carl Gustaf Creutz (n:r 373) och Sofia Christina Natt och Dag, samt 2. gången 1732 med Anna Margaretha Zöge v. Manteuffel, dotter till Generalmajoren Zöge v. Manteuffel.

Stenbock gick i fransk tjänst och hade 1713 blifvit löjtnant i Frank-

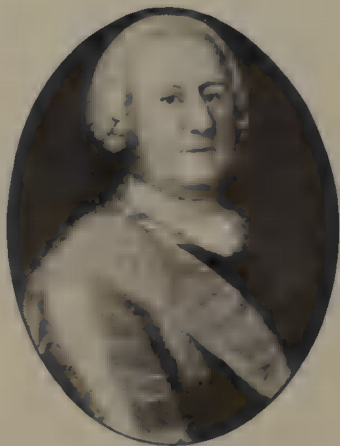
rike. År 1714 hemkom han till Sverige och blef då ryttmästare vid Skånska tremänningskavalleriregementet [36]) samt transporterades 1716 $^{6}/_{10}$ till secondryttmästare på Majorens kompani af Lifregementet till häst. År 1719 $^{4}/_{5}$ befordrades han till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens och transporterades s. å. $^{6}/_{8}$ till förste ryttmästare för Norra Upplands kompani.[1])

Bengt Ludvig Stenbock.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Stenbock 1722 $^{25}/_{1}$ ryttmästares indelning på Lifkompaniet, från hvilken befattning han 1729 $^{29}/_{8}$ erhöll afsked[1]) med öfverstelöjtnants karaktär. Härefter överflyttade han till Estland, där han blef landtråd i Revalska landträtten.[11])

N:r 629. **Barnekow, Christian,** till Vidtsköfle, Strö, Vartofta och Bülitz, f. 1694 $^{6}/_{5}$ på Vidtsköfle, d. därstädes 1762 $^{10}/_{12}$, friherre 1751, broder till Rutger Barnekow (n:r 672), var son till Öfversten för Skånska ståndsdragonerna Kjeld Christoffer Barnekow och Grefvinnan Margaretha v. Ascheberg samt gift 1728 med Grefvinnan Eva Charlotta Victoria Stenbock, f. 1710 $^{28}/_{2}$ (samma dag som fadern slog danskarna vid Hälsingborg), d. 1785 $^{19}/_{2}$ på Vidtsköfle, syster till Bengt Ludvig Stenbock (n:r 628).

Barnekow studerade först under skicklig lärares handledning vid gymnasiet i Stralsund, hvarifrån han 1709 begaf sig till universitetet i Jena. På hemresan till Sverige 1713 blef hans fartyg strax utanför Travemünde uppbringadt af danska kapare, och Barnekow fördes i fångenskap till Köpenhamn. Tack vare inflytelserika släktingar bland den högre danska adeln erhöll han frihet att fara hem till Sverige, dock mot revers att icke strida mot Danmark[31])

Christian Barnekow.

Han gick snart efter sin hemkomst i krigstjänst och blef 1714 $^{16}/_{10}$ löjtnant vid Lifkompaniet af Södra Skånska kavalleriregementet och 1715 i september ryttmästare därstädes.[31]) År 1716 $^{6}/_{10}$ transporterades han till secondryttmästare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och blef 1719 $^{2}/_{6}$ förste ryttmästare för Majorens kompani. S. å. $^{22}/_{7}$ blef han öfveradjutant vid skånska armén men behöll dock ryttmästarindelningen vid Majorens kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants indelning vid samma kompani. S. å $^{8}/_{11}$ transporterades han åter till Södra Skånska kavalleriregementet[1]), blef därstädes 1723 $^{26}/_{9}$ major öfver stat, erhöll 1729 $^{28}/_{2}$ ryttmästares indelning på Svabeholms kompani, blef 1737 $^{7}/_{7}$ major på stat och 1741 öfverstelöjtnant.[31])

År 1744 $^{14}/_{10}$ blef Barnekow vice landshöfding i Kristianstads län, 1745 $^{3}/_{6}$ ordinarie landshöfding därstädes, 1748 generalmajor och öfverkommendant i Kristianstad, s. å. RSO., 1751, samma år som han upphöjdes i friherrligt stånd, KSO. samt erhöll slutligen generallöjtnants titel. År 1761 erhöll han afsked från landshöfdingeplatsen.

Barnekow var en lärd och kunnig man, särskildt hemma i skånska adelns historia. Han underhöll och vårdade sorgfälligt forntida minnesmärken. Som landshöfding och som husbonde efterlämnade han inom sitt län och på sina talrika gods ett älskadt och vördadt minne.[31])

N:r 630. **Nieroth, Reinhold,** grefve, f. 1694 $^{12}/_{1}$, d. på 1740-talet, var son till Carl Nieroth (n:r 325) och Friherrinnan Christina Margaretha Horn af Marienborg samt gift 1718 med Friherrinan Hedvig Ulrika Creutz, f. 1697, syster till Pontus Creutz (n:r 576).

Nieroth blef 1709 musketerare och s. å. förare vid Älfsborgs regemente, bevistade 1710 slaget vid Hälsingborg och blef s. å. adjutant vid Änkedrottningens Lifregemente till häst, s. å. $^{8}/_{8}$ fänrik vid Lifgardet, 1713 $^{23}/_{6}$ secondlöjtnant och 1714 löjtnant därstädes.[44])

År 1716 $^{6}/_{10}$ befordrades han till secondryttmästare på Örebro kompani af Lifregementet till häst, deltog 1718 i fälttåget mot Norge och befordrades 1719 $^{1}/_{10}$ till förste ryttmästare för Östra Närkes kompani. År 1722 $^{8}/_{11}$ afgick han från regementet[1]) och stod till 1735 såsom expectantkapten på Lifgardet.

År 1722 föreslogs han till kapten med kompani på det nya finska infanteriregementet, sökte 1734 kaptens indelning vid Åbo läns infanteriregemente och 1735 $^{30}/_{4}$ vid Nylands regemente. År 1735 $^{14}/_{6}$ blef han kapten med löjtnants indelning och s. å. $^{18}/_{12}$ regementskvartermästare vid sistnämnda regemente. Någon tid därefter anhöll han, enär han hvarken var eller kunde blifva det finska språket mäktig, att blifva benådad med en kaptensindelning vid svenskt regemente. År 1741, medan han ännu var regementskvartermästare, sökte han att få byta indelning med Kornetten vid Karelska dragonerna Johan Reinhold Taube. Slutligen blef han major vid Nylands regemente.[44])

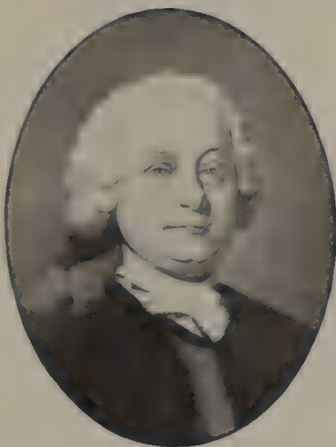
Nieroth dömdes 1715 af generalkrigsrätten till döden, för att han under natten till den 19 okt. 1714 i sällskap med trenne officerare af Östgöta infanteriregemente med blottad värja satt sig emot borgareryttare och stadsvakt å Norrmalmstorg (nuv. Gustaf Adolfs torg) i Stockholm. Under expectanstiden vistades han mestadels i Lifland. Han omtalas såsom en »god och stilla herre» och sades 1732 vara »en frisk och duktig officer i stånd att tjäna, men med svaga villkor och utan näringsmedel».[44])

N:r 631. **Adlerstjerna, Jacob,** f. 1691 $^{20}/_{7}$, d. ogift 1754 $^{3}/_{5}$, var son till vice Presidenten i Göta hofrätt Sven Löfman, adlad Adlerstjerna, och Sigrid Hilletan.

Adlerstjerna blef 1713 från auskultant i Göta hofrätt adjutant och

s. å. kornett vid Norra Skånska kavalleriregementet.[11]) År 1716 $^{6}/_{10}$ befordrades han till förste löjtnant på Roslags kompani af Lifregementet till häst. I denna befattning råkade han under ryssarnas härjningar i Roslagen 1719 $^{12}/_{7}$ i rysk fångenskap, då han var ute på rekognoscering på Rådmansön.[1]) S. å. erhöll han afsked från regementet.[11])

N:r 632. **Danckwardt-Lilljeström, Jacob,** till Oppbåga, Kåsäter och Sickelsjöholm i Örebro län samt Sjölunda, Reutersberg, Frösshammar och Strömsnäs i Västmanland, f. 1693 $^{18}/_{10}$ i Närke, d. 1759 $^{11}/_{2}$, var son till Jacob Danckwardt-Lilljeström (n:r. 380) och Magdalena Christjernin samt gift 1. gången 1720 med Friherrinnan Maria Elisabeth Thegner, d. 1723, dotter till vice Presidenten Friherre Johan Thegner och Anna Catharina Adlersköld, samt 2. gången 1727 med Hedvig Witte, adlad v. Witten, f. 1712, d. 1741, dotter till Biskopen i Åbo Herman Witte och Catharina Margaretta Wittmarck.

Jacob Danckwardt-Liljeström.

Danckwardt-Lilljeström var 1714 auskultant i bergskollegiet och blef s. å. korpral och 1715 kvartermästare vid Lifregementet till häst. År 1716 $^{6}/_{10}$ befordrades han till förste kornett på Södermanlands och 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant därstädes, deltog detta år i fälttåget mot Norge och transporterades 1720 $^{30}/_{5}$ till förste löjtnant på Kungsörs kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Danckwardt-Lilljeström 1722 $^{8}/_{11}$ såsom »en skicklig officer» kornetts och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning, allt på Kungsörs kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1725 $^{3}/_{6}$ afsked[1]) med ryttmästares karaktär från 1727. År 1750 blef han RSO.[11])

N:r 633. **Storckenfelt, Bleckert Johan,** f. 1695 $^{16}/_{11}$ i Östergötland, d. 1768 $^{13}/_{1}$, var son till Majoren vid Östgöta kavalleriregemente Johan Claudius Storckenfelt och Anna Maria Rosenstråle samt gift i början af 1740-talet med Sara Petronella Drufva, f. 1721, d. 1755, dotter till Landshöfdingen Peter Drufva, adlad Drufva, och Brita Christina v. Berchner.

Storckenfelt blef 1710 volontär, 1711 korpral och 1713 $^{20}/_{10}$ kornett på Östgöta kavalleriregemente samt transporterades 1716 $^{6}/_{10}$ till förste kornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Majorens och 1719 $^{12}/_{7}$ till förste löjtnant på Roslags kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Storckenfelt 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Roslags, s. å. $^{8}/_{11}$ samma indelning på Öfverstelöjtnantens och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning på Roslags kompani. År 1730 $^{6}/_{11}$ erhöll han kornetts indelning på Norra Upplands och 1734 $^{29}/_{1}$ löjtnants indelning på Öfverstelöjtnantens kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget.

Under kriget befordrades han 1742 $^{3}/_{4}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani. År 1749 $^{9}/_{5}$ befordrades han till major vid regementet, hvilken befattning han dock endast innehade till s. å. $^{29}/_{11}$, då han antingen erhöll afsked med öfverstelöjtnants karaktär eller blef öfverstelöjtnant på något annat regemente. S. å. blef han RSO.[1, 11 och 62])

N:r 634. **Svedenstjerna, Daniel,** f. 1696 $^{12}/_{10}$ i Närke, d. 1757, kallade sig liksom bröderna före faderns adlande för Svedmark och var son till Brukspatronen Nils Larsson, 1719 adlad Svedenstjerna, och Catharina Christjernin samt gift på 1720-talet med sin kusin Cecilia Svedheim, f. 1704, d. 1794, dotter till Brukspatronen Bengt Larsson Svedmark och Anna Davidsdotter Feif, hvilkas barn kallade sig Svedheim och af hvilka sonen 1719 adlades Svedenheim. Tre äldre bröder till Daniel Svedenstjerna, nämligen Johan (n:r 646), Nils (n:r 647) och Lars (n:r 648), blefvo 1718 officerare vid regementet.

Svedenstjerna blef 1714 volontär och 1715 sergeant vid Lifgardet. År 1716 $^{6}/_{10}$ utnämndes han till förste kornett på Roslags kompani af Lifregementet till häst, deltog 1718 i fälttåget mot Norge och befordrades 1719 $^{18}/_{8}$ till secondlöjtnant på samma kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Svedenstjerna 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Fellingsbro och s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares indelning på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1733 $^{23}/_{1}$ erhöll han kornetts indelning på Östra Västmanlands och befordrades s. å. $^{19}/_{12}$ genom byte med Gustaf Berndt Hastfehr (n:r 626) till ryttmästare för Fellingsbro kompani. Från denna befattning erhöll han 1741 $^{6}/_{8}$ afsked. Han sökte den $^{28}/_{7}$ sistnämnda år, då uppbrottsorder till finska kriget voro gifna, att få tre månaders permission till följe däraf, att han ej ägde medel att utrusta sig. Detta afslogs dock af Kungl. Maj:t, som i stället gaf honom afsked.[1 och 43])

N:r 635. **Sparre** (af Kroneberg), **Lars,** friherre, f. 1691, d. 1721 $^{23}/_{9}$ genom drunkning, var son till Jacob Casimir Sparre af Kroneberg (n:r 313) och Friherrinnan Brita Leijonhufvud samt gift 1717 med Friherrinnan Eva Juliana Wachtmeister af Björkö, f. 1692, d. 1722, dotter till Generallöjtnanten och Landshöfdingen i Kalmar län Friherre Bleckert Wachtmeister af Björkö och Barbara Christina Wulfrath.

Sparre var page hos Carl XII och blef 1708 ryttare på Östgöta kavalleriregemente, s. å. adjutant och före slaget vid Poltava secondkornett. Efter detta slag råkade han i fängenskap och fördes till Vologda. Härifrån lyckades han rymma och hemkom enligt riddarhusgenealogierna 1710 och blef 1712 löjtnant; enligt andra och mera sannolika källor hemkom han först 1716 på hösten. Hvarken i Lifregementets eller Östgöta kavalleriregementes rullor anträffas han förr än sistnämnda år, då han den $^{11}/_{10}$ blef löjtnant på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1718 $^{2}/_{4}$ blef han tredje eller frivillig ryttmästare på Roslags kompani och deltog detta

år i fälttåget mot Norge, blef 1719 $^{2}/_{6}$ secondryttmästare på Östra Västmanlands kompani samt transporterades 1720 $^{22}/_{10}$ till förste ryttmästare på Västgöta kavalleriregemente, hvilken befattning han innehade till sin död följande år.[1, 11 och 62])

N:r 636. **Wedholm, Peter Fransson,** lefde ännu 1735, var gift med Christina Margaretha Pistolsköld, f. på 1690-talet, dotter till Harald Podolin, adlad Pistolsköld, (n:r 291) och Brita Christina Löfling.

Wedholm befordrades 1716 $^{28}/_{11}$ till förste kornett på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst och 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Östra Västmanlands kompani samt erhöll 1721 afsked.[1])

N:r 637. **Adelijn, Johan,** blef 1716 $^{23}/_{11}$ från kvartermästare vid Lifregementet till häst adjutant och befordrades i augusti 1719 till förste kornett på Östra Närkes kompani, från hvilken befattning han 1722 $^{25}/_{1}$ afgick, och ställdes sedan på expectanslön. Såsom expectant redovisas han ända till år 1741, då han erhöll afsked med ryttmästares karaktär.[1])

I ett bref, dateradt Tynninge 1741 $^{20}/_{4}$, skref Adelijn, att han 1722 $^{25}/_{1}$ vid placeringen fått transport från Lifregementet till Björneborgs regemente med löjtnants indelning men i stället 1723 blifvit satt på expectans, som sedan framgent varit, samt att han var redo att ingå i aktiv krigstjänst, om han finge indelning, som betalade hans möda, i hvilken förhoppning han afvaktade ett gynnsamt svar. I ett annat bref äfven från 1741 men odateradt begärde han att få afsked med ryttmästares karaktär vid Lifregementet, där han hela sin tid tjänat.[43])

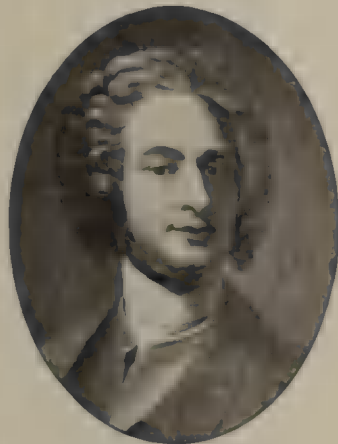
N:r 638. **Insenstjerna, Anders,** f. på 1690-talet, d. 1736, var son till Kommissarien i kommerskollegiet Henric Insen, adlad Insenstjerna, och Eva Hök samt gift 1719 med Elisabeth Adlerberg, f. 1702, d. 1762, dotter till Göran Swebilius, adlad Adlerberg, (n:r 386) och Maria Utterklo.

Insenstjerna blef volontär vid Upplands tremänningskavalleriregemente, gjorde kornetts tjänst och föreslogs 1716 $^{25}/_{7}$ till secondlöjtnant därstädes.[87]) S. å. transporterades han till förste kornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Lifkompaniet. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Örebro kompani. Han afgick dock kort därefter från regementet och blef 1722 $^{9}/_{6}$ kungl. kammarherre.[1])

N:r 639. **Koskull, Anders,** till Engaholm och Spåningslanda i Kronobergs län, Fylleskog och Gripenberg i Jönköpings län samt Stjärnevik och Vada i Östergötland, f. 1677 $^{25}/_{7}$ på Bocksjöholm i Undenäs socken af Västergötland, d. 1746 $^{19}/_{12}$ på Kronoberg vid Växiö, friherre 1719 $^{2}/_{5}$, var son till Kaptenen Eric Koskull och Anna Maria Gyllensvärd samt gift 1. gången 1719 med Grefvinnan Anna Catharina Stromberg, f. 1697,

d. 1731, dotter till Kungl. Rådet och Presidenten Nils Strömberg, adlad Strömberg samt friherre och grefve Stromberg, och Friherrinnan Anna Catharina Fleming af Liebelitz, 2. gången med Friherrinnan Eleonora Sofia Palmfelt, f. 1709, d. 1745, dotter till Landshöfdingen Friherre Johan Palmfelt och Grefvinnan Anna Catharina Lillje, från hvilken han genast blef skild, samt 3. gången före 1737 med Friherrinnan Mariana Taube af Odenkat, f. 1705, d. 1749, dotter till Amiralen Fredric Evert Taube, friherre Taube af Odenkat, och Grefvinnan Beata Elisabeth Wrangel af Adinal.

Koskull blef 1693 volontär vid Lifgardet, 1695 furir vid Närke och Värmlands regemente, 1700 $^{23}/_{8}$ fänrik vid Västmanlands regemente, s. å. i oktober löjtnant, 1701 $^{31}/_{1}$ kaptenlöjtnant och s. å. $^{2}/_{10}$ kapten därstädes samt 1704 $^{30}/_{1}$ ryttmästare och 1708 major vid Södra Skånska kavalleriregementet. Under denna tid hade han deltagit i flera strider. Bland annat blef han sårad vid Narva 1700 i ett ben och en hand och vid Stara Senschary 1709 af tvänne kulor i bröstet, af hvilka den ena blef kvarsittande. Efter slaget vid Poltava följde Koskull Carl XII till Turkiet och utnämndes här 1711 $^{11}/_{1}$ till öfverstelöjtnant på Norra Skånska kavalleriregementet, ett befäl, som han dock aldrig kom att tillträda; 1712 $^{16}/_{4}$ blef han öfverste för en skvadron af Benderska dragonerna. S. å. sändes han därifrån till Valakiet för att upphandla hästar för konungens påtänkta hemresa. Dessa hästar användes sedermera af den betäckning, som under Koskulls anförande beledsagade Konung Stanislaus från Bender till polska gränsen. År 1713 blef han öfverste för nämnde konungs drabanter och följde Stanislaus till Zweibrücken. Sedermera deltog han i Stralsunds försvar och fäktningen vid Stresow, där han blef skjuten i ena benet och fick en värjstöt i sidan.

Anders Koskull.

Hemkommen till Sverige förordnades Koskull 1717 i februari till interimsöfverste för Lifregementet till häst under Generallöjtnant Creutz' fångenskap och bortovaro samt med öfverstelöjtnants indelning. Detta regemente förde han 1718 i fälttåget mot Norge och till 1722. Utnämnd till generalmajor af kavalleriet 1719 $^{28}/_{4}$ befordrades han 1723 $^{21}/_{5}$ till öfverste och chef för Södra Skånska kavalleriregementet samt blef 1729 $^{27}/_{2}$ landshöfding i Kronobergs län och erhöll 1743 generallöjtnants titel. Landshöfdingeplatsen innehade han till sin död och dog på landshöfdingesätet Kronoberg.[1, 31 och 50])

N:r 640. **Freijtag, Christoffer,** f. 1681 i Ingermanland, blef 1697 volontär vid Generalmajor Wellingks regemente och avancerade 1698 till sergeant, 1700 till fänrik, 1703 till löjtnant, 1711 till regementskvartermästare och 1713 till kapten, allt vid samma regemente, samt transporterades 1716 till kapten vid Dalregementet[36]), 1717 $^{29}/_{11}$ till secondrytt-

mästare på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst och 1719 $^{1}/_{10}$ till förste ryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani.

Vid placeringen efter fredssluten erhöll Freijtag 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants indelning på sistnämnda kompani. År 1734 $^{29}/_{1}$ blef han regementskvartermästare och 1740 $^{22}/_{10}$ ryttmästare för Östra Västmanlands kompani. Detta kompani förde han i finska kriget 1741—1742, men upptages i oktober 1742 såsom permitterad. Efter kriget erhöll han 1744 $^{10}/_{11}$ afsked.[1])

N:r 641. **Aderkas, Carl Fredric,** kom 1716 i tjänst vid lifländska Adelsfanan och blef där fänrik. S. å. duellerade han med Fänrik Vickart, som blesserades och dog, hvarför Aderkas måste resa till Sverige.[36])

År 1717 $^{17}/_{12}$ blef han förste kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant på Vadsbo kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Aderkas 1722 $^{25}/_{1}$ ingen indelning[1]) och fick s. å. $^{11}/_{4}$ afsked med ryttmästares karaktär, hvarefter han återvände till Lifland.[36])

N:r 642. **Lilliehöök** (af Gällared och Kolbäck), **Nils,** till Gällared, f. 1695 $^{4}/_{10}$, d. 1739 $^{23}/_{3}$, var son till Öfversten för Västgöta-Dals regemente Gabriel Lilliehöök af Gällared och Kolbäck och Brita Christina Bonde samt gift före 1720 med Hedvig Eleonora Hård af Segerstad, f. 1700, d. 1779, dotter till Hofstallmästaren Gustaf Hård af Segerstad och Friherrinnan Brita Stake.

Lilliehöök blef 1713 musketerare och s. å. secondfänrik vid Lifgardet samt 1717 $^{26}/_{3}$ löjtnant med ryttmästares karaktär vid Öfverstelöjtnantens kompani af Västgöta kavalleriregemente.[44]) S. å. transporterades Lilliehöök till secondryttmästare på Roslags kompani af Lifregementet till häst. Vid ryssarnas härjningar i Roslagen 1719 uppträdde Lilliehöök den $^{19}/_{8}$ vid Norrtäljes ödeläggande på ett föga lysande sätt, hvarför han af en särskildt tillsatt kommission, med hänsyn till att Lilliehöök »aldrig något slikt kommando haft eller någon aktion bevistat» samt ej felat af »otrohet», 1726 dömdes till så lågt straff som $^{1}/_{2}$ års fängelse och 1000 daler silfvermynts böter (se 3. delen sid. 273—274). År 1719 $^{10}/_{9}$ transporterades Lilliehöök till ryttmästare utan lön på Östra Västmanlands och 1720 $^{22}/_{5}$ till seconryttmästare på Vadsbo kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ ingen indelning[1]) och fick 1723 $^{26}/_{8}$ afsked.[44])

N:r 643. **Wachtmeister** (af Björkö), **Eric,** till Deijelsdorff i Pommern, friherre, f. 1693, d. 1762 $^{31}/_{1}$, var son till Generallöjtnanten af kavalleriet, Landshöfdingen i Kalmar län Friherre Bleckert Wachtmeister af Björkö och Barbara Christina Wulfrath samt gift 1. gången med Agneta Lovisa Kettenburg, d. 1758, och 2. gången 1759 med den förras brorsdotter Augusta Lovisa Kettenburg.

Wachtmeister var först page hos Drottning Hedvig Eleonora och blef

1705 fänrik och 1709 löjtnant vid Elbingska regementet samt 1712 $^{20}/_{12}$ löjtnant vid Bremiska dragonerna (med kungl. konfirmation 1713 $^{17}/_{3}$). S. å. deltog han i slaget vid Gadebusch och blef 1713 fången vid Tönningen, men befriade sig själf.[11]) Hemkommen till Sverige förordnades Wachtmeister 1717 till secondlöjtnant på Roslags kompani af Lifregementet till häst men blef redan 1718 $^{12}/_{10}$ drabant[1]) och deltog s. å. i fälttåget mot Norge. År 1723 blef han korpral vid Lifdrabantkåren, 1742 vice öfverjägmästare i Pommern och på Rügen, 1745 $^{7}/_{10}$ ordinarie öfverjägmästare och tillika öfverste för läns- och riddarkavalleriet därstädes, 1748 $^{7}/_{11}$ RSO. samt 1757 $^{9}/_{5}$ generalmajor af kavalleriet och erhöll 1758 afsked.[11 och 50])

N:r 644. **Makeléer** (Maclean), **Gustaf Adolf**, till Brunnby, friherre, f. 1693 $^{7}/_{1}$ i Västergötland, d. 1779 $^{27}/_{1}$, var son till Landshöfdingen i Älfsborgs län David Makeléer, friherre Makeléer, och Grefvinnan Eleonora Elisabeth v. Ascheberg samt gift 1720 med Friherrinnan Elisabeth Maria Cronberg, f. 1705, d. 1760, dotter till Generallöjtnanten och Landshöfdingen Magnus Cronberg, friherre Cronberg, och Elisabeth Broman. Hans brorsbarn antogo vid introduktionen 1784 ättens urgamla namn Maclean.

Makeléer blef 1710 $^{21}/_{1}$ korpral, 1711 kornett och 1712 $^{17}/_{9}$ löjtnant vid Bohusläns dragoner, bevistade 1712 slaget vid Gadebusch och blef 1713 fången vid Tönningen och förd till Danmark, men befriade sig själf.[8]) Hemkommen till Sverige blef han 1716 $^{14}/_{5}$ ryttmästare vid Västgöta kavalleriregementet och transporterades 1718 $^{2}/_{4}$ till secondryttmästare på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, bevistade detta års fälttåg mot Norge och transporterades 1719 $^{10}/_{10}$ till secondryttmästare på Roslags kompani.

Vid placeringen efter fredssluten blef Makeléer 1722 $^{25}/_{1}$ ryttmästare för Norra Upplands kompani, s. å. $^{8}/_{11}$ regementskvartermästare men måste 1723 $^{19}/_{7}$ nöja sig med löjtnants indelning på Lifkompaniet. År 1740 $^{22}/_{10}$ blef han åter regementskvartermästare och 1741 $^{31}/_{7}$ genom byte med Åke Hammarskjöld (n:r 693) ryttmästare för Södermanlands kompani. Detta förde han i finska kriget 1741—1742 och upptages i november 1742 som kommenderad till Härnösand. År 1747 $^{2}/_{10}$ erhöll han majors karaktär och befordrades 1748 $^{12}/_{10}$ till öfverstelöjtnant vid Adelsfanan, blef s. å. RSO. och erhöll s. å. afsked med öfverstes karaktär.[1])

N:r 645 **Wolffelt, Henric Johan**, f. på 1690-talet i Närke, d. 1763 på Espinge i Skåne, var son till Henric Johan Wolffelt (n:r 379) och Debora Magdalena Helena Elisabeth Cletzer samt gift på 1730-talet med Friherrinnan Virginia Christina Kruse af Verchou, dotter till Henning Adolf Kruse af Verchou (n:r 374) och Friherrinnan Virginia Spens samt änka efter Anders Gyllenborg (n:r 575).

Wolffelt blef 1711 volontär, 1712 förare, s. å. på Rügen secondfänrik och deltog s. å. i slaget vid Gadebusch. År 1713 i Tönnin-

gen blef han förste fänrik men råkade därstädes i fångenskap. Han lyckades dock fly 1714 $^{5}/_{10}$, hemkom till Sverige s. å. $^{8}/_{12}$, deltog 1716 i första fälttåget mot Norge och befordrades 1716 $^{19}/_{7}$ till löjtnant, allt på Närke och Värmlands regemente.[8])

År 1718 $^{2}/_{4}$ transporterades Wolffelt till förste löjtnant på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst. Med detta kompani deltog han i 1718 års fälttåg mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Östra Närkes och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning på Östra Västmanlands kompani. År 1730 $^{22}/_{5}$ erhöll han kornetts indelning på Öfverstelöjtnantens kompani.[1])

År 1733 $^{5}/_{5}$ befordrades Wolffelt till ryttmästare för Borreby kompani af Södra Skånska kavalleriregementet, vid hvilket regemente han 1748 $^{29}/_{8}$ blef major samt 1751 $^{31}/_{8}$ öfverstelöjtnant och RSO. Från sistnämnda befattning erhöll han 1756 $^{17}/_{8}$ afsked.[31])

N:r 646. **Svedenstjerna, Johan,** f. 1686 $^{14}/_{12}$, d. 1737, kallade sig liksom bröderna före faderns adlande för Svedmark, var son till Brukspatronen Nils Larsson, 1719 adlad Svedenstjerna, och Catharina Christjernin och äldste broder till Nils (n:r 647), Lars (n:r 648) och Daniel (n:r 634) samt gift 1725 med Catharina Appelberg, dotter till en handlande i Stockholm.

Svedenstjerna transporterades 1707 $^{30}/_{4}$ från sergeant vid Öfverste von der Noths Upplands femmänningsinfanteriregemente till korpral på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. I slaget vid Poltava var han secondkvartermästare på Roslags kompani. I detta slag råkade han i fångenskap men lyckades liksom två bröder 1717 fly till Sverige. Efter hemkomsten befordrades han 1718 $^{2}/_{4}$ till förste löjtnant på Kungsörs kompani och gjorde detta år fälttåget i Norge. År 1720 $^{30}/_{5}$ erhöll han afsked från regementet med ryttmästares karaktär.[1])

N:r 647. **Svedenstjerna, Nils,** f. 1688 $^{25}/_{4}$ i Närke, d. 1751 $^{21}/_{8}$, var yngre broder till den föregående och äldre broder till Lars (n:r 648) och Daniel (n:r 634) samt gift 1720 med Anna Magdalena Gyllenadler, f. 1700, d. 1773, dotter till Lagmannen Johan Gyllenadler och Anna Maria v. Rohr.

Svedenstjerna blef 1706 volontär och 1707 $^{11}/_{5}$ ryttare på Majorens kompani af Lifregementet till häst, s. å. korpral och 1709 secondkvartermästare. Efter slaget vid Poltava råkade han i fångenskap men lyckades liksom två bröder 1717 fly till Sverige. Efter hemkomsten befordrades han 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani och gjorde detta år fälttåget mot Norge. År 1719 $^{2}/_{4}$ blef han förste löjtnant på samma kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Svedenstjerna 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning vid nyssnämnda kompani, s. å. $^{8}/_{11}$ kornetts indelning på Vadsbo och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning på Fellingsbro kompani. Från denna befattning erhöll han 1728 $^{15}/_{3}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1])

N:r 648. **Svedenstjerna, Lars,** f. 1689 $^{1}/_{5}$ i Närke, d. ogift 1766 $^{16}/_{2}$, var yngre broder till de båda föregående samt äldre broder till Daniel (n:r 634).

Svedenstjerna blef 1706 volontär och 1707 $^{11}/_{5}$, samma dag som brodern Nils, ryttare på samma kompani som denne. S. å. blef han korpral och 1709 secondkvartermästare på Fellingsbro kompani. Under denna tid bevistade han 1706 striderna vid Kleck och Lachowicze, 1708 slaget vid Golovtijn (Holowczyn) och 1709 slaget vid Poltava.[8]) I sistnämnda slag råkade han i fångenskap, men lyckades liksom två bröder 1717 fly till Sverige. Efter hemkomsten befordrades han 1718 $^{2}/_{4}$ till secondlöjtnant på Fellingsbro kompani och deltog detta år i fälttåget mot Norge. År 1720 $^{30}/_{5}$ befordrades han till förste löjtnant på Södermanlands kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Svedenstjerna 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på sistnämnda, s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares indelning på Fellingsbro och 1723 $^{19}/_{7}$ samma indelning på Södermanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1726 $^{5}/_{2}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1]) Senare blef han RSO.

N:r 649. **Reinsfelt, Carl,** f. i Stockholm, d 1756 i december å Östra Yttringe å Lidingön vid Stockholm.

Reinsfelt kom 1714 i tjänst vid ett dragonregemente i Stralsund och bevistade detta år aktionen vid Stresow på Rügen, hvarest han blef illa blesserad och fick hästen skjuten under sig. Han bevistade därefter belägringen af Stralsund, men måste efter stadens kapitulation för läkande af sin blessyr begifva sig till Hamburg, hvarifrån han hemkom till Sverige 1716. S. å. $^{22}/_{7}$ blef han fänrik vid ett infanteriregemente.[43])

År 1718 $^{2}/_{4}$ erhöll Reinsfelt transport till förste kornett på Lifkompaniet af Lifregementet till häst, med hvilket han deltog i fälttåget mot Norge 1718 och kampanjen i Roslagen 1719. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares indelning vid Lifkompaniet, transporterades s. å. $^{8}/_{11}$ till samma indelning på Östra Västmanlands men måste 1723 $^{19}/_{7}$ åtnöja sig med korprals indelning på Södermanlands kompani. År 1726 $^{18}/_{3}$ erhöll han kvartermästares indelning på sistnämnda, 1735 $^{4}/_{8}$ kornetts indelning på Östra Västmanlands och befordrades 1740 $^{23}/_{5}$ till löjtnant på samma kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget men hempermitterades under kriget och erhöll 1742 $^{3}/_{7}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 43])

Reinsfelt hade (enligt Lidingö kyrkbok) testamenterat tretusen daler kopparmynt till Lidingö församlings fattiga, hvilka pengar insattes i Rikets ständers bank af testamentsexekutorn, Kammarherren Grefve Gustaf Bonde.[43])

N:r 650. **Duwall, Gustaf Johan,** friherre, f. 1696, d. ogift 1760 $^{4}/_{11}$, var son till Löjtnanten vid Åbo och Björneborgs kavalleri Friherre Christer Duwall och Christina Boije.

Duwall blef 1712 volontär vid Lifgardet och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till förste kornett på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. Detta år bevistade han fälttåget mot Norge och 1719 kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Duwall 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts, s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares och 1723 $^{19}/_{7}$ korprals indelning, allt på Norra Upplands kompani. År 1735 $^{19}/_{12}$ blef han kornett med indelning på Vadsbo, transporterades 1736 $^{10}/_{5}$ till kornett på Norra Upplands och befordrades 1740 $^{22}/_{8}$ till löjtnant på sistnämnda kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget, och som Ryttmästare v. Mengden (n:r 705) var sjuk, förde han kompaniet i kriget. År 1742 i november upptogs han som sjuk. År 1745 $^{28}/_{6}$ befordrades Duwall till ryttmästare för Lifkompaniet och transporterades 1747 $^{18}/_{3}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani. År 1748 blef han RSO. och erhöll 1750 $^{26}/_{6}$ afsked med majors karaktär.[1 och 43])

N:r 651. **Meijendorff v. Yxkull, Abraham Christer,** till Skattmansö i Vittinge socken af Västmanland, friherre, f. 1697 i Uppland, d. 1753 på Skattmansö, var son till Lage Meijendorff v. Yxkull (n:r 377) och Friherrinnan Beata Christina Leijonhufvud, broder till Carl Ulric (n:r 538) och Lage (n:r 557) samt gift 1737 med Friherrinnan Fredrica Eleonora Rosenstjerna, d. 1766, dotter till Generalmajoren Libert Rosenstjerna, friherre Rosenstjerna, och Grefvinnan Beata Elisabeth Ekeblad.

Meijendorff v. Yxkull blef 1716 volontär vid Lifgardet och 1717 kvartermästare vid Lifregementet till häst. År 1718 $^{2}/_{4}$ befordrades han till förste kornett på Östra Västmanlands kompani och deltog detta år i fälttåget mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares indelning på Östra Närkes och 1723 $^{19}/_{7}$ korprals indelning på Östra Västmanlands kompani. År 1730 $^{22}/_{5}$ erhöll han kvartermästares indelning på sistnämnda och befordrades 1733 $^{19}/_{12}$ till löjtnant på Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1739 $^{5}/_{11}$ afsked med ryttmästares karaktär. Efter afskedstagandet anhöll han att få majors karaktär, hvilket dock i resolution af 1740 $^{20}/_{2}$ afslogs.[1 och 43]) Senare blef han RSO.[11])

N:r 652. **v. Post, Adam Richard,** f. 1696 $^{13}/_{2}$ på Forneby i Rasbo-Kils socken af Uppland, d. 1742 $^{11}/_{3}$, var son till Öfverstelöjtnanten Carl Ludvig v. Post och Maria Rudbeckia samt gift 1718 med Anna Catharina Svedheim, dotter till Brukspatronen Bengt Larsson Svedmark och Anna Davidsdotter Feif, hvilkas barn kallade sig Svedheim och af hvilka sonen 1719 adlades Svedenheim.

v. Post blef 1716 $^{11}/_{6}$ korpral och s. å. $^{11}/_{10}$ kvartermästare vid Lifregementet till häst. År 1718 $^{2}/_{4}$ befordrades han till förste kornett på Fellingsbro kompani och bevistade detta år fälttåget mot Norge och 1719 kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning vid nyssnämnda kompani.

År 1728 $^{15}/_{3}$ erhöll han kvartermästares indelning vid samma och 1736 $^{7}/_{6}$ kornetts indelning på Örebro samt befordrades 1740 $^{22}/_{10}$ till löjtnant på Lifkompaniet. Denna befattning innehade han till sin död. Vid mönstringen före afresan till finska kriget 1741 $^{15}/_{9}$ var han illa sjuk, så att han ej kunde medfölja.[1 och 43])

N:r 653. **Ridderfelt, Henric,** f. 1692 i Västergötland, d. 1745 $^{26}/_{4}$, var son till Kaptenlöjtnanten vid Västgöta kavalleriregemente Bengt Friberg, adlad Ridderfelt, samt gift 1. gången med Elisabeth Sahlefelt, f. 1683, d. 1735, dotter till Eric Henricsson Sahlefelt (n:r 314) och Christina Belfrage, samt 2. gången före 1737 med Brita Magdalena Lilliehöök af Gällared och Kolbäck, f. 1705, d. 1783, en syster till Christoffer Walkendorffs (n:r 623) hustru.

Ridderfelt blef 1712 $^{1}/_{4}$ korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till förste kornett på Vadsbo kompani. S. å. bevistade han fälttåget mot Norge och 1719 kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning, erhöll 1730 $^{18}/_{4}$ åter kvartermästares och 1740 $^{23}/_{5}$ kornetts indelning, allt på Vadsbo kompani. Sistnämnda år $^{30}/_{12}$ befordrades han till löjtnant på Fellingsbro kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget, men hemreste från Åbo 1742 $^{17}/_{8}$ på grund af sjukdom. År 1743 $^{16}/_{8}$ erhöll han afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 43])

N:r 654. **Forsberg, Carl,** d. 1740 $^{19}/_{10}$ på Vadstena krigsmanshus, var son till Anders Forsberg (n:r 465) samt gift 1709 med Sara Catharina Björnram, dotter till Landsfiskalen i Närke Pehr Björnram och Christina Kling.

Forsberg blef 1709 $^{20}/_{10}$ korpral vid Lifregementet till häst och bevistade två partier, i hvilka danskarna blefvo slagna, I slaget vid Hälsingborg 1710 blefvo såväl hans som hans drängs hästar skjutna, hans karbin tvärt afbruten, och själf fick han högra armpipan bräckt, hvaraf han en tid led af värk. År 1712 $^{19}/_{1}$ befordrades han till kvartermästare och 1718 $^{2}/_{4}$ till förste kornett på Majorens kompani. Med detta bevistade han 1718 fälttåget i Norge och 1719 kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten uppfördes han 1722 $^{13}/_{1}$ såsom löjtnant vid Älfsborg regemente, men som han 1723 ännu ej erhållit någon fullmakt eller transport, kunde han ej anmäla sig vid regementet. Sistnämnda år $^{19}/_{7}$ erhöll han korprals indelning på Roslags kompani efter att alltså hafva stått utan lön i öfver två år. Från Lifregementet erhöll han 1728 $^{13}/_{8}$ afsked samt intogs sedermera på Vadstena krigsmanshus.[1 och 56])

N:r 655. **Kruse** (af Verchou), **Carl,** friherre, f. 1698, d. 1757 i Mecklenburg, var son till Kaptenen vid Dalregementet Friherre Johan Kruse af Verchou och Brita Dorothea Törnsköld samt gift med en v. Winterfeld.

Kruse blef 1718 2/4 från fänrik vid Östgöta tremänningsinfanteriregemente förste kornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och deltog detta år i fälttåget mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Kruse 1722 25/1 afsked men ingick året därpå årer i tjänst och erhöll 1723 19/7 korprals indelning på Majorens kompani. Från denna befattning erhöll han 1729 20/8 afsked med ryttmästares karaktär[1]) och flyttade sedan till Mecklenburg.[11])

N:r 656. **Ridderhjerta, Eric** (**Bobeck**), f. 1694 12/6 i Korsberga socken af Västergötland, d. 1770 12/11 på Stora Ekeby (nuv. Sofielund) i Södermanland, adlad 1720 12/9 med namnet Ridderhjerta, var son till Korpralen vid Västgöta kavalleriregemente Anders Pehrsson Bobeck och Margaretha Ridderfelt, broder till Gabriel Bobeck Ridderhjerta (n:r 662) samt gift 1726 med Margaretha Johanna Planting(-Gyllenbåga), f. 1701, d. 1779 på Stora Ekeby, dotter till Claes Planting (n:r 437) och Helena Sophia Wudd.

Bobeck blef 1709 ryttare vid Västgöta kavalleriregemente, deltog följande år i slaget vid Hälsingborg, avancerade 1711 till korpral och transporterades 1712 till korpral vid Lifregementet till häst. Han befordrades 1718 2/4 till förste kornett på Södermanlands kompani och deltog detta år i fälttåget mot Norge och 1719 i kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten erhöll Ridderhjerta 1722 25/1 kvartermästares indelning på nyssnämnda, s. å. 8/11 korprals indelning på Kungsörs kompani och sattes 1723 19/7 på expectans. Från expectant blef han 1740 30/12 kornett på Vadsbo kompani och 1741 5/3 genom byte med Fredric Carl Dohna (n:r 713) lifdrabant. Från sistnämnda befattning erhöll han 1743 afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 43])

N:r 657. **Hammardahl, Gustaf**, f. 1690 15/3, d. 1777 4/11 å Stora Ånäng i Grebo socken af Östergötland (enligt Inrikes Tidningar 1777, n:r 90).

Hammardahl inträdde i tjänstgöring vid Lifregementet till häst 1710, var s. å. med i slaget vid Hälsingborg, blef s. å. 1/5 korpral och 1712 kvartermästare samt befordrades 1718 2/4 till förste kornett på Öfverstelöjtnantens kompani. Med detta deltog han s. å. i fälttåget mot Norge och 1719 i kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten afgick Hammardahl 1722 25/1 från regementet, blef 1723 19/7 ställd på expectans och redovisas sedan som expectant till 1741.[1]) Sistnämnda år den 20/4 skref han från Skultuna i Västmanland, att han 1722 25/1 vid placeringen afgick från Lifregementet med löfte om löjtnants indelning på Björneborgs regemente men i stället 1723 blef satt på expectans, där han sedan fått kvarstå, samt att han genast vore färdig att ingå i aktiv krigstjänst under förhoppning att få en indelning, så att han finge sin möda betald, under hvilken förhoppning han var redo och afbidade ett gynnsamt svar.[43]) S. å. 17/6 blef han »reposterad» och den 20/6 kommenderad på örlogspråmen Svenska

Lejonet med tvenne underofficerare, en trumslagare och 90 man korpraler och menige af Lifregementet till häst. Följande år var han kommenderad med rekryter och trossdrängar.

År 1743 18/5 blef han löjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani af Västmanlands regemente men placerades 1747 med fänriksindelning på Majorens kompani af samma regemente och erhöll 1748 9/11 afsked med kaptens karaktär.[71])

N:r 658. **Stålhammar, Otto Fredric,** till Salshult och Ekholm i Småland, f. 1695 2/10, d. 1753 20/10, var son till Öfverstelöjtnanten vid Smålands kavalleriregemente Jon Stålhammar och Sofia Drake af Torp och Hamra samt gift 1. gången med Friherrinnan Ebba Catharina Cederhjelm, f. 1693, d. 1717, dotter till Presidenten Friherre Germund Cederhjelm och Anna Margaretha Nyman, samt 2. gången 1719 med Margaretha Elisabeth Silfversparre, f. 1693, d. 1775, dotter till Öfverstelöjtnanten vid Kalmar regemente Eric Silfversparre och Elisabeth Ramsvärd.

Stålhammar befordrades 1718 2/4 från kvartermästare på Östgöta kavalleriregemente till secondkornett på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst och deltog detta år i fälttåget mot Norge. År 1719 29/12 befordrades han till stabskapten på Kronobergs regemente[1]) men placerades 1723 på expectansstat, där han kvarstod ännu 1735.[57])

Stålhammar utgaf af trycket efter alfabetisk ordning det svenska justitie- och politieverket. Ridderskapet och adeln anmälde vid riksdagen 1746 hos Kungl. Majt. genom dess dåvarande landtmarskalk, Friherre v. Ungern-Sternberg, Stålhammar till erhållande af någon lagsaga, men anmälningen synes ej ledt till något resultat.[57]) Sedermera blef han RSO.[11])

N:r 659. **Bagge, Lars,** d. 1739 22/2, blef 1726 gift med Anna Maria Korp, f. 1707, d. 1766.

Bagge blef 1714 kvartermästare vid Lifregementet till häst, befordrades 1718 2/4 till secondkornett på Örebro kompani, deltog detta år i fälttåget mot Norge och blef 1719 18/8 förste kornett. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 25/1 kvartermästares och s. å. 8/11 korprals indelning. År 1728 17/9 erhöll han åter kvartermästares indelning, allt vid Örebro kompani. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[1 och 43])

N:r 660. **Ruuth** (i Finland), **Jacob,** f. 1694 24/7 i Finland, var son till Handelsmannen i Viborg Jacob Ruuth i Finland och Sara Dannenberg.

Ruuth blef 1711 korpral och 1716 kvartermästare vid Lifregementet till häst samt befordrades 1718 2/4 till secondkornett på Öfverstelöjtnantens och 1719 3/9 till förste kornett på Roslags kompani. Vid placerin-

gen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning på Majorens och transporterades 1723 $^{19}/_{7}$ till korprals indelning på Öfverstelöjtnantens kompani. Från denna befattning erhöll han 1730 $^{29}/_{11}$ afsked.[1 och 43])

N:r 661. **Pistolsköld, Carl,** f. 1696 $^{6}/_{11}$ i Närke, d. 1765 $^{5}/_{7}$, var son till Harald Podolin, adlad Pistolsköld, (n:r 291) och Brita Christina Löfling samt gift 1733 med Anna Christina Åkerhjelm, f. 1711, d. 1766, dotter till Bergsrådet Jacob Hartzen, adlad Åkerhjelm, och Elisabeth De Besche.

Pistolsköld blef 1714 korpral vid Lifregementet till häst, befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till secondkornett på Fellingsbro kompani och deltog detta år i fälttåget mot Norge och 1719 i kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares indelning på Öfverstelöjtnantens och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning på Östra Närkes kompani. År 1731 $^{27}/_{10}$ erhöll han åter kvartermästares indelning på sistnämnda och 1740 $^{23}/_{5}$ kornetts indelning på Östra Västmanlands samt befordrades 1741 $^{6}/_{8}$ till löjtnant på Örebro och transporterades 1743 $^{16}/_{8}$ till löjtnant på Fellingsbro kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1747 $^{29}/_{7}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 43])

N:r 662. **Ridderhjerta, Gabriel (Bobeck),** f. 1697 $^{7}/_{3}$, d. 1760 $^{31}/_{5}$, adlad 1720 $^{12}/_{9}$ med namnet Ridderhjerta, var broder till Eric Bobeck Ridderhjerta (n:r 656) samt gift 1735 med Anna Margaretha Morgonstjerna, d. 1783, dotter till Löjtnanten Johan Fredric Morgonstjerna och Margaretha Planting(-Gyllenbåga).

Bobeck blef 1715 ryttare och 1716 korpral vid Lifregementet till häst, befordrades 1718 $^{2}/_{4}$ till secondkornett på Östra Närkes kompani och deltog detta år i fälttåget mot Norge. År 1722 $^{8}/_{11}$ afgick han från regementet[1]), var 1729 drabant vid Lifdrabantkårens 4. korpralskap med kornetts karaktär och 1735 vid 5. korpralskapet med löjtnants karaktär samt erhöll 1740 afsked från krigstjänst.[71])

N:r 663. **Wattrang, Christoffer,** f. 1692 (enl. riddarhusgenealogierna 1689) i Västmanland, var son till Kvartermästaren vid Drabantkåren Hans Wattrang och Elsa Gerner samt gift 1. gången med Juliana Eleonora v. Meijerhelm, f. 1693, d. 1736, dotter till Evert Johan Meijer, adlad v. Meijerhelm, (n:r 381) och Anna Catharina Cletzer, och 2. gången före 1743 med Eva Christina Palmgren, f. 1712, d. 1756, dotter till Kommendören Magnus Palmgren och Christina Holmström.

Wattrang blef 1708 från page hos Kungl. Maj:t förordnad till korpral vid Lifregementet till häst. I denna befattning deltog han i slaget vid Poltava, hvarvid han råkade i fångenskap. Han lyckades emellertid fly och hemkom 1718 till Sverige, där han s. å. $^{25}/_{8}$ befordrades till second-

löjtnant på Kungsörs kompani. S. å. deltog han i fälttåget mot Norge. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kornetts indelning på Östra Västmanlands och s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares indelning på Kungsörs samt transporterades 1723 $^{19}/_{7}$ till samma indelning på Östra Närkes kompani. År 1731 $^{27}/_{10}$ erhöll han kornetts indelning på sistnämnda och 1737 $^{3}/_{12}$ löjtnants indelning på Fellingsbro samt transporterades 1740 $^{30}/_{12}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani. År 1742 $^{8}/_{7}$ befordrades han till regementskvartermästare och 1743 $^{26}/_{4}$ till ryttmästare för Lifkompaniet samt transporterades 1745 $^{28}/_{6}$ till ryttmästare för Roslags kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1747 $^{7}/_{1}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 664. **Manderstjerna, Johan,** f. på 1680-talet i Pommern, var son till Landträntmästaren i Bremen och Verden Johan Dargeman, adlad Manderstjerna, och Gunilla Beckerfelt samt gift 1730 med Friherrinnan Brita Christina Bielke, f. 1711, d. 1758 i Lifland, dotter till Thure Bielke (n:r 262) och Ursula Christina Törne.

Manderstjerna var kammarpage hos Carl XII, blef 1716 ordonnans vid Lifskvadronen (Drabanterna) och blesserades i halsen i sjöträffningen vid Idefjord 1718 $^{9}/_{7}$.[11])

År 1719 $^{28}/_{7}$ befordrades han till secondryttmästare på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants och 1723 $^{19}/_{7}$ kornetts indelning, allt på Lifkompaniet. År 1731 $^{13}/_{7}$ erhöll han löjtnants indelning på Östra Närkes kompani och 1740 $^{28}/_{10}$ afsked från denna befattning med öfverstelöjtnants karaktär.[1]) Han utflyttade därefter till Lifland, där båda hans söner blefvo godsägare och ryttmästare i rysk tjänst.[11])

N:r 665. **Petersson, Peter,** var 1717 secondkvartermästare på Vadsbo och 1718 på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och avancerade 1719 $^{6}/_{8}$ till regementsadjutant, hvilket han var t. o. m. 1720.[1]) Sannolikt är han samme man, som 1729 var drabant med löjtnants karaktär vid 2. korpralskapet af Lifdrabantkåren och 1735 adjutant därstädes.

N:r 666. **Thegner, Claes,** friherre, f. 1701 $^{4}/_{1}$ i Uppland, d. ogift 1736 $^{15}/_{5}$, var son till Hofrättsrådet Friherre Olaus Thegner och Maria Grönhagen.

Thegner blef 1718 korpral vid Lifregementet till häst och avancerade 1719 $^{18}/_{8}$ till andre adjutant, hvilket han var t. o. m. 1720. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ med kornetts karaktär kvartermästares och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning på Östra Västmanlands kompani men sattes 1723 $^{19}/_{7}$ på expectans. År 1733 $^{5}/_{5}$ blef han kornett på Öfverstelöjtnantens kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 667. **Adlerberg, Olof,** till Säby och Jakobsdal i Järfälla socken af Uppland, f. 1699 $^{18}/_{6}$ på Uttersberg i Västmanland, d. 1757 $^{13}/_{1}$ på Säby, var son till Göran Swebilius, adlad Adlerberg, (n:r 386) och Maria Utterklo samt gift 1. gången 1731 med Elisabeth Catharina Lindbom, f. 1702, d. 1732, dotter till Brukspatronen och Tullinspektoren Peter Lindbom och Christina Dionysia, och 2. gången 1733 i Stockholm med Grefvinnan Anna Sophia Gyllenborg, f. 1711, d. 1766 på Säby, dotter till Anders Gyllenborg (n:r 575) och Friherrinnan Virginia Christina Kruse af Verchou.

Adlerberg blef 1718 volontär vid Lifregementet till häst och 1719 $^{18}/_{8}$ tredje adjutant samt befordrades 1721 till kornett i regementet. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares indelning på Kungsörs och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning på Roslags kompani men sattes 1723 $^{19}/_{7}$ på expectans. År 1728 erhöll han afsked ur krigstjänsten med ryttmästares karaktär.[1]) År 1743 blef Adlerberg kammarherre och 1751 RSO.[11])

Olof Adlerberg.

N:r 668. **Löwe, Gustaf,** f. 1700 $^{28}/_{10}$, d. ogift 1739 genom drunkning på en resa mellan Frankrike och Spanien, var son till Öfversten och Landshöfdingen Otto Wilhelm Löwe och Helena Tott af Skedebo.

Löwe befordrades 1720 $^{15}/_{7}$ från Bohusläns dragoner till secondlöjtnant på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning afgick han 1722 $^{25}/_{1}$ vid placeringen efter fredssluten.[1]) Han kallas sedermera ryttmästare.[11])

N:r 669. **Palmcrantz, Johan,** f. i Uppland 1696 $^{22}/_{9}$, d. 1759 $^{25}/_{7}$, var son till Hofauditören Magnus Beckius, adlad Palmcrantz, och Helena Catharina Pontin samt gift med Gunborg Johanna Fegræa, f. 1715, d. 1746, dotter till Prosten Johan Thorbernsson Fegræus och Catharina Ekebohm.

Palmcrantz kom 1714 i tjänst såsom volontär vid Lifgardet och befordrades 1717 $^{26}/_{3}$ till kornett och 1718 $^{26}/_{6}$ till löjtnant vid Västgöta kavalleriregemente samt bevistade 1718 fälttåget mot Norge och i Bohuslän samt 1719 kampanjen i Roslagen. År 1720 $^{20}/_{9}$ transporterades han till secondlöjtnant på Majorens kompani af Lifregementet till häst. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants indelning på Vadsbo, s. å. $^{8}/_{11}$ kvartermästares indelning på Majorens och 1723 $^{19}/_{7}$ kvartermästares indelning på Norra Upplands kompani. År 1734 $^{29}/_{1}$ erhöll han kornetts indelning på sistnämnda, transporterades 1736 $^{10}/_{5}$ till samma indelning på Vadsbo och blef 1740 $^{23}/_{5}$ löjtnant på Norra Upplands samt transporterades s. å. $^{22}/_{8}$ till löjtnant på Vadsbo kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1745 $^{12}/_{4}$ afsked.[1 och 43])

N:r 670. **Hadelin, Johan,** var son till Assessorn Johan Gunnarson Hadelin i Jönköping och Regina Hajock.[31])

Hadelin blef 1716 $^{23}/_{8}$ korpral och 1718 kvartermästare vid Smålands kavalleriregemente, transporterades 1720 $^{29}/_{2}$ till kvartermästare på Roslags kompani af Lifregementet till häst samt befordrades 1721 $^{31}/_{3}$ till secondkornett på sistnämnda kompani. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ kvartermästares indelning på samma kompani och s. å. $^{8}/_{11}$ korprals indelning på Öfverstelöjtnantens kompani men sattes 1723 $^{19}/_{7}$ på expectanslön.

År 1725 blef han löjtnant och placerades att tjänstgöra på Södra Skånska kavalleriregementet i stället för Löjtnanten därstädes med kvartermästares indelning Paul Sundholm, som hemkommit från fångenskap i Ryssland och som hade svåra blessyrer och var sjuklig, hvarför han befriades från »tjänstgörandet, och dess tjänst förrättar kornetten af Lifregementet Hadelin». Sundholm erhöll afsked 1733 $^{7}/_{8}$, och 1744 $^{29}/_{8}$ erhöll Hadelin korprals indelning vid Göinge kompani af Södra Skånska kavalleriregemente. Sedermera erhöll han kvartermästares indelning och 1743 $^{21}/_{9}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 31])

N:r 671. **v. Meijerhelm, Gustaf Adolf,** till Hofsta i Björkviks socken af Södermanland och Rönö i Östergötland, f. 1688 $^{6}/_{11}$ i Närke, d. 1756 $^{27}/_{9}$ på Hofsta, var son till Evert Johan Meijer, adlad v. Meijerhelm, (n:r 381) och Anna Catharina Cletzer, broder till Carl (n:r 673) och Alexander (n:r 710) v. Meijerhelm samt gift 1728 med Catharina Gyllenkrook, f. 1705, d. 1784, dotter till Revisionssekreteraren Johan Gyllenkrook och Catharina v. Berchner.

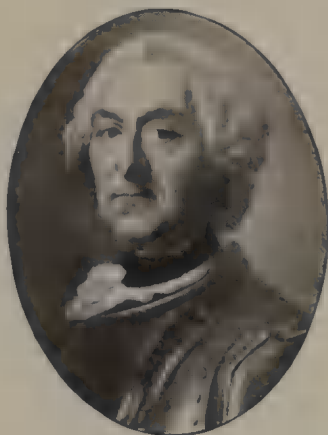
v. Meijerhelm blef 1704 ryttare och 1705 korpral vid Änkedrottningens Lifregemente till häst, befordrades 1707 till kornett och 1710 till löjtnant vid Skånska ståndsdragonerna, 1711 till kaptenlöjtnant vid Bohusläns dragoner och 1712 till kapten vid Lifdragonregementet. Med detta regemente deltog han i 1716 och 1718 års fälttåg mot Norge. I det senare blef han illa blesserad i hufvudet och munnen samt utstod stora »fatiger».

Vid Lifdragonregementets öfverförande till Finland 1721 erhöll v. Meijerhelm afsked från detta regemente och utnämndes s. å. $^{12}/_{12}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. Vid placeringen efter fredssluten erhöll han 1722 $^{8}/_{11}$ löjtnants indelning på Fellingsbro, men blef 1723 $^{19}/_{7}$ ryttmästare för Roslags kompani. Med detta kompani utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 $^{4}/_{1}$ till secondmajor i regementet och gjorde ett haft år majorstjänst. I juni s. å. hemreste han dock till Sverige för att som regementets fullmäktig deltaga i riksdagen, som dock först på hösten sammanträdde. För återstoden af året upptages han som hempermitterad. År 1743 deltog han med regementet i bondeoroligheternas stillande och förde sedan den del af regementet, som afgick till Skåne i och för det befarade kriget med Danmark. För detta befäl be-

fordrades han 1743 $^{20}/_{7}$ till öfverstelöjtnant i regementet med bibehållande af ryttmästarindelningen på Roslags kompani. På våren 1744 hemkom han med Lifregementet från Skåne. S. å. $^{8}/_{6}$ transporterades han till ryttmästarindelning på Kungsörs kompani, blef 1745 $^{28}/_{6}$ major och 1749 $^{9}/_{5}$ öfverstelöjtnant med indelning samt 1748 RSO. År 1750 i januari erhöll v. Meijerhelm afsked med öfverstes karaktär.[1, 8 och 43])

N:r 672. **Barnekow, Rutger,** till Ralsvik, Teschenhagen, Bülitz, Lecken och Tosterup, f. 1695 $^{3}/_{8}$ i Skåne, d 1772 $^{3}/_{10}$, var yngre broder till Christian Barnekow (n:r 629) samt gift 1726 med Friherrinnan Mariana Lovisa Makeléer, f. 1701, en syster till Gustaf Adolf Makeléer (n:r 644).

Barnekow blef 1712 volontär vid garnisonsregementet i Wismar, 1713 fänrik, 1714 kaptenlöjtnant och 1715 kapten vid Östra Skånska infanteriregementet samt 1716 secondkapten och 1717 förste kapten vid Lifdragonregementet. Med detta deltog han i 1716 och 1718 års fälttåg mot Norge. Vid Lifdragonregementets öfverförande till Finland 1721 afgick Barnekow därifrån. År 1722 $^{25}/_{1}$ blef han ryttmästare vid Lifregementet till häst med löjtnants indelning på Roslags, transporterades s. å. $^{8}/_{11}$ till löjtnants indelning på Vadsbo, enär Major Nisbeth (n:r 477) hemkommit ur fångenskapen och skulle hafva sin indelning tillbaka. År 1723 $^{30}/_{4}$ transporterades Barnekow till ryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet och avancerade därstädes 1741 till major, 1747 till öfverstelöjtnant, blef 1748 RSO. och utnämndes 1753 till öfverste och chef för sistnämnda regemente. Från denna befattning erhöll han 1762 afsked.[1, 11 och 43])

Rutger Barnekow.

N:r 673. **v. Meijerhelm, Carl,** till Åkerhult och Sanneboda, f. 1694 $^{12}/_{8}$ i Närke, d. ogift 1759 $^{1}/_{11}$, var broder till Gustaf Adolf (n:r 671) och Alexander (n:r 710) v. Meijerhelm.

v. Meijerhelm blef 1709 arklimästare vid Amiralitetet, 1712 rustmästare, 1716 kornett och 1718 löjtnant vid Lifdragonregementet. Med detta deltog han i 1716 och 1718 års fälttåg mot Norge. Vid Lifdragonregementets öfverförande till Finland 1721 afgick han men blef 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnant vid Lifregementet till häst med kornetts indelning på Lifkompaniet. S. å. $^{8}/_{11}$ vid placeringen måste han åtnöja sig med kvartermästares indelning på Örebro och transporterades 1725 $^{30}/_{12}$ till kvartermästares indelning på Lifkompaniet. År 1731 $^{13}/_{7}$ erhöll han kornetts indelning på sistnämnda och 1736 $^{17}/_{5}$ löjtnants indelning på Fellingsbro kompani samt 1737 $^{3}/_{12}$ afsked.[1, 8 och 43])

År 1723 gick han i fransk tjänst, blef kapten samt erhöll 1743 öfverstes karaktär och blef 1748 RSO.[11])

N:r 674. **Dücker, Ernst Johan,** f. i Estland, blef 1717 fältväbel och 1718 löjtnant vid Skånska ståndsdragonerna. Vid placeringen efter

fredssluten erhöll han 1722 $^{25}/_{1}$ löjtnants indelning på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst men måste s. å. $^{8}/_{11}$ åtnöja sig med kvartermästares indelning på Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han afsked 1723 $^{19}/_{7}$.[1 och 43])

N:r 675. **Leijonhufvud, Carl Eric,** friherre, f. 1700 i Västergötland, d. 1735 $^{11}/_{12}$, var son till Korpralen (Major) vid Drabantkåren Friherre Eric Leijonhufvud och Anna Elisabeth Windisch-Grätz samt gift 1735 $^{23}/_{5}$ med Catharina Charlotta Lilliehöök af Fårdala, f. 1709, d. 1782, dotter till Carl Magnus Lilliehöök af Fårdala (n:r 551) och Friherrinnan Charlotta Catharina Hamilton af Hageby.

Leijonhufvud var först kungl. page och blef 1715 volontär vid Lifgardet, s. å. kvartermästare och 1717 kornett vid Västgöta tre- och femmänningskavalleriregemente. Vid placeringen efter fredssluten blef han 1722 $^{25}/_{1}$ kornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, men måste s. å. $^{8}/_{11}$ åtnöja sig med korprals indelning på Norra Upplands och 1723 $^{19}/_{7}$ med samma indelning på Kungsörs kompani. År 1728 $^{12}/_{9}$ erhöll han kvartermästares indelning och befordrades 1733 $^{28}/_{12}$ till löjtnant med indelning på Kungsörs kompani. Den sistnämnda befattningen innehade han till sin död.[1 och 43])

Carl Eric Leijonhufvud.

N:r 676. **Brandt, Claes,** f. 1684 i Södermanland, blef 1706 volontär och s. å. korpral samt 1708 kvartermästare, allt på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. Med detta bevistade han aktionen vid Kleck 1706 samt slagen vid Golovtijn (Holowczyn) 1708 och Poltava 1709. Vid tiden för sistnämnda slag stod han på förslag att befordras till kornett men råkade efter slaget i fångenskap vid Perevolotjna. I maj 1722 efter fredsslutet hemkom han och befordrades s. å. $^{15}/_{6}$ till kornett med korprals indelning på Södermanlands kompani. År 1723 $^{19}/_{7}$ sattes han på expectans, i hvilken befattning han kvarstod till 1741.

Sistnämnda år ville han ännu, ehuru 57 år gammal, få kornetts indelning och anförde som skäl de plågor han lidit och ännu led af till följd af sina många blessyrer och den långa fångenskap han undergått samt för att slippa svälta på sin ålderdom. I ett annat bref till regementschefen skref han från Aspa den $^{7}/_{5}$, att ordern att genast vara marschfärdig gjort honom stor glädje, då han alltid önskat hafva sitt lif ospardt för konung och fädernesland, men som han i aderton år lefvat i hoppet att få löftet infriadt om en indelning vid Lifregementet, vid hvilket han i så många år tjänat, hade han för att vara ledig till ingående i tjänst ej kunnat företaga

sig att söka någon annan syssla, utan left på sitt arf, som nu var så medtaget, att han med bästa vilja var urståndsatt att muntera sig. Finge han dock en indelning, erhölle han kredit hos vänner och bekanta och kunde då muntera sig. Skulle denna förhoppning slå fel, bad han om tillgift för sin oförmåga att kunna inställa sig vid samlingen.[43]

N:r 677. **v. Walden, Carl Fredric,** f. 1687 i Uppland, d. 1739 $^{2}/_{12}$, var son till öfverstelöjtnant Georg Fredric v. Walden och Brita Brandt samt gift med Anna Dorothea Grabbe.

v. Walden blef 1707 volontär och korpral vid Lifregementet till häst samt bevistade slagen vid Golovtijn (Holowczyn) och Poltava. Efter sistnämnda slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap. År 1722 efter fredssluten hemkom han och föreslogs då till kornett, enär han af Kungl. Maj:t vid sista generalmönstringen allernådigst varit tillsagd att få kornetts fullmakt. S. å. $^{15}/_{6}$ erhöll han korprals indelning på Lifkompaniet med kornetts karaktär. År 1730 $^{27}/_{11}$ erhöll han kvartermästares indelning på Roslags och transporterades 1731 $^{13}/_{7}$ till samma indelning på Lifkompaniet. Sistnämnda befattning innehade han till sin död.[1 och 43]

Axel Spens.

N:r 678. **Spens, Axel,** till Grensholm, grefve, f. 1681 i Stockholm, d. ogift 1745 $^{6}/_{2}$, var son till Jacob Spens (n:r 260) och Friherrinnan Beata Bonde samt broder till Carl Gustaf Spens (n:r 421).

Spens kom i krigstjänst 1699, blef 1700 drabant och deltog i slagen vid Narva, där han sårades, Riga, Kliszow och Pultusk samt Thorns belägring. År 1703 $^{4}/_{7}$ befordrades han till major och 1709 $^{25}/_{2}$ till öfverstelöjtnant vid Upplands tremänningskavalleriregemente. Med detta regemente deltog han bland andra strider i slaget vid Poltava. Efter detta slag råkade han vid Perevolotjna i fångenskap och fördes till Moskwa. Under fångenskapen erhöll han 1720 öfverstes karaktär.

Efter fredssluten hemkom Spens 1722 i maj och placerades s. å. $^{8}/_{11}$ såsom major vid Lifregementet till häst. Majorsindelningen och ryttmästarindelningen vid Fellingsbro kompani delade han dock till en början med Öfverste Jacob Danckwardt-Lilljeström (n:r 380), tills denne 1723 $^{19}/_{7}$ erhöll öfverstelöjtnantsindelningen, då Spens fick behålla majorsindelningen ograverad. Efter Danckwardt-Lilljeströms död erhöll Spens 1725 $^{6}/_{3}$ öfverstelöjtnantsindelningen. År 1727 $^{18}/_{12}$ anhöll General Creutz (n:r 373) att i anledning af sin sjuklighet få öfverlämna regementsbefälet till Spens, och då öfverstebeställningen efter Creutz' död följande år $^{12}/_{3}$ blef ledig,

sökte Spens denna befattning, hvarvid han i sin ansöka nframhöll, att han allt sedan 1703 »nu snart 25 år» varit regementsofficer och därunder bevistat bataljerna vid Narva, Riga, Kliszow och Poltava, belägringen af Thorn, aktionerna vid Pultusk, Warschau och Punitz jämte det berömda partiet vid Kleck utom flera andra. Till chef för Lifregementet till häst befordrades dock General Silfverhjelm, och Spens måste åtnöja sig med att 1731 $^{1}/_{7}$ blifva öfverste för Västgöta kavalleriregemente. Redan dessförinnan hade han 1730 $^{22}/_{1}$ utnämnts till generalmajor af kavalleriet. Efter Silfverhjelms död erhöll Spens 1737 $^{7}/_{9}$ transport till chef för Lifregementet till häst, hvilket befäl han sedan innehade till sin död med utnämning 1743 $^{9}/_{8}$ till generallöjtnant af kavalleriet.[1, 8 och 43])

Liksom så många andra karoliner brann Spens af ifver att åter upprätta Sveriges forna storhet och ära. Han sällade sig därför vid början af 1738 års riksdag till de med Arvid Horns försiktiga styrelse missnöjda och var starkt ifrågasatt till landtmarskalk. Insatt i sekreta utskottet började han dock redan nu inse olägenheterna af ett fredsbrott, och som medlem af 1740—1741 års riksdags s. k. sekretissimum, som hade att behandla de viktigaste ärendena, afstyrkte han bestämdt det ryska kriget.[13])

Då Lifregementet till häst 1741 med nio kompanier utgick i finska kriget, medföljde ej Spens, utan regementet fördes först af öfverstelöjtnanten och sedan af majoren. Under bondeoroligheterna 1742 anförtroddes åt Spens befälet öfver den norr om Stockholm sammandragna observationskåren. Då följande år fara fanns för ett fredsbrott med Dannmark och en här, däri äfven Lifregementet ingick, sammandrogs i Skåne, förordnades Spens till kommenderande chef i Skåne.[1])

N:r 679. **Gyllenstierna** (af Lundholm), **Axel Eric**, till Frössåker i Kärrbo socken af Västmanland, Bjersgård i Skåne m. fl. ställen, friherre, f. 1678 $^{1}/_{3}$, d. 1751 $^{14}/_{5}$, var son till Riksrådet Friherre Johan Gyllenstierna af Lundholm och Friherrinnan Christina Maria Leijonhufvud samt gift 1. gången med Catharina Elisabeth de Charlière, d. 1718, dotter till Majoren Carl Gustaf de Charlière och Anna Planting(-Gyllenbåga), samt 2. gången 1722 med Friherrinnan Barbro Fleming af Liebelitz, f. 1683, d. 1747, dotter till Lagmannen Friherre Herman Fleming af Liebelitz och Catharina Sack.

Gyllenstierna blef 1697 volontär vid Lifgardet, 1699 korpral vid Lifregementet till häst och 1700 drabant, tillhörde 1700—1705 Drabantkåren och blef i slaget vid Narva illa sårad samt erhöll 1705 afsked.[29]) Då de svenska regementena efter slaget vid Poltava skulle nyuppsättas, inträdde Gyllenstierna åter i tjänst och blef 1709 major vid Södermanlands regemente och 1710 i juni öfverstelöjtnant vid Södra Skånska kavalleriregementet.[31]) År 1720 erhöll han öfverstes titel och placerades efter fredssluten med öfverstes expectanslön vid Lifregementet till häst. Med denna lön kvarstod han ännu 1736.[1]) Under en följd af år sökte han hvarje ledigblifven landshöfdingsplats och blef slutligen 1737 landshöfding i Nylands

och Tavastehus län, från hvilken befattning han 1746 erhöll afsked. Följande år blef han RNO.[31])

N:r 680. **v. Heijne, Georg,** f. 1696 $^{15}/_{2}$ i Elbing, d. 1756 $^{5}/_{6}$ på Stockholms slott af slaganfall, adlad 1718 $^{28}/_{1}$, var son till Råd- och Handelsmannen i Elbing Elias Heijne och en Sticht samt gift 1715 med Inga Maria Adlerberg, f. 1698, d. 1780, dotter till Göran Swebilius, adlad Adlerberg (n:r 386), och Maria Utterklou.

v. Heijne blef 1709 volontär vid Prins Wilhelms af Hessen dragonregemente i Brabant, 1711 $^{21}/_{2}$ fänrik vid Generalguvernören Otto Wellingks regemente i Stade, s. å. $^{3}/_{12}$ kapten vid Schwerinska dragonregementet, 1714 $^{9}/_{6}$ generaladjutant, bevistade 1718 års fälttåg mot Norge och erhöll 1721 $^{12}/_{12}$ öfverstelöjtnants titel.[50])

År 1723 efter fredssluten placerades v. Heijne såsom generaladjutant med majors expectanslön vid Lifregementet till häst. År 1729 $^{6}/_{12}$ erhöll han genom byte med Öfverstelöjtnant Abrabam Segerfelt (n:r 702) majors indelning vid Västmanlands regemente[1]), blef 1739 $^{6}/_{9}$ öfverstelöjtnant därstädes och deltog 1740—1742 i finska kriget. Från 1747 $^{13}/_{4}$ till sin död var han öfverste för Garnisonsregementet i Halland (Kronprins Gustafs regemente) och blef 1748 $^{26}/_{9}$ RSO.[44 och 50])

N:r 681. **Hedersköld, Carl,** f. 1690 $^{28}/_{10}$, d. 1729 $^{23}/_{3}$, var son till Assessorn Anders Hök, adlad Hedersköld, och Catharina Kjerrulf samt gift 1714 med Margaretha Christina Silfversparre, dotter till Majoren vid Dalregementet Erdtman Gustaf Silfversparre och Margaretha Månesköld af Seglinge.

Hedersköld blef 1712 $^{16}/_{5}$ från löjtnant vid Södermanlands regemente kapten vid Skånska ståndsdragonerna, med konfirmationsfullmakt s. å. $^{26}/_{11}$, erhöll 1718 $^{6}/_{3}$ afsked, »emedan han på till honom afgångna order ej infunnit sig vid sitt kompani», samt erhöll 1721 $^{19}/_{1}$ majors karaktär.[37]) Efter fredssluten placerades han med majors expectanslön vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod till sin död.[1])

N:r 682. **Stjernmark, Nils,** f. 1692 $^{20}/_{5}$, d. ogift 1767 $^{18}/_{1}$ på Åsberg i Gästrikland, var son till Assessorn Magnus Stierman, adlad Stjernmarck, och Margaretha Larsdotter. Han slöt sin adliga ätt, hvarför vid hans begrafning i Östra Fernebo kyrka hans vapen krossades af Hofjunkaren Hans Hjerta.

Stjernmarck blef 1707 volontär vid Fortifikationen, 1709 $^{30}/_{8}$ konduktör och 1710 $^{29}/_{12}$ löjtnant därstädes, deltog 1710 i slaget vid Hälsingborg, erhöll 1713 i maj afsked från Fortifikationen, blef 1714 $^{13}/_{11}$ regementskvartermästare, 1716 $^{23}/_{8}$ secondryttmästare, 1718 $^{26}/_{6}$ förste ryttmästare, allt vid Upplands femmänningskavalleriregemente, och sistnämnda år stabsad-

jutant samt deltog detta år i fälttåget mot Norge och belägringen af Fredrikshall.[37 och 11])

Efter fredssluten placerades Stjernmarck 1723 såsom ryttmästare med expectanslön vid Lifregementet till häst. I denna befattning kvarstod han ännu 1741, då han den $^{21}/_{5}$ skref från Stockholm och uttryckte sin glädje öfver, att de expecterandes härtillsvarande öde genom det anbefallda redovarandet till tjänstgöring syntes vinna en önskad omväxling, hvarvid han så mycket villigare skulle hålla sig redo, som han gjorde sig förhoppning att vid förefallande tillfälle och öppning i nåder blifva ihågkommen.[1]) Vid Lifregementet kom han dock ej i tjänst utan blef 1742 stadsmajor i Stockholm, 1750 RSO. och erhöll 1761 $^{28}/_{12}$ afsked ur krigstjänsten med öfverstelöjtnants titel.[11])

Innan han blef stadsmajor, var han i flera år handledare för Grefve Eric Brahe. Han har öfversatt åtskilliga arbeten samt gjort sig känd genom flera skaldestycken.[11])

N:r 683. **Nedel, Carl Georg,** d. 1738 $^{7}/_{10}$, var gift med Anna Elisabeth Scharff, dotter till Prosten och Kyrkoherden i Hölö församling af Södermanland Paulus Johannis Scharff och Anna Stenia.

Nedel blef efter fredssluten placerad såsom löjtnant med expectanslön vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod till sin död. Året därefter begärde hans änka den $^{21}/_{2}$ begrafningshjälp.[1]) I »Strengnäs stifts herdaminne» kallas han Johan Georg Nejdel.

N:r 684. **Feif, Jacob,** f. i juli 1683, död 1740, var son till Rådmannen i Stockholm Carl Feif och Anna Warenberg samt gift med Elisabeth Höijer, som efterlefde Feif ännu 1762.[54])

Feif blef 1723 efter frederna placerad på Lifregementet till häst med löjtnants expectanslön och ryttmästares karaktär, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1736.

N:r 685. **Hertell, Johan Georg,** blef efter frederna placerad på Lifregementet till häst med löjtnants expectanslön, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1736.

N:r 686. **Dahl, Samuel,** f. 1690 i Västergötland, blef 1711 sergeant vid Vestgöta femmänningsinfanteriregemente, 1712 $^{19}/_{2}$ secondkvartermästare vid Lifregementet till häst, 1716 $^{2}/_{2}$ kornett vid Upplands ståndsdragoner, 1717 $^{15}/_{10}$ löjtnant därstädes, erhöll 1719 $^{8}/_{6}$ afsked[37]) samt blef 1723 efter frederna placerad på Lifregementet till häst med löjtnants expectanslön, men synes kort därefter afgått från regementet.[1])

N:r 687. **Boman, Magnus,** f. 1684 i Västmanland, blef 1707 $^{27}/_{1}$ kvartermästare vid Upplands tremänningskavalleriregemente, 1708 $^{4}/_{3}$ kornett, 1709 $^{28}/_{6}$ fången vid Poltava och var i Moskwa åtminstone till mars

1711, kom s. å. $^{15}/_{9}$ till Tobolsk samt hemkom från fångenskapen i juli 1722.[37]) Han placerades följande år på Lifregementet till häst med löjtnants expectanslön, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1736.[1])

N:r 688. **Hilleström, Pehr,** f. 1694, d. 1759 $^{2}/_{9}$, var son till Kontraktsprosten och Kyrkoherden i Väddö församling i Roslagen Ivar Hilleström och Elsa Halenia samt gift antagligen 1732 med Charlotta Green, d. 1758.

Hilleström var 1704—1716 student i Uppsala och ingick sistnämnda år i krigstjänst. I den ytterst ärofulla sjöstriden i Sandhamnsskären 1719 $^{14}/_{5}$ — då en liten svensk eskader, bestående af skeppet Wachtmeister, en brigg, en fregatt och en bark, under kommendören Grefve Anton Wrangels befäl angreps af 5 ryska linjeskepp med femtio kanoner — råkade Fältväbeln Pehr Hilleström i rysk fångenskap. Huru det sedan gick honom, berättar han i en böneskrift till Kungl. Maj:t, ingifven 1755 $^{8}/_{12}$, på följande sätt:

»Jag fördes fången till Ryssland, hvarest jag, någorlunda behandlad, bevisligen understödde mången af de mina där nödlidande landsmän, utan att jag den ringaste ersättning därför hvarken af dem eller kronan erhållit.

Samma år blef ock min både lösa och fasta ägendom i Roslagen af ryssarna sköflad och uppbränd samt i grund förstörd.

År 1723, sedan jag från fångenskapen hemkommit, hafva väl Riksens höglofliga ständer uppfört mig till löjtnant vid det då efter dessin mot Ryssland inrättade Gränsregementet. Men det kom ej så vida i anseende till den hugneliga freden emellertid blef sluten, därför jag placerades såsom expectant vid Kungl. Lifregementet till häst med 50 riksdaler silfvermynt årlig lön.

Med denna lilla lön måste jag låta mig nöja allt intill år 1747, då uppå Riksens höglofliga ständers underdåniga tillstyrkan jag erhöll dubbel expectans eller 100 riksdaler silfvermynt med ampel föreskrift till nådig befordran, hvilket senare Eders Kungl. Maj:t och Riksens höglofliga krigskollegium äfven förut eller den 14 november 1743 behagat göra.

Både före och efter den tiden har jag ofta vid ledigheter af mig anständiga sysslor gjort underdåniga ansökningar, men icke varit så lycklig att vinna nådig befordran.

Dessa vedervärdigheter och olyckor hafva icke varit de enda; en annan, icke mindre svår, hände mig år 1751 den 8 juni, då all min lilla kvarlåtenskap vid den olyckliga branden i St. Clara församling lades i aska, hvilken så mycket mindre kunde räddas, som fara var, att jag med hustru och barn snart blifvit inbrända, därest icke den Högstes försyn det förhindrat.

Huru svårt mitt öde och tungt mitt bekymmer allt ifrån år 1719 varit, lämnar jag obeskrifvet. Det lärer nogsamt kunna befinnas, när i nådigste consideration tages, att jag i 32 års tid under flera mig tillstötta

olyckor icke haft mera än den lilla expectanslönen, hvilken icke en gång varit tillräcklig till hushyran, mindre att därmed kunnat föda och kläda mig, min hustru och 12 stycken merendels små barn.

Därför inför Eders Kungl. Maj:ts tron nedfaller jag med allerunderdånigste bön och anhållan, det Eders Kungl. Maj:t af nådigste behjärtenhet af mina tryckande omständigheter värdes hugna mig med den höga och nådiga fullmakt på ofvanberörda kaptensbeställning vid Brandvaktskompaniet här i Stockholm efter Kaptenen och Riddaren Mems, då till lisa för kronan i staten årligen inbesparades 100 riksdaler silfvermynt».

Hilleström anhöll dock denna gång liksom tvänne gånger förut förgäfves om tjänsten vid Brandvaktskompaniet och måste fortfarande till sin död draga sig fram på sin knappa expectanslön.

I professor O. Siréns arbete om den berömde Artisten Pehr Hilleström, en son till Löjtnanten Pehr Hilleström, och i hvilket arbete ofvanstående skildring är återgifven efter handlingar i riksarkivet, kallas Hilleström kapten, hvilket dock torde vara oriktigt. Hans son artisten var född på Väddö prästgård 1732.

År 1741 $^{12}/_{5}$ skref Hilleström från Sjögesta till regementschefen Grefve Axel Spens, från hvilken han erhållit order att genast göra sig färdig att ingå i tjänstgöring, att ehuru han hade hälsa och krafter, detta var honom omöjligt, då han var bragt till yttersta fattigdom och uselhet med hustru och barn, enär han i 18 år fått draga sig fram med expectanslön af 150 daler kopparmynt om året. Kunde han få en försträckning af 4 à 500 daler kopparmynt till utrustning, ville han gärna inställa sig, hälst då det var fråga om krig.[1])

N:r 689. **Sallander, Johan,** blef efter fredssluten placerad såsom kornett med expectanslön vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1741.[1])

N:r 690. **Norberg, Frans,** blef efter fredssluten placerad såsom kornett med expectanslön vid Lifregementet till häst. I denna befattning kvarstod han ännu 1741, då han den $^{4}/_{5}$ skref från Stockholm till regementschefen Grefve Axel Spens, att han var redo att om så fordrades åter ingå i krigstjänst.[1])

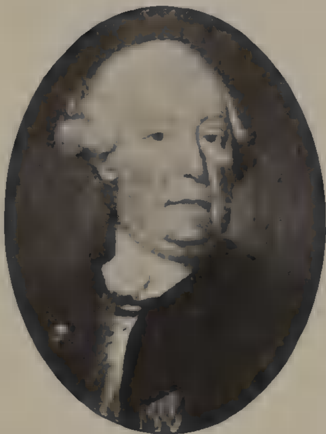
N:r 691. **Uggla, Pehr Johan,** blef efter fredssluten placerad såsom kornett med expectanslön vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1741.[1])

N:r 692. **Bergenstråle, Lorentz (Rudman),** f. 1694, d. 1760 $^{12}/_{7}$ på Örjestorp i Lommaryds socken, adlad 1719 $^{28}/_{11}$ med namnet Bergenstråle, var son till Löjtnanten Israël Rudman och Agneta Flint samt gift 1721 med Margaretha Bonge, f. 1691, d. 1766, dotter till Befallningsmannen Lars Svensson Bonge på Visingsö.

Bergenstråle gick efter idkade studier 1706 i krigstjänst och tjänade först vid de tyska trupper, som stodo under Grefve Mauritz Wellingks och Generalmajoren Friherre v. Krassows befäl. Här tjänade han sig upp till löjtnant och bevistade åtskilliga aktioner i Polen. Han blef sedan kapten vid Bohusläns dragoner, gjorde 1718 års fälttåg i Norge och placerades 1719 att göra tjänst som kapten vid Jönköpings regemente. År 1719 $^{30}/_{9}$ erhöll han afsked.

Senare på 1700-talet blef han placerad såsom ryttmästare med expectanslön vid Lifregementet till häst. Hans änka begärde 1760 begrafningshjälp, hvilket hon erhöll enligt resolution af 1761 $^{12}/_{1}$.[1, 11 och 43])

N:r 693. **Hammarskjöld, Åke,** f. 1691 $^{6}/_{2}$, d. ogift 1765 $^{2}/_{10}$ i Vimmerby och begrafven i Tuna kyrka, där hans vapensköld med inskrift finnes uppsatt, var son till Öfversten Carl Gustaf Hammarskjöld och Friherrinnan Hedvig Ulfsparre af Broxvik.

Åke Hammarskjöld.

Hammarskjöld blef 1706 $^{4}/_{4}$ volontär vid tyska Lifregementet till fot, 1708 $^{14}/_{8}$ förare, 1709 $^{23}/_{5}$ fänrik. År 1712 blef han fänrik vid Lifgardet (enligt kungl. fullmakt, daterad Bender 1711 $^{10}/_{11}$), var 1713 andre och 1714 förste fänrik och blef 1716 $^{3}/_{1}$ löjtnant vid samma garde samt 1718 $^{9}/_{1}$ kapten vid Lifdragonregementet. Han anhöll 1723 hos placeringsdeputationen att, »eftersom ingen tjänst fås vid något indelt regemente» och han ej förstod »de manér som därvid brukas», blifva employerad vid något värfvadt regemente. Han föreslogs då till kaptens expectanslön.[44])

År 1724 $^{3}/_{7}$ erhöll han emellertid löjtnants indelning på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst och blef 1733 $^{19}/_{12}$ ryttmästare för Södermanlands kompani. År 1741 $^{31}/_{7}$, kort efter det mobiliseringsordern till finska kriget utgått, blef han genom byte med Ryttmästaren Makeléer (n:r 644) regementskvartermästare men följde liksom regementschefen ej med regementet till Finland och erhöll 1742 $^{8}/_{7}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1])

Redan året före afskedstagandet hade han fått tillåtelse att resa till Holstein och vistades där 1741—1750 såsom guvernör för Konung Fredric I:s två söner med Riksgrefvinnan Hedvig Ulrica Taube, grefvarna v. Hessenstein. Redan 1741 var han öfverstelöjtnant i hessisk tjänst och erhöll 1747 öfverstes karaktär samt blef 1748 $^{7}/_{11}$ RSO.

Strax före sin död testamenterade Hammarskjöld sin kvarlåtenskap till två sina brorsöner på så sätt, att Tuna skulle blifva fideikommiss för den ena och Virebro för den andra; båda dessa gods äro belägna i Småland.

Om Åke Hammarskjöld berättas utförligt i »Ätten Hammarskjöld», en skildring, som utgör en synnerligt intressant tidsbild.

N:r 694. **Gerner, Albrecht,** f. 1681 $^{21}/_{7}$ i Stockholm, d. 1755 $^{29}/_{9}$ på Vänngarns kungsgård i Uppland och jämte sin fru begrafven å Sigtuna kyrkogård, var son till Politieborgmästaren i Stockholm Anders Gerner, adlad Gerner, och Elisabeth Pfeiff samt gift 1719 med Grefvinnan Anna Gyllenborg, f. 1685, d. 1758, en syster till Anders Gyllenborg (n:r 575).

Gerner blef 1704 volontär och 1707 sergeant vid Lifgardet samt 1708 kornett vid Lifdragonregementet. S. å. blef han i slaget vid Golovtijn (Holowczyn) blesserad och fick tvänne hästar skjutna under sig, men räddade likväl standaret, på hvilket stången var afskjuten, och saluterade efteråt med den kvarblifna stumpen. Vid Poltava blef han fången och måste deltaga i tsarens triumftåg i Moskva samt fördes sedan till Solikamsk. Därifrån rymde han 1716 $^{28}/_{5}$, förklädd till bonde, sedan han ganska väl lärt sig ryska språket, särskildt folkdialekten. Hemkommen till Sverige blef han 1717 kapten vid Lifdragonregementet och erhöll 1723 $^{17}/_{1}$ majors titel. Han synes då varit placerad på Jönköpings regemente.[11 och 43])

Genom byte med Carl Hising (n:r 523) erhöll Gerner 1724 $^{11}/_{12}$ transport till Lifregementet till häst och erhöll då kornetts indelning på Örebro kompani och 1725 $^{4}/_{9}$ löjtnants indelning på samma kompani. År 1730 $^{6}/_{11}$ blef han regementskvartermästare och 1734 $^{29}/_{1}$ ryttmästare för Örebro kompani. Som detta kompani ej utkommenderades till 1741—1743 års finska krig, deltog ej heller Gerner i detta, men däremot 1743 i kampanjen i Roslagen.[1])

År 1747 $^{16}/_{10}$ befordrades han till öfverstelöjtnant på Östgöta kavalleriregemente[1]), blef 1748 RSO. och erhöll 1752 afsked med öfverstes karaktär.[11])

N:r 695. **Lybecker, Georg Henric,** friherre, f. 1693 $^{11}/_{7}$, d. 1730 $^{11}/_{7}$, var son till Georg Lybecker (n:r 390) och Susanna Christina Modée samt gift 1720 med Friherrinnan Ebba Eleonora Creutz, f. 1703, d. 1730, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Claes Creutz och Friherrinnan Agnes Christina Wachtmeister af Björkö.

Lybecker blef 1707 volontär vid Guvernörens i Wismar tyska värfvade regemente och 1709 fänrik därstädes. Utnämnd 1711 till löjtnant vid svenska Lifregementet till fot, sårades han s. å. i träffningen vid Wismar samt blef 1712 $^{2}/_{5}$ kapten vid Lifdragonregementet.[11])

Genom byte med Johan Hastfehr (n:r 625) erhöll Lybecker 1727 $^{20}/_{7}$ löjtnants indelning på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och blef 1728 $^{20}/_{8}$ ryttmästare och regementskvartermästare, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 696. **Silfverhjelm, Göran,** till Flishult, Traneryd och Örsbyholm, alla i Småland, f. 1681 $^{8}/_{12}$, d. 1737 $^{7}/_{1}$ och begrafven i Näsby kyrka i Jönköpings län, där hans vapen med påskrift uppsattes, friherre 1719 $^{30}/_{4}$, var son till Ryttmästaren vid Smålands kavalleriregemente Eric Silfverhjelm och

Anna Maria Patkull samt gift 1717 med Grefvinnan Hedvig Ulrica Ekeblad, f. 1697, d. 1762, dotter till Riksrådet Claes Ekeblad, friherre och grefve Ekeblad, och Friherrinnan Hedvig Mörner af Morlanda.

Silfverhjelm blef 1696 volontär vid Lifgardet och från furir därstädes 1700 drabrant. Med Drabantkåren deltog han i slaget vid Narva, öfvergången af Düna, slaget vid Kliszow, där han förde befälet öfver en skvadron, hvars chef stupat, fäktningen vid Pultusk, där han tog sachsiska Generallöjtnanten v. Beust till fånga, samt öfverrumplingen af Lemberg, där han lyckades tillfångataga stadens kommendant, Grefve Galecki, som gömt sig i ett kloster. Denne erbjöd då 1,000 dukater för sin frihet, men Silfverhjelm afslog anbudet.

År 1704 $^{5}/_{11}$ blef Silfverhjelm ryttmästare vid Södra Skånska kavalleriregementet, s. å. $^{7}/_{11}$ major och 1706 $^{2}/_{11}$ öfverstelöjtnant därstädes. Med detta regemente deltog han i flera tåg och partier. Under slaget vid Poltava stod han med en vakt vid Vorskla söder om Poltava och erhöll efter slaget order att med 300 man escortera Carl XII till Turkiet. Här utnämndes han 1712 $^{16}/_{4}$ till öfverste för Smålands kavalleriregemente. År 1713 deltog han i kalabaliken i Bender. År 1714 var han med i Grothusens följe på dennes ambassad till Konstantinopel. Silfverhjelm deltog sedan i Stralsunds försvar, därvid han blef sårad och fången hos danskarna. Återkommen till Sverige blef han 1717 generalmajor och åtföljde konungen i 1718 års fälttåg mot Norge.

Göran Silfverhjelm.

När efter Carl XII:s död Arfprinsen Fredric ifrigt yrkade på, att regementena skulle utropa Ulrica Eleonora till drottning, var Silfverhjelm den förste, som dristade säga honom, att detta icke kunde ske med mindre, än att prinsessan afsade sig envåldsmakten. År 1719 befordrades han till generallöjtnant och blef friherre. Han var sedermera en af de ifrigaste underhandlarna för att få kronan flyttad från Ulrica Eleonoras på hennes gemåls hufvud. Vid 1734 års riksdag deltog han i det första politiska anloppet mot Arvid Horn.

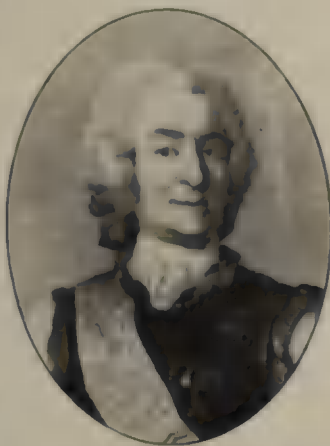
År 1728 $^{21}/_{3}$ förordnades Silfverhjelm till chef för Lifregementet till häst, ett befäl som han sedermera innehade till sin död. Under denna tid befordrades han 1728 $^{17}/_{6}$ till general af kavalleriet och 1734 $^{18}/_{12}$ till fältmarskalk.

Silfverhjelm har slutligen författat en skriflig relation om suveränitetens afskaffande (införd i »Nya Svenska Biblioteket»).[1, 11, 13, 31 och 39])

N:r 697. **v. Ungern-Sternberg, Mathias Alexander,** till Äs i Julita socken af Södermanland, friherre, f. 1689 $^{3}/_{8}$ i Stockholm, d. 1763 $^{13}/_{1}$

på Äs, var son till Öfversten för Östgöta infanteriregemente, Generallöjtnanten Friherre Nils Alexander v. Ungern-Sternberg och Friherrinnan Christina Beatrix Palbitzki samt gift 1722 med Grefvinnan Beata Sofia Mörner af Morlanda, f. 1690 i Arboga, d. 1773 på Äs, dotter till Carl Gustaf Mörner af Morlanda (n:r 327) och Friherrinnan Catharina Margaretha Bonde.

v. Ungern-Sternberg blef 1704 volontär och 1705 arklimästare vid Amiralitetet. Följande år gick han med vederbörlig tillåtelse i fransk tjänst och blef fänrik vid Öfverste Lencks regemente. I det för Frankrike ogynnsamma slaget vid Oudenaarde 1708 $^{11}/_{7}$ råkade han i fångenskap. Sedan han blifvit utväxlad, lämnade han Frankrike och gick i holländsk tjänst samt bevistade 1709 $^{11}/_{9}$ slaget vid Malplaquet. Då Sverige nu behöfde alla sina söner, återvände v. Ungern-Sternberg till hemlandet och anlände till Generalguvernören Stenbocks armé dagen före slaget vid Hälsingborg. Ehuru han aldrig förut tjänat till häst, erhöll han nu ett kompani dragoner, hvilket han med utmärkelse förde i slaget. År 1712 befordrades han till kapten vid Lifdragonregementet och tjänstgjorde under fälttågen mot Norge säsom adjutant hos sin blifvande svärfar, Fältmarskalken Grefve Mörner (n:r 327). Han deltog 1719 med ett kompani af Lifdragonregementet i försvaret af Roslagen och befordrades s. å. till major vid detta regemente.

Mathias Alexander v. Ungern-Sternberg.

Efter fredssluten placerades v. Ungern-Sternberg på Västgöta kavalleriregemente. I mars 1728 erhöll han indelning säsom ryttmästare för Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1731 $^{5}/_{7}$ till öfverstelöjtnant vid regementet.

Under flera af frihetstidens riksdagar spelade v. Ungern-Sternberg en inflytelserik roll. Då kriget med Ryssland 1741 bröt ut, förde han den utkommenderade delen af Lifregementet till häst, 1,000 man, men då kriget fick en för de svenska vapnen olycklig utgång, skyndade han 1742 hem, därtill kallad af mösspartiet, och hugnades vid riksdagen med landtmarskalkstafven. Att ej hattarnas regemente vid denna riksdag fick ett snöpligt slut, därtill var v. Ungern-Sternberg, trots sin ställning som en af mössornas hufvudmän, icke utan skuld. Han medverkade nämligen till att dels göra om intet en för hattarna besvärlig undersökning beträffande krigets uppkomst och dels äfven till riksdagens afbrytande i förväg. Äfven vid 1746 års riksdag följde han en politisk taktik, som var minst sagdt af tvifvelaktigt gagn för hans parti.

Utnämnd till öfverste i Lifregementet till häst 1743 $^{4}/_{10}$, blef han regementets chef 1745 $^{28}/_{3}$, hvilken befattning han innehade till kort före sin död eller till 1762 $^{8}/_{11}$. Under denna tid utnämndes han 1747 $^{19}/_{12}$ till

generallöjtnant af kavalleriet, 1748 till KSO. och s. å. till RKMO., 1751 $^{26}/_{6}$ till general af kavalleriet samt 1753 $^{7}/_{11}$ till fältmarskalk.

Vid krigsförklaringen mot Preussen år 1757 anförtroddes högsta befälet öfver den 16,000 man starka svenska armén i Pommern åt den nu 68-årige v. Ungern-Sternberg; efter motgångarna under första året öfverlämnade han dock redan i början af 1758 befälet till Generalguvernören v. Rosen (n:r 603), därtill anförande som skäl sin höga ålder och svaga hälsa.

År 1762 utnämndes han till generalmönsterherre öfver hela svenska armén och gjorde samma år tjänstebyte med Grefve Pontus Fredric De la Gardie (n:r 795), hvarigenom han blef chef för Östgöta kavalleriregemente, men afled två månader därefter.

Af Geijer kännetecknas v. Ungern-Sternberg såsom »en hederlig man af måttliga egenskaper». Såsom partiman och särskildt såsom landtmarskalk ryggade han tillbaka för hvarje häftigare brytning och understödde därför alla jämkningsförslag. Hans fältherreegenskaper ställdes åtminstone af Fredric den store ej högt. Så mycket högre skattade han dem själf, då han efter sin hemkomst från Pommern, hvilken skedde på uttrycklig befallning af regeringen, aflämnade en omständig berättelse öfver sitt förda befäl, som hade till följd en kunglig skrifvelse, i hvilken Konung Adolf Fredric förklarade sitt nådiga välbehag såväl med öfverbefälhafvaren som med de af honom vidtagna åtgärderna. Det »nådiga välbehaget» var säkerligen till icke ringa del att tillskrifva den omständigheten, att v. Ungern-Sternberg under senaste åren af sin politiska verksamhet närmat sig hofvet.

En hel del skrifter af honom dels rörande Lifregementet, dels 1757—1758 års pommerska krig efterlämnades af honom på Äs, hvarifrån de i midten af 1800-talet öfverlämnades till krigsarkivet.[1, 11 och 13])

N:r 698. **Svinhufvud** (i Västergötland), **Johan Magnus,** till Dingelvik i Dalsland och Årup i Skåne, f. 1705 $^{15}/_{12}$ på Dingelvik, d. 1754, var son till Kaptenen Lorentz Svinhufvud och Friherrinnan Catharina Christina Fägersköld samt gift 1737 på öfverstebostället Kastellgården vid Kungälf med Friherrinnan Christina Magdalena Roos, f. 1719, d. 1784, dotter till Generallöjtnanten och Landshöfdingen Friherre Axel Eric Roos och Elisabeth Juliana Lilliehöök af Fårdala.

Svinhufvud hade blifvit kornett vid Upplands tremänningskavalleriregemente.[11]) År 1728 $^{21}/_{8}$ placerades han såsom kornett med korprals indelning på Roslags kompani af Lifregementet till häst. År 1734 begärde han, att hans kusins son, volontären Gustaf Crispin Jernfeltz (n:r 718), skulle få hans indelning, i hvilket fall han vore villig att taga afsked, men skulle någon annan få indelningen, ämnade han tjäna kvar. S. ä. $^{19}/_{12}$ erhöll Svinhufvud enligt anhållan afsked.[1]) Han blef sedermera ryttmästare vid sachsiska Lifgardet.[11])

N:r 699. **Wachschlager, Georg Henric,** f. 1685 i Thorn, d. 1740 $^{6}/_{2}$ i Stockholm och begrafven i Riddarholmskyrkan, adlad 1711 $^{3}/_{10}$, var son till Borgaren i Thorn Daniel Wachschlager och Catharina Gjering samt gift 1724 med Anna Hedersköld, f. 1696, d. 1753, en syster till Carl Hedersköld (n:r 681) samt omgift med Reinhold Wilhelm Modée (n:r 703).

Wachschlager blef 1712 volontär och s. å. löjtnant på Västgöta kavalleriregemente, 1716 kapten på Upplands ståndsdragoner samt erhöll 1719 afsked med majors karaktär.[11]) (Om den Wachschlager, som blef kapten vid ståndsdragonerna och 1719 erhöll afsked, är Georg Henric, torde vara tvifvelaktigt, ty i namnlista öfver officerskårerna vid ståndsdragonerna kallas han Carl Wachschlager.[37]) Vid placeringen efter fredssluten synes han, om han varit på något ståndsdragonregemente, åter blifvit placerad på Västgöta kavalleriregemente.

Genom byte med Siwert Axel Kruse (n:r 487) erhöll Wachschlager 1729 $^{22}/_{2}$ löjtnants indelning på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst med ryttmästares karaktär, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 700. **v. Hagendorn, Hans Georg,** f. 1696 $^{7}/_{4}$ på Gettersryd i Vrigstads socken af Småland, d. ogift 1736 $^{20}/_{11}$, var son till Öfversten Alexander Göran v. Hagendorn och Ester Margaretha Liwensten.

v. Hagendorn blef 1712 volontär och 1716 kornett vid Smålands kavalleriregemente.[11]) År 1729 $^{19}/_{6}$ transporterades han till kornett vid Lifregementet till häst med kvartermästares indelning på Majorens kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1])

N:r 701. **Schmiterlöw, Bertram,** f. 1701 $^{29}/_{9}$, d. 1779 $^{4}/_{8}$, troligen på Rosengarten i Pommern, adlad 1723 $^{26}/_{9}$ jämte sina bröder, hette förut Schmiterlow, var son till Löjtnanten i dansk tjänst Georg Christian Schmiterlow och Anna Ilsabe v. Krassow samt gift 1741 med Catharina Barbara v. Platen från Gurtitz, dotter till en öfverstelöjtnant v. Platen.

Schmiterlöw kom 1720 i tjänst såsom sergeant vid Friherre Pehr Adlerfelts bergsregemente, blef följande år fänrik vid Östgöta tremänningsinfanteriregemente[43]), hvilket regemente s. å. på hösten upplöstes.

År 1729 $^{19}/_{6}$ blef Schmiterlöw kornett vid Lifregementet till häst och erhöll s. å. $^{20}/_{8}$ korprals indelning på Majorens, 1731 $^{24}/_{7}$ kvartermästares indelning på Roslags och blef 1740 $^{23}/_{5}$ stabskornett på Majorens kompani. Med detta kompani utgick han 1741 till finska kriget, men erhöll under kriget 1742 $^{28}/_{5}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1])

Schmiterlöw gick sedan i hessisk tjänst såsom ryttmästare och bosatte sig sedermera på Rosengarten i Pommern.[11])

N:r. 702. **Segerfelt, Abraham (Melander),** till Kambol (nu Qvantensburg) i Dalsland, f. 1675 $^{23}/_{11}$ i Odensala prästgård i Uppland, d. 1753

$^{22}/_{12}$ på Kambol, adlad 1718 med namnet Segerfelt, var son till Prosten M:r Petrus Johannes Melander och Anna Fabritia samt gift 1718 med Elisabeth Iser, adlad Iserhjelm, f. 1687, d. 1740, dotter till Biskopen i Västerås D:r Mathias Iser och Margaretha Nyman.

Segerfelt blef 1696 volontär vid Änkedrottning Hedvig Eleonoras Lifregemente till häst, 1699 fyrvaktare vid Artilleriet i Stettin, 1701 löjtnant vid Närke och Värmlands regemente och 1704 $^{29}/_{9}$ kapten vid Södermanlands regemente. Han deltog i det stora nordiska kriget och bevistade bland annat belägringen af Thorn och slaget vid Poltava. I det senare blef han sårad i vänstra armen men kom med Carl XII till Bender. Kort därefter blef han på ett parti vid Czarnowicze fången af ryssarna och förd till Tobolsk, hvarifrån han dock lyckades fly, och hemkom till Sverige 1715. År 1716 $^{10}/_{8}$ blef han major vid Västmanlands regemente och 1719 $^{19}/_{10}$ öfverstelöjtnant därstädes.[50])

Genom byte med Georg v. Heijne (n:r 680) blef han 1729 $^{6}/_{12}$ placerad med expektanslön vid Lifregementet till häst. Redan följande år $^{8}/_{10}$ erhöll han dock afsked med öfverstes karaktär.[1]) År 1751 $^{4}/_{12}$ blef han RSO.[11])

N:r 703. **Modée, Reinhold Wilhelm,** f. 1702 $^{9}/_{3}$, d. 1749 $^{19}/_{5}$, var son till Öfverstelöjtnanten vid Östgöta infanteriregemente Henric Modée och Margaretha Barclaij samt gift med Anna Hedersköld, f. 1696, d. 1753, i hennes andra gifte, änka efter Georg Henric Wachschlager (n:r 699).

Modée kom 1716 i tjänst såsom volontär vid Östgöta infanteriregemente, blef 1718 fänrik därstädes och deltog i fälttåget mot Norge och kampanjen i Roslagen. Vid placeringen efter fredssluten blef han 1723 kornett vid Karelska skvadronen, förflyttades sedermera till Österbottens regemente, där han hade sergeants indelning, då han 1730 $^{27}/_{11}$ transporterades till kornett vid Lifregementet till häst med korprals indelning på Lifkompaniet. År 1733 $^{19}/_{12}$ erhöll han kvartermästares indelning på Östra Västmanlands kompani. S. å. erhöll han tillstånd att gå i Konung Stanislaus' i Polen tjänst såsom kapten med kompani vid dennes Lifdragoner. Han bevistade därvid belägringen af Danzig och blef vid denna stads kapitulation 1734 fången hos ryssarna samt hemkom s. å. till Sverige. Efter hemkomsten befordrades han 1736 $^{17}/_{6}$ till kornett med indelning på Lifkompaniet och 1741 $^{6}/_{8}$ till löjtnant på Majorens kompani. Med detta kompani utgick han s. ä. till finska kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet till Vasa och kommenderades därefter till Torneå, där han vintern 1742—1743 deltog i striderna mot ryssarna. År 1747 $^{18}/_{3}$ befordrades Modée till ryttmästare för Lifkompaniet, hvarvid han i fullmakten kallas »kapten i Konung Stanislai tjänst och löjtnant vid Lifregementet till häst». År 1748 blef han RSO., transporterades 1749 $^{28}/_{2}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani och erhöll kort därefter s. å. $^{2}/_{5}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 704. **v. Siegroth, David Fredric,** f. 1696 $^{11}/_{2}$, d. ogift 1744 $^{29}/_{4}$ på sitt boställe Husby, var yngre broder till Conrad Gustaf v. Siegroth (n:r 587).

v. Siegroth kom 1711 i tjänst såsom underofficer och blef 1716 kornett och 1718 löjtnant vid Upplands ståndsdragoner och bevistade alla krigstillfällen under sin tjänstetid. Efter fredssluten blef han löjtnant med fänriks indelning vid Västgöta-Dals regemente och erhöll 1731 $^{1}/_{7}$ transport till löjtnant vid Lifregementet till häst med kornetts indelning på Fellingsbro samt 1741 $^{6}/_{8}$ löjtnants indelning på Roslags kompani. Med detta kompani utgick han s. å. till finska kriget men insjuknade under år 1742, hvarför han hemsändes. Sistnämnda befattning innehade han sedan till sin död.[1 och 43])

N:r 705. **v. Mengden, Carl Johan,** till Ogerhoff i Lifland, friherre, f. 1703, d. ogift 1763, var son till Generallöjtnanten, Landtrådet i Estland Friherre Carl Fredric v. Mengden och Friherrinnan Helena Renata Taube af Carlöö.

v. Mengden blef 1727 $^{4}/_{8}$ kungl. svensk kammarherre och 1731 ryttmästare i hessisk tjänst. År 1733 $^{30}/_{3}$ utnämndes han till ryttmästare för Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade tills han 1747 $^{7}/_{1}$ erhöll afsked.

Då hans kompani 1741 utkommenderades till finska kriget, hade han för sjukdom permission att vara hemma och deltog ej i kriget. År 1746 var han permitterad till Lifland, och då han vid samma års generalmönstring ej uppvisade några tjänstehästar, anbefalldes han att inom sex månader anskaffa sig sådana, så framt han ville uppbära de indelningen åtföljande hästehemmansräntorna.[1 och 43]) Han synes då hafva anhållit om afsked och erhöll sedan generalmajors karaktär, blef RSO. och 1762 $^{22}/_{11}$ K. m. st. k. SO.[50])

N:r 706. **Sparre** (af Sundby), **Axel Wrede,** till Sundby, Nynäs och Åkerö i Södermanland samt Östanå och Fånö i Uppland, grefve, f. 1708 $^{1}/_{12}$ i Stockholm, d. 1772 $^{19}/_{1}$ och slöt på svärdsidan grefliga ätten Sparre af Sundby, hvarför vapnet vid jordfästningen krossades af Landshöfdingen Friherre Daniel Tilas, var son till Fältmarskalken, Riksrådet m. m. Grefve Eric Axelsson Sparre af Sundby och Grefvinnan Sofia Wrede samt gift 1735 med Grefvinnan Christina Margaretha Augusta Törnflycht, f. 1714, d. 1780, dotter till Riksrådet Olof Törnflycht, friherre och grefve Törnflycht, och Grefvinnan Hedvig Ulrica Posse. Sparre kallade sig Axel Wrede-Sparre.

Sparre blef 1728 volontär, 1729 $^{30}/_{4}$ korpral och 1733 $^{19}/_{10}$ adjutant, allt vid Lifregementet till häst. Följande år $^{28}/_{12}$ befordrades han till löjtnant på Södermanlands kompani. Med detta kompani utgick han 1741 till finska kriget men var på hösten 1742 hemma i Sverige, i mönsterrullorna upptagen såsom permitterad. År 1743 $^{20}/_{4}$ befordrades han till

regementskvartermästare, och 1744 $^{20}/_{1}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani.

År 1747 $^{2}/_{11}$ befordrades han till öfverstelöjtnant vid Västgöta kavalleriregemente, blef följande år RSO. och 1749 öfverste för sistnämnda regemente samt 1760 generalmajor af kavalleriet. År 1768 blef han president i krigskollegiet och K. m. st. k. SO. samt 1770 öfverståthållare i Stockholm och riddarhusdirektör.

Sparre var en kunnig och duglig ämbetsman, deltog flitigt i riksdagarna samt var en framstående medlem af hattpartiet. Hans hus var på den tiden ett af de mest aktade i Sverige, ty dess ton var god, då hofvets ansågs vara motsatsen.[1, 11, 13 och 43])

Axel Wrede-Sparre.

N:r 707. **Silfverhjelm, Carl Adam,** till Flishult i Småland, friherre, f. 1719 $^{21}/_{9}$, d. 1771 $^{18}/_{6}$, var son till Göran Silfverhjelm (n:r 696) och Hedvig Ulrica Ekeblad samt gift 1757 med Helena Unge, f. 1724, d. 1772, dotter till Prosten och Kyrkoherden i Lidköping M:r Jonas Unge och Catharina Svedberg, adlad Svedenborg.

Silfverhjelm blef 1729 volontär, 1730 korpral och 1734 $^{28}/_{12}$ adjutant, allt vid Lifregementet till häst. Efter att i sex år varit adjutant blef han vid 21 års ålder 1740 $^{30}/_{12}$ kornett på Norra Upplands kompani. Med detta utgick han följande år till finska kriget och befordrades under kriget 1742 $^{2}/_{1}$ till löjtnant på Kungsörs kompani. Efter kapitulationen i Hälsingfors fick han såsom sjuk därstädes embarkera och hemresa. År 1743 bevistade han kampanjen i Skåne. År 1747 $^{18}/_{3}$ befordrades Silfverhjelm till ryttmästare för Östra Närkes kompani, blef 1748 RSO. och befordrades 1756 $^{4}/_{10}$ med bibehållande af nyssnämnda kompani till secondmajor. Såsom major utgick han 1757 till pommerska kriget, gjorde detta och följande år kampanjen i Pommern, var 1759 permitterad till Stralsund och gjorde åter 1760 och följande års kampanjer. År 1763 $^{1}/_{9}$ begärde han af öfversten permission, dels för den sjuklighet, som han ådragit sig i Pommern, och dels för den »prejudice» han lidit af yngre kamrater ej mindre inom än utom regementet. På grund af denna anhållan blef han permitterad hem och erhöll s. å. $^{23}/_{12}$ transport till kvartermästare vid Lifdrabantkåren. Från denna befattning erhöll han afsked 1764 $^{20}/_{8}$.[1 och 43])

N:r 708. **Broman, Carl Gustaf,** till Tunarp i Östergötland, f. 1709 $^{9}/_{2}$, d. 1771 $^{21}/_{3}$, var son till Landshöfdingen Erland Broman, adlad Broman, och Friherrinnan Eva Mörner af Morlanda samt gift 1749 med Grefvinnan Sofia Catharina Mörner af Morlanda, f. 1728, d. 1759, dotter till Hans Georg Mörner af Morlanda (n:r 482) och Grefvinnan Eva Charlotta Sparre af Söfdeborg.

Broman blef 1726 volontär vid Närke och Värmlands regemente, avancerade där till sergeant och transporterades 1729 $^{30}/_{4}$ till korpral på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst. År 1733 erhöll han tillstånd att träda i Konung Stanislaus' i Polen tjänst, blef där löjtnant och kapten vid dess Lifdragoner samt bevistade belägringen af Danzig och blef vid denna stads kapitulation fången hos ryssarna och förd till ryska lägret, där han af tsarinnan lösgafs med villkor att hemresa.

Hemkommen till Sverige blef Broman kornett i Lifregementet till häst och 1736 $^{24}/_{5}$ kornett på Öfverstelöjtnantens kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget, befordrades under kriget 1742 $^{9}/_{6}$ till löjtnant på samma kompani och förde det sedan. Efter kapitulationen i Hälsingfors förde han kompaniet till Vasa och Umeå, där han upptages såsom sjuk. År 1743 deltog han i kampanjen i Skåne. År 1747 $^{18}/_{3}$ befordrades han till ryttmästare för Roslags kompani, blef 1748 RSO., transporterades 1749 $^{9}/_{5}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani och erhöll 1758 $^{3}/_{7}$ majors grad. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget och gjorde under detta och följande år majorstjänst. Här blef han ställd under krigsrätt för sitt förhållande vid en kommendering med 200 hästar af Lifregementet till häst vid Bitkow by i Brandenburg 1758 $^{22}/_{10}$, dit han var sänd på rekognoscering från lägret i Prentzlow, men synes blifvit frikänd. År 1759 $^{27}/_{12}$ erhöll han för sjuklighet permission till slutet af april följande år. I 1760 års rapport om officerarna vid regementet af den $^{3}/_{4}$ säges om Broman, att han nyligen var hemkommen, emedan han måst ligga sex veckor i Vittau, och antogs det, att han skulle anhålla om förlängd permission i anseende till hans hus tillstånd, då hans hustru och ett barn under hans frånvaro blifvit döda. Han begaf sig därefter ej mera ut i kriget utan erhöll 1761 $^{18}/_{3}$ afsked.[1 och 43])

N:r 709. **Stjerncrona, Gabriel,** till Penningby i Roslagen, f. 1703 $^{13}/_{6}$, d. 1774 $^{28}/_{10}$, var son till Borgmästaren i Norrtälje Lars Welt, adlad Stjerncrona, och Brita Stjerneld samt gift 1745 med Anna Christina Lagerholm, f. 1723, d. 1794, dotter till Brukspatronen Johan Lagerholm och Christina Gangia.

Stjerncrona blef 1724 volontär vid Lifgardet, 1725 i maj korpral vid Lifregementet till häst och följande år $^{11}/_{6}$ kvartermästare. Med nådigt tillstånd trädde han 1733 i Konung Stanislaus' i Polen tjänst och blef 1734 löjtnant och s. å. kapten vid dess Lifdragoner. S. å. bevistade han belägringen af Danzig och blef vid denna stads kapitulation fången hos ryssarna men kort därefter frigifven med villkor att hemresa.

Efter hemkomsten till Sverige erhöll han kvartermästares indelning på Norra Upplands och befordrades 1736 $^{7}/_{7}$ till kornett på Roslags kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 $^{9}/_{6}$ till löjtnant på Lifkompaniet. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa och upptages s. å. $^{30}/_{11}$ så-

som sjuk i Umeå. I tjänsteförteckningen upptager han detta år kampanjen i Västerbotten och följande år kampanjen i Roslagen och Uppland samt angifver, att han kommenderades under Öfverste Lagercrantz' befäl till Dalarna. År 1744 $^{2}/_{10}$ transporterades Stjerncrona till löjtnant på Roslags, blef 1747 $^{19}/_{11}$ regementskvartermästare, 1748 RSO. och befordrades 1749 $^{9}/_{5}$ till ryttmästare för Roslags kompani. År 1757 utgick han med detta kompani till pommerska kriget men erhöll redan 1758 $^{7}/_{8}$ afsked. År 1763 erhöll han öfverstelöjtnants karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 710. **v. Meijerhelm, Alexander,** f. 1702 $^{11}/_{5}$, var son till Evert Johan Meijer, adlad v. Meijerhelm, (n:r 381) och Anna Catharina Cletzer, yngre broder till Gustaf Adolf (n:r 671) och Carl (n:r 673) v. Meijerhelm samt gift 1740 med Hedvig Åkerhjelm, en syster till Conrad Åkerhjelm (n:r 729), f. 1717, d. 1807 såsom änka på Hammar i Askers socken af Närke, hvilket ställe mannen ägde och bebodde i lifstiden.

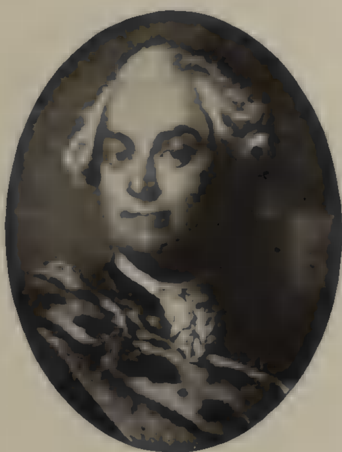

Jacob Reinhold Anrep.

v. Meijerhelm blef 1720 page hos Hans Maj:t, 1725 ryttare med korprals karaktär vid Lifregementet till häst, erhöll 1726 kvartermästares karaktär, 1727 korprals indelning på Kungsörs och 1734 kvartermästares indelning på Norra Upplands samt befordrades 1737 $^{3}/_{12}$ till kornett och 1742 $^{8}/_{7}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani. Som detta kompani ej utkommenderades till finska kriget, deltog v. Meijerhelm ej häri. Hans meritförteckning för dessa år upptager endast »fälttågen» i Roslagen 1742 och i Skåne 1743 och 1744. År 1747 $^{8}/_{12}$ befordrades han till ryttmästare för Örebro kompani och blef följande år RSO. År 1757 utgick han i pommerska kriget men erhöll 1758 $^{10}/_{3}$ permission till Sverige på oviss tid för sjuklighet. Ännu 1760 var han hemma, och säges det detta år om honom, att han brukat allt, hvad af doktorn blifvit föreskrifvet, »men är i lika tillstånd, som när han reste hem, och alldeles oförmögen att göra tjänst till häst, som han ofta velat försöka, men strax af sten och mixtur cruentus attackerad, och ofta fara varit om lifvet; har dock under tiden kunnat användas med rekrytering i Örebro län». År 1761 $^{5}/_{5}$ erhöll v. Meijerhelm afsked.[1, 11 och 43])

N:r 711. **Anrep, Jacob Reinhold,** till Lekeberga i Närke, f. 1705 $^{22}/_{12}$, d. 1764 $^{2}/_{9}$ på Lekeberga och begrafven i Kils kyrka, var son till Hofstallmästaren vid Strömsholms och Kungsörs stallstater Aleph Herman Anrep och Maria Charlotta Wattrang samt gift 1741 med Ebba Charlotta Åkerhjelm, f. 1721, d. 1804 på Vrana i Närke, en syster till Conrad Åkerhjelm (n:r 729).

Anrep blef 1723 jaktpage hos Hans Maj:t och 1726 kvartermästare på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst samt befordrades 1740 $^{22}/_{10}$ till kornett på Örebro kompani. Som detta kompani ej utkommenderades till finska kriget, deltog Anrep ej häri. Hans meritförteckning för dessa år upptager endast kampanjen i Roslagen 1742. Efter kriget befordrades han 1743 $^{14}/_{5}$ till löjtnant på Östra Västmanlands, transporterades s. å. $^{16}/_{8}$ till löjtnant på Örebo och befordrades 1747 $^{8}/_{12}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani samt blef 1751 RSO. År 1757 utgick han i pommerska kriget och gjorde hela detta krig. Hemkommen befordrades han 1762 $^{4}/_{6}$, med förbigående af Carl Adam Silfverhjelm (n:r 707), till major. Från denna befattning erhöll han afsked 1764 $^{28}/_{8}$ och afled fem dagar därefter.[1, 11 och 43])

Fredric Axel v. Fersen.

N:r 712. **v. Fersen, Fredric Axel,** till Ljung och Löfsta i Östergötland, Steninge i Uppland, Mälsåker i Södermanland, Finnåker i Västmanland samt Vurojocki i Finland, grefve, f. 1719 $^{5}/_{4}$ i Stockholm, d. 1794 $^{24}/_{4}$ därstädes och begrafven i Riddarholmskyrkan, Johanniterriddare redan i barndomen, var son till Generallöjtnanten af kavalleriet, Presidenten i Svea hofrätt Grefve Hans v. Fersen och Grefvinnan Eleonora Margaretha Wachtmeister af Mälsåker samt gift 1752 med Grefvinnan Hedvig Catharina De la Gardie, f. 1732, d. 1800 i Stockholm, dotter till Riksrådet och Öfverstemarskalken Grefve Magnus Julius De la Gardie och Grefvinnan Hedvig Catharina Lillje.

v. Fersen blef 1737 volontär och 1738 korpral vid Lifregementet till häst. Följande år erhöll han Kungl. Maj:ts tillstånd »att besöka främmande länder och därstädes inhämta de vetenskaper, som till krigstjänsten kunde nödiga vara». Under sin utrikes resa trädde han i fransk tjänst och utnämndes 1740 $^{6}/_{5}$ till kapten. Såsom kapten vid regementet Royal Alsace och adjutant hos hertigen de Boufflers bevistade han 1741 års fälttåg i Bayern, Nedre-Österrike och Böhmen och deltog därvid i attacken af Ips, träffningen vid Stremberg mellan den franska arméns avantgarde under befäl af sedermera Marskalken af Sachsen och en österrikisk kår, kommenderad af General Palfy, samt stormningen af Prag s. å. $^{26}/_{8}$.

Under sin utrikes vistelse hade han utnämnts 1740 $^{30}/_{12}$ till adjutant och 1741 $^{3}/_{9}$ till kornett på Kungsörs kompani. I december sistnämnda år hemkallades han för att göra sin tjänst i finska kriget. Han afreste därför från Böhmen i februari 1742 och inträffade vid armén i Finland i april s. å. samt bevistade årets fälttåg, hvarvid han vid Pyttis med framgång försvarade en honom anförtrodd postering. S. å. $^{14}/_{8}$ utnämndes han till löjtnant på Östra Västmanlands kompani men upptages i slutet af no-

vember såsom hempermitterad till Sverige. Genom byte med Carl Gustaf Boije (n:r 727) förordnades v. Fersen 1743 $^{11}/_{2}$ till korpral vid Lifdrabantkåren och bevistade såsom frivillig expeditionen till Åland under Generalmajor Marcks v. Würtembergs kommando. I juni tjänstgjorde han hos konungen och erhöll s. å. $^{9}/_{7}$ tjänstledighet och tillstånd att åter inträda i fransk tjänst.

S. å. i augusti anställdes han såsom adjutant hos Hertigen de Noailles och deltog i skärmytseln vid Neustadt (nära Rhen) samt i alla de träffningar, som tilldrogo sig under detta års långa kampanj. År 1744 $^{1}/_{4}$ blef han öfverste för Royal Alsace och bevistade fälttåget i Flandern, hvarunder fästningarna Menin, Ypres, Furnes och Knock eröfrades, medföljde i augusti undsättningsarmén till Elsass och bevistade träffningen vid Hochfeld mellan franska arméns avantgarde och fiendens arriergarde, utnämndes s. å. $^{1}/_{9}$ till aide-major général vid »les détails de l'infanterie» och detacherades under Generallöjtnant Ségurs befäl med den armé, som afsågs till att förstärka de kejserliga till Bayerns eröfrande, och erhöll under årets fälttåg därstädes uppdrag att handhafva generalkvartermästardetaljen. Han bevistade då anfallet mot Donauwerth, eröfringen af Rain, skärmytseln vid Mühlhausen, belägringen af Wasserburg och stormningen af Burghausen. S. å. $^{5}/_{12}$ erhöll han Hertigens af Zweibrücken fullmakt att uppsätta ett infanteriregemente till kejsarens (Carl VII) tjänst, hvilket var marschfärdigt 1745 $^{1}/_{3}$. I maj inställde han sig vid franska Mainarmén och bevistade affären vid Nordheim. S. å. $^{1}/_{11}$ erhöll han Konungens af Frankrike fullmakt att uppsätta ett tyskt infanteriregemente jämte order att vid detsamma införa den metod i handgrepp, evolutioner, disciplin och tjänst som vid det förut nämnda Zweibrückska regementet, hvilken metod då var ovanlig i franska armén, men sedermera gillad och tagen till modell för alla franska armén tillhörande tyska infanteriregementen. Han bevistade under Marskalken af Sachsen 1747 års fälttåg i Flandern och erhöll kommandot i Huy med order att betäcka arméns högra flygel, hvarvid han lyckades att med fyra grenadierkompanier och två »piquetter» rädda Orléans dragonregemente vid Amal från fullständigt nederlag. S. å. blef han kommenderad att med 300 dragoner och därtill fotfolk drifva fiendens lätta trupper och frikompanier utur trakten mellan Sambre och Maas, hvilket företag han äfven lyckligt utförde. År 1748 erhöll han uppdrag att tjänstgöra såsom generalkvartermästare vid den del af franska armén, som var detacherad på högra Maasstranden, och bevistade då belägringen af Maastricht. Under samma års kampanj förde han befälet öfver Elsassbrigaden och bekom 1748 $^{10}/_{5}$ fullmakt såsom brigadier (generalmajor). Efter fredsslutet förlades han s. å. med sitt regemente i Louvain, därefter i Charleroi och Philippeville och mot årets slut i Lauterburg.

Här mottog han underrättelsen om sin moders död och reste hem till Sverige, dit han anlände i juni följande år. »Jag var ej kommen», säger v. Fersen i sin journal, »för annat än att taga arfvet

efter min moder, men Grefve Liewens intriger för att hindra mig få en verksamhet i mitt fädernesland, och det oförskämda hinder, som Öfverste Kalling och de andra öfverstarna i armén ville uppställa, föranledde mig begära en af de tre platser såsom generalmajor, hvilka voro lediga. Det unga hofvet intresserade sig lifligt mot min utnämning och gjorde däraf en statsaffär.» I synnerhet var det kronprinsen, som motsatte sig v. Fersens utnämning, då denne, som endast en kort tid tjänstgjort i hemlandet, därigenom skulle förbigå en hel del svenska officerare. Hans ansökan afslogs också denna gång. År 1748 $^{26}/_{9}$ hade han blifvit RSO. I juli 1750 utreste han åter till Frankrike och tillbragte sommaren vid sitt regemente i Landau och vintern i Paris. S. å. i oktober utnämndes han emellertid till generalmajor i Sverige, hvilken snabba befordran, från kaptensgraden »mot all tur och vanlighet», väckte stort uppseende. Några vänner till v. Fersen hade, medan kronprinsen var bortrest på jakt, lyckats förmå den gamle minnesslöe konungen att göra utnämningen. v. Fersen tillbragte emellertid sommaren 1751 vid sitt regemente i Metz och reste i augusti öfver Berlin till Sverige för att bevista riksdagen, som öppnades s. å. $^{16}/_{9}$. År 1753 erhöll han på begäran afsked ur franska krigstjänsten.

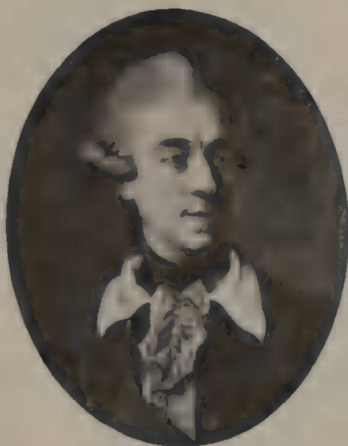
Vid 1755 års riksdag tog hans politiska bana egentligen sin början, en bana, där han särskildt skulle framträda. Han var i sällsynt grad i besittning af de egenskaper, som dana en politiker. Med ett värdigt och belefvadt sätt att skicka sig förenade han en stor förmåga att bedöma människor, vana att ordna och leda, själsnärvaro och självbehärskning, ett klart förstånd, goda kunskaper och en icke ringa vältalighet. Vid detta års riksdag valdes han till landtmarskalk. Efter 1756 års misslyckade konspiration, hvarvid hofpartiet ämnat använda Lifgardet för att med våld genomföra det nya regeringssystemet, ansågo sig ständerna böra taga detta vapen ur konungens hand. Och detta utfördes på så sätt, att den dåvarande chefen för Lifgardet pensionerades och v. Fersen i stället öfvertog detta befäl. Han blef nu hattarnas egentlige ledare. År 1756 $^{8}/_{7}$ utnämndes han till generalmönsterherre för de värfvade och indelta regementena i Sverige.

Sedan kriget mot Preussen blifvit beslutadt, fick han mycket att bestämma däri. Ehuru högste befälhafvaren, Fältmarskalken v. Ungern-Sternberg (n:r 697), tillhörde mösspartiet, lydde denne dock mestadels den skickligare v. Fersens råd. Denne senare utnämndes 1757 $^{6}/_{6}$ till generallöjtnant af infanteriet, var 1758 öfverkommendant i Stralsund, erhöll s. å. $^{23}/_{11}$ generalmajors lön och blef s. å. $^{27}/_{11}$ KSO. I trenne år deltog han med utmärkelse i kriget. I augusti 1759 erhöll han i uppdrag att med en kår af alla vapenslag jämte en mindre skärgårdseskader eröfra öarna Usedom och Wollin samt fördrifva det nyligen organiserade sjövapnet ur Frisches Haff och öppna förbindelse med ryska armén vid Kolberg. Inom kort eröfrade han citadellet vid Swinemünde, blockhuset på östra stranden af Swinesund, Mewenhaken och Ost-Swine skansar samt Wollin med stor-

mande hand. Genom sjöträffningen i Frisches Haff lyckades han dels förstöra, dels taga den preussiska skärgårdsflottan. Dessa operationer höra till de märkligare bedrifterna i detta föga hedrande krig.

Vid 1760—1762 års riksdagar förde han åter landtmarskalksklubban, utnämndes 1763 $^{1}/_{8}$ till general och blef 1765 $^{25}/_{11}$ RKMO. Efter hattarnas fall 1766 var han en bland de få, som kvarstod på sin politiska ståndpunkt, och genom lugn, själsnärvaro och politiskt mod lyckades han moderera motståndarnas framfart. Vid 1769 års riksdag i Norrköping utsågs han för tredje och sista gången till landtmarskalk. År 1770 $^{12}/_{1}$ utnämndes han till fältmarskalk och var 1772 $^{22}/_{8}$—1773 $^{22}/_{3}$ riksråd. Vid riksdagen 1789 uppträdde han för att sätta en gräns för sekreta utskottets makt, hvarvid Gustaf III ej såg annan utväg för att genomdrifva sina envåldsplaner än att fängsla oppositionens ledare, bland dem v. Fersen, hvilken hölls fängslad å Fredrikshof till riksdagens slut. Härmed kan hans offentliga bana anses vara tilländalupen.

Vid sin död var v. Fersen äfven kommendör af Johanniterorden. Han efterlämnade en ofantlig förmögenhet, däribland 218 mantal och järnbruk till 3,020 skeppunds smide. Hans lik fördes sedermera från Riddarholmskyrkan och nedsattes i v. Fersenska familjegrafven under koret i Ljungs kyrka i Östergötland.[1, 11, 13, 30, 43 och 44])

Fredric Carl Dohna.

N:o 713. **Dohna, Fredric Carl,** till Vickhus i Västmanland, grefve, f. 1722 $^{8}/_{4}$, d. 1784 $^{20}/_{11}$, var son till Carl August Dohna (n:r 591) och Friherrinnan Hedvig Ulrica Christina Soop af Limingo, broder till Abraham Achates Alexander Dohna (n:r 745) samt gift 1. gången med Friherrinnan Fredrica Ulrica Sture, f. 1719, d. 1772, dotter till Generalmajoren Sten Arvidsson Natt och Dag, friherre Sture, och Grefvinnan Hedvig Maria Piper, samt 2. gången 1774 med Friherrinnan Hedvig Ulrica De Geer af Leufsta, f. 1752, d. 1813, dotter till Hofmarskalken Charles De Geer, Friherre de Geer af Leufsta, och Friherrinnan Catharina Charlotta Ribbing af Zernava.

Dohna blef 1734 volontär vid Amiralitetet, 1737 lärstyrman, 1738 drabant vid Lifdrabantkåren samt 1741 $^{5}/_{3}$ kornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst. Som detta kompani ej utkommenderades till finska kriget, deltog Dohna ej däri. Hans meritförteckning för dessa år upptager endast 1742 kampanjen i Roslagen samt 1743 kampanjerna i Roslagen och Skåne. Han befordrades 1743 $^{16}/_{8}$ till löjtnant på och 1744 $^{10}/_{11}$ till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani, 1750 $^{5}/_{12}$ till secondmajor med bibehållande af nyssnämnda kompani, blef 1751 RSO. och utnämndes 1756 $^{4}/_{10}$ till major på regementet. Då större delen af rege-

mentet 1757 och 1758 öfverfördes till pommerska kriget, medföljde ej Dohna, utan var han under hela kriget hemma och förde befälet öfver regementets hemmavarande del. År 1762 $^{4}/_{6}$ utnämndes han till öfverstelöjtnant på regementet, hvilken befattning han innehade, tills han 1770 $^{3}/_{9}$ utnämndes till öfverste och chef för Södra Skånska kavalleriregementet.

År 1772 blef Dohna generalmajor af kavalleriet och KSO. samt erhöll s. å. $^{14}/_{7}$ afsked från sistnämnda regemente. Han blef då kaptenlöjtnant vid Lifdrabantkåren och erhöll sedermera generallöjtnants grad och afsked ur krigstjänst.[1, 11, 31 och 43])

N:r 714. **De la Chapelle, Carl Adam,** f. 1698 $^{10}/_{4}$, d. 1761 $^{14}/_{6}$, var son till Kaptenen vid Dalregementet Carl Julius De la Chapelle och Christina Maria Silfversparre samt gift 1. gången med Catharina Elisabeth Palmcrantz, f. 1700, d. 1741, dotter till Assessorn Magnus Beckius, adlad Palmcrantz, och Helena Catharina Pontin, samt 2. gången 1745 med Elisabeth Leijonmarck, f. 1726, d. 1772, dotter till Sekreteraren Sven Leijonmarck och Elisabeth Malmberg, och som gifte om sig med Albrecht Adolf Ziegler (n:r 764)

De la Chapelle blef 1713 rustmästare vid Upplands regemente, 1718 ryttare vid Lifregementet till häst, 1728 $^{18}/_{3}$ korpral på Fellingsbro kompani, sedan kvartermästare och befordrades 1741 $^{6}/_{8}$ till kornett på Östra Västmanlands kompani. Med detta utgick han s. å. till finska kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors hemkommenderades han med de sjuka ur regementet och deltog 1742 och 1743 i kampanjerna i Roslagen och Uppland. Efter kriget befordrades han 1744 $^{30}/_{5}$, 46 år gammal, till löjtnant på Södermanlands, transporterades 1747 $^{18}/_{3}$ till löjtnant på Norra Upplands kompani och 1749 $^{28}/_{2}$ genom byte med Carl Philip Sack (n:r 748) till fänrik vid Lifgardet. S. å. $^{15}/_{3}$ erhöll han afsked, i ansökan motiveradt med annalkande ålder och sjuklighet, som han sig »genom många fatiguer och långliga tjänster ådragit».[1, 11, 43 och 44])

N:r 715. **v. Danckwardt, Carl Magnus,** till Brunsholm i Uppland, friherre, f. 1712, d. 1763 i februari genom drunkning, var son till Landshöfdingen i St. Kopparbergs län Peter Danckwardt, adlad och friherre v. Danckwardt, och Christina Maria Gyllenanckar samt gift 1747 med Inga v. Heijne, f. 1721, d. 1758, dotter till Georg v. Heijne (n:r 680) och Inga Maria Adlerberg.

v. Danckwardt blef ryttare vid Lifregementet till häst och 1733 $^{22}/_{10}$ korpral på Fellingsbro kompani. S. å. erhöll han nådigt tillstånd att gå i Konung Stanislaus' tjänst och blef löjtnant vid polska Lifgardet. I denna befattning bevistade han Danzigs belägring och blef vid denna stads kapitulation fången hos ryssarna men frigafs mot villkor att hemresa till Sverige. Vid afskedstagandet från polska armén erhöll han kaptens karaktär. År 1737 $^{1}/_{7}$ transporterades han till korpral på Majorens kompani och blef

1739 $^{26}/_{3}$ kvartermästare därstädes samt befordrades 1741 $^{6}/_{8}$ till kornett på Fellingsbro kompani. Med detta utgick han s. å. till finska kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa och användes efter öfverkomsten till Umeå att förrätta regementskvartermästaresysslan. Efter kriget begärde han och erhöll 1744 $^{19}/_{12}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 716. **Gyllenkrok, Göran,** f. 1702, d. ogift 1742 $^{8}/_{3}$ i Finland, var son till Revisionssekreteraren Johan Gyllenkrok och Catharina v. Berchner.

Gyllenkrok var 1728 rustmästare vid Lifgardet och blef 1729 $^{8}/_{4}$ korpral vid Lifregementet till häst och 1736 $^{12}/_{6}$ kvartermästare på Fellingsbro kompani samt befordrades 1741 $^{6}/_{8}$ till kornett på Lifkompaniet. Med detta följde han s. å. till finska kriget men afled på våren följande år.[1, 11 och 43])

N:r 717. **Broman, Nils,** f. 1714, d. ogift mycket hastigt på Rosersberg i Uppland 1748 $^{3}/_{6}$, var son till Lagmannen Carl Broman, adlad Broman, och Eva Hök.

Broman blef 1730 volontär vid Lifregementet till häst och 1732 $^{21}/_{4}$ korpral på Vadsbo kompani. Med kungl. permission gick han s. å. i fransk tjänst och 1737 i hessisk tjänst såsom löjtnant. Under sin vistelse utomlands transporterades han 1734 $^{20}/_{12}$ till korpral på Norra Upplands och 1736 $^{12}/_{6}$ till korpral på Lifkompaniet samt blef 1739 $^{11}/_{12}$ kvartermästare därstädes. Han var i Schlesien för att deltaga i fälttåget, då order kom om uppbrott till finska kriget. Han hemreste då genast och befordrades 1741 $^{3}/_{9}$ till kornett på Södermanlands kompani samt embarkerade den $^{15}/_{9}$ till Finland. Den $^{30}/_{11}$ följande år upptages han såsom kommenderad till Stockholm och befordrades 1743 $^{1}/_{6}$ till stabslöjtnant på Majorens kompani med kornetts indelning och 1744 $^{2}/_{10}$ till löjtnant på Lifkompaniet.

Genom byte med Bengt Lilliehöök (n:r 734) blef Broman 1745 $^{21}/_{3}$ korpral vid Lifdrabantkåren. S. å. blef han ryttmästare i hessisk tjänst och 1747 öfverstelöjtnant vid svenska Adelsfanan.[1, 11 och 43])

N:r 718. **Jernfeltz, Gustaf Crispin,** f. 1718 $^{27}/_{8}$, d. 1767 $^{25}/_{9}$, var son till Majoren Crispin Jernfelt, adlad Jernfeltz, och Metta Charlotta Fägersköld, broder till Fromhold Jernfeltz (n:r 742) samt gift 1745 med Maria Elisabeth Insenstjerna, f. 1721, d. 1789, dotter till Anders Insenstjerna (n:r 638) och Elisabeth Adlerberg.

Jernfeltz blef 1734 volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{20}/_{12}$ korpral på Roslags, 1741 $^{7}/_{8}$ kvartermästare på Majorens kompani och s. å $^{3}/_{9}$ adjutant. I denna befattning utgick han i finska kriget och befordrades 1742 $^{9}/_{6}$ till kornett på Öfverstelöjtnantens kompani. Efter kapitulationen i Hälsingfors s. å. följde han regementet på marschen till

Vasa och kommenderades därefter till Torneå, där han vintern 1742—1743 deltog i striderna mot ryssarna. Efter fredsslutet befordrades han 1744 $^{10}/_{11}$ till löjtnant på Östra Västmanlands, 1749 $^{28}/_{2}$ till ryttmästare för Lifkompaniet och 1750 $^{20}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid Adelsfanan samt blef 1757 RSO. och befordrades 1759 till öfverste för Nylands dragoner.[1, 11 och 43])

N:r 719. **Koskull, Fredric Johan,** friherre, f. 1717 $^{15}/_{9}$, d. 1779 $^{6}/_{12}$, var son till Generalmajoren af kavalleriet Otto Johan Koskull, friherre Koskull, och Märtha Bonde samt gift 1747 med Maria Catharina Silfverstedt, f. 1727, d. 1791, dotter till Hofrättsrådet Bengt Olofsson Kilstedt, adlad Silfverstedt, och Grefvinnan Catharina Johanna Gyllenborg.

Koskull blef 1730 ryttare vid Majorens kompani af Lifregementet till häst och 1734 $^{31}/_{1}$ korpral på Kungsörs kompani. I denna befattning utgick han i finska kriget, blef kort efter landstigningen i Finland 1741 $^{24}/_{9}$ kvartermästare på sistnämnda kompani och befordrades 1742 $^{2}/_{1}$ till kornett på Norra Upplands kompani. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa, kommenderades sedan från Umeå till Torneå och deltog vintern 1742—1743 i striderna mot ryssarna i Öster- och Västerbotten. Efter kriget befordrades han 1745 $^{28}/_{6}$ till löjtnant på Vadsbo, transporterades 1747 $^{19}/_{11}$ till löjtnant på Roslags, befordrades 1749 $^{9}/_{5}$ till regementskvartermästare, blef 1755 RSO. och befordrades 1756 $^{4}/_{10}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani. Med detta utkommenderades han 1757 till pommerska kriget men blef redan i januari följande år för sjuklighet hempermitterad. I april 1760 var han ännu hemma och var då nästan lam af gikt i ena sidan. På grund af sjukdomen erhöll han 1761 $^{14}/_{9}$ afsked och tillbragte sitt återstående lif på Gräsö kungsgård.[1, 11 och 43])

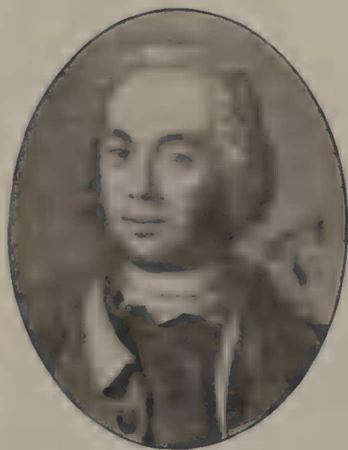
N:r 720. **Taube, Ludvig Otto,** grefve, f. 1724, d. ogift 1748 $^{20}/_{5}$, var son till Riksrådet och Öfveramiralen Edvard Diedric Taube af Odenkat, grefve Taube, och Christina Maria Falkenberg af Trystorp.

Taube blef 1735 volontär vid Lifregementet till häst och s. å. $^{20}/_{12}$ korpral på Norra Upplands kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 $^{29}/_{3}$ till kornett på Lifkompaniet. Vid denna befordran kallas han för ryttmästare i hessisk tjänst, hvadan han sannolikt varit i utrikes tjänst före kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors måste han i Vasa kvarlämnas säsom gisslan hos ryske Generalen v. Kinderman. Efter kriget befordrades Taube 1745 $^{28}/_{6}$ till löjtnant på Lifkompaniet och 1746 $^{23}/_{4}$ till regementskvartermästare vid Adelsfanan samt blef 1747 korpral vid Lifdrabantkären, hvilken befattning han innehade till sin död.[1, 11 och 43])

N:r 721. **Falkenberg** (af Trystorp), **Melcher Georg,** till Trollebo och Holma i Lemnhults socken af Jönköpings län, f. 1714 $^{1}/_{2}$, d. 1774 $^{18}/_{12}$ på

Trollebo, adopterad friherre Falkenberg af Trystorp 1772 $^{15}/_{7}$, var son till Öfverstelöjtnanten Conrad Falkenberg af Trystorp och Brita Catharina Cedercrantz samt gift 1745 med Friherrinnan Beata Christina Rosenhane, f. 1718, d. 1799 på Trollebo, dotter till Generalmajoren Friherre Göran Gustaf Rosenhane och Friherrinnan Edla Brita Banér.

Falkenberg blef 1732 volontär vid Östgöta infanteri, 1733 ryttare vid Lifregementet till häst och 1735 $^{20}/_{4}$ korpral på Östra Västmanlands kompani. I denna befattning utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 $^{9}/_{6}$ till kornett på Roslags kompani (erhöll 1742 $^{19}/_{8}$ Kungl. Maj:ts konfirmation å kornettsindelningen). Efter kapitulationen i Hälsingfors 1742 följde han regementet på marschen genom Öster- och Västerbotten. I februari 1743 redovisas han ännu vid regementets i Torneå kvarvarande del. År 1745 $^{28}/_{6}$ blef Falkenberg löjtnant på Norra Upplands, transporterades 1747 $^{18}/_{3}$ till löjtnant på Majorens och befordrades 1749 $^{9}/_{5}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till 1759 $^{27}/_{3}$, då han erhöll afsked. År 1755 blef han RSO. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han sedan bevistade till sitt afskedstagande.[1, 11 och 43])

Melcher Georg Falkenberg.

N:r 722. **Meijendorff v. Yxkull, Axel Diedric,** friherre, f. 1718 $^{5}/_{1}$, d. 1798 $^{21}/_{3}$ på Nyby i Södermanland, var son till Carl Ulric Meijendorff v. Yxkull (n:r 538) och Grefvinnan Anna Maria Lewenhaupt samt gift med Friherrinnan Christina Catharina Leijonhufvud, f. 1729, d. 1770, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Abraham Leijonhufvud och Friherrinnan Magdalena Fredrica Ulfsparre af Broxvik.

Meijendorff v. Yxkull blef 1733 $^{1}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1736 $^{25}/_{5}$ korpral på Öfverstelöjtnantens och transporterades 1737 $^{17}/_{11}$ till korpral på Norra Upplands kompani. I denna befattning utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 $^{9}/_{6}$ till adjutant och s. å. $^{14}/_{8}$ till kornett på Kungsörs kompani. Efter kapitulationen i Hälsingfors 1742 följde han regementet på marschen till Vasa, där han embarkerade med en afdelning om 72 man den $^{14}/_{10}$ för att transporteras till Umeå. Af storm blef transporten drifven till Härnösand, hvarvid folket slet otroligt ondt, och hvarunder 1 underofficer, 21 ryttare och 14 trossdrängar afledo. De öfriga framkommo mer eller mindre sjuka. År 1743 deltog Meijendorff v. Yxkull i kampanjen i Skåne. Efter kriget befordrades han 1746 $^{3}/_{10}$ till löjtnant på Lifkompaniet, transporterades 1747 $^{8}/_{9}$ till löjtnant på Fellingsbro och 1749 $^{9}/_{5}$ till löjtnant på Östra Västmanlands samt befordrades 1750 $^{19}/_{9}$ till ryttmästare för Norra Upplands och transporterades 1756 $^{4}/_{10}$

till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani. År 1757 blef han RSO. Följande år 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvarifrån han 1759 $^{14}/_{10}$ hempermitterades på två månader för sjuklighet. Den $^{3}/_{4}$ 1760 säges om honom, att han någorlunda blifvit hulpen men i underdånighet anhållit om en månads förlängd tjänstledighet för att få bruka brunn enligt doktorns tillstyrkan. Hans meritförteckning anger ej, att han senare begifvit sig tillbaka till kriget. Efter kriget befordrades han 1764 $^{2}/_{5}$ till secondmajor med bibehållande af sitt kompani, 1765 $^{18}/_{3}$ till major och 1770 $^{22}/_{11}$ till öfverstelöjtnant vid regementet.

År 1774 $^{18}/_{8}$ befordrades han till öfverste i armén och 1775 $^{16}/_{10}$ till öfverste för Bohusläns dragonregemente. Från sistnämnda befattning erhöll han 1781 $^{2}/_{5}$ afsked.[1, 11, 33 och 43])

N:r 723. **Lybecker, Georg Henric,** till Åkesholm, Hesselby, Djursnäs, Ottinge och Bjursund, friherre, f. 1717 $^{19}/_{12}$, d. 1776 $^{20}/_{10}$, var son till Georg Henric Lybecker (n:r 695) och Friherrinnan Ebba Eleonora Creutz samt gift 1741 med Friherrinnan Hedvig Christina v. Knorring, f. 1725, d. 1801 på Bjursund i Kalmar län, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Isac v. Knorring och Eva Christina De Besche.

Lybecker blef 1734 rustmästare vid Lifgardet, 1736 korpral på Roslags kompani af Lifregementet till häst och transporterades 1740 $^{13}/_{2}$ till korpral på Södermanlands kompani. Med detta utgick han 1741 till finska kriget och befordrades 1742 $^{8}/_{7}$ till kornett på Majorens. S. å. $^{30}/_{11}$ upptages han som kommenderad till Stockholm. År 1743 $^{1}/_{6}$ transporterades han till kornett på Södermanlands kompani och deltog detta år i kampanjen i Skåne. Efter kriget befordrades han 1747 $^{18}/_{3}$ till löjtnant på Södermanlands och 1750 $^{13}/_{2}$ till ryttmästare för Kungsörs kompani samt blef 1757 RSO. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget men blef redan s. å. $^{29}/_{12}$ hempermitterad, enär han begärt afsked på grund af sjuklighet. År 1760 $^{3}/_{4}$ säges om Lybecker, att han i december 1758 erhållit interimsafsked, men på underdånig ansökan bibehållits, enär han strax ville resa öfver till Pommern. Han hade dock med kungl. tillstånd kvarhållits hemma för att på våren öfverföra rekryter, då ingen af de hemmavarande officerarna var så frisk, att han därtill kunde nyttjas. Han hade därefter varit illa sjuk af gikt och podager men var nu bättre och den enda, af hvilken chefen kunde betjäna sig vid öfvandet af rekryterna, på grund af de öfrigas samt chefens och majorens sjuklighet. Kort därefter 1760 $^{23}/_{7}$ erhöll dock Lybecker afsked.[1, 11 och 43])

N:r 724. **Grüner, Johan Gabriel,** till Bjursnäs, f. 1708 $^{26}/_{12}$, d. 1782 $^{17}/_{6}$, var son till Johan Grüner (n:r 566) och Anna Christina Silfversparre, halfbroder till Carl Adolf Grüner (n:r 759) samt gift med Metta Hård af Segerstad, f. 1725, d. 1786, dotter till Öfverstelöjtnanten Johan Adolf Hård af Segerstad och Catharina Silfversparre.

Grüner blef 1728 17/9 ryttare vid Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst, 1732 16/12 korpral på Öfverstelöjtnantens, 1740 30/6 kvartermästare på Östra Närkes och 1742 8/7 kornett på sistnämnda kompani. Som detta kompani ej utkommenderades till finska kriget, deltog ej heller Grüner i detsamma. Hans tjänsteförteckning för dessa år upptager endast kampanjerna i Roslagen 1742 och i Skåne 1743. År 1747 18/3 befordrades han till löjtnant på Kungsörs, transporterades s. å. 8/12 till löjtnant på Östra Närkes, befordrades 1753 29/3 till stabsryttmästare på Majorens kompani samt 1756 4/10 till regementskvartermästare. Ej heller till pommerska kriget utkommenderades han utan erhöll 1758 30/5 afsked. Sedermera blef han RSO. och erhöll öfverstelöjtnants karaktär.[1, 11 och 43]

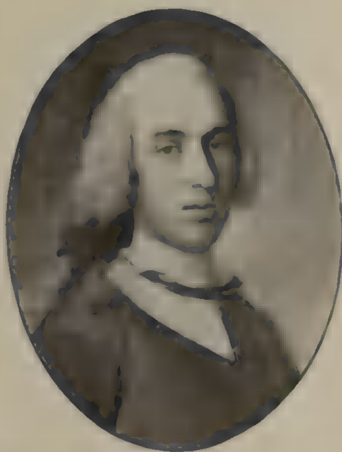
N:r 725. v. **Rosen, Axel Diedric,** f. 1717 20/12, d. 1801 28/7 på Lenshult i Östra Ryds socken af Östergötland, naturaliserad svensk adelsman 1746 3/12, var son till Majoren vid Dalregementet Johan Christoffer v. Rosen och Sofia Elisabeth v. Tiesenhausen samt gift 1. gången 1749 med Charlotta Wefverstedt, f. 1734, d. 1771, dotter till Brukspatronen Carl Adam Wefverstedt och Anna Catharina Broman, och 2. gången 1777 med Hedvig Lovisa Blix, f. 1753, d. 1825 i Söderköping, dotter till Öfverstelöjtnanten Gustaf Adolf Blix och Hedvig Maria Ekestubbe.

v. Rosen blef 1732 10/5 volontär vid Lifregementet till häst och 1736 12/6 korpral, allt på Norra Upplands kompani. Åren 1737 och 1738 var han i sachsisk tjänst såsom löjtnant vid sachsiska Garde du Corps. Med det nyssnämnda kompaniet utgick han 1741 i finska kriget och befordrades 1742 6/5 till kvartermästare och s. å. 19/8 till adjutant. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa, kom därifrån öfver Umeå hem, befordrades 1743 14/5 till kornett på Örebro kompani och gjorde detta år kampanjen i Skåne. År 1745 20/8 transporterades han till kornett på Roslags, befordrades 1747 18/3 till löjtnant på Öfverstelöjtnantens, 1753 29/3 till stabsryttmästare därstädes med bibehållande af den förra indelningen och 1758 30/5 till regementskvartermästare. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762, och deltog därunder i attacken vid Klempenow (sydost om Demmin) och Neu-Kalen 1761. Under kriget befordrades han 1760 7/10 till ryttmästare för Kungsörs och transporterades 1761 14/9 till ryttmästare för Norra Upplands kompani samt blef sistnämnda år RSO. År 1766 19/2 befordrades han till 2. secondmajor och 1770 22/11 till 1. secondmajor, allt med bibehållande af ryttmästarindelningen vid Norra Upplands kompani, samt erhöll 1774 7/10 afsked. Redan 1772 hade v. Rosen förklarat sig villig att afgå mot ett ackord af 81,000 daler kopparmynt, och afskedet 1774 tog han mot villkor, att hans söner skulle avancera (se 4. delen sid. 15).[1, 11 och 43]

N:r 726. **Tilas, Olof,** f. 1719 10/5, d. 1790 12/9 i Nyköping, friherre 1771 12/2, var son till Olof Tilas (n:r 552) och Maria Hjärne samt gift

1747 med Hedvig Christoffersdotter, adlad Adlersparre, f. 1729, dotter till Statskommissarien Christoffer Christoffersen och Sofia Nordlind.

Tilas blef 1737 $^{2}/_{11}$ volontär på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst och 1740 $^{29}/_{6}$ korpral på Örebro. Som detta kompani ej utkommenderades till finska kriget, deltog ej Tilas i detsamma. Han blef 1742 $^{12}/_{11}$ andre adjutant och 1743 $^{14}/_{5}$ regementsadjutant samt gjorde 1742 kampanjen i Roslagen och deltog 1743 på Ladugårdsgärdet i dalupprorets stillande. S. å. $^{16}/_{8}$ befordrades han till kornett på Vadsbo, transporterades 1744 $^{2}/_{10}$ till kornett på Majorens, befordrades 1747 $^{8}/_{9}$ till löjtnant på Lifkompaniet och 1751 $^{6}/_{4}$ till ryttmästare för sistnämnda kompani samt blef 1757 RSO. År 1758 utkommenderades Tilas till pommerska kriget, permitterades på våren 1760 till Sverige för hälsans vårdande men återvände efter en brunnskur till kriget och förde regementet, sedan Öfverstelöjtnant Klingspor blifvit fången, de två sista åren af kriget. Under detsamma hopsamlade han och försålde utslitna persedlar vid regementet, för hvilka medel sedan med rusthållarnas medgifvande regementets silfverpukor inköptes, hvilka första gången användes vid Gustaf III:s kröning (se 4. delen sid. 89). År 1765 $^{18}/_{3}$ utnämndes Tilas till secondmajor med ryttmästares indelning på Östra Västmanlands kompani, 1770 $^{22}/_{11}$ till major, 1772 $^{29}/_{7}$ till öfverstelöjtnant i armén samt erhöll 1775 $^{6}/_{12}$ afsked med öfverstes karaktär.[1, 11 och 43])

Olof Tilas.

N:r 727. **Boije** (af Gennäs), **Carl Gustaf**, till Ryd och Stensnäs i Östergötland, f. 1698, d. 1769 $^{8}/_{8}$, var son till Kaptenen Johan Gustaf Boije af Gennäs och Friherrinnan Margaretha Sparre af Kroneberg samt gift 1721 med Grefvinnan Charlotta Susanna Maria Dorothea Lewenhaupt, f. 1692, d. 1774, dotter till Riksrådet och Generalen Grefve Adam Ludvig Lewenhaupt och Grefvinnan Brita Dorothea Lewenhaupt.

Boije blef 1714 kadett vid Hertigens af Mecklenburg dragoner, 1715 adjutant därstädes, erhöll 1716 afsked, blef s. å. volontär i kejserlig tjänst, fältväbel därstädes, erhöll 1720 afsked, blef s. å. fänrik vid Östgöta tremänningsinfanteriregemente, 1721 löjtnant därstädes, 1724 kapten i holstein-gottorpsk tjänst, 1726 major därstädes och erhöll 1736 afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[11]) Boije blef nu efter hemkomsten en af hattarnas ifrigaste anhängare, tillhörde sekreta utskottet vid riksdagarna 1738—1739, 1740—1741 och 1746—1747 och arbetade våldsamt för förändringen i rådet 1739 och kriget med Ryssland 1741.

Sistnämnda år blef han äfven korpral vid Lifdrabantkåren och 1743 $^{11}/_{2}$ genom byte med Fredric Axel v. Fersen (n:r 712) löjtnant på Östra

Västmanlands kompani af Lifregementet till häst men tog redan s. å. $^{14}/_{5}$ afsked. År 1748 blef han RSO.

År 1761 tillhörde han mössorna och genomdref Pechlins utvotering från riddarhuset.[1 och 30] Vid 1755—1756 års riksdag tilldelades honom 14,000 daler silfvermynt för hans arbete »Den genom många års egna försök förfarna svenska landthushållaren». Boije utgaf äfven 1757 sin svärfars Adam Ludvig Lewenhaupt självbiografiska berättelse under den rafflande titeln »Enväldets skadliga följder och Aggets bittra frukter».[30]

N:r 728. **Klingspor, Christian Joachim,** till Mauritsberg i Ö. Husby socken af Östergötland, f. 1714 $^{10}/_{4}$, d. 1778, var son till Öfverstelöjtnanten vid Upplands regemente Staffan Klingspor och Ursula Christina v. Stegling samt gift 1758 på Näfveqvarn i Södermanland med Helena Christina De Besche, f. 1730, d. 1766, en syster till Eric Wathier De Besche (n:r 765).

Christian Joachim Klingspor.

Klingspor blef 1727 volontär vid Lifregementet till häst, transporterades 1732 till volontär vid Lifgardet, blef därstädes 1733 furir, 1734 sergeant, 1735 $^{5}/_{7}$ fänrik och 1741 $^{30}/_{7}$ löjtnant. År 1733 i december erhöll han Kungl. Maj:ts tillstånd att under ett år vara i främmande krigstjänst. År 1741 utgick han med Lifgardet i finska kriget och blef »åtskilliga gånger brukad för att föra ansenliga frivilliga partier och kommenderingar af hundra man och däröfver med behöriga öfver- och underofficerare». År 1742 bevistade han kampanjen i Roslagen.

År 1743 $^{20}/_{4}$ erhöll han transport till äldste löjtnant vid Lifregementet till häst, blef då löjtnant på Södermanlands kompani och deltog i »dalafejden» på Norrmalmstorg (nuv. Gustaf Adolfs torg) och såsom tillförordnad regementskvartermästare i kampanjen i Skåne. Han befordrades 1744 $^{30}/_{5}$ till regementskvartermästare, blef 1746 öfverstelöjtnant i hessisk tjänst, befordrades 1747 $^{8}/_{5}$ till ryttmästare för Kungsörs kompani, blef följande år RSO., befordrades 1750 $^{13}/_{2}$ till major och 1756 $^{4}/_{10}$ till öfverstelöjtnant vid regementet. Då följande år 540 ryttare af regementet utkommenderades till pommerska kriget, erhöll Klingspor befälet öfver denna del, som följande år ökades med 800 ryttare. I fäktningen vid Taschenberg 1760 $^{3}/_{9}$ råkade han svårt blesserad i fångenskap hos preussarna, men hemförlofvades på parole. Han befordrades 1762 $^{16}/_{3}$ till öfverste i regementet och erhöll s. å. $^{4}/_{6}$ afsked med pension och ackord, hvarvid han erhöll generalmajors karaktär, heder och rang, »för den besynnerliga tapperhet, trohet och nit, hvarmed han förrättat sin tjänst», eller, som det heter på ett annat ställe, »i anseende till dess svåra blessyrer samt ådagalagda tappra och berömliga förhållande».[1, 11, 43 och 44]

N:r 729. **Åkerhjelm, Conrad,** f. 1719 $^{17}/_{7}$, d. 1782 $^{1}/_{12}$, var son till Bergsrådet Jacob Hartzen, adlad Åkerhjelm, och Elisabeth De Besche samt gift 1. gången 1749 med Ulrica Eleonora Sonnström, d. 1750, och 2. gången 1752 med Hedvig Beata Gadde, f. 1725, d. 1807, dotter till Öfversten Gustaf Gadde, adlad Gadde, och Ebba Falkenberg af Trystorp.

Åkerhjelm blef 1739 $^{1}/_{7}$ volontär vid Örebro kompani af Lifregementet till häst och 1741 $^{31}/_{3}$ korpral på Öfverstelöjtnantens kompani. Med detta utgick han s. å. till finska kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa och bevistade kampanjen i Öster- och Västerbotten. År 1743 $^{16}/_{8}$ blef han regementsadjutant och deltog i kampanjen i Skåne. Han befordrades 1745 $^{28}/_{6}$ till kornett på Roslags, transporterades s. å. $^{20}/_{8}$ till kornett på Örebro, befordrades 1747 $^{19}/_{11}$ till löjtnant på Vadsbo, 1756 $^{4}/_{10}$ till stabsryttmästare på Majorens och 1758 $^{7}/_{8}$ till ryttmästare för Roslags kompani. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet. I träffningen vid Taschenberg 1760 $^{3}/_{9}$ omtalas han bland andra för ett utmärkt käckt uppförande. Den 22 i samma månad blef han i en strid vid Greiffenberg jämte flera andra illa sårad och fången, hvarefter han fördes till Berlin. När den ryske Generalen Todleben besatte denna stad i oktober s. å., blef han emellertid befriad (se 4. delen sid. 161). Följande år blef han RSO. År 1770 $^{22}/_{11}$ befordrades Åkerhjelm till 2. secondmajor med ryttmästares indelning först på Östra Västmanlands samt från 1771 $^{3}/_{7}$ på Fellingsbro och från 1773 $^{21}/_{6}$ på Örebro kompani. Följande år $^{7}/_{10}$ blef han 1. secondmajor och erhöll 1775 $^{22}/_{4}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 730. **Hjelmborg, Christian Niclas,** f. 1713 $^{9}/_{2}$, d. 1775 $^{5}/_{6}$ på Flocksta i Västmanland, var son till Kanslärn Gabriel Johan Borgman, adlad Hjelmborg, och Sigrid Cronsköld samt gift med Agneta Eleonora v. Staffeld.

Hjelmborg blef 1733 $^{15}/_{2}$ volontär vid Majorens kompani af Lifregementet till häst och 1734 $^{30}/_{12}$ korpral på samma kompani. Med detta utgick han 1741 i finska kriget. Efter kapitulationen i Hälsingfors följde han regementet på marschen till Vasa, blef 1742 $^{9}/_{7}$ kvartermästare på Fellingsbro kompani och gjorde adjutantstjänst under kampanjen i Öster- och Västerbotten. Ehuru han nu såsom adjutant, enl. kungl. brefvet af 1741 $^{27}/_{6}$ (se 4. delen sid. 8), skulle betraktas såsom officer och således stå i högre tur till kornetts indelning än underofficerarna, blef han ej kornett förr än 1753 vid 39 års ålder. Efter kriget transporterades han 1743 $^{18}/_{3}$ till kvartermästare på Norra Upplands, befordrades 1753 $^{29}/_{3}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och 1754 $^{9}/_{11}$ till kornett på Roslags. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Härunder befordrades han 1761 $^{5}/_{5}$ till stabslöjtnant på Majorens och s. å. $^{22}/_{6}$ till löjtnant på Vadsbo, men fick ej indelningen

förr än vid hemkomsten från Pommern och transporterades 1762 $^{31}/_{12}$ till löjtnant på Roslags. Han befordrades 1770 $^{22}/_{5}$ till stabsryttmästare med turberäkning från $^{26}/_{1}$ s. å. och tjänstgjorde såsom stabsryttmästare vid 1. secondmajorens eller Kungsörs till $^{15}/_{10}$, då han blef placerad på 2. secondmajorens eller Örebro till $^{22}/_{11}$, då han blef stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani. Från denna befattning erhöll han 1775 $^{22}/_{5}$ afsked och afled 14 dagar därefter.[1, 11 och 43])

N:r 731. **Douglas, Wilhelm Otto,** grefve, f. 1721 $^{26}/_{2}$, d. 1776 $^{14}/_{9}$, var son till Generaladjutanten i svensk och Generalmajoren i holstein-gottorpsk tjänst Grefve Wilhelm Douglas och Maria Houtman van Houchshorn samt gift 1749 med Grefvinnan Eleonora Lovisa Sofia Dohna, dotter till Carl August Dohna (n:r 591) och Friherrinnan Hedvig Ulrica Christina Soop af Limingo.

Wilhelm Otto Douglas.

Douglas blef 1735 $^{5}/_{11}$ sergeant vid Lifdragonregementet och 1740 $^{29}/_{2}$ korpral på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst. Med detta gjorde han 1741—1742 års fälttåg i Finland och 1743 kampanjen i Skåne. Han befordrades 1744 $^{30}/_{5}$ till kornett på Östra Västmanlands och 1747 $^{8}/_{12}$ till löjtnant på Kungsörs kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget för att göra regementskvartermästaretjänst och befordrades därunder 1758 $^{30}/_{5}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani, men hempermitterades s. å. $^{4}/_{10}$ för sjuklighet. Ehuru sjuk utnämndes han 1759 $^{4}/_{5}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani och blef s. å. RSO. År 1760 $^{3}/_{4}$ säges om honom, att han varit olidligt sjuk af svagt bröst och blodspottning, »som efter medicorums utsago är af svårt utseende att kunna blifva fullkomligt restitueradt». År 1761 $^{3}/_{12}$ erhöll han afsked från regementet och blef samtidigt kungl. kammarherre och senare hofmarskalk.[1, 11 och 43])

N:r 732. **Posse, Knut,** grefve, f. 1720 $^{23}/_{11}$, d. 1787 $^{20}/_{1}$, var son till Kaptenen Grefve Knut Posse och Christina Sofia Fleming af Liebelitz samt gift 1744 med Anna Elisabeth Gerner, f. 1720, d. 1798, dotter till Albrecht Gerner (n:r 694) och Grefvinnan Anna Gyllenborg.

Posse blef 1730 volontär och 1733 förare vid Lifgardet, 1742 $^{17}/_{5}$ secondlöjtnant vid Västgöta-Dals regemente samt bevistade finska kriget 1741—1742.

Han befordrades 1744 $^{2}/_{10}$ till kornett på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst, 1747 $^{8}/_{12}$ till löjtnant på Örebro kompani och 1750 $^{9}/_{7}$ genom byte med Jacob Axel Duwall (n:r 754) till ryttmästare på Adelsfanan, blef 1761 RSO och 1762 $^{13}/_{9}$ secondmajor på sistnämnda regemente samt erhöll s. å. $^{31}/_{12}$ afsked.[1, 11 och 59])

N:r 733. **Freijtag, Gustaf Julius,** f. 1717 $^{14}/_{5}$, d. 1787 $^{18}/_{4}$ på Bäilsta i Roslagen och begrafven i Frösslunda kyrka, naturaliserad svensk adelsman 1756, var son till Generaladjutanten Johan Fredric Freijtag v. Loringhofen och Anna Elisabeth v. Berendtz, broder till Reinhold Georg Freijtag (n:r 751) samt gift 1762 med Grefvinnan Catharina Elisabeth Lovisa Hård, f. 1721, d. 1804, dotter till Riksrådet och Generalguvernören Carl Gustaf Hård af Segerstad, friherre och grefve Hård, och Friherrinnan Anna Charlotta Fahlström.

Freijtag blef 1730 $^{30}/_{12}$ korpral vid Upplands regemente och 1735 volontär vid Lifregementet till häst, gjorde 1737 tjänst vid Lifgardet såsom musketerare och underofficer och blef 1738 $^{1}/_{1}$ korpral på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst. Med detta gjorde han 1741—1742 års fälttåg i Finland och kampanjen i Västerbotten, blef 1742 $^{30}/_{10}$ kvartermästare och gjorde 1743 kampanjen i Skåne. Han befordrades 1744 $^{10}/_{11}$ till kornett på Öfverstelöjtnantens, 1749 $^{28}/_{2}$ till löjtnant på Östra Västmanlands, transporterades s. å. $^{9}/_{5}$ till löjtnant på Majorens och 1753 $^{29}/_{3}$ till löjtnant på Östra Närkes samt befordrades 1758 $^{7}/_{8}$ till stabsryttmästare på Majorens kompani. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget och blef 1759 RSO. I fäktningen vid Taschenberg 1760 $^{3}/_{9}$ blef han svårt blesserad, fången och förd till Berlin men befriad, när den ryske Generalen Todleben besatte denna stad s. å. i oktober. S. å. $^{7}/_{10}$ befordrades han till regementskvartermästare och fullgjorde sedan kriget till fredsslutet 1762. Freijtag befordrades sedan 1764 $^{2}/_{5}$ till ryttmästare för Östra Närkes kompani, från hvilken befattning han 1775 $^{29}/_{3}$ genom byte med Axel Ridderstam (n:r 780) blef regementskvartermästare och samma dag genom byte med Carl Magnus Brummer (n:r 825) major vid Adelsfanan. S. å. blef Freijtag öfverstelöjtnant i armén, 1776 öfverstelöjtnant vid Adelsfanan och 1782 öfverste i armén.[1, 11 och 43])

N:r 734. **Lilliehöök** (af Gällared och Kolbäck), **Bengt,** till Danmarka i Västergötland, f. 1702, d. 1774 $^{4}/_{10}$ vid Hjo, var son till Majoren Bengt Lilliehöök af Gällared och Kolbäck och Brita Hård af Segerstad samt gift med Margaretha Charlotta Gyllenadler, f. 1714, d. 1777, dotter till Lagmannen Johan Gyllenadler och Maria Danckwardt-Lilljeström.

Lilliehöök blef 1716 ordonnans vid Lifskvadron och tillhörde sedan Lifdrabantkåren under nästan hela sin tjänstetid samt blef 1741 korpral därstädes. År 1745 $^{21}/_{3}$ blef han genom byte med Nils Broman (n:r 717) löjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst men erhöll redan s. å. $^{12}/_{4}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1 och 11])

N:r 735. **Svedenheim, Carl Diedric,** f. 1721 $^{28}/_{9}$, d. 1784 $^{3}/_{4}$, var son till Majoren David Svedheim, adlad Svedenheim, och Sara Brita Jerlström samt gift 1746 med Fredrica Charlotta Riben, f. 1718, d. 1766, dotter till Archiatern Mathias Ribe, adlad Riben, och Dorothea Harmens.

Svedenheim blef 1738 volontär vid Fortifikationen, 1739 ryttare och 1741 korpral vid Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. Med detta kompani bevistade han 1741—1742 fälttåget i Finland och 1743 kampanjen i Skåne. År 1744 blef han kvartermästare och utnämndes 1745 $^{1}/_{4}$ till kornett och 1749 $^{9}/_{5}$ till löjtnant, allt på Fellingsbro kompani. År 1758 kommenderades han till pommerska kriget och befordrades under detsamma 1759 $^{4}/_{5}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens och 1761 $^{5}/_{5}$ till ryttmästare för Örebro kompani. Sistnämnda år blef han RSO.[1 och 8])

Från ryttmästarbefattningen för Örebro kompani erhöll Svedenheim 1773 $^{3}/_{3}$ transport till Norra Skånska kavalleriregementet,[1]) där han slutligen blef öfverstelöjtnant.[11])

N:r 736. **Baas, Bengt Ulric,** f. 1718 $^{28}/_{12}$, d. 1778 $^{16}/_{1}$, var son till Hofrättsrådet Bengt Baaz, adlad Baas, och Sofia Maria Billingsköld samt gift 1753 med Ulrica Eleonora v. Bahr, f. 1726, d. 1810, dotter till Kanslirådet Johan Christian v. Bahr och Eleonora Gripenstedt.

Baas blef 1732 $^{13}/_{4}$ volontär och 1733 underofficer vid Närke och Värmlands regemente samt 1739 volontär vid Lifregementet till häst och s. å. $^{30}/_{3}$ korpral på Östra Närkes kompani. Med detta gjorde han 1742 kampanjen i Roslagen och 1743 i Skåne. Han befordrades 1745 $^{28}/_{6}$ till kornett på Norra Upplands och 1749 $^{9}/_{5}$ till löjtnant på Roslags kompani. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, erhöll där ryttmästares grad och konstituerades att göra ryttmästartjänst. På ett parti vid Gustow s. å. blef han illa blesserad och fången men utväxlades på våren 1759 och hempermitterades s. å. i mars för sina sår. S. å. blef han RSO. År 1760 $^{8}/_{4}$ säges om honom, att han sannolikt skulle resa tillbaka till kriget, om blessyrerna det tilläto, men i november året förut hade en benskärfva värkt ut. Han kom ej heller mera att begifva sig ut i kriget. Han blef 1760 $^{7}/_{10}$ stabsryttmästare på Majorens kompani och förflyttades från regementet 1761 $^{5}/_{5}$, då han blef stallmästare vid Strömsholms stallstat, och erhöll 1762 öfverstelöjtnants karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 737. **Rydingsvärd, Fredric,** till Breviksnäs i Gryts socken af Östergötland, f. 1721 $^{12}/_{2}$, d. 1789 $^{8}/_{6}$ på Breviksnäs, var son till Eric Ryding, adlad Rydingsvärd (n:r 584), och Friherrinnan Margaretha Christina Thegner samt gift 1. gången 1743 med Inga Maria Eckleff, d. 1745, dotter till Statsrådet Eckleff och Inga Stenhagen, 2. gången 1748 med Maria Rhyzelia, adlad Odencrantz, f. 1729, d. 1753 på Breviksnäs, dotter till Biskopen i Linköping Andreas Olai Rhyzelius och Catharina Ihre, och 3. gången 1755 med Anna Elisabeth Ridderborg, f. 1730, d. 1793, dotter till Öfverstelöjtnanten Jacob Ridderborg och Ulrica v. Block.

Rydingsvärd blef 1738 volontär och 1741 korpral på Lifkompaniet af Lifregementet till häst. Med detta kompani utgick han 1741 i finska kriget och följde efter kapitulationen i Hälsingfors regementet på marschen

till Vasa och öfverfarten till Umeå, där han ännu i februari 1743 redovisas. Efter kriget befordrades han 1745 $^{28}/_{6}$ till kornett på Lifkompaniet och 1750 $^{13}/_{2}$ till löjtnant på Södermanlands kompani samt erhöll s. å. $^{21}/_{10}$ afsked.[1 och 8]) Vid afskedstagandet erhöll han majors grad och blef senare RSO.[11])

N:r 738. **Sahlefelt, Henric Johan,** f. 1723 $^{2}/_{6}$, d. 1795 $^{19}/_{5}$ på Nalavi i Kräcklinge socken af Närke, var son till Ryttmästaren Henric Sahlefelt och Melchina Gyllengrip samt gift 1751 med Magdalena Lagerhjelm, f. 1733, d. 1805 på Nalavi, en syster till Pehr (n:r 779) och Gustaf (n:r 801) Lagerhjelm.

Sahlefelt blef 1738 $^{24}/_{6}$ volontär vid Västgöta kavalleriregemente, 1740 $^{15}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1743 $^{20}/_{4}$ korpral på Vadsbo kompani. År 1745 $^{28}/_{6}$ befordrades han till adjutant och 1746 $^{3}/_{10}$ till kornett på Kungsörs, transporterades 1747 $^{8}/_{12}$ till kornett på Vadsbo kompani samt erhöll 1751 $^{6}/_{4}$ afsked från sistnämnda befattning.[1 och 43]) Senare blef han löjtnant och erhöll afsked med ryttmästares karaktär samt blef 1761 $^{23}/_{11}$ RSO.

N:r 739. **Örnsköld, Carl Daniel (Löth-Örnsköld),** f. 1726 $^{30}/_{9}$, d., 1788 $^{3}/_{10}$ i Stockholm, friherre 1771 $^{15}/_{10}$ med namnet Örnsköld, var son till Johan Löth-Örnsköld (n:r 585) och Sara Helena Schönström samt gift 1754 med Anna Maria Schönström, f. 1721, d. 1804 i Stockholm, en syster till Peter Schönström (n:r 744).

Örnsköld blef 1742 volontär vid Lifregementet till häst och 1743 korpral på Södermanlands kompani. Sistnämnda år gjorde han kampanjen i Skåne. Följande år gick han med nådigt tillstånd i fransk tjänst och befordrades till löjtnant vid Elsassiska regementet till fot samt bevistade aktionen vid Pfaffenhofen, belägringen af Namur, kanonaden vid Tungern och bataljen vid Raucoux.

Hemkommen till Sverige befordrades Örnsköld 1746 $^{3}/_{10}$ till adjutant, 1747 $^{19}/_{11}$ till kornett på Örebro och 1750 $^{19}/_{9}$ till löjtnant på Östra Västmanlands kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, där han 1758 erhöll general en chefs konstitutorial att göra ryttmästartjänst. Han befordrades 1761 $^{5}/_{5}$ till stabsryttmästare för Öfverstelöjtnantens och s. å. $^{14}/_{9}$ till ryttmästare för Kungsörs kompani samt blef samtidigt RSO. År 1772 blef han öfverstelöjtnant i arméen.[1, 8 och 43])

Genom byte med Johan Fredric Lilliehorn (n:r 822) erhöll Örnsköld 1774 $^{3}/_{5}$ ryttmästares indelning vid Bohusläns dragonregemente[1]) och beviljades s. å. afsked med tillstånd att såsom öfverstelöjtnant kvarstå i arméen. Sedermera blef han fullmäktig i järnkontoret och 1788 riddarhusdirektör.[11])

N:r 740. **Lilliehöök** (af Gällared och Kolbäck). **Gabriel,** f. 1720 $^{13}/_{2}$, d. 1759 $^{15}/_{4}$ i Lund, var son till Nils Lilliehöök af Gällared och Kol-

bäck (n:r 642) och Hedvig Eleonora Hård af Segerstad samt gift 1. gången 1747 med Catharina Eleonora Gerner, f. 1724, d. 1748 på Vänngarn i Uppland, dotter till Albrecht Gerner (n:r 694) och Grefvinnan Anna Gyllenborg samt 2. gången 1757 med Lona Ridderstam, f. 1733, d. 1781, dotter till Peter Reinke, adlad Ridderstam (n:r 588), och Anna Elisabeth Bohm.

Lilliehöök blef 1737 volontär och 1740 korpral på Örebro kompani af Lifregementet till hast samt gjorde 1742 kampanjen i Roslagen och 1743 i Skåne. År 1745 i december gick han med nådigt tillstånd i fransk tjänst och blef där löjtnant. Hemkommen befordrades han 1747 18/3 till kornett på Östra Närkes och 1750 19/9 till löjtnant på Örebro kompani. År 1757 kommenderades han till pommerska kriget och gjorde där regementskvartermästaretjänst. Vid början af år 1759 upptages han hempermitterad till Sverige, enär han fått ena benet afslaget och alldeles krossadt.[1 och 43]) Det var sannolikt under hemresan, som han s. å. afled i Lund.

N:r 741. **Gerner, Jacob,** f. 1722 5/11, d. 1794 19/4 på Vänngarn i Uppland, var son till Albrecht Gerner (n:r 694) och Grefvinnan Anna Gyllenborg samt gift 1. gången 1756 med Friherrinnan Ulrica Eleonora v. Köhler, f. 1735, d. 1757, dotter till Öfverstelöjtnanten Friherre Gustaf Wilhelm v. Köhler och Grefvinnan Ulrica Eleonora Cronhjelm af Flosta, samt 2. gången 1759 med Maria Inga Adlerberg, f. 1736, d. 1799 i Stockholm, dotter till Olof Adlerberg (n:r 667) och Grefvinnan Anna Sofia Gyllenborg.

Gerner blef 1734 volontär vid Lifregementet till häst, inskrefs 1739 såsom volontär vid fortifikationskontoret och blef 1742 korpral på Örebro kompani af förstnämnda regemente. Med detta deltog han 1742 i kampanjen i Roslagen och 1743 i Skåne. År 1745 erhöll han utrikes tjänstledighet och blef s. å. löjtnant i hessisk tjänst och följande år i fransk tjänst, bevistade s. å. kampanjen i Flandern och bataljen vid Raucoux. I fransk tjänst stannade han till 1747 och hemkom till Sverige s. å. 16/11.

Efter hemkomsten utnämndes Gerner 1747 18/3 till kornett på Södermanlands, 1751 6/4 till löjtnant på Norra Upplands och transporterades 1754 9/11 till löjtnant på Lifkompaniet. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvarifrån han 1758 14/10 hempermitterades på tre månader för sjuklighet. Han synes ej mera begett sig ut i kriget utan blef 1759 11/6 genom byte med Carl Magnus Forbes (n:r 778) korpral vid Lifdrabantkåren.[1, 8 och 43]) År 1767 blef han RSO., erhöll s. å. afsked med öfverstelöjtnants karaktär, blef 1772 RVO. och sedermera öfverste och kommendant i Lovisa i Finland.[11])

N:r 742. **Jernfeltz, Fromhold,** f. 1727 13/4, d. 1803 13/6 i Östhammar, var broder till Gustaf Crispin Jernfeltz (n:r 718) samt gift 1. gången 1748 med Susanna Rabenia, f. 1726, d. 1772 på ryttmästarbostället Mällösa, dotter till Prosten Nicolaus Rabenius, och 2. gången 1779 med Ebba Barbro Morberg, f. 1748, dotter till Borgaren Arvid Morberg.

Jernfeltz blef 1740 volontär vid Lifregementet till häst, gjorde 1742 tjänst först såsom underofficer vid Jämtlands dragonregemente, som då låg i garnison i Stockholm, och sedan såsom korpral på Lifregementet till häst under kampanjen i Roslagen. År 1743 blef han korpral och gjorde detta år kampanjen i Skåne.

Han utnämndes 1747 18/3 till kornett på Roslags, 1753 29/3 till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens och 1756 4/10 till löjtnant på Vadsbo kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget och bevistade hela detta krig till freden 1762, hvarunder han 1760 31/1 transporterades till löjtnant på Lifkompaniet. År 1766 19/12 befordrades han till ryttmästare och regementskvartermästare. År 1769 sökte han ryttmästarbefattningen på Lifkompaniet. I förslaget säger regementschefen, att ehuru Jernfeltz var äldst, vågade han icke i anseende till vissa omständigheter och Jernfeltz' egenskaper föreslå honom; ehuru han eljest var en god officer, var han dock icke nyttig och tjänlig vid Lifkompaniet. Det oaktadt utnämndes Jernfeltz 1769 9/8 till ryttmästare för nyssnämnda kompani, blef 1770 RSO. och erhöll 1775 22/5 afsked.[1, 8 och 43])

Jernfeltz gjorde tjänst vid Drottning Ulrica Eleonoras, Konungarna Fredrics och Adolf Fredrics begrafningar samt vid sistnämnda konungs och Gustaf III:s kröningar.[11])

N:r 743. **De Frietzcky, Christian Ludvig,** f. 1724, d. ogift 1765 10/4 i Stockholm, var son till Öfverstelöjtnanten vid Närke och Värmlands regemente Johan De Frietzcky och Anna Elisabeth Linroth.

De Frietzcky blef 1743 ryttare och korpral vid Lifregementet till häst samt bevistade kampanjen i Roslagen och Skåne. Han befordrades 1747 8/9 till kornett på Majorens, 1753 30/3 till stabslöjtnant därstädes och 1754 9/11 till löjtnant på Norra Upplands samt transporterades 1758 7/8 till löjtnant på Östra Närkes kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, från hvilket han 1759 3/11 hempermitterades till maj månad följande år för sjuklighet. I april 1760 anhöll han om förlängd tjänstledighet, enär han af läkare var tillstyrkt att dricka brunnsvatten för blodstörtning, men ämnade sig sedan ut till kriget. År 1761 22/6 befordrades han till stabsryttmästare för Majorens och 1762 26/5 till ryttmästare för Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1, 8 och 43])

N:r 744. **Schönström, Peter,** f. 1720 13/3, d. 1790 6/6, var son till Öfverstelöjtnanten vid Adelsfanan Peter Schönström och Agneta Skogh samt gift 1762 med Mariana Warmholtz, f. 1745, d. 1810, dotter till Hofrådet Carl Gustaf Warmholtz och Fransisca Margaretha Janison.

Schönström blef 1735 volontär vid Fortifikationen och 1741 korpral på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. Med regementet bevistade han 1741—1742 års fälttåg i Finland och efter kapitulationen i Hälsingfors marschen till Vasa och öfverfarten till Umeå samt gjorde därefter

kampanjerna i Roslagen och Skåne. År 1745 erhöll han två års tjänstledighet för att vistas utrikes och blef s. å. löjtnant i hessisk tjänst samt deltog detta år i kampanjen vid Rhenfloden och 1746 i Nederländerna.

Hemkommen till Sverige befordrades Schönström 1747 $^{19}/_{11}$ till adjutant och 1750 $^{24}/_{10}$ till löjtnant på Södermanlands kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, erhöll 1758 general en chefs konstitutorial att göra ryttmästartjänst, transporterades 1760 $^{7}/_{10}$ till löjtnant på Vadsbo och utnämndes 1761 $^{18}/_{3}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani. S. å. blef han RSO. År 1770 $^{22}/_{5}$ erhöll han afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1, 8 och 43])

N:r 745. **Dohna, Abraham Achates Alexander,** till Vickhus i Västmanland, grefve, f. 1727 $^{1}/_{8}$, d. 1803 $^{1}/_{7}$ på Vickhus, var son till Carl August Dohna (n:r 591) och Friherrinan Hedvig Ulrica Christina Soop af Limingo samt gift 1762 med Grefvinnan Ulrica Stenbock, f. 1732, d. 1783, dotter till Landtrådet Grefve Fredric Magnus Stenbock och Grefvinnan Ebba Margaretha De la Gardie.

Dohna blef 1734 volontär vid Fortifikationen, 1745 lifdrabant samt befordrades 1747 $^{8}/_{12}$ till kornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, 1754 $^{9}/_{11}$ till stabslöjtnant på Majorens och 1758 $^{30}/_{5}$ till löjtnant på Kungsörs kompani. Från regementet gick han 1760 $^{23}/_{6}$ genom byte med Georg Garp (n:r 788) åter öfver till Lifdrabantkåren, blef då korpral därstädes, sedermera RSO., fick 1769 öfverstelöjtnants grad och erhöll 1773 afsked.[1, 11 och 43])

N:r 746. **Schwartz, Pehr,** var 1747 till 1750 $^{12}/_{6}$ andre adjutant vid Lifregementet till häst med korprals indelning.

N:r 747. **Riben, Mathias Adolf,** f. 1715 $^{21}/_{10}$, d. 1786 $^{14}/_{5}$, var son till Archiatern Mathias Ribe, adlad Riben, och Dorothea Harmens samt gift 1739 med Catharina Charlotta Tornérhjelm, f. 1719, d. 1802, dotter till Abraham Salmoon, adlad Tornérhjelm (n:r 592), och Magdalena Törne.

Riben blef 1732 volontär vid Amiralitetet och gjorde sjöresor på Medelhafvet, 1734 ryttare vid Lifregementet till häst, gjorde i denna befattning 1741—1742 års fälttåg i Finland, blef 1742 kvartermästare och gjorde kampanjerna i Roslagen och Skåne. År 1747 $^{8}/_{12}$ befordrades han till kornett på Kungsörs, transporterades 1749 $^{24}/_{10}$ till kornett på Fellingsbro och befordrades 1756 $^{4}/_{10}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han fullgjorde till fredsslutet. År 1762 $^{26}/_{5}$ befordrades han till stabsryttmästare på sistnämnda kompani, 1764 $^{2}/_{5}$ till regementskvartermästare och 1766 $^{19}/_{12}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani, blef 1767 RSO. samt 1773 $^{7}/_{6}$ major på Jämtlands dragonregemente.[1, 8 och 43])

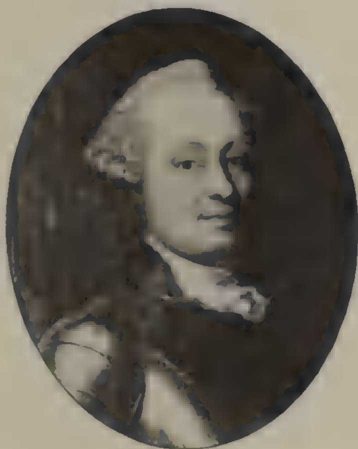
N:r 748. **Sack, Carl Philip,** till Bergshammar i Södermanland och Örtofta i Skåne, friherre, f. 1726 $^{19}/_{4}$, d. 1797 $^{23}/_{4}$ på Örtofta, var son

till Kansliрådet Johan Gabriel Sack, friherre Sack, och Grefvinnan Eva Bielke samt gift 1754 med Friherrinnan Margaretha Magdalena Barnekow, f. 1729, d. 1805 på Strö i Skåne, dotter till Christian Barnekow (n:r 629) och Grefvinnan Eva Charlotta Victoria Stenbock.

Sack blef 1743 volontär vid Fortifikationen, var 1744 kommenderad att åtfölja ambassaden till Berlin, blef 1745 $^{10}/_{6}$ fänrik vid Lifgardet och 1749 $^{28}/_{2}$ genom byte med Carl Adam De la Chapelle (n:r 714) löjtnant på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, transporterades 1751 $^{6}/_{4}$ till löjtnant på Lifkompaniet samt befordrades 1754 $^{9}/_{11}$ till stabsryttmästare vid Norra Skånska kavalleriregementet.

Med detta regemente gjorde han 1757 års fälttåg i Pommern, erhöll 1758 afsked, blef 1763 tjanstgörande kammarherre hos konungen, 1764 hofmarskalk och 1770 $^{28}/_{4}$ RSO.

Vid Konung Gustaf III:s biläger tjänstgjorde Sack såsom hofmarskalk. År 1776 anhöll han om ett friherrediploms utfärdande för sig, eftersom det ej hade skett, då hans fader upphöjdes i friherrligt stånd, hvilket bifölls s. å. med tillägg, att afgifterna skulle erläggas efter »nuvarande författningar». Sack har slutligen låtit måla predikstolen i Aspö kyrka i Södermanland och pryda densamma med sitt eget och sin frus vapen.[1, 11, 43 och 44])

Carl Philip Sack.

N:r 749. **Ekenberg, Julius Henric,** f. 1716 $^{8}/_{8}$, d. 1807 $^{29}/_{8}$, var son till Lorentz Ekenberg (n:r 612) och Juliana Elisabeth Königsheim samt gift 1753 med Anna Christina Lagerstam, f. 1720, d. 1780, dotter till Hofrättsrådet i Svea Hofrätt, Landshöfdingen Sven Samuelsson Gestrin, adlad Lagerstam, och Sara Hjerpe.

Ekenberg blef 1733 $^{2}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1734 $^{20}/_{12}$ korpral på Vadsbo och 1741 $^{7}/_{9}$ kvartermästare på Majorens kompani samt bevistade 1741—1742 års fälttåg i Finland, där han förlorade hästar och ekipage, och 1743 kampanjerna i Roslagen och Skåne. År 1744 gick han med nådigt tillstånd i fransk tjänst, tjänade först vid Marskalkens i Sachsen regemente, på hvilket han blef löjtnant, gjorde fälttåget i Bayern, där han bevistade skärmytslingen vid Hochsollern, blef 1745 fången hos österrikarna och förd till Prag men utväxlades efter en månad mot »parole d'honneur» att gå till Frankrike. Han bevistade sedan kampanjen vid Rhen, 1746 vid Mosel under Prins Contis' armé och 1747 kampanjen i Flandern, hvarvid han deltog i belägringarna af Schleuse, Saas de Gent, Sanquillette, Philipine, Axelhult, Isendick, slaget vid Laffeld samt belägringen af Bergen op Zoom och Lille.

Hemkommen till Sverige 1748 utnämndes Ekenberg 1749 $^{28}/_{2}$ till

stabskornett på Öfverstelöjtnantens, transporterades 1753 $^{29}/_{3}$ till kornett på Roslags och 1754 $^{9}/_{11}$ till kornett på Östra Västmanlands och befordrades 1758 $^{30}/_{5}$ till stabslöjtnant på Majorens kompani. Sistnämnda år utkommenderades han till pommerska kriget, där han bevistade attacken vid Demmin 1758, affärerna vid Senkewitz 1759 och vid Taschenberg 1760[1]. År 1760 $^{19}/_{2}$ hempermitterades han på två månader för enskilda angelägenheter, utreste åter och befordrades s. å. $^{7}/_{10}$ till löjtnant på Roslags kompani samt bevistade sedan kriget till fredsslutet 1762. Detta år $^{31}/_{12}$ befordrades han till stabsryttmästare på Majorens kompani, blef 1767 $^{23}/_{11}$ RSO. samt erhöll 1773 $^{3}/_{3}$ afsked.[1, 8, 11 och 43])

N:r 750. **v. Meijerhelm, Carl Eberhard,** f. 1720, d. 1798 $^{21}/_{1}$ i Köping, var son till Ryttmästaren vid Bohusläns dragonregemente Philip v. Meijerhelm och Hedvig Sofia Nieroth samt gift 1. gången med Christina Johanna Kanterberg, dotter till Häradshöfdingen Johan Kanterberg och Maria Brita Wattrang, samt 2. gången 1770 med Änkefru Anna Margaretha Holm, f. 1720, d. 1804.

v. Meijerhelm blef 1736 ryttare och 1740 korpral vid Lifregementet till häst, gjorde 1741—1742 fälttåget i Finland men hemsändes 1742 från Hälsingfors för sjuklighet. Året därefter deltog han i kampanjerna i Roslagen och Skåne. Han befordrades 1749 $^{9}/_{5}$ till kornett på Fellingsbro och transporterades s. å. $^{24}/_{10}$ till kornett på Kungsörs kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762 med befordran 1758 $^{7}/_{8}$ till löjtnant på Norra Upplands kompani. År 1764 $^{2}/_{5}$ befordrades han till stabsryttmästare för Öfverstelöjtnantens kompani och erhöll s. å. $^{7}/_{12}$ afsked.

Efter erhållet afsked processade v. Meijerhelm med regementschefen, Grefve Pontus Fredric De la Gardie, därför att hans afsked ej återtagits, då begäran härom inlämnats. De la Gardie anförde vid processen, att v. Meijerhelm gjort sig mindre väl känd i penningetransaktioner, att han lånat pengar mot panter, hvilka han aldrig inlöste, att han var skyldig kamrater för ackorder m. m., samt att han vid sista generalmönstringen uppträdt med lånad mundering och uniform.[1, 11 och 43])

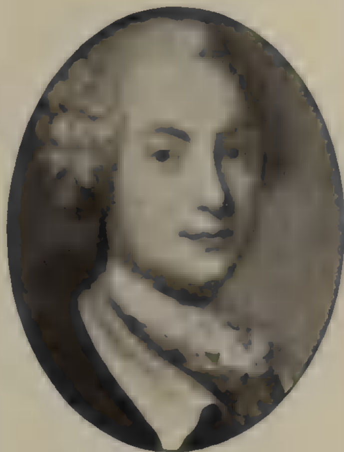
N:r 751. **Freijtag, Reinhold Georg,** f. 1724, d. ogift 1765 $^{12}/_{2}$, naturaliserad svensk adelsman 1756, var broder till Gustaf Julius Freijtag (n:r 733).

Freijtag blef 1735 korpral vid Upplands regemente, 1742 volontär och s. å. korpral vid Lifregementet till häst samt utnämndes 1749 $^{9}/_{5}$ till kornett på Norra Upplands kompani. Under denna tid hade han deltagit i alla regementets kampanjer och kommenderingar. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Under kriget befordrades han 1759 $^{4}/_{5}$ till löjtnant på Fellingsbro kompani, hvilken befattning han innehade till sin död. Nyssnämnda år

[1] De under Ekenberg omtalade ortnamnen, hvilka hämtats ur meritförteckningen, återfinnas ej alla å tillgängliga kartor.

1759 $^{14}/_{11}$ foreslogs han af regementschefen, Fältmarskalken v. Ungern-Sternberg, till löjtnant på Lifkompaniet och berömmes, för att han distingerat sig vid ett tillfälle, då han var på parti med Generallöjtnant Ehrensvärd, då han miste sin häst och med så godt som envigeskamp med en husar fick sin mundering fördärfvad, innan han hann athända denne lifvet, hvilket dock skedde, ehuru en hop andra husarer svärmade omkring honom, från hvilka han genom en annan trupps ankomst blef befriad.[1, 11 och 43])

N:r 752. **Brahe, Eric,** till Skokloster, Rydboholm, Brahehus, Lyckås, Skarhult, Sahlestad samt Spiker på Rügen, grefve, f. 1722 $^{25}/_{6}$ i Stockholm, d. därstädes genom halshuggning 1756 $^{23}/_{7}$, var son till Kaptenen vid Lifgardet Grefve Nils Brahe och Grefvinnan Fredrica Wilhelmina Stenbock samt gift 1. gången 1745 med Friherrinnan Eva Catharina Sack, f. 1727, d. 1753 i Stockholm, en syster till Carl Philip Sack (n:r 748), och 2. gången 1754 på Krageholm i Skåne med Grefvinnan Christina Charlotta Piper, f. 1734, d. 1800, dotter till Presidenten Grefve Carl Fredric Piper och Grefvinnan Ulrica Christina Mörner af Morlanda.

Eric Brahe.

Brahe blef 1741 ryttare, korpral och kornett vid Norra Skånska kavalleriregementet, följde regementet 1742 till kampanjen i Östergötland, blef 1743 löjtnant och deltog detta år i kampanjerna i Södermanland och Skåne. År 1744 deltog han i ambassaden till Berlin, då Prinsessan Lovisa Ulrica hämtades till Sverige. År 1745 befordrades han till ryttmästare och 1747 till major, allt vid ofvannämnda regemente, samt stod 1748 på förslag till öfverste för ett värfvadt regemente, som skulle uppsättas i Stralsund.

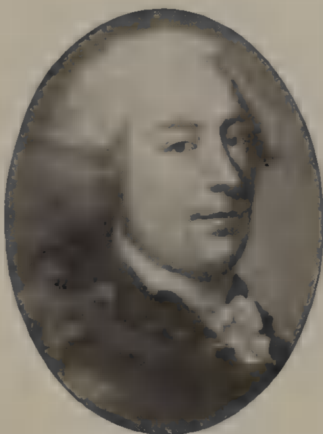
År 1749 $^{29}/_{11}$ transporterades han till major vid Lifregementet till häst och befordrades 1750 $^{13}/_{2}$ till öfverstelöjtnant, hvilken befattning han innehade till sin död med befordran till öfverste i regementet 1752 $^{11}/_{6}$.

I egenskap af äldste grefve fungerade Brahe större delen af 1751—1752 års riksdag såsom landtmarskalk under den ordinarie landtmarskalkens Henning Gyllenborg frånvaro för sjuklighet och var 1755 nära att blifva vald till landtmarskalk. Han åtnjöt i hög grad Konung Adolf Fredrics vänskap och förtroende och inveckladės under riksdagen i hofvets statshvälfningsplaner. Sålunda fängslades han 1756 säsom delaktig i den sammansvärjning, hvilken åsyftade att utvidga konungamakten, men hvars upptäckande förde de däri invecklade på schavotten. Därvid gick man tillväga med sådan skyndsamhet, att sedan anläggningen upptäckts den $^{22}/_{6}$, kommissionens dom föll den $^{16}/_{7}$ och verkställdes den $^{23}/_{7}$ på Riddarholmen i Stockholm, ehuru Brahes delaktighet i revolutionsförsöket ej kunde fullt

bevisas. Hans olyckliga maka hade med tårar och knäfall sökt beveka sin mans domare, framför allt Grefve Fredric Axel v. Fersen (n:r 712), som var syssling till Brahes moder samt det då rådande partiets mest framstående ledare, men afvisats af såväl honom som riksstånden. I sitt i fängelset skrifna testamente varnade Brahe sin minderårige son för partilifvets och hofgunstens faror.[1, 11, 13, 30 och 43]

N:r 753. **v. Meijerhelm, Johan Adolf,** till Kåreholm i Östergötland, f. 1729 $^{8}/_{4}$, d. 1770 $^{18}/_{2}$, var son till Gustaf Adolf v. Meijerhelm (n:r 671) och Catharina Gyllenkrok samt gift 1760 med Friherrinnan Fredrica Eleonora Örnfelt, f. 1741, d. 1810, dotter till Kammarherren Friherre Henric Theodor Örnfelt och Friherrinnan Görvel Charlotta Horn af Rantzien.

v. Meijerhelm blef 1746 volontär och 1747 korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1750 $^{13}/_{2}$ till kornett på Lifkompaniet. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget men gjorde ej tjänst vid regementet utan förordnades till flygeladjutant hos Generallöjtnanten Friherre Åkerhjelm. Under kriget fick han polyper i hufvudet och måste redan 1758 hempermitteras. År 1760 var han ännu hemma, hade undergått flera kurer och skulle genomgå ännu flera för svår hufvudvärk. Han hade dock under tiden varit någorlunda använd för rekryteringen. Hemma befordrades han 1759 $^{14}/_{8}$ till löjtnant på Örebro, transporterades 1763 $^{20}/_{9}$ till löjtnant på Östra Närkes, befordrades 1765 $^{18}/_{3}$ till ryttmästare för Lifkompaniet, blef 1767 RSO. och erhöll 1769 $^{30}/_{5}$ afsked.

Johan Adolf v. Meijerhelm.

N:r 754. **Duwall, Jacob Axel,** friherre, f. 1700 $^{4}/_{7}$, d. 1764 $^{28}/_{8}$ på Sörby i Skåne, var broder till Gustaf Johan Duwall (n:r 650) samt gift 1744 med Emerentia Wendela Skytte af Sätra, f. 1721, d. 1748, dotter till Majoren Carl Henric Skytte af Sätra och Brita Magdalena Skytte.

Duwall blef 1713 volontär vid Lifregementet till häst, 1730 fänrik och 1741 kaptenlöjtnant vid Västmanlands regemente samt 1746 ryttmästare vid Adelsfanan och 1748 RSO. Genom byte med Knut Posse (n:r 732) blef han 1750 $^{9}/_{7}$ löjtnant på Örebro kompani af Lifregementet till häst och erhöll s. å. $^{21}/_{8}$ afsked.

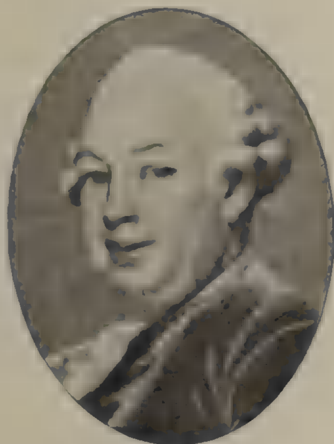
N:r 755. **Planting**(-Gyllenbåga), **Adam Gustaf,** f. 1724 $^{13}/_{8}$, d. ogift 1793 $^{22}/_{9}$ på Väsby i Svärta socken nära Nyköping, var son till Nils Planting(-Gyllenbåga) (n:r 537) och Anna Dorothea Fariolle de la Frauville.

Planting blef 1743 $^{22}/_{8}$ volontär vid Lifregementet till häst, gjorde 1743—1744 kampanjen i Skåne, då han förrättade korpraltjänst, blef 1747

korpral och utnämndes 1750 19/9 till kornett på Örebro kompani. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han sedan bevistade till fredsslutet 1762. Han föreslogs 1759 till löjtnant såsom varande en »skicklig officer, som vid de tillfällen, då han blifvit brukad, sig distingerat». År 1760 19/4 utnämndes han till löjtnant på Vadsbo, transporterades s. å. 7/10 till löjtnant på Södermanlands, befordrades 1765 17/6 till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens och 1770 22/5 till ryttmästare för Södermanlands kompani, blef 1767 RSO. samt erhöll 1775 13/12 afsked. S. å. föreslogs han till secondmajor efter Major Åkerhjelm (n:r 729) men afsade sig detta på grund af sjuklighet.[1, 8, 28 och 43])

N:r 756. **v. Düben, Carl Gustaf,** till Torplunda i Närke, f. 1726 26/11, d. 1774 7/4, var son till Peter v. Düben (n:r 439) och Gunilla Lagerhjelm, broder till Axel Reinhold v. Düben (n:r 760) samt gift 1764 med Eva Ulrica Wattrang, f. 1743, d. 1802 på Torplunda, dotter till Christoffer Wattrang (n:r 663) och Eva Christina Palmgren.

v. Düben blef 1737 volontär vid Lifregementet till häst, 1744 underofficer vid Schwerinska regementet i Stralsund, 1746 korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1750 19/9 till kornett på Östra Närkes kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvarest han 1758 12/7 erhöll afsked.[1 och 43])

Johan Jennings.

N:r 757. **Jennings, Johan,** till Skånellaholm i Uppland samt Forsmarks bruk i Roslagen, f. 1729 3/12 i Stockholm, d. 1773 14/12 på Forsmark, var son till Handelsmannen i Stockholm Frans Jennings, bördig från Irland och naturaliserad svensk adelsman, och Maria Christina Bedoire samt gift 1753 med Hedvig Sofia Plomgren, adlad v. Plomgren, f. 1734, d. 1786, dotter till Kommerserådet Thomas Plomgren och Birgitta Christina Funck.

Jennings var 1750 24/10 -1753 9/10 adjutant vid Lifregementet till häst. Sistnämnda datum erhöll han afsked och ägnade sig sedan åt bruksrörelse och affärsföretag. Han dels köpte och dels anlade en mängd järnbruk och förstod att på ett rationellt sätt drifva dem. Han var en lång tid fullmäktig i Järnkontoret, blef 1756 medlem af Vetenskapsakademien, erhöll s. å. dennas guldmedalj för en förbättrad konstruktion af masugnar och blef 1761 20/5 præses i akademien. Framför allt ifrade han för strömrensningar och kanalbyggnader, och förnämligast genom hans inflytande förmåddes rikets ständers bank att till Trollhätte slussverks byggnader anslå 300,000 daler kopparmynt årligen. Som måg till Handelsborgmästare Plomgren i Stockholm och besläktad med General Pechlin — bägge fram-

stående medlemmar af hattpartiet — indrogs Jennings äfven i det politiska lifvet. Vid 1760—1762 och 1769—1770 års riksdagar var han ledamot af sekreta utskottet och ansågs allmänt som en af hattpartiets stödjepelare. År 1767 blef han RNO. och kammarherre och fick 1770 $^{7}/_{6}$ hofmarskalks titel.[1, 11 och 30])

N:r 758. **Danckwardt-Lilljeström, Jacob Herman,** f. 1730 $^{13}/_{9}$, d. 1825 $^{1}/_{2}$ på Kåsäter i Västmanland, var son till Jacob Danckwardt-Lilljeström (n:r 632) och Hedvig Witte, adlad v. Witten, samt gift 1. gången 1766 med Maria Helena v. Utfall, f. 1742, d. 1767, dotter till Kaptenlöjtnanten Peter v. Utfall och Anna Catharina Swart, samt 2. gången 1771 med Friherrinnan Christina Leijonhufvud, f. 1748, d. 1820 på Kåsäter, dotter till Generalmajoren Friherre Gustaf Leijonhufvud och Elisabeth Tham.

Danckwardt-Lilljeström blef 1748 volontär och 1749 korpral vid Lifregementet till häst. Han befordrades 1750 $^{24}/_{10}$ till andre adjutant och 1756 $^{4}/_{10}$ till kornett på Fellingsbro kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hade 1760 en kortare tjänstledighet till Sverige för att sköta egna affärer och bevistade sedan kriget till fredsslutet 1762. Härunder befordrades han 1760 $^{7}/_{10}$ till stabslöjtnant på Majorens och 1761 $^{5}/_{5}$ till löjtnant på Kungsörs kompani. Hemkommen transporterades han 1763 $^{12}/_{7}$ till löjtnant på Östra Närkes och s. å. $^{20}/_{9}$ till löjtnant på Örebro samt befordrades 1769 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare och regementskvartermästare. Från sistnämnda befattning erhöll han 1770 $^{16}/_{7}$ afsked med majors karaktär och blef s. å. RSO.[1 och 43])

N:r 759. **Grüner, Carl Adolf,** f. 1729 $^{3}/_{11}$, d. ogift 1808 $^{28}/_{9}$ på Edeby i Hölö socken af Södermanland, var son till Johan Grüner (n:r 566) och Anna Christina Silfversparre samt halfbroder till Johan Gabriel Grüner (n:r 724).

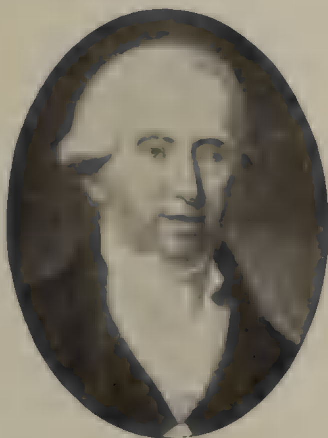
Grüner blef 1747 volontär och 1748 $^{25}/_{9}$ korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1751 $^{6}/_{4}$ till kornett på Södermanlands kompani. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget. I fäktningen vid Greiffenberg 1760 $^{22}/_{9}$ råkade han, särad af hugg i hufvudet och armen, i fångenskap och fördes till Berlin, hvarifrån han s. å. i oktober befriades, när den ryske Generalen Todleben intog denna stad. Efter kriget utnämndes han 1762 $^{31}/_{12}$ till löjtnant i regementet med bibehållande af kornettsindelningen på Södermanlands kompani samt erhöll 1767 $^{18}/_{11}$ afsked. Vid officerssammankomsten 1764 $^{21}/_{5}$ hade Grüner gifvit tillkänna, att han för sjuklighet ej kunde fullgöra sin tjänstgöring utan åstundade att få afsked med ackord, hvarpå officerarna öfvervägde de ömmande omständigheter, hvaruti en så värdig officer skulle blifva försatt, om han ej med någon tillräckligare ackordsumma än enligt kungl. pensionsreglementet blefve förhulpen, och beslöto att tilldela honom 18 000 daler kopparmynt (se 4. delen sid. 14).[1, 8 och 43])

N:r 760. **v. Düben, Alexander Reinhold,** f. 1730 $^{9}/_{4}$, d. 1762, var broder till Carl Gustaf v. Düben (n:r 756) samt gift med Eva Christina Stjernflycht, f. 1731, d. 1767, syster till Nils Stjernflycht (n:r 785).

v. Düben blef 1740 volontär vid Schwerinska regementet i Stralsund, 1746 volontär och 1747 rustmästare vid Lifgardet och s. å. $^{24}/_{11}$ korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1751 $^{17}/_{7}$ till kornett på Vadsbo kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, där han 1758 $^{16}/_{7}$ af krigsrätt blef dömd till afsättning.[1, [illegible] och 43])

N:r 761. **Ehrencrona, Eric Johan Gammal,** f. 1711, d. 1764 $^{26}/_{9}$, var son till Häradshöfdingen Gustaf Gammal Ehrencrona och Christina Beata v. Braunjohan samt gift 1743 med Edla Catharina Tjeder, f. 1714, dotter till Kaptenen Johan Thoresson Tjeder och Märtha Hagelsten.

Ehrencrona kom 1732 i holländsk sjötjänst och blef där sergeant, avancerade 1734 under sjöresa till Italien till underlöjtnant och bevistade aktionen vid Saleerne s. å. Vid återkomsten till Sverige blef han 1735 volontär, 1736 furir, 1738 förare och 1739 sergeant, allt vid Lifgardet, samt erhöll s. å. afsked.

Fredric v. Ungern-Sternberg.

År 1741 blef han volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{7}/_{8}$ korpral på Majorens kompani och gjorde 1741—1742 års kampanj i Finland. År 1749 $^{21}/_{4}$ avancerade han till kvartermästare och utnämndes 1753 $^{29}/_{8}$ till stabskornett på Majorens kompani. Han utkommenderades ej till pommerska kriget, enär han var svårt sjuk af en aposterna i lungorna, så att han, säsom det 1760 säges om honom, »litet eller intet förmått göra någon tjänst i två à tre år». År 1758 $^{30}/_{5}$ transporterades han till kornett på Östra Västmanlands och s. å. $^{13}/_{10}$ till kornett på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1 och 43])

N:r 762. **v. Ungern-Sternberg, Fredric,** till Äs i Julita socken af Södermanland, friherre, f. 1733 $^{10}/_{10}$, d. 1816 $^{15}/_{3}$, var son till Mathias Alexander v. Ungern-Sternberg (n:r 697) och Grefvinnan Beata Sofia Mörner af Morlanda samt gift 1763 med Friherrinnan Ulrica Eleonora Fleetwood, f. 1744, d. 1813 på Äs, dotter till Landshöfdingen Friherre Carl Mårten Fleetwood och Maria Eleonora Stralenberg.

v. Ungern-Sternberg blef 1748 volontär och 1750 korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1753 $^{20}/_{12}$ till regementsadjutant. År 1756 erhöll han utrikes tjänstledighet och var detta år i hessisk och följande år i fransk tjänst. Hemkommen befordrades han 1758 $^{7}/_{8}$ till kornett på Kungsörs kompani och utkommenderades s. å. till pommerska kriget.

År 1760 gjorde han, ehuru fortfarande kornett på nyssnämnda kompani, kaptenstjänst på Södermanlands regemente och befordrades 1761 $^{22}/_{6}$ till stabslöjtnant på Majorens och s. å. $^{14}/_{9}$ till löjtnant på Östra Västmanlands kompani.[1 och 8])

Genom byte med Nils Hellman (n:r 797) blef v. Ungern-Sternberg 1763 /4 korpral vid Lifdrabantkåren, blef där RSO. och erhöll afsked med majors karaktär.[11])

N:r 763. **v. Ungern-Sternberg, Nils Gabriel,** friherre, f. 1736 $^{17}/_{7}$, d. ogift 1764 $^{2}/_{1}$, kusin till den föregående, var son till Öfversten i hessisk tjänst Nils v. Ungern-Sternberg och Beata Diedrica Hård af Segerstad.

v. Ungern-Sternberg blef 1750 volontär och s. å korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1754 $^{9}/_{11}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget och gjorde 1757—1758 adjutantstjänst hos sin farbror, Fältmarskalken v. Ungern-Sternberg (n:r 697), fortfor efter dennes afgång att vara adjutant hos högste befälhafvaren och kallas 1760 flygeladjutant hos kommenderande generalen en chef, Friherre v. Lantingshausen. Under kriget befordrades v. Ungern-Sternberg 1758 $^{13}/_{10}$ till kornett på Östra Västmanlands, 1761 $^{14}/_{9}$ till stabslöjtnant på Majorens och s. å. $^{10}/_{11}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani. I träffningen vid Taschenberg 1760 $^{3}/_{9}$ utmärkte han sig särskildt. Generaladjutanten Friherre Wrangel anför i sin rapport härom: »— — — Jag bör icke obemärkt lämna, huru Stabsadjutanten Baron Ungern v. Sternberg vid detta tillfälle besynnerligen sig distingerat och gått mig icke allenast oförtrutet till handa utan ock i karrieren och framför en trupp huggit in i infanteriet samt desarmerat och tillfångatagit Major Kalkstein. Jag bör alltså tillskrifva ofvannämnda herres hurtiga uppförande den lilla succés, jag haft vid detta tillfälle på fiendens arriergarde. — — —» (se 4. delen, sid. 159).

Genom byte med Lorentz Anders Lagerbielke (n:r 798) blef v. Ungern-Sternberg 1763 $^{12}/_{7}$ vicekorpral vid Lifdrabantkåren.[1, 8 och 43])

N:r 764. **v. Ziegler, Albrecht Adolf (Ziegler),** f. 1722 $^{23}/_{8}$, d. 1805 $^{26}/_{12}$, adlad 1775 $^{8}/_{8}$ med namnet v. Ziegler, var son till Hofkonditorn Joachim Christoffer Ziegler från Brandenburg och Margaretha Christina Hartman samt gift 1766 med Elisabeth Leijonmarck, f. 1726, d. 1772, i hennes andra gifte, änka efter Carl Adam De la Chapelle (n:r 714).

Ziegler blef 1739 $^{14}/_{1}$ kammarskrifvare i krigskollegiet och 1741 $^{26}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst. S. å. utgick han med regementet till finska kriget, blef 1742 secondkorpral och 1743 $^{21}/_{3}$ korpral på Majorens kompani samt gjorde detta år kampanjerna i Roslagen, Uppland och Dalarna. År 1753 $^{25}/_{6}$ blef han stabskvartermästare vid nyssnämnda kompani och befordrades 1756 $^{4}/_{10}$ till andre adjutant. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762, och

deltog därunder i affärerna vid Anklam och Taschenberg 1760. År 1757 var han sänd med depescher till franska armén. Under kriget befordrades han 1758 $^{30}/_{5}$ till regementsadjutant och 1761 $^{10}/_{11}$ till stabslöjtnant på Majorens kompani. S. å. var han med på en kommendering till Holstein. Efter kriget befordrades han 1770 $^{26}/_{5}$ till stabsryttmästare på 2. secondmajorens eller Örebro kompani med ryttmästartur från $^{26}/_{1}$, blef s. å. $^{15}/_{10}$ regementskvartermästare, 1772 RSO. och befordrades 1774 $^{14}/_{12}$ till ryttmästare för Norra Upplands, 1775 $^{9}/_{8}$ till secondmajor med ryttmästares indelning på Örebro kompani och s. å. $^{20}/_{12}$ till premiermajor. Från sistnämnda befattning erhöll han 1778 $^{14}/_{1}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 765. **De Besche, Eric Wathier,** till Danbyholm och Stjärnholm i Södermanland, f. 1736 $^{9}/_{8}$ på Danbyholm, d. 1765 $^{1}/_{3}$, var son till Kammarherren Gerard Georg De Besche och Friherrinnan Maria Christina Ehrencrona samt gift 1762 med Ulrica Eleonora v. Meijerhelm, f. 1733, d. 1790 på Danbyholm, dotter till Gustaf Adolf v. Meijerhelm (n:r 671) och Catharina Gyllenkrok.

De Besche blef 1753 volontär och 1754 korpral vid Lifregementet till häst samt var 1757 i fransk tjänst. Hemkommen till Sverige befordrades han 1758 $^{30}/_{5}$ till stabskornett på Majorens kompani och utkommenderades s. å. till pommerska kriget. År 1759 $^{4}/_{5}$ utnämndes han till kornett på Norra Upplands kompani, hempermitterades i april 1760 för egna angelägenheter och erhöll s. å. $^{21}/_{7}$ afsked med löjtnants karaktär.[1, 8 och 43])

N:r 766. **Trafvenfelt, Johan Ludvig,** f. 1726 $^{8}/_{10}$, d. 1761 $^{11}/_{3}$, var son till Lars Ludvig Trafvenfelt (n:r 614) och Catharina Charlotta v. Post samt gift 1754 med Eva Christina Wallenberg, f. 1735, d. 1824.

Trafvenfelt blef 1741 volontär vid Lifregementet till häst, gjorde 1743 kampanjen i Roslagen, blef 1759 korpral och utnämndes 1758 $^{30}/_{5}$ till andre adjutant, hvilken befattning han innehade till sin död. Sistnämnda år utkommenderades han till pommerska kriget, men hempermitterades redan i mars 1759 på oviss tid för sjuklighet. År 1760 säges om honom, att han »varit eländigt sjuk af vattusot».[1 och 43])

N:r 767. **Silfverstolpe, David Samuel,** f. 1728 $^{11}/_{8}$, d. 1787 $^{15}/_{1}$ i Stockholm, var son till Kammarrevisorn Gudmund Hesselgren, adlad Silfverstolpe, och Brita Stjerncrona samt gift 1764 med Margaretha Charlotta Ihre, f. 1742, d. 1770 på Rödönsgården i Jämtland, dotter till Kanslirådet Johan Ihre och Friherrinnan Sara Charlotta Brauner samt halfsyster till Elof Ihre (n:r 866).

Silfverstolpe blef 1751 efter sju års tjänst i krigskollegiet volontär vid Lifregementet till häst, 1752 $^{2}/_{12}$ korpral på Lifkompaniet samt utkommenderades 1757 i augusti till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Härunder tjänstgjorde han först såsom adjutant och

befordrades 1758 $^{3}/_{7}$ till secondkornett på Lifkompaniet. S. å. i januari bevistade han utfallet ur Stralsund, flera skärmytslingar under Generalmajor Ehrensvärd samt attacken vid Güstow. År 1759 var han med hela kompaniet under Ryttmästare v. Svedenheim från augusti och var med, då vid preussarnas inryckande i Demmin i oktober »förlorades hästar och ekipage», samt i samma månad i attacken vid Malchin, »då fienden tillbakadrefs och fångar gjordes». År 1760 var han med i fäktningen vid Anklam och striden vid Taschenberg, »då karrieren öppnades på Kalksteins bataljon, som tillfångatogs». I augusti 1761 kommenderades han till Major Sprengtportens frikår och bevistade i september fäktningen vid Gatsch (nuvarande Jatzke), där han blef omringad, fången, blesserad och plundrad. Kort därefter den $^{23}/_{9}$ blef han dock utväxlad och deltog i december i flera partier, »då fångar gjordes», bland andra attacken vid Malchin den $^{23}/_{12}$ samt i januari 1762 blockaden och bombarderingen därstädes samt attacken vid Neu-Kalen den $^{2}/_{1}$. På grund af dessa bedrifter föreslogs han af högste befälhafvaren till ryttmästare i armén och riddare, hvilket dock ej synes haft någon påföljd.

År 1764 $^{8}/_{3}$ befordrades Silfverstolpe från secondkornett på Lifregementet till häst till ryttmästare för Jämtlands regementes kavallerikompani, blef 1767 RSO. och utnämndes 1770 $^{20}/_{8}$ till secondmajor vid Jämtlands dragonregemente. Härifrån erhöll han 1773 $^{7}/_{6}$ transport till ryttmästare för Vadsbo kompani af Lifregementet till häst och 1775 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare för Kungsörs kompani samt utnämndes s. å. $^{20}/_{12}$ till 1. secondmajor med ryttmästarindelning på Örebro kompani och 1778 $^{11}/_{2}$ till major vid regementet. Från sistnämnda befattning erhöll han 1781 $^{7}/_{2}$ afsked och blef därefter öfverste i armén.[1, 8, 11 och 43])

N:r 768. **v. Bröcker, Gustaf Diedric,** f. 1724 $^{18}/_{12}$, var son till Kaptenen Adam Johan v. Bröcker och Magdalena v. Frischen (Ridderstolpe) samt gift med Maria Jacobina Kanterberg, d. 1758, dotter till Häradshöfdingen Johan Kanterberg och Maria Brita Wattrang.

v. Bröcker blef 1737 $^{30}/_{11}$ volontär vid Lifregementet till häst, gjorde 1741—1742 års finska krig och följde efter kapitulationen i Hälsingfors regementet på marschen till Vasa, hvarifrån han kommenderades till Västerbotten. År 1742 blef han secondkorpral och 1744 korpral. År 1758 $^{3}/_{7}$ utnämndes han till secondkornett på Kungsörs kompani och utkommenderades s. å. till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Under kriget befordrades han 1759 $^{4}/_{5}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och 1760 $^{19}/_{4}$ till kornett på Örebro kompani. År 1764 $^{2}/_{5}$ befordrades han till löjtnant på Norra Upplands, transporterades s. å. $^{3}/_{9}$ till löjtnant på Kungsörs kompani och utnämndes 1770 $^{22}/_{11}$ med bibehållande af sistnämnda indelning till stabsryttmästare på 1. secondmajorens kompani samt erhöll 1775 $^{22}/_{5}$ afsked. Han var eller blef då RSO.[1, 8 och 43])

N:r 769. **Ridderstam, Jacob Ludvig,** f. 1734 $^{29}/_{3}$, d. ogift 1794 $^{3}/_{12}$, var son till Peter Reinke, adlad Ridderstam (n:r 588), och Anna Elisabeth Bohm samt broder till Axel (n:r 780) och Pehr Adolf (n:r 800) Ridderstam.

Ridderstam blef 1753 volontär, 1754 korpral och 1757 kvartermästare vid Lifregementet till häst. Sistnämnda år utkommenderades han till pommerska kriget och befordrades under detta 1758 $^{3}/_{7}$ till secondkornett på Örebro och 1759 $^{14}/_{8}$ till kornett på Lifkompaniet. Han bevistade kriget till 1761 i februari, då han hemkom. Efter kriget befordrades han 1762 $^{31}/_{12}$ till löjtnant på Vadsbo, transporterades 1766 $^{19}/_{12}$ till löjtnant på Lif- och befordrades 1770 $^{15}/_{10}$ till stabsrytttmästare på 1. secondmajorens samt transporterades s. å. $^{22}/_{11}$ till stabsryttmästare på 2. secondmajorens från sistnämnda datum med löjtnants indelning på Örebro kompani. Från denna befattning erhöll han 1780 $^{7}/_{6}$ afsked samt utnämndes under denna tid 1777 $^{20}/_{12}$ till öfverstelöjtnant i armén och blef 1779 RSO. [1, 8 och 43])

N:r 770. **v. Post, Carl Richard,** f. 1724 $^{11}/_{10}$, d. 1795 $^{31}/_{5}$ på Vesslingbyholm i Fellingsbro socken af Närke, var son till Adam Richard v. Post (n:r 652) och Anna Catharina Svedheim samt gift med Agneta Eleonora v. Staffeld, f. 1739, d. 1803 i Stockholm.

v. Post blef 1742 $^{7}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1743 secondkorpral och bevistade detta år kampanjerna i Roslagen och Skåne. År 1749 blef han korpral och utkommenderades 1758 till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Under kriget befordrades han 1758 $^{3}/_{7}$ till secondkornett på Östra Västmanlands, 1760 $^{19}/_{4}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och 1761 $^{5}/_{5}$ till kornett på Roslags. Efter kriget befordrades han 1764 $^{3}/_{9}$ till löjtnant på Norra Upplands, transporterades s. å. $^{7}/_{12}$ till löjtnant på Östra Västmanlands och befordrades 1773 $^{21}/_{6}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani. Från denna befattning erhöll han 1775 $^{22}/_{5}$ afsked och var eller blef då RSO. [1, 8 och 43])

N:r 771. **Svedenstjerna, Johan Adolf,** f. 1730 $^{9}/_{4}$, d. ogift 1800 $^{15}/_{2}$ på Lund i Hofsta socken af Närke, var son till Brukspatronen Pehr Svedenstjerna och Elsa Brita Gyllenadler.

Svedenstjerna blef 1747 $^{30}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1749 korpral och utnämndes 1758 $^{3}/_{7}$ till secondkornett på Kungsörs kompani. Sistnämnda år utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762, och befordrades därunder 1761 $^{5}/_{5}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och s. å. $^{22}/_{6}$ till kornett på Kungsörs kompani. Efter kriget befordrades han 1764 $^{7}/_{12}$ till löjtnant på Norra Upplands, transporterades 1765 $^{21}/_{12}$ till löjtnant på Fellingsbro samt befordrades 1773 $^{21}/_{6}$ till stabsryttmästare på Majorens, 1775 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare för Fellingsbro kompani, blef s. å. $^{20}/_{12}$ öfverstelöjtnant i armén och RSO. och 1776 $^{30}/_{6}$ genom byte med Pehr Lagerhjelm (n:r 779) regementskvartermästare samt erhöll s. å. $^{6}/_{7}$ afsked. [1, 8 och 43])

N:r 772. **Silfverhjelm, Carl Reinhold,** f. 1722 $^{3}/_{2}$, var son till Majoren Reinhold Berndt Silfverhjelm och Brita Christina Kruse af Elghammar.

Sifverhjelm blef 1738 volontär och sedermera förare och sergeant vid Lifgardet samt 1750 korpral vid Lifregementet till häst. År 1758 $^{3}/_{7}$ befordrades han till secondkornett på Vadsbo kompani och utkommenderades s. å. till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Han befordrades 1760 $^{7}/_{10}$ till stabskornett på Majorens, 1761 $^{5}/_{5}$ till kornett på Norra Upplands, 1765 $^{18}/_{3}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens och s. å. $^{17}/_{6}$ till löjtnant på Södermanlands kompani samt erhöll 1770 $^{9}/_{5}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 773. **v. Hermanson, Jöns (Hermansson),** f. 1734 $^{14}/_{2}$, d. 1785 $^{20}/_{6}$ i Uppsala, adlad 1744 $^{4}/_{1}$ med namnet v. Hermanson, var son till Professorn Johan Hermansson och Margaretha Steuchia, adlad Steuch, samt gift 1760 med Ulrica Appelbom, f. 1731, d. 1811 i Uppsala, dotter till Majoren Samuel Appelbom och Magdalena Christina Julin.

v. Hermanson blef 1752 $^{12}/_{3}$ volontär och 1754 korpral vid Lifregementet till häst samt utkommenderades 1757 till pommerska kriget. År 1758 $^{3}/_{7}$ utnämndes han till secondkornett på Majorens kompani, hempermitterades i mars 1760 på två månader för egna angelägenheter och synes sedan ej utrest till kriget. Hemma befordrades han 1761 $^{5}/_{5}$ till stabskornett på Majorens, s. å. $^{14}/_{9}$ till kornett på Östra Västmanlands, 1765 $^{15}/_{7}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens, 1774 $^{11}/_{8}$ till ryttmästare i regementet och 1775 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani, blef 1779 RSO. samt erhöll 1781 $^{27}/_{4}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1, 8, 11 och 43])

N:r 774. **Wrangel** (af Fall), **Arendt Johan,** f. 1730 $^{19}/_{1}$, var son till Majoren vid Dalregementet Wilhelm Gustaf Wrangel, naturaliserad Wrangel af Fall, och Ingeborg Silfversparre samt gift med Märta Hedvig Pistolsköld, f. 1742, d. 1815 i Stockholm såsom änka, dotter till Carl Pistolsköld (n:r 661) och Anna Christina Åkerhjelm.

Wrangel blef 1743 volontär vid Amiralitetet, senare lärstyrman och gjorde resor på Medelhafvet. År 1751 blef han korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1758 $^{3}/_{7}$ till secondkornett på Södermanlands kompani samt utkommenderades s. å. till pommerska kriget. Under detta befordrades han 1759 $^{4}/_{5}$ till stabskornett på Majorens och 1760 $^{7}/_{10}$ till kornett på Fellingsbro kompani. År 1760 $^{3}/_{9}$ råkade han i fäktningen vid Taschenberg i fångenskap men återkom till armén 1761 och bevistade sedan kriget till fredsslutet 1762. Efter kriget transporterades han 1764 $^{30}/_{9}$ till kornett på Vadsbo och 1769 $^{10}/_{10}$ till kornett på Lifkompaniet samt befordrades 1770 $^{14}/_{8}$ till löjtnant på Södermanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1771 $^{14}/_{8}$ afsked med ackord och pension samt ryttmästares karaktär.[1, 8 och 43])

N:r 775. **v. Post, Adolf Georg,** f. 1735 1/3 på Årby i Rasbokils socken af Uppland, d. 1788 1/4 i Åbo och begrafven därstädes, var son till Lagmannen Wilhelm Mauritz v. Post och Christina Margaretha Wrangel samt gift 1764 i Uppsala med Margaretha Elisabeth Troilia, adlad v. Troil, f. 1747, d. 1820, dotter till Ärkebiskopen D:r Samuel Troilius och Anna Elisabeth Angerstein.

v. Post blef 1744 14/2 volontär och 1752 korpral vid Lifregementet till häst. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, som han bevistade till fredsslutet 1762, och befordrades därunder 1758 12/7 till kornett på Östra Närkes kompani. Efter kriget befordrades han 1762 26/5 till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens, 1765 18/3 till löjtnant på Östra Närkes, 1770 14/8 till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens och s. å. 22/11 till ryttmästare för Roslags kompani, blef 1772 RSO., 1775 20/12 öfverstelöjtnant i armén samt befordrades 1776 10/6 till öfverstelöjtnant vid Nylands och Tavastehus läns dragoner, hvilken befattning han innehade till sin död.[1, 8, 43 och 45])

N:r 776. **Taube, Otto Reinhold,** f. 1725, d. ogift 1758 10/12 i Pommern, var son till Majoren Jacob Rudolf Taube och Anna Helena Enesköld.

Taube blef 1741 volontär och 1743 secondkorpral vid Lifregementet till häst samt bevistade sistnämnda år kampanjerna i Roslagen och Dalarna. År 1745 erhöll han korprals indelning. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget och befordrades där 1758 till kvartermästare, s. å. i september till secondkornett på Roslags och s. å. 13/10 till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani, men afled kort därefter.[1 och 43])

N:r 777. **v. Dahlheim, Carl Fredric,** f. 1721 24/9 i Köping, d. 1803 14/2, var son till Öfversten Carl Balthasar v. Thalheim, adlad v. Dahlheim, och Christina Engel Bergemarck samt gift 1768 med Ulrica Christina v. Kysell, d. 1825.

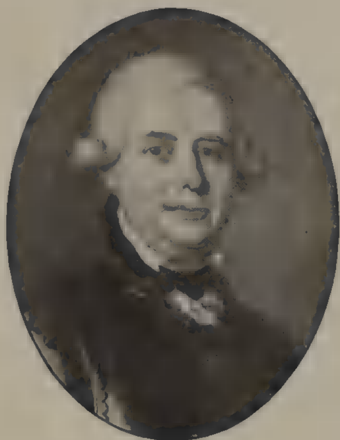
v. Dahlheim blef 1736 volontär vid Fortifikationen, 1738 volontär och 1741 korpral vid Lifregementet till häst. Åren 1741—1742 deltog han i finska kriget och hemsändes 1742 17/8 sjuk från Åbo till Stockholm samt gjorde därefter 1743 års kampanj i Skåne. År 1753 25/6 blef han kvartermästare och utkommenderades 1758 till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Härunder befordrades han 1759 23/2 till secondkornett på Öfverstelöjtnantens kompani och förordnades 1761 till stabsadjutant hos Generalmajor Cronhjelm, hvilken befattning han innehade till krigets slut. Efter kriget befordrades han 1764 7/5 till kornett på Lifkompaniet och 1765 21/12 till löjtnant på Norra Upplands kompani.

Genom byte med Fredric Johan Ulfsparre (n:r 807) blef han 1769 20/12 vice korpral vid Lifdrabantkåren, där han 1771 28/8 blef korpral. År 1772 28/5 blef han RSO. och erhöll sedermera afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1, 8, 43 och 50])

N:r 778. **Forbes** (af Lund), **Carl Magnus**, f. 1703, d. 1763 $^{23}/_{2}$ på Sund i Edebo socken af Roslagen, var son till Kaptenen vid Dalregementet Alexander Magnus Forbes af Lund och Johanna Elisabeth Svinhufvud af Kvalstad samt gift 1728 med Catharina Elisabeth Hörner, f. 1706, d. 1769, dotter till Kyrkoherden i Edebo Pehr Hörner och Elisabeth Tibelia.

Forbes blef 1720 volontär vid Lifgardet, 1726 kvartermästare vid Lifregementet till häst, 1727 lifdrabant och 1756 vice korpral vid Lifdrabantkåren.[11])

Genom byte med Jacob Gerner (n:r 741) blef han 1759 $^{11}/_{6}$ löjtnant på Lifkompaniet af Lifregementet till häst och erhöll följande år $^{31}/_{1}$ afsked. Hans afsked förordades af regementschefen, »emedan Forbes är så i aftagande, att han ej lärer förmå med löjtnantstjänsten uthärda». Vid afskedstagandet anhöll han att få majors karaktär och underhåll ur arméns pensionskassa. Vid sin död kallas han för ryttmästare.[1 och 43])

Pehr Lagerhjelm.

N:r 779. **Lagerhjelm, Pehr,** f. 1739 $^{20}/_{11}$, d. ogift 1805 $^{10}/_{12}$, var son till Majoren Gustaf Lagerhjelm och Catharina Beata Löfman samt broder till Gustaf Lagerhjelm (n:r 801).

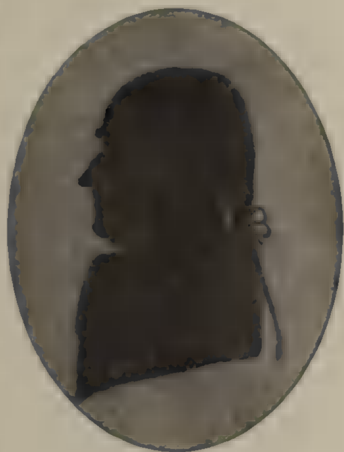
Lagerhjelm blef 1752 volontär och 1754 korpral vid Lifregementet till häst. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Härunder befordrades han 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett med korprals indelning på Örebro kompani. Efter kriget befordrades han 1762 $^{26}/_{5}$ till kornett på Östra Närkes, 1770 $^{22}/_{5}$ till stabslöjtnant på 1. secondmajorens och s. å. $^{14}/_{8}$ till stabslöjtnant på 2. secondmajorens kompani, från sistnämnda datum med kornetts indelning på Örebro, 1774 $^{14}/_{12}$ till löjtnant på Östra Närkes, 1775 $^{9}/_{8}$ till regementskvartermästare, 1776 $^{30}/_{6}$ genom byte med Johan Adolf Svedenstjerna (n:r 771) till ryttmästare för Fellingsbro, 1781 $^{7}/_{2}$ till 2. secondmajor med ryttmästarindelning på Östra Västmanlands kompani, 1785 $^{27}/_{9}$ till major, 1788 $^{22}/_{6}$ till öfverstelöjtnant i regementet och 1789 $^{21}/_{11}$ till öfverstelöjtnant vid regementet och var då RSO.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 förordnades Lagerhjelm till öfverste i armén och sekundchef för Kyrassierkåren, fortfarande med öfverstelöjtnants indelning. Från denna befattning erhöll han 1796 $^{29}/_{10}$ afsked och utnämndes samtidigt till generalmajor i armén.[1, 8 och 43])

N:r 780. **Ridderstam, Axel,** f. 1737 $^{26}/_{3}$, d. 1798 i Örebro, var broder till Jacob Ludvig (n:r 769) och Pehr Adolf (n:r 800) Ridderstam samt gift 1774 med Maria Catharina v. Törne, f. 1757, d. 1828 i

Örebro, dotter till Artillerikaptenen Fredric v. Törne och Elisabeth Cecilia Schaeij.

Ridderstam blef 1752 i februari volontär, 1755 secondkorpral och 1756 korpral vid Lifregementet till häst. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hempermitterades i januari 1759 på oviss tid för sjuklighet och befordrades s. å. $^{26}/_{6}$ till kvartermästare och $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Örebro kompani. I april 1760 var han frisk och färdig att åter gå ut i kriget, men tillsades af regementschefen att vänta, emedan ute varit för många officerare. Vid slutet af året utreste han dock och bevistade sedan kriget till fredsslutet 1762. Han befordrades 1761 $^{14}/_{9}$ till stabskornett på Majorens, 1762 $^{31}/_{12}$ till kornett på Lif-, transporterades 1764 $^{2}/_{5}$ till kornett på Örebro, utnämndes 1770 $^{22}/_{5}$ till stabslöjtnant därstädes med turberäkning från $^{21}/_{1}$, s. å. $^{14}/_{8}$ till löjtnant på Östra Närkes, 1774 $^{14}/_{12}$ till regementskvartermästare, 1775 $^{29}/_{3}$ till ryttmästare för Östra Närkes, 1778 $^{11}/_{2}$ till 2. secondmajor med ryttmästareindelning på Örebro kompani, 1781 $^{7}/_{2}$ till 1. secondmajor med samma indelning och 1789 $^{21}/_{11}$ till major vid regementet och öfverstelöjtnant i armén samt blef s. å. RSO.

Axel Ridderstam.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Ridderstam såsom premiermajor på Kyrassierkåren, från hvilken befattning han följande år $^{12}/_{11}$ erhöll afsked.[1 och 8])

N:r 781. **Hertell, Jacob Ernst,** f. 1726, d. ogift 1770 $^{14}/_{5}$ på löjtnantsbostället Torsberg i Fägre socken af Skaraborgs län, var son till Hans Hertell (n:r 520) och Maria Printz.

Hertell blef 1743 volontär och 1748 korpral vid Lifregementet till häst. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762, och befordrades därunder 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Roslags och 1761 $^{22}/_{6}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani. Efter kriget befordrades han 1764 $^{7}/_{12}$ till kornett på Kungsörs och 1766 $^{19}/_{12}$ till löjtnant på Vadsbo kompani, hvilken befattning han innehade till sin död. Han hade då inlämnat sin afskedsansökan, hvilken bifölls 1770 $^{22}/_{5}$.[1 och 8])

N:r 782. **De la Chapelle, Carl Magnus,** f. 1728 $^{25}/_{11}$, d. ogift 1805 $^{19}/_{1}$ i Uppsala, var son till Carl Adam De la Chapelle (n:r 714) och Catharina Elisabeth Palmcrantz samt halfbroder till Fredric De la Chapelle (n:r 834).

De la Chapelle blef 1749 $^{8}/_{8}$ volontär och 1753 korpral vid Lifregementet till häst. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget

och befordrades 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Norra Upplands kompani. I fäktningen vid Greiffenberg 1760 $^{22}/_{9}$ blef han fången hos preussarna och förd till Berlin men befriades, när den ryske Generalen Todleben intog denna stad i oktober s. å. Han skulle enligt Konung Adolf Fredrics bref till krigskollegiet af 1761 $^{4}/_{8}$ återvända till armén men måste på grund af sjuklighet hemsändas. Efter kriget befordrades han 1762 $^{31}/_{12}$ till stabskornett på Majorens, 1765 $^{18}/_{3}$ till kornett på Norra Upplands, 1769 $^{9}/_{8}$ till löjtnant på Örebro, transporterades 1770 $^{22}/_{11}$ till löjtnant på Lifkompaniet och erhöll 1775 $^{16}/_{2}$ afsked.[1 och 8])

N:r 783. **Dahlfelt, Carl Daniel,** f. 1736 $^{14}/_{8}$, d. 1800 $^{17}/_{1}$ på Orrevalla i Östergötland, var son till Majoren Anders Björckman, adlad Dahlfelt, och Johanna Margaretha Lander samt gift 1770 med Carolina Christina v. Christjersson, f. 1742, d. 1817 i Arboga, dotter till Kammarherren Eric Wilhelm v. Christjersson och Beata Christina Lampa.

Dahlfelt blef 1753 volontär och 1756 $^{3}/_{6}$ korpral vid Lifregementet till häst. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762, och deltog därunder bland annat i fäktningarna vid Taschenberg och Prenzlau 1760. Han befordrades 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Kungsörs, 1764 $^{3}/_{9}$ till kornett på Roslags, transporterades 1765 $^{15}/_{7}$ till kornett på Östra Västmanlands, befordrades 1770 $^{14}/_{8}$ till löjtnant på Vadsbo, transporterades 1771 $^{9}/_{10}$ till löjtnant på Roslags, befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till stabsryttmästare på Majorens och 1776 $^{6}/_{7}$ till ryttmästare för Roslags kompani. Från denna befattning befordrades han 1782 $^{17}/_{4}$ till major och 1793 $^{25}/_{1}$ till öfverstelöjtnant vid Adelsfanan.[1, 11, 43 och 50])

N:r 784. **Bergensköld, Lars,** f. 1737 $^{31}/_{7}$, d. ogift 1776 i London, var son till Bergsrådet Eric Esberg, adlad Bergensköld, och Hedvig Tersmeden.

Bergensköld blef 1754 $^{20}/_{2}$ volontär och 1756 $^{24}/_{12}$ korpral vid Lifregementet till häst. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Han befordrades 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Fellingsbro, 1764 $^{7}/_{12}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens, 1765 $^{15}/_{7}$ till kornett på Roslags, transporterades 1766 $^{19}/_{12}$ till kornett på Kungsörs, befordrades 1770 $^{15}/_{10}$ till stabslöjtnant på Majorens och 1773 $^{21}/_{6}$ till löjtnant på Östra Västmanlands kompani. Genom byte med Pehr Reinhold Erenheim (n:r 804) tog han 1775 $^{18}/_{1}$ kornetts indelning på Kungsörs kompani och erhöll kort därefter s. å. $^{1}/_{2}$ afsked.[1 och 43])

N:r 785. **Stjernflycht, Nils,** f. 1738 $^{2}/_{6}$, d. 1778 $^{28}/_{9}$, var son till Kaptenen Nils Stjernflycht och Johanna Catharina De Geer samt gift med Catharina Magdalena Lillieströle, f. 1748, d. 1840, dotter till Prosten och

Kyrkoherden M:r Axel Eric Bröms, adlad Lilliestråle, och Magdalena Dorothea v. Boij.

Stjernflycht blef 1752 volontär och 1755 korpral vid Lifregementet till häst. År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget. I juni 1758 hempermitterades han på oviss tid för sjuklighet och befordrades hemma 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Östra Närkes kompani. År 1760 $^{3}/_{4}$ säges om honom, att han fortvarande var »lika sjuk, och utom det, att han fått bråck af hästestörtning i Pommern, skall han hafva en tärande lungsot». Sistnämnda år utreste han dock åter till kriget och bevistade det sedan till fredsslutet 1762. Efter kriget befordrades han 1765 $^{30}/_{9}$ till kornett på Fellingsbro, 1770 $^{15}/_{10}$ till stabslöjtnant med kornetts indelning på Kungsörs och s. å. $^{22}/_{11}$ till löjtnant på Roslags kompani samt erhöll 1771 $^{30}/_{7}$ afsked.[1 och 43])

N:r 786. **v. Sallern, Johan Wilhelm,** f. 1725, d. ogift 1763 $^{27}/_{6}$, var son till Kaptenen Rudolf August Sallern, adlad v. Sallern, och Gustaviana Lilljeblad.

v. Sallern kom 1740 i tjänst såsom kadett vid Artilleriregementet och blef 1743 volontär vid Lifregementet till häst. S. å. bevistade han kampanjerna i Uppland, Västmanland, Roslagen och Dalarna. År 1749 blef han secondkorpral på Lifkompaniet, dock utan åtnjutande af lön till 1759, »men därunder ständigt varit tjänstgörande och kommenderad såsom underofficer». År 1757 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Han befordrades 1759 $^{14}/_{8}$ till secondkornett på Lifkompaniet med korprals indelning på Öfverstelöjtnantens kompani, hvilken befattning han innehade till sin död.[1 och 43])

N:r 787. **Fleetwood, Gustaf Miles,** till Ryholm vid sjön Viken i Västergötland, friherre, f. 1736 $^{6}/_{11}$ på Slättevalla i Lyrestads socken af Västergötland, d. 1815 $^{10}/_{9}$ på Ryholm, var son till Majoren Friherre Gustaf Adolf Fleetwood och Anna Uggla samt gift 1774 med Grefvinnan Ottiliana Margareta Lagerberg, f. 1753, d. 1801 på Ryholm, dotter till Landshöfdingen Grefve Adam Otto Lagerberg och Friherrinnan Beata Sparre af Kroneberg.

Fleetwood blef 1755 volontär, 1757 secondkorpral och erhöll 1759 korprals indelning vid Östra Västmanlands kompani. År 1759 $^{14}/_{11}$ föreslogs han till secondkornett och i förslaget säges, att han »studerat vid Uppsala akademi och är ett dugligt och skickligt officersämne». Han befordrades 1760 $^{19}/_{4}$ till secondkornett på Vadsbo kompani med korprals indelning därstädes från s. å. $^{5}/_{5}$. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. Efter kriget befordrades han 1765 $^{21}/_{12}$ till kornett på Lifkompaniet och erhöll 1768 $^{18}/_{3}$ afsked. [1 och 43])

Fleetwood blef 1767 $^{8}/_{7}$ vikarierande öfverjägmästare i Skaraborgs län och tjänstgjorde såsom sådan t. o. m. 1771. Han köpte 1772 $^{21}/_{11}$

af sin svärfar frälsesäteriet Sjötorp med underlydande i Larfs socken för 25,000 daler silfvermynt men sålde det redan 1794 $^{21}/_{3}$ till Kammarherren Gustaf Silfversparre.[71]) Han synes dock äfven efter försäljningen bott kvar på stället, enär riddarhusgenealogierna angifva, att såväl han som hans hustru aflidit därstädes.

N:r 788. **Garp, Georg,** blef 1760 $^{23}/_{6}$ genom byte med Abraham Achates Alexander Dohna (n:r 745) från korpral vid Lifdrabantkåren löjtnant på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst men erhöll s. å. $^{14}/_{10}$ afsked.[1])

N:r 789. **Aminoff, Henric Georg,** f. 1718 $^{11}/_{12}$, d. 1787 $^{8}/_{4}$ på Nystrand vid Sala, var son till Ryttmästaren vid Smålands kavalleriregemente Georg Aminoff och Magdalena Jacobina Hastfehr samt gift 1765 med Anna Elisabeth Stjerncrona, f. 1747, d. 1813, dotter till Gabriel Stjerncrona (n:r 709) och Anna Christina Lagerholm.

Aminoff blef 1733 $^{1}/_{1}$ volontär vid Smålands kavalleriregemente och 1736 $^{12}/_{7}$ korpral vid Lifregementet till häst. År 1742 gjorde han kampanjen i Roslagen och 1743 kommenderingen i Stockholm och kampanjen i Skåne. År 1745 $^{26}/_{4}$ avancerade han till kvartermästare. Redan dessförinnan s. å. $^{11}/_{4}$ erhöll han dock nådigt tillstånd att gå i utländsk tjänst, blef s. å. $^{31}/_{7}$ löjtnant vid regementet Royal Suédois i fransk tjänst och bevistade kampanjen vid Rhen. Befordrad till kaptenlöjtnant vid nyssnämnda regemente 1746 $^{28}/_{1}$, bevistade han s. å. kampanjen i Flandern samt bataljen vid Raucoux och belägringen af Namur. År 1747 $^{1}/_{8}$ blef han kapten vid v. Fersens (n:r 712) tyska infanteriregemente i fransk tjänst och bevistade 1748 belägringen af Maastricht. År 1757 bevistade han kampanjen i Hannover samt bataljen vid Hastenbeck och reträtten vid Mainfloden. S. å. blef han RSO. År 1758 bevistade han kampanjen i Hessen, affärerna vid Sandershausen och Minden, bataljen vid Luttenberg, reträtten till Giessen och Frankfurts intagande. År 1759 bevistade han kampanjen i Hessen, bataljerna vid Bergen och Kassel samt Mindens och Göttingens intagande. År 1760 bevistade han kampanjen i Hessen, affärerna vid Minden, Ziegenhagen och Kassel.

År 1760 erhöll han order från Sverige att inställa sig vid svenska armén i Pommern, men fick ej tjänstgöring där, utan hemreste till Sverige. Här befordrades han 1761 $^{14}/_{9}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani af Lifregementet till häst och transporterades 1762 $^{26}/_{5}$ till stabsryttmästare på Majorens kompani. Sistnämnda år bevistade han åter med nådigt tillstånd franska arméns kampanj i Hessen och deltog då i affären vid Gerrmand och belägringen af Kassel, hvarvid han var med om fyra utfall och därunder blesserades i högra låret. För sina bedrifter vid franska armén erhöll han nu orden Pour le mérite militaire. Han erhöll sedan afsked ur franska armén och åtnjöt till sin död en årlig pension af 300 livres från franska staten.

Hemkommen till Sverige befordrades Aminoff 1762 $^{31}/_{12}$ till ryttmästare för Fellingsbro, transporterades 1771 $^{3}/_{7}$ till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani, befordrades 1774 $^{14}/_{12}$ till 2. secondmajor med ryttmästarindelning vid nyssnämnda kompani, transporterades 1775 $^{28}/_{11}$ till ryttmästarindelning på Vadsbo kompani, befordrades s. å. $^{6}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid regementet och 1782 $^{1}/_{12}$ till öfverste i armén samt erhöll 1783 $^{30}/_{4}$ afsked med generalmajors grad.[1, [illegible] och 43])

N:r 790. **Malmerfelt, Carl Fredric,** f. 1737 $^{4}/_{6}$, d. ogift 1788 $^{7}/_{9}$ genom drunkning vid Söderby i Roslagen, var son till Landshöfdingen Olof Malmer, adlad Malmerfelt, och Anna Christina Cederborg.

Malmerfelt blef 1755 $^{4}/_{2}$ volontär vid Lifgardet och 1758 $^{11}/_{9}$ korpral vid Lifregementet till häst. Sistnämnda år kommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. År 1761 var han kommenderad till Major Sprengtportens frikår och konstituerades s. å. $^{21}/_{5}$ till secondkornett med placering från $^{14}/_{9}$ på Majorens kompani. Efter kriget erhöll han 1763 $^{21}/_{9}$ konfirmation å kornettsfullmakten och befordrades 1765 $^{15}/_{7}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och 1766 $^{19}/_{12}$ till kornett på Roslags kompani. Genom byte med Nils Ludvig Svedenstjerna (n:r 805) erhöll han 1769 $^{21}/_{2}$ transport till löjtnant vid Adelsfanan och blef 1775 ryttmästare i armén.[1, 11 och 43])

N:r 791. **Werdenstedt, Eric,** f. 1720, var son till Kyrkoherden i Tibble socken af Uppland Martin Vestius och Magdalena Tibelia. Han antog namnet Werdenstedt, med hvilket brodern Christoffer år 1772 adlades (dock ej introducerad).[16])

Werdenstedt kom 1741 i tjänst såsom secondkorpral och blef 1742 $^{9}/_{7}$ korpral på Majorens kompani af Lifregementet till häst. S. å. $^{5}/_{8}$ afgick han från Åbo till armén, men om han stötte till densamma före kapitulationen i Hälsingfors den $^{25}/_{8}$ är oklart. S. å. $^{2}/_{12}$ transporterades han dock till korpral på Roslags kompani. År 1759 blef han kvartermästare, befordrades 1761 $^{10}/_{11}$ till adjutant vid regementet med kvartermästares indelning på Fellingsbro kompani och erhöll 1766 $^{22}/_{4}$ afsked med kornetts karaktär.[1 och 43])

N:r 792. **Riben, Jacob Fredric,** f. 1739 $^{2}/_{6}$, d. ogift 1776 $^{6}/_{2}$, var son till Mathias Adolf Riben (n:r 747) och Catharina Charlotta Tornérhjelm.

Riben blef 1755 $^{16}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1758 $^{4}/_{6}$ korpral. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762. År 1761 var han kommenderad till Major Sprengtportens frikår. År 1762 $^{4}/_{8}$ konstituerades han till secondkornett med placering på Örebro kompani, erhöll 1763 $^{21}/_{9}$ konfirmation å kornettsfullmakten och befordrades 1765 $^{18}/_{8}$ till stabskornett på Majorens, 1768 $^{8}/_{8}$ till kornett på Lif-, transporterades 1769 $^{10}/_{10}$ till kornett på Vadsbo samt

befordrades 1770 $^{22}/_{11}$ till stabslöjtnant på Kungsörs kompani. S. å. $^{10}/_{12}$ erhöll han afsked.[1 och 43])

N:r 793. **Forbes** (af Lund), **Fredric,** f. 1736 $^{11}/_{12}$, d. 1812 $^{12}/_{12}$, var son till Carl Magnus Forbes af Lund (n:r 778) och Catharina Elisabeth Hörner samt gift 1766 med Charlotta Johanna Hagtorn, f. 1741, d. 1822 i Roslagen.

Forbes kom 1757 i tjänst och blef 1758 secondkorpral på Roslags kompani af Lifregementet till häst S. å. utkommenderades han till pommerska kriget och konstituerades 1762 $^{4}/_{3}$ till secondkornett med placering på Roslags kompani. År 1764 $^{8}/_{3}$ placerades han såsom secondkornett på Lifkompaniet och befordrades 1766 $^{19}/_{12}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani samt erhöll 1767 $^{23}/_{9}$ afsked.[1 och 43])

N:r 794. **Uggla, Eric Reinhold,** f. 1733 $^{16}/_{3}$, var son till Kaptenen Carl Reinhold Uggla och Elsa Dorothea v. Wachenfelt samt gift 1. gången 1765 med Agneta Elisabeth Bagge af Söderby, f. 1736, d. 1775, dotter till Possessionaten Leonhard Bagge af Söderby och Brita Magdalena Ahlefelt, samt 2. gången 1776 med Brita Christina Hård af Segerstad, f. 1750, d. 1790 i Sköfde, dotter till Lifdrabanten Gustaf Hård af Segerstad och Gustafva Johanna Hård af Segerstad.

Uggla blef 1745 furir vid Skaraborgs regemente, 1748 förare, 1754 volontär vid Lifregementet till häst och 1757 secondkorpral på Vadsbo kompani. S. å. utkommenderades han till pommerska kriget och tjänstgjorde 1761 vid Major Sprengtportens frikår. År 1762 $^{30}/_{3}$ konstituerades han till secondkornett med korprals indelning på Vadsbo, erhöll 1765 $^{5}/_{4}$ konfirmation å kornettsutnämningen, befordrades 1770 $^{22}/_{5}$ till stabskornett på Kungsörs, 1771 $^{5}/_{6}$ till kornett på Norra Upplands, transporterades s. å. $^{25}/_{9}$ till kornett på Östra Närkes och 1773 $^{22}/_{4}$ till kornett på Vadsbo kompani, befordrades 1776 $^{8}/_{10}$ till löjtnant i regementet samt erhöll 1779 $^{23}/_{8}$ afsked.[1 och 43])

Uggla var en besynnerlig människa och reste en gång till Stockholm med tre sina döttrar, dem han aflämnade på Hötorget under föregifvande att skaffa rum, men kom sedermera icke tillbaka till dem. Han afled i Stockholm hos en af sina döttrar.[11])

N:r 795. **De la Gardie, Pontus Fredric,** till Sjö och Almareståk i Uppland, grefve, f. 1726 $^{15}/_{3}$, d. 1791 $^{7}/_{8}$, var son till Generallöjtnanten, Riksrådet och Öfverstemarskalken Grefve Magnus Julius De la Gardie och Grefvinnan Hedvig Catharina Lillje samt gift 1. gången 1748 med Grefvinnan Catharina Charlotta Taube, f. 1723, d. 1763, syster till Ludvig Otto Taube (n:r 720), samt 2. gången 1765 med Friherrinnan Hedvig Eva Rålamb, f. 1747, d. 1816, syster till Anders Sigfrid Rålamb (n:r 806).

De la Gardie blef 1732 kungl. kammarherre, 1744 kapten à la suite i fransk tjänst vid Elsasska infanteriregementet, med hvilket han bevistade kampanjen vid Rhen och vinterkampanjen i Bayern och hvarvid han var närvarande vid alla förefallna affärer, dels såsom kapten och dels såsom adjutant hos Prinsen af Zweibrücken. År 1745 $^{20}/_{3}$ blef han ryttmästare vid regementet Royal Allemand och gjorde detta och följande år kampanjen vid Rhenfloden och 1747 i Flandern, tills armén gick i vinterkvarter, hvarefter han hemreste till Sverige.

Hemma befordrades De la Gardie 1747 $^{25}/_{6}$ till korpral vid Lifdrabantkåren, 1749 $^{22}/_{11}$ till generaladjutant, erhöll 1753 afsked från Lifdrabantkåren, blef 1754 RSO., 1757 $^{29}/_{11}$ öfverstelöjtnant vid Norra Skånska kavalleriregementet samt bevistade med detta regemente pommerska kriget, hvarunder han 1760 $^{22}/_{4}$ utnämndes till öfverste i armén och generaladjutant hos konungen. År 1761 $^{16}/_{3}$ förordnades han till öfverste för Östgöta kavalleriregemente och transporterades 1762 $^{8}/_{11}$ till öfverste för Lifregementet till häst. Såsom chef för detta regemente, hvilket han var till 1774 $^{19}/_{8}$, då han erhöll afsked, befordrades han 1769 $^{10}/_{8}$ till generalmajor i armén och blef 1773 K. m. st. k. SO. År 1778 utnämndes han till en af rikets herrar.[1, 8, 11 och 43])

Pontus Fredic De la Gardie.

N:r 796. **Pistolsköld, Carl Gustaf,** f. 1735 $^{18}/_{9}$, d. ogift 1813 $^{27}/_{5}$ på Skåra i Stigtomta socken af Södermanland, var son till Carl Pistolsköld (n:r 661) och Anna Christina Åkerhjelm.

Pistolsköld blef 1757 $^{22}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{14}/_{10}$ secondkorpral och 1758 $^{4}/_{6}$ stabskorpral samt utkommenderades 1760 till pommerska kriget, hvilket han sedan bevistade till fredsslutet 1762. Han befordrades 1762 $^{14}/_{12}$ till 2. adjutant, 1766 $^{15}/_{5}$ till regementsadjutant med kvartermästares indelning på Östra Västmanlands, 1769 $^{20}/_{12}$ till kornett på Norra Upplands, transporterades 1770 $^{27}/_{2}$ till kornett på Södermanlands, befordrades 1771 $^{5}/_{6}$ till stabslöjtnant på Kungsörs, s. å. $^{9}/_{10}$ till löjtnant på Södermanlands, 1775 $^{9}/_{8}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani och 1776 $^{6}/_{7}$ till regementskvartermästare samt erhöll 1777 $^{23}/_{4}$ afsked och blef RSO.[1 och 43])

N:r 797. **Hellman, Nils,** blef 1763 i april genom byte med Fredric v. Ungern-Sternberg (n:r 762) och med villkor att genast taga afsked löjtnant på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst samt erhöll 1764 $^{12}/_{5}$ afsked.[1 och 43])

N:r 798. **Adlerbielke, Lorentz Anders,** f. 1713 $^{7}/_{2}$ i Stockholm, d. 1767 $^{10}/_{11}$ därstädes, var son till Generalmajoren Josua Ingerman, adlad Adlerbielke, och Maria Christina Strokirch samt gift 1. gången 1741 med Elisabeth Scharling, f. 1713, d. 1751, dotter till Notarien vid Stockholms Rådhusrätt Eric Scharling, samt 2. gången 1753 med Cecilia Susanna Charlotta v. Hässling, f. 1737 i S:t Petersburg, d. 1759, dotter till Assessorn i ryska bergskollegiet Daniel v. Hässling.

Adlerbielke blef 1734 auskultant i Stockholms stads rådhus- och kämnersrätter, 1736 konstapel, 1737 furir och 1738 sergant vid Artilleriet, 1740 lifdrabant, 1742 löjtnant vid Savolax och Nyslotts infanteriregemente samt 1760 vicekorpral vid Lifdrabantkåren.[11])

Genom byte med Nils Gabriel v. Ungern-Sternberg (n:r 763) blef Adlerbielke 1763 $^{12}/_{7}$ löjnant på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och samma dag genom byte med Jacob Herman Danckwardt-Lilljeström (n:r 758) löjtnant på Kungsörs kompani samt erhöll 1764 $^{2}/_{5}$ afsked, då han kallas kapten.[1 och 43])

N:r 799. **Gyllenkrok, Johan Georg,** f. 1745 $^{2}/_{9}$, d. ogift 1766 $^{6}/_{11}$ af kopporna på Frötuna i Uppland, var son till Hofjägmästaren Johan Gustaf Gyllenkrok och Johanna Elisabeth Cederström.

Gyllenkrok var 1766 kvartermästare utan lön vid Lifregementet till häst och befordrades s. å. $^{15}/_{5}$ till 2. adjutant med kvartermästares indelning på Norra Upplands kompani, men afled ett halft år därefter.[1])

N:r 800. **Ridderstam, Pehr Adolf,** f. 1742 $^{19}/_{1}$, d. ogift 1791 $^{24}/_{8}$ i Örebro, var son till Peter Reinke, adlad Ridderstam (n:r 588) och Anna Elisabeth Bohm samt broder till Jacob Ludvig (n:r 769) och Axel (n:r 780) Ridderstam.

Ridderstam blef 1762 $^{23}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{2}/_{6}$ korpral på Norra Upplands kompani och befordrades 1766 $^{19}/_{12}$ till 2. adjutant, 1769 $^{20}/_{12}$ till regementsadjutant, 1770 $^{14}/_{2}$ till kornett på Lifkompaniet, 1771 $^{9}/_{10}$ till löjtnant på Vadsbo, 1775 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare i regementet med löjtnants indelning på Östra Närkes samt 1778 $^{11}/_{2}$ till ryttmästare för sistnämnda kompani. Från denna befattning erhöll han 1780 $^{22}/_{11}$ afsked och blef då RSO.[1 och 43])

N:r 801. **Lagerhjelm, Gustaf,** f. 1743 $^{12}/_{5}$, d. 1804 $^{2}/_{7}$ på Falkenå i Kräcklinge socken af Närke, var broder till Pehr Lagerhjelm (n:r 779) samt gift 1785 med sin syssling Ulrica Charlotta Lagerhjelm, f. 1754, d. 1800 på Falkenå, dotter till Löjtnanten Johan Jacob Lagerhjelm och Sofia Helena v. Essen.

Lagerhjelm blef 1756 $^{21}/_{8}$ volontär vid Närke och Värmlands regemente, 1760 $^{11}/_{12}$ underkonduktör vid Fortifikationen och 1762 $^{27}/_{5}$ kvartermästare på Örebro kompani af Lifregementet till häst samt befordrades 1767 $^{7}/_{4}$ till 3. adjutant, 1768 $^{18}/_{3}$ till kornett på Södermanlands, tran-

sporterades 1770 14/8 till kornett på Östra Närkes och 1771 26/9 till kornett på Norra Upplands, befordrades s. å. 9/10 till stabslöjtnant på Kungsörs, 1774 14/12 till löjtnant på Örebro, 1775 9/8 till ryttmästare för Lif-, transporterades s. å. 20/12 till ryttmästare för Kungsörs och 1780 22/11 till ryttmästare för Östra Närkes kompani. Från sistnämnda befattning erhöll han 1786 20/9 afsked och befordrades då till major i armén samt blef RSO.[1 och 43])

N:r 802. **Mörner, Hampus,** till Eke i Bro socken i Roslagen, f. 1744 18/6, d. 1827 4/3 i Stockholm, var son till Majoren Carl Johan Mörner och Friherrinnan Fredrica Duwall samt gift 1. gången 1779 med Friherrinnan Maria Christina Charlotta Oxenstierna af Eka och Lindö, f. 1760, d. 1796, dotter till Friherre Eric Gustaf Oxenstierna af Eka och Lindö och Sara Margaretha Lagerstam, 2. gången 1798 med Anna Charlotta Ekenberg, f. 1757, d. 1800, dotter till Julius Henric Ekenberg (n:r 749) och Anna Christina Lagerstam, samt 3. gången 1814 med Johanna Charlotta Gustafva Whitelock, f. 1786, dotter till Majoren vid Arméns Flotta Johan Daniel Whitelock och Maria Charlotta Lindmarck.

Mörner kom 1760 8/10 i tjänst vid Lifgardet och blef 1762 31/12 korpral vid Lifregementet till häst samt befordrades 1768 11/8 till stabskornett på Öfverstelöjtnantens, 1769 9/8 till kornett på Norra Upplands, transporterades 1770 27/2 till kornett på Roslags, befordrades 1773 21/6 till stabslöjtnant på Majorens, 1775 9/8 till löjtnant på Kungsörs, 1776 6/7 till stabsryttmästare på Majorens och 1781 7/2 till ryttmästare för Fellingsbro kompani. Genom byte med Nils Silfverskiöld (n:r 889) blef han 1783 30/4 secondmajor vid Jämtlands kavalleriskvadron och erhöll s. å. afsked från krigstjänsten.[1 och 43])

N:r 803. **Svedenheim, Carl Adolf,** f. 1747 15/10, d. 1802 9/7, var son till Carl Diedric Svedenheim (n:r 735) och Fredrica Charlotta Riben samt gift 1. gången med Ulrika Eleonora Hjelmborg, f. 1763, d. 1793, dotter till Christian Niclas Hjelmborg (n:r 730) och Agneta Eleonora v. Staffeld, samt 2. gången 1796 med Maria Christina Edman, f. 1764, d. 1798, dotter till Kyrkoherden Peter Edman och Margaretha Christina Norberg.

Svedenheim blef 1761 20/2 volontär vid Lifregementet till häst, s. å. 24/9 korpral i regementet och befordrades 1768 18/3 till 3. adjutant, 1769 20/12 till 2. adjutant, 1770 14/8 till kornett på Östra Västmanlands, transporterades s. å. 22/11 till kornett på Vadsbo och 1773 22/4 till kornett på Östra Närkes och befordrades s. å. 21/6 till löjtnant på Fellingsbro kompani. Från denna befattning erhöll han 1775 13/12 afsked och kallas sedan ryttmästare.[1 och 43])

N:r 804. **v. Ehrenheim, Peter Reinhold,** f. 1751 8/9, d. 1829 18/4 i Stockholm, var son till Brukspatronen, Kammarherren Carl Gustaf v. Eh-

renheim och Sara Regina Tersmeden samt gift 1775 med sin kusin Fredrica Tersmeden, f. 1753, d. 1820 i Arboga, syster till Herman August Tersmeden (n:r 827).

v. Ehrenheim blef 1767 $^{1}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1768 korpral och befordrades s. å. $^{8}/_{8}$ till stabskornett på Majorens, 1770 $^{22}/_{11}$ till kornett på Östra Västmanlands, transporterades 1774 $^{6}/_{6}$ till kornett på Östra Närkes, befordrades s. å. $^{14}/_{12}$ till stabslöjtnant på Kungsörs, 1775 $^{18}/_{1}$ till löjtnant på Östra Västmanlands och s. å. $^{20}/_{12}$ till ryttmästare för Lifkompaniet. Från denna befattning erhöll han 1783 $^{19}/_{8}$ afsked med öfverstelöjtnants karaktär.[1 och 43])

N:r 805. **Svedenstjerna, Nils Ludvig,** f. 1730 $^{22}/_{6}$, d. 1802 $^{22}/_{3}$ på Vesslingbyholm i Fellingsbro socken af Närke, var son till Daniel Svedenstjerna (n:r 634) och Cecilia Svedheim samt gift med sin kusin Catharina Ulrica Svedenstjerna, f. 1726, d. 1783, dotter till Kaptenen vid Närke och Värmlands regemente Eric Svedenstjerna och Maria Lovisa Gyllenadler.

Anders Sigfrid Rålamb.

Svedenstjerna blef 1746 volontär vid Lifregementet till häst, 1750 secondkorpral på Fellingsbro och 1756 $^{20}/_{4}$ korpral på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1757 blef han lifdrabant, senare löjtnant vid Adelsfanan och 1769 $^{21}/_{2}$ genom byte med Carl Fredric Malmerfelt (n:r 790) kornett på Roslags kompani af Lifregementet till häst. Från denna befattning erhöll han s. å. $^{10}/_{10}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1, 11 och 43])

N:r 806. **Rålamb, Anders Sigfrid,** till Strö i Skåne, friherre, f. 1753 $^{5}/_{8}$, d. 1841 $^{11}/_{8}$ på Strö, var son till Landshöfdingen och Presidenten Friherre Claes Gustaf Rålamb och Friherrinnan Christina Sofia Sack samt gift 1777 med sin kusin Friherrinnan Brita Christina Sack, f. 1757, d. 1808 på Strö, dotter till Carl Philip Sack (n:r 748) och Friherrinnan Margaretha Magdalena Barnekow.

Rålamb blef 1767 $^{23}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{24}/_{12}$ korpral utan lön och befordrades 1769 $^{9}/_{8}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens, 1770 $^{15}/_{10}$ till kornett på Fellingsbro, 1775 $^{23}/_{8}$ till stabslöjtnant på Kungsörs, transporterades s. å. $^{9}/_{8}$ till stabslöjtnant på Örebro samt befordrades s. å. $^{20}/_{12}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani. Från denna befattning erhöll han 1783 $^{19}/_{8}$ afsked.[1 och 43]) År 1811 blef han RCXIII:sO.[11])

N:r 807. **Ulfsparre** (af Broxvik), **Fredric Johan,** friherre, f. 1722 $^{22}/_{5}$, d. ogift 1802 $^{8}/_{9}$ på Loviseholm i Småland, var son till Löjtnanten Friherre Åke Ulfsparre och Anna Maria Planting-Berglod.

Ulfsparre blef 1740 volontär vid Lifgardet och 1741 $^{22}/_{7}$ lifdrabant. År 1742 gjorde han tjänst såsom löjtnant vid Närke och Värmlands regemente under finska kriget. År 1745 gick han med nådigt tillstånd i fransk tjänst och blef kapten vid regementet Royal Suédois. Han bevistade 1747—1748 års kampanjer i Flandern och 1748 belägringen af Maastricht. År 1757 gjorde han kampanjen i Tyskland och bataljen vid Hastenbeck, 1758 reträtten och kampanjen i Tyskland, 1759 bataljen vid Bergen och affären vid Villingshausen och erhöll s. å. kompani. Åren 1760—1762 gjorde han kampanjerna i Tyskland och bevistade därvid 1760 affären vid Korbach, där han blef lindrigt sårad i benet, 1761 affären vid Grönberg såsom kapten vid grenadiererna och 1762 affären vid Friedberg, då han erhöll orden Pour le mérite militaire.[43])

Efter hemkomsten till Sverige blef Ulfsparre 1763 $^{8}/_{12}$ vicekorpral vid Lifdrabantkåren och s. å. RSO. Genom byte med Carl Fredric v. Dahlheim (n:r 777) blef han 1769 $^{20}/_{12}$ löjtnant på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst. År 1776 $^{4}/_{12}$ erhöll han genom byte med Johan Edvard Reuterskiöld (n:r 814) kornetts indelning på Lifkompaniet. Från sistnämnda befattning erhöll han 1779 $^{23}/_{4}$ afsked.[1 och 43]) Senare blef han ryttmästare vid Smålands kavalleriregemente.[11])

N:r 808. **Klingspor, Gerdt Adolf,** f. 1753 $^{30}/_{11}$ på Näfvekvarn i Södermanland, d. 1814 $^{3}/_{10}$ på Flemingsberg i Södertörn, var son till Christian Joachim Klingspor (n:r 728) och Helena Christina De Besche samt gift 1782 med sin kusin Catharina Maria De Besche, f. 1763, d. 1820, dotter till Eric Wathier De Besche (n:r 765) och Ulrica Eleonora v. Meijerhelm.

Klingspor blef 1768 korpral på Östgöta kavalleriregemente, 1769 $^{3}/_{5}$ kvartermästare på Södermanlands kompani af Lifregementet till häst och befordrades s. å. $^{20}/_{12}$ till 3. adjutant, 1770 $^{14}/_{8}$ till kornett på Södermanlands, 1775 $^{9}/_{8}$ till löjtnant därstädes, 1776 $^{6}/_{7}$ till stabsryttmästare för Östra Västmanlands med löjtnants indelning på Kungsörs samt transporterades 1780 $^{13}/_{11}$ till stabsryttmästare på Örebro kompani. Från denna befattning erhöll han 1782 $^{25}/_{10}$ afsked.[1 och 43])

N:r 809. **Wigelstjerna, Carl,** f. 1740 $^{11}/_{6}$, d. 1795 $^{4}/_{8}$, var son till Löjtnanten vid Södermanlands regemente Gabriel Wigelstjerna och Anna Elisabeth Hallman samt gift 1766 med Dorothea Eleonora Gerdes, f. 1741, d. 1785, dotter till Bankkamreraren Carl Adam Gerdes och Maria Margaretha Norman.

Wigelstjerna blef 1757 $^{24}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1758 $^{4}/_{7}$ korpral i regementet, bevistade såsom korpral pommerska kriget 1758—1762, erhöll 1761 korprals indelning och blef 1765 $^{19}/_{12}$ kvartermästare på Fellingsbro kompani. Han befordrades 1770 $^{22}/_{5}$ till stabskornett på 2. secondmajorens kompani med bibehållande af sistnämnda indelning, 1771 $^{9}/_{10}$ till kornett på Lif-, 1775 $^{9}/_{8}$ till löjtnant på Vadsbo, transporte-

rades samma dag till löjtnant på Roslags, blef 1776 $^{10}/_{6}$ genom byte med Claes Horn (n:r 819) stabslöjtnant med kornetts indelning på Örebro och befordrades s. å. $^{6}/_{7}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani. Från denna befattning erhöll han 1781 $^{4}/_{4}$ afsked.[1 och 43])

N:r 810. **Posse, Knut Albrecht,** grefve, f. 1746 $^{4}/_{10}$, d. 1797 $^{20}/_{12}$ i Stockholm, var son till Knut Posse (n:r 732) och Anna Elisabeth Gerner, broder till Carl Fredric Posse (n:r 821) samt gift 1785 med Anna Christina De Lille, f. 1767, dotter till Kaptenlöjtnanten vid Amiralitetet Stefan Ludvig De Lille och Christina Engel Carlberg.

Posse blef 1763 $^{20}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1764 $^{15}/_{3}$ korpral på Lifkompaniet och befordrades 1770 $^{14}/_{8}$ till regementsadjutant, 1771 $^{9}/_{10}$ till kornett på Norra Upplands, 1775 $^{9}/_{8}$ till stabslöjtnant på Majorens, s. å. $^{20}/_{12}$ till löjtnant på Lif-, 1776 $^{6}/_{7}$ till ryttmästare i regementet, 1781 $^{4}/_{4}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens, 1785 $^{20}/_{4}$ till ryttmästare för Norra Upplands, s. å. $^{27}/_{9}$ till 2. secondmajor med ryttmästarindelning på Östra Västmanlands kompani och 1789 $^{21}/_{11}$ till 1. secondmajor med samma indelning.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Posse på Kyrassierkåren såsom 2. major och erhöll 1794 $^{30}/_{6}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 811. **v. Kjörning, Carl Gustaf (Kjörning),** f. 1750 $^{7}/_{1}$, d. ogift 1781 $^{15}/_{3}$, adlad 1751 jämte sina syskon med namnet v. Kjörning, var son till Biskopen Olof Kjörning och Elisabeth Margaretha Hermansson, adlad v. Hermanson.

v. Kjörning blef 1765 $^{16}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{11}/_{7}$ korpral i regementet och 1768 $^{4}/_{1}$ korpral på Öfverstelöjtnantens kompani samt befordrades 1770 $^{14}/_{8}$ till 2. adjutant med korprals indelning på Kungsörs, 1771 $^{5}/_{6}$ till stabskornett på 1. secondmajorens med samma indelning, 1775 $^{22}/_{3}$ till kornett på Fellingsbro, s. å. $^{9}/_{8}$ till löjtnant på Vadsbo, s. å. $^{20}/_{12}$ till stabsryttmästare på Östra Västmanlands kompani och 1777 $^{10}/_{9}$ till regementskvartermästare. Denna befattning innehade han till sin död. I sin meritförteckning anger v. Kjörning, att han, då han 1777 blef regementskvartermästare, hemkom efter fem års tjänst såsom löjtnant i Frankrike.[1, 8 och 43])

N:r 812. **Mannerheim, Gustaf Johan,** friherre, f. 1754 $^{9}/_{9}$, d. 1826 $^{1}/_{1}$, var son till Öfversten Johan Augustin Mannerheim, friherre Mannerheim, och Helena Maria Söderhielm samt gift 1783 med sin kusin Friherrinnan Ulrica Charlotta Örnsköld, f. 1759, d. 1819, syster till Johan Wilhelm (n:r 837) och Nils August (n:r 899) Örnsköld.

Mannerheim blef 1769 $^{20}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{27}/_{7}$ korpral i regementet och befordrades 1770 $^{14}/_{8}$ till 3. adjutant, 1771 $^{5}/_{6}$ till 2. adjutant och s. å. $^{9}/_{10}$ till regementsadjutant, 1775 $^{18}/_{1}$ till stabs-

kornett på Öfverstelöjtnantens, s. å. $^{9}/_{8}$ till stabslöjtnant med kornetts indelning på Kungsörs, 1780 $^{13}/_{11}$ till stabsryttmästare på Östra Västmanlands med löjtnants indelning på Kungsörs, transporterades 1782 $^{25}/_{10}$ till stabsryttmästare på Örebro, befordrades 1783 $^{19}/_{8}$ till ryttmästare för Vadsbo och 1789 $^{21}/_{11}$ till 2. secondmajor med ryttmästares indelning på Örebro kompani.[1 och 43])

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Mannerheim på Lätta dragonkåren såsom förste major och erhöll 1792 $^{17}/_{9}$ afsked.[1]) År 1718 blef han RSO.[11])

N:r 813. **v. Greiff, Carl Gustaf,** f. 1745 $^{26}/_{8}$, d. ogift 1803 $^{18}/_{1}$ på Gillberga i Dingtuna socken af Västmanland, var son till Kaptenen Gustaf Johan v. Greiff och Catharina Lovisa v. Poll samt broder till Johan Ludvig Bogislaus v. Greiff (n:r 891).

v. Greiff blef 1762 $^{28}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1764 $^{22}/_{5}$ korpral på Öfverstelöjtnantens kompani. Han befordrades 1770 $^{15}/_{10}$ till stabskornett därstädes, 1773 $^{21}/_{6}$ till kornett på Östra Närkes, transporterades 1774 $^{6}/_{6}$ till kornett på Östra Västmanlands, befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens, 1781 $^{7}/_{2}$ till stabsryttmästare på Majorens, s. å. $^{4}/_{4}$ till regementskvartermästare och 1789 $^{21}/_{11}$ till ryttmästare för Vadsbo kompani.

Gustaf Johan Mannerheim.

Vintern 1788—1789 deltog v. Greiff i krigsföretagen mot Norge. År 1790 var han kommenderad på skärgårdsflottan och deltog från den $^{6}/_{5}$ till den $^{21}/_{10}$ i dess operationer och strider, bland annat slaget vid Svensksund den $^{9}/_{7}$, hvarför han tilldelades Svensksundsmedaljen.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades v. Greiff på Lätta dragonkåren såsom ryttmästare för Vadsbo skvadron och befordrades 1792 $^{12}/_{11}$ till öfverstelöjtnant i armén och 1. major vid Kyrassierkåren, blef RSO. samt befordrades 1793 $^{7}/_{5}$ till öfverstelöjtnant i regementet med bibehållande af majors indelning och tjänstgöring vid Kyrassierkåren. Från denna befattning erhöll han 1802 $^{9}/_{12}$, något mera än en månad före sin död, afsked. Han hade ådragit sig sjuklighet under vinterkampanjen å norska gränsen 1789 och sjökampanjen i Finland 1790.[1, 8 och 43])

N:r 814. **Reuterskiöld, Johan Edvard,** f. 1749 $^{14}/_{9}$, d. ogift 1819 $^{30}/_{10}$ i Stockholm, var son till Ryttmästaren Axel Diedric Reuterskiöld och Eva Anna Wefverstedt samt broder till Lennart Alexander Reuterskiöld (n:r 855).

Reuterskiöld blef 1766 $^{21}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1767

$^{4}/_{3}$ korpral och 1769 kvartermästare samt befordrades 1770 $^{22}/_{11}$ till stabskornett på Majorens, 1775 $^{9}/_{8}$ till kornett på Lif-, samma dag till löjtnant i regementet och 1776 $^{4}/_{12}$ genom byte med Fredric Johan Ulfsparre (n:r 807) till löjtnant på Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1780 $^{13}/_{1}$ afsked.[1 och 43]) Ur armén erhöll han afsked 1803 och kallas då ryttmästare.[11])

N:r 815. **Riben, Adolf Wilhelm,** f. 1750 $^{17}/_{10}$, d. 1829 $^{4}/_{11}$ på Tibble i Uppsala län, var son till Kammarherren Carl Riben och Margaretha Iserhjelm samt gift 1786 med Hedvig Maria Voltemat, f. 1767, d. 1839, dotter till Majoren Peter Abraham Voltemat och Sara Juliana Linroth.

Riben blef 1768 $^{4}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{14}/_{9}$ korpral och befordrades 1771 $^{5}/_{6}$ till 3. adjutant, s. å. $^{9}/_{10}$ till 2. adjutant, 1775 $^{29}/_{3}$ till regementsadjutant, s. å. $^{9}/_{8}$ till kornett på Norra Upplands, s. å. $^{20}/_{12}$ till stabslöjtnant på Majorens, 1781 $^{4}/_{4}$ till stabsryttmästare på sistnämnda kompani och 1789 $^{21}/_{11}$ till regementskvartermästare.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Riben såsom regementskvartermästare vid Kyrassierkåren och erhöll 1792 $^{17}/_{9}$ afsked.[1 och 43])

David Stierncrona.

N:r 816. **Stierncrona, David,** friherre, f. 1754 $^{11}/_{3}$, d. 1817 $^{11}/_{8}$ på Åkeshof i Bromma socken nära Stockholm, var son till Kammarherren Friherre David Stierncrona och Friherrinnan Agneta Wrede af Elimä samt gift 1. gången på 1770-talet med Elisabeth Stegelman, d. på 1790-talet, 2. gången 1797 med Friherrinnan Fredrica Elisabeth v. Friesendorff, f. 1773, d. 1800 i Stockholm, dotter till Hofmarskalken Friherre Fredric Ulric v. Friesendorff och Beata Sofia De Geer, samt 3. gången 1801 på Gripsholms slott med Antoinetta Wilhelmina Charlotta Piper, f. 1779, d. 1819 i Stockholm, dotter till Hofmarskalken Sten Abraham Piper och Friherrinnan Catharina Wilhelmina Ehrensvärd.

Stierncrona blef 1767 $^{2}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst och Lifkompaniet, 1769 /9 secondkorpral och 1770 $^{14}/_{8}$ korpral på Örebro kompani. Han befordrades 1771 $^{9}/_{10}$ till 3. adjutant med korprals indelning på Lifkompaniet, 1775 $^{29}/_{3}$ till 2. adjutant, s. å. $^{9}/_{8}$ till regementsadjutant, s. å. $^{20}/_{12}$ till löjtnant på Vadsbo och transporterades 1776 $^{6}/_{7}$ till löjtnant på Södermanlands kompani. Under denna tid var han i fransk tjänst från 1774 $^{19}/_{5}$, då han erhöll fyra års tjänstledighet för att gå i utländsk krigstjänst, till år 1777. Hemkommen transporterades han 1780 $^{1}/_{8}$ till löjtnant på Norra Upplands och befordrades 1781 $^{27}/_{4}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani. Han var då tillika kammarherre hos Drottning Sofia Magdalena.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Stierncrona på Kyrassierkåren fortfarande såsom ryttmästare för Södermanlands kompani och blef s. å. hofmarskalk. Han befordrades 1792 $^{18}/_{4}$ till major i kåren, 1793 $^{7}/_{5}$ till öfverstelöjtnant och sekundchef för Lätta dragonkåren, erhöll 1794 $^{30}/_{6}$ ryttmästares indelning på Östra Västmanlands kompani »med bibehållande af såväl den vid Fellingsbro åtföljande passevolansen som den tillfallande penningelönen af 500 riksdaler under kungl. statskontoret». År 1795 $^{2}/_{10}$ befordrades han till öfverste i armén, transporterades 1796 $^{29}/_{10}$ till sekundchef för Kyrassierkåren med öfverstelöjtnants indelning, blef 1797 $^{1}/_{11}$ RSO. och erhöll 1806 entledigande från hofmarskalksbeställningen. Från sistnämnda sekundchefsbefattning erhöll han 1808 $^{12}/_{1}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 817. **v. Troil, Samuel (Troilius)**, f. 1754 $^{2}/_{12}$, d. 1841 $^{3}/_{11}$ i Stockholm, adlad jämte sina syskon 1756 $^{9}/_{11}$ med namnet v. Troil, var son till Ärkebiskopen D:r Samuel Troilius och Brita Elisabeth Silfverstolpe samt gift 1788 med Anna Charlotta af Sillén, f. 1766, d. 1831 i Uppsala, dotter till Kanslirådet Georg Wilhelm Silléen, adlad af Sillén, och Brita Johanna Lagerstam.

v. Troil blef 1770 $^{18}/_{6}$ korpral vid Lifregementet till häst och befordrades 1771 $^{9}/_{10}$ till stabskornett med kvartermästares indelning på Fellingsbro kompani. År 1774 gick han med nådig tjänstledighet i fransk tjänst och blef s. å. $^{19}/_{5}$ löjtnant i franska armén. Under sin vistelse utrikes befordrades han i Sverige 1775 $^{9}/_{8}$ till kornett på Östra Västmanlands, s. å. $^{20}/_{12}$ till löjtnant på Fellingsbro, blef 1776 $^{6}/_{7}$ stabslöjtnant med kornetts indelning på Örebro och 1778 $^{11}/_{12}$ löjtnant på Östra Närkes kompani. Hemkommen från Frankrike 1781 i augusti befordrades han 1782 $^{25}/_{10}$ till stabsryttmästare på Östra Västmanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1786 $^{12}/_{4}$ afsked med tillstånd att såsom ryttmästare kvarstå i armén och 1790 afsked ur armén.[1, 8, 11 och 43])

N:r 818. **Ingelotz, Berndt Gustaf**, f. 1750 $^{28}/_{9}$, d. 1812 $^{26}/_{9}$ i Stockholm, var son till Häradshöfdingen i Öfver-Hollola härad i Finland Johan Andreas Ingelotz och Märtha Charlotta Jägerhorn af Spurila samt gift 1776 med Grefvinnan Maria Antoinetta Leijonstedt, f. 1756, d. 1829, dotter till Landshöfdingen Grefve Carl Wilhelm Leijonstedt och Friherrinnan Florentina v. Kochen.

Ingelotz blef 1763 $^{30}/_{10}$ volontär vid Nylands dragoner, 1768 $^{10}/_{9}$ styckjunkare med furirs lön vid Artilleriet, 1769 $^{12}/_{12}$ kadettadjutant, 1770 $^{15}/_{10}$ underlöjtnant, transporterades 1772 $^{6}/_{3}$ till fänrik vid Upplands regemente och blef s. å. $^{2}/_{9}$ lifdrabant.

År 1773 $^{21}/_{6}$ erhöll han transport till kornett på Roslags kompani af Lifregementet till häst, befordrades 1774 $^{2}/_{12}$ till ryttmästare i armén, erhöll 1775 $^{29}/_{8}$ löjtnants indelning på Lifkompaniet, befordrades s. å. $^{20}/_{12}$ till ryttmästare för Södermanlands och transporterades 1781 $^{27}/_{4}$ till rytt-

mästare för Norra Upplands kompani. År 1784 blef han förste kammarjunkare och hade förut varit förste lifpage. År 1785 $^{20}/_{4}$ erhöll han afsked från lön men kvarstod öfver stat i regementet och befordrades 1788 till major i regementet.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Ingelotz såsom major öfver stat vid Kyrassierkåren och erhöll 1794 $^{13}/_{5}$ afsked med pension.[1, 8, 11 och 43])

N:r 819. **Horn** (af Åminne), **Claes,** till Ekebyholm i Roslagen, grefve, f. 1755 $^{3}/_{8}$, d. 1823 $^{9}/_{6}$ och begrafven i Rimbo kyrka i Roslagen, var son till Generalmajoren och Presidenten i krigskollegiet Gustaf Adolf Horn af Åminne, grefve Horn af Åminne, och Anna Christina Höijer samt gift 1. gången 1781 med Brita Maria v. Hauswolff, f. 1758, d. 1844, skild 1809, dotter till Räntmästaren Carl Johan v. Hauswolff och Märtha Beata Rosenstam, och 2. gången 1809 på Myrö i Närke med Anna Sofia Blomstedt, f. 1777, d. 1858 i Stockholm, dotter till Kaptenen Johan Magnus Blomstedt och Anna Lovisa Taube.

Claes Horn af Åminne.

Horn blef 1767 $^{10}/_{9}$ kvartermästare vid Östgöta kavalleriregemente, 1771 $^{16}/_{12}$ kvartermästare utan lön vid Lifregementet till häst och befordrades 1773 $^{21}/_{6}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani, blef 1775 $^{18}/_{1}$ genom byte med Gustaf Johan Mannerheim (n:r 812) regementsadjutant, befordrades s. å. $^{29}/_{3}$ till kornett på Roslags, s. å. $^{20}/_{12}$ till stabslöjtnant på Örebro, 1776 $^{10}/_{6}$ till löjtnant på Roslags och transporterades 1777 $^{9}/_{4}$ till löjtnant på Fellingsbro kompani.

Sistnämda år $^{10}/_{9}$ transporterades Horn till korpral vid Lifdrabantkåren, befordrades 1779 $^{23}/_{4}$ till secondmajor vid Östgöta kavalleriregemente, 1782 $^{23}/_{8}$ till premiermajor och 1783 $^{20}/_{9}$ till öfverstelöjtnant på nyssnämnda regemente, transporterades 1784 $^{20}/_{6}$ till kaptenlöjtnant vid Lifdrabantkåren och befordrades 1787 $^{23}/_{2}$ till öfverste för Östgöta kavalleriregemente, hvilket befäl han innehade, tills regementet 1791 förändrades till infanteri. Han blef sedermera 1793 $^{2}/_{9}$ generalmajor och 1802 $^{9}/_{12}$ generallöjtnant och erhöll 1813 afsked ur krigstjänsten.

Vid sidan af den militära banan blef Horn 1781 $^{26}/_{10}$ kammarherre hos drottningen, 1787 $^{26}/_{11}$ skattmästare vid de kungl. ordnarna och KNO., 1795 $^{28}/_{4}$ RSO. och 1806 $^{19}/_{11}$ RKMO.[1, 8, 43 och 71])

N:r 820. **Gyllenadler, Samuel Jacob,** f. 1752 $^{14}/_{4}$, d. 1804 $^{23}/_{8}$ i Nyköping, var son till Lagmannen Claes Jacob Gyllenadler och Christina Charlotta Wester samt gift 1. gången 1787 med Johanna Sofia Albom,

d. 1788, dotter till Landssekreteraren Jonas Albom och Johanna Catharina Forsskål, och 2. gången 1794 med Grefvinnan Vivica Sofia Bonde af Björnö, f. 1770, d. 1851, dotter till Riksrådet och Riksmarskalken Grefve Carl Bonde af Björnö och Grefvinnan Ebba Margaretha Bonde af Säfstaholm.

Gyllenadler blef 1759 $^{5}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1768 $^{1}/_{10}$ korpral utan lön och 1771 $^{20}/_{4}$ korpral på Norra Upplands kompani. Han befordrades 1774 $^{26}/_{1}$ till secondkornett på Norra Upplands, 1776 $^{22}/_{5}$ till 3. adjutant, s. å. $^{6}/_{7}$ till löjtnant på Fellingsbro, transporterades 1777 $^{9}/_{4}$ genom byte till löjtnant på Roslags, befordrades 1783 $^{19}/_{3}$ till stabsryttmästare på Örebro, 1785 $^{27}/_{9}$ till ryttmästare för Norra Upplands och transporterades 1786 $^{19}/_{1}$ till ryttmästare för Roslags kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Gyllenadler på Kyrassierkåren fortfarande såsom ryttmästare för Roslags kompani och befordrades 1793 $^{7}/_{5}$ till major i regementet med bibehållande af sin förra indelning.

Johan Fredric Lilliehorn.

Från regementet befordrades han 1794 $^{11}/_{6}$ till landshöfding i Nyköpings län, hvilken befattning han innehade till sin död. År 1800 blef han RSO.[1, 11 och 43])

N:r 821. **Posse, Carl Fredric,** grefve, f. 1748 $^{8}/_{6}$, d. 1787 $^{4}/_{1}$, var broder till Knut Albrecht Posse (n:r 810) samt gift 1782 med Charlotta Sofia Goës, f. 1757 på Strömsholm, d. 1821 på Vänngarn i Uppland, dotter till Stallmästaren Bengt Edvard Goës och Agneta Christina Fleming.

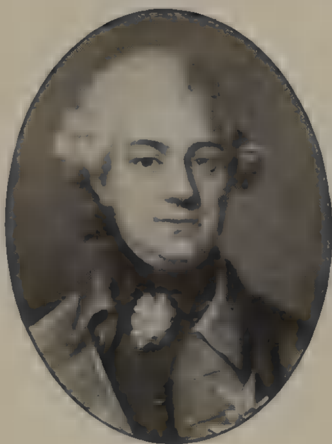
Posse blef 1763 $^{10}/_{5}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1771 $^{9}/_{10}$ korpral på Örebro kompani. Han befordrades 1774 $^{23}/_{3}$ till stabskornett och 1776 $^{6}/_{7}$ till löjtnant i regementet, allt med bibehållande af nyssnämnda korpralsindelning, samt 1780 $^{1}/_{3}$ till löjtnant på Södermanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1782 $^{15}/_{5}$ afsked med tillstånd att såsom ryttmästare kvarstå i armén.[1 och 43])

N:r 822. **Lilliehorn, Johan Fredric,** f. 1745 $^{20}/_{7}$, d. 1811 $^{27}/_{8}$ i Västerås, friherre 1800 $^{14}/_{6}$, var son till Kaptenen vid Artilleriet Samuel Carl Lilliehorn och Clara Aurora Lothigia samt gift 1772 med Maria Elisabeth Virgin, f. 1748, d. 1800, dotter till Kammarherren Claes Virgin och Augusta Wilhelmina Kunckel.

Lilliehorn blef 1757 handtlangare och styckjunkare utan lön vid Artilleriet i Stockholm, 1758 page vid hofvet, 1762 kammarpage hos konungen, 1764 $^{8}/_{3}$ stabskornett vid Bohusläns dragonregemente, 1769 $^{5}/_{9}$ stabslöjtnant, 1771 $^{7}/_{8}$ stabskapten, s. å. $^{23}/_{10}$ kapten med kompani och 1774 $^{13}/_{4}$ secondmajor, allt vid ofvannämnda regemente. Hösten 1772 förde han en postering vid norska gränsen.

Genom byte med Carl Daniel Örnsköld (n:r 739) transporterades han 1774 $^{3}/_{5}$ till ryttmästare för Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, transporterades 1775 $^{9}/_{8}$ till ryttmästare för Vadsbo och s. å. $^{28}/_{11}$ till ryttmästare för Östra Västmanlands kompani, befordrades s. å. $^{20}/_{12}$ till 2. secondmajor och 1778 $^{11}/_{2}$ till 1. secondmajor med bibehållande af ryttmästarindelning på Östra Västmanlands kompani samt 1781 $^{7}/_{2}$ till major med majorsindelning och 1783 $^{30}/_{4}$ till öfverstelöjtnant i armén.

Från regementet befordrades Lilliehorn 1785 $^{20}/_{8}$ till landshöfding i Älfsborgs län, blef 1787 RNO., 1788 generalintendent vid den på västra gränsen varande armén, 1789 ledamot af konungens hemliga krigsberedning samt utredningskommissionen, 1790 KNO. och tillfölje däraf uppflyttad i dåvarande riddarklassen, 1800 friherre och transporterades 1809 till landshöfding i Västmanland. Den senare befattningen innehade han till sin död.[1, 8, 11 och 43)]

Fredric Horn.

N:r 823. **Horn** (af Åminne), **Fredric,** f. 1725 $^{29}/_{3}$ på Husby i Södermanland, d. 1796 $^{1}/_{1}$ i Stockholm, grefve 1772 $^{12}/_{9}$, var son till Öfversten Friherre Christer Horn af Åminne och Friherrinnan Anna Regina Sjöblad samt gift 1. gången 1758 i Stockholm medelst enlevering med Anna Margaretha Plomgren, adlad Plommenfelt, f. 1734, d. 1782 i Stockholm, dotter till Kommerserådet Anders Plomgren och Anna Catharina Claesson, och 2. gången 1783 med Ragnhild Ulrica v. Flygarell, f. 1732, d. 1816, dotter till Hofintendenten Anders Flygare, adlad v. Flygarell, och Friherrinnan Christina Margaretha v. Danckwardt.

Horn blef 1740 volontär vid Lifgardet och 1742 underofficer. S. å. erhöll han nådigt tillstånd till en utrikes resa, blef 1743 löjtnant i fransk tjänst och 1745 kaptenlöjtnant samt erhöll 1746 kompani. Under dessa år gjorde han kampanjen vid Rhenfloden. År 1744 bevistade han attacken vid Weissenburg i Elsass, och efter passagen öfver Rhen gjorde han vinterkampanjen i Bayern och blockaden af Ingolstadt. Under 1745 års kampanj var han med vid den svåra reträtten vid Pfaffenhofen, då af hans trupp om 50 man endast tre med honom öfverblefvo, och s. å. i Prins Contis namnkunniga reträtt öfver Rhen. Under 1746 års kampanj deltog han i staden och citadellet Namurs belägring och bataljen vid Raucoux samt 1748 i belägringen af Maastricht. Efter freden i Aachen hemreste han.

Under denna tid hade Horn i hemlandet befordrats 1746 till fänrik vid Lifgardet, 1748 $^{17}/_{5}$ till vicekorpral och 1749 $^{17}/_{1}$ till korpral vid Lifdrabantkåren. År 1749 blef han öfverste i fransk tjänst och 1750 $^{28}/_{7}$ RSO.

Vid sjuåriga krigets utbrott 1756 gick han åter i fransk tjänst, gjorde

1757 års kampanj i Westfalen såsom generaladjutant hos de kommenderande fältmarskalkarna vid franska armén samt tog s. å. en afgörande del i fransmännens seger vid Hastenbeck. Följande år erhöll han den franska orden »Pour le mérite militaire». Han hade nu enligt sin meritförteckning gjort sex kampanjer samt deltagit i tre bataljer, fyra mindre affärer och två belägringar.

I Sverige befordrades han 1760 $^{22}/_{4}$ till »konfirmerad» öfverste i svensk tjänst, 1761 $^{22}/_{6}$ till kvartermästare och 1762 $^{10}/_{8}$ till löjtnant vid Lifdrabantkåren samt 1763 $^{9}/_{2}$ till öfverste för Östgöta kavalleriregemente. Vid denna tid kom han äfven att spela en politisk roll. År 1758 enleverade han den mäktige hattledaren Thomas Plomgrens brorsdotter och blef genom detta giftermål, ensam af sitt namn, knuten till hattarnas läger. Han gjorde sig också vid 1760—1762 års riksdag känd som en af deras hetsigaste partigängare och skall till och med med värjan hafva förfäktat sin mening. I likhet med flertalet af sitt parti kom han under frihetstidens senare skede att närma sig hofvet och visade sig vid 1771—1772 års riksdag som en af de ifrigaste kämparna för en utsträckt konungamakt. I de förberedande åtgärderna för 1772 års statshvälfning tog han en verksam del och förde den betydelsefulla revolutionsdagen den $^{19}/_{8}$ näst konungen befälet öfver trupperna i hufvudstaden.

Utnämnd till generalmajor 1770 $^{2}/_{3}$ och s. å. $^{11}/_{12}$ till K. m. st. k. SO., blef han efter revolutionen 1772 $^{12}/_{9}$ generallöjtnant och grefve. Vid denna utnämning lär han hafva anhållit att få utbyta sitt historiska namn mot »Gustafsvän». Gustaf III hade dock större aktning för det frejdade namnet än den, som bar det, och afslog hans begäran men tillät honom att pryda sitt vapen med konungens krönta namnchiffer och en vase.

År 1774 $^{19}/_{8}$ erhöll Horn transport från öfverstebeställningen vid Östgöta kavalleriregemente till samma beställning vid Lifregementet till häst och utnämndes 1778 $^{27}/_{12}$ till general och RKMO. Någon framstående regementschef var han ej, utan regementet förföll rätt afsevärdt under hans chefstid (se 4. delen, sid. 182). Från Lifregementet till häst erhöll han 1780 $^{24}/_{4}$ afsked, hvarvid konungen i nåder hugnade honom icke allenast med ackords ersättning och pension utan ock med tillstånd att såsom general få kvarstå i armén och bibehållas vid generallöjtnantslönen.

Hans svärmiska tillgifvenhet för konungen utbyttes så småningom i ett bittert hat, och vid 1789 års riksdag uppträdde han i oppositionspartiets främsta led. Han var ock en af de nitton herrar, som s. å. $^{20}/_{2}$ på konungens befallning arresterades.[1, 13, 22 och 43])

N:r 824. **v. Rosen, Johan Erland,** f. 1755 $^{22}/_{1}$, var son till Axel Diedric v. Rosen (n:r 725) och Charlotta Wefverstedt.

v. Rosen blef 1764 $^{3}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1767 $^{23}/_{8}$ korpral på Norra Upplands kompani samt befordrades 1774 $^{14}/_{12}$ till kornett på Östra Närkes, transporterades 1775 $^{20}/_{12}$ till kornett på Roslags kompani och befordrades 1776 $^{6}/_{7}$ till löjtnant i regementet. År 1778 $^{8}/_{4}$

erhöll han två års tjänstledighet för utrikes resa och 1780 $^{13}/_{1}$ afsked.[1 och 43]) Han reste då till Västindien och afhördes ej mera.[11])

N:r 825. **Brummer, Carl Magnus,** f. 1716 $^{7}/_{5}$, d. 1784 $^{7}/_{1}$, var son till Öfversten och Kommendanten på Varberg Johan Magnus Brummer, adlad Brummer, och Catharina Elisabeth v. Buckheusen samt gift 1. gången 1741 med Hedvig Eleonora Törnvall och 2. gången 1752 med Maria Euphrosyne Stralenberg, f. 1729, d. 1785, dotter till Stadsmajoren Peter Sigfrid Tabbert, adlad Stralenberg, och Anna Maria v. Conowen.

Brummer blef 1733 volontär, 1739 kvartermästare, 1744 $^{5}/_{6}$ adjutant, s. å. $^{19}/_{12}$ kornett, 1747 $^{5}/_{10}$ löjtnant, 1752 $^{30}/_{10}$ ryttmästare, 1764 $^{7}/_{12}$ secondmajor och 1769 $^{20}/_{12}$ premiermajor, allt vid Adelsfanan, samt RSO.[50])

År 1775 $^{29}/_{3}$ blef han genom byte med Gustaf Julius Freijtag (n:r 733) ryttmästare för Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst och samma dag genom byte med Axel Ridderstam (n:r 780) regementskvartermästare men erhöll redan s. å. $^{22}/_{5}$ afsked.[1 och 43]) Sedermera kallas han för öfverstelöjtnant.[11])

N:r 826. **Cederfelt, Pehr,** f. 1752 $^{21}/_{2}$, d. 1841 $^{8}/_{2}$, var son till Kvartermästaren vid Södra Skånska kavalleriregementet Christian Cederfelt och Catharina Stare samt gift 1785 med Justina Göding, f. 1756, d. 1827, dotter till Kyrkoherden i Kalmar socken af Uppland Olof Justinus Göding och Maria Helena Scharling.

Cederfelt kom 1771 i krigstjänst, blef s. å. $^{3}/_{12}$ kammarpage hos Gustaf III och befordrades 1775 $^{22}/_{3}$ till stabskornett på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, s. å. $^{20}/_{12}$ till kornett på Södermanlands och 1776 $^{6}/_{7}$ till löjtnant på Vadsbo kompani. År 1775 blef han tillika tjänstgörande hofjunkare och förste kammarjunkare.

År 1777 $^{17}/_{12}$ befordrades han till ryttmästare vid Adelsfanan[1, 11 och 43]), blef 1784 major därstädes, 1799 öfverstelöjtnant i armén, 1800 postdirektör i Göteborg, 1802 RSO. samt erhöll 1810 afsked ur krigstjänsten och 1816 från postdirektörsbefattningen.[11])

N:r 827. **Tersmeden, Herman August**, f. 1756 $^{31}/_{12}$, d. ogift 1801 $^{25}/_{5}$ i Stockholm, var son till Hofrådet Herman Tersmeden och Eva Maria Nordberg.

Tersmeden blef 1769 $^{21}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{8}/_{12}$ korpral utan lön och 1774 $^{20}/_{12}$ kvartermästare. Han befordrades 1775 $^{29}/_{3}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens, s. å. $^{9}/_{8}$ till kornett på Fellingsbro, transporterades s. å. $^{20}/_{12}$ till kornett på Östra Västmanlands, befordrades 1777 $^{7}/_{8}$ till löjtnant i regementet, s. å. $^{10}/_{9}$ till löjtnant på Fellingsbro, transporterades 1782 $^{17}/_{4}$ till löjtnant på Lif- och befordrades 1783 $^{19}/_{3}$ till ryttmästare för Lifkompaniet. År 1788 bevistade han med sitt kompani kampanjen i Finland. År 1789 förde han befälet öfver tvänne

regementets kommenderingar, den ena om 100 man till vakthållning vid Fredrikshof i Stockholm, den andra om 200 man till handräckningsarbete i Stockholm, båda kommenderingarna till fots.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Tersmeden på Kyrassierkåren fortfarande såsom ryttmästare för Lifkompaniet till 1793 $^{29}/_{8}$, då han genom byte med Georg Adlersparre (n:r 844) blef brigadadjutant. År 1794 $^{25}/_{6}$ befordrades han till major i Kyrassierkåren med bibehållande af brigadadjutantsbefattningen. År 1796 $^{17}/_{1}$ erhöll han afsked från nyssnämnda befattning och befordrades s. å. $^{25}/_{7}$ till 2. major vid Kyrassierkåren, hvilken befattning han innehade till sin död. År 1799 i november blef han RSO.[1, 8 och 43])

N:r 828. **Horn** (af Åminne), **Claes Fredric,** till Hufvudsta fideikommiss vid Stockholm, grefve, f. 1763 $^{18}/_{5}$ i Stockholm, d. 1823 $^{23}/_{5}$ i Köpenhamn, var son till Fredric Horn af Åminne (n:r 823) och Anna Margaretha Plomgren, adlad Plommenfelt, samt gift 1786 i Stockholm med Maria Wilhelmina Linnerhjelm, f. 1764 på Rosenholm i Jönköpings län, d. 1833 på Falkenå i Kräcklinge socken af Närke, dotter till Hofrättsrådet Jonas Linnerhjelm och Johanna Margaretha Seele.

Claes Fredric Horn.

Horn blef 1769 $^{29}/_{8}$, vid sex års ålder, sergeant vid Östgöta infanteriregemente, 1775 $^{2}/_{7}$ kornett utan lön i Lifregementet till häst, där fadern var regementschef, erhöll 1776 $^{6}/_{7}$ korprals indelning på Norra Upplands kompani, befordrades 1777 $^{7}/_{8}$ till löjtnant i regementet och erhöll 1781 $^{27}/_{4}$ löjtnants indelning på samma kompani. Från denna befattning befordrades han 1783 $^{28}/_{5}$, vid tjugo års ålder, till major vid Fortifikationen och blef samtidigt kammarjunkare.[1, 8 och 43]) En tvist med Kommendanten Gustafssköld i Kristianstad rörande befästningsarbetena därstädes, öfver hvilka Horn förde befälet, föranledde honom att begära sitt afsked, som äfven beviljades 1789.

Vek och svärmisk till lynnet och utan egentlig självständighet i karaktären hade han efter hand, nästan omedvetet, blifvit intagen af samma bittra stämning mot Gustaf III:s person, som fadern hyste, och blef en lätt vunnen deltagare i de ränker, som smiddes mot konungens lif. Det vid rannsakningen efter konungamordet uppdagade förhållandet, att de sammansvurnas planer förnämligast blifvit uppgjorda hos Horn på Hufvudsta, jämte andra omständigheter gjorde honom till en af de mest komprometterade i mordet. Han dömdes 1792 $^{24}/_{5}$ af Svea hofrätt från adelskap, lif, ära och gods, men fick sitt dödsstraff s. å. $^{15}/_{8}$ af Hertig Carl förmildradt till ständig landsflykt med förlust af adelskap och medborgerliga rät-

tigheter. Han begaf sig då med sin familj öfver till Danmark, där han 1793—1800 lefde under det antagna namnet Claesson.

Af danska ministern Bernsdorff behandlades Horn med välvilja, och då engelska flottan 1800 hotade Danmark, erhöll han i uppdrag att deltaga i ordnandet af det danska kustförsvaret. Men när Gustaf IV Adolf vid underhandlingarna mellan Sverige och Danmark s. å. lät förstå, att detta förtroende för en svensk konungamördare föreföll honom misstänkt, blef Horn genast uppmanad att lämna Danmark. Han begaf sig då med sin familj till Lybeck. År 1804 erhöll han dock dansk medborgarrätt och återvände 1813 till Köpenhamn, där han lefde till sin död med återtaget familjenamn.[13 och 30])

N:r 829. **Tilas, Gudmund Hjärne,** friherre, f. 1754 $^{13}/_{7}$, d. 1829 $^{15}/_{4}$ i Jönköping, var son till Olof Tilas (n:r 726) och Hedvig Christoffersdotter, adlad Adlersparre, broder och svåger till Fredric August Tilas (n:r 839) samt gift 1801 på Tunbyholm i Skåne med Margaretha Maria v. Dellvig, f. 1774, d. 1817, dotter till Ryttmästaren Christian Georg v. Dellvig och Friherrinnan Gustafva Johanna Hamilton af Hageby.

Tilas blef 1767 $^{13}/_{10}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{25}/_{11}$ secondkorpral, 1772 $^{29}/_{1}$ korpral på Lifkompaniet och 1774 $^{28}/_{10}$ kvartermästare med bibehållande af föregående indelning. Han befordrades 1775 $^{29}/_{3}$ till 3. adjutant, s. å. $^{9}/_{8}$ till 2. adjutant och s. å. $^{20}/_{12}$ till regementsadjutant, 1777 $^{7}/_{8}$ med bibehållande af regementsadjutantsbefattningen till löjtnant i regementet och erhöll 1780 $^{8}/_{2}$ korprals indelning på Roslags kompani. Sistnämnda år förbjöds han att tjänstgöra vid regementet, förrän en process mellan honom och Korpralen vid Lifdrabantkåren Fock var afgjord.

Genom byte med Johan Ludvig Bogislaus v. Greiff (n:r 892) transporterades Tilas 1783 $^{28}/_{5}$ till löjtnant vid Bohusläns dragonregemente[1 och 43]) och blef där kapten, i hvilken befattning han kvarstod 1787 men var 1788 därifrån afgången. Han blef sedermera tullförvaltare i Uddevalla och erhöll 1802 $^{2}/_{3}$ öfverdirektörs fullmakt.[50 och 71])

N:r 830. **Wrede** (af Elimä), **Fabian,** friherre, f. 1760 $^{24}/_{11}$ på Kungslena öfversteboställe i Västergötland, d. 1824 $^{16}/_{1}$ i Stockholm, grefve Wrede 1809 $^{29}/_{6}$ men ej introducerad, var son till Generalen Friherre Fabian Casimir Wrede af Elimä och Friherrinnan Catharina Charlotta Fleming af Liebelitz, broder till Henric (n:r 845) och halfbror till Casper (n:r 859) Wrede af Elimä samt gift 1. gången 1780 med Friherrinnan (franska Grefvinnan) Marie Stanislas Josephine Sparre af Kroneberg, f. 1764 i Frankrike, d. 1824 i Kristianstad, skild 1796, dotter till Maréchal de Camp Friherre (fransk Grefve) Louis Ernest Joseph Sparre af Kroneberg och Adelaide Therèse Hardouine de Beaumois, och 2. gången med Agatha Bremer, f. 1773, d. 1810 i Stockholm, dotter till en Brukspatron Bremer.

Wrede blef 1770 $^{6}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1772 $^{15}/_{7}$ kvartermästare på Lifkompaniet. Han befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till kornett på Södermanlands, transporterades s. å. $^{20}/_{12}$ till kornett på Norra Upplands, befordrades 1777 $^{10}/_{9}$ till löjtnant på Östra Västmanlands och transporterades 1782 $^{25}/_{10}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani, hvilken befattning han innehade till 1784 $^{14}/_{9}$.

År 1778 $^{11}/_{2}$ erhöll han nådig tjänstledighet för att gå i fransk tjänst. Här befordrades han till officer först vid regementet Royal Suédois, sedan vid regementet de la Marck, som utgjorde en del af den stora kustarmén, hvilken var sammandragen mot England. Han deltog i flera manövrer och följde regementet i flera garnisoner åren 1779 och 1780. Sistnämnda år erhöll han afsked ur fransk tjänst.

Under sin vistelse utomlands hade han 1778 uppvaktat Gustaf III i Spa, då han genast omfattades med vänskap af konungen. År 1780 var han anställd vid svenska ambassaden i Paris under Grefve Creutz. Vid sin hemkomst till Sverige 1781 utnämndes han till tjänstgörande kammarherre hos Drottning Sofia Magdalena samt 1782 till öfveradjutant hos konungen och major i armén.

Fabian Wrede.

År 1784 $^{14}/_{9}$ befordrades Wrede till öfverstelöjtnant vid Upplands regemente, blef 1786 öfverstekammarjunkare och 1788 vid ännu ej fyllda 28 år öfverste och chef för nyssnämnda regemente samt 1789 RSO. Kort därefter öfvergick han med sitt regemente till Finland och deltog i flera där inträffade krigshändelser, såsom landstigningen vid Brakkila, i bombarderingen och den tillämnade belägringen af Fredrikshamn, i affärerna vid Suttula, Stora Aborrfors, Högfors och Elgsö. Ifrån april till juli 1790 kommenderade han karelska brigaden och sedermera till krigets slut svenska brigaden i Savolaks. Efter freden förflyttades han 1791 $^{29}/_{3}$ till chef för Nylands regemente med därunder hörande lätta brigad af jägare och dragoner, blef s. å. ceremonimästare vid alla Kungl. Maj:ts ordnar och KNO., utnämndes 1795 $^{8}/_{4}$ till generalmajor, erhöll s. å. $^{30}/_{9}$ genom byte chefsskapet öfver Björneborgs regemente, blef året därefter $^{21}/_{11}$ RKMO. och 1798 $^{4}/_{5}$ chef för Lifgrenadjärbrigaden. År 1801 fick han vid den hotande krigsfaran med England befälet öfver de 10,000 man, som sammandrogos på västkusten. År 1802 $^{27}/_{10}$ förordnades han till generalinspektör för svenska infanteriet med säte i konungens krigskonselj. Utnämnd 1805 $^{1}/_{3}$ till generaladjutant sattes han 1807 under kriget mot fransmännen i Pommern till närmaste man under Generalbefälhafvaren Friherre v. Essen, men återkallades snart af Gustaf IV Adolf och erhöll efter regementsförändringen 1809 af Hertig Carl kommandot öfver norra svenska armén. På denna post gjorde han allt för

att, sedan Gripenberg kapitulerat vid Kalix (mars 1809), rädda, hvad räddas kunde, ehuru till följd af flera sammanstötande vidrigheter med föga framgång. Efter återvunnen fred upphöjdes han 1809 till grefve och s. å. 29/7 till general af infanteriet samt afgick i maj 1810 i en utomordentlig beskickning till Kejsar Napoleon. När frågan om Furstens af Ponte Corvo val till svensk tronföljare dök upp under hans vistelse i Paris, styrkte han fursten i dessa planer, hvarför Wrede sedermera vid riksdagen i Örebro togs i upptuktelse af Carl XIII. Han verkade dock, särskildt som ledamot af hemliga utskottet, fortfarande för sin kandidat.

År 1810 28/9 förordnades Wrede till statsråd och kansler för krigsakademien å Karlberg samt utnämndes 1811 till en af rikets herrar. Samma år lämnade han chefsskapet för Lifgrenadjärbrigaden och 1812 statsrådsämbetet. Han blef slutligen 1816 30/7 fältmarskalk.[1, 11, 13, 43 och 71])

I minnestalet i krigsvetenskapsakademien öfver Fältmarskalken Wrede yttrar Generalmajor Hård af Segerstad: »Ett öppet väsen, i hvilket den finaste bildning och världskännedom röjdes, utan att i minsta mån utplåna stämpeln af en ren natur, en redlig välvilja, en okonstlad värdighet, följde honom lika på hofvet, på landsbygden och i krigarens läger. Han var i alla afseenden ämnad till befäl, älskvärd och nedlåtande i umgänget, vördnadsbjudande, då allvar fordrades, alltid bibehållande förmågan att göra sig åtlydd. Nitisk för laglydnad, vän af en orubbad samhällsordning, lät han aldrig en stund förvilla sig af tidehvarfvets tillfälliga nycker, mot hvilka han alltid visade sig som en sträng och oböjlig domare. Redlig vän, öm fader, rättvis ämbetsman, var han i alla både allmänna och enskilda förhållanden ädel, i detta ords rätta och skönaste bemärkelse.»[13])

N:r 831. **Lindsfelt, Carl Otto,** f. 1751 12/12, d. ogift 1822 19/4 i Tortuna socken af Västmanland, var son till Häradshöfdingen Thomas Fredric Lindsfelt och Margaretha Sofia v. Segebaden.

Lindsfelt blef 1763 volontär vid Jämtlands dragonregemente, 1764 29/10 sergeant och samma dag volontär utan lön vid Lifregementet till häst, 1765 2/3 korpral och 1774 16/12 kvartermästare. Han befordrades 1775 9/8 till stabskornett med korprals indelning på Östra Västmanlands, 1778 25/2 till löjtnant på Vadsbo, transporterades 1780 13/11 till stabslöjtnant på Kungsörs, befordrades 1782 25/10 till stabsryttmästare på samma samt transporterades 1785 20/4 till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens och 1786 14/12 till stabsryttmästare på Östra Västmanlands kompani.

År 1788 var han kommenderad med kompaniet till Västergötland samt på postering vid Göta älf. År 1790 tjänstgjorde han å skärgårdsflottan i kriget mot Ryssland och bevistade affärerna den 15/5 vid Fredrikshamn, den 3/7 vid Björkö samt slaget den 9/7 vid Svensksund.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Lindsfelt på Lätta dragonkåren såsom ryttmästare för Arboga skvadron med bibehållande af löjtnants indelning på Östra Västmanlands kompani samt befordrades

1792 $^{17}/_{9}$ till 2. major vid denna kår, från hvilken befattning han 1794 $^{1}/_{5}$ erhöll afsked.[1 och 43])

N:r 832. **Meijendorff v. Yxkull, Ludolf,** friherre, f. 1757 $^{15}/_{1}$, var son till Axel Diedric Meijendorff v. Yxkull (n:r 722) och Friherrinnan Christina Catharina Leijonhufvud.

Meijendorff v. Yxkull blef 1766 $^{1}/_{5}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1767 $^{24}/_{4}$ korpral och 1774 $^{28}/_{10}$ kvartermästare. Han befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens och 1778 $^{11}/_{2}$ till stabslöjtnant på Örebro kompani. Från denna befattning erhöll han 1785 $^{27}/_{9}$ afsked.[1 och 43])

N:r 833. **Anrep, Gustaf Gabriel,** f. 1752 $^{15}/_{2}$ på Lekeberga i Knista socken af Närke, d. 1843 $^{17}/_{10}$ på Hammar i Värmland, var son till Jacob Reinhold Anrep (n:r 711) och Ebba Charlotta Åkerhjelm, broder till Magnus Fromhold Anrep (n:r 852) samt gift 1789 med Grefvinnan Johanna Lagerberg, f. 1767, d. 1824, dotter till Landshöfdingen Grefve Adam Otto Lagerberg och Friherrinnan Beata Sparre af Kroneberg.

Anrep blef 1765 $^{29}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst, samma dag korpral på Norra Upplands kompani och 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare i regementet med korprals indelning på Fellingsbro kompani. Han befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till stabskornett på Örebro med bibehållande af nyssnämnda indelning, erhöll 1776 $^{2}/_{10}$ korprals indelning på Vadsbo och befordrades 1780 $^{13}/_{11}$ till löjtnant på Vadsbo kompani. Från denna befattning erhöll han 1785 $^{27}/_{9}$ afsked. Vid afskedstagandet ansågs han vara »en stor slarf».[1 och 43])

N:r 834. **De la Chapelle, Fredric,** f. 1784 $^{8}/_{5}$, var son till Carl Adam De la Chapelle (n:r 714) och Elisabeth Leijonmarck, halfbroder till Carl Magnus De la Chapelle (n:r 782) samt gift 1781 med Catharina Charlotta Hagman, f. 1747, d. 1814 såsom änka i Ekenäs i Finland.

De la Chapelle blef 1766 $^{17}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1767 $^{25}/_{9}$ secondkorpral på Majorens, 1769 $^{25}/_{8}$ korpral på Örebro och 1775 $^{1}/_{5}$ kvartermästare med korprals indelning på sistnämnda kompani. Han befordrades s. å. $^{9}/_{8}$ till stabskornett på Majorens kompani och erhöll 1781 $^{7}/_{2}$ afsked.[1 och 43])

Efter afskedstagandet öfverflyttade han till Finland, där hans son 1856 blef rysk-finsk friherre.[11])

N:r 835. **Ulfhjelm, Otto Wilhelm,** f. 1754 $^{16}/_{7}$, d. ogift 1821 eller 1822, var son till Vicekorpralen (Ryttmästaren) vid Lifdrabantkåren Bengt Ulfhjelm och Friherrinnan Magdalena Benjamina Koskull.

Ulfhjelm blef 1765 $^{25}/_{7}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1769 $^{16}/_{1}$ korpral och 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare. Han befordrades 1775 $^{9}/_{8}$ till 3.

adjutant, s. å. $^{20}/_{12}$ till 2. adjutant och 1781 $^{7}/_{2}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani. S. å. $^{19}/_{12}$ erhöll han transport såsom ryttmästare vid Adelsfanan men kunde ej, ehuru utmätning gjordes, betala transportresolutionen.[1 och 43])

N:r 836. **Jennings, Frans,** till Skånellaholm i Uppland, f. 1759 $^{10}/_{1}$, d. ogift 1798 $^{16}/_{4}$ i Stockholm, var son till John Jennings (n:r 757) och Hedvig Sofia Plomgren, adlad v. Plomgren.

Jennings blef 1774 $^{8}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst och s. å. $^{12}/_{12}$ kvartermästare. Han befordrades 1775 $^{20}/_{12}$ till kornett på Östra Närkes kompani och erhöll 1779 $^{13}/_{4}$ transport till stabskapten vid Bohusläns dragonregemente. Från denna befattning erhöll han 1781 afsked.[1, 11 och 43])

N:r 837. **Örnsköld, Johan Wilhelm,** friherre, f. 1760 $^{25}/_{10}$, d. ogift 1817 $^{2}/_{5}$ i Örebro, var son till Öfverstelöjtnanten Mårten Ludvig Löth-Örnsköld, friherre Örnsköld, och Aletha Maria Söderhjelm samt broder till Nils August Örnsköld (n:r 899).

Örnsköld blef 1770 $^{22}/_{11}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1771 $^{14}/_{10}$ korpral och 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare med korprals indelning på Kungsörs kompani. Han befordrades 1775 $^{20}/_{12}$ till stabskornett på Kungsörs, erhöll 1777 $^{29}/_{3}$ kvartermästares indelning därstädes, befordrades 1781 $^{4}/_{4}$ till stabslöjtnant på Majorens och 1785 $^{27}/_{9}$ till stabsryttmästare på Örebro kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren såsom ryttmästare för Örebro skvadron samt befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till premiermajor och 1794 $^{30}/_{3}$ till öfverstelöjtnant i armén. Från denna befattning erhöll han 1796 $^{29}/_{10}$ afsked, hvarvid han samma dag utnämndes till öfverste i armén. År 1815 $^{12}/_{8}$ blef han RSO. och var vid svenska krigsmannasällskapets (nuvarande krigsvetenskapsakademien) stiftelse en bland de första, som kallades att vara ledamot. År 1817 $^{3}/_{2}$ var han ännu i saknad af pension.[1 och 8])

N:r 838. **Voltemat, Henric Julius,** f. 1760 $^{10}/_{9}$, d. ogift 1815 $^{11}/_{3}$ i Baden-Baden, var son till Majoren Peter Abraham Voltemat och Sara Juliana Linroth.

Voltemat blef 1772 $^{10}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare samt befordrades 1775 $^{20}/_{12}$ till kornett på Fellingsbro kompani. Genom byte med Gustaf Sahlefelt (n:r 873) erhöll han 1781 $^{20}/_{8}$ transport till löjtnant vid Adelsfanan, befordrades därstädes 1791 $^{24}/_{4}$ till ryttmästare och erhöll 1799 $^{14}/_{3}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 839. **Tilas, Fredric August,** friherre, f. 1758 $^{2}/_{10}$, d. 1830 $^{20}/_{3}$ i Jönköping, var son till Olof Tilas (n:r 726) och Hedvig Christoffersdotter,

adlad Adlersparre, broder och svåger till Gudmund Hjärne Tilas (n:r 829) samt gift 1805 med Jacobina Henrietta v. Dellvig, f. 1771, d. 1818, dotter till Ryttmästaren Christian Georg v. Dellvig och Friherrinnan Gustafva Johanna Hamilton af Hageby.

Tilas blef 1768 $^{24}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1774 $^{27}/_{5}$ korpral och s. å. $^{12}/_{12}$ kvartermästare. Han befordrades 1775 $^{20}/_{12}$ till 3. adjutant med korprals indelning på Lifkompaniet och 1776 $^{22}/_{5}$ till kornett i regementet med samma indelning. Denna afstod han 1779 $^{9}/_{12}$, hvarefter han kvarstod såsom lönlös kornett i regementet till 1782 $^{24}/_{10}$, då han erhöll afsked med tillstånd att såsom löjtnant kvarstå i armén.[1 och 8])

Samma dag som han afstod från sin korpralsindelning, 1779 $^{9}/_{12}$, blef han hofjunkare och understallmästare hos Årkedrottning Lovisa Ulrica. År 1793 $^{17}/_{5}$ blef han öfverjägmästare i Blekinge län och utnämndes 1794 $^{2}/_{2}$ till hofjägmästare samt erhöll 1814 $^{8}/_{3}$ afsked från öfverjägmästartjänsten.[40 och 50])

N:r 840. **Wachtmeister** (af Johannishus), **Adam Bernhard**, grefve, f. 1747 $^{14}/_{3}$ i Lifland, d. ogift 1813 $^{17}/_{9}$ i Stockholm, var son till Kammarherren Grefve Axel Wilhelm Wachtmeister af Johannishus och Riksgrefvinnan Margaretha Regina Fredrica v. Bassewitz.

Wachtmeister var extra kanslist i kanslikollegiet och blef 1772 $^{21}/_{1}$ konstapel vid örlogsflottan, befordrades s. å. $^{13}/_{5}$ till löjtnant därstädes och 1775 $^{22}/_{5}$ till kapten i armén. År 1776 $^{6}/_{7}$ placerades han såsom ryttmästare utan lön i Lifregementet till häst, i hvilken befattning han ännu kvarstod 1806, da vid Lifkompaniet af Kyrassierkåren.[1, 11 och 8])

Wachtmeister blef dessutom kammarherre, öfverstekammarjunkare och 1790 $^{22}/_{11}$ KNO.[50])

N:r 841. **Wattrang, Nils Carl**, till Sandemars, Sanda, Rungarns, Väsby, Björkö, Ytternäs och Mariebergs fideikommissegendomar i Uppland och Södermanland, hvilka han tillträdde 1796, f. 1757 $^{31}/_{1}$, d. ogift 1814 $^{13}/_{6}$ i Stockholm, var son till Kammarherren Carl Gustaf Wattrang och Grefvinnan Catharina Bonde af Björnö.

Wattrang blef 1775 $^{8}/_{7}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{23}/_{12}$ korpral utan lön, 1776 $^{9}/_{4}$ kvartermästare utan lön och befordrades s. å. $^{6}/_{7}$ till kornett på Södermanlands kompani. Från denna befattning transporterades han 1779 $^{22}/_{7}$ till Adelsfanan, där han blef ryttmästare.[1, 11 och 43])

N:r 842. **Oxenstierna** (af Eka och Lindö), **Sven Gabriel**, till Målhammar i Björksta socken af Västmanland, friherre, f. 1759 $^{16}/_{1}$, d. 1830 $^{24}/_{5}$ i Stockholm, var son till Possessionaten Friherre Eric Gustaf Oxenstierna af Eka och Lindö och Sara Margaretha Lagerstam samt gift 1785 med Hedvig Charlotta Forsner, f. 1760, d. 1821 på Målhammar, dotter till Hofkvartermästaren Anders Forsner och Wendela Brita Hessling.

Oxenstierna blef 1770 $^{1}/_{6}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{2}/_{10}$ korpral utan lön, 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare utan lön, erhöll 1775 $^{14}/_{8}$ korprals indelning och befordrades 1776 $^{6}/_{7}$ till 3. och 1781 $^{7}/_{2}$ till 2. adjutant. År 1780 $^{1}/_{11}$ blef han kavaljer hos Hertig Carl af Södermanland och transporterades 1781 $^{20}/_{8}$ till kapten vid Upplands regemente.* Från sistnämnda befattning erhöll han 1792 afsked. År 1813 erhöll han hofmarskalks titel.[1, 8 och 11])

N:r 843. **Kistner, Johan Ludvig,** f. 1728 $^{24}/_{10}$, blef 1747 $^{6}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst och 1751 $^{27}/_{7}$ korpral på Östra Västmanlands kompani. År 1758 utkommenderades han till pommerska kriget, hvilket han bevistade till fredsslutet 1762 och därunder affären vid Malchin 1759. År 1763 $^{24}/_{11}$ blef han kvartermästare och befordrades 1776 $^{13}/_{11}$ till kornett i armén med bibehållande af kvartermästarindelningen på Östra Västmanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1790 afsked.[1 och 43])

Georg Adlersparre.

N:r 844. **Adlersparre, Georg,** f. 1760 $^{28}/_{3}$, d. 1835 $^{23}/_{9}$ på Gustafsvik i Värmland, friherre 1809, grefve 1816, var son till Öfverstelöjtnanten Christoffer Christofferssen, adlad Adlersparre, och Ebba Sofia Planting-Berglod, broder till Axel Adlersparre (n:r 860) samt gift 1809 på Gustafsvik med Lovisa Magdalena Linroth, f. 1784, d. 1866 i Kristinehamn, dotter till Kaptenen Carl Axel Linroth och Lovisa Regina Geijer.

Adlersparre blef 1775 $^{1}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1776 $^{20}/_{12}$ kvartermästare och befordrades 1777 $^{10}/_{9}$ till kornett på Östra Västmanlands kompani, 1782 $^{25}/_{10}$ till stabslöjtnant därstädes med bibehållen indelning, 1783 $^{28}/_{5}$ till löjtnant på Norra Upplands, 1786 $^{23}/_{1}$ till ryttmästare i armén, 1789 $^{21}/_{11}$ till stabsryttmästare på Majorens kompani och blef 1790 RSO. Han deltog med detta kompani med utmärkelse i finska kriget 1788—1790 och blef därunder fången.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Adlersparre på Kyrassierkåren, fortfarande såsom stabsryttmästare för Majorens kompani och erhöll 1792 $^{17}/_{9}$ afsked från denna befattning. S. å. $^{4}/_{10}$ blef han brigadadjutant med 400 riksdalers lön, som utgick af ryttmästarindelningen på Kungsörs kompani. Genom byte med Ryttmästare Tersmeden (n:r 827) blef han 1793 $^{29}/_{8}$ ryttmästare för Lifkompaniet af Kyrassierkåren och erhöll slutligen 1794 $^{12}/_{5}$ afsked från det regemente han tillhört sedan 15 års ålder.[1 och 8])

Efter afskedstagandet ägnade sig Adlersparre åt litteraturen och studier och har utgifvit flera skrifter, bland hvilka särskildt må nämnas »Lef-

vernebeskrifning öfver namnkunniga statsmän» samt »Läsning i blandade ämnen».

Vid krigets utbrott 1808 sökte han ånyo anställning vid armén och utnämndes s. å. till major i armén och flygelchef vid västra armén i Värmland samt öfverstelöjtnant. S. å. nedlade han befälet. I mars 1809 ställdes han dock genom vänners och kamraters förtroende i spetsen för Värmländska fördelningen af denna armé, hvilken beslutat marschera till hufvudstaden och genomföra den statshvälfning, som fäderneslandets vådor anvisade som enda räddningsmedlet. När Adlersparre ankom till Stockholm, hade Adlercreutz' beslutsamhet redan utfört detta vågstycke, hvars utgång eljes kanske varit oviss nog. Om således den omedelbara andel Adlersparre hade i statshvälfningen blef mindre än Adlercreutz', blef belöningen dock icke mindre. Han fick genast plats i riksföreståndarens konselj och några veckor därefter i det nya statsrådet, utnämndes till öfverste, generaladjutant, friherre, KSO. med valspråk »Värmländska fördelningen 1809», generalmajor och chef för västra armén, allt 1809. Han erhöll s. å. i uppdrag att med Värmländska fördelningen afgå till norska gränsen och underhandla med Ståthållaren i Norge Prins Christian August, sedermera Kronprins Carl August, om hans val till svensk tronföljare, emottog denne vid Svinesund och ledsagade honom till Stockholm.

År 1810 utbytte Adlersparre sin plats i statsrådet mot den af landshöfding i Skaraborgs län, och äfven här följde regeringens nådebevisningar det nya statsskickets upphofsman. Han blef efter hvartannat 1816 grefve, 1817 en af rikets herrar och 1818 RKMO. Med dessa utmärkelser följde äfven kallelser till ledamotskap i åtskilliga lärda samfund, till och med i Svenska akademien, hvilket han dock afböjde. År 1824 begärde Adlersparre afsked från landshöfdingtjänsten och tillbragte sina sista lefnadsår på sin egendom Gustafsvik i Värmland.[11, 13 och 30])

N:r 845. **Wrede** (af Elimä), **Henric**, friherre, f. 1764 $^{27}/_{3}$, d. 1782 $^{7}/_{10}$ på Isle de France i Ostindien, var son till Generalen Friherre Fabian Casimir Wrede af Elimä och Friherrinnan Catharina Charlotta Fleming af Liebelitz samt broder till Fabian (n:r 830) och halfbror till Casper (n:r 859) Wrede af Elimä.

Wrede blef 1774 $^{16}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1775 $^{14}/_{8}$ kvartermästare utan lön och befordrades 1777 $^{10}/_{9}$ till kornett på Norra Upplands kompani. Denna befattning innehade han till sin död. År 1781 erhöll han nådig tjänstledighet för att resa utrikes och afled under sin vistelse i Ostindien.[1 och 43])

N:r 846. **Bunge, Mårten,** grefve, f. 1764 $^{3}/_{1}$ i Stockholm, d. 1815 $^{20}/_{8}$ på Beateberg i Rö socken i Roslagen, var son till Riksrådet Friherre Sven Bunge, grefve Bunge, och Friherrinnan Elsa Beata Wrede af Elimä samt gift 1788 i Holland med Friherrinnan Johanna Constantia Creutz, f.

1770, d. 1845 på Beateberg, dotter till Ministern Friherre Carl Johan Creutz och hans fru, född van Slingeland, af gammal patricisk släkt.

Bunge blef samma dag, som han föddes, volontär vid Smålands kavalleriregemente, s. å. kvartermästare därstädes och 1774 $^{16}/_{12}$ kvartermästare utan lön vid Lifregementet till häst. Han befordrades 1777 $^{10}/_{9}$ till kornett i regementet med placering på Roslags kompani, 1779 $^{22}/_{7}$ till kornett på Södermanlands, 1782 $^{17}/_{4}$ till löjtnant på Fellingsbro, transporterades 1783 $^{19}/_{3}$ till löjtnant på Roslags kompani, befordrades 1786 $^{23}/_{1}$ till ryttmästare i regementet med bibehållande af förut innehafd indelning och erhöll 1790 $^{15}/_{12}$ afsked.[1, 8 och 43])

Bunge, som redan 1779 erhållit tjänstledighet att resa utrikes, blef 1785, bredvid den militära banan, legationssekreterare i Haag, 1787 chargé d'affaires därstädes, 1782 $^{18}/_{12}$ kansliråd, 1800 $^{14}/_{6}$ öfverhofjägmästare i survivance, 1803 $^{3}/_{5}$ ordinarie öfverhofjägmästare samt 1815 $^{6}/_{6}$ tjänstefri.[40 och 50])

Otto Magnus Munck.

N:r 847. **Munck, Otto Magnus (Munck af Fulkila),** f. 1764 $^{9}/_{9}$ på öfverstelöjtnantsbostället Leislaks i Savolaks i Finland, d. 1853 $^{9}/_{7}$ i Karlsruhe, friherre Munck 1778 $^{27}/_{12}$, var son till Öfverstelöjtnanten Anders Eric Munck af Fulkila och Hedvig Juliana Wright samt gift 1794 i Stockholm med Elsa Maria Hebbe, f. 1773, d. 1840 i Karlsruhe, dotter till Grosshandlaren i Stockholm Kommerserådet Christian Hebbe och Maria Palm.

Munck blef 1770 volontär vid Savolaks infanteriregemente, 1775 ridpage hos Gustaf III och 1777 $^{10}/_{9}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet. År 1779 $^{22}/_{7}$ erhöll han två års tjänstledighet för att vistas i Göttingen och idka studier. Han befordrades 1779 $^{23}/_{8}$ till kornett på Vadsbo och 1781 $^{19}/_{12}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani samt erhöll 1784 $^{20}/_{12}$ transport till korpral vid Lifdrabantkåren.[1 och 8])

Sistnämnda år blef han tillika kammarjunkare hos Gustaf III, 1789 kavaljer hos kronprinsen, 1793 $^{15}/_{2}$ öfverstelöjtnant vid Adelsfanan, s. å. hofmarskalk, 1794 $^{24}/_{7}$ ståthållare på Stockholms slott, 1795 tillika hofmarskalk hos drottningen, erhöll 1797 $^{29}/_{12}$ afsked från Lifdrabantkåren och 1798 $^{18}/_{5}$ från hofmarskalksbeställningen, blef 1800 RSO., 1804 chef för hofekonomien, hvilket han var till 1809, blef 1805 $^{1}/_{3}$ öfverste i armén samt erhöll 1810 $^{15}/_{5}$ afsked från Adelsfanan.

Munck åtföljde 1809 jämte sin hustru såsom uppvaktande den afsatte Konung Gustaf IV Adolf och dennes familj till Baden, där han sedan var bosatt till sin död. År 1811 $^{14}/_{10}$ blef han af ryske kejsaren utnämnd till hofmeister och maitre de la cour med lön.[11, 30 och 50])

N:r 848. **Koskull, Nils Johan,** friherre, f. 1756 $^{12}/_{11}$, d. ogift 1781 $^{30}/_{11}$, var son till Ryttmästaren Friherre Anders Gustaf Koskull och Friherrinnan Catharina Charlotta Koskull.

Koskull blef 1774 $^{24}/_{11}$ kungl. stallpage, 1777 $^{8}/_{4}$ kungl. kammarpage och s. å. $^{10}/_{9}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet. Denna befattning innehade han till sin död och var då tillika hofjunkare.[1, 11 och 43])

N:r 849. **Reutersvärd, Anders Fredric,** f. 1756 $^{2}/_{8}$, d. 1828 $^{6}/_{6}$, var son till Öfversten Lorentz Peter Reutersvärd och Catharina Beata Bagge samt gift 1815 på Sundby i Huddinge socken af Södermanland med Johanna Maria Hofving, f. 1767, d. 1844, dotter till Färgerifabrikören Carl Gustaf Hofving och Catharina Maria Edman.

Reutersvärd blef 1772 $^{13}/_{9}$ volontär vid Lätta dragonerna af Lifgardet (nuvarande Lifgardet till häst), 1773 $^{18}/_{1}$ korpral, 1774 $^{13}/_{5}$ fanjunkare därstädes och 1775 $^{20}/_{1}$ page hos Hertigen af Östergötland. År 1777 $^{16}/_{10}$ befordrades han till kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet och transporterades 1779 $^{13}/_{7}$ till Lifdrabantkåren.[1 och 8])

Sistnämnda år transporterades han till löjtnant vid Bohusläns dragonregemente och befordrades 1783 till kapten därstädes. S. å. blef han löjtnant vid regementet Royal Suédois i Frankrike, erhöll 1791 afsked ur fransk tjänst och befordrades s. å. $^{27}/_{9}$ till major och korpral vid Lifdrabantkåren. År 1794 blef han kommissionssekreterare i Haag, 1795 RSO., 1796 t. f. chargé d'affaires i Holland, 1801 legationssekreterare i Paris, 1803 t. f. chargé d'affaires i Wien, 1804 $^{29}/_{1}$ öfverstelöjtnant i armén och s. å. verklig chargé d'affaires i sistnämnda stad, 1805 $^{13}/_{2}$ fanjunkare vid Lifdrabantkåren, återkom i slutet af detta år från Wien, utnämndes 1808 $^{29}/_{5}$ till öfverste i armén och erhöll 1814 $^{7}/_{12}$ afsked.[11 och 50])

N:r 850. **Linroth, Adolf Fredric,** f. 1757 $^{3}/_{2}$, d. 1821 $^{19}/_{3}$ på Värmlands-Säby i Visnums socken af Värmland, var son till Öfversten Carl Linroth och Friherrinnan Brita Maria Åkerhielm af Margrethelund samt gift 1799 med Jacobina Acrell, f. 1761, d. 1812, dotter till Prosten och Kyrkoherden i Fellingsbro socken D:r Israel Acrelius och Catharina Elisabeth Strangh.

Linroth blef 1772 $^{8}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1775 $^{14}/_{8}$ korpral på Östra Närkes kompani, 1778 $^{9}/_{2}$ kvartermästare samt befordrades s. å. $^{11}/_{2}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens, transporterades 1780 $^{13}/_{11}$ till stabskornett på Örebro med korprals indelning på Östra Närkes och befordrades 1783 $^{19}/_{3}$ till löjtnant på Fellingsbro kompani. Från denna befattning erhöll han 1785 $^{18}/_{5}$ afsked och lefde sedan mest på sin fädernegård Värmlands-Säby.[1, 11 och 43])

N:r 851. **Aminoff, Johan Gabriel,** f. 1767 $^{22}/_{8}$, d. ogift 1828 $^{25}/_{12}$ i Stockholm, var son till Henric Georg Aminoff (n:r 789) och Anna Elisabeth Stjerncrona.

Aminoff blef 1774 $^{16}/_{6}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{28}/_{10}$ korpral utan lön, 1778 $^{14}/_{2}$ kvartermästare med indelning på Öfverstelöjtnantens kompani och s. å. $^{25}/_{2}$ kornett i regementet. Han befordrades 1780 $^{13}/_{11}$ till stabskornett på nyssnämnda kompani med bibehållen indelning, 1783 $^{28}/_{5}$ till stabslöjtnant på Östra Västmanlands, 1786 $^{12}/_{4}$ till stabsryttmästare på samma och transporterades s. å. $^{14}/_{12}$ till stabsryttmästare på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1788 bevistade han kampanjen mot danskarna i Västergötland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Aminoff den $^{1}/_{4}$ på Lätta dragonkåren såsom ryttmästare för Sanna skvadron med löjtnants indelning, blef 1792 adjutant hos H. K. H. Hertigen-regenten och transporterades 1793 $^{1}/_{9}$ till ryttmästare för Vadsbo skvadron med ryttmästares indelning samt blef 1794 $^{30}/_{6}$ öfveradjutant hos konungen. Han befordrades 1794 $^{25}/_{6}$ till major i regementet, 1796 $^{29}/_{10}$ till generaladjutant af flygeln, öfverstelöjtnant i armén samt premièrmajor vid kåren, nu benämnd Husarkåren, med åtföljande indelning, blef 1797 kavaljer hos Hertig Carl, 1799 $^{28}/_{11}$ RSO. och utnämndes 1801 $^{16}/_{9}$ till öfverstelöjtnant i regementet och sekundchef för samma kår eller Lifregementsbrigadens Husarkår med ryttmästares indelning vid Östra Västmanlands kompani af Lätta infanterikåren. Denna befattning innehade han till sin död och befordrades därunder 1802 $^{9}/_{12}$ till öfverste i armén och s. å. $^{16}/_{12}$ till generaladjutant hos konungen. Åren 1808 och 1809 bevistade han kriget mot Norge, blef 1809 $^{14}/_{3}$ kabinettskammarherre och 1812 $^{23}/_{11}$ KSO. samt bevistade 1814 åter kriget mot Norge. Sistnämnda år $^{26}/_{7}$ blef han generalmajor i armén och 1820 $^{23}/_{6}$ K.m.st.k.SO. Åren 1822—1824 var han tillförordnad chef för 2. kavalleribrigaden och 1824—1828 kavalleriinspektör, under hvilka år befälet öfver Husarkåren fördes af premiermajoren.[1, 8 och 43]

Johan Gabriel Aminoff.

N:r 852. **Anrep, Magnus Fromhold,** f. 1753 $^{3}/_{4}$ på Lekeberga i Knista socken af Närke, d. 1811 $^{19}/_{1}$ på Vrana i Sköllersta socken af samma landskap, var son till Jacob Reinhold Anrep (n:r 711) och Ebba Charlotta Åkerhjelm, broder till Gustaf Gabriel Anrep (n:r 833), samt gift med Hedvig Ulrica Ribben, f. 1746, d. 1810 på Vrana.

Anrep blef 1772 $^{9}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1773 korpral, 1775 $^{14}/_{8}$ kvartermästare med korprals indelning på Östra Närkes kompani, erhöll 1776 $^{19}/_{3}$ kvartermästares indelning därstädes och befordrades 1778 $^{25}/_{2}$ till kornett i regementet med korprals indelning på Östra Västmanlands kompani, transporterades 1780 $^{15}/_{12}$ till samma indelning på Örebro samt

befordrades 1785 20/4 till löjtnant i regementet och 1789 21/11 till löjtnant på Vadsbo kompani. Han bevistade 1788 års kampanj mot danskarna i Västergötland, var 1789 kommenderad på Varberg och s. å. i oktober på örlogsflottan. År 1790 kommenderades han med 400 man af regementet på skärgårdsflottan, embarkerade den 16/5 vid Öregrund och bevistade sedan en skärmytsling mellan fregatten Venus och en rysk fregatt, attacken på vänstra flygeln vid Viborg, affären mellan svenska och ryska skärgårdsflottorna den 3/7 i Björkö sund samt reträtten från Björkö, det s. k. Viborgska gatloppet, hvarvid han råkade i fångenskap.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Anrep på Lätta dragonkåren fortfarande såsom löjtnant på Vadsbo skvadron och befordrades 1792 17/9 till ryttmästare för Valla skvadron med löjtnants indelning. Från denna befattning erhöll han 1796 7/8 afsked.[1 och 8])

N:r 853. **Baas, Bengt Olof Ulric,** f. 1758 27/12, d. 1824 17/6 i Örebro, var son till Possessionaten Gustaf Gabriel Baas och Ingrid Lund samt gift med Euphrosyne Christina Uggla f. 1781, d. 1870, från hvilken han blef skild, dotter till Öfverjägmästaren Sven Anton Uggla och Maria Elisabeth Holmström.

Nils August Cronstedt.

Baas blef 1773 21/5 ridpage hos konungen, 1776 10/9 korpral utan lön vid Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst, 1778 9/4 kvartermästare utan lön och befordrades s. å. 1/6 till kornett i armén. S. å. i december blef han beridare hos Hertig Fredric Adolf och erhöll 1779 30/8 afsked från Lifregementet till häst. År 1782 6/11 blef han kornett vid Södra Skånska kavalleriregementet, befordrades 1790 22/3 till löjtnant, förordnades 1791 20/12 till regementsstallmästare samt erhöll 1799 19/6 afsked.[1 och 31])

N:r 854. **Cronstedt, Nils August,** grefve, f. 1753 15/2, d. 1835 9/7 i Stockholm, var son till Presidenten Grefve Carl Johan Cronstedt och Grefvinnan Eva Margaretha Lagerberg samt gift 1781 med Friherrinnan Margaretha Hedvig Alströmer, f. 1763, d. 1816, dotter till Kommerserådet Patrik Alströmer, friherre Alströmer, och Friherrinnan Christina Maria Ollonberg.

Cronstedt blef 1767 1/12 förare vid Södermanlands regemente, 1768 30/12 sergeant med rustmästares indelning, 1770 1/1 fältväbel vid Bohusläns dragonregemente, 1771 5/6 adjutant, 1774 13/4 löjtnant i armén, 1776 8/10 kapten, allt vid sistnämnda regemente.

År 1778 10/8 transporterades han till ryttmästare utan lön vid Lifregementet till häst och befordrades 1780 22/11 till ryttmästare för Kungsörs

kompani samt transporterades 1786 $^{12}/_{4}$ till korpral vid Lifdrabantkåren.[1 och 8]

År 1788 arresterades han för order- och subordinationsbrott, erhöll s. å. $^{21}/_{6}$ af Kungl. Maj:t afsked samt dömdes af krigsrätt att arkebuseras, men fick af Gustaf III förskoning från lifsstraffet med tjänstens förlust och lifstids fängelse på Varbergs fästning. Från detta straff erhöll han på Hertig Carls förbön nåd och frigafs.

Han befordrades sedan 1792 $^{15}/_{5}$ till öfverste i armén och generaladjutant och s. å. till guvernör för Krigsakademien å Karlberg, hvilken befattning han upprätthöll till 1820. Under sin guvernörstid blef han 1793 $^{7}/_{1}$ öfverstelöjtnant vid Savolaks fotjägare, erhöll 1802 $^{21}/_{3}$ afsked därifrån, blef s. å. $^{9}/_{12}$ RSO., 1809 $^{3}/_{7}$ KSO., 1812 $^{14}/_{1}$ generalmajor, 1815 $^{28}/_{1}$ RC XIII:s O. och s. å. $^{12}/_{8}$ K. m. st. k. SO. samt erhöll 1830 $^{31}/_{7}$ afsked ur armén.[15, 43 och 50]

N:r 855. **Reuterskiöld, Lennart Alexander,** f. 1767 $^{19}/_{1}$, d. ogift 1832 $^{26}/_{4}$ i Nyköping, var son till Ryttmästaren Axel Diedric Reuterskiöld och Eva Anna Wefverstedt samt broder till Johan Edvard Reuterskiöld (n:r 814).

Reuterskiöld blef 1776 $^{15}/_{12}$ sergeant vid Änkedrottningens Lifregemente och s. å. $^{18}/_{12}$ adjutant vid Jämtlands dragonregemente. Han befordrades 1779 $^{13}/_{4}$ till kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst, 1783 $^{19}/_{3}$ till löjtnant på Lifkompaniet och 1786 $^{10}/_{4}$ genom byte till ryttmästare vid Adelsfanan.[1 och 43]

År 1792 $^{13}/_{3}$ erhöll han transport till kapten vid Nylands infanteriregemente och 1794 $^{31}/_{1}$ till kapten vid Göta gardesregemente, blef 1799 $^{16}/_{11}$ RSO., befordrades 1800 $^{28}/_{11}$ till major därstädes, 1805 $^{1}/_{3}$ till öfverstelöjtnant i armén, placerades 1809 $^{18}/_{1}$ såsom öfverstelöjtnant vid Dalregementet, blef 1810 $^{1}/_{5}$ öfverste i armén, 1811 $^{3}/_{12}$ öfverstelöjtnant vid Södermanlands regemente , 1813 $^{23}/_{3}$ chef för detta regemente, 1814 $^{23}/_{11}$ generalmajor i armén, 1817 $^{4}/_{7}$ KSO. samt erhöll 1821 $^{18}/_{4}$ afsked med pension.[50]

N:r 856. **Rosén v. Rosenstein, Johan Mathias (Aurivillius),** f. 1759 $^{24}/_{6}$, d. ogift 1798, adlad och adopterad 1773 $^{5}/_{5}$ på sin morfaders adliga namn, var son till Professorn Samuel Aurivillius och Anna Margaretha Rosén v. Rosenstein.

Rosén v. Rosenstein blef 1775 $^{9}/_{1}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{7}/_{7}$ korpral, 1777 $^{15}/_{9}$ kvartermästare och befordrades 1779 $^{23}/_{4}$ till kornett på Lifkompaniet. År 1783 $^{19}/_{3}$ transporterades han till löjtnant på Jämtlands kavalleriskvadron.[1 och 8]

Sedermera blef han kapten vid Österbottens regemente och RSO samt afled i holländsk tjänst i Guinea.[11]

N:r 857. **Sahlefelt, Henric Johan,** f. 1753 $^{13}/_{12}$, d. ogift 1830 $^{4}/_{9}$ på Skoftestad i Kräcklinge socken af Närke, var son till Henric Johan Sahlefelt (n:r 738) och Magdalena Lagerhjelm samt broder till Otto Fredric Sahlefelt (n:r 873).

Sahlefelt blef 1762 $^{8}/_{2}$ kvartermästare vid Adelsfanan, 1772 $^{18}/_{3}$ korpral vid Lifregementet till häst och 1778 $^{2}/_{4}$ kvartermästare på Örebro kompani. Han befordrades 1779 $^{23}/_{4}$ till kornett i regementet, 1783 $^{19}/_{3}$ till stabskornett med förut innehafd indelning och 1784 $^{18}/_{10}$ till löjtnant på Östra Närkes kompani. År 1788 bevistade han marschen med regementet till Göteborg, gjorde 1789 garnisonstjänst i Varberg och förrättade där platsmajors- och kommendantstjänst, blef därifrån s. å. kommenderad till Karlskrona och tjänstgjorde under örlogsflottans seglats i oktober på skeppet Prins Carl.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Sahlefelt på Lätta dragonkåren såsom chef för Västra Närkes skvadron (ryttmästarbefattningen var vakant), befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till ryttmästare och regementskvartermästare samt erhöll 1796 $^{10}/_{5}$ afsked med tillstånd att såsom ryttmästare kvarstå i armén. År 1800 erhöll han afsked ur krigstjänsten.[1, 8 och 43])

N:r 858. **Silfverstolpe, Johan David,** f. 1766 $^{19}/_{5}$, d. 1833 $^{22}/_{5}$ i Stockholm, var son till David Samuel Silfverstolpe (n:r 767) och Margaretha Charlotta Ihre samt gift 1792 med Eva Christina Lewin, f. 1768, d. 1829, dotter till Brukspatronen Adolf Ludvig Lewin och Maria Becker.

Silfverstolpe blef 1767 $^{14}/_{11}$ volontär, 1770 $^{10}/_{9}$ korpral och erhöll 1771 $^{26}/_{1}$ vid ännu ej fyllda fem års ålder korprals indelning, allt vid Jämtlands kavalleriskvadron, vid hvilken fadern var ryttmästare 1764—1770. År 1776 $^{24}/_{5}$ transporterades han till korpral på Kungsörs kompani af Lifregementet till häst, blef 1778 $^{26}/_{2}$ kvartermästare på Östra Närkes, började 1779 i maj göra tjänst och befordrades s. å. $^{23}/_{8}$ till kornett i regementet, ännu endast tretton år gammal. År 1782 $^{25}/_{10}$ befordrades han till stabskornett på Östra Västmanlands med kvartermästares indelning på Kungsörs, 1784 $^{18}/_{10}$ till kornett på Östra Närkes och s. å. $^{20}/_{12}$ till stabslöjtnant på Öfverstelöjtnantens kompani.

År 1788 var han kommenderad i garnisonstjänstgöring i Stockholm, deltog s. å. med regementet i kampanjen i Västergötland mot danskarna, kommenderades 1789 att hafva befälet öfver den vid Älfsnabbens försvarsverk varande besättningen af Kungl. Maj:ts Lif- och Artilleriregemente, kommenderades 1790 till tjänstgöring å skärgårdsflottan och förrättade majorstjänst vid den där varande kommenderingen af Lifregementet till häst, bevistade därunder attacken vid Fredrikshamn den $^{5}/_{5}$ och affären vid samma ställe den $^{20}/_{5}$, affären vid Koivisto den $^{2}/_{7}$, reträtten vid Björkö sund den $^{3}/_{7}$, det s. k. Viborgska gatloppet, samt slaget vid Svensksund den $^{9}/_{7}$, hvarför han benådades med Svensksundsmedaljen.

Vintern 1790—1791 vistades han i Stockholm för utredande och likviderande af regementets innestående aflöning.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Silfverstolpe på Kyrassierkåren såsom äldste löjtnant på Roslags kompani med kornetts indelning på Västerås (förutvarande Öfverstelöjtnantens) kompani af Lätta infanterikåren, beordrades s. å. $^{4}/_{5}$ att göra adjutantstjänst hos sekundchefen för Kyrassierkåren och s. å. $^{3}/_{8}$ att återgå till tjänstgöring vid Roslags kompani. År 1793 $^{7}/_{5}$ befordrades han till stabsryttmästare för majorens, 1794 $^{12}/_{5}$ till ryttmästare för Lifkompaniet, blef 1801 $^{23}/_{11}$ RSO., befordrades 1802 $^{9}/_{12}$ till 2. major med bibehållande af ryttmästarindelningen på Lifkompaniet, 1808 $^{19}/_{2}$ till premiermajor, 1809 $^{29}/_{6}$ till öfverstelöjtnant i armén, 1813 $^{26}/_{1}$ till öfverstelöjtnant i regementet och s. å. $^{17}/_{12}$ till öfverste i armén. Han bevistade 1813—1814 års fälttåg mot Frankrike och Danmark samt 1814 års fälttåg mot Norge. År 1820 $^{28}/_{11}$ erhöll han afsked från Lifregementet.[1 och 8])

Efter afskedstagandet från regementet blef Silfverstolpe 1820 öfverste i Generalstaben, 1821 ledamot af krigskollegiets underhållsdepartement samt erhöll 1830 afsked från Generalstaben med tillstånd att såsom öfverste kvarstå i armén.[11])

N:r 859. **Wrede** (af Elimä), **Casper,** friherre, f. 1768 $^{20}/_{4}$, d. 1835 $^{2}/_{5}$ i Stockholm, var son till Generalen Friherre Fabian Casimir Wrede af Elimä och Friherrinnan Ottiliana Charlotta Fleming af Liebelitz, halfbror till Fabian (n:r 830) och Henric (n:r 845) Wrede af Elimä samt gift med Charlotta Arfvedsson, f. 1776 i Stockholm, d. 1862 i Växsjö, skild 1810, dotter till Kommerserådet Carl Arfvedsson och Charlotta v. Langenberg.

Wrede blef 1777 $^{9}/_{4}$ volontär vid Lifregementet till häst och s. å. $^{15}/_{9}$ kvartermästare vid Lifkompaniet samt befordrades 1780 $^{13}/_{1}$, endast tolf år gammal, till kornett på Roslags kompani och 1785 $^{20}/_{1}$ till löjtnant i regementet. S. å. $^{25}/_{4}$ blef han underlöjtnant vid regementet Royal Suédois i Frankrike, 1789 $^{15}/_{5}$ kaptenlöjtnant vid Storamiralens regemente, 1790 $^{3}/_{4}$ kavaljer hos Hertigen af Södermanland och var då RSO. samt uppbar ända till 1791 kornettsindelningen vid Roslags kompani.

År 1793 $^{30}/_{6}$ blef han kapten vid värfvade bataljonen af Lifregementsbrigadens lätta infanteri, 1794 $^{8}/_{5}$ major vid Adelsfanan samt 1805 $^{4}/_{5}$ öfverstelöjtnant därstädes [1, 8 och 50])

N:r 860. **Adlersparre, Axel,** f. 1763 $^{29}/_{6}$, d. 1838 $^{16}/_{9}$ på Nåldö i Jämtland, var broder till Georg Adlersparre (n:r 844) samt gift 1806 på Värnanäs i Kalmar län med Carolina Ottiliana v. Arbin, f. 1782, d. 1871, dotter till Generallöjtnanten Axel Magnus Arbin, adlad v. Arbin, och Adolfina Fredrica Hästesko-Fortuna.

Adlersparre blef efter slutade studier i Uppsala 1778 $^{30}/_{5}$ rustmästare vid Upplands regemente, 1779 $^{2}/_{3}$ korpral vid Lifregementet till häst, 1780

$^{24}/_{1}$ kvartermästare på Öfverstelöjtnantens kompani och befordrades s. å. $^{1}/_{3}$ till kornett i regementet, 1782 $^{17}/_{4}$ till kornett på Södermanlands, 1785 $^{20}/_{4}$ till löjtnant i regementet och transporterades s. å. $^{27}/_{9}$ till kornetts indelning på Östra Närkes kompani. Han bevistade alla tre årens kampanjer i Finland 1788—1790. År 1788 eskorterade han ryska fångar från Åbo till Stockholm. År 1790 råkade han i rysk fångenskap, från hvilken han dock redan s. å. i november hemkom.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Adlersparre på Lätta dragonkåren såsom löjtnant med kornetts indelning på Östra Närkes skvadron, var 1792 ledamot af krigsbefälet såsom fullmäktig af kåren, befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till ryttmästare för Västra Närkes skvadron med kornetts indelning, fick 1794 $^{23}/_{6}$, fortfarande såsom chef för sistnämnda skvadron, ryttmästares indelning på Fellingsbro skvadron samt erhöll 1796 $^{5}/_{4}$ afsked.[1 och 8])

Axel Adlersparre.

Adlersparre har egentligen blifvit bekant genom sitt uppträdande på riksdagen i Norrköping 1800. Då han jämte flera af ståndet i ridderskapets och adelns plenum den $^{29}/_{5}$ sade sig icke längre vilja vara medlem af riddarhuset, förklarades han genom konungens bref till riddarhusdirektionen den $^{14}/_{8}$ s. å. för all framtid förlustig sin riksdagsmannarätt och ställdes jämte ett par andra under tilltal för förgripliga utlåtelser mot landtmarskalken. Det hela aflopp med några obetydliga böter för de anklagade. År 1801 var han ledamot af statistiska sällskapet. Några år därefter öfverflyttade Adlersparre till Öland och arrenderade Borgholms och Ottenby kungsladugårdar, där han införde åtskilliga gagnande inrättningar vid jordbruket och 1805 anlade ett alunbruk. År 1805 blef han ledamot af finska hushållningssällskapet. Under sin vistelse på Öland tjänstgjorde han några år som tillförordnad landshöfding på ön, blef 1812 $^{3}/_{9}$ ordförande för en kommitté att därstädes företaga jordrannsakning, s. å. $^{23}/_{11}$ RNO., s. å. $^{3}/_{12}$ arbetande ledamot af svenska landtbruksakademien, var 1814 ordförande i skogsordningskommittén för Öland, 1819—1821 vice landshöfding öfver Ölands län, blef 1821 ledamot af vetenskapsakademien, 1831 preces i patriotiska sällskapet samt var 1833—1834 vice landshöfding i Jämtlands län.[8, 11, 13 och 30])

N:r 861. **Gyllenborg, Johan,** grefve, f. 1767 $^{17}/_{6}$, d. 1835 $^{2}/_{8}$ i Stockholm, var son till Kanslirådet Grefve Gustaf Fredric Gyllenborg och Anna Margaretha Gottsman samt gift 1808 med Maria Charlotta af Botin, f. 1778, d. 1823 i Stockholm, dotter till Räntmästaren Hans Samuel Botin, adlad af Botin, och Catharina Charlotta Schönborg.

Gyllenborg blef 1778 $^{26}/_{10}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1779 $^{23}/_{6}$ korpral utan lön och befordrades 1780 $^{1}/_{3}$ till kornett i regementet. S. å. $^{15}/_{12}$ erhöll han korprals indelning på Östra Västmanlands, placerades 1784 $^{20}/_{12}$ såsom kornett med indelning på Östra Närkes samt befordrades 1785 $^{20}/_{4}$ till löjtnant på Kungsörs och transporterades 1789 $^{21}/_{11}$ till löjtnant på Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1792 $^{11}/_{10}$ afsked. År 1790 $^{12}/_{4}$—$^{14}/_{10}$ gjorde han jämte en stor del af regementet tjänst å skärgårdsflottan under finska kriget.[1 och 8]

Gyllenborg, som redan 1791 blifvit kammarherre hos drottningen, blef 1792 sekreterare i kabinettet för utrikes brefväxling, erhöll 1794 afsked därifrån, blef samtidigt kanmarherre hos Änkedrottning Sofia Magdalena samt 1816 RNO.[11]

Carl XIII.

N:r 862. **Carl,** Hertig af Södermanland, sedermera Konung Carl XIII, f. 1748 $^{7}/_{10}$, d. 1818 $^{5}/_{2}$, var son till Konung Adolf Fredric och Lovisa Ulrica af Preussen samt förmäld 1774 med Hedvig Elisabeth Charlotta af Oldenburg-Delmenhorst, f. 1759, d. 1818, dotter till Furstbiskopen af Lübeck Hertig Fredric August af Holstein-Gottorp och Ulrica Fredrica af Hessen-Cassel.

Ehuru redan på sin döpelsedag af ständerna förklarad för Sveriges storamiral och sålunda tillhörande flottan, på hvilken han under 1788—1790 års krig mot Ryssland särskildt utmärkte sig, kom dock Hertig Carl att offra en stor del af sin tid åt kavallerivapnet. År 1771 afslöts hans uppfostran med en utländsk resa. Åren 1773 $^{7}/_{9}$—1780 $^{25}/_{4}$ var han chef för Södra Skånska kavalleriregementet med öfverstes indelning, hvilket befäl han dock mest förde från Stockholm.

Sistnämnda dag transporterades han till chef för Lifregementet till häst med öfverstes indelning därstädes. Hertigens tankar om regementet voro ej höga, då han tog emot det (se 4. delen, sid. 182). Han arbetade dock ständigt på regementets höjande i såväl militäriskt som moraliskt afseende. Under hans regementschefstid sammandrogs hela regementet till gemensamma öfningar, hvilket icke hade skett sedan Carl XII:s dagar. Under åren 1785—1787 började en del ryttare af hvarje kompani att utrustas lättare och fingo benämningen dragoner (se 4. delen, sid. 7). Slutligen var det Hertig Carl, som 1791 utverkade regementets delning i tre kårer, nämligen Kyrassierkåren (nuvarande Lifregementets dragoner), Lätta dragonkåren (nuvarande Lifregementets husarer) och Lätta infanterikåren (nuvarande Lifregementets grenadierer). Äfven efter delningen behöll han befälet öfver de tre kårerna, hvilka gemensamt benämndes Lifregements-

brigaden, och uppbar härför den förra öfversteindelningen. Sedan han 1809 blifvit korad till konung, behöll Carl XIII befälet öfver Lifregementsbrigaden endast till 1810 $^{20}/_{2}$, då han öfverlämnade det till Kronprins Carl Johan (se 4. delen, sid. 228).[1])

N:r 863. **v. Brömsen, Adolf Magnus,** f. 1761 $^{26}/_{8}$, d. 1804 $^{21}/_{2}$ i Arboga, var son till Majoren Magnus Johan v. Brömsen och Catharina Beata v. Soldan samt gift 1801 i Arboga med Ulrica Eleonora Palmberg.

v. Brömsen blef 1765 $^{3}/_{6}$ volontär vid Västmanlands regemente, 1769 underofficer därstädes, erhöll 1773 $^{13}/_{2}$ rustmästares lön, blef 1774 $^{1}/_{6}$ page hos Hertig Carl af Södermanland, utnämndes 1779 $^{6}/_{12}$ till kornett utan lön vid Södra Skånska kavalleriregementet och erhöll 1780 $^{23}/_{3}$ korprals indelning. S. å. $^{1}/_{11}$ transporterades han till kornett utan lön vid Lifregementet till häst, erhöll 1781 $^{27}/_{4}$ korprals indelning på Kungsörs kompani och befordrades 1785 $^{27}/_{9}$ till stabskornett med kvartermästares indelning på Öfverstelöjtnantens, 1789 i november till löjtnant i regementet och 1790 $^{25}/_{3}$ till löjtnant på Fellingsbro kompani. Åren 1789 och 1790 var han kommenderad med dragonerna af Lifregementet till häst till finska kriget och gjorde såsom chef för ett kompani båda dessa års kampanjer i Finland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades v. Brömsen på Lätta dragonkåren såsom löjtnant på Arboga skvadron och befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till ryttmästare för samma skvadron. Från denna befattning erhöll han 1801 $^{16}/_{9}$ afsked.[1 och 8])

N:r 864. **Adlerwald, Axel Adolf,** f. 1762 $^{21}/_{2}$, d. ogift 1811 $^{26}/_{1}$ i Stockholm, var son till Bergsrådet Carl Jacobsson Browall, adlad Adlerwald, och Susanna Wilhelmina Mathiesen.

Adlerwald blef 1767 $^{1}/_{10}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1770 $^{30}/_{8}$ korpral i regementet och befordrades 1780 $^{13}/_{11}$ till kornett i regementet med korprals indelning på Vadsbo kompani, hvarvid han placerades till tjänstgöring såsom stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani. År 1783 $^{28}/_{5}$ blef han stabskornett med kvartermästares indelning på sistnämnda kompani och befordrades 1785 $^{27}/_{9}$ till löjtnant på Vadsbo samt transporterades 1789 $^{21}/_{11}$ till löjtnant på Kungsörs kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 fick han behålla sistnämnda indelning och placerades på Kyrassierkåren såsom andre löjtnant på Norra Upplands kompani. Från denna befattning erhöll han 1794 $^{8}/_{12}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 8])

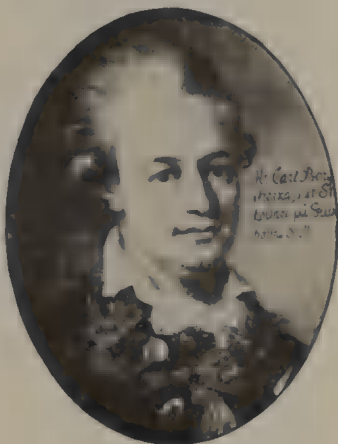
N:r 865. **Borgenstierna, Carl,** f. 1755 $^{26}/_{4}$, d. ogift 1816 $^{27}/_{12}$ i Stockholm, var son till Majoren Carl Christoffer Borgenstierna och Eleonora Fredrica Splittdorff.

Borgenstierna blef 1771 $^{12}/_{4}$ page vid hofvet, 1772 $^{21}/_{7}$ kvartermästare.

1773 $^{11}/_{7}$ stabskornett, 1775 $^{15}/_{11}$ kornett med indelning och 1776 $^{29}/_{7}$ regementsadjutant, allt vid Södra Skånska kavalleriregementet. År 1777 $^{6}/_{6}$ blef han löjtnant i armén och var då tillika hofjunkare samt 1779 $^{29}/_{5}$ ryttmästare i armén och tjänstgörande stabsadjutant hos konungen.

År 1781 $^{7}/_{2}$ erhöll han transport till Lifregementet till häst såsom ryttmästare utan lön, erhöll s. å. $^{4}/_{4}$ löjtnants indelning på Lifkompaniet, blef 1782 $^{17}/_{4}$ ryttmästare för Roslags, transporterades 1786 $^{19}/_{1}$ genom byte till ryttmästare för Norra Upplands kompani och erhöll fyra dagar senare afsked från lön samt redovisas därefter såsom ryttmästare utan lön med placering på Lifkompaniet och var då tillika förste kammarjunkare.

Då 1789 Storamiralens regemente uppsattes, blef Borgenstierna premiermajor på detta regemente, som dock redan följande år på hösten reducerades. Han var då RSO. och RNO. Sedan Östgöta kavalleriregemente 1791 fått sitta af och med Östgöta infanteriregemente förenats i brigadförband till Lifgrenadierbrigaden, utnämndes Borgenstierna 1792 $^{18}/_{4}$ till öfverstelöjtnant och chef för brigadens rusthållsdivision (nuvarande Andra lifgrenadierregementet). Härifrån transporterades han 1796 $^{13}/_{5}$ till öfverstelöjtnant och sekundchef för Göta gardesregemente hvilket befäl han innehade till 1802 $^{31}/_{3}$. År 1800 var han Gustaf IV Adolf följaktig på dennes resa till S:t Petersburg och blef s. ä. Johanniterriddare samt 1803 till Karlsruhe och blef detta år K. m. st. k. Bad. O. Fidelitas. Sedermera kallas han öfverste och generaladjutant. År 1802 blef han chef för Karelska dragonerna och jägarna samt Savolaks fotjägare och 1805 ståthållare på Gripsholms slott. År 1808 var Borgenstierna slutligen brigadchef för Södermanlands och Västmanlands landtvärnsbrigad om fyra bataljoner samt erhöll 1810 afsked ur krigstjänsten med generalmajors karaktär.[1, 8, 11, 31, 43 och 44])

Carl Borgenstierna.

N:r 866. **Ihre, Elof,** f. 1766 $^{24}/_{9}$ i Uppsala, d. 1828 $^{16}/_{4}$, var son till Kanslirådet Johan Ihre, adlad Ihre, och Charlotta Johanna Gerner samt gift 1791 med Elisabeth Lovisa Celsing, f. 1772, d. 1866, dotter till Öfverstelöjtnanten Fredric Celsing och Elisabeth Dancker.

Ihre kom 1779 $^{21}/_{6}$ i tjänst som volontär vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst, blef två dagar därefter korpral och 1780 $^{24}/_{1}$ kvartermästare med indelning på nyssnämnda kompani samt började s. å. i juni månad göra tjänst. Han befordrades 1781 $^{7}/_{2}$ till 3. adjutant och s. å. $^{20}/_{8}$ till 2. adjutant, 1783 $^{19}/_{3}$ till kornett på Lifkompaniet och 1785 $^{27}/_{9}$ till stabslöjtnant på Majorens kompani. År 1788 på hösten bevistade han kompaniets marsch till och från Värmland, kommenderades 1790 i april

till tjänstgöring på skärgårdsflottan och bevistade därvid den $^{6}/_{6}$ affären vid Björkö sund mot en rysk fregatt, den $^{2}/_{7}$ affären vid Koivisto, den $^{3}/_{7}$ reträtten från Viborg och den $^{9}/_{7}$ slaget vid Svensksund. S. å. $^{22}/_{7}$ befordrades han till ryttmästare i armén.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Ihre på Kyrassierkåren fortfarande såsom stabslöjtnant vid Majorens, erhöll 1792 $^{1}/_{12}$ genom byte med af Sillén (n:r 867) löjtnants indelning på Lifkompaniet samt befordrades 1794 $^{12}/_{5}$ till stabsryttmästare på Majorens och s. å. $^{16}/_{6}$ till ryttmästare för Roslags kompani. År 1805 $^{1}/_{3}$ blef han RSO. samt erhöll 1808 $^{12}/_{1}$ afsked.[1 och 8])

Nr 867. **af Sillén, Carl Wilhelm,** f. 1764 $^{15}/_{10}$. d. 1840 $^{15}/_{2}$, var son till Kansliradet Georg Wilhelm Silléen, adlad af Sillén, och Brita Johanna Lagerstam samt gift 1800 med Beata Ulrica Coijet, f. 1771, d. 1844 i Stockholm, dotter till Öfverstelöjtnanten Henric Gideon Coijet och Apollonia Christina Gyllenhöök.

Elof Ihre.

Af Sillén blef 1780 $^{20}/_{12}$ volontär, 1781 $^{27}/_{1}$ korpral och s. å. $^{7}/_{2}$ stabskornett med kvartermästares indelning, allt på Majorens kompani af Lifregementet till häst samt började sistnämnda år i maj att göra tjänst. Åren 1788—1790 gjorde han fälttåget i Finland, kommenderad vid dragonkåren af Lifregementet till häst, och blef 1790 $^{9}/_{7}$ fången i affären vid Niveri samt förd till Nischni Novgorod, hvarifrån han hemkom efter freden i Varälä. Sistnämnda år $^{23}/_{8}$ befordrades han till löjtnant i regementet.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades af Sillén på Kyrassierkåren fortfarande med kvartermästares indelning på Majorens kompani, transporterades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant med indelning på Lifkompaniet och s. å. $^{1}/_{12}$ genom byte med den föregående till stabslöjtnant på Majorens samt befordrades 1794 $^{23}/_{5}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani och 1808 $^{19}/_{2}$ till 2. major vid Kyrassierkåren. Vid utbrottet af 1809 års revolution låg han med sitt kompani i Stockholm och bidrog till regementsförändringen. S. å. blef han RSO. Åren 1813—1814 deltog han med Kyrassierkåren i fälttågen mot Frankrike och Danmark, befordrades 1814 $^{19}/_{1}$ till öfverstelöjtnant i armén samt deltog detta år i fälttäget mot Norge. År 1819 $^{23}/_{2}$ utnämndes han till öfverste i armén samt erhöll 1820 $^{9}/_{5}$ afsked från 2. majorsbefattningen.[1, 8 och 43])

N:r 868. **Tham, Per Adolf,** f. 1774 $^{2}/_{1}$ i Göteborg, d. 1856 $^{24}/_{7}$ på Österby i Roslagen, friherre Tamm 1843, var son till Direktören vid Ostindiska kompaniet i Göteborg Gustaf Tham och Christina Maria Grill.

broder till Christian Lorentz Tham (n:r 869) samt gift 1. gången 1802 på Godegårds bruk i Östergötland med Anna Margaretha Grill, f. 1782, d. 1803 på Österby, dotter till Brukspatronen Grill på Godegård och hans hustru född Lenning, samt 2. gången 1804 på Österby med Johanna Charlotta Ehrenbill, f. 1773, d. 1832 i Stockholm, dotter till Kaptenlöjtnanten Carl Aron Ehrenbill och Johanna Fredrica Petersén.

Vid sju års ålder blef Tham 1781 $^{26}/_{1}$ korpral och s. å. $^{7}/_{2}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet. År 1784 $^{18}/_{10}$ blef han stabskornett med kvartermästares indelning på Örebro kompani. Han uppfostrades dock under enskilda lärares ledning i föräldrarnas hem och sändes 1787 såsom student till universitetet i Uppsala. År 1789 $^{19}/_{3}$ blef han kornett på Norra Upplands kompani och utkommenderades följande år $^{12}/_{1}$—$^{14}/_{10}$ på skärgårdsflottan i finska kriget, hvarvid han bevistade träffningarna vid Fredrikshamn, Björkö och Koivisto äfvensom reträtten från Viborg och bataljen vid Svensksund. För sitt vid dessa tillfällen ådagalagda mannamod utmärktes han med Svensksundsmedaljen.

Per Adolf Tamm.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Tham på Kyrassierkåren fortfarande såsom kornett på Norra Upplands kompani och befordrades 1792 $^{12}/_{11}$ till löjtnant på samma kompani. Emellertid fortsatte han under återstående delen af 1790-talet universitetsstudierna, som hufvudsakligen voro ägnade åt kemi, fysik och landthushållning, och tillhörde den s. k. »Juntan». Under den stormiga riksdagen i Norrköping 1800 slöt han sig till den »unga oppositionen» på riddarhuset, af hvilken flera i hettan och häftigheten den $^{29}/_{5}$ afsade sig adelskapet. Bland deras antal befann sig också Tham, som från den stunden kallade och skref sig Tamm. Detta de missnöjdas »tilltag» förtörnade i hög grad Gustaf IV Adolf, som efter slutadt regementsmöte s. å. $^{1}/_{9}$ lät tillställa Tamm hans afsked från Lifregementet. Förlusten af hans militära ställning blef honom likväl rikligen ersatt af den enskilda välviljan. Hans moster, änkefru Grill, skänkte honom en femtedel af det stora Österby bruk i Roslagen med uppdrag att förvalta hela egendomen, af hvilken han sedan efter hand blef ensam ägare, hvarefter han genom köp förvärfvade Strömbacka m. fl. bruk i Hälsingland. Sålunda en af landets rikaste män, verkade han genom den föresyn, han lämnade i skötseln af sina bruks- och landtegendomar, kraftigt till förbättringen af bergsbruket och utvecklingen af landthushållningen i sin hemort. Äfven gjorde han sig känd och värderad för välgörenhet och mecenatskap. År 1816 blef han RNO., 1821 KVO., och 1826 mottog han af Carl XIV Johan nytt sköldebref, då han bibehöll det antagna namnet Tamm, blef 1829 K. m.

st. k. VO. och upphöjdes 1843 till friherre. Han deltog efter adlandet ånyo i riddarhusets förhandlingar och var vid 1834—1835 års riksdag ledamot af statsutskottet. Sedan 1812 var Tamm ledamot och sedan 1848 hedersledamot af Landtbruksakademien, sedan 1824 af Vetenskapsakademien och sedan 1846 af Akademien för de fria konsterna. År 1849 kallades han till hedersledamot af Vetenskapssocieteten i Uppsala.[1, 8, 11, 13 och 43])

N:r 869. **Tham, Christian Lorenz,** f. 1769 $^{16}/_{10}$, d. ogift 1788 $^{18}/_{11}$, var äldre broder till den föregående.

Tham blef 1781 $^{26}/_{1}$ korpral och s. å. $^{7}/_{2}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet samt befordrades 1785 $^{27}/_{9}$ till kornett med indelning på samma och transporterades 1786 $^{12}/_{4}$ genom byte till kornett på Norra Upplands kompani. Denna befattning innehade han till sin död.[1 och 8])

N:r 870. **Danckwardt-Lilljeström, Claes Eric,** till Värhulta i Södermanland, f. 1765 $^{10}/_{9}$, d. 1829 $^{13}/_{1}$ på Värhulta, var son till Kammarherren Johan Niclas Danckwardt-Lilljeström och Anna Margaretha Rosenstam samt gift 1807 med Ulrica Wennerstedt, f. 1783, d. 1864 i Arboga, dotter till Kaptenen Gabriel Wennerstedt och Friherrinnan Ulrica Helena Funck.

Danckwardt-Lilljeström blef 1780 $^{31}/_{5}$ korpral vid Lifregementet till häst, befordrades 1781 $^{4}/_{4}$ till stabskornett med kvartermästares indelning på Kungsörs och 1782 $^{25}/_{10}$ till kornett på sistnämnda kompani. Åren 1788—1790 bevistade han kampanjerna i Finland vid dragonkåren af Lifregementet till häst.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han till tjänstgöring på Lätta dragonkåren med bibehållande af sistnämnda indelning af Lätta infanterikåren samt befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant på Fellingsbro och transporterades s. å. $^{20}/_{12}$ till löjtnant på Arboga skvadron. Från denna befattning erhöll han 1796 $^{14}/_{5}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1 och 8])

N:r 871. **Stjerneld, Adolf Ludvig,** friherre, f. 1755 $^{1}/_{9}$, d. 1835 $^{31}/_{7}$ på Gripsholm, var son till Fältmarskalken Friherre Samuel Gustaf Stjerneld och Christina Birgitta Falker samt gift 1790 på Karlbergs slott med Grefvinnan Christina Charlotta Gyldenstolpe, f. 1766, d. 1825 i Stockholm, syster till Ulric Gyldenstolpe (n:r 875).

Stjernelds fader, som vid sonens födelse var chef för Västmanlands regemente, lät anteckna sitt regemente som den nyföddes faddrar och insatte honom vid sex månaders ålder såsom volontär vid regementet. Vid nio års ålder blef han sergeant därstädes. År 1768 $^{9}/_{9}$ blef han lifdrabant, 1770 $^{8}/_{10}$ fänrik vid nyssnämnda regemente och transporterades s. å. $^{12}/_{12}$ åter till Lifdrabantkåren, blef 1771 $^{30}/_{10}$ löjtnant i armén, 1775 $^{22}/_{5}$ korpral vid Lifdrabantkåren samt 1781 $^{30}/_{4}$ ryttmästare utan lön vid Lifrege-

mentet till häst. Från 1783 tjänstgjorde han såsom brigadadjutant hos regementschefen Hertig Carl och erhöll 1791 afsked ur krigstjänsten.

Bredvid den militära banan ägnade sig Stjerneld äfven åt studier, blef student i Uppsala och åtföljde ofta under sin studietid därstädes Carl v. Linné på dennes vandrande föreläsningar i botanik. År 1776 företog Stjerneld en utrikes resa, först till Berlin, där han bevistade den stora revyen, som hölls af Konung Fredric II, och sedan till Paris hvarest han en tid tjänstgjorde vid svenska ambassadörens kansli. Inom hofvet anställdes han 1778 såsom kammarherre hos Drottning Sofia Magdalena. Från denna befattning erhöll han afsked 1783, då han blef brigadadjutant. Han blef nu äfven en ifrig och frisinnad riksdagsman och tillhörde vid 1786 och 1789 års riksdagar riddarhusoppositionens spetsar, hvarigenom han snart kom på mindre vänlig fot med Gustaf III. När konungen beredde sig att genomföra sin andra statshvälfning, fann han ock lämpligt att försäkra sig om Stjernelds person. Han blef först 1789 $^{20}/_{2}$ insatt som fånge på Fredrikshof, flyttades därifrån den $^{9}/_{3}$ till Drottningholm och den $^{7}/_{5}$ till Carlstens fästning. Till följd af sina förbindelser med ryske ministern hade han åsamkat sig konungens synnerliga ovilja, och när de öfriga arresterade frigåfvos, sändes Stjerneld till Varbergs fästning, där han kvarhölls till 1790. Han begaf sig då öfver Stockholm till Finland, där han uppvaktade konungen, samt var såsom frivillig närvarande vid intagandet af Suttula pass den 25 och 26 juni. Han sändes sedermera af Gustaf III från Svensksund först med viktiga depescher till Hertig Carl, som med flottan inlupit i Hälsingfors, och sedan med bref till drottningen, som vistades på Ulriksdal. Hans giftermål på hösten detta år bidrog att åter ställa honom på god fot med hofvet. År 1792 blef han öfverkammarherre hos Drottning Sofia Magdalena, 1794 RNO., 1797 KNO. med valspråk »Frihet utan själfsvåld» och slutligen 1817 RCXIII:sO.

Adolf Ludvig Stjerneld.

Under senare delen af sin lefnad gjorde Stjerneld sig känd såsom en nitisk samlare af historiska urkunder och kan anses såsom den egentliga stiftaren af Kungl. samfundet för utgifvande af handlingar rörande Skandinaviens historia, i hvilket sällskap han åtskilliga gånger var ordförande. Likaledes kan han anses såsom den egentlige grundaren af statens storartade porträttgalleri å Gripsholm, där han såsom ståthållare länge verkade. Dessutom var han först ledamot och sedan ordförande i Vitterhets-, Historie- och Antikvitetsakademien. År 1814 erhöll han konungens förordnande angående uppsökande af forntida minnesmärken. Han har genom testamente införlifvat sina handskrifter, böcker och forn-

saker med Uppsala universitetsbibliotek, för den händelse Stjerneldska atten skulle utdö på manssidan.[1, 11, 13 och 43])

N:r 872. **Hård, Carl Ludvig,** till Herrestad i Skåne, grefve, f. 1748 $^{1}/_{11}$, d. 1803 $^{12}/_{8}$ på Hjälmared vid Alingsås, var son till Generallöjtnanten Grefve Johan Ludvig Hård och Grefvinnan Ulrica Juliana Henrietta Wachtmeister af Johannishus samt gift med Fredrica Amalia Liboria v. Engelbrechten, f. 1768, dotter till Kanslären Johan Gustaf Fredric v. Engelbrechten och Regina Sofia Henrietta v. Engelbrechten.

Hård blef 1756 $^{23}/_{8}$ volontär vid Fältmarskalken Grefve Spens regemente i Stralsund, 1767 $^{22}/_{9}$ fänrik i armén och fanjunkare vid ett infanteriregemente i preussisk tjänst, 1768 $^{4}/_{3}$ fänrik vid samma regemente, 1771 $^{5}/_{12}$ löjtnant, 1778 $^{13}/_{4}$ löjtnant vid Prins Leopolds infanteriregemente, 1779 $^{26}/_{5}$ generaladjutant hos sin fader i preussisk tjänst, bevistade 1779 kriget mellan Österrike och Preussen samt erhöll 1780 $^{6}/_{3}$ afsked ur preussisk tjänst.

Hemkommen till Sverige blef han 1781 $^{5}/_{5}$ ryttmästare utan lön i Lifregementet till häst, erhöll härifrån afsked 1782 $^{9}/_{1}$ och blef samma dag major i armén och öfveradjutant hos konungen, 1792 öfverste i armén och erhöll 1797 afsked.[11 och 43])

N:r 873. **Sahlefelt, Otto Fredric,** f. 1757 $^{26}/_{5}$, d. 1806 $^{11}/_{11}$, var broder till Henric Johan Sahlefelt (n:r 857) samt gift 1792 med Margaretha Lovisa Watz, f. 1772, d. 1796 på Grönbo bruk i Fellingsbro socken af Västmanland.

Sahlefelt blef 1773 $^{23}/_{10}$ korpral vid Lifdragonregementet, 1775 $^{7}/_{7}$ korpral utan lön vid Lifregementet till häst, 1777 $^{12}/_{5}$ korpral på Fellingsbro, 1779 $^{23}/_{6}$ kvartermästare och befordrades 1781 $^{20}/_{8}$ till kornett på sistnämnda kompani. År 1788 bevistade han kampanjen i Finland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Sahlefelt på Lätta dragonkåren, befordrades med bibehållande af den förra indelningen till löjtnant på Fellingsbro och transporterades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant på Arboga skvadron. Från denna befattning erhöll han s. å. $^{20}/_{12}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 874. **v. Schantz, Adolf,** f. 1759 $^{24}/_{9}$, d. ogift 1783 $^{23}/_{1}$, var son till Majoren Christian Robert v. Schantz och Anna Margaretha Weckström.

v. Schantz blef 1781 $^{20}/_{8}$ från secondkorpral 3. adjutant vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till sin död.[1 och 43])

N:r 875. **Gyldenstolpe, Ulric,** grefve, f. 1774 $^{26}/_{7}$, d. 1855 $^{7}/_{1}$ i Stockholm, var son till Landshöfdingen, en af rikets herrar, Guvernören för Kronprins Gustaf Adolf, Grefve Nils Philip Gyldenstolpe och Jacquelina

Elisabeth De Geer af Leufsta samt gift 1. gången 1801 i Stockholm med Grefvinnan Beata Ebba Horn af Åminne, f. 1782, d. 1804 i Stockholm, dotter till Claes Horn af Åminne (n:r 819) och Brita Maria v. Hauswolff, samt 2. gången 1817 med Grefvinnan Eva Beata Lovisa Stackelberg, f. 1770, d. 1839, dotter till Öfversten Grefve Adolf Fredric Stackelberg och Charlotta Lovisa De Geer.

Gyldenstolpe blef 1781 $^{12}/_{11}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst med placering på Lifkompaniet och 1790 $^{25}/_{3}$ stabskornett på Örebro kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren fortfarande såsom stabskornett på Örebro skvadron, började s. å. i augusti göra tjänst, befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant på Sanna och s. å. $^{18}/_{12}$ vid aderton års ålder till ryttmästare för Örebro skvadron. År 1800 blef han kammarherre hos drottningen och befordrades 1801 $^{23}/_{4}$ till major utan lön med placering till tjänstgöring på Kyrassierkåren, blef s. å. $^{16}/_{6}$ 2. major därstädes och erhöll nådig resolution å 600 riksdalers lön från Lifregementsbrigadens vakansmedelskassa, befordrades 1802 $^{9}/_{12}$ till premiermajor, 1807 $^{14}/_{7}$ till kaptenlöjtnant vid Lifdrabantkåren och öfverste i armén samt 1808 $^{15}/_{2}$, vid ännu ej fyllda trettiofyra år, till sekundchef för Kyrassierkåren. År 1807 var han såsom vakthafvande kaptenlöjtnant kronprinsen följaktig under dennes vistelse i Stralsund och på Rügen, blef 1809 $^{3}/_{7}$ RSO., gjorde 1813—1814 fälttågen i Tyskland, Danmark och Norge, blef 1818 $^{20}/_{5}$ KSO., 1819 $^{21}/_{12}$ ledamot af krigsvetenskapsakademien, erhöll 1820 $^{22}/_{2}$ afsked från sekundchefsbefattningen vid Kyrassierkåren, blef 1829 $^{8}/_{3}$ K.m.st.k.SO., 1832 $^{28}/_{1}$ generalmajor samt erhöll 1849 $^{11}/_{12}$ afsked ur krigstjänsten med tillstånd att fortfarande bära generalmajors uniform.[1, 8 och 11])

Ulric Gyldenstolpe.

N:r 876. **Ekenstierna, Carl Gustaf Fredric,** f. 1766 $^{31}/_{7}$, d. ogift 1802 $^{24}/_{5}$, var son till Hofjunkaren Arvid Johan Fredric Ekenstierna och Beata Elisabeth Secander samt broder till Johan Adolf Ekenstierna (n:r 912).

Ekenstierna blef 1777 $^{16}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1779 $^{30}/_{4}$ kvartermästare på Kungsörs och befordrades 1781 $^{19}/_{12}$ till kornett på Vadsbo kompani. Från denna befattning erhöll han 1787 $^{19}/_{12}$ afsked med tillstånd att såsom lönlös kvarstå i regementet. Ännu 1796 redovisas han såsom lönlös kornett på Vadsbo skvadron af Lätta dragonkåren.[1 och 8])

N:r 877. **Rudebeck, Thomas Fredric,** f. 1767 $^{25}/_{12}$, d. 1843 $^{20}/_{12}$ på Elfverhult i Döderhults socken af Kalmar län, var son till Löjtnanten

Carl Fredric Rudebeck och Beata Lilliehorn samt gift 1795 med Margaretha Sofia Netherwood, f. 1767, d. 1859 på Elfverhult, dotter till Kaptenen Magnus Wilhelm Netherwood och Anna Elisabeth Stålhammar.

Rudebeck blef 1771 $^{1}/_{1}$ volontär vid Kalmar regemente, 1779 $^{26}/_{2}$ kadett vid Volontärregementet i Karlskrona och befordrades 1781 $^{19}/_{12}$ till kornett utan lön vid Lifregementet till häst. År 1789 $^{22}/_{4}$ befordrades han till löjtnant vid Kalmar regemente och erhöll sedermera afsked.[1 och 6])

N:r 878. **Ribbing, Gustaf,** grefve, f. 1774 $^{7}/_{8}$, d. 1784 $^{28}/_{8}$ på Gräfsten i Östergötland, var son till Riksrådet Fredric Ribbing af Koberg, grefve Ribbing, och Grefvinnan Eva Helena Löwen.

Ribbing blef 1781 $^{21}/_{12}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst men kom aldrig i tjänst, då han ej var mera än tio år vid sin dod.[1])

N:r 879. **Dahlfelt, Carl Adolf,** f. 1772 $^{21}/_{10}$, d. 1846 $^{7}/_{4}$, var son till Carl Daniel Dahlfelt (n:r 783) och Carolina Christina v. Christjersson samt gift 1802 med Anna Lovisa Murberg, f. 1781 i Stockholm, d. därstädes 1850, dotter till en af de aderton i Svenska akademien, Lektorn Johan Murberg och Lovisa Moberg.

Dahlfelt blef 1774 $^{8}/_{6}$ volontär och 1775 $^{7}/_{7}$ korpral utan lön vid Lifregementet till häst samt befordrades 1782 $^{17}/_{4}$ till kornett utan lön. År 1789 $^{24}/_{7}$ »marscherade han till Finland med dragonkåren af Lifregementet till häst och bevistade därstädes alla kampanjer under kriget mellan Sverige och Ryssland till dess slut» samt befordrades 1790 $^{25}/_{8}$ till stabskornett på Öfverstelöjtnantens kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren, förordnades den $^{2}/_{11}$ till 1. adjutant med korprals indelning på Örebro skvadron, befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant på Valla skvadron med bibehållande af förut innehafd indelning, transporterades 1794 $^{23}/_{6}$ till löjtnant på Fellingsbro med kornetts indelning, befordrades 1796 $^{7}/_{8}$ till ryttmästare i kåren, blef s. å. $^{29}/_{10}$ chef för sistnämnda skvadron med löjtnants indelning och 1804 $^{7}/_{2}$ regementskvartermästare samt erhöll 1807 $^{20}/_{4}$ afsked med tillstånd att såsom ryttmästare kvarstå i armén. År 1808 blef han major i armén och erhöll 1811 afsked ur krigstjänsten.[1 och 8]) År 1825 blef han tullinspektor i Askersund och sedermera i Örebro samt erhöll 1843 afsked från denna befattning.[11])

N:r 880. **Engelcrantz, Claes Otto,** f. 1772 $^{23}/_{6}$, d. 1852 $^{14}/_{12}$ på Degerö i Roslagen, var son till Lagmannen Claes Engelcrantz och Eva Helena Hall samt gift 1806 med Eleonora Elisabeth Ennes, f. 1788, d. 1837 på Degerö, dotter till Grosshandlaren i Gäfle Peter Ennes och Elisabeth Margaretha Brändström.

Engelcrantz blef 1780 $^{30}/_{3}$ volontär och samma dag korpral utan lön vid Lifregementet till häst samt befordrades 1782 $^{17}/_{4}$ till kornett i rege-

mentet och 1786 $^{12}/_{4}$ till regementsadjutant med korprals indelning på Roslags kompani samt började 1787 $^{1}/_{10}$ göra tjänst. Han bevistade 1788 kampanjen i Västergötland och kommenderades 1789 till skärgårdsbevakning vid Fårö sund.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren, fortfarande såsom regementsadjutant, men då kåren 1793 skulle hafva två adjutanter blef han den $^{7}/_{5}$ 2. adjutant. Han befordrades 1794 $^{27}/_{3}$ till löjtnant på Roslags kompani och erhöll 1807 $^{3}/_{12}$ afsked med ryttmästares karaktär.[1, 8 och 43])

N:r 881. **Fleetwood, Gustaf Miles Ulric,** friherre, f. 1777 $^{14}/_{8}$, d. 1836 $^{16}/_{2}$, var son till Fänriken vid Södermanlands regemente Friherre Eric Johan Fleetwood och Eleonora Ulrica Baas samt gift 1804 med Margaretha Sofia Gyllenram, f. 1784, d. 1838 i Stockholm, dotter till Löjtnanten Lars Fredric Gyllenram och Abela Ulrica Hammarberg.

Fleetwood blef 1782 $^{17}/_{4}$ kornett utan lön vid Lifregementet till häst. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren såsom kornett utan lön på Lifkompaniet, blef 1792 $^{17}/_{9}$ stabskornett på Majorens, 1796 $^{14}/_{1}$ kornett på Norra Upplands samt befordrades s. å. $^{11}/_{8}$ till löjtnant i regementet och 1800 $^{3}/_{11}$ till löjtnant med indelning på Norra Upplands kompani. Han var då tillika kammarjunkare. År 1801 $^{31}/_{1}$ transporterades han till löjtnant på Lifkompaniet och 1807 $^{20}/_{5}$ till löjtnant vid Skånska husarregementet. Från denna befattning erhöll han s. å. afsked med ryttmästares karaktär och blef sedermera kammarherre.[1, 8 och 11])

N:r 882. **Falkenberg** (af Trystorp), **Gabriel,** till Lagmansö, Näs och Stäringe, alla i Södermanland, friherre, f. 1756 $^{25}/_{9}$, d. 1820 $^{18}/_{9}$, var son till Landshöfdingen Friherre Gabriel Falkenberg af Trystorp och Friherrinnan Beata Catharina Ribbing af Zernava samt gift 1783 i Norrköping med Margaretha Christina Kuylenstierna, f. 1768, d. 1845 i Stockholm, dotter till Löjtnanten Eric Magnus Kuylenstierna och Maria Margaretha Pereswetoff-Morath.

Falkenberg blef 1774 $^{15}/_{12}$ kvartermästare vid Norra Skånska kavalleriregementet, 1775 $^{1}/_{12}$ kornett i armén, 1778 $^{28}/_{1}$ stabskornett och 1782 $^{3}/_{4}$ löjtnant, allt vid nyssnämnda regemente. Sistnämnda år $^{15}/_{5}$ erhöll han transport till Lifregementet till häst, då han blef löjtnant på Södermanlands kompani. Från denna befattning erhöll han 1784 $^{18}/_{10}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 883. **Bergenstråle, Gustaf Adolf,** f. 1766 $^{9}/_{9}$, d. 1827 $^{2}/_{3}$ i Uppsala, var son till Hofrättsrådet Rudman Bergenstråle och Friherrinnan Anna Sofia v. Danckwardt samt gift 1. gången 1791 i Stockholm med Christina Charlotta Huldt, f. 1774, d. 1802 på Nederängen i Uppland, dotter till Bankokommissarien Anders Georg Huldt och Catharina Christina Salonius, samt

2. gången 1804 på Stora Bärby i Uppland med Christina Lovisa v. Post, f. 1776, d. 1830 på Stora Bärby, dotter till Presidenten Fredric v. Post och Ulrica Eleonora Cederström.

Bergenstråle blef 1780 underofficer vid Änkedrottningens Lifregemente och befordrades 1782 $^{25}/_{10}$ till kornett utan lön vid Lifregementer till häst med placering såsom kvartermästare utan lön på Majorens kompani, transporterades 1786 $^{30}/_{8}$ till Roslags kompani och erhöll 1789 $^{16}/_{9}$ afsked.[1 och 43])

År 1805 $^{16}/_{7}$ erhöll Bergenstråle öfverjägmästares karaktär och 1815 $^{3}/_{7}$ hofjägmästares titel. Han var ledamot af sällskapet Pro Patria och Patriotiska sällskapet.[11 och 40])

N:r 884. **Pauli, Staffan**, f. 1759 $^{18}/_{5}$, d. ogift 1791 $^{13}/_{9}$ i Västerås, var son till Kaptenen Axel Wolfgang Pauli och Anna Lovisa Klingspor.

Pauli blef 1761 $^{1}/_{1}$ volontär vid Kalmar regemente, 1762 $^{18}/_{3}$ rustmästare, 1774 $^{2}/_{10}$ furir, 1778 $^{1}/_{2}$ page hos Hertig Carl af Södermanland och s. å. $^{18}/_{2}$ fänrik vid Savolaks infanteriregemente. År 1783 $^{5}/_{2}$ transporterades han till Lifregementet till häst och placerades såsom 3. adjutant med korprals indelning och s. å. $^{19}/_{3}$ såsom 2. adjutant. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren men afled kort därefter.[1 och 8])

N:r 885. **v. Meijerhelm, Henric Fredric**, f. 1766 $^{22}/_{12}$, d. ogift 1824 $^{15}/_{10}$ i Uppsala, var son till Johan Adolf v. Meijerhelm (n:r 753) och Friherrinnan Fredrica Eleonora Örnfelt.

v. Meijerhelm blef 1778 $^{24}/_{6}$ korpral vid Lifregementet till häst, började 1779 $^{23}/_{5}$ göra tjänst och befordrades 1783 $^{19}/_{3}$ till kornett på Östra Närkes kompani, transporterades 1784 $^{18}/_{10}$ till kornett på Norra Upplands och 1786 $^{12}/_{4}$ till kornett på Lifkompaniet. Med bibehållande af den sista indelningen befordrades han 1788 $^{24}/_{6}$ till understallmästare hos konungen och bevistade i denna egenskap 1788—1790 kampanjerna i Finland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades v. Meijerhelm på Kyrassierkåren med kornetts indelning på Lifkompaniet, befordrades 1792 $^{11}/_{10}$ till löjtnant i kåren, 1794 $^{16}/_{6}$ till ryttmästare i armén och 1802 $^{9}/_{12}$ till stabsryttmästare på Lifkompaniet samt blef 1810 RSO. År 1812 $^{7}/_{1}$ erhöll han afsked med majors karaktär.[1 och 8])

N:r 886. **Silfverstolpe, David Gudmund**, f. 1769 $^{27}/_{9}$, d. 1819 $^{5}/_{6}$, var son till Kammarrådet Lars Silfverstolpe och Friherrinnan Catharina Charlotta Stierncrona, broder till Lars Gabriel Silfverstolpe (n:r 901) samt gift 1807 på Edsberg i Sollentuna socken af Uppland med Magdalena Montgomery, f. 1782 i Finland, d. 1861 i Uppsala, dotter till Öfversten Robert Montgomery och Friherrinnan Catharina Charlotta Rudbeck.

Silfverstolpe blef 1778 $^{2}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{26}/_{2}$ korpral med indelning på Kungsörs kompani, transporterades 1781

$^{27}/_{4}$ till korpral på Norra Upplands, blef 1783 $^{8}/_{3}$ kvartermästare och befordrades s. å. $^{19}/_{3}$ till 3. adjutant och 1785 $^{27}/_{9}$ till kornett på Södermanlands kompani samt började i maj 1787 göra tjänst. År 1788 gjorde han kampanjen i Västergötland mot danskarna samt 1789 och 1790 kampanjerna i Finland, hvarvid han 1790 $^{9}/_{7}$ i affären vid Niveri blef fången hos ryssarna. S. å. $^{23}/_{8}$ befordrades han till löjtnant i armén.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Silfverstolpe på Kyrassierkåren med kornetts indelning på Södermanlands kompani, befordrades 1792 $^{11}/_{10}$ till löjtnant på Norra Upplands, transporterades s. å. $^{12}/_{11}$ till löjtnant på Södermanlands, befordrades 1794 $^{16}/_{6}$ till stabsryttmästare på Majorens och 1808 $^{19}/_{2}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani, 1809 $^{29}/_{6}$ till major i regementet samt utnämndes 1814 $^{19}/_{1}$ till öfverstelöjtnant i armén och RSO. Han gjorde 1813 och 1814 års kampanjer mot Frankrike, Danmark och Norge. År 1815 $^{5}/_{9}$ erhöll han afsked från regementet och ryttmästarskapet för Norra Upplands kompani och blef då öfverste i Generalstaben.[1, 8, 11 och 43])

N:r 887. **Löwen, Carl Fabian,** till Häringe i Södertörn, friherre, f. 1775 $^{9}/_{5}$, d. ogift 1843 $^{31}/_{5}$ i Stockholm, var son till Ryttmästaren Friherre Otto Johan Löwen och Ulrica Christina Cronstedt.

Löwen blef 1781 $^{23}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst och befordrades 1783 $^{19}/_{3}$ till kornett i regementet med korprals indelning på Östra Närkes kompani.

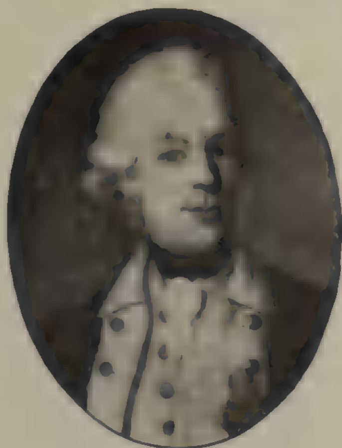
Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren med korprals indelning på Västra Närkes skvadron, blef 1792 $^{11}/_{10}$ 2. adjutant på kåren och transporterades s. å. $^{12}/_{11}$ till kornett på Södermanlands kompani af Kyrassierkåren. På detta kompani befordrades han 1794 $^{16}/_{6}$ till löjtnant och erhöll 1802 $^{6}/_{5}$ afsked från kåren. Sedermera blef han 1808 $^{7}/_{4}$ löjtnant i armén, 1809 $^{18}/_{7}$ ryttmästare därstädes och erhöll 1834 $^{7}/_{6}$ afsked ur krigstjänsten med majors karaktär.[1, 8 och 50])

N:r 888. **Silfversparre, Daniel Georg,** f. 1741, d. 1791, var son till Hofjägmästaren Lars Johan Silfversparre och Amalia Ulrica Lillienberg samt gift 1782 med Grefvinnan Catharina Sofia Sinclair, f. 1750, d. 1818 i Stockholm, dotter till Riksrådet Fredric Carl Sinclair, friherre och grefve Sinclair, och Sofia Reuter af Skälboö.

Silfversparre blef 1756 volontär vid Nylands infanteri, s. å. $^{5}/_{12}$ sergeant vid Kronprinsens (värfvade) regemente och 1758 $^{24}/_{6}$ secondadjutant därstädes. Åren 1757—1762 bevistade han pommerska kriget och därunder affärerna vid Fehrbellin, Eggesin och Uckermünde samt tjänstgjorde 1759—1761 såsom stabsadjutant vid högkvarteret. Sistnämnda år blef han adjutant vid Gula husarregementet (nuvarande Kronprinsens husarregemente) och 1764 $^{8}/_{3}$ löjtnant därstädes, transporterades 1765 $^{30}/_{12}$ till löjtnant vid Bohusläns dragonregemente, befordrades 1769 $^{6}/_{4}$ till stabskapten, blef 1770

$^{28}/_{4}$ RSO., befordrades s. å. $^{22}/_{5}$ till regementskvartermästare, 1771 $^{5}/_{6}$ till kapten med kompani, s. å. $^{23}/_{10}$ till secondmajor, 1774 $^{23}/_{2}$ till premiermajor, allt vid sistnämnda regemente, 1774 $^{9}/_{12}$ till korpral vid Lifdrabantkåren, s. å. $^{19}/_{12}$ till öfverstelöjtnant vid Smålands kavalleriregemente, 1782 $^{1}/_{12}$ till öfverste i armén samt erhöll 1783 $^{30}/_{4}$ transport till öfverstelöjtnant vid Lifregementet till häst. Från sistnämnda befattning erhöll han 1786 $^{9}/_{4}$ afsked.[1, 8 och 43])

N:r 889. **Silfverskiöld, Nils,** f. 1751 $^{19}/_{10}$, d. 1822 $^{9}/_{12}$ i Eksjö, var son till Hofjägmästaren Nils Silfverskiöld och Friherrinnan Amalia Charlotta v. Hyltéen samt gift 1791 på Kanckas i Finland med Johanna Carolina Fredensköld, f. 1769, d. 1797 i Karlstad, dotter till Hofrättsrådet Nils Hasselbom, adlad Fredensköld, och Catharina Margaretha Cedermarck.

Daniel Georg Silfversparre.

Silfverskiöld blef 1768 $^{30}/_{1}$ korpral vid Norra Skånska kavalleriregementet, 1771 $^{5}/_{6}$ secondadjutant och s. å. $^{22}/_{12}$ kornett, 1772 $^{13}/_{9}$ löjtnant i armén, s. å. RSO. och 1773 $^{13}/_{10}$ löjtnant på stat, allt vid ofvannämnda regemente, 1778 i april ryttmästare vid Jämtlands kavalleriskvadron, 1781 $^{30}/_{4}$ secondmajor därstädes samt transporterades 1783 $^{30}/_{5}$ genom byte med Hampus Mörner (n:r 802) till ryttmästare för Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst. Sedan 1785 en dragonkår bildats vid Lifregementet till häst, därigenom att 25 ryttare per kompani uttagits, utrustats och utbildats till dragoner, blef Major Silfverskiöld 1786 $^{19}/_{4}$ chef för denna kår och gjorde med den 1789 och 1790 kampanjerna i Finland. Sistnämnda år $^{30}/_{8}$ utnämndes han till öfverstelöjtnant i armén.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 förordnades Silfverskiöld den $^{16}/_{3}$ till öfverstelöjtnant i regementet och sekundchef för Lätta dragonkåren med ryttmästares indelning. Från denna befattning erhöll han 1793 $^{7}/_{5}$ afsked, hvarvid han samtidigt utnämndes till landshöfding i Värmlands län, på hvilken post han kvarstod till 1802.[1, 8 och 11])

N:r 890. **Flach, Axel Ferdinand,** f. 1758 $^{9}/_{4}$, d. 1793 $^{10}/_{3}$, var son till Öfverstelöjtnanten Hans Philip Flach och Friherrinnan Maria Anna Eleonora Lilliecreutz samt gift med Virginia Sofia Hildebrand, f. 1771, d. 1827, dotter till Hofmarskalken Henric Jacob Hildebrand och Virginia Elisabeth Swab.

Flach blef 1774 $^{1}/_{12}$ kungl. page, 1778 kammarpage hos konungen, s. å. $^{8}/_{9}$ kornett vid Lifdragonregementet, transporterades 1783 $^{12}/_{5}$ till kornett på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst och befordrades 1784 $^{18}/_{10}$ till löjtnant på Södermanlands kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Flach på Kyrassierkåren med löjtnants indelning på sistnämnda kompani och befordrades 1792 $^{12}/_{11}$ till ryttmästare för Vadsbo skvadron af Lätta dragonkåren, hvilken befattning han innehade till sin död.[1 och 8])

N:r 891. **v. Greiff, Johan Ludvig Bogislaus**, f. 1757 $^{30}/_{1}$ i Västmanland, d. 1828 $^{24}/_{12}$ på Fredrikslund nära Uppsala, var son till Kaptenen Gustaf Johan v. Greiff och Catharina Lovisa v. Poll, broder till Carl Gustaf v. Greiff (n:r 813) samt gift 1787 med Maria Margaretha Pomp, f. 1766, d. 1806 i Stockholm.

v. Greiff blef 1769 $^{12}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1770 $^{10}/_{4}$ korpral vid Norra Skånska kavalleriregementet, 1774 $^{23}/_{2}$ kornett vid Bohusläns dragonregemente med permission att i Uppsala fortsätta och afsluta sina studier, 1776 $^{8}/_{10}$ löjtnant med korprals indelning och 1783 $^{12}/_{5}$ kapten i armén.

Johan Ludvig Bogislaus v. Greiff.

Sistnämnda år $^{28}/_{5}$ erhöll han transport till Lifregementet till häst genom byte med Gudmund Hjärne Tilas (n:r 829) och placerades såsom regementsadjutant med korprals indelning på Roslags kompani. Han avancerade 1786 $^{12}/_{4}$ till stabslöjtnant på 2. Secondmajorens eller Östra Västmanlands kompani och 1789 $^{21}/_{11}$ till ryttmästare i regementet. Med regementets dragonkår deltog han 1789—1790 i kampanjerna i Finland och var kommenderad till Ingo, Jala och Kärnäkoski.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades v. Greiff på Lätta dragonkåren såsom ryttmästare för Valla skvadron med kornetts indelning på Östra Västmanlands kompani af Lätta infanterikåren samt transporterades 1792 $^{17}/_{9}$ till ryttmästare för Fellingsbro skvadron med löjtnants indelning. Från denna befattning erhöll han 1794 $^{23}/_{6}$ afsked med tillstånd att kvarstå i kåren såsom ryttmästare utan lön samt 1808 $^{12}/_{1}$ afsked ur krigstjänsten. Han var då RSO.[1, 8 och 43])

År 1803 erhöll v. Greiff fullmakt såsom hofjägmästare, men tjänstgjorde ej under Gustaf IV Adolfs regering. Han lefde sedan utan någon offentlig befattning och föga känd, tills slumpen förde honom in i händelserna 1809. Då Gustaf Adolf revolutionsdagen den $^{13}/_{3}$ sökte undkomma ur slottet, möttes han på inre borggården af v. Greiff, som företog sig att hindra hans flykt. Ursinnig öfver det oväntade motståndet gjorde konungen ett häftigt utfall med värjan, genomborrade rockärmen och sårade v. Greiff lindrigt i vänstra armen. v. Greiff fattade då konungen om lifvet och bar honom tillbaka upp på hans rum. En vedbärare, som blef vittne till detta sällsamma uppträdande, skyndade fram och frågade, hvad man

ämnade göra med konungen, hvarpå v. Greiff fyndigt svarade: »Du ser ju, att konungen är sjuk. Men vi skola nog sköta honom.» På resan till Drottningholm samma dag körde han konungens vagn och tillhörde sedan bevakningen på Gripsholm. I belöning erhöll han tre pensioner, hvardera på 600 riksdaler, en af staten, en af Carl XIII och den tredje af Carl Johan.

År 1813 erhöll v. Greiff öfverjägmästarsysslan i Uppsala län, deltog i 1814 års fälttåg såsom öfveradjutant och erhöll s. å. öfverstetitel. År 1820 tog han afsked från öfverjägmästarsysslan och erhöll 1827 förste hofjägmästares titel. Han ägnade sig dessutom åt författareskap och har utgifvit flera arbeten om jakt och djurfångst samt nedsatte 1828 i riksbankens hvalf en kista med egenhändiga anteckningar om den andel, han haft i statshvälfningen, hvilken kista ej fick öppnas förr än 1859 $^{13}/_{8}$. Dessa anteckningar innehöllo dock föga annat, än hvad man kände af andra källor.[13 och 30])

N:r 892. **Boije** (af Gennäs), **Eric Gustaf**, f. 1768 $^{18}/_{12}$, d. 1819 $^{6}/_{7}$ i Västervik, var son till Öfversten Adam Ludvig Boije af Gennäs och Hedvig Christina Boije af Gennäs, adopterad friherrinna Boije af Gennäs, samt gift 1. gången 1792 i Norrköping med Magdalena Eva af Petersens, f. 1772, d. 1795 i Linköping, dotter till Hofintendenten Carl Petersen, adlad af Peterséns, och Brita Maria Boije af Gennäs, samt 2. gången 1799 med Friherrinnan Christina Margaretha Boije af Gennäs, f. 1776, d. 1859 i Lidköping, dotter till Kaptenen Johan Gustaf Boije af Gennäs, adopterad friherre Boije af Gennäs, och Friherrinnan Christina Charlotta v. Köhler.

Boije kom 1772 i tjänst såsom volontär vid Östgöta kavalleriregemente, började där tjänstgöra 1783, blef s. å. kvartermästare och transporterades s. å. $^{28}/_{3}$ till kvartermästare på Vadsbo kompani af Lifregementet till häst med korprals indelning samt befordrades s. å. $^{28}/_{5}$ till kornett i regementet med bibehållande af nyssnämnda indelning. År 1789 $^{23}/_{7}$ transporterades han till kapten vid Sandels jägarbataljon. Med lifregementet till häst deltog han 1788 i kampanjen mot Danmark i Västergötland och med nyssnämnda jägarbataljon 1789—1790 i finska kriget och bevistade därunder sjöträffningen vid Barö sund och affären vid Elgsö. Efter kriget placerades han 1791 $^{18}/_{4}$ såsom kapten utan lön vid Västerbottens regemente och erhöll 1799 $^{3}/_{6}$ afsked med majors karaktär. År 1808 $^{13}/_{4}$ förordnades han till bataljonschef vid Jönköpings landtvärn och förde bataljonen i 1808—1809 års krig, först vid västra armén och sedan på Öland samt under reträtten därifrån.[1 och 36])

N:r 893. **König, Carl Fredric**, f. 1767 $^{6}/_{10}$, d. 1858 $^{2}/_{10}$ på Vällinge i Södermanland, var son till Grosshandlaren i Stockholm Christian Adolf König och Juliana Elisabeth Wertmüller samt gift 1813 på Harviala i Finland med Anna Sofia Groen, f. 1775, d. 1853 i Stockholm, dotter till Brukspatronen Warner Groen och Maria Jemnich.

König blef 1782 $^{13}/_{2}$ page hos Hertiginnan af Södermanland, transporterades 1783 $^{11}/_{3}$ till page hos Hertig Carl af Södermanland, befordrades s. å. $^{19}/_{12}$ till kornett utan lön vid Lifregementet till häst samt började 1785 i maj göra tjänst. År 1786 $^{12}/_{2}$ infördes han på nummer vid Lifkompaniet och erhöll s. å. $^{6}/_{5}$ korprals indelning på Majorens kompani. Åren 1788—1790 gjorde han kampanjerna i Finland med regementets dragonkår och befordrades 1790 $^{23}/_{8}$ till löjtnant i armén.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades König på Kyrassierkåren med korprals indelning på Majorens kompani. S. å. gjorde han på nådigste befallning en rekognoscering från Paris till Le Hàvre längs floden Seine. År 1792 $^{11}/_{10}$ befordrades han till löjtnant i Kyrassierkåren och placerades 1793 $^{7}/_{5}$ såsom regementsadjutant och 1794 $^{12}/_{5}$ såsom löjtnant med indelning på Lifkompaniet, befordrades s. å. $^{16}/_{6}$ till ryttmästare i regementet, placerades 1796 $^{14}/_{1}$ såsom brigadadjutant och s. å. $^{30}/_{10}$ såsom regementskvartermästare. Åren 1799 och 1800 gjorde han på nådigste befallning rekognosceringar öfver en del af rikets västra gräns och upprättade däröfver kartor. År 1801 $^{31}/_{1}$ placerades han såsom ryttmästare med indelning för Södermanlands kompani. Då detta kompani 1804 satt af och öfverfördes till Grenadierkåren, fick König den $^{5}/_{11}$ tillstånd att behålla indelningen, tills han kunde få anställning vid annat regemente. Han behöll därefter denna indelning, tills han 1813 $^{23}/_{3}$ erhöll afsked, och befordrades därunder 1809 till major i armén och blef s. å. RSO.[1, 8 och 43])

Carl Fredric König.

N:r 894. **Lilliehorn, Gustaf,** friherre vid faderns död 1811, f. 1775 $^{11}/_{6}$, d. 1856 $^{3}/_{1}$ i Uppsala, var son till Johan Fredric Lilliehorn (n:r 822) och Maria Elisabeth Virgin samt gift 1817 på Frötuna i Närke med Carolina Lovisa Tottie, f. 1772, d. 1846 i Stockholm.

Lilliehorn blef 1776 $^{6}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{10}/_{9}$ korpral utan lön, erhöll 1781 $^{27}/_{9}$ korprals indelning och befordrades 1784 $^{18}/_{10}$ till kornett med korprals indelning på Östra Närkes kompani. År 1790 $^{10}/_{5}$ förordnades han till löjtnant vid Västgöta-Dals vargering, men skulle fortfarande upptagas i Lifregementets till häst journaler med bibehållande af nyssnämnda korpralsindelning. S. å. $^{10}/_{11}$ transporterades han till löjtnant på Västgöta-Dals regemente men redovisas på Östra Närkes kompani ända till 1793 $^{4}/_{8}$, då han erhöll löjtnants indelning på Kullings kompani af nyssnämnda regemente. På detta regemente befordrades han 1793 $^{18}/_{9}$ till stabslöjtnant och 1796 $^{26}/_{10}$ till stabskapten. År 1801 $^{26}/_{10}$ befordrades han till öfveradjutant och major i armén, 1810 $^{1}/_{5}$ till öfverstelöjtnant i armén och placerades s. å. $^{15}/_{5}$ såsom chef för Kullings kom-

pani, erhöll s. å. $^{29}/_{5}$ 2. majors och 1811 $^{5}/_{2}$ premiermajors indelning, allt vid Västgötadals regemente, blef 1814 $^{25}/_{8}$ RSO. och 1815 $^{8}/_{8}$ öfverste i armén och generalstaben samt erhöll 1817 $^{3}/_{6}$ afsked.[1, 43 och 59])

Lilliehorn var 1801 kommenderad i Göteborg till västra kustens försvar. I mars 1808 var han kommenderad såsom öfveradjutant och chef för expeditionen vid västra arméns vänstra flygel, i maj kommenderade han högra kolonnen vid vänstra flygelns inryckande i Norge och intog positionen vid Torgalsby och Ör, hvarvid smärre skärmytslingar förekommo; bevistade affären och reträtten från Berby den $^{10}/_{5}$ samt attacken och intagandet af samma ställe den $^{14}/_{5}$. I juli transporterades han till general en chef Friherre Armfelts stab med »detaille» öfver västra gränsfästningarna, hvilken befattning fortfor till stabens upplösning 1809 $^{1}/_{10}$. Dessutom gjorde han öfveradjutantstjänst i tre år vid konungens generaladjutantsexpedition. År 1810 var han kommenderad i Göteborg med sitt regementes I. bataljon och 1813 vid reservarmén. År 1814 gjorde han norska kampanjen med därvid förefallna krigshändelser och bevistade affären vid Kjölbergsbro den $^{14}/_{8}$.[59])

Christian Anton Wrangel.

N:r 895. **Wrangel** (af Sauss), **Christian Anton,** friherre, f. 1776 $^{12}/_{5}$, d. 1868 $^{20}/_{11}$ på Uddarp i Kristianstads län, var son till Generalmajoren Fredric Ulric Wrangel af Sauss, friherre Wrangel af Sauss, och Friherrinnan Brita Eleonora Barnekow samt gift 1809 på Apertin i Värmland med Grefvinnan Agneta Sofia Löwenhjelm, f. 1791, d. 1856 i Motala, dotter till Kaptenen Grefve Carl Gustaf Löwenhjelm och Agneta Sofia Wrangel.

Wrangel kom 1778 $^{9}/_{6}$ i krigstjänst, blef 1782 underofficer vid Västmanlands regemente, 1784 $^{3}/_{9}$ kvartermästare vid Lifregementet till häst och befordrades s. å. $^{18}/_{10}$ till kornett utan lön vid regementet.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren såsom kornett med korprals indelning på Örebro skvadron, befordrades 1792 $^{18}/_{12}$ till löjtnant därstädes, 1796 $^{7}/_{8}$ till ryttmästare för Valla och transporterades s. å. $^{29}/_{10}$ till ryttmästare för Östra Närkes skvadron med ryttmästarindelning på Kungsörs kompani af Lätta infanterikåren. Från denna befattning erhöll han 1807 $^{3}/_{12}$ afsked.

År 1809 var Wrangel adjutant hos Georg Adlersparre (n:r 844), då denne med västra armén tågade till Stockholm, och blef s. å. RSO. År 1836 utnämndes han till hofmarskalk.[1, 8, 11 och 43])

N:r 896. **v. Vegesack, Eberhard Ernst Gotthard,** f. 1763 $^{28}/_{3}$ i staden Rostock i Mecklenburg, d. 1818 $^{13}/_{10}$ i Stockholm, friherre 1802

9/12, var son tilll Kaptenen i holländsk tjänst Fredric v. Vegesack och Sofia Magdalena v. Blücher af huset Sackau samt gift 1791 med Anna Beata Hammarfelt, f. 1764, d. 1814 i Stockholm, dotter till Öfverjägmästaren Johan Adolf Hammarfelt och Friherrinnan Diedrica Beata Strokirch.

Då föräldrarna 1777 inflyttade till Sverige, medföljde v. Vegesack och blef två år senare 1779 10/3 page hos Gustaf III. År 1784 18/10 utnämndes han till kornett vid Lifregementet till häst med korprals indelning och erhöll 1785 30/9 kvartermästares indelning vid Kungsörs kompani, hvilken lön han innehade till 1790 29/10. Såsom kornett utgick han 1788 med dragonkåren af Lifregementet till häst i finska kriget och tjänstgjorde såsom adjutant vid denna kår. S. å. utnämndes han till kapten i armén och skickades af konungen till Dalarna för att taga befäl öfver ett kompani af frikåren, med hvilket han beordrades till norska gränsen under Generalen Friherre Armfelts befäl. Då nämnda kår inom kort upplöstes, upprättade v. Vegesack på Gustaf III:s befallning 1789 en jägarbataljon af 464 man, med hvilken han öfvergick till Finland, där han utnämndes till major i armén och dessutom fick befälet öfver Dalregementets vargeringskår. Med dessa trupper deltog han detta år i attacken på Elgsön och anförde avantgardet för General Armfelts kolonn, »då åtskilliga sjökanoner togos från fienden, som alla på stället sänktes i sjön». År 1790 förrättade han öfveradjutantstjänst hos Kommenderande generalen Friherre Armfelt och sedan hos Hans excellens Grefve Wrede. Under detta år deltog han i affären vid Pardakoski den 15/4, där han anförde Armfelts avantgarde, och vid hvilket tillfälle två fientliga metallkanoner eröfrades, affären vid Kärnäkoski den 30/4, då han under Generallöjtnant Jägerhorn förde speciellt befäl, och vid hvilket tillfälle likaledes två fientliga metallkanoner eröfrades, slaget vid Savitaipale den 4/6, då han förde avantgardet för Armfelts kolonn, vid hvilket tillfälle »ryska batterierna stormades trenne gånger och eröfrades, men då af de stormande ej mera var kvar än General Armfelt och jag — arméns bägge flyglar framkommo ej — befallde General Armfelt, hvilken vid stormningen blifvit illa blesserad, mig att genom ett bryskt anfall återtaga några förlorade kanoner, hvilket med framgång verkställdes, samt därefter att anträda och föra reträtten enligt den af generalen mig meddelade dispositionen». Under 1790 bevistade han dessutom 7 förpostaffärer och »escarmoucher». S. å. efter krigets slut utnämndes han till öfverstelöjtnant i armén och generaladjutant af flygeln hos konungen samt transporterades från Lifregementet till häst till premiermajor med indelning på Dalregementet. Efter affären vid Pardakoski hade han blifvit RSO. för vid detta tillfälle visad tapperhet.

Eberhard Ernst Gotthard v. Vegesack.

År 1794 erhöll v. Vegesack på grund af underdånig anhållan afsked från premiermajorsbeställningen med tillstånd att såsom generaladjutant af flygeln kvarstå i armén. År 1797 blef han öfverste i armén och generaladjutant hos Konung Gustaf IV Adolf, 1800 öfverste och chef för Karelska dragonregementet jämte Savolaks och Karelska jägarregementena eller den s. k. Savolaksbrigaden. År 1801 kommenderades han att i egenskap af generaladjutant förrätta generaladjutantstjänst vid den under Hans excellens Grefve Wrede kring Göteborg sammandragna armékåren. År 1802 transporterades han till sekundchef för Göta gardesregemente. Åren 1803—1805 var han af konungen förordnad att under Dess vistande å utrikes orter vara Dess tjänstgörande generaladjutant för armén i Sverige, på sätt Dess nådiga instruktion för regeringen innehöll. År 1804 transporterades han till öfverste och chef för Älfsborgs regemente.

År 1805 beordrades v. Vegesack såsom brigadchef till Pommern, i hvilken egenskap han förde befälet öfver 4. infanteribrigaden. År 1807 under kampanjen i Pommern bevistade han den $^1/_4$ slaget vid Stralsund i egenskap af kolonnchef under General Armfelts öfverbefäl och blef tre dagar därefter utnämnd till R. m. st. k. SO. S. å. $^{16}/_4$ deltog han i reträtten från Ferdinandshof, hvarvid han blef svårt blesserad, och reträtten från Seemühl under Generalen Grefve Wredes befäl. Dessutom anförde han alla utfall och affärer, som utgingo från eller skedde framför Franken-Front vid Stralsund, såsom den 1 och 12 februari, den 30 mars, den 16 och 17 juli, den 6 augusti m. fl. Den $^{10}/_8$ förordnades han att i egenskap af konungens tjänstgörande generaladjutant för expedition att under konungens eget befäl verkställa svenska truppernas aftåg från Stralsunds fästning till Rügen, hvilket skedde den $^{20}/_8$. I september var han flygelchef för arméns högra flygels fördelning på Rügen. Vid slutet af den pommerska kampanjen s. å. utnämndes han till generalmajor i armén.

År 1808 i februari förordnades v. Vegesack till chef för västra generalgränsbefälet; s. å. i mars kommenderades han såsom befälhafvare för vänstra flygeln af västra armén under General Armfelts öfverbefäl; s. å. i maj beordrades han att med en fördelning af kustarmén genom landstigning kring Åbo göra en diversion i södra Finland, då han den 19 och 20 juni levererade bataljen vid Lemo, $^3/_4$ mil från Åbo, för hvilken affär han den 26 i samma månad utnämndes till KSO.; s. å. i juli förordnades han att i egenskap af tjänstgörande generaladjutant föra konungens expedition på Åland, och slutligen s. å. $^5/_8$ beordrades han att med en fördelning af södra finska armén landstiga i norra delen af Finland för att degagera och förstärka norra finska armén. Efter väl förrättad landstigning deltog han den $^{16}/_9$ med sin fördelning i det blodiga slaget vid Oravais, därvid han blef sårad och fick en häst sig undanskjuten. Belöningen för hans uppoffringar och mod blef den gången, att han hastigt kallades till Stockholm och ställdes inför krigsrätt, för det han landstigit vid Kristinestad i stället för vid Björneborg, såsom orderna lydde. Sedan v. Vegesack

uppgifvit orsakerna, hvartill han icke bar skuld, till den förändrade debarkeringen och fått dessa godkända, frikändes han af krigshofrätten, hvaremot Gustaf IV Adolf personligen dömde honom till lifstids fästning, hvilken dom utan tvifvel gått i verkställighet, om ej revolutionen mellankommit, »1809 i nåder lagligen frikänd genom min nuvarande» allernådigste konung och herre Carl XIII», skrifver v. Vegesack i sin meritförteckning.

I sin tjänsteförteckning 1812 skrifver v. Vegesack, att han under alla kampanjer bevistat:

3 slag, nämligen vid Savitaipale, Stralsund och Oravais.

11 större affärer, nämligen vid Elgsön, Pardakoski, Kärnäkoski, reträtten från Ferdinandshof, reträtten från Seemühl, vid Hohen Graben, rekognosceringen vid lilla Popenberget, framför Franken-Front, vid Lappfjärd och tvänne vid Lemo, samt

10 mindre affärer, utom förpoststrider och »escarmoucher», »som höra till inträdet af min militära karriär».

»Aldrig hafva de trupper, jag själf anfört eller som direkt stått under mitt befäl, förlorat någon trofé eller lämnat minsta segertecken i fiendens händer, hvarken i ekipage eller kronans effekter».

År 1810 erhöll v. Vegesack på underdånig anhållan nådigt afsked från öfverstebeställningen vid Älfsborgs regemente, beordrades 1811 att föra landtbefälet på blekingska kusten, befordrades 1812 i februari till generallöjtnant och blef s. å. K. m. st. k. SO. Under 1813—1814 års krig kommenderade han en särskild kår af den förenade norra tyska armén och besegrade därunder bland annat vid Retschow franske generalen Loison. Vid inbrottet i Norge sistnämnda år hade han befälet öfver en egen arméfördelning, hvarmed han först cernerade Fredrikshalls fästning och sedan slog en del af norska armén vid Rackestad den 6, vid Askim eller Oustasund den 9 och vid Trögstad den 10 augusti.

Vid svenska arméns omorganisation förordnades v. Vegesack 1816 till generalinspektör för Norra inspektionen. S. å. erhöll han till bärande den medalj, som de fria riksstäderna Hamburg, Lübeck och Bremen låtit prägla till minne af 1813 års fälttåg i norra Tyskland.[1, 8, 11 och 13])

»Svenske krigsmän» reste 1883 en minnesvård på v. Vegesacks graf på Klara kyrkogård i Stockholm.

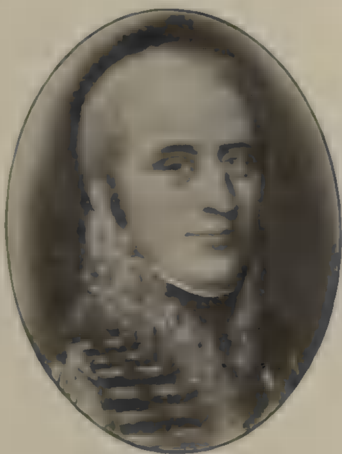
N:r 897. **Liljencrantz, Fredric August,** till Norsborg i Södermanland, friherre, f. 1778 $^{21}/_{9}$, d. 1843 $^{21}/_{12}$ i Stockholm, var son till Presidenten Johan Westerman, adlad, friherre och grefve Liljencrantz, och Ottiliana Wilhelminna Transköld, broder till Johan Wilhelm Liljencrantz (n:r 908), samt gift 1813 med Ulrica Christina Lagerhjelm, f. 1787, d. 1845 på Hjulsta i Uppland, dotter till Lagmannen Henric Johan Lagerhjelm och Grefvinnan Hedvig Ulrica Carolina Dohna.

Liljencrantz blef 1784 $^{1}/_{12}$ kvartermästare utan lön vid Lifregemen-

tet till häst och befordrades s. å. $^{20}/_{12}$ till kornett i regementet med korprals indelning på Östra Västmanlands kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta infanterikåren med nyssnämnda indelning, befordrades 1794 $^{18}/_{12}$ till löjtnant i kåren och 1798 $^{17}/_{5}$ vid icke fullt tjugo års ålder till premierlöjtnant på nyssnämnda kompani samt placerades 1801 $^{13}/_{7}$ såsom adjutant på kåren.

År 1802 $^{7}/_{4}$ transporterades han till premierlöjtnant utan lön vid Lifregementets värfvade infanteribataljon, befordrades 1805 $^{1}/_{8}$ till kapten i samma bataljon, då benämnd Finska gardesregementet (nuvarande Göta Lifgarde), och transporterades s. å. $^{4}/_{5}$ till kapten utan lön vid Södermanlands regemente samt erhöll på begäran 1808 $^{29}/_{2}$ afsked för sjukdom. S. å. blef han dock major och chef för II. bataljonen af Upplands landtvärnsbrigad, som enligt kungl. bref af 1808 $^{26}/_{3}$ uppsattes. Han måste dock redan s. å. $^{10}/_{5}$ för sjuklighet lämna äfven detta befäl. År 1836 blef han hofmarskalk och 1838 RNO.[1, 8, 11, 43 och 44])

Jacob Otto Cronstedt

N:r 898. **Cronstedt, Jacob Otto,** friherre, f. 1766 $^{24}/_{11}$, d. 1828 $^{21}/_{1}$ på Axbergshammar i Närke, var son till Hofrättsrådet i Svea hofrätt, Kammarherren Friherre Fredric Cronstedt och Friherrinnan Ottiliana Hedvig Lagerberg samt gift 1793 på Åkerby i Närke med Friherrinnan Ulrika Eleonora Wrangel af Sauss, f. 1768, d. 1829, syster till Christian Anton Wrangel (n:r 895).

Cronstedt blef 1774 $^{16}/_{12}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1778 $^{30}/_{5}$ sergeant vid Lifdragonregementet, 1779 $^{23}/_{4}$ kornett därstädes, transporterades 1785 $^{20}/_{4}$ till kornett på Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst samt befordrades s. å. $^{27}/_{9}$ till stabslöjtnant på Örebro kompani och 1790 $^{22}/_{8}$ till ryttmästare i regementet. Åren 1788—1790 gjorde han alla tre årens kampanjer i Finland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Cronstedt på Lätta dragonkåren såsom löjtnant på Sanna skvadron, 1792 $^{17}/_{9}$ såsom stabsryttmästare på Örebro och s. å. $^{18}/_{12}$ såsom ryttmästare för Östra Närkes skvadron. År 1796 $^{29}/_{10}$ befordrades han till 2. major vid kåren, nu benämnd Lifregementets Husarkår, med bibehållande af sin vid Östra Närkes skvadron innehafvande indelning med passevolans och tross och 1801 $^{16}/_{9}$ till premiermajor med bibehållande af sin förut innehafda ryttmästarindelning samt blef 1802 RSO. Från majorsbefattningen erhöll han 1808 $^{12}/_{1}$ afsked[1, 8 och 43]) samt blef 1816 KVO. och 1821 K. m. st. kVO.[11])

N:r 899. **Örnsköld, Nils August,** friherre, f. 1764 $^{16}/_{4}$, d. 1809 $^{14}/_{1}$ på Strö vid Köping, var broder till Johan Wilhelm Örnsköld (n:r 837)

samt gift 1791 med Magdalena Catharina Jönsson, f. 1767, d. 1810 i Köping, dotter till Borgmästaren i Karlshamn Kommerserådet Johan Jönsson och Johanna Maria Borgh.

Örnsköld blef 1770 volontär vid Lifgardet, 1775 $^{21}/_{3}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{14}/_{6}$ korpral, 1776 $^{1}/_{5}$ kvartermästare,* befordrades s. å. $^{22}/_{5}$ till stabskornett vid Västgöta kavalleriregemente och 1783 $^{19}/_{12}$ till stabslöjtnant därstädes. År 1785 $^{18}/_{5}$ transporterades han till löjtnant på Fellingsbro kompani af Lifregementet till häst samt erhöll 1790 $^{25}/_{3}$ afsked.[1 och 8])

N:r 900. **Lovisin, Carl Gustaf,** friherre, f. 1763 $^{17}/_{2}$, d. 1842 $^{2}/_{4}$ på Åstorp i Södermanland, var son till Lagmannen Friherre Eric Jacob Lovisin och Eva Christina De Besche samt gift 1791 med Hedvig Catharina Silfversparre, f. 1770, dotter till Hofmarskalken Aron Gustaf Silfversparre, friherre Silfversparre, och Gundborg Charlotta Ehrencreutz.

Lovisin kom 1767 $^{18}/_{6}$ i tjänst, befordrades 1778 $^{4}/_{2}$ till kornett vid Adelsfanan och transporterades 1785 $^{27}/_{9}$ till stabskornett på Östra Västmanlands kompani af Lifregementet till häst med kvartermästares indelning på Kungsörs kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta infanterikåren såsom adjutant därstädes och med bibehållande af den förut innehafda indelningen, erhöll kort därefter löjtnants grad och befordrades 1795 till kapten i armén samt erhöll 1796 $^{26}/_{10}$ afsked.[1, 8 och 11])

N:r 901. **Silfverstolpe, Lars Gabriel,** f. 1773 $^{24}/_{9}$, d. 1832 $^{5}/_{1}$ på Edeby i Helgarö socken af Södermanland, var yngre broder till David Gudmund Silfverstolpe (n:r 886) samt gift 1806 i Stockholm med Juliana Charlotta Lefebure (-Lilljenberg), f. 1784, d. 1846, dotter till Bergsrådet Jean Lefebure (-Lilljenberg) och Grefvinnan Margaretha Charlotta Lilljenberg.

Silfverstolpe blef 1783 $^{16}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst och s. å. $^{20}/_{3}$ kvartermästare med indelning på Östra Närkes kompani samt befordrades 1785 $^{27}/_{9}$ till 3. adjutant och hade s. å. i april börjat göra tjänst. År 1790 var han med delar af regementet kommenderad på skärgårdsflottan, deltog i detta års kampanj mot Ryssland och därvid den $^{8}/_{7}$ i reträtten från Viborg och den $^{9}/_{7}$ i slaget vid Svensksund.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren såsom 2. adjutant, befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant i kåren, transporterades s. å. $^{11}/_{10}$ till kornett på Södermanlands kompani af Kyrassierkåren och s. å. $^{12}/_{11}$ till kornett på Norra Upplands kompani samt befordrades 1796 $^{14}/_{1}$ till löjtnant på Lifkompaniet och 1801 $^{31}/_{1}$ till ryttmästare och regementskvartermästare. Från denna befattning erhöll han 1807 $^{11}/_{12}$ afsked.[1 och 8]) År 1826 blef han hofmarskalk[11])

N:r 902. **Lagerheim, Carl Olof,** friherre 1807, f. 1773 22/6, d. ogift 1814 17/8 i Uddevalla, var son till Presidenten Carl Eric Bergqvist, adlad och 1807 jämte äldste sonen friherre Lagerheim, och Anna Christina Gerdes.

Lagerheim blef 1781 13/4 volontär och samma dag korpral utan lön vid Majorens kompani af Lifregementet till häst, 1785 12/3 kvartermästare samt befordrades s. å. 27/9 till kornett i regementet med ryttarlön och började 1784 6/8 göra tjänst. Sistnämnda år var han kommenderad till vakthållning vid Fredrikshof och följande år på skärgårdsflottan, då han bevistade kampanjen mot Ryssland och deltog i affären vid Koivisto den 2/7, rerätten från Viborg den den 3/7 och slaget vid Svensksund den 9/7.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren, erhöll 1792 12/12 kvartermästares indelning på Lifkompaniet och blef 1794 27/3 adjutant, befordrades s. å. 23/5 till stabslöjtnant på Majorens kompani, 1808 19/2 till ryttmästare och regementskvartermästare samt 1812 14/1 till major i armén och var då RSO. År 1813 13/4 transporterades han till major på Hälsinge regemente.[1 och 8])

Johan Mauritz v. Post.

N:r 903. **Ingelotz, Gustaf Wilhelm,** f. 1779 12/6, d. 1806, var son till Berndt Gustaf Ingelotz (n:r 818) och Grefvinnan Maria Antoinette Leijonstedt samt gift 1805 i Stockholm med Maria Charlotta Schön, dotter till Brukspatronen och Grosshandlaren Schön i Stockholm.

Ingelotz blef 1781 20/12 kvartermästare utan lön vid Lifregementet till häst och befordrades 1785 27/9 till kornett i regementet med kvartermästares indelning på Norra Upplands kompani.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren och blef 1794 13/5 2. adjutant. År 1796 30/10 befordrades han till löjtnant och transporterades till Husarkåren såsom löjtnant på Fellingsbro skvadron med kornetts indelning, befordrades 1801 16/9 till ryttmästare för Arboga skvadron med kornetts indelning på Östra Västmanlands kompani af Lätta infanterikåren samt transporterades 1804 7/2 till ryttmästare för Västra Närkes skvadron. Från denna befattning erhöll han 1805 7/10 afsked.[1 och 8])

N:r 904. **v. Post, Johan Mauritz,** f. 1777 23/5, d. 1837 28/8 på Malma i Roslagen, var son till Statskommissarien Johan Arndt v. Post och Grefvinnan Charlotta Cronhjelm af Flosta samt gift 1. gången 1803 med Friherrinnan Maria Charlotta Cederström, f. 1777, d. 1805 på Malma, dotter till Viceamiralen Friherre Jakob Cederström och Grefvinnan Anna Magda-

lena Sparre af Söfdeborg, samt 2. gången på Lundås i Roslagen med Helena Charlotta Braunerhjelm, f. 1792, d. 1880, dotter till Kammarherren Carl Magnus Braunerhjelm och Eva Beata Engelcrantz.

v. Post blef 1782 $^{10}/_{4}$ korpral med indelning på Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst, erhöll 1785 $^{4}/_{1}$ kvartermästares fullmakt och befordrades s. å. $^{27}/_{9}$ till kornett i regementet, allt med samma indelning.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren, erhöll 1794 $^{16}/_{6}$ kornetts indelning på Roslags kompani samt befordrades 1801 $^{31}/_{1}$ till löjtnant på Norra Upplands och 1808 $^{13}/_{2}$ till ryttmästare för Roslags kompani. Från denna befattning erhöll han 1813 $^{12}/_{1}$ afsked med majors karaktär.[1, 8 och 45])

N:r 905. **Ridderstam, Axel,** f. 1783 $^{5}/_{4}$ i Närke, d. 1858 $^{12}/_{4}$ på Hogdal i Bohuslän, var son till Axel Ridderstam (n:r 780) och Maria Catharina v. Törne samt gift 1811 med Elisabeth Schotte, f. 1784, d. 1872 på Fridhem i Hogdals socken af Bohuslän, dotter till Ryttmästaren Torger Mathias Schotte och Anna Maria Sinclair.

Ridderstam blef 1785 $^{12}/_{2}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{17}/_{3}$ kvartermästare och befordrades s. å. $^{27}/_{9}$ till kornett utan lön.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren såsom kornett utan lön på Sanna skvadron, befordrades 1796 $^{29}/_{10}$, endast 13 år gammal, till löjtnant på Valla med kvartermästares indelning på Örebro och transporterades 1801 $^{8}/_{8}$ genom byte till löjtnant på Örebro skvadron. Från denna befattning erhöll han 1804 $^{20}/_{12}$ afsked med tillstånd att såsom löjtnant kvarstå i armén.[1 och 8])

I maj 1808 blef han kompanichef vid Älfsborgs läns landtvärnsbataljon, befordrades 1809 till kapten i armén och kommenderades i februari s. å. att föra befälet öfver nämnda bataljon samt erhöll 1812 afsked.[11])

N:r 906. **Ridderstad, Gustaf Adolf,** till Riddersholms fideikommiss i Roslagen, f. 1779 $^{22}/_{12}$, d. ogift 1795 $^{5}/_{2}$ på Riddersholm, var son till Hofjunkaren Peter Ridderstad och Hedvig Charlotta Gyllenadler.

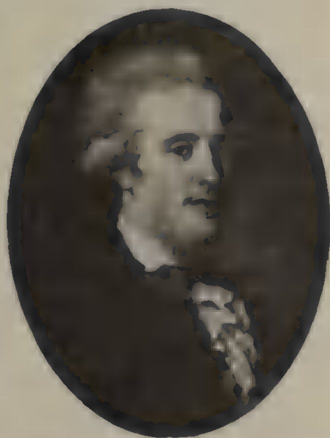
Ridderstad blef 1785 $^{18}/_{9}$ volontär vid Lifregementet till häst, s. å. $^{19}/_{9}$ kvartermästare och befordrades s. å. $^{27}/_{9}$ till kornett i regementet, allt utan lön. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren såsom kornett utan lön på Lifkompaniet, hvilken befattning han innehade till sin död vid sexton års ålder.[1])

N:r 907. **v. Rosen, Gustaf Fredric,** grefve, f. 1758 $^{6}/_{1}$, d. 1815 $^{2}/_{5}$ i Stockholm, var son till Riksrådet Grefve Fredric Ulric v. Rosen och Grefvinnan Hedvig Sofia Stenbock samt gift 1783 med Maria Juliana Wahrendorff, f. 1763, d. 1820 i Stockholm, dotter till Kommerserådet och Brukspatronen Joachim Daniel Wahrendorff och Marie Juliana Rothstein.

v. Rosen blef 1771 $^{29}/_{10}$ korpral vid de samma år uppsatta Lätta dragonerna af Lifgardet (nuvarande Lifgardet till häst), 1772 $^{1}/_{2}$ fältväbel vid Bohusläns dragonregemente, 1773 $^{11}/_{7}$ stabskornett vid Södra Skånska kavalleriregementet, 1777 $^{6}/_{6}$ löjtnant i armén, 1778 $^{19}/_{10}$ kavaljer hos Hertig Carl af Södermanland, 1783 $^{12}/_{2}$ ryttmästare, s. å. ledamot af Musikaliska akademien samt transporterades 1786 $^{23}/_{1}$ till ryttmästare för Norra Upplands kompani af Lifregementet till häst.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades v. Rosen på Kyrassierkåren, fortfarande såsom ryttmästare för Norra Upplands, och transporterades 1793 $^{7}/_{5}$ till ryttmästare för Södermanlands kompani samt erhöll 1794 $^{22}/_{5}$ afsked.

Samma dag som hans afsked beviljades, utnämndes han till hofmarskalk och landshöfding i Malmöhus län samt blef 1806 RNO. Under v. Rosens landshöfdingetid infördes enskiftet i Skåne, och äfven i öfrigt verkade han till åkerbrukets höjande. Men då skånska bondeupproret år 1811 med anledning af beväringsinstitutionens införande utbröt, tycktes den välvillige och aktningsvärde landshöfdingen icke vara sin plats vuxen. Han erhöll då först tjänstledighet och 1812 $^{15}/_{1}$ afsked från landshöfdingeämbetet. Hans förtjänster vunno först efter hans död erkännande. Hämndgiriga personers intriger vållade hans fall som landshöfding, men en lika vacker som sann gärd åt hans minne är det yttrande, som öfver honom en gång fälldes af en bland Skånes insiktsfullaste män: »Ingen af Skånes landshöfdingar har gjort Skåne så mycket gagn som han, och ändock är han den ende, som på befallning måst taga afsked».[1, 8, 13 och 31]

Gustaf Fredric v. Rosen.

N:r 908. **Liljencrantz, Johan Wilhelm,** friherre och vid faderns död 1815 grefve, f. 1768 $^{9}/_{5}$, d. 1816 $^{25}/_{10}$ i Västerås, var äldre broder till Fredric August Liljencrantz (n:r 897) samt gift 1. gången 1796 med Johanna Beata v. Engeström, f. 1773, d. 1812 i Västerås, dotter till Lagmannen Jonas Engeström, adlad v. Engeström, och Hedvig Maria Ihre, samt 2. gången 1814 med Helena Jacobina Sofia Meldercreutz, f. 1777, d. 1826 i Västerås, dotter till Kaptenen och Professorn Jonas Molin, adlad Meldercreutz, och Friherrinnan Magdalena Sofia Margaretha Falkenberg af Trystorp.

Liljencrantz blef 1777 $^{17}/_{12}$ underofficer vid Åbo läns infanteriregemente och befordrades s. å. $^{1}/_{12}$ till fänrik. År 1781 $^{4}/_{4}$ transporterades han till Lätta dragonerna af Lifgardet (nuvarande Lifgardet till häst), placerades såsom 2. adjutant och 1783 $^{3}/_{8}$ såsom premieradjutant samt 1785 $^{18}/_{4}$ såsom kornett. År 1786 $^{10}/_{4}$ transporterades han till Lifrege-

mentet till häst och befordrades då till löjtnant på Lifkompaniet och 1786 12/4 till ryttmästare i regementet. År 1788 bevistade han med Lifskvadronen sommarkampanjen i Finland och förrättade under återresan till Sverige regementskvartermästaretjänst. År 1789 utkommenderades han som chef för Lifkompaniet af Lifregementets till häst dragonkår till finska kriget, gjorde s. å. majorstjänst vid denna kår och blef 1790 9/7 vid Niveri fången hos ryssarna. Efter fredsslutet hade han befälet öfver regementets dragonkår under hemmarschen till Sverige.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades Liljencrantz på Kyrassierkåren, fortfarande såsom löjtnant på Lifkompaniet, blef 1792 17/9 stabsryttmästare på Majorens och 1793 7/5 ryttmästare för Norra Upplands samt transporterades 1794 23/5 till ryttmästare för Södermanlands kompani och befordrades 1798 till major i regementet. År 1801 31/1 erhöll han afsked från regementet.[1, 8 och 43])

Sedermera blef han hofmarskalk, RNO. och landshöfding i Västerås län.[11])

N:r 909. **Frölich, David Gustaf,** grefve, f. 1757 26/9, d. 1825 18/8 i Hälsingborg, var son till Landshöfdingen i Malmöhus län Grefve Bengt Gustaf Frölich och Catharina Magdalena von der Pahlen samt gift 1789 med Friherrinnan Christina Charlotta Ruuth, f. 1771, d. 1830, dotter till en af rikets herrar, Generalguvernören Eric Ruuth, friherre och grefve Ruuth, och Grefvinnan Fredrica Sparre af Söfdeborg.

Frölich blef 1770 24/12 korpral utan indelning vid Norra Skånska kavalleriregementet, 1772 12/11 kvartermästare, 1775 5/9 stabskornett med korprals indelning och 1781 25/9 löjtnant, allt vid ofvannämnda regemente. År 1786 12/4 transporterades han till ryttmästare för Kungsörs kompani af Lifregementet till häst samt befordrades 1788 med bibehållande af nyssnämnda indelning till öfveradjutant hos konungen och major i armén.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han ej på någondera kåren men fick behålla ryttmästarindelningen på Kungsörs kompani af Lätta infanterikåren till 1792 15/5, då han transporterades till ryttmästare vid Smålands kavalleriregemente. År 1795 18/1 befordrades han till öfverstelöjtnant i detta regemente och var då tillika hofstallmästare. År 1796 15/5 erhöll han afsked från ryttmästareindelningen med tillstånd att kvarstå utan lön i regementet, blef 1797 2/11 RSO. och erhöll 1818 afsked ur krigstjänsten.[1, 8, 11 och 43])

N:r 910. **Koskull, Anders,** till Engaholms fideikommiss i Småland, friherre, f. 1775 24/8, d. ogift 1820 1/4 på Sahlestad i Uppland, var son till Hofjunkaren Friherre Otto Anders Koskull och Amalia Beata Silfversparre.

Koskull blef 1778 4/9 volontär vid Smålands kvalleriregemente och befordrades 1786 12/4 till kornett utan lön vid Lifregementet till häst.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren såsom kornett utan lön på Lifkompaniet. År 1796 11/1 transpor-

terades han till Husarkåren såsom kornett med penningelön på Sanna skvadron, befordrades s. å. $^{10}/_{5}$ till löjtnant på samma skvadron med kornetts indelning på Örebro skvadron och 1802 $^{31}/_{7}$ till ryttmästare för förstnämnda skvadron med bibehållande af förut innehafd indelning. År 1805 $^{2}/_{10}$ placerades han som brigadadjutant och redovisas på Husarkåren utan lön samt befordrades 1808 $^{19}/_{2}$ till major utan lön i kåren. År 1809 hade han befälet öfver Lifregementsbrigadens vargering och entledigades s. å. $^{9}/_{8}$ från detta befäl för att återgå till brigadadjutantstjänstgöring. År 1810 $^{20}/_{2}$ erhöll han afsked från brigadadjutantsbeställningen med tillstånd att såsom major kvarstå i Husarkåren. Vid afskedstagandet var han tillika kabinettskammarherre och befordrades 1814 $^{18}/_{10}$ till öfverstelöjtnant i armén och i generalstaben samt till öfveradjutant hos konungen och RSO. Han redovisades dock fortfarande såsom lönlös i Husarkåren.[1 och 6])

N:r 911. **Aminoff, Axel Henric,** f. 1759 $^{13}/_{3}$ i Stockholm, d. 1820 $^{25}/_{3}$ i Ronneby, var son till Generallöjtnanten Carl Mauritz Aminoff och Friherrinnan Anna Ebba Wrangel af Lindeberg samt gift 1. gången 1786 med Grefvinnan Margaretha Lovisa Wrangel, f. 1763, d. 1787, dotter till Riksrådet Anders Reinhold Wrangel af Sauss, friherre Wrangel af Sauss samt grefve Wrangel, och Eleonora Mariana Barnekow, samt 2. gången 1793 med Catharina Margaretha v. Nackreij, f. 1762, d. 1801, dotter till Hofjunkaren Lars v. Nackreij och Maria Catharina Löwenhjelm.

Aminoff blef 1768 $^{1}/_{4}$ volontär vid Lifgardet, 1769 i maj korpral vid Västgöta kavalleriregemente, 1772 i juli kammarpage hos Änkedrottning Lovisa Ulrica, 1776 kornett utan lön vid finska Lifdragonregementet, 1778 i mars ridpage hos Gustaf III, erhöll s. å. $^{18}/_{5}$ transport till kornett i Lätta dragonerna af Lifgardet (nuvarande Lifgardet till häst), 1779 resolution å lön på stat och befordrades 1780 $^{13}/_{4}$ till kornett vid detta regemente.

År 1786 $^{20}/_{9}$ befordrades Aminoff till ryttmästare för Östra Närkes kompani af Lifregementet till häst. År 1788 bevistade han kampanjen mot danskarna i Västergötland, var 1789 kommenderad på garnisonstjänstgöring i Göteborg och Varberg och blef s. å. utkommenderad på chefsskeppet Hedvig Elisabeth Charlotta.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren, fortfarande såsom ryttmästare för Östra Närkes skvadron till 1792 $^{18}/_{12}$, då han placerades såsom ryttmästare utan lön i kåren. År 1794 i september erhöll han afsked från regementet.

Åren 1802–1812 var Aminoff i fransk tjänst såsom löjtnant vid den med General Le Chère till S:t. Dominique detacherade skvadronen hästjägare af konsulärgardet. År 1813 $^{15}/_{2}$ återkom han till Sverige och blef s. å. $^{25}/_{11}$ åter antagen i svensk krigstjänst med ett kompani af regementet Royal Suédois, upprättadt i Lübeck för att som garnison afgå till Guade-

loupe. År 1814 $^{22}/_{5}$ erhöll han kronprinsens konstitutorial på majors grad och s. å. $^{12}/_{7}$ kungl. konfirmation därpå. S. å. gjorde han kampanjen med regementet i Norge i egenskap af adjutant hos chefen Generalmajoren Grefve de Montrichard. S. å. $^{15}/_{10}$ blef Aminoff beordrad att taga befälet öfver det frivilliga detachement af upplösta regementet Royal Suédois, som borde afgå till S:t Barthélemy. År 1815 $^{13}/_{3}$ erhöll han förordnande att till Kapten Lorichs afmönstra det frivilliga dethachement af Göta artilleriregemente, som var destineradt till garnisonstjänst på S:t Barthélemy. S. å. $^{8}/_{5}$ erhöll han slutligen en årlig expectanslön af 600 riksdaler banko på S:t Barthélemy' stat, till annan plats kunde erhållas. Denna lön uppbar han till sin död.[1, 8 och 43])

N:r 912. **Ekenstierna, Johan Adolf,** f. 1768 $^{8}/_{2}$, d. 1832 $^{5}/_{8}$, var broder till Carl Gustaf Fredric Ekenstierna (n:r 876) samt gift 1800 med Charlotta Aurora Drysén, f. 1779, d. 1848 i Stockholm.

Carl Tornérhielm.

Ekenstierna blef 1779 $^{6}/_{5}$ volontär vid Lifregementet till häst, 1784 $^{18}/_{6}$ korpral och befordrades 1787 $^{19}/_{12}$ till kornett på Vadsbo kompani. År 1788 bevistade han kampanjen mot danskarna i Värmland och 1790 kampanjen i Finland.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren och Valla skvadron med förut innehafd indelning, befordrades 1792 $^{17}/_{9}$ till löjtnant på Vadsbo, 1796 $^{11}/_{8}$ till ryttmästare i kåren och s. å. $^{29}/_{10}$ till ryttmästare för Vadsbo med löjtnants indelning på samma skvadron. Från denna befattning anhöll han 1801 $^{31}/_{1}$ om afsked och samtidigt att blifva placerad såsom ryttmästare vid Adelsfanan, hvilket bifölls s. å. $^{16}/_{9}$. År 1812 erhöll han afsked ur armén.[1, 8 och 11])

N:r 913. **Tornérhielm, Carl,** f. 1759 $^{12}/_{8}$ på Hjelmslund i Källna socken af Skåne, d. 1833 $^{4}/_{1}$ på Heby i Gåsinge socken af Södermanland, var son till Öfverstelöjtnanten Abraham Tornérhielm och Friherrinnan Amalia Charlotta v. Hyltéen samt gift 1791 på Norsborg i Södermanland med Friherrinnan Maria Charlotta Liljencrantz, f. 1775, d. 1826 i Nyköping, syster till Johan Wilhelm (n:r 908) och Fredric August (n:r 897) Liljencrantz.

Tornérhielm blef student i Lund, kom 1778 $^{8}/_{11}$ i krigstjänst, blef 1779 $^{1}/_{5}$ kvartermästare utan lön vid Södra Skånska kavalleriregementet, befordrades s. å. $^{22}/_{7}$ till stabskornett därstädes och erhöll 1786 $^{21}/_{9}$ afsked från detta regemente. År 1788 $^{30}/_{10}$ befordrades han till kapten i armén och vid Skaraborgs läns frikår och bevistade s. å. kampanjen i Finland.

År 1790 $^{23}/_{8}$ transporterades han till ryttmästare utan lön vid Lifregementet till häst. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han såsom brigadadjutant och 1792 $^{17}/_{9}$ såsom regementskvartermästare vid Kyrassierkåren. Från denna befattning erhöll han 1796 $^{30}/_{10}$ afsked och blef s. å. major i Generalstaben och öfveradjutant hos konungen, sedermera öfverstelöjtnant i Generalstaben och erhöll senare afsked.[1, 8, 11 och 31])

N:r 914. **Aminoff, Carl Christoffer,** f. 1760 $^{24}/_{5}$ i Dalarna, d. ogift 1835 $^{15}/_{3}$ på Lindnäs i Ruovesi socken af Finland, var son till Majoren Carl Fredric Aminoff och Juliana Sofia Windring.

Aminoff blef 1771 $^{30}/_{6}$ volontär vid Dalregementet, 1774 $^{20}/_{10}$ sergeant vid Upplands regemente, 1779 $^{7}/_{2}$ kornett utan lön vid Lifdrabantkåren, 1787 $^{12}/_{9}$ löjtnant vid samma kår med lön för n:r 2 vid Svea kompani och 1788 $^{30}/_{6}$ ridpage hos Gustaf III. År 1789 deltog han i finska kriget och bevistade affärerna vid Uttismalm och Sikola samt reträtten från Högfors. År 1790 var han kommenderad på flottan och bevistade affären vid Björkösund och slaget vid Svensksund den $^{9}/_{7}$, hvarför han erhöll Svensksundsmedaljen.

År 1790 $^{15}/_{12}$ transporterades Aminoff till löjtnant på Roslags kompani af Lifregementet till häst. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Kyrassierkåren fortfarande såsom löjtnant på Roslags kompani, blef 1794 $^{24}/_{3}$ understallmästare utan lön hos konungen och erhöll s. å. $^{27}/_{3}$ transport till ryttmästare vid Adelsfanan. År 1808 $^{16}/_{4}$ blef han kommenderad till tjänstgöring vid och organisation af Skaraborgs 1. landtvärnsbataljon och bevistade med denna kampanjen vid västra armén, tills bataljonen 1809 $^{24}/_{4}$ upplöstes. År 1821 erhöll han afsked från Adelsfanan.[1, 8 och 11])

N:r 915. **Florin, Johan Eric,** f. 1757 $^{29}/_{3}$, kom i tjänst 1776 $^{25}/_{2}$ och blef 1785 $^{11}/_{3}$ kvartermästare vid Lifkompaniet af Lifregementet till häst. Med bibehållande af denna indelning var han 1790 fänrik vid Storamiralens regemente samt skulle enligt kungl. brefvet af 1790 $^{20}/_{12}$ tjänstgöra såsom kornett vid Lifregementet till häst med turberäkning efter den dag, då han blifvit fänrik.

Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han på Lätta dragonkåren såsom regementskvartermästare, fortfarande med sin förra indelning. Från denna befattning erhöll han 1792 $^{17}/_{9}$ afsked och blef s. å. $^{28}/_{11}$ stadsmajor i Stockholm.[1 och 8])

BIOGRAFISKA ANTECKNINGAR

OM

DEN CIVILMILITÄRA PERSONALEN AF OFFICERS RANG

VID

LIFREGEMENTET TILL HÄST

ÅREN 1680—1791

Regementsstallmästare.

N:r 916. **v. Bahr, Johan Gustaf,** f. 1751 $^{20}/_{6}$, d. 1804 $^{15}/_{1}$ i Uppsala, var son till Kammarherren Henric v. Bahr och Margaretha Catharina v. Heland samt gift 1. gången 1780 med Margaretha Elisabeth Alnoor, f. 1759, d. 1789, dotter till Superkargören Abraham Alnoor och Margaretha Christina Burman, samt 2. gången 1793 på Lindholmen i Uppland med Henrica Eleonora Montgomery, f. 1771, d. 1855 i Uppsala, dotter till Öfversten Robert Montgomery och Anna Sibylla v. Stalbourg.

v. Bahr blef 1757 vid sex års ålder kadett vid Artilleriregementet och 1768 $^{3}/_{7}$, då han började göra tjänst, ridpage med åtnjutande af tvänne stalldrängslöner, 1772 $^{15}/_{7}$ beridare med samma lön, erhöll 1773 $^{19}/_{5}$ riddrängs lön vid Strömsholms slott samt blef 1775 $^{11}/_{12}$ understallmästare hos konungen.

Sedan chefen för Lifregementet till häst Generallöjtnant Horn 1779 anhållit, att en ridskola för regementet skulle anordnas vid Strömsholm, och Kungl. Maj:t s. å. $^{4}/_{3}$ anslagit regementspastorsbostället och prästindelningarna från de fyra Upplandskompanierna till aflöning åt regementsstallmästare och beridare, utnämndes v. Bahr 1779 $^{24}/_{3}$ till ryttmästare i armén och regementsstallmästare vid regementet med tjänstgöring vid regementets ridskola vid Kungsör (se 4. delen sid. 81). Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han såsom regementsstallmästare på Kyrassierkåren, hvilken befattning han sedan innehade till sin död. Han bodde senare åren på Söderby i Näs socken söder om Uppsala.[1, 11 och 43])

Präster.*

N:r 917. **Isogæus, Simon,** f. 1643 $^{8}/_{12}$ vid Danviken, d. 1709 $^{4}/_{12}$ i Stockholm, var son till Bokhållaren Peder Rask och Sara Simonsdotter Nauclera (modern gifte om sig med S. M. Adjunkten i Skinnskatteberg Mathias Isogæus, som gaf styfsonen sitt namn) samt gift 1686 med Catharina Thun, f. 1667, dotter till e. o. rådmannen i Stockholm Peter Thun och Gunborg Kinninmundt.

Isogæus blef 1665 student i Uppsala, 1675 huspredikant hos Riksamiralen Grefve Gustaf Otto Stenbock, s. å. prästvigd, 1676 magister och

* Här upptagas endast regementspredikanterna. Vid regementet funnos dessutom två skvadronspredikanter. (Se 3. delen sid. 105 och 4. delen sid. 10.)

s. å. stabspredikant och præses i fältkonsistorium för armén, som stod vid norska gränsen. År 1678 $^{11}/_{12}$ förordnades han till regementspredikant vid Lifregementet till häst, åtföljde 1679 $^{10}/_{5}$ såsom legationspredikant Öfversten Grefve Nils Bielke (n:r 255) till Frankrike, återkom därifrån i december 1680. År 1682 blef han e. o. hofpredikant och 1684 $^{23}/_{3}$ ordinarie kungl. hofpredikant, erhöll därifrån afsked 1692 $^{19}/_{4}$ och blef samma dag kyrkoherde i St. Clara församling i Stockholm.[1, 73 och 75])

Simon Isogæus.

Isogæus var en grundlärd man och märklig som författare. Förutom till en hel mängd likpredikningar, däribland den med kopparstick försedda öfver drottning Ulrica Eleonora d. ä., hvilken väckte mycken uppmärksamhet på sin tid, är han författare till det märkliga arbetet Carla Segersköld.

N:r 918. **Svedberg, Jesper**, f. 1653 $^{28}/_{8}$ på Sveden vid Falun, efter hvilket ställe han tog sitt namn, d. 1735 $^{26}/_{7}$ på biskopssätet Brunsbo vid Skara, var son till Bergsmannen i Falun Daniel Isaacsson och Anna Pedersdotter Bullernæsia samt gift 1. gången 1683 med Sara Behm, f. 1666, d. 1696, dotter till Assessorn i Bergskollegium Albrecht Behm och Catharina Johansdotter, 2. gången 1697 med Sara Bergia och 3. gången 1720 med Christina Arrhusia, dotter till Prosten Johan Arrhusius i Falun. Svedbergs barn blefvo 1799 adlade med namnet Svedenborg.

Jesper Svedberg.

Svedberg blef 1666 student i Uppsala och 1669 i Lund, 1682 $^{12}/_{2}$ prästvigd, s. å. filosofie magister i Uppsala. Utnämnd till regementspredikant vid Lifregementet till häst 1681 $^{4}/_{12}$, tillträdde han denna befattning 1682 $^{14}/_{2}$ samt upprätthöll den till 1690 $^{14}/_{7}$, då han afgick från regementet. År 1686 utnämndes han till hofpredikant, blef 1690 prost och kyrkoherde i Vingåker, 1692 professor i Uppsala, 1694 domprost därstädes, 1696 eforus öfver svenska församlingarna i Amerika, London och Portugal, 1702 biskop i Skara, hvilken befattning han innehade till sin död, samt 1705 teologie doktor.[1, 13, 30, 73 och 75])

N:r 919. **Aronius, Eric**, f. 1664 $^{6}/_{5}$ i Lundby socken vid Västerås, d. 1701 $^{25}/_{2}$ i fältsjuka i lägret vid Lais i Lifland, var son till Kyrkoherden i Skinnskatteberg Aron Olai Helsingius och Catharina Holstenius samt gift 1690 med Anna Bergsprång.

Aronius blef 1676 student i Uppsala, 1686 prästvigd i Västerås, s. å. huspredikant hos Kungl. Rådet och Guvernören i Lifland Grefve Jacob Johan Hastfehr samt slottspredikant i Riga och 1688 konsistorienotarie i Västerås. År 1690 $^{30}/_{8}$ utnämndes han till regementspredikant vid Lifregementet till häst, blef s. å. e. o. hofpredikant, 1698 $^{3}/_{12}$ ordinarie kungl. hofpredikant samt 1700 i mars kyrkoherde i Örebro. Den sistnämnda befattningen tillträdde han dock aldrig utan blef s. å. $^{2}/_{5}$ kommenderad med regementet i fält.[1, 73 och 75])

N:r 920. **Sollenius, Michael,** f. 1662 $/_{6}$ i Sollefteå socken, d. 1732 $^{27}/_{9}$ i Torstuna socken i Uppland, var son till den rike bonden Olof Svensson och Märtha Pedersdotter samt gift med Maria Christina Stålhandske, f. 1678, d. 1727, dotter till Kommissarien i Rikets ständers bank Hans Stålhandske och Beata Meijendorff v. Yxkull.

Sollenius blef 1682 student i Uppsala, 1691 filosofie magister, 1694 prästvigd, s. å. kungl. hofpredikant, 1698 skvadronspredikant och 1700 regementspredikant vid Lifregementet till häst. S. å. följde han regementet i fält och utnämndes i Ukraina 1709 i maj till kyrkoherde i Torstuna. Kort därefter råkade han vid Poltava i fångenskap men hemkom redan 1710 $^{1}/_{1}$, blef s. å. prost och tillträdde befattningen såsom kyrkoherde i Torstuna, hvilken befattning han innehade till sin död.[1, 73 och 75])

N:r 921. **Montelius, Eric,** f. 1674 $^{6}/_{2}$ i Folkärna socken i Dalarna, d. 1729 $^{23}/_{4}$. ihjälstångad af sin egen tjur, var son till Komministern Jacob Montelius och Margaretha Rosenlund samt gift 1709 med Sara Gangia, dotter till Magistern Petrus Gangius och Christina Théet.

Montelius blef 1692 student i Uppsala, 1703 magister samt 1709 $^{18}/_{10}$ regementspredikant vid Lifregementet till häst och prästvigdes s. å. $^{18}/_{12}$ i Strengnäs. År 1710 åtföljde han regementet till kampanjen i Skåne och bevistade sedan fälttåget därstädes. År 1716 $^{6}/_{2}$ blef han kyrkoherde i Söderbärke i Dalarna, tillträdde befattningen 1717 och blef s. å. prost. Vid prästmötet 1724 var han præses.[1, 73 och 75])

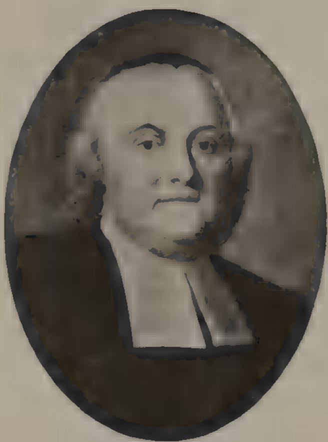
N:r 922. **Schalenius, Eric,** d. 1728 $^{9}/_{8}$, var bondson från Knifsta i Uppland samt gift med Sara Beata Kirstein, f. 1695, dotter till majoren Johan Leonard Kirstein och Anna Görgens.

Schalenius blef student i Uppsala. Konsistoriets protokoll af 1696 innehåller om honon: »Dom. E. Schalenius, Upl., som har mist det ena ögat, förfrågade sig, om det skulle vara honom förhinderligt i dess uppsåt att framdeles komma till s. ordines, eller om han skulle lämna studierna teologie? Res.: Kons. kan ej för den orsaken förmena honom ordines». År 1702 blef han prästvigd till adjungerad pastor i Odensala i Uppland och blef sedermera huspredikant hos Generalen Friherre Jacob Spens (n:r 260). Han bevistade hela skånska kampanjen och slaget vid Hälsingborg. År 1717 blef han regemets-

predikant vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till 1724 $^{1}/_{5}$, då han blef kyrkoherde i Söderala i Hälsingland.[1, 73 och 75])

N:r 923. **Undéen, Eric,** f. 1688 $^{18}/_{5}$ i Undenäs i Västergötland, d. 1750 $^{12}/_{5}$ af slag, var son till Kyrkoherden Haquinus Undenius och Märtha Lenck (en syster till Jacob Lenck, n:r 550) samt gift 1. gången 1717 med Märtha Heidman, d. 1721, och 2 gången 1723 med Margaretha Fabritius.

Undéen blef 1705 student i Uppsala, 1715 prästvigd i Stockholm till vice pastor vid Lifregementet till häst, var s. å. regementet följaktig till Skåne, blef 1716 skvadronspredikant vid regementet och bevistade 1718 års fälttåg mot Norge samt var närvarande vid Carl XII:s död utanför Fredrikshall. År 1719 tjänstgjorde han i Roslagen under ryssarnas härjningar därstädes. År 1724 $^{30}/_{4}$ blef han regementspredikant vid regementet, hvilken befattning han upprätthöll till 1739 $^{24}/_{8}$, då han blef kyrkoherde i Mariestad. Kontraktsprost 1740, var han 1748 præses vid detta års prästmöte.[1, 73 och 75])

Justus Christoffer Hauswolff.

N:r 924. **Hauswolff, Justus Christoffer,** f. 1708 $^{22}/_{2}$ i Karlskrona, d. 1773 $^{28}/_{1}$ i Stockholm, var son till Pastorn vid tyska församlingen i Karlskrona Justus Christoffer Hauswolff och Margaretha Clerck, broder till Henning Wilhelm Hauswolff (n:r 933) samt gift 1743 med Dorothea Charlotta Boij, f. 1713, d. 1794 i Stockholm, dotter till Assessorn Med. Doktorn Nicolaus Boij och Anna Margaretha Wetzler. Hauswolffs barn blefvo 1756 adlade med namnet v. Hauswolff och adopterade på en farbroders namn och nummer.

Hauswolff blef 1723 student i Lund, 1728 magister i Greifswald, 1730 prästvigd i Lund och huspredikant hos Fältmarskalken Friherre Göran Silfverhjelm (n:r 696), s. å. $^{16}/_{11}$ andre skvadronspredikant vid Lifregementet till häst, 1736 vice pastor vid tyska församlingen i Stockholm, 1737 $^{16}/_{2}$ förste skvadronspredikant samt 1739 $^{9}/_{8}$ regementspredikant vid samma regemente, hvilken befattning han upprätthöll till 1745 $^{17}/_{1}$. Under denna tid blef han 1742 $^{29}/_{4}$ kungl. hofpredikant, 1743 teologie doktor i Greifswald samt tjänstgörande hofpredikant hos Kronprins Adolf Fredric. År 1745 $^{17}/_{1}$ blef han kyrkoherde i Riddarholmens och Bromma församlingar och slutligen 1752 $^{11}/_{6}$ kyrkoherde i S:t Clara och Olai (nuvarande Adolf Fredrics) församlingar i Stockholm.

Hauswolff var en grundlärd man och hade sitt stånds många allmänna förtroenden; han var t. ex. från 1749 prästeståndets fullmäktig i Riksens ständers bank. Han nedlade ett stort arbete på att skyndsamt återställa och pryda Clara kyrka efter vådelden 1751.[1, 11, 73 och 75])

N:r 925. **Holmqvist, Johan Mauritz,** f. 1705 27/7 i Stockholm, d. 1774 28/12, var son till Kommissarien i Svea hofrätt Olof Holmqvist och Beata Klingsberg samt gift 1749 med Beata Christina Cederholm v. Schmalensée, f. 1724, d. 1761.

Holmqvist blef 1721 student i Uppsala, 1740 prästvigd och var huspredikant hos Riksrådet Grefve Thure Gabriel Bielke (n:r 509). År 1741 blef han e. o. skvadronspredikant vid Lifregementet till häst och bevistade finska kampanjen 1741—1742 och skånska kampanjen 1743—1744. Sistnämnda år blef han ordinarie skvadronspredikant och 1745 18/12 regementspredikant, deltog med regementet i pommerska kriget och erhöll under kriget 1758 21/8 afsked. År 1768 12/7 blef han kyrkoherde i Mora i Dalarna.[1, 73 och 75]

N:r 926. **Wijkman, Sven,** f. 1721 13/1, d. 1773 1/6, var son till Kyrkoherden i Östervåla af ärkestiftet Sven Wijkman och Elisabeth Helena Wulf.

Uno v. Troil.

Wijkman blef 1739 student i Uppsala och prästvigdes senare. Han blef 1753 24/5 tredje och 1754 9/11 andre skvadronspredikant samt 1758 7/12 regementspredikant, allt vid Lifregementet till häst. Den senare befattningen innehade han till sin död. Under pommerska kriget hade han en process med Magister Breding, hvilken såsom e. o. skvadronspredikant vikarierade för Wijkman. Processen slutade så, att regementschefen måste befalla Wijkman att betala sin skuld till Breding för undvikande af lagliga åtgärder.[1, 73 och 75]

N:r 927. **v. Troil, Uno (Troilius),** f. 1746 24/2 i Stockholm, d. 1803 27/7 vid Sätra hälsobrunn i Västmanland, adlad 1756 9/4 med namnet v. Troil, var son till Ärkebiskopen, Teologie Doktor Samuel Troilius och Anna Elisabeth Angerstein, broder till Samuel v. Troil (n:r 817), samt gift 1776 med Magdalena Elisabeth Tersmeden, f. 1753, d. 1794, dotter till Assessorn Jacob Tersmeden och Magdalena Elisabeth Söderhjelm.

v. Troil blef student i Uppsala, 1770 magister-primus därstädes, s. å. vice adjunkt vid Västerås gymnasium, prästvigdes 1773 samt blef s. a. 31/5 skvadronspredikant och s. å. 15/12 regementspredikant vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han upprätthöll till 1778. Under denna tid blef han tillika 1775 ordinarie kungl. hofpredikant och 1777 öfverhofpredikant och præses i hofkonsistorium. År 1778 blef han med bibehållande af hofsysslan pastor primarius och kyrkoherde i Storkyrkoförsamlingen i Stockholm, 1779 teologie doktor, s. å. ordenspredikant, 1780 bis-

kop i Linköping samt 1786 ärkebiskop och Uppsala universitets prokanslär, hvilka befattningar han innehade till sin död.

Under 1786, 1789, 1792 och 1800 årens riksdagar ledde v. Troil i egenskap af ärkebiskop prästeståndets öfverläggningar och bibehöll sig, så länge Gustaf III lefde, i dennes synnerliga ynnest, ehuru han icke sällan i politiska frågor hyste en mot konungens mening stridande åsikt, såsom särskildt var fallet beträffande förenings- och säkerhetsakten. Såsom vetenskapsman och författare har han särskildt gjort sig bemärkt. Bland annat har han författat »Bref rörande en resa till Island», hvilket land han besökte under sina utrikes resor för sin utbildning under åren 1771—1773, samt flera teologiska afhandlingar.

v. Troil har slutligen vigt Gustaf IV Adolf och hans gemål, döpt trenne deras barn samt krönt detta konungapar vid riksdagen i Norrköping 1800.[1, 13, 73 och 75])

N:r 928. **Lindeblad, Jonas,** f. 1742 $^{6}/_{6}$ i Mariestad, d. 1804 $^{27}/_{6}$ i Västerås på resa till Stockholm, var son till Skräddaren Sven Lindeblad och Christina Nyman samt gift 1788 med Magdalena Nordström, f. 1763, d. 1816.

Lindeblad blef 1762 student i Uppsala, prästvigdes 1767 till e. o. skvadronspredikant vid Lifregementet till häst. Magister 1770, blef han 1775 $^{10}/_{8}$ ordinarie skvadronspredikant och 1779 $^{23}/_{4}$ regementspredikant, hvilken befattning han upprätthöll till 1788, och var samtidigt från 1771 hofpredikant hos Hertig Carl af Södermanland (n:r 862). År 1788 $^{20}/_{5}$ blef han kyrkoherde och prost i Hofva församling af Skara stift, 1797 kontraktsprost och 1800 teologie doktor.[1, 73 och 75])

N:r 929. **Morell, Johan Carl,** f. 1754 $^{13}/_{1}$ i Lerbäcks församling i Närke, d. 1818 $^{3}/_{5}$, var son till Bruksförvaltaren Anders Morell och Anna Brita Björkman samt gift 1793 med Brita Sofia Westrell, död 1818.

Morell blef 1774 student i Uppsala, 1779 magister, 1780 docent i Uppsala, prästvigdes 1781 $^{13}/_{5}$ i Strängnäs och blef s. å. $^{26}/_{5}$ e. o. skvadronspredikant vid Lifregementet till häst. Adjunkt vid Jacobs och Johannes församlingar i Stockholm 1783, blef han 1785 $^{18}/_{1}$ ordinarie 2. skvadronspredikant, 1786 1. skvadronspredikant samt 1788 $^{20}/_{5}$ regementspredikant. I denna befattning bevistade han s. å. bohusländska kampanjen mot danskarna. År 1790 $^{22}/_{1}$ blef han ordinarie hofpredikant med säte och stämma i hofkonsistorium samt med bibehållande af syssla och lön vid regementet. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han såsom predikant vid Kyrassierkåren. År 1793 $^{29}/_{1}$ blef han kyrkoherde och prost i Karlshamns stad och Asarums landtförsamling, men skulle upptagas i Kyrassierkårens förslag till 1794 $^{1}/_{5}$, ehuru efterträdare redan 1793 utnämndes. Teologie doktor 1809, var han 1810 riksdagsfullmäktig vid urtima riksdagen i Örebro.[1, 73 och 75])

Regementsauditörer.*

N:r 930. **Mierander, Eric,** var tillförordnad regementsauditör vid Lifregementet till häst 1706 och afled s. å. $^{9}/_{4}$.[73])

N:r 931. **Isleben, Nils,** blef 1704 $^{12}/_{7}$ auditör vid Kronobergs regemente samt transporterades 1706 $^{20}/_{8}$ till auditör vid Lifregementet till häst. Efter slaget vid Poltava följde han Carl XII till Turkiet och hemkom till Sverige 1716.[73])

N:r 932. **Wallén, Jeremias,** f. 1693 $^{26}/_{12}$ i Finland, d. 1772 $^{20}/_{7}$ i Stockholm, adlad 1743 $^{30}/_{9}$ med sitt förra namn, var son till Prosten Jeremias Josephi Wallenius och Catharina Leerman samt gift 1727 i Stockholm med Margaretha Sjöberg, f. 1704, d. 1798 i Torshälla, dotter till Kungl. Munskänken Sven Sjöberg och Aimée Promerie.

Wallén blef student i Uppsala och Åbo samt erhöll 1717 $^{19}/_{11}$ kungl. fullmakt att förestå auditörsbeställningen vid Lifregementet till häst. Han deltog i fälttåget i Norge 1718 och tjänstgjorde ännu 1721 vid regementet men ej 1722 och fick därför enligt kungl. brefvet af 1723 $^{13}/_{2}$ ej begärd lön, utan tilldelades denna den ordinarie regementsskrifvaren och auditören Eric Floréen (n:r 962), med hvilken Wallén synes haft privat öfverenskommelse. År 1723 $^{28}/_{8}$ utnämndes han till regementsauditör vid Södra Skånska kavalleriregementet, blef 1725 öfverauditör vid krigsmakten i Finland, 1728 $^{13}/_{8}$ sekreterare i Åbo hofrätt, 1734 vice lagman i Karelska lagsagan, 1737 $^{22}/_{6}$ assessor i nämnda hofrätt, 1744 $^{12}/_{4}$ ordinarie lagman, 1757 landshöfding i Åbo och Björneborgs län, 1760 R N O., 1769 landshöfding i Nyköpings län och s. å. i Västernorrlands län samt erhöll s. å. afsked.[1, 31 och 73])

N:r 933. **Hauswolff, Henning Wilhelm,** f. 1712 $^{8}/_{2}$, d. ogift 1746 $^{10}/_{11}$, var yngre broder till Justus Christoffer Hauswolff (n:r 924).

Hauswolff blef kammarskrifvare i kammarkollegiet och 1734 $^{14}/_{2}$ auditör vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han upprätthöll till 1746 $^{3}/_{10}$, då han blef hofsekreterare och assessor i Åbo hofrätt. Vid öfverfarten till Åbo råkade han i sjönöd och blef i en julle drifven under Gottländska vallen, där han jämte flera andra frös eller svalt ihjäl.[1 och 73])

N:r 934. **Benzelstierna, Eric (Benzél),** f. 1712 $^{11}/_{1}$, d. 1793, adlad jämte sina syskon 1747 $^{8}/_{8}$, var son till Ärkebiskopen D:r Jacobus Benzelius och Catharina Edenberg samt gift 1772 med Maria Elisabeth Bjugge.

* Auditörsbefattningen sammanföll till 1698 med regementsskrifvarebefattningen. Från 1698 till 1734 upprätthöllos de båda sysslorna i allmänhet på samma sätt, men till slutet af stora nordiska kriget fanns ofta en auditör tillsatt på värfvad stat. Här upptagas endast de, som enbart varit auditörer; de öfriga återfinnas här nedan under regementsskrifvarna.

Benzelstierna blef 1732 efter en i Lund utgifven disputation auskultant i bergskollegiet, 1736 $^{6}/_{5}$ kanslerssekreterare vid Lunds akademi, 1738 $^{18}/_{4}$ e. o. notarie i bergskollegiet, 1743 $^{27}/_{1}$ kungl. hofkvartermästare samt 1747 $^{9}/_{1}$ auditör vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod, tills han 1766 $^{27}/_{11}$ erhöll afsked. Som han dock 1753 $^{29}/_{3}$ tillika blef assessor i Svea hofrätt, upprätthölls auditörsbefattningen från nämnda dag på förordnande, hvarvid de tillförordnade, som aflönades af Benzelstierna, i regementets rullor upptagas såsom tjänstgörande auditörer utan lön.[1, 11 och 73]

N:r 935. **v. Heland, Gustaf,** f. 1724 $^{22}/_{9}$ i Stockholm, d. ogift 1764 $^{10}/_{10}$, var son till Kanslirådet Gustaf Heland, adlad v. Heland, och Magdalena Hedersköld, en syster till Carl Hedersköld (n:r 681).

v. Heland blef 1742 $^{16}/_{11}$ skrifvare på ett häradskontor, 1745 e. o. kammarskrifvare vid stora sjötullskammarverket, 1748 $^{29}/_{2}$ auskultant i Svea hofrätt och 1752 $^{20}/_{4}$ vice auditör vid Lifregementet till häst. År 1754 i september blef han tjänstgörande auditör vid regementet utan lön och erhöll 1760 $^{2}/_{6}$ afsked med öfverjägmästares n. h. o. v.[1, 11 40 och 73]

N:r 936. **v. Engeström, Jonas (Engeström),** till Närlinge och Sandbro, båda i Björklinge socken af Uppland, f. 1737 $^{12}/_{8}$ i Lund, d. 1807 $^{7}/_{7}$ på Lindhof, adlad 1751 $^{22}/_{11}$ jämte sina syskon med namnet v. Engeström, var son till Biskopen i Lund D:r Johannes Engeström och Margaretha Benzelia, adlad Benzelstierna och syster till Eric Benzelstierna (n:r 934), samt gift 1764 med Hedvig Maria Ihre, f. 1746, d. 1798 på Sandbro, dotter till Kansliradet Johan Ihre, adlad Ihre, och Friherrinnan Sara Charlotta Brauner samt halfsyster till Elof Ihre (n:r 866).

v. Engeström blef 1755 auskultant i Svea hofrätt, 1756 vice auditör vid Lifregementet till häst samt 1760 $^{21}/_{7}$ tjänstgörande auditör utan lön därstädes. År 1762 blef han häradshöfding i Jämtland, 1782 lagman i Värmland och erhöll 1794 afsked. Ehuru han blef tjänstgörande auditör under pommerska kriget, synes han ej gjort mycken tjänst vid regementet, ty sysslan sköttes från 1760 $^{29}/_{6}$ af Carl Fredric Bergman, som 1763 $^{27}/_{9}$ begärde konfirmation på auditörsbefattningen efter v. Engeström.[1, 11 och 73]

N:r 937. **Svedenstjerna, Johan Jacob,** f. 1738 $^{25}/_{3}$, d. 1813 $^{26}/_{1}$, var son till Kaptenen vid Närke och Värmlands regemente Eric Svedenstjerna och Maria Lovisa Gyllenadler samt gift 1769 med Beata Charlotta Stjernheim, f. 1750, d. 1809 på Sörby i Fellingsbro socken af Västmanland, dotter till Hofjunkaren Carl Gustaf Stjernheim och Hedvig Christina Reuterskiöld.

Svedenstjerna kom i tjänst 1755 $^{12}/_{6}$, var auditör vid Östgöta kavalleriregemente och blef 1760 $^{9}/_{12}$ vice auditör vid Lifregementet till häst, 1763 $^{19}/_{9}$ tjänstgörande auditör utan lön och 1766 $^{27}/_{11}$ auditör på stat efter Benzelstierna (n:r 934) samt erhöll 1769 $^{18}/_{7}$ afsked. Senare blef han hofjunkare.[1, 11 och 73]

N:r 938. **Ehrenmarck, Carl Johan,** f. 1740 17/9 på fältväbelbostället Bastås i Långaryds socken af Småland, d. 1800 23/5 på öfverstebostället Arnö i Uppland, var son till Fältväbeln vid Jönköpings regemente Carl Ehrenmarck och Brita Agneta Gaslandra samt gift 1772 med Anna Christina Moback, f. 1740, d. 1814 på Löfstaholm i Uppland, dotter till Hofkamreraren Carl Gustaf Moback.

Ehrenmarck blef 1763 e. o. notarie i Svea hofrätt och 1769 19/10 auditör vid Lifregementet till häst samt erhöll 1791 24/4 afsked.[1, 11 och 73])

N:r 939. **Haak, Mathias,** f. 1757 2/7, d. ogift 1831 25/7, adlad 1809 29/6, var son till Handlanden i Ystad Johan Rudolf Haak och Helena Testrup.

Haak blef 1778 auskultant i krigskollegiet, 1779 kopist därstädes, s. å. kanslist, 1780 vice auditör vid Södra Skånska kavalleriregementet, 1781 auskultant i Svea hofrätt samt 1782 1/11 vice auditör vid Lifregementet till häst och 1783 handsekreterare hos regementschefen Hertig Carl. År 1787 14/5 blef han ekonomidirektör i Kungl. Maj:ts hof och erhöll samma dag entledigande från sin auditörsbefattning vid regementet. År 1790 blef han assessor i kommerskollegiet, 1792 statskommissarie, 1807 RNO., 1818 vice president i statskontoret samt erhöll 1824 afsked.[1, 11, 31 och 73])

Carl Johan Ehrenmarck.

N:r 940. **Battram, Herman,** f. 1764 26/11 i Ystad, d. ogift 1823 11/8 i Stockholm, adlad 1809 29/6 och friherre 1818 7/10, var son till Handlanden i Ystad Lars Henric Battram och Anna Maria Sörensen.

Battram blef student i Lund, 1783 auskultant i Göta hofrätt, 1784 vice häradshöfding, 1786 auditör vid Psilanderhjelmska regementet i Stralsund, transporterades 1787 14/5 till auditör öfver stat i Lifregementet till häst och blef s. å. handsekreterare hos regementschefen Hertig Carl. År 1791 24/4 blef han auditör på stat vid regementet och placerades vid regementets delning i tre kårer s. å. såsom auditör på brigadstaben. År 1792 erhöll han förste expeditionssekreterares n. h. o. v. och 1794 2/12 afsked från auditörsbefattningen. Sedan Hertig Carl blifvit konung, blef Battram 1809 12/6 dennes handsekreterare samt erhöll 1815 statssekreterares n. h. o. v.[1, 11 och 73])

Regementsfältskärer.*

N:r 941. **Hempelmann, Johan,** f. i Münden i Hannover, d. 1704 i Stockholm, var gift med Eva Hahn.

* Vid det yngre indelningsverkets införande synes en af kompanibarberarna fått benämningen regementsfältskär. Kort därefter funnos tre fältskärer med kungl. fullmakt och

Hempelmann lärde kirurgi i Münden, kom till Stockholm 1666 för att konditionera, examinerades 1669 af barberarämbetet och befordrades till regementsbarberare vid Lifregementet till häst. I denna egenskap bevistade han kriget mot Danmark till 1679. Återkommen till Stockholm fick han 1681 $^{13}/_{2}$ säte och stämma i kirurgiska societeten. Från kirurgiska societeten äfvensom regementsfältskärsbefattningen afgick han 1700 på våren.[1, 73 och 74]

N:r 942. **Brewitz, Benjamin Johan,** var till börden tysk och kom 1661 i kondition hos Herman Fuchs i Stockholm. År 1680 blef han skvadronsfältskär vid Lifregementet till häst. Han hade att betjäna Örebro och Östra Närkes kompanier. År 1699 erhöll han för ålder och trötthet afsked, hvarefter han slog sig ned i Örebro.[1, 38, 73 och 74]

N:r 943. **Senftenberg, Johan,** blef 1672 gift med Sara Holtman.

Senftenberg blef 1683 skvadronsfältskär vid Lifregementet till häst och hade att betjäna Öfverstelöjtnantens, Kungsörs, Fellingsbro och Vadsbo kompanier och hade sin bostad i Arboga. År 1685 $^{5}/_{8}$ dömdes han i Arboga till höga böter, hvilka dock efterskänktes honom genom en kungl. resolution af 1686 $^{14}/_{4}$. I juli 1700 inlämnade han sin afskedsansökan, i hvilken han, jämte anhållan om pension, delgaf skälen för sitt tillbakaträdande med följande ord: »Medan jag nu lenger omöijligen kan tjena och undergå dhe hårda reprimanger och correctioner, som Herr Öfwerstleutnanten dageligen öfwer mig itererar och för min ährliga ålderdom förebrår, som går mig mycket hårdt till hiertat, att blifva kallad gammal narr etc. samt behafder med hugg och slag, som Herr Öfwersteleutnanten i dess altererade sinne som oftast behagar wijsa». Ansökan bifölls af Kungl. Maj:t s. å. $^{17}/_{7}$.[1, 38, 73 och 74]

N:r 944. **Neuman, Melchior,** f. i staden Labiau i Ostpreussen, döpt därstädes 1670 $^{2}/_{11}$, d. i Stockholm 1741 $^{7}/_{4}$, var son till en bagare i Labiau samt gift med Christina Schieble, f. 1682, d. 1767.

Neuman kom till Sverige 1692 och blef där biträde till åtskilliga fältskärer i Stockholm. I senare hälften af januari 1700 aflade Neuman examen inför kirurgiska societeten, och s. å. $^{13}/_{2}$ erhöll han Kungl. Maj:ts

en del barberare eller fältskärsgesäller. Före 1700 betjänade en fältskär (Senftenberg) Öfverstelöjtnantens, Kungsörs, Fellingsbro och Vadsbo kompanier, en fältskär (Brewitz) Örebro och Östra Närkes kompanier, under det regementsfältskären (Hempelmann) betjänade de öfriga sex kompanierna. Enligt Kungl. Maj:ts beslut af 1700 $^{13}/_{2}$, då Neuman efterträdde Brewitz, fördelades tjänsten så, att Neuman fick betjäna förutom Örebro och Östra Närkes äfven Vadsbo kompani. S. å. $^{17}/_{7}$ bestämde Kungl. Maj:t, att vid regementet skulle finnas två regementsfältskärer, hvaraf den ene skulle betjäna de fyra Upplands- samt Östra Västmanlands och Södermanlands kompanier, medan den andre betjänade de sex återstående kompanierna. År 1748 slutligen bestämdes, att vid regementet skulle finnas en regementsfältskär, som var skyldig att hålla fem fältskärsgesäller. Redan dessförinnan, från tiden efter det stora nordiska kriget, hade dock endast funnits en regementsfältskär och en del fältskärsgesäller.

fullmakt att vara skvadronsfältskär vid Lifregementet till häst med tjänstgöringsskyldighet vid Östra Närkes, Örebro och Vadsbo kompanier. Redan s. å. 17/7 erhöll han en ny kungl. fullmakt att vara regementsfältskär. Han blef då 2. regementsfältskär och skulle betjäna utom de tre ofvannämnda äfven Öfverstelöjtnantens, Kungsörs och Fellingsbro kompanier. Han var då med regementet i Skåne och följde det sedan i det stora nordiska kriget till Danmark samt öfver Östersjöprovinserna till Polen, Sachsen och Ryssland. År 1703 förordnades han med bibehållen tjänst vid Lifregementet till häst till Carl XII:s hoffältskär och kammartjänare. Mest bemärkt har Neuman blifvit, enär han skötte konungens lårbensskada i Krakau i september 1702 och konungens skottsår i foten vid Poltava 1709. Hans åtgöranden vid dessa båda tillfällen äro utförligt behandlade i Karolinska förbundets årsbok 1912.

Efter slaget vid Poltava följde Neuman Carl XII till Turkiet, hemkom till Sverige 1714, blef 1716 28/4 generalstabsfältskär och direktör af kirurgien. Han mottog i högkvarteret i Tistedalen 1718 Carl XII:s lik, balsamerade det i Uddevalla och åtföljde liktåget till Stockholm. Här erhöll han 1718 afsked, och 1720 tilldelade rikets ständer honom en lifstidspension om 500 daler silfvermynt.[1, 38, 73 och 74]

Melchior Neuman.

N:r 945. **Hempelmann, Mårten,** f. 1675 /5, d. 1732, var son till Johan Hempelmann (n:r 941) och Eva Hahn.

Hempelmann aflade 1700 examen inför barbareämbetet i Stockholm och erhöll s. å. 17/7 kungl. fullmakt att vara regementsfältskär vid Lifregementet till häst. Han skulle vara 1. regementsfältskär ock betjäna de fyra Upplands- samt Östra Västmanlands och Södermanlands kompanierna. Han torde hafva sammanträffat med regementet i Skåne och följde det sedan i det stora nordiska kriget genom Östersjöprovinserna till Polen, Sachsen och Ryssland. Efter slaget vid Poltava råkade han 1709 1/7 vid Perevolotjna i rysk fångenskap och fördes till Kasan. Från fångenskapen återkom Hempelmann 1722 4/6 till Stockholm och återtog då sin befattning vid regementet. År 1723 erhöll han säte och stämma i kirurgiska societeten. I slutet af 1729 erhöll han afsked från regementsfältskärsbefattningen och blef 1730 1/6 slottsförvaltare på Drottningholms slott.[1, 73 och 74]

N:r 946. **Seybertz, Jacob,** d. senast 1739, blef 1701 e. o. fältskärsgesäll vid Lifregementet till häst, 1708 regementsfältskär vid Dückers dragoner och 1710 18/1 2. regementsfältskär vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod, tills han 1736 30/3 erhöll afsked. På grund af sjuklighet gjorde han ingen tjänst efter 1730 och afstod 1732 4/4

sin andel i stabslönen till 1. regementsfältskären Wetterwijk (n:r 951). Först i januari 1739 aflevererade emellertid Seybertz' sterbhus fältkistorna till 1. regementsfältskären Riebe (n:r 952).[1, 73 och 74]

N:r 947. **Ekman, Israel,** d. omkring 1732, blef 1698 regementsfältskär vid Gardet, låg i garnison i Riga och blef kvar där under denna stads belägring 1700 samt bevistade åtskilliga träffningar i Lifland och Polen. År 1704 återkom han till Stockholm, blef 1705 $^{13}/_{1}$ ledamot i kirurgiska societeten och 1711 tjänstgörande regementsfältskär vid Lifregementet till häst. Följande år erhöll han afsked från denna befattning och blef senare fältskär vid Danviks hospital.[1, 73 och 74]

N:r 948. **Palmbom, Johan,** var 1716—1720 tjänstgörande 2. regementsfältskär vid Lifregementet till häst.[1 och 73]

N:r 949. **Buttler, Johan Henric,** examinerades 1705 under kriget till fältskär, undergick 1718 ånyo förhör inför kirurgiska societeten och blef 1720 tjänstgörande 2. regementsfältskär vid Lifregementet till häst. Från denna befattning afgick han 1722 $^{4}/_{6}$, enär Mårten Hempelmann hemkom från fångenskapen och återtog sin befattning.[1 och 73]

N:r 950. **Kreuger, Christoffer,** d. 1730 $^{10}/_{4}$, hade vid hemkomsten från fångenskapen barberares lön och blef 1723 $^{31}/_{1}$ fältskär vid Lifregementet till häst med indelning.[43]

N:r 951. **Wetterwijk, Nils,** d. 1736 $^{3}/_{3}$, aflade 1710 examen på Ulricehamns stads kallelse, tjänstgjorde därefter vid armén i Skåne och blef vice regementsfältskär vid Skaraborgs regemente med kompanikirurgs indelning. År 1730 $^{7}/_{6}$ erhöll han transport till 1. regementsfältskär vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han innehade till sin död.[1, 43, 73 och 74]

N:r 952. **Riebe, Carl Fredric,** f. 1708 $^{29}/_{5}$ i Stockholm, d. 1764 $^{20}/_{9}$ därstädes i vattusot, var son till Öfverdirektören vid kirurgiska societeten och Kungl. Lifkirurgen Evald Riebe och Augusta Elisabeth Grill samt gift 1. gången med Anna Wendla Drakensköld, dotter till Hofstallmästaren Carl Drakensköld och Birgitta Ehrensköld, samt 2. gången 1740 med Charlotta Eck, d. 1747.

Riebe studerade först i Sverige och reste 1729 utrikes för vidare studier i Halle, Leipzig och Nürnberg; 1731 var han i Strassburg, sedan i Bern och slutligen i Paris. Han inhämtade på alla dessa ställen öfning och kunskap i kirurgien, och särskildt i den delen däraf, som rörde ögonen och deras sjukdomar, i hvilkas botande han ägde en stor färdighet. Återkommen till Sverige, utnämndes han 1736 $^{30}/_{3}$ till 1. regementsfältskär vid Lifregementet till häst. Kort innan regementet utgick i finska kriget,

erhöll han i juli 1741 afsked. S. å. blef han efter sin fader Kungl. Lifkirurg, ledamot i kirurgiska societeten och 1745 ledamot af Kungl. Vetenskapsakademien, 1748 præses, erhöll 1750 $^{11}/_{7}$ assessors fullmakt i kollegium medicum och blef s. å. ledamot af Kungl. Sundhetskommittéen.[1, 73 och 74])

N:r 953. **Bierboe, Anders,** f. 1700 i Halmstad, d. 1772, blef 1728 gift med Anna Elsa Jäger.

Bierboe studerade först kirurgi i Sverige och gjorde 1725—1727 utrikes resa för studier. Efter aflagd examen 1728 $^{9}/_{7}$ blef han ledamot i kirurgiska societeten samt 1741 $^{4}/_{8}$ regementsfältskär vid Lifregementet till häst. Från denna befattning erhöll han 1772 $^{29}/_{5}$ afsked med pension. Redan den $^{14}/_{8}$ 1741 embarkerade han på Rådmansö till finska kriget och hade då 2 klippare, 2 trosshästar och 3 drängar samt deltog därefter i detta krig. År 1756 öfverlät han sina rättigheter i kirurgiska societeten till sin måg, Christian Lillienwaldh, som sedan äfven förrättade regementsfältskärssysslan.[1, 73 och 74])

N:r 954. **Lillienwaldh, Tuwid Christian,** f. 1727 $^{1}/_{4}$ i Rasbo socken af Uppland, d. 1806 $^{9}/_{4}$ i Stockholm, var son till löjtnanten vid Upplands regemente Lorens Gustaf Lillienwaldh och Catharina Juliana Mallraich samt gift 1. gången 1756 med Catharina Bierboe, d. 1794, dotter till Anders Bierboe (n:r 953) och Anna Elsa Jäger, samt 2. gången 1795 med Engla Prins, d. 1815.

Lillienwaldh började 1745 studera kirurgi under Regementsfältskär Bierboes ledning, studerade sedermera i Berlin, Paris och flera andra städer samt erhöll 1756 kirurgiska mästarbrefvet och inträdde som ledamot i kirurgiska societeten. År 1757 $^{18}/_{6}$ konstituerades han till vice regementsfältskär vid Lifregementet till häst och afgick s. å. i stället för svärfadern med regementet till pommerska kriget och förrättade fältskärstjänsten ej endast under kriget utan äfven efter dess slut, intill dess svärfadern 1772 tog afsked. Hans löneförmåner synas delvis utgått från regementet. Så redovisas han 1760 såsom regementsfältskär med extra indelning på Lifkompaniet och 1768 såsom fältskärsgesäll på Östra Västmanlands kompani. År 1768 blef han assistent i kirurgiska societeten, hvilket han var, tills densamma 1797 upplöstes.[1, 73 och 74])

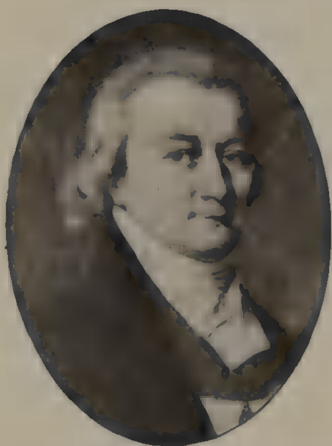
N:r 955. **Martineau, Johan Chrysostomus,** f. 1733 $^{25}/_{1}$, d. 1792 $^{21}/_{4}$ i Kristiania, var son till Konung Fredrics hårfrisör samt gift 1767 med Ulrica Antoinetta Peyron, d. 1818.

Martineau var kirurgie major i fransk tjänst under 1756 års krig, återkom till Sverige och erhöll 1762 kungl. hofmedici fullmakt samt blef 1766 $^{19}/_{8}$ regementsfältskär vid Lifgardet. År 1772 $^{8}/_{7}$ transporterades han till regementsfältskär vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod, tills han 1787 $^{14}/_{5}$ erhöll afsked. Under denna tid erhöll

han 1774 medicine doktorsdiplom i Lund, blef s. å. medlem af kollegium medicum, 1775 2. lifmedicus hos konungen och 1782 1. lifkirurg. Samma dag som hans afsked beviljades, utnämndes han till generalkonsul i Kristiania.[1, 73 och 74])

N:r 956. **Salomon, Elias,** f. 1751 $^{9}/_{3}$ i Stockholm, d. därstädes 1808 $^{19}/_{2}$, var son till Badaråldermannen Ernst Diedric Salomon och Sofia Elisabeth Schiller samt gift 1785 med Maria Catharina Dellvik, d. 1807.

Salomon studerade i Stockholm och blef 1782 assessor, aflade s. å. kirurgisk examen, blef 1783 $^{28}/_{3}$ 1. lifkirurg och regementsfältskär vid Lifgardet, 1784 1. lifmedikus, 1785 $^{14}/_{6}$ medicine doktor i Uppsala och 1787 $^{14}/_{5}$ regementsfältskär vid Lifregementet till häst, i hvilken befattning han kvarstod till delningen i tre kårer 1791 och därefter såsom regementsfältskär på brigadstaben till sin död. Såsom lifmedikus var han konungen följaktig i finska kriget 1788—1789, blef 1799 RVO., 1803 Gustaf IV Adolfs tjänstgörande 1. lifmedikus samt vice præses i kollegium medicum med archiaters namn och värdighet, från hvilken befattning han 1807 $^{14}/_{3}$ på begäran erhöll afsked.[1, 43, 73 och 74])

Elias Salomon.

Regementsskrifvare.

N:r 957. **Kietzling, Carl,** var 1680 regementsskrifvare och auditör vid Lifregementet till häst.[1 och 73])

N:r 958. **Skruuf, Henric Johansson,** var mönsterskrifvare och avancerade 1680 $^{18}/_{12}$ till regementsskrifvare och auditör vid Lifregementet till häst. Från denna befattning afgick han i september 1691.[1 och 73])

N:r 959. **Bozæus, Niclas,** var e. o. notarie i Svea hofrätt, då han 1691 $^{9}/_{9}$ befordrades till regementsskrifvare och auditör vid Lifregementet till häst. År 1698 afgick han från regementsskrifvarebefattningen och var sedan endast auditör vid regementet till 1709, då han synes hafva afgått från denna befattning.[1 och 73])

N:r 960. **Sundell, Eric,** d. i okt. 1714, blef 1698 $^{2}/_{12}$ regementsskrifvare vid Lifregementet till häst. År 1709 blef han tillika auditör, erhöll 1711 $^{14}/_{6}$ afsked från regementsskrifvarebefattningen och var sedan till sin död endast auditör vid regementet.[1 och 73])

N:r 961. **Ehrengren, Jacob,** var mönsterskrifvare och avancerade 1711 $^{14}/_{6}$ till regementsskrifvare vid Lifregementet till häst. Efter Sundells

död 1714 blef Ehrengren tillika auditör och erhöll 1716 $^{16}/_{6}$ afsked från båda befattningarna.[1 och 73])

N:r 962. **Floréen, Eric**, blef 1716 $^{6}/_{10}$ regementsskrifvare och auditör vid Lifregementet till häst. År 1730 $^{27}/_{1}$ blef han licentierad från regementsskrifvaretjänsten och erhöll 1734 $^{21}/_{1}$ afsked från denna tjänst, »som ad interim förestätts af Johan Röding». S. å. $^{14}/_{2}$ erhöll han afsked från auditörsbefattningen såsom fältauditör med assessors karaktär.[1 och 73])

N:r 963. **Röding, Johan Anders**, f. 1705 /10, d. 1772 $^{11}/_{12}$ på sin gård Näs i Västmanland, var mönsterskrifvare och blef 1730 $^{27}/_{1}$ interims och 1734 $^{21}/_{1}$ ordinarie regementsskrifvare vid Lifregementet till häst. År 1755 $^{7}/_{12}$ blef han licentierad från beställningen samt erhöll 1758 $^{8}/_{12}$ afsked.[1 och 73])

N:r 964. **Dahlbeck, Lars**, var häradsskrifvare och blef 1755 $^{7}/_{12}$ interims och 1758 $^{8}/_{12}$ ordinarie regementsskrifvare vid Lifregementet till häst. Denna befattning upprätthöll han till i september 1762, då han afvek ur riket och reste till Köpenhamn, enär han var på balance.[1 och 73])

N:r 965. **Waltinsson, Lars**, f. 1738 $^{31}/_{10}$, blef 1762 $^{26}/_{11}$ t. f. och 1763 $^{2}/_{5}$ ordinarie regementsskrifvare vid Lifregementet till häst, hvilken befattning han upprätthöll till 1785 med utnämning till fältkamrerare 1777 i april. Äfven han råkade i balance och reste till Kristiania, men sedan han fått saken ordnad, erhöll han 1785 $^{12}/_{5}$ nådigt afsked.[1 och 73])

N:r 966. **Herholtz, Johan Gustaf**, f. 1756 $^{29}/_{12}$, var kammarskrifvare i krigskollegiet och blef 1785 $^{12}/_{5}$ regementsskrifvare vid Lifregementet till häst. Vid regementets delning i tre kårer 1791 placerades han såsom regementsskrifvare på brigadstaben och erhöll 1795 $^{19}/_{11}$ afsked.[1 och 73])

Personregister

öfver

officerare vid regementet 1561—1791

och

civilmilitära af officers rang 1680—1791.

Använda källor till V: 1 delen.

Till hvilka i texten hänvisas med en siffra:

Otryckta.

		Hänvisnings-nummer:
Kungl. Krigsarkivet:	Lifregementet till häst och dess kårers arkiv	1
	Kungl. bref	2
	Krigskollegii skrifvelser	3
	Biografiska samlingen	5
Kungl. Riksarkivet:	Riksregistraturen	4
	Acta historica	6
	Biografica	7
	Militaria	8
Kungl. Biblioteket:	Autografsamlingen, Biografiska samlingen	9
	Anteckningar ur kyrkböcker af O. Bergström	53
Riddarhuset:	Genealogier (Palmsköldska och Åkersteinska samlingen)	10
	Riddarhusgenealogierna (kompletteringar sedan de utgåfvos af Anrep)	50
	Anteckningar af O. Bergström	51
	G. Djurklous samling af medeltida genealogier	49
Elgenstierna, G.:	Anteckningar ur kyrkoböcker	46
Klingspors samling (i Lifgregementets dragoners expedition)		43
Öfverstelöjtnant Planting-Gyllenbåga:	Forskningar ang. släkten Planting	28
v. Post, N.:	Forskningar ang. släkten v. Post	45
Stridbeck:	Forskningar ang. släkten Stridbeck	42
Diverse forskningar i arkiven af:	Postexpeditör G. Elgenstierna	71
	Öfverstelöjtnant S. F. G. Silfversvärd	70
	Kapten Friherre S. A:son Sparre	36
	Friherre A. A:son Sparre	73

Tryckta.

Adlersparre, G.:	Krigssamlingar och Historiska samlingar	23
Ahlström, O. C.:	Norrländska släkter	47
Anrep, J. G.:	Svenska Adelns Ättar-taflor	11
———	Svenska Slägtboken	12
Berg, G. W.:	»Elfsborgs slott» i »Bidrag till kännedomen om Göteborgs och Bohusläns fornminnen och historia»	69
Bergström, O.:	Kongl. Maytz Regementz. och Comp. Officerare till Häst och Foth Pro Anno 1684	34
———	Wadstena krigsmanshus	56
Biografiskt lexikon öfver namnkunniga svenska män		60

		Hänvisnings nummer:
Boethius:	1719 i Roslagen	41
Brieler, C. F.:	Danskt biografiskt lexikon	68
Carlsson, C. A.:	Anteckningar om Kristdala socken	64
Chemnitz, B. P. von:	Geschichte des Schwedischen in Deutschland geführten Kriegs aus glaubwürdigen und mehrentheils Originalacten, Documenten und Relationen	27
Elgenstierna, G.:	Svenska Släktboken	72
Ennes, B. A.:	Biografiska minnen af Konung Carl XII:s krigare	14
Geschichte des Familien Wrangel		29
Historiska handlingar:	Leonard Kaggs dagbok 1698—1722, utgifven af A. Lewenhaupt	25
Hofberg, H.:	Svenskt biografiskt handlexikon	13
Hulthander, C.:	Biografiska anteckningar från Karlberg 1792—1892	15
Hyltén-Cavallius, G.:	Kronobergs regementes officerskår	57
Karolinska förbundets årsbok 1912		38
Klingspor, C. A.:	Från flydda dagar (Stockholms Dagblad 1892 $^{23}/_{10}$)	26
Kuylenstierna, O.:	Karl XII:s Drabanter	39
Leijonhufvud, K. A.:	Ny svensk släktbok	61
Loenbom, S.:	Upplysningar i svenska historien	24
Malmström, O.:	Nils Bielke såsom generalguvernör i Pommern 1687—1697	32
Nordisk Familjebok		30
Noreen, A.:	Hallands regemente	50
Personhistorisk tidskrift 1916:	Namnlista öfver officerskårerna vid svenska s. k. männingsregementen till häst och ståndsdragoner under stora nordiska kriget	37
PIHLSTRÖM, A.:	Kungl. Dalregementets historia	35
Platen, C. G.:	Kungl. Skånska dragonregementets historia	31
Ramsay, J.:	Frälsesläkter i Finland intill Stora ofreden	63
Rehbinder, J. A.:	Matrikel öfver Svea Rikes Ridderskap och Adel från 1755	22
Ridderstad, W.:	Gula Gardet	44
Sacklén, J. F.:	Sveriges Läkare Historia	74
Samzelius, J. A. H.:	Jägeristaten	40
Schlegel, B. och Klingspor, G. A.:	Den med sköldebref förlänade men ej å riddarhuset introducerade Svenska Adelns Ättar-taflor	16
———	Engsö slott	58
Sondén, P.:	Nils Bielke och det svenska kavalleriet 1674—1679	17
Stenbock, C. M.:	Mörnerska släktboken	67
Stiernman, A. A. von:	Matrikel öfver Svea Rikes Ridderskap och Adel till 1755	20
———	Svea och Götha Höfdinga-Minne	65
———	Herrar Landtmarskalkars historia	21
Svensk historisk tidskrift		62
»Svenska kongl. hofclereciets historia» och de olika stiftens »Herdaminnen»		75
Uddgren, H. E.:	Kungl. Bohusläns regemente 1661—1911	33
Upplands fornminnesförenings tidskrift		66
Wasastierna, O.:	Finska Adelns Ättar-taflor	18
Wilskman, A.:	Släkten Wilskman	55
Wrangel, F. U.:	S:t Nicolais kyrkas i Stockholm vigselbok 1609—1650	52
Wrangel, F. U. och Bergström, O.:	Svenska Adelns Ättartaflor ifrån år 1857	19
Zettersten, A.:	Svenska Flottans historia	48
Örnberg, L. M. V.:	Svenska Ättartal	54

Förteckning

öfver porträtt och hvarest originalen (eller kopior) finnas.

N:r	47	Henric Fleming	Gripsholm.
»	53	Claes Fleming	d:o
»	54	Otto Sack	Bergshammar i Södermanland.
»	70	Harald Stake	Ökna i Södermanland.
»	138	Gustaf Evertsson Horn	Grefve A. Horn, Stockholm.
»	152	Henric Henricsson Horn	d:o
»	213	Pontus Fredric De la Gardie	Lifregementets dragoner.
»	246	Otto Wilhelm v. Königsmarck	d:o
»	251	Alexander Brattman Stromberg	Skånska dragonregementet.
»	253	Magnus Anders Breitholtz	Fru S. Breitholtz, Falun.
»	254	Gustaf Adolf De la Gardie	Svea hofrätt, Stockholm.
»	255	Nils Bielke	Lifregementets dragoner.
»	256	Fromhold Fägersköld	Herr L. Prytz, Stockholm.
»	260	Jacob Spens	Lifgegementets dragoner.
»	298	Gustaf Carl Banér	Hesselby i Uppland.
»	300	Axel Leijonsköld	Harg i Uppland.
»	306	Georg Zelow	Prinshaga i Västergötland.
»	310	Johan Fägersköld	Hallands regemente.
»	316	Magnus Fleming	Skånska dragonregementet.
»	327	Carl Gustaf Mörner	Andra Lifgrenadierregementet.
»	368	Hans Andersson Ramsvärd	Lifregementets dragoner.
»	370	Carl Adolf Wrangel	Säby vid Strängnäs.
»	373	Carl Gustaf Creutz	Lifregementets dragoner.
»	390	Georg Lybecker	Efter litografi.
»	408	Carl Philip Sack	Bergshammar i Södermanland.
»	427	Carl Gustaf Bonde	Ovesholm i Skåne.
»	475	Abraham Bandholtz	Träslöfs kyrka i Halland.
»	481	Peter Unge	Mölntorp i Västmanland.
»	494	Johan v. Schaar	Esplunda i Närke.
»	496	Henric Falkenberg	Hesselby i Uppland.
»	509	Thure Gabriel Bielke	Sturefors i Östergötland.
»	514	Lorentz Creutz	Täckhammar i Södermanland.
»	517	Marten Gabriel Leijonsköld	Harg i Uppland.
»	527	Michael Törnflycht	Svea Lifgarde.
»	559	Sven Duwall	Fullerö i Västmanland.
»	603	Gustaf Fredric v. Rosen	Efter litografi.
»	627	Henric Hammarberg	Svea hofrätt, Stockholm.
»	628	Bengt Ludvig Stenbock	Täckhammar i Södermanland.
»	629	Christian Barnekow	Sörbytorp i Skåne.

N:r 632	Jacob Danckwardt-Lilljeström .	Lifregementets grenadierer.
» 639	Anders Koskull	Skånska dragonregementet.
» 667	Olof Adlerberg	Kansliradet C. v. Schulzenheim, Stockholm.
» 672	Rutger Barnekow	Skånska husarregementet.
» 675	Carl Eric Leijonhufvud	Presidentskan L. Vult v. Steijern, Stockholm.
» 678	Axel Spens	Lifregementets dragoner.
» 693	Åke Hammarskjöld	Tuna i Småland.
» 696	Göran Silfverhjelm	Lifregementets dragoner.
» 697	Mathias Alexander v. Ungern-Sternberg	d:o
» 706	Axel Wrede Sparre	Friherre G. Tamm, Stockholm.
» 711	Jacob Reinhold Anrep	Häradshöfding C. V. Anrep, Leksand.
» 712	Fredric Axel v. Fersen	Gripsholm.
» 713	Fredric Carl Dohna	Skånska dragonregementet.
» 721	Melcher Georg Falkenberg . . .	Kapten Stålhammar, Stockholm.
» 726	Olof Tilas	Gripsholm.
» 728	Christian Joachim Klingspor . .	Nationalmuseum, Stockholm.
» 731	Wilhelm Otto Douglas	Grefvinnan A. Douglas, Stockholm.
» 748	Carl Philip Sack	Bergshammar i Södermanland.
» 752	Eric Brahe	Gripsholm.
» 753	Johan Adolf v. Meijerhelm . .	Koberg i Västergötland.
» 757	Johan Jennings	Nationalmuseum, Stockholm.
» 762	Fredric v. Ungern-Sternberg . .	Fröken B. Kugelberg, Spellinge.
» 779	Pehr Lagerhjelm	Lifregementets dragoner.
» 780	Axel Ridderstam	Lifregementets husarer.
» 795	Pontus Fredric De la Gardie .	Lifregementets dragoner.
» 806	Anders Sigfrid Rålamb	Friherrinnan S. Rålamb, Stockholm.
» 812	Gustaf Johan Mannerheim . .	Näs i Roslagen.
» 816	David Stierncrona	Lifregementets dragoner.
» 819	Claes Horn	Grefve A. Horn, Stockholm.
» 822	Johan Fredric Lilliehorn . . .	Porträttbyst hos länsstyrelsen i Vänersborg.
» 823	Fredric Horn	Lifregementets dragoner.
» 828	Claes Fredric Horn	Grefve A. Horn, Stockholm.
» 830	Fabian Wrede	Andra lifgrenadierregementet.
» 844	Georg Adlersparre	Gripsholm.
» 847	Otto Magnus Munck	Kapten C. v. Platen, Växiö.
» 851	Johan Gabriel Aminoff	Lifregementets husarer.
» 854	Nils August Cronstedt	Krigsskolan, Karlberg.
» 860	Axel Adlersparre	Vahlaholm, Hofva.
» 862	Hertig Carl af Södermanland .	Lifregementets dragoner.
» 865	Carl Borgenstierna	Gripsholm.
» 866	Elof Ihre	Ekebyhof i Uppland.
» 868	Pehr Adolf Tamm	Friherre G. Tamm, Stockholm.
» 871	Adolf Ludvig Stjerneld	Gripsholm.
» 875	Ulric Gyldenstolpe	Major E. Lind af Hageby, Stockholm.
» 888	Daniel Georg Silfversparre . .	Fredriksborg vid Mariefred.
» 891	Johan Ludvig Bogislaus v. Greiff	Lifregementets husarer.
» 893	Carl Fredric König	Kammarherre E. König, Stockholm.
» 895	Christian Anton Wrangel . . .	Säby vid Strengnäs.
» 896	Eberhard Ernst Gotthard v. Vegesack	Efter litografi.
» 898	Jacob Otto Cronstedt	Lifregementets husarer.
» 904	Johan Mauritz v. Post	Registrator G. Edelstam, Stockholm.

N:r 907 Gustaf Fredric v. Rosen . . . Hedenlunda i Östergötland.
» 913 Carl Tornérhielm . . . . Fru I. Tornérhielm, Stockholm.
» 917 Simon Isogæus . . . . Klara kyrka, Stockholm.
» 918 Jesper Svedberg . . . . Efter gravyr, reproducerad i Svenska Pantheon.
» 924 Justus Christoffer Hauswolff . . Klara kyrka, Stockholm.
» 927 Uno v. Troil . . . . Domkapitlet i Linköping.
» 938 Carl Johan Ehrenmarck . . . Förvaltare P. W. Lundeberg, Skillingaryd.
» 944 Melchior Neuman . . . . Jäders bruk vid Arboga.
» 956 Elias Salomon . . . . Registrator H. Salomon, Stockholm.

Rättelser och tillägg* till Del VI, tabeller I–XI.

Ändringar i namn.

I tabell I:

för år 1584 står såsom ryttmästare Hans Strong; skall vara Hans Strang;

för år 1599 står såsom ryttmästare Herman v. Bjuren; skall vara Herman Stoltz v. Bjuren.

I tabell III m. fl;

för år 1627 (tabell III och tabell IV) och 1624 (tabell V) står Christoffer eller C. Jagon; skall vara resp. Christoffer och C. Jagow;

för år 1660 står såsom öfverstelöjtnant Fredric v. Arensdorph; skall vara Fredric v. Arenstorff;

för år 1660 (tabell III), år 1657 och 1658 på 6. ökningskomp. (tabell VI) står O. eller Olof Sparf; skall vara resp. O. E. och Olof Ericsson Sparf;

för år 1661 (tabell III), s. å (tabell VI) och 1667 (tabell VII) på 5. komp. står såsom öfverstelöjtnant Alexander eller A. Morath; skall vara resp. Alexander och A. Pereswetoff-Morath;

för år 1708 (tabell III) står såsom adjutant och för år 1723 efter 10/7 (tabell X) såsom kornett på 8. komp. Axel eller A. v. Weinberg; skall vara resp. Axel Christian och A. C. v. Weinberg;

för år 1710 (tabell III) står såsom regementsadjutant och s. å. (tabell IX) såsom kornett på 3. komp. Jacob eller J. Boije; skall vara resp. Johan Jacob och J. J. Boij;

på flere ställen i såväl tabell III som följande står Meijerhjelm eller v. Meijerhjelm; skall vara v. Meijerhelm, samt Bjelke; skall vara Bielke;

för år 1786 står såsom regementsadjutant C. O. Engelcrantz; skall vara Claes Otto Engelcrantz;

för år 1636 (tabell III), åren 1627—1634 (tabell IV) och år 1638 (tabell VI) står Heideman; skall vara Heijdman;

för år 1743 (tabell III) står såsom adjutant Christian Nils Hjelmborg; skall vara Christian Niclas Hjelmborg, och för år 1753 står såsom kvartermästare (stabskornett) på 5 komp. (tabell X) Christian Niclas Hjelmborg; skall vara C. N. Hjelmborg;

för år 1761 står såsom regementskvartermästare Eric Weidenstedt; skall vara Eric Werdenstedt;

för år 1775 (tabell III) står såsom 3. och 2. adjutant och för år 1781 (tabell X) såsom kornett på 5. komp. Otto eller O. Ulfhjelm; skall vara resp. Otto Wilhelm och O. W. Ulfhjelm.

I tabell IV:

för år 1631 står såsom kornett på 3. komp. Lars Stensson Böllja; skall vara Paul Stensson (Rutensköld).

---

* Då kompanierna här nedan stå numrerade, menas kompaniets nummer uppifrån sidan räknadt.

I tabell V:

för år 1624 står såsom ryttmästare på 3. komp. Lars Larsson; skall vara Lars Larsson (Silfversvärd).

I tabell VI:

för år 1644 står på 4. komp. såsom ryttmästare Sven Henricsson Lilljebjelke; skall vara Sven Jönsson Lilljebjelke;

för år 1659 på ökningskompanierna står på 3. komp. såsom ryttmästare Hans Jacob Kröll; skall vara Hans Jacob Crail.

I tabell VII:

för år 1677 före $^{11}/_{7}$ står på 8. komp. såsom kornett Bast Wüdde; skall vara Bast Wudd, och på 11. komp. såsom kornett Jonas Sölfverhatt; skall vara Jonas Sölfverhäst;

för år 1679 står på 11. komp. såsom secondlöjtnant och därefter på flera ställen till 1687 Peter Frisk; skall vara Peter v. Frischen.

I tabell VIII:

för år 1683 står på 4. komp. såsom ryttmästare Henning Kruse; skall vara Henning Adolf Kruse.

I tabell IX:

för år 1701 står på 5. komp. såsom 2. löjtnant v. Pahl; skall vara Berndt Poll;

för år 1704 står på 12. komp. såsom 2. kornett och därefter på flera ställen till år 1709 Johan Striebach; skall vara Johan Stridbeck;

för år 1706 står på 5. komp. såsom 2. kornett och för år 1708 som 1. kornett Eric eller E. Forsell; skall vara resp. Eric och E. Torsell;

för år 1709 står på 6. komp. såsom 2. kornett Carl Alleon; skall vara Carl Johan Alleon;

för år 1710 står på 6. komp. såsom 2. kornett Elias Lindroth; skall vara Elias Linroth;

för år 1711 står på 4. komp. såsom 1. löjtnant Johan Wallsten; skall vara Johan Christian Wallsten.

Ändringar i år och data.*

I tabell III:

för år 1658 står såsom öfverste Pontus Fredric De la Gardie; han blef öfverste 1657 $^{16}/_{6}$;

för år 1680 är öfverste Nascherts dödsdatum ej utsatt; han dog 1680 $^{6}/_{2}$;

för år 1712 står ingen såsom major; Törnflycht var major till 1712 $^{8}/_{8}$ och Brummer blef major s. å. $^{12}/_{8}$;

för år 1763 står, att A. D. Meijendorff v. Yxkull blef 1. secondmajor $^{23}/_{12}$; han blef det 1764 $^{2}/_{3}$, och 1765 står, att han efterträddes af O. Tilas den $^{13}/_{5}$; skall vara $^{18}/_{2}$;

för år 1766 står, att 2. adjutanten Gyllenkrook afled $^{11}/_{3}$; skall vara $^{6}/_{11}$;

för år 1776 står, att S. J. Gyllenadler efterträdde F. A. Tilas såsom 3. adjutant $^{22}/_{6}$; skall vara $^{22}/_{5}$;

för år 1785 står, att P. Lagerhjelm efterträdde J. F. Lilljehorn såsom major $^{27}/_{9}$; Lilljehorn afgick $^{20}/_{8}$ och efterträddes $^{27}/_{9}$ af Lagerhjelm.

* Här äro ej alla tillägg af data, som framkommit under arbetets gång, införda utan endast sådana, som mot företalet i 6. delen kunna vara vilseledande eller äro felaktiga.

I tabell IV:

för år 1628 står Josua Uddesson (Örnflycht) såsom kornett på 2. komp.; han blef det 1727 före $^{4}/_{11}$;

för år 1629 står Eric Kiägg såsom löjtnant på 2. komp.; han blef det 1628.

I tabell V:

för år 1627 och 1628 står, att Knut Lillje blef kornett på 4. komp. och Bengt Lillje på 9. komp. 1628; de blefvo det 1627 före $^{8}/_{11}$.

I tabell VI:

för år 1642 står på 6. komp., att J. Ribbing afled $^{19}/_{10}$; han stupade $^{23}/_{10}$.

I tabell VII:

för år 1672 står på 4. komp. såsom löjtnant C. Gyllenpistol; skall vara till $^{18}/_{10}$, då samma dag Stromberg eftrerträdde honom;

för åren 1673 och 1674 står, att G. Ribbing blef ryttmästare för 5. komp. 1674; han efterträdde Bielke 1673. $^{16}/_{12}$ Samma dag efterträdde Gyllenpatron Sparfvenfelt såsom ryttmästare för 3. komp. och Sparfvenfelt Thewitz såsom ryttmästare för 6. komp;.

för år 1674 står, att Linnert Rosenbjelke blef kornett på 11. komp. $/_{6}$; skall vara $^{13}/_{8}$;

för samma år står, att Ernst Johan Lode var ryttmästare för 10. komp.; skall vara från $^{12}/_{8}$;

för år 1676 står, att G. Drommel var löjtnant på 2. komp. på hösten; han blef det $^{6}/_{6}$.

S. å. $^{17}/_{7}$ blef E. Ingvaldsson ryttmästare på 8. komp., J. Gyllenpatron löjtnant på 7. komp. och Olof Wijnblad löjtnant på 10. komp.;

för år 1677 står, att Adolf Düberg var kornett på 12. komp. efter $^{14}/_{7}$; han efterträddes af Peter Rolander Mürtengren den $^{10}/_{8}$.

I tabell VIII:

för år 1687 står såsom löjtnant på 1. komp. C. G. Fleming †, C. G. Creutz; Fleming efterträdde Natt och Dag $^{13}/_{4}$; efter Flemings död blef Creutz löjtnant $^{8}/_{11}$; samma dag efterträdde P. v. Frischen Creutz såsom löjtnant på 6. komp. och E. J. v. Meijerhelm Frischen såsom kornett på 10. komp;

för år 1697 står, att J. C. Sparre var ryttmästare för 6. komp. till $^{8}/_{10}$; han befordrades till major $^{16}/_{8}$ och efterträddes $^{8}/_{10}$ af C. Bonde såsom ryttmästare för 6. komp.

I tabell IX:

för år 1702 står pa 7. komp., att C. Rotkirch var 2. löjtnant till $/_{8}$; han innehade befattningen till 1703 $^{22}/_{1}$;

för ar 1709 står, att 2. ryttmästaren C. F. v. Borneman på 3. komp. afled $^{8}/_{6}$; han stupade den $^{28}/_{6}$;

för s. å. står, att 2. löjtnanten på 10. komp. S. Rosenhane kvarstod på komp. till $^{1}/_{7}$; han transporterades till Kruses tremänningskavalleriregemente den $^{17}/_{4}$;

i Anteckningar står, att 2. löjtnanten på 2. komp. C. Schönberg hemkom troligen 1722; han hemkom 1723 $^{9}/_{9}$, och att 1. löjtnanten på 9. komp. A. Lundman afled före 1716; han afled 1711 $^{4}/_{5}$;

för år 1712 står på 1. komp., att P. Rosbach efterträdde E. Gripenwald såsom 1. löjtnant $/_{6}$; skall vara $^{16}/_{9}$;

för samma år står på 9. komp., att B. Horn afgick såsom ryttmästare detta år; han afgick först 1713 $^{23}/_{6}$;

år 1713 var J. Wallsten 1. löjtnant på 4. komp. till $^{9}/_{6}$ och efterträddes $^{7}/_{7}$ af S. Duwall;

s. å. var J. Lowisin 2. ryttmästare på 8. komp. till $^{23}/_{6}$;

s. å. var C. A. Dohna 1. ryttmästare på 7. komp. till $^{23}/_{6}$ och efterträddes samma dag af 1. ryttmästaren på 5. komp. A. Lundstedt;

s. å. blef A. Gyllenborg 1. ryttmästare för 9. komp. den $^{7}/_{7}$ och efterträddes samma dag såsom 1. ryttmästare för 10. komp. af 2. ryttmästaren på 5. komp. J. Hammerhjelm;

år 1714 bytte A. Gyllenborg och J. Hammerhjelm resp. 9. och 10. komp. den $^{15}/_{6}$;

år 1716 var A. Brandberg 2. löjtnant på 10. komp. till $^{2}/_{11}$, C. E. Duwall 1. kornett på 11. komp. till $^{18}/_{1}$ och J. Kiellman 2. kornett på 11. komp. till $/_{10}$;

år 1717 var C. Falck (Ehrenfalck) kornett på 10. komp. till $^{17}/_{12}$ och efterträddes samma dag af C. F. Aderkas.

I tabell X:

år 1741 var O. R. Ladau ryttmästare för 8. komp. till $^{19}/_{10}$;

för år 1775 står på 5. komp., att löjtnant C. N. Hjelmborg afled $^{5}/_{6}$; han erhöll afsked $^{22}/_{5}$ och dog $^{5}/_{6}$.

I tabell XI:

skola bland expectanterna i kolumnen för befintliga 1728 och 1735 ytterligare upptagas Jacob Feif, Johan Georg Hertell och Magnus Boman, i kolumnen för befintliga 1723 Samuel Dahl, hvarjämte utan att stå i någon kolumn bör upptagas Lorentz (Rudman) Bergenstråle och Abraham (Melander) Segerfelt.

Pris: Kr. 12: —

Uppsala 1917. Almqvist & Wiksells Boktryckeri-A.-B. 17133

